อุปกรณ์ในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่

ผู้คนต้องการเปลี่ยนแปลง
ช่วยเหลือผู้คนที่ต้องการเปลี่ยนแปลง

พอล เดวิด ทริปป์

ฉบับปรับปรุงใหม่

อุปกรณ์

ใน

พระหัตถ์
ของพระผู้ไถ่

อุปกรณ์

ใน

พระหัตถ์ของพระผู้ไถ่

Instruments in the Redeemer's Hands

ผู้คนต้องการเปลี่ยนแปลง
ช่วยเหลือผู้คนที่ต้องการเปลี่ยนแปลง

พอล เดวิด ทริปป์

เกรซ บรรณสาร

อุปกรณ์ ใน พระหัตถ์ ของพระผู้ไถ่ **eBook**
Instruments in the Redeemer's Hands **eBook**
© 2025 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com
hisbygrace@me.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรมพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ๊บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Instruments in the Redeemer's Hands หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย P&R Publishing Company, P.O. Box 817, Phillipsburg, New Jersey, USA © 2002 โดย Paul David Tripp. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: อรอวล ระจันภัย (Arawal Rachanpai)
ตรวจสอบโดย: นรินทร์ สุรเนาวรัตน์ (Editor: Narin Suranaowarat)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ทริปป์, พอล เดวิด.
อุปกรณ์ในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่.– เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ๊บติสต์ในประเทศ ไทย, 2568.
386 หน้า

1. นักบวชในคริสต์ศาสนา. 2. การให้คำปรึกษาฉันเพื่อน. I. อรอวล ระจันภัย, ผู้แปล.
II. นรินทร์ สุรเนาวรัตน์, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อเรื่อง.

253
ISBN (eBook) 978-616-94652-9-4

เกรซ บรรณสาร
10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

BCMWorldwide
strengthening churches around the world

แด่ เท็ด
ขอบคุณที่เป็นผู้นำทาง

สารบัญ

ภาพประกอบ 9
คำนำ 11

1. สุดยอดข่าวดี: เหตุผลที่ทำให้คุณตื่นขึ้นมาในตอนเช้า 15
2. ในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่ 33
3. เราต้องการความช่วยเหลือจริงหรือ? 53
4. หัวใจคือเป้าหมาย 71
5. เข้าใจสิ่งที่จิตใจของคุณกำลังต่อสู้ดิ้นรน 89
6. ติดตามองค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์ 109
7. การสร้างความสัมพันธ์ โดยการเข้าไปสู่โลกของพวกเขา 129
8. การสร้างความสัมพันธ์ โดยการร่วมในความทุกข์ยาก 157
9. การทำความรู้จักกับผู้คน 179
10. การค้นหาที่ซึ่งจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง 201
11. เป้าหมายของการพูดความจริงด้วยความรัก 217
12. กระบวนการการพูดความจริงด้วยความรัก 239
13. การกำหนดวาระ และการแบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด 257
14. การปลูกฝังอัตลักษณ์ในพระคริสต์ และการให้การรับผิดชอบร่วมกัน 277

ภาคผนวก

1. เปิดตาที่มืดบอด: มุมมองใหม่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 295
2. สิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษานำมาสู่กระบวนการรวบรวมข้อมูล 308
3. กลยุทธ์สำหรับการรวบรวมข้อมูล 323
4. หลักคำสอนที่ขับเคลื่อนการบ้าน 342
5. การบ้านและสี่ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา 355

หมายเหตุ
พระวจนะที่ใช้ทั้งหมดจาก พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011

ภาพประกอบ

6.1 การรับใช้ในฐานะอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลง
7.1 รากฐานความสัมพันธ์เพื่อพันธกิจ: ความรอดในฐานะแบบอย่างของเรา
7.2 สี่องค์ประกอบในพันธกิจแห่งความสัมพันธ์ด้วยความรัก
8.1 ผู้ร่วมทนทุกข์กับพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 2:10-11)
10.1 รู้จักบุคคลนั้นตามแบบพระคัมภีร์
11.1 มุมมองของข่าวประเสริฐที่สมดุล
13.1 แบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด

คำนำ

สิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับคริสตจักรของพระองค์นั้นทั้งน่าอัศจรรย์และน่าครั่นคร้าม น่าอัศจรรย์เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้หวงแหนและเด็ดเดี่ยว พระราชกิจของพระองค์ในประชากรของพระองค์จะไม่ล้มเหลว แต่จะดำเนินต่อไปจนสำเร็จ น่าครั่นคร้ามเพราะพระราชกิจนี้เป็นไปตามแบบแผน “ประชากรทั้งหมดของเรา ตลอดเวลา”

พวกเราหลายคนคงโล่งใจ ถ้าพระเจ้าทรงมอบการชำระให้บริสุทธิ์ของเราไว้กับมืออาชีพที่ผ่านการอบรมและได้รับค่าจ้าง แต่นั่นไม่ใช่แบบอย่างในพระคัมภีร์ แผนการของพระเจ้าคือผ่านทางพันธกิจที่สัตย์ซื่อของอวัยวะทุกส่วน พระกายทั้งหมดจะเติบโตจนถึงความไพบูลย์ในพระคริสต์ ผู้นำคริสตจักรของพระองค์ได้รับของประทาน ตำแหน่ง และการแต่งตั้งเพื่อฝึกฝนและระดมประชากรของพระเจ้าสำหรับรูปแบบการดำเนินชีวิตในพันธกิจแบบ “ทุกคน ทุกวัน” นี้

กระบวนทัศน์นั้นเรียบง่าย เมื่อพระเจ้าทรงเรียกคุณมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกคุณให้เป็นผู้รับใช้ เป็นอุปกรณ์ในพระหัตถ์แห่งการไถ่ของพระองค์ด้วย บุตรทุกคนของพระองค์ได้รับการทรงเรียกสู่พันธกิจ และแต่ละคนต้องการรับความช่วยเหลือประจำวันที่พันธกิจนี้จัดเตรียมให้ แม้คุณจะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพันปี คุณก็ยังต้องการพันธกิจของพระกายของพระคริสต์มากเท่ากับวันแรกที่คุณเชื่อ ความต้องการนี้จะคงอยู่จนกว่าการชำระให้บริสุทธิ์ของเราจะครบบริบูรณ์ในพระสิริ

นั่นคือเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ พระเจ้าทรงใช้ผู้คนที่ตัวเองต้องการเปลี่ยนแปลง ในฐานะอุปกรณ์สำหรับการเปลี่ยนแปลงแบบเดียวกันในผู้อื่นได้อย่างไร เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่แค่ให้ชีวิตผู้คนเปลี่ยนแปลงขณะที่พวกเขาให้และรับความช่วยเหลือ แต่เพื่อช่วยเปลี่ยนวัฒนธรรมของคริสตจักรเลยทีเดียว

ผมเชื่อว่า คริสตจักรทุกวันนี้มีผู้บริโภคมากกว่าผู้มีส่วนร่วมที่ทุ่มเท แน่นอน โจและซีล่าอาจอาสาสมัครทำกิจกรรมเฉพาะอย่าง เช่นการสอนพระคัมภีร์ในกลุ่มย่อย หรือโครงการพิเศษต่างๆ แต่นี่มักห่างไกลจากแบบอย่าง "ทุกคน ทุกวัน" ของพันธสัญญาใหม่อย่างน่าเศร้า แนวโน้มของเราที่มีต่อการบริโภคนิยมในคริสตจักรได้ทำให้คริสตจักรอ่อนแอลงอย่างรุนแรง สำหรับพวกเราส่วนใหญ่ คริสตจักรเป็นเพียงกิจกรรมที่เราเข้าร่วม หรือองค์กรที่เราเป็นสมาชิก เราไม่ได้มองว่า คริสตจักรเป็นการทรงเรียกที่หล่อหลอมชีวิตทั้งหมดของเรา

แต่ลองพิจารณาสิ่งนี้ เราไม่มีวันจ้างเจ้าหน้าที่แบบได้รับเงินเดือนจนมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการด้านพันธกิจของคริสตจักรท้องถิ่นทั่วไปได้ วัฒนธรรมที่ว่า "พระกายเฉื่อยชาไม่ค่อยมีส่วนร่วมนั้นจ่ายเงินจ้างมืออาชีพ" ของคริสตจักรอีแวนเจลิคอลสมัยใหม่นั้น ต้องถูกละทิ้ง เพื่อรับแบบอย่างพันธกิจที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ด้วยพระปัญญา หนังสือเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์นั้น

เช่นเคยเมื่อผมมาถึงตอนจบของโครงการเช่นนี้ ผมตระหนักว่าผมได้รับสิทธิพิเศษมากเพียงใด การได้รับการปลดปล่อยจากความรับผิดชอบในพันธกิจปกติเป็นเวลาหกเดือน เพื่อให้ผมจดจ่อกับการเขียนหนังสือนี้เป็นของขวัญที่น่าอัศจรรย์ ผมขอขอบคุณจอห์น เบทเลอร์ คณาจารย์และเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิเพื่อการให้คำปรึกษาและการศึกษาแบบคริสเตียน (the Christian Counseling and Educational Foundation) และประชากรของพระเจ้าทุกคนที่ได้ถวายด้วยการเสียสละเพื่อทำให้งานนี้เป็นไปได้ ผมต้องขอบคุณซู ลุทซ์ด้วย ซู ความสามารถในการบรรณาธิการของคุณยอดเยี่ยมมาก ขอบคุณที่เต็มใจเปลี่ยนความคิดของผมให้เป็นถ้อยคำที่มีความหมาย และขอบคุณที่เต็มใจบอก "ข่าวร้าย" กับผมเมื่อคุณเชื่อว่ามันจะทำให้หนังสือดีขึ้น

สุดท้าย ขณะที่คุณอ่าน บางคนอาจสงสัยว่าทำไมหนังสือเล่มนี้ไม่มีคู่มือศึกษาแบบบทต่อบท เหตุผลก็คือเนื้อหานี้ถูกพัฒนาขึ้นเป็นหลักสูตรการสร้างสาวกสำหรับคริสตจักรท้องถิ่น หลักสูตร*อุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลง* (Instruments of Change) ประกอบด้วย 12 บทเรียน พร้อมคู่มือผู้นำและคู่มือนักเรียน แต่ละบทเรียนมีจุดเน้นสามประการคือ แนวคิดที่คุณต้องรู้ แนวคิดเหล่านั้นประยุกต์ใช้กับตัวคุณอย่างไร และแนวคิดเหล่านั้นกำหนดวาระสำหรับความสัมพันธ์และพันธกิจของคุณอย่างไร

หลักสูตร *อุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลง* (Instruments of Change) เป็นส่วนแรกของหลักสูตร *ใจเปลี่ยน ชีวิตเปลี่ยน* (Changing Hearts, Changing Lives) หลักสูตรนี้จะรวมถึงวิชาที่มีชื่อว่า *ผู้คนเปลี่ยนแปลงอย่างไร (How People Change)* และ *การเปลี่ยนแปลงกับบรรดาความสัมพันธ์ของคุณ (Change and*

Your Relationships) ด้วย หลักสูตร*ใจเปลี่ยน ชีวิตเปลี่ยน* (Changing Hearts, Changing Lives) เป็นการแสดงออกถึงความมุ่งมั่นของมูลนิธิเพื่อการให้คำปรึกษาและการศึกษาแบบคริสเตียนที่จะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อช่วยคริสตจักรท้องถิ่นในการฝึกอบรม เตรียมความพร้อม และระดมประชากรของพระเจ้าสำหรับพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

หากคุณต้องการทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักสูตร *อุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลง* (Instruments of Change) หรือเกี่ยวกับมูลนิธิเพื่อการให้คำปรึกษาและการศึกษาแบบคริสเตียน (the Christian Counseling and Educational Foundation) คุณสามารถเข้าไปที่เว็บไซต์ของเราที่ www.ccef.org หรือโทร +1 215-884-7676

ผมต้องขอบคุณครอบครัวของผม ลูเอลล่า คุณเป็นผู้ช่วยและผู้สนับสนุนยิ่งใหญ่ที่สุดของผม แต่มากกว่านั้น คุณเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของผม ผมได้รับประโยชน์จากพันธกิจของคุณวันแล้ววันเล่ามานานกว่าสามสิบปี จัสติน อีธาน นิโคล และดาร์เนย์ ขอบคุณที่อดทนกับพ่อที่ยังคงเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตในสิ่งที่เขาได้รับการทรงเรียกให้สอน

ถึงคุณผู้อ่าน ขอพระเจ้าอวยพระพรคุณอย่างมากมายขณะที่คุณรับการทรงเรียกของพระองค์ให้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่สำคัญที่สุดที่กำลังเกิดขึ้นในจักรวาล: การไถ่

พอล เดวิด ทริปป์

1 สุดยอดข่าวดี: เหตุผลที่ทำให้คุณตื่นขึ้นมาในตอนเช้า

อะไรคือสุดยอดข่าวดีที่คุณจะจินตนาการถึง? อะไรคือความฝันสูงสุดของคุณ? เช่น ถ้าฉันได้เป็นเศรษฐีพันล้าน มีบ้านในฝัน? คุณได้งานที่ใฝ่ฝัน หรือจู่ ๆ คู่สมรสกลายเป็นคนที่คุณคาดหวังมาตลอด หรือในที่สุด ลูกก็ได้ดีจนได้ มีความรับผิดชอบ ได้แต่งงานกับคนดี ๆ อะไรคือสุดยอดข่าวดีของคุณ?

ลองเปลี่ยนคำถามเป็นอีกแบบดู อะไรคือเหตุผลที่ทำให้คุณตื่นขึ้นมาในตอนเช้า? อะไรเป็นแรงขับเคลื่อนกระตุ้นให้คุณลุยได้ทั้งวัน? อะไรที่ทรงคุณค่าจนคุณยอมทุ่มเทเวลา ความสามารถ และพลังงานให้? อะไรคือสิ่งแสนสำคัญจนคุณจะสร้างชีวิตทั้งชีวิตของคุณรอบสิ่งนั้น?

หนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับสุดยอดข่าวดีที่มนุษย์อาจได้รับ นี่เป็นเรื่องราวสำคัญมากจนทำให้ทุกสิ่งที่เราทำนั้น ทรงคุณค่ามีความหมาย แม้ว่าเราจะเป็นเพียงคนที่มีข้อบกพร่องในโลกที่แตกสลาย ข่าวนี้ไม่เกี่ยวกับจินตนาการ ความฝัน หรือความคาดหวังที่เป็นไปไม่ได้ แต่ข่าวนี้มีรากฐานอยู่บนข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์และความเป็นจริงในปัจจุบัน ข่าวนี้แทรกซึมเข้าไปในสถานการณ์แสนโหดร้ายของมนุษย์จนทำให้สถานการณ์นี้เปี่ยมความหวังที่เปลี่ยนแปลงชีวิต ข่าวนี้เป็นสิ่งเดียวที่คุ้มค่าแก่การมีชีวิตอยู่จริง ๆ! นี่คือข่าวดี*นั้น*!

การ “เข้าใจ” ข่าวนี้ คุณต้องเข้าใจเรื่องราวนี้

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างโลก ในช่วงเวลาสั้น ๆ มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบได้เดินผ่านโลกที่สมบูรณ์แบบในความผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ สภาพแวดล้อมอุดมสมบูรณ์ เปี่ยมไปด้วยสิงสาราสัตว์นานาชนิดที่อาศัยอยู่ในอากาศ บนบก และในทะเล ความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณได้รับการตอบสนองอย่างเต็มที่ ไม่มีคนหิวโหยหรือไร้โรคภัยที่ต้องกลัว ไร่สวนต่าง ๆ ก็ไม่มีวัชพืชและหนาม

อาดัมและเอวา ชายและหญิงผูกพันอยู่ร่วมกันอย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีการแข่งขันที่เลวร้าย ไม่มีการต่อสู้เพื่อแย่งชิงอำนาจ ไม่มีการแก้แค้นหรือการตำหนิ ไม่มีแผนการลับหรือถ้อยคำรุนแรงเชือดเฉือน ไม่มีความกลัว ไม่มีความรู้สึกผิด ไม่มีความอับอาย และไม่มีการกบฏต่อผู้มีอำนาจ โลกนี้มีแต่ความเข้าใจ การสื่อสารต่อกัน และความรัก

ไม่มีการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อสร้างตัวตนที่ต้องการ ไม่มีความวิตกกังวล ไม่มีภาวะซึมเศร้า ไม่การเสพติด ไม่มีประวัติส่วนตัวแสนเจ็บปวดที่ต้องเอาชนะ ไม่มีความกลัวว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ไม่มีแรงจูงใจที่ปะปนกันทั้งดีและชั่ว ไม่มีการต่อสู้กับความปรารถนาที่เกินขอบเขต ไม่มีการล่อลวงให้ทำบาป

กับพระเจ้าก็เช่นกัน มีการผูกพันอยู่ร่วมเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์แบบ ผู้คนรัก นมัสการ และเชื่อฟังพระเจ้าตามที่พวกเขาถูกสร้างให้ทำ ในยามเย็นพวกเขาถึงกับเดินกับพระเจ้าในสวน เพลิดเพลินกับสามัคคีธรรมที่สมบูรณ์แบบกับพระผู้สร้างของพวกเขา พวกเขาเป็นผู้จัดการซึ่งพำนักอยู่ในโลก ถูกมอบหมายให้ปกครองสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และพวกเขาทำหน้าที่ของตนได้ดี พระเจ้าไม่มีเหตุที่จะต้องพวกเขามาต่อว่า และพวกเขาก็ไม่มีอะไรต้องสารภาพ ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี วันแล้ววันเล่า ชีวิตดีเกินกว่ามนุษย์ผู้มีรอยแผลเป็นจากบาปอย่างเราจะจินตนาการได้

แต่น่าเศร้า สภาพนี้ไม่ได้คงอยู่นาน ชายและหญิงได้ก่อกบฏอุกอาจ ก้าวออกนอกแผนการที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ ชั่วพริบตาเดียว ทุกอย่างก็พังทลาย ความงดงามน่าทึ่งทั้งปวงของโลกนั้นถูกทำให้มีรอยแผลเป็นที่บาดลึกและถาวร

แค่ชั่วพริบตา ความกลัว ความรู้สึกผิด และความอับอายกลายเป็นประสบการณ์มาตรฐานที่มนุษย์ทุกคนเผชิญ ผู้คนที่เคยอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียวสมบูรณ์แบบ ตอนนี้พวกเขากล่าวหา หลอกลวง และต่อสู้เพื่อให้ตนมีอำนาจควบคุม วัชพืชและโรคภัยกลายเป็นความกังวลในชีวิตประจำวัน ผู้คนเริ่มปรารถนาสิ่งชั่วร้ายและทำในสิ่งผิด แทนที่จะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า พวกเขากลับใช้ชีวิตราวกับตนเป็นพระเจ้าของตัวเอง โลกที่เคยร้องเพลงแห่งความสมบูรณ์แบบบัดนี้ครำ่าครวญภายใต้ตุ้มถ่วงแสนหนักจากการล้มลงในบาป

บาปได้เปลี่ยนแปลงความคิด ความปรารถนา คำพูด และการกระทำทุกอย่าง มันสร้างโลกแห่งความคิดแบบสองจิตสองใจและแรงจูงใจที่ปะปนกัน การบูชาตนเองและการหมกมุ่นกับตนเอง ผู้คนปรารถนาที่จะได้รับการปรนนิบัติรับใช้ แต่พวกเขาเกลียดการปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น พวกเขาโหยหาการควบคุม และบ่มเพาะภาพลวงตาของการพึ่งพาตนเอง พวกเขาได้ลืมพระผู้สร้างของตน แต่กลับนมัสการสิ่งที่พระองค์

ทรงสร้าง แทนที่จะรักผู้คนและใช้สิ่งของเพื่อแสดงออกถึงความรัก ผู้คนกลับรักสิ่งของและใช้ผู้คนเพื่อให้ได้สิ่งของมา มนุษย์รุ่นที่สองถึงกับฆาตกรรม พวกเขาเริ่มโกหก โกง ซ่อนเร้น และปฏิเสธสิ่งที่ทำลงไป ผู้คนทุกข์ทรมานจากน้ำมือของผู้อื่นตั้งแต่การขาดสติชั่วครู่ไปจนถึงสารพัดการกระทำที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูกของการทารุณกรรมทางร่างกายและการล่วงละเมิดทางเพศ เป็นครั้งแรกที่ผู้คนร้องไห้จากความเศร้าโศกภายในและจากความทุกข์ทรมานภายนอก

พระเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นโลกของพระองค์ถูกทำลายด้วยบาป พระองค์ไม่ทรงยินยอมให้เป็นเช่นนี้ต่อไป จึงทรงวางแผน แต่แผนการนี้จะใช้เวลาหลายพันปี นี่หมายถึงการควบคุมพลังของธรรมชาติและการควบคุมเส้นทางของประวัติศาสตร์มนุษย์ แต่พระองค์ทรงสามารถทำทั้งหมดนี้ได้ นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่เกิดการล้มลงในบาป จากรุ่นสู่รุ่น พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งเพื่อว่า วันหนึ่ง พระองค์จะทรงซ่อมแซมสิ่งที่ได้ถูกทำลายอย่างน่าสยดสยองได้ ในช่วงเวลาที่เหมาะสม พระองค์ได้ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาในโลกนี้

เวลานี้เป็นข่าวดีที่สุด

การประกาศเบื้องต้นของข่าวดีนี้สั้นมาก จนอาจถูกมองข้ามไปได้ง่าย ข่าวนี้ปรากฏอยู่ในตอนต้นของพระกิตติคุณมาระโก เพียงไม่กี่ประโยคในพระคัมภีร์สั้นๆ เพียงข้อเดียว แต่กระนั้น ข่าวนี้ก็เป็นการสรุปใจความถึงเหตุผลที่พระเยซูเสด็จมา

มาระโกบันทึกพระดำรัสของพระเยซูไว้ดังนี้ *"เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว จงกลับใจใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐ"* (มาระโก 1:15) เราอาจคิดว่านี่ก็เป็นเพียงแค่วิธีที่พระเยซูแนะนำพระองค์เอง แต่คำประกาศของพระองค์มีความหมายมากกว่านั้น คำประกาศนี้ทำให้เราทุกคนที่ทนทุกข์กับความเป็นจริงอันโหดร้ายของการล้มลงในบาป จะเหตุผลอันชอบธรรมประการเดียวแก่ที่จะลุกขึ้นในตอนเช้า คำประกาศนี้เสนอความหวังที่ทั้งเป็นจริงในภาคปฏิบัติอย่างอัศจรรย์และเป็นส่วนตัวอย่างเข้มข้น

ข่าวนี้เริ่มต้นด้วยคำเหล่านี้ว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้ว" พระเยซูกำลังตรัสว่า "นี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำมาตลอด ประวัติศาสตร์ทั้งหมดกำลังมุ่งไปสู่กำหนดเวลานี้" พระเจ้าไม่ได้ทรงหลงลืมหรือหมดใจกับมนุษยชาติ นับตั้งแต่การล้มลงในบาปครั้งแรกที่น่ากลัวนั้น พระองค์ทรงนำโลกมาสู่วันนี้ สิ่งที่ดูเหมือนไร้จุดหมายและไม่สามารถควบคุมได้ แท้จริงแล้วคือการคลี่คลายเรื่องราวการไถ่อันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า และเรื่องนี้มาถึงจุดสูงสุดเมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมา

ลองคิดดู ทุกสิ่งทั้งดีและร้ายที่พันธสัญญาเดิมบันทึกไว้ล้วนมีจุดประสงค์ บรรดาสงคราม การเดินทาง การทดลองใจ อาณาจักร การเปิดเผย และการอัศจรรย์ทั้งปวง บรรดาการเมืองและเรื่องราวส่วนตัวทั้งหมดล้วนเป็นส่วนหนึ่งของแผนการอันรอบคอบเพื่อนำโลกมาสู่จุดนี้ เนิ่นนานก่อนที่พระดำรัสในมาระโกจะถูกกล่าวออกมาก พระเจ้าได้ทรงบอกประชากรของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงฟื้นฟูสิ่งที่แตกหักให้กลับสู่สภาพดี แต่พวกเขาแทบไม่เข้าใจ พระเยซูทรงเริ่มพันธกิจของพระองค์โดยตรัสว่า “ท่านเข้าใจมั้ยว่า ในที่สุดแล้ว จะเกิดอะไรขึ้น? นี่คือวันที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง เมื่อความหวังมืดมนกลายเป็นความจริงเจิดจ้า เวลานั้นมาถึงแล้ว!”

คำถามคือ “เวลานั้นได้มาเพื่อเป้าหมาย*อะไร?*” พระเยซูกำลังประกาศถึงว่าอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว นี่เป็นวิธีแยบยลที่พระเยซูสื่อเงียบๆ ว่า “เราคือองค์จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเราได้มาพร้อมอำนาจแห่งอาณาจักรของเราด้วย” ในที่อื่นๆ พระคริสต์ทรงชี้ชัดว่า อาณาจักรนี้ไม่ใช่การปกครองทางการเมืองหรือการปกครองทางโลก พระองค์ทรงเรียกสิ่งนี้ว่า อาณาจักรที่อยู่ “ในท่ามกลางพวกท่าน” (ดูลูกา 17:20-21) หนทางที่พระเจ้าทรงแก้ไขอันนำไถ่มานั้น จะไม่มาโดยการปฏิวัติทางการเมืองหรือการก่อสงครามทางกายภาพ การต่อสู้หลักจะเกิดขึ้นในจิตใจของมนุษย์ และได้รับชัยชนะในที่นั่น

ในวัฒนธรรมที่หมกมุ่นสนใจแต่ตนเองของเรา เราจำเป็นต้องเห็นความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรนี้ เราไม่สามารถหดย่ออาณาจักรนี้ให้เล็กลงเท่ากับความต้องการและความปรารถนาของเรา อาณาจักรนี้จะพาเราไปไกลเกินกว่าสถานการณ์และความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรา องค์จอมกษัตริย์เสด็จมาไม่ใช่เพื่อทำให้สิ่งที่เราต้องการนั้น เป็นไปได้ แต่เพื่อดึงเราเข้าสู่บางสิ่งที่น่าทึ่ง เปี่ยมสง่าราศี และน่าอัศจรรย์เกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้ บางที วิธีดีที่สุดในการเข้าใจพระประสงค์อันยิ่งใหญ่เหล่านี้คือการแอบฟังจากมุมมองของนิรันดร์กาล ในวิวรณ์ 19:6-8 มวลมหาชนผู้ได้รับการไถ่ยืนอยู่หน้าพระที่นั่งและเปล่งเสียงดังสนั่นเหมือนเสียงน้ำเชี่ยวไหลในแม่น้ำว่า

“ฮาเลลูยา
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงครอบครองอยู่
คือพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
ขอให้เรายินดีและเปรมปรีดิ์ และถวายพระเกียรติแด่พระองค์
เพราะงานอภิเษกสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว

และเจ้าสาวของพระองค์ก็เตรียมตัวพร้อมแล้ว
และโปรดให้เจ้าสาวสวมใส่ผ้าป่านเนื้อละเอียด มันระยับและสะอาด
เพราะว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นคือการประพฤติอันชอบธรรมของ
ธรรมิกชน"

ลองคิดถึงเนื้อหาที่พวกเขาร้อง พวกเขาไม่ได้ร้องว่า "ฉันได้งานที่อยากทำแล้ว ชีวิตแต่งงานก็สุดยอด มีแต่เพื่อนดี ๆ ล้อมรอบ และลูก ๆ ก็เติบโตมาได้ดี" ไม่ได้ร้องว่า "ฉันเอาชนะภาวะซึมเศร้าและควบคุมความกลัวของฉันได้" จิตใจของฝูงชนที่มาชุมนุมกันถูกเกาะกุมด้วยสองสิ่ง สิ่งแรกคือพระคริสต์ทรงได้รับชัยชนะครั้งสุดท้ายแล้ว พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จแล้ว แผนการของพระองค์สำเร็จแล้ว และพระองค์ทรงครอบครองโดยไร้การท้าทายตลอดไป พระเจ้าทรงรวบรวมประชากรที่มีมุ่งมั่นเปี่ยมภาระใจในพระสิริของพระองค์ และสุขใจอย่างยิ่งในการปกครองของพระองค์ คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามด้วยความเชื่อและเชื่อฟังแม้จะมีต้นทุนสูงลิ่ว ผู้ที่เสียสละและทนทุกข์ แต่ไม่มีร่องรอยของความเสียใจ พวกเขาได้พบกับความพึงพอใจที่ยั่งยืนในตัวตนและการปกครองขององค์พระผู้ไถ่

สิ่งเปี่ยมสง่าราศีประการที่สองคือการเฉลิมฉลองครั้งสุดท้ายได้มาถึงแล้ว นั่นคืองานสมรสของพระเมษโปดก เสียงตะโกนดังกึกก้องขึ้นเมื่อมวลชนตระหนักว่าพวกเขาไม่ได้เพียงแค่ถูกเชิญมางานสมรสเท่านั้น - แต่*พวกเขา*คือเจ้าสาว! พวกเขายืนสวมผ้าลินินเนื้อดีที่สุด รอยแผลเป็นและตราบาปทั้งหมดหายไป เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งแห่งความชั่วช้าทั้งหมดหายไป ในที่สุดพวกเขาก็สะอาดตลอดไป พวกเขายืนอยู่ต่อหน้าองค์เจ้าบ่าว ผู้ทรงบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์

เมื่อเราพิจารณาจากมุมมองของนิรันดร์กาล เราตระหนักว่าอาณาจักรนี้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงเปลี่ยนแปลงผู้คนอย่างถึงรากถึงโคน แต่ไม่ใช่ในความหมายที่หมกมุ่นกับตนเองอย่างที่วัฒนธรรมของเราเข้าใจ พระคริสต์เสด็จมาเพื่อทำลายความจงรักภักดีของเราต่อเป้าหมายที่ฝ่อเหี่ยวเช่นนั้น และเพื่อเรียกเราสู่เป้าหมายเดียวที่คุ้มค่าแก่การมีชีวิตอยู่ อาณาจักรของพระองค์เกี่ยวกับการสำแดงพระสิริของพระองค์และการสำแดงประชากรผู้บริสุทธิ์ นี่คือการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้พระองค์ได้เสด็จมา ทรงมีชีวิต สิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นจากตายเพื่อสร้างขึ้น นี่คือชีวิตและพันธกิจที่พระองค์ทรงเสนอให้เราแลกกับบรรดาเกียรติสิริสง่าราศีชั่วคราวที่เรามักจะไขว่คว้า เป้าหมายของอาณาจักรนี้มีไว้เพื่อควบคุมจิตใจของเราและเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา

สังเกตว่าพระคริสต์ทรงเชื่อมโยงข่าวดีนี้กับการเรียกให้กลับใจใหม่ พระคัมภีร์นิยามการกลับใจใหม่ว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างถึงรากถึงโคนซึ่งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทิศทางชีวิตของผู้นั้นอย่างสิ้นเชิง สิ่งนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อมีพลังที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง มันจะโหดร้ายเพียงใดหากเรียกให้ผู้คนที่เป็นอัมพาตด้วยบาป ให้กลับใจใหม่โดยไม่ให้พลังที่จะทำเช่นนั้น! นี่คือจุดน่าตื่นเต้นที่สุดของข่าวดีนี้ พระเยซูกำลังตรัสว่า “เพราะเราได้เสด็จมา การเปลี่ยนแปลงจิตใจที่ยั่งยืนจึง*สามารถ*เกิดขึ้นได้” ใช่แล้ว โลกนี้แตกหักยับเยินแล้ว แต่องค์จอมกษัตริย์ได้เสด็จมาแล้ว ทรงนำฤทธานุภาพและพระสิริแห่งอาณาจักรของพระองค์มาด้วย!

บางทีคุณอาจถูกบาปบางอย่างครอบงำอยู่ และคุณไม่เคยสามารถเอาชนะมันได้ บางทีคุณอาจเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่ดูเหมือนแตกแยกจนสิ้นหวัง บางทีชีวิตสมรสของคุณเองอาจห่างไกลจากแผนการดีเลิศของพระเจ้า บางทีคุณอาจแบกซากปรักหักพังที่เจ็บปวดจากประวัติศาสตร์ของคุณไปทุกหนแห่ง บางทีคุณอาจเหนื่อยกับความตั้งใจดีที่บูดเน่า คำสัญญาที่แตกหัก และความหวังและความฝันที่พังทลาย ความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงของเรานั้นอยู่รอบตัวเราและอยู่ภายในเรา

บาปที่ครอบงำจิตใจของเราทำให้ทุกอย่างยากขึ้น มันเปลี่ยนความรักให้กลายเป็นตัณหาที่เห็นแก่ตัว มันทำให้บ้านซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้เป็นที่ปลอดภัย กลายเป็นสถานที่ซึ่งความเจ็บปวดรวดร้าวที่สุดของมนุษย์อาจเกิดขึ้นได้ มันทำให้สถานที่ทำงานเสื่อมทราม ขโมยความดีไปจากรัฐบาล และแม้แต่ทำให้คริสตจักรมืดมลทิน และในท้ายที่สุด มันนำไปสู่ความตาย

คุณไม่สามารถหนีจากบาปได้เพราะมันอยู่ภายในคุณ ทุกสิ่งที่คุณเรียนรู้ถูกบิดเบือนด้วยอำนาจของมัน คุณไม่สามารถเอาชนะมันด้วยความฉลาด หรือซื้ออิสรภาพจากมันได้ คุณหนีไปไหนก็ไม่พ้น นี่คือเหตุผลที่การเสด็จมาขององค์จอมกษัตริย์จึงเป็นสุดยอดข่าวดี

การเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้! คุณสามารถยืนท่ามกลางความเป็นจริงอันแสนโหดร้ายของบาปและสามารถมีความหวังอันจะไม่ทำให้คุณผิดหวัง (โรม 5:1-5) ชีวิตสมรสย่ำแย่นั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ วัยรุ่นคนนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ คริสตจักรนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ มิตรภาพนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ความขมขื่นนั้นสามารถถูกทำให้ตายได้ การบีบบังคับนั้นสามารถถูกทำลายได้ สามารถเอาชนะความกลัวนั้นได้ สามารถทำให้หัวใจที่แข็งกระด้างนั้นอ่อนนุ่มได้ และคำพูดอ่อนหวานสามารถออกมาจากลิ้นที่เคยเป็นใบมีดโกนได้ คนที่เคยหมกมุ่นสนใจแต่ตนเองก็สามารถรับใช้ด้วยความรักได้ ผู้คนสามารถมีอำนาจโดยไม่เสียคน

บ้านสามารถเป็นสถานที่แห่งความปลอดภัย ความรัก และการเยียวยาได้ การเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้เพราะองค์จอมกษัตริย์ได้เสด็จมาแล้ว!

ในทั้งหมดนี้ เป้าหมายสูงสุดของพระเจ้าคือพระสิริของพระองค์เอง พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อฟื้นฟูผู้คนให้กลับสู่จุดประสงค์ที่พวกเขาได้ถูกสร้างมา นั่นคือเพื่อดำเนินชีวิตทุกด้านด้วยการเชื่อฟังยอมจำนนเปี่ยมด้วยใจนมัสการต่อพระองค์ พระองค์ทรงทำสำเร็จสิ่งนี้โดยการทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าสู่จิตใจที่ตายแล้ว เพื่อให้เราตระหนักว่า เราต้องการพระองค์ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตโดยปราศจากบาป รักษาพระบัญญัติแทนเรา พระองค์ทรงสละชีวิตของพระองค์เป็นค่าปรับโทษสำหรับบาป เพื่อให้เราได้รับการอภัยอย่างสมบูรณ์เต็มที่ พระองค์ได้ทรงรับเราเป็นบุตรเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ ประทานสิทธิและสิทธิพิเศษทั้งสิ้นของการเป็นบุตรของพระองค์แก่เรา พระองค์ทรงปรับเปลี่ยนเราให้เป็นตามพระฉายของพระองค์ทุกวัน พระองค์ทรงทำให้เราสามารถทำสิ่งที่ถูกต้องได้โดยพระคุณของพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในเรา ทรงตักเตือนเรื่องบาป ทรงส่องสว่างความจริง และประทานกำลังให้เราเชื่อฟัง พระองค์ทรงวางเราไว้ในพระกายของพระคริสต์ที่ซึ่งเราสามารถเรียนรู้และเติบโต พระองค์ทรงปกครองควบคุมเหนือทุกเหตุการณ์เพื่อพระสิริของพระองค์และเพื่อประโยชน์ของเรา พระองค์ทรงทำให้เราเป็นเป้าหมายแห่งความรักนิรันดร์เพื่อการไถ่ของพระองค์

พระคัมภีร์เรียกการเปลี่ยนแปลงนี้ว่า “การไถ่” เราไม่เพียงแต่ถูกเปลี่ยนแปลง แต่เรายังได้รับการฟื้นฟูให้กลับสู่พระเจ้า นี่คือสิ่งที่ทำให้การเปลี่ยนแปลงอื่นๆ ทั้งหมดเป็นไปได้

ข่าวของเราต้องเป็นข่าวดีนั้น

เมื่อพระเยซูทรงมอบหมายพันธกิจให้สาวกของพระองค์ทำในนามของพระองค์ นี่คือสาระสำคัญของข่าวดีที่พระองค์ทรงสั่งให้พวกเขาประกาศ ขณะที่เราเองก็กำลังเผชิญกับการต่อสู้กับบาป และรับใช้ผู้คนที่ดูเหมือนจะติดกับดักในสิ่งที่พวกเขาเอาชนะไม่ได้ นี่ก็ต้องเป็นคำประกาศของเราเช่นกัน เราต้องประกาศอย่างซื่อสัตย์ว่า “ความหวังมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์เท่านั้นในพระองค์ การเปลี่ยนแปลงจิตใจส่วนบุคคลอย่างยั่งยืนเป็นไปได้” ข่าวสารอื่นใดนอกเหนือจากนี้จะเป็นการส่งเสริมความหวังที่จอมปลอม

ผู้คนที่กำลังดิ้นรนกับชีวิตในโลกที่ล้มลงในความบาป มักต้องการคำอธิบายทั้งที่สิ่งที่พวกเขาต้องการจริงๆ คือจินตนาการ พวกเขาต้องการกลยุทธ์ เทคนิคและหลักการ เพราะพวกเขาเพียงแค่อยากให้สิ่งต่างๆ ดีขึ้น แต่พระเจ้าทรงมอบให้

มากกว่านั้น ผู้คนจำเป็นต้องมองดูครอบครัว เพื่อนบ้าน มิตรสหาย เมือง งาน ประวัติศาสตร์ และคริสตจักรของพวกเขา แล้วเห็นถึงอาณาจักรของพระเจ้า พวกเขาต้องการจินตนาการ—นั่นคือความสามารถที่จะเห็นสิ่งที่เป็นจริงแต่มองไม่เห็น นี่คือสิ่งที่เปาโลจ้องมอง (2 โครินธ์ 4) พวกเขาต้องมองดูเมืองหนึ่งและเห็นกลุ่มผู้ถูกไถ่ที่เปี่ยมสง่าราศีกำลังถูกรวบรวม ท่ามกลางสงครามฝ่ายวิญญาณอันทารุณ เพื่อดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพระเจ้า พวกเขาต้องมองดูลูกๆ ของตนและเห็นพระผู้ไถ่กำลังไล่ตามจิตใจของพวกเขาเพื่อพระองค์เอง พวกเขาต้องมองดูประวัติศาสตร์และเห็นพระเจ้ากำลังทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ ผู้คนต้องเห็นความหวังอันเจิดจ้าของการดำรงอยู่ของมนุษย์ นั่นคือผู้คนสามารถรู้จัก รัก และรับใช้พระเจ้าได้ พวกเขาสามารถมีสามัคคีธรรมกับพระองค์ตลอดไป และสามารถสร้างชุมชนแห่งความรักที่เป็นไปไม่ได้ด้วยวิธีอื่นใด ทั้งหมดนี้เป็นไปได้เพราะองค์จอมกษัตริย์ได้ทรงมอบความรักและพระคุณของพระองค์แก่พวกเขา

ในฐานะคนบาป เรามีแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะหันหลังให้พระผู้สร้างเพื่อไปรับใช้สิ่งทรงสร้าง เราหันหลังให้ความหวังในพระบุคคลของพระเจ้าเพื่อไปหวังในระบบ แนวคิด ผู้คน หรือทรัพย์สมบัติ องค์ผู้เป็นความหวังแท้จริงจ้องมองเราตรงหน้า แต่เรากลับมองไม่เห็นพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เรากลับขุดคุ้ยกองความคิดของมนุษย์เพื่อสกัดเอาเศษเสี้ยวของความเข้าใจเล็กๆ น้อยๆ เราบอกตัวเองว่า ในที่สุดเราก็ได้พบกุญแจสำคัญ สิ่งที่จะสร้างความแตกต่าง เราลงมือทำตามความเข้าใจนั้นและยอมรับภาพลวงตาของการเปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างยั่งยืน แต่ไม่นานความผิดหวังก็กลับมา การเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นเพียงชั่วคราวและผิวเผิน ไม่สามารถเจาะลึกถึงหัวใจของปัญหา ดังนั้น เราจึงกลับไปที่กองความคิดอีกครั้ง คราวนี้ตั้งใจว่าจะขุดให้ถูกที่ ยูเรก้า! เราพบเศษเสี้ยวของความเข้าใจอีกชิ้น ดูเหมือนจะลึกซึ้งกว่าเดิม เรานำมันกลับบ้าน ศึกษามัน และนำไปปฏิบัติ แต่เราก็มักจบลงที่จุดเดิมเสมอ

ข่าวดีนี้ทำให้เราเผชิญหน้ากับความจริงที่ว่า เราไม่มีวันพบความช่วยเหลือที่เปลี่ยนแปลงจิตใจได้ในกองความคิด แต่จะพบความช่วยเหลือนั้นได้ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น เราต้องไม่เสนอระบบแห่งการไถ่ ชุดของความเข้าใจและหลักการให้แก่ผู้คน เราต้องเสนอองค์พระผู้ไถ่ให้แก่พวกเขา ในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เราพบความหวังและความช่วยเหลือที่เราต้องการเพื่อเอาชนะศัตรูทรงพลังที่สุด ความหวังอยู่ในพระคุณของพระผู้ไถ่ ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่เราเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืนได้

นี่คือสิ่งที่แยกผู้เชื่อพระเจ้าออกจากจิตวิทยาในวัฒนธรรมของเรา เพราะโลกได้หันหลังให้กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง โลกจึงสามารถเสนอเพียงระบบบางอย่างให้กับ

ผู้คนเท่านั้น มันลดทอนความหวังให้เป็นเพียงชุดของการสังเกต การรวบรวมความเข้าใจ หรือขั้นตอนในกระบวนการ ในทางกลับกัน เราพบปะผู้คนขณะที่พวกเขากำลังขุดคุ้ยอย่างสิ้นหวัง และขอพลั่วของพวกเขาด้วยความรัก เราค่อยๆ หันพวกเขาออกจากกองความคิด และด้วยความชื่นชมยินดี เราหันพวกเขาไปหาพระเยซูคริสต์ นี่คือแก่นแท้ของการพันธกิจส่วนบุคคล

แต่เรามีแนวโน้มที่จะแทนที่องค์จอมกษัตริย์ด้วยสิ่งของ แนวโน้มแบบนี้ไม่ได้ตายง่ายๆ มันชูหัวขึ้นมาอีกแม้ขณะที่เรากำลังค้นหาคำตอบในพระคัมภีร์ เราเข้าหาพระคัมภีร์ด้วยทัศนคติว่า “ฉันจะหาข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่อง _____ ได้ที่ไหน” เราลืมไปว่าความหวังเดียวที่หลักการต่างๆ มอบให้นั้นตั้งอยู่บนพระบุคคล คือพระเยซูคริสต์ และเราลืมไปว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่สารานุกรม แต่เป็นเรื่องราวของแผนการของพระเจ้าในการช่วยมนุษยชาติที่สิ้นหวังและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ให้รอด พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของผู้คนที่ได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการพึ่งพาตนเองและปัญญาของตนเอง และถูกนำพาไปสู่อาณาจักรที่พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางและความหวังที่แท้จริงมีชีวิตอยู่[1]

เราไม่สามารถปฏิบัติต่อพระคัมภีร์ราวกับว่า นี่เป็นแหล่งรวมข้อคิดความเข้าใจลึกซึ้งในการบำบัดจิตใจ การทำเช่นนั้นจะบิดเบือนสาระของพระคัมภีร์และจะไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน หากระบบสามารถให้สิ่งที่เราต้องการได้ พระเยซูก็คงไม่ต้องเสด็จมา แต่พระองค์เสด็จมาเพราะสิ่งที่ผิดพลาดในตัวเราไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยวิธีอื่นใด พระองค์ทรงเป็นคำตอบเดียว ดังนั้นเราจึงต้องไม่เสนอข่าวสารที่ด้อยไปกว่าข่าวดีนี้ เราไม่ได้เสนอระบบให้แก่ผู้คน แต่เราชี้ให้พวกเขาเห็นพระผู้ไถ่ พระองค์ทรง*เป็น*ความหวัง

ทำไมความหวังจึงตั้งอยู่บนพระบุคคล

หากคุณจะช่วยเหลือใครสักคน คุณจำเป็นต้องรู้ว่าอะไรผิดปกติและจะแก้ไขได้อย่างไร คุณไปหาช่างซ่อมรถเพราะเขาสามารถระบุได้ว่ารถของคุณทำงานผิดปกติตรงไหนและเขาทำให้รถกลับมาวิ่งได้อีกครั้ง มุมมองที่น่าเชื่อถือใดๆ เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคลก็ต้องทำเช่นเดียวกัน มันต้องได้รับการวินิจฉัยอย่างถูกต้องว่าผู้คนผิดปกติตรงไหนและจำเป็นต้องทำอะไรเพื่อจะเปลี่ยนแปลงพวกเขาได้

นี่คือจุดที่วัฒนธรรมของเราเข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิง ในการปฏิเสธมุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับมนุษย์ โลกได้กำจัดความหวังใดๆ ที่จะตอบคำถามว่า “ผิดปกติ

1 สำหรับการศึกษาเพิ่มเติม ดู “ Wisdom in Counseling,” The Journal of Biblical Counseling, ฉบับที่ 19.2 (winter 2001), หน้า 4–13.

ตรงไหน?" อย่างถูกต้อง และถ้าตอบคำถามนี้ผิด จะสามารถให้วิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสมได้อย่างไร?

ทำไมผู้คนจึงทำในสิ่งที่พวกเขาทำอยู่? ปัญหาของผมโดยพื้นฐานแล้ว เป็นเรื่องของข้อมูลหรือไม่? ชุดของความเข้าใจที่ผ่านการวิจัยอย่างดีและมีเหตุผลจะให้คำตอบได้หรือไม่? หรือปัญหาของผมโดยพื้นฐานแล้ว เป็นเรื่องของประสบการณ์? การจัดการกับอดีตของผมจะแก้ปัญหาของผมได้หรือไม่? ปัญหาของผมโดยพื้นฐานแล้ว เป็นเรื่องของชีววิทยาหรือไม่? การช่วยให้ผมบรรลุสมดุลทางเคมีจะแก้ปัญหาของผมได้หรือไม่? หรือมีบางอย่างที่อยู่เบื้องหลังสิ่งผิดปกติทั้งหมดเหล่านี้ที่ฝังรากลึกในตัวผม? คำตอบของพระคัมภีร์สำหรับคำถามสุดท้ายนี้คือ "ใช่!" อย่างชัดเจนและกึกก้อง!

พระคัมภีร์จะเห็นด้วยว่าปัญหาของผมเป็นเรื่องของข้อมูล ในแง่ที่ว่า ผมไม่รู้สิ่งที่ผมจำเป็นต้องรู้ พระคัมภีร์ยังยืนยันถึงผลกระทบของประสบการณ์ของเรา แม้ว่าจะยืนยันว่าปัญหาหลักของเรามาก่อนประสบการณ์ของเราและลึกซึ้งกว่านั้น พระคัมภีร์ยังยอมรับถึงปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างธรรมชาติทางกายภาพกับทางจิตวิญญาณของเรา แต่ไม่เคยระบุว่าปัญหาหลักของเราอยู่ในชีววิทยาของเรา ในแง่นี้ พระคัมภีร์จึงแตกต่างอย่างสิ้นเชิงเมื่อเทียบกับวัฒนธรรมของเรา

พระคัมภีร์กล่าวว่าปัญหาหลักของเรา เหตุผลพื้นฐานที่ทำให้เราทำในสิ่งที่เราทำคือบาป อะไรคือสิ่งที่กำลังถูกกล่าวถึงตรงนี้? พระคัมภีร์กำลังนิยามบาปว่า เป็น *สภาวะ*ที่ส่งผลต่อ*พฤติกรรม* เราทุกคนเป็นคนบาป และเพราะเหตุนี้ เราทุกคนจึงทำสิ่งที่เป็นบาป นี่คือเหตุผลที่ผมกล่าวว่าปัญหาหลักของเรามาก่อนประสบการณ์ของเรา ดาวิดสรุปได้ดีในสดุดี 51: 5 *"แท้จริง ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่ว และข้าพระองค์เป็นคนบาปตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา"* ดาวิดกำลังกล่าวว่า "ผมเกิดมาพร้อมกับปัญหาพื้นฐาน ผมมีมันนานก่อนประสบการณ์แรกของผม มีบางสิ่งผิดปกติกับตัวตนภายในของผมซึ่งส่งผลกระทบต่อวิธีพื้นฐานที่ผมดำเนินชีวิตในฐานะมนุษย์" นี่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง เพราะบาปเป็นธรรมชาติของผมในฐานะมนุษย์ มันจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ มันทิ้งร่องรอยไว้ในทุกสิ่งที่ผมคิด พูด และทำ มันจะนำทางความปรารถนาของผม การตอบสนองต่อผู้มีอำนาจ และการตัดสินใจของผม มันจะเปลี่ยนแปลงค่านิยมของผม กำหนดทิศทางความหวังและความฝันของผม และหล่อหลอมการตีความทุกอย่างที่ผมทำ

หากคุณจะจัดการกับความยากลำบากของตัวเองหรือช่วยเหลือผู้อื่นที่ต้องการจัดการกับปัญหาของพวกเขา คุณต้องแก้ไขความคิดที่ผิด ใช่แล้ว คุณต้องจัดการกับความทุกข์ทรมานในอดีตและสารพัดวิธีที่ร่างกายทำงานไม่ถูกต้อง แต่

คุณต้องทำมากกว่านั้น คุณต้องช่วยพวกเขาเอาชนะบาปที่บิดเบือนประสบการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ ลองพิจารณาสองตัวอย่างนี้ดู

พาเมล่ามาจากครอบครัวที่มีการทารุณกรรมอย่างรุนแรง ช่วงเวลาแย่ที่สุดของวันคือเมื่อพ่อของเธอกลับบ้านจากที่ทำงาน พาเมล่าจะพยายามออกจากบ้านหรือซ่อนตัวอย่างปลอดภัยในห้องของเธอเพื่อหลีกเลี่ยงอันตราย ประสบการณ์เหล่านี้มีอิทธิพลกับเธออย่างมาก เราควรร้องไห้กับพาเมล่า และเราควรโกรธกับความผิดที่กระทำต่อเธอ แต่เราควรทำมากกว่านั้น

เมื่อคุณวิเคราะห์สิ่งที่พาเมล่าต่อสู้ดิ้นรนในปัจจุบัน คุณตระหนักว่าปัญหาของเธอไม่ใช่แค่ประสบการณ์ของเธอ แต่เป็นวิธีที่เธอจัดการกับมัน พาเมล่าเป็นคนชอบควบคุมอย่างมาก ดังนั้นจึงยากที่จะทำงานด้วยหรือเป็นเพื่อนกับเธอ เธอโต้เถียงอยู่ตลอดเวลา มักเรียกร้องให้คนอื่นยืนยันว่าเธอถูกต้อง เธอหมกมุ่นกับสิ่งที่ผู้คนคิดเกี่ยวกับเธอ ซึ่งหล่อหลอมทุกปฏิสัมพันธ์ที่เธอมีกับผู้อื่น คติประจำใจของเธอคือ “ฉันจะได้อะไรจากเรื่องนี้” เธอชอบวิพากษ์วิจารณ์และตัดสินผู้อื่น แทบจะไม่ให้โอกาสกับใครที่เธอระแวง

แต่เมื่อพาเมล่าคุยกับคุณ เธอแสดงตัวเองเป็นคนที่ทุกข์ทรมานสาหัสลึกซึ้ง เธอพูดถึงความรู้สึกถูกปฏิเสธและโดดเดี่ยวอยู่ตลอดเวลา เธอรู้สึกงุนงงที่ผู้คนรู้สึกว่าเธอน่ากลัว เธอรู้สึกว่าไม่มีใครเคารพความคิดเห็นของเธอ

อะไรกำลังเกิดขึ้นกับพาเมล่า? ปัญหาทั้งหมดในปัจจุบันของเธอเป็นผลมาจากอดีตของเธอหรือไม่? ชัดเจนว่าปัญหาของเธอเป็นมากกว่านั้น พาเมล่าไม่ได้ต่อสู้กับความน่าสยดสยองในอดีตเท่านั้น แต่ยังต่อสู้กับวิธีที่เธอจัดการกับอดีตเหล่านั้นด้วย นี่คือจุดที่พระคัมภีร์นำเราไปเสมอ หากบาปเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของเรา เราจะต้องจัดการกับทั้งประวัติศาสตร์ของเรา และวิธีที่บาปบิดเบือนหนทางซึ่งเราจัดการกับอดีตด้วย ความช่วยเหลือจะมาถึงก็ต่อเมื่อเราจัดการกับอดีตของเราและยอมรับบาปของเรา นี่เป็นสิ่งสำคัญเพราะ*คนบาปมักตอบสนองต่อการถูกทำบาปด้วยวิธีที่เป็นบาป*

นี่คือเหตุผลที่ความหวังเดียวสำหรับพาเมล่า (และสำหรับเรา) คือพระผู้ไถ่ เราไร้ความสามารถที่จะก้าวออกจากความบาปของเราได้ เราต้องการมากกว่าความรักและการให้กำลังใจ มากกว่าข้อมูลและความเข้าใจ เราต้องการการช่วยกู้ชีพ อะไรที่น้อยกว่านี้จะไม่แก้ไขสิ่งที่ผิดปกติกับเราอย่างแท้จริง

ลองพิจารณาชีวิตของอีกคนหนึ่ง แจ็ค พ่อของแจ็คเป็นผู้ปกครองที่กระตือรือร้นในคริสตจักรของพวกเขา และแม่ของเขาทุ่มเทให้กับงานรับใช้ เขาเติบโตในบ้านคริสเตียนที่ดี พวกเขานมัสการในครอบครัวร่วมกันทุกวัน พ่อของแจ็คทำงาน

หนักและประสบความสำเร็จอย่างมาก พ่อแม่ของเขามีความสัมพันธ์ที่แข็งแกร่งมั่นคง พวกเขาสื่อสารพูดคุยกับลูกๆ ได้ค่อนข้างดี แจ็คเรียนในโรงเรียนคริสเตียน และพ่อแม่ของเขามีฐานะพอส่งเสียให้เขาไปเรียนในมหาวิทยาลัยที่ดีได้ แต่ไม่ใช่ว่าทุกอย่างจะดีกับแจ็ค

เมื่อคุณได้คุยกับแจ็ค คุณจะพบว่าเขาเปลี่ยนงานบ่อยมาก อยู่แต่ละที่ไม่ได้นาน เขาได้แต่งงานมาแล้วสองครั้ง เขาขี้โมโหแบบเห็นได้ชัด แจ็คบ่นว่าเขาอาศัยอยู่ในโลกของคนไม่เอาไหนที่ไม่มีเวลาฟังคนที่รู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ เขาบอกว่าเขาเสียงานเพราะเจ้านายของเขากลัวความจริงที่ว่า แจ็ครู้เกี่ยวกับธุรกิจของพวกเจ้านายมากกว่าพวกเขาเอง เขามองบรรดาอดีตภรรยาเก่าของตนว่าอ่อนแอทางอารมณ์ ไม่สามารถอยู่กับคนที่มั่นใจและมี “ทุกอย่างลงตัว” อย่างเขาได้

ชีวิตปัจจุบันของแจ็คได้รับอิทธิพลจากครอบครัวที่เขาเติบโตมาหรือไม่? แน่นอนว่าใช่! แต่อีกครั้ง มีอะไรมากกว่านั้นที่กำลังเกิดขึ้น โดยพื้นฐานแล้ว แจ็คกำลังต่อสู้กับ*แจ็คเอง* บาปไม่เพียงแต่ทำให้ผมตอบสนองต่อความทุกข์ยากด้วยวิธีที่เป็นบาปเท่านั้น แต่ยังทำให้ผมตอบสนองต่อพระพรด้วยวิธีที่เป็นบาปด้วย เด็กฉลาดเยาะเย้ยเด็กโง่ นักกีฬาล้อเลียนเด็กซุ่มซ่าม มีบางสิ่งที่ผิดปกติอย่างมากภายในตัวเราจนเราไม่สามารถจัดการกับพระพรได้อย่างเหมาะสม

แจ็คต้องการมากกว่าความเข้าใจเชิงลึก เขาต้องได้รับการช่วยเหลือให้หลุดพ้นจากตนเอง และสำหรับประเด็นนี้ เขาต้องการพระผู้ไถ่ นี่คือเหตุผลที่เราไม่สามารถเพียงแค่เสนอระบบให้ผู้คน หรือแค่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีจัดการกับอดีตของพวกเขา เราต้องชี้พวกเขาไปยังพระผู้ไถ่ที่ทรงฤทธานุภาพและทรงสถิตอยู่ด้วย*พระองค์*ทรงเป็นความหวังเดียวของเรา พระองค์ได้ทรงเอาชนะบาปเพื่อเราแล้ว! พระองค์ทรงเต็มพระทัยมอบพระคุณซึ่งเปลี่ยนแปลงจิตใจและแก้ไขชีวิตแก่เรา!

นี่คือเหตุผลที่เปาโลเขียนอย่างชัดเจนในโคโลสี 2:8 ว่า “จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา และคำหลอกลวงที่เหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล ไม่ใช่ตาม*พระคริสต์*” ปรัชญาของโลกนั้นหลอกลวงเพราะไม่อาจให้ได้ตามสัญญา แม้ปรัชญาเหล่านั้นอาจผ่านการวิจัยค้นคว้ามาอย่างดีและนำเสนออย่างมีเหตุผล แต่ก็ไม่ได้มีศูนย์กลางอยู่ที่พระคริสต์ เพราะบาป (สภาวะ) คือสิ่งที่ผิดปกติ เราพบความหวังและความช่วยเหลือที่แท้จริงในพระองค์เท่านั้น คำตอบอื่นใดจะพิสูจน์ให้เห็นว่า มันว่างเปล่าไม่ใช่คำตอบที่แท้จริง

บาปทำอะไรกับเรา?

บาปคือโรคร้ายมหันต์ เป็นภาวะจิตวิปลาสยิ่งใหญ่ คุณไม่สามารถหลบหนีหรือเอาชนะบาปได้ด้วยตนเอง มองไปรอบ ๆ แล้วคุณจะเห็นร่องรอยของบาปทุกหนแห่ง บาปทำให้สิ่งที่ซับซ้อนอยู่แล้วยิ่งซับซ้อนขึ้นไปอีก ชีวิตในโลกที่ล้มลงในบาปนั้นยากลำบากกว่าที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยไว้มาก แต่บาปของเรากลับทำให้มันแย่ลงไปอีก เราต้องเผชิญกับมากกว่าแค่ความทุกข์ทรมาน โรคภัย ความผิดหวัง และความตาย ปัญหาลึกที่สุดของเราไม่ใช่เรื่องประสบการณ์ ชีววิทยา หรือความสัมพันธ์ แต่เป็นเรื่องศีลธรรม และบาปส่งผลกระทบต่อทุกสิ่ง มันบิดเบือนอัตลักษณ์ของเรา เปลี่ยนมุมมองของเรา ทำให้พฤติกรรมของเราออกนอกลู่นอกทาง และลักพาความหวังของเราไป ดังที่โมเสสบันทึกไว้เมื่ออธิบายถึงวัฒนธรรมของมนุษย์ก่อนน้ำท่วมโลกว่า *“พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา”* (ปฐมกาล 6:5) นี่คือสิ่งที่บาปทำกับเรา มันคือโรคร้ายมหันต์ที่สุด!

ลูกคนแรกของผมเป็นเด็กทารกที่กระตือรือร้นอย่างไม่น่าเชื่อ คว้าโน่นคว้านี่ทั้งวัน เขาเกาะและปีนป่ายตัวลูเอลล่า ภรรยาของผม ราวกับว่าเธอเป็นเครื่องเล่นสนามเด็กเล่นชั้นเยี่ยม จากนั้นเมื่ออายุได้แปดเดือนครึ่ง เด็กชายตัวน้อยคนนี้ก็ก้าวเดินเป็นครั้งแรก ไม่นานเขาก็เคลื่อนไหวไปทั่วบ้านด้วยความเร็วที่น่าทึ่ง ผมจำได้ว่าคิดว่านี่ผิดธรรมชาติไปสักนิด เขายังไม่ควรเดินได้ แต่เขาก็เดินได้แล้ว!

เมื่อทารกเริ่มเดินได้ เขาจำต้องได้การปกป้องจากอันตรายชุดใหม่ที่อยู่ภายในบ้าน วิธีหนึ่งในการปกป้องลูกของคุณคือการคุกเข่าลง มองหน้าเขา และเตือนเขาเกี่ยวกับอันตรายเฉพาะ คุณพาเขาไปรอบ ๆ บ้าน ชี้ให้เห็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง ดูเหมือนจะเป็นการเสียเวลาอย่างมากในวัยนี้ แต่ผมก็เดินหน้าเตือนลูกชายตัวน้อยของผมเกี่ยวกับปลั๊กไฟฟ้าในทุกห้อง ผมบอกเขาว่า “อย่าแตะมันนะ และอย่าเอาอะไรไปแหย่เด็ดขาด มันอาจทำให้ลูกตายได้!” เขามองผมด้วยสายตาเลื่อนลอย ขณะที่นิ้วหนึ่งเล่นกับเสื้อยืดของเขา และอีกนิ้วหนึ่งล้วงเข้าไปในจมูกครึ่งหนึ่ง ผมถามเขาว่าเข้าใจไหม เขาพยักหน้าเบา ๆ อย่างไม่น่าเชื่อถือ แล้วก็เดินโซเซออกไปสู่การผจญภัยครั้งต่อไปของเด็กหัดเดิน ผมแน่ใจว่าที่พยายามทำไปนั้นไม่เกิดผลอะไรเลย

สองสามวันต่อมา ผมกำลังอ่านหนังสืออยู่ในห้องนั่งเล่น เมื่อหางตาเห็นลูกน้อยของเราแอบมองผม เขาชำเลืองมองผมแล้วก็มองกำแพง จากนั้นก็มองกลับมาที่ผม ทำแบบนี้ซ้ำ ๆ หลายครั้ง เมื่อเขาคิดว่าผมไม่ได้สนใจมากนัก เขาก็พุ่งตรงไปที่ปลั๊กไฟบนผนัง แต่ก่อนที่เขาจะได้สัมผัสมันเป็นครั้งแรกอย่างตื่นเต้น เขาก็ทำ

บางอย่างที่ทำให้ผมประหลาดใจ เขาหยุด มองกลับมาดูว่าผมกำลังมองอยู่หรือเปล่า แล้วก็เอื้อมมือไปที่ปลั๊กไฟขณะที่ผมกระโจนเข้าไปช่วยเขา

การมองกลับมาครั้งสุดท้ายนั้นแสดงให้เห็นว่าเขา*เข้าใจ*คำบรรยายสำหรับเด็กหัดเดินของผม เขารู้ว่าตนกำลังทำผิดความประสงค์ของผม รู้ว่ากำลังพยายามซ่อนการกบฏของตน และรู้ว่าเขาถูกดึงดูดอย่างประหลาดกับสิ่งที่ตนถูกห้ามชัดเจน อย่างน้อยสามองค์ประกอบที่ทำลายล้างของบาป ก็ปรากฏชัดในเรื่องสั้นๆ นี้

สิ่งแรกที่บาปก่อให้เกิดคือ*การกบฏ* นี่เป็นมากกว่าการละเมิดกฎไม่กี่ข้อ มันเป็นข้อบกพร่องพื้นฐานในอุปนิสัยของผม มันไม่ใช่สิ่งที่ผมเรียนรู้ ผมเกิดมาพร้อมกับการกบฏ

ผมไม่จำเป็นต้องสอนลูกชายตัวน้อยของผมให้ปรารถนาสิ่งที่ถูกห้าม ให้มองหาโอกาสหลบเลี่ยงอำนาจ และเอื้อมมือไปหา “ผลไม้ต้องห้าม” ผมก็ทำแบบเดียวกัน และคุณก็เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการจอดรถในที่ห้ามจอด การโกงภาษีเงินได้ การวิ่งหนีคุณแม่ในร้านของเล่น การปฏิเสธที่จะยอมรับคำแนะนำของผู้ใหญ่ หรือการปล่อยตัวไปกับราคะลับๆ การกบฏมีอยู่ในตัวเราทุกคน

การกบฏคือแนวโน้มที่ติดตัวมาแต่กำเนิดที่จะยอมจำนนต่อคำโกหกเรื่องความเป็นอิสระ การพึ่งพาตนเอง และการมุ่งเน้นสนใจตนเอง มันส่งผลให้เกิดการละเมิดขอบเขตที่พระเจ้าประทานให้อย่างเป็นนิสัย ความเป็นอิสระพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้ตามที่ฉันต้องการเมื่อฉันต้องการทำ” การพึ่งพาตนเองพูดว่า “ฉันมีทุกอย่างที่ฉันต้องการในตัวเอง ดังนั้นฉันไม่จำเป็นต้องพึ่งพาหรือยอมจำนนต่อใครทั้งนั้น” การมุ่งเน้นสนใจตนเองพูดว่า “ฉันคือศูนย์กลางโลกของฉัน มันถูกต้องแล้วที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและทำเฉพาะสิ่งที่ให้ฉันมีความสุข” เหล่านี้คือคำโกหกในสวนเอเดน คำโกหกเดียวกันที่ซาตานได้กระซิบในหูของคนรุ่นแล้วรุ่นเล่าที่เต็มใจฟัง คำโกหกเหล่านี้ปฏิเสธโครงสร้างพื้นฐานของเราในฐานะมนุษย์ เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้เป็นอิสระ เราถูกออกแบบมาให้ยอมจำนนต่อพระเจ้าทุกวันและมีชีวิตอยู่เพื่อพระสิริของพระองค์ การมีชีวิตอยู่นอกการออกแบบนี้จะไม่มีวันใช้ได้ผล

จิตวิญญาณแห่งการกบฏนี้ส่งผลกระทบต่อวิธีที่เราเผชิญกับความยากลำบากและพระพร ความเป็นอิสระ การพึ่งพาตนเอง และการหมกมุ่นสนใจตนเองนำเราไปสู่การคิดถึงตัวเองก่อนและปีนข้ามรั้วระหว่างตัวเรากับความปรารถนาของเรา เราต้องการควบคุมแต่ก็เกลียดการถูกควบคุม เราต้องการสร้างกฎเกณฑ์แต่ก็อยากจะเปลี่ยนแปลงมันเมื่อไหร่ก็ได้ตามที่เราต้องการ โดยพื้นฐานแล้วเราต้องการเป็นพระเจ้า ปกครองโลกของเราตามความต้องการของเราเอง ไม่ว่าเรา

กำลังกบฏต่อสิ่งใดก็ตาม การกบฏของเราก็มุ่งไปยังพระเจ้าในที่สุด เราปฏิเสธที่จะยอมรับสิทธิอำนาจของพระองค์ ขโมยพระสิริของพระองค์ และแย่งชิงสิทธิ์ในการปกครองของพระองค์

บาปยังก่อให้เกิด*ความโง่เขลา*ในตัวเรา ความโง่เขลาเชื่อว่าไม่มีมุมมอง ความเข้าใจ ทฤษฎี หรือ "ความจริง" ใดที่เชื่อถือได้มากกว่าความคิดของเราเอง ความโง่เขลาหลงเชื่อคำโกหกที่ว่าเรารู้ดีกว่า มันทำให้เราบิดเบือนความเป็นจริงและมีชีวิตอยู่ในโลกที่เราสร้างขึ้นเอง ราวกับว่าเรามองชีวิตผ่านกระจกเงาบิดเบี้ยวในสวนสนุกด้วยความเชื่อมั่นว่าเรามองเห็นอย่างชัดเจน

ลูกชายตัวน้อยของผมได้รับคำเตือนถึงอันตราย แต่ในความโง่เขลาของตน เขาคิดว่าตนรู้ดีกว่า ความโง่เขลาควบคุมคนที่ไม่เปิดรับคำแนะนำของใครและคนที่แทบไม่เห็นความจำเป็นของการศึกษาพระวจนะพระเจ้า ความโง่เขลานี้บิดเบือนความรู้เข้าใจในอัตลักษณ์ของตนเอง ทำลายความสัมพันธ์ ชะลอการเติบโต และทำให้การเปลี่ยนแปลงไปผิดทาง

ความโง่เขลาทำให้เราเชื่อว่าเราไม่เป็นไร และการเลือกที่จะกบฏอย่างไร้เหตุผลของเรานั้นถูกต้องและดีที่สุด ความโง่เขลาเป็นการปฏิเสธธรรมชาติพื้นฐานของเราในฐานะมนุษย์ เราไม่เคยถูกสร้างมาให้เป็นแหล่งปัญญาของตัวเอง เราถูกออกแบบมาให้เป็นผู้รับการเปิดเผย พึ่งพาความจริงที่พระเจ้าจะสอนเรา และนำความจริงเหล่านั้นมาประยุกต์ใช้กับชีวิตของเรา เราถูกสร้างมาให้ตีความ เลือก และแสดงพฤติกรรมบนพื้นฐานของพระปัญญาของพระองค์ การมีชีวิตอยู่นอกเหนือจากนี้จะไม่มีวันใช้ได้ผล

เมื่อดาวิดกล่าวในสดุดี 14:1 ว่า *"คนโง่รำพึงในใจตนว่า 'ไม่มีพระเจ้า'"* ดาวิดเข้าถึงรากฐานของความโง่เขลา ความโง่เขลาของเราคือการปฏิเสธพระเจ้า เป็นความปรารถนาติดตัวมาแต่กำเนิดที่จะแทนที่พระปัญญาของพระเจ้าด้วยปัญญาของเราเอง ในที่สุดแล้ว เราต้องการเป็นพระเจ้าของตัวเอง เปิดเผยให้กับตนเองถึง "ความจริง" ทั้งสิ้นที่เราต้องการ

สุดท้าย บาปทำให้เรา*ไร้ความสามารถ*ที่จะทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้เราทำ ความไร้ความสามารถนี้ส่งผลต่อทุกสถานการณ์และทุกความสัมพันธ์ในชีวิตของเรา ไม่ใช่แค่ว่าผมไม่อยากทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า หรือผมคิดว่าวิธีของผมดีกว่า แต่แม้แต่เมื่อผมมีความตั้งใจที่ถูกต้อง ผมก็ไม่สามารถทำได้สำเร็จ ผมมักจะตกมาตรฐานของพระเจ้าเสมอ

คุณเคยเตรียมตัวไปคุยเรื่องยากๆ กับเพื่อนไหม? คุณซ้อมบทพูดของคุณและคาดการณ์ว่าอีกฝ่ายจะตอบสนองอย่างไร คุณพยายามปิดช่องว่าไม่ให้การสนทนานั้นเกิดความผิดพลาด และคุณเตรียมตัวที่จะไม่พูดอะไรที่คุณจะเสียใจภายหลัง คุณไม่ต้องการ “เสียการควบคุม” ในครั้งนี้ แต่ในระหว่างการสนทนานั้น บางอย่างก็เกิดขึ้น อีกฝ่ายทำให้คุณเจ็บปวด อารมณ์พุ่งสูงขึ้น และคุณก็ระเบิดออกมา หลังจากนั้น คุณไม่อยากจะเชื่อ! คุณก็ทำ สิ่งที่คุณได้ตัดสินใจก่อนหน้านั้นว่า จะไม่ทำ!

อัครทูตเปาโลบรรยายถึงประสบการณ์นี้อย่างทรงพลังในโรม 7:19, 21-23 *“คือว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ก็ไม่ได้ทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาทำ ก็ยังทำอยู่...ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบว่ามีกฎธรรมดาอย่างหนึ่ง คือเมื่อไรที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำความดี ก็มักจะเลือกทำชั่วซึ่งอยู่ใกล้ตัว เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ก็ชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้อยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า”* เปาโลพูดโดยนัยว่า “แม้แต่เมื่อข้าพเจ้าปรารถนาที่จะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าและฟังพระปัญญาของพระองค์ แต่ก็จบลงด้วยการทำในสิ่งที่ผิด! ล้มเหลวทั้ง ๆ ที่มีความตั้งใจดีที่สุด!”

เราเป็นคนกบฏและโง่เขลา แต่ยิ่งไปกว่านั้น บาปทำให้เราเป็นอัมพาตทางศีลธรรมด้วย โดยพื้นฐาน เรา*ไร้ความสามารถ*ที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องได้ ใครกล้าพูดว่าความโกรธที่เรามีกับเพื่อนๆ นั้นชอบธรรมเสมอ? สามีคนไหนจะพูดได้ว่าเขารักภรรยาของเขาเสมอเหมือนที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร? คนไหนที่รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเองอย่างสม่ำเสมอ? เราล้มเหลวในเรื่องเหล่านี้แม้แต่เมื่อเราปรารถนาที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง เพราะกล้ามเนื้อทางศีลธรรมของเราถูกทำให้ฝ่อไปโดยบาป เราไม่สามารถทำความดีที่เราถูกสร้างมาให้ทำได้ นี่คือหนึ่งในผลลัพธ์แสนเศร้าของโรคร้ายมหันต์อย่างบาป

ในฐานะมนุษย์ เราไม่สามารถดำเนินชีวิตด้วยตัวเองได้ เราต้องการได้รับการช่วยเหลือให้รอดพ้น การรักษา และการอภัย กล่าวโดยย่อ เราต้องการพระเจ้า เราต้องการข่าวประเสริฐ ข่าวของกษัตริย์ผู้เสด็จมา ทำให้การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนเป็นไปได้ นี่คือความหวังส่วนตัวของเราและเป็นพื้นฐานในการรับใช้ผู้อื่นของเรา

ข่าวดีแห่งอาณาจักรไม่ใช่การปลอดจากความยากลำบาก ความทุกข์ทรมาน และการสูญเสีย แต่เป็นข่าวของพระผู้ไถ่ผู้เสด็จมาเพื่อช่วยผมให้รอดจาก*ตัวผมเอง* การช่วยให้รอดของพระองค์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ที่โดยพื้นฐานแล้ว เปลี่ยนแปลงแก้ไขการตอบสนองของผมต่อความเป็นจริงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เหล่านี้ พระผู้ไถ่

เปลี่ยนคนกบฏให้เป็นสาวก เปลี่ยนคนโง่เขลาให้เป็นผู้ฟังที่ถ่อมใจ พระองค์ทำให้คนพิการเดินได้อีกครั้ง ในพระองค์ เราสามารถเผชิญชีวิตและตอบสนองด้วยความเชื่อ ความรัก และความหวัง และเมื่อพระองค์เปลี่ยนแปลงเรา พระองค์ทรงอนุญาตให้เรามีส่วนร่วมในสิ่งที่พระองค์กำลังทำในชีวิตของผู้อื่น เมื่อคุณตอบสนองต่อการทรงงานของพระผู้ไถ่ในชีวิตของคุณ คุณสามารถเรียนรู้ที่จะเป็นอุปกรณ์ในพระหัตถ์ของพระองค์

2 ในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่

แซมโทรมาหาผมอย่างตื่นตระหนก มันเป็นวันธรรมดาเหมือนวันอื่นๆ ตื่นนอนไปทำงาน และทำงานจนถึงเวลาเลิกงาน แต่ขณะที่เขารีบกลับบ้าน ชายที่ดูสิ้นหวังคนหนึ่งก็โผมาหาเขา ชายคนนั้นบอกว่าชีวิตของเขาย่ำแย่ยุ่งเหยิง เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคืนนี้จะนอนที่ไหน แซมบอกได้ว่า เขาไม่ใช่คนเร่ร่อนมืออาชีพ ด้วยหวังว่าจะเป็นช่องทางแห่งความช่วยเหลือ แซมจึงพาเขากลับบ้านและโทรหาศิษยาภิบาลของเขา —ผมเอง เขาพูดว่า “อาจารย์พอล ผมเจอชายตกงานคนหนึ่ง เขาทะเลาะกับภรรยาจนบ้านแตก ตอนนี้ถูกไล่ออกจากบ้าน ผมคิดว่าจะพาเขาไปที่บ้านคุณ คุณช่วยเขาได้แน่ ผมพาไปตอนนี้ได้ไหมครับ?”

ก่อนที่แซมจะพูดอะไรต่อ ผมตอบว่า “ความรักของพระเจ้าช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ พระเจ้าทรงห่วงใยชายคนนี้และวางลูกคนหนึ่งของพระองค์ไว้ในเส้นทางของเขา พระเจ้าทรงห่วงใยคุณและประทานโอกาสให้คุณเป็นอุปกรณ์ในพระหัตถ์ของพระองค์ ผมเชื่อมั่นว่าพระเจ้าไม่เคยส่งไปผิดที่ และพระองค์ตั้งพระทัยที่จะใช้*คุณ*ในชีวิตของชายคนนี้ ขอให้ผมอธิษฐานเผื่อคุณตอนนี้เลย ขอพระเจ้าเติมเต็มจิตใจของคุณด้วยความรักของพระองค์และเติมความคิดของคุณด้วยพระปัญญาของพระองค์” เมื่อผมอธิษฐานจบ แซมพูดว่า “แต่ผมไม่คิดว่าผมจะสามารถ...” ผมขัดจังหวะ “ผมจะอธิษฐานเผื่อคุณต่อไปคืนนี้ และจะโทรหาคุณในตอนเช้า ผมรู้สึกได้รับการหนุนใจอย่างที่คุณได้ทำพันธกิจกับชายคนนี้” ผมกล่าวลาและวางสาย

ในอีกหลายสัปดาห์ต่อมา ผมยืนเคียงข้างแซม ตั้งใจที่จะไม่ทำแทนเขา ขณะที่เขาเรียนรู้วิธีรักเพื่อนที่สิ้นหวังของเขา เขาเรียนรู้วิธีเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าใช้เพื่อส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงชีวิตของใครบางคน ในกระบวนการนี้ พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงแซมและภรรยาของเขาในบางแง่มุมที่สำคัญด้วยเช่นกัน ผมผลักแซมออกจากรัง แต่ไม่ใช่เพราะเขาขาดความเห็นอกเห็นใจ ปัญหาของเขาคือเขาขาด

ความกล้าหาญ แซมสันนิษฐานว่า สิ่งที่ชายคนนี้ต้องการนั้น เกินกว่าที่เขาจะมอบให้ได้ เขาไม่ได้มองตัวเองว่าเป็นอุปกรณ์ของพระเจ้า แต่เป็นเพียงท่อของพระเจ้า —ช่องทางที่เฉื่อยชาซึ่งเชื่อมต่อสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง อุปกรณ์คือเครื่องมือที่ถูกใช้อย่างกระตือรือร้นเพื่อเปลี่ยนแปลงบางสิ่ง และพระเจ้าทรงเรียกประชากรทั้งหมดของพระองค์ให้เป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงในพระหัตถ์แห่งการไถ่ของพระองค์

หลักการที่เราต้องไม่พลาดในภาพใหญ่ของการไถ่คือ *พระเจ้าทรงใช้คนธรรมดาเพื่อทำสิ่งสุดพิเศษในชีวิตของผู้อื่น* คณะกรรมการมิชชั่น พันธกิจ หรือคริสตจักรท้องถิ่นไหนจะใช้คนอย่างที่พระเจ้าได้ใช้ในพระคัมภีร์? ไม่ว่าจะเป็นโมเสส (ฆาตกรที่หนีตาย) กิเดโอน (กลัวและซ่อนตัว) ดาวิด (เด็กเลี้ยงแกะที่ไม่เคยฝึกทหาร) เปโตร (ผู้ปฏิเสธพระคริสต์ต่อหน้าสาธารณชน) และเปาโล (ผู้ข่มเหงคริสตจักร) นี่เป็นเพียงแค่ไม่กี่ชื่อ นอกจากคนเหล่านี้แล้วยังมีผู้น้อยอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วนที่พระเจ้าทรงใช้อย่างยิ่งใหญ่เพื่อทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จบนโลก พระเจ้าไม่เคยตั้งพระทัยให้เราเป็นเพียงสิ่งที่พระองค์ทรงรักเท่านั้น เรายังถูกเรียกให้เป็นอุปกรณ์แห่งความรักนั้นในชีวิตของผู้อื่นด้วย

เครื่องมือมากมายในกล่องเครื่องมือ

เมื่อคุณคิดถึงการเติบโตเปลี่ยนแปลงส่วนตัว คุณคิดถึงอะไร? คุณเป็นเหมือนแซมไหม ที่เหมาเอาเองว่าคุณต้องการให้ศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง หรือนักให้คำปรึกษามืออาชีพคอยช่วยเหลือ? นี่คือสิ่งที่วัฒนธรรมของเรามักคิดเหมาเอาเองจนจำเป็นต้องรับการเปลี่ยนแปลง ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงยกบางคนให้โดดเด่นในการรับใช้อย่างเป็นทางการ แต่ผู้ช่วยเหลือในพระคัมภีร์นั้นหมายรวมถึงประชากรทั้งหมดของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น มุมมองของพระคัมภีร์ต่อการเปลี่ยนแปลงส่วนตัวแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากวัฒนธรรมของเรา พระคัมภีร์ประกาศว่าการเปลี่ยนแปลงส่วนตัวเกิดขึ้นเมื่อจิตใจของเราถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระคุณของพระเจ้าและความคิดของเราถูกฟื้นฟูโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราไม่ได้เปลี่ยนแปลงใครด้วยตัวเราเอง การเปลี่ยนแปลงเป็นงานของพระผู้ไถ่ เราเป็นเพียงอุปกรณ์ของพระองค์

ปัญหาคือ เราส่วนใหญ่คิดว่าพระเจ้ากำลังถือกล่องเครื่องมือขนาดเล็กมาก! ช่างไม้ที่ประสบความสำเร็จใช้เครื่องมือหลากหลายชนิด แต่ละชนิดถูกออกแบบมาสำหรับงานเฉพาะ พระเจ้าทรงมีกล่องเครื่องมือขนาดใหญ่มาก และเครื่องมือหลักของพระองค์คือลูกๆ ของพระองค์ น่าเศร้าที่คนมากมายในคริสตจักรไม่ได้มองตนเองแบบนี้ พวกเขาคิดว่าการรับใช้เป็นเรื่องของมืออาชีพที่ได้รับค่าจ้าง เมื่อพวกเขาคิดถึงการมีส่วนร่วมของตัวเอง พวกเขาไม่ได้คิดไกลไปกว่าการอธิษฐานหรือการ

ทำอาหาร แต่เมื่อเราถูกรับเข้าเป็นบุตรในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว เราก็ได้รับการทรงเรียกสู่พันธกิจการรับใช้ด้วย ทรงเรียกเราให้เป็นส่วนหนึ่งของกิจอันดีของอาณาจักรพระเจ้า

แบบอย่างในภาพรวมตามพระคัมภีร์คือ *พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนเมื่อพวกเขานำพระวจนะของพระองค์ไปสู่ผู้อื่น* เรามักถามโดยสัญชาตญาณว่า “ใครคือคนที่พระเจ้าทรงใช้ และคุณสมบัติของพวกเขาคืออะไร? พระเจ้าทรงใช้เฉพาะคนบางคนหรือ? ทำไมทรงใช้บางคนและไม่ใช่บางคน? ฉันเป็นหนึ่งในนั้นหรือไม่?” คำถามเหล่านี้ได้รับคำตอบในเอเฟซัส 4:11-16

> *“และพระองค์เองประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ เพื่อเตรียมธรรมิกชนสำหรับการปรนนิบัติและการเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า บรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ คือโตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์*
>
> *เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกซัดไปซัดมาและพัดไปพัดมาด้วยลมคำสั่งสอนทุกอย่าง ด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ ตามอุบายที่ฉลาดในการล่อลวง แต่ให้เรายึดถือความจริงด้วยความรัก เพื่อจะเจริญขึ้นในทุกด้านสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ เนื่องจากพระองค์นี้เองร่างกายทั้งหมดจึงได้รับการเชื่อมและประสานเข้าด้วยกันโดยทุกๆ ข้อต่อที่ประทานมานั้น และเมื่อแต่ละส่วนทำงานตามหน้าที่แล้ว ก็ทำให้ร่างกายเจริญและเสริมสร้างตนเองขึ้นด้วยความรัก”*

ภาพเปรียบเทียบเดียวที่สะท้อนแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักรได้ชัดคือภาพของร่างกาย พระคริสต์ประทานผู้นำให้แก่คริสตจักรของพระองค์ ไม่ใช่เพื่อให้พวกเขาแบกรับภาระงานรับใช้ทั้งหมดของพระกายของพระคริสต์ แต่เพื่อเตรียมความพร้อมให้สมาชิกแต่ละคนมีส่วนร่วมในพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตของพระเจ้า โปรดจำไว้ว่า ไม่มีคริสตจักรท้องถิ่นใดที่จะสามารถจ้างเจ้าหน้าที่ได้มากพอที่จะตอบสนองความต้องการด้านการรับใช้ทั้งหมดในแต่ละสัปดาห์ได้! ในแบบอย่างตามพระคัมภีร์ การรับใช้ส่วนตัวอย่างเป็นธรรมชาติที่ไม่เป็นทางการนั้นเกิดขึ้นมากกว่าการรับใช้อย่างเป็นทางการ ช่วงเวลาแห่งการรับใช้อย่างเป็นทางการ

และต่อหน้าสาธารณชนนั้นมีไว้เพื่อฝึกฝนประชากรของพระเจ้าสำหรับการรับใช้ส่วนตัว นี่เป็นวิถีชีวิตของพระกายของพระคริสต์ ลองคิดถึงชีวิตของคุณเอง จริงไหมที่ว่าการเปลี่ยนแปลงไม่ได้เกิดขึ้นผ่านพันธกิจอย่างเป็นทางการของพระวจนะ *เท่านั้น*? พระเจ้าทรงใช้คนธรรมดามาเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจของคุณด้วย ไม่ใช่หรือ?

การกล่าวว่าพระเจ้าประทานเราแต่ละคนให้แก่กันและกันเพื่อช่วยให้เราเติบโตขึ้นนั้น ยังไม่อาจอธิบายภาพเปรียบเทียบเรื่องร่างกายที่เปาโลใช้ได้อย่างครบถ้วน ร่างกายจะเติบโตได้ก็ต่อเมื่อแต่*ละส่วน*ทำหน้าที่ของตน ลองคิดถึงการพึ่งพาอาศัยกันทั้งหมดที่แฝงอยู่ในภาพนี้ ทุกการเปลี่ยนแปลงใดที่เกิดขึ้นกับคุณจะเกี่ยวข้องกับอวัยวะมากกว่าหนึ่งส่วนเสมอ

เมื่อไม่นานมานี้ ผมได้รับการเตือนถึงความจริงข้อนี้ อผมเริ่มรู้สึกเจ็บที่ไหล่ซ้าย ไม่ว่านั่นจะเป็นเพราะโรคเอ็นอักเสบ ข้ออักเสบ หรือความชราที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา ผมก็ระลึกได้ฉับพลันว่าผมใช้ข้อต่อนั้นมากเพียงใด ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยคิดมากเกี่ยวกับไหล่ของผมมาก่อน แต่ทันใดนั้น ผมก็เริ่มเห็นและชื่นชมในแง่มุมใหม่กับวิธีที่ร่างกายทำงาน ร่างกายเป็นระบบที่ส่วนต่างๆ พึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อน

ภาพเปรียบเทียบเรื่องร่างกายยังชี้ให้เห็นถึงการออกแบบอย่างพิถีพิถัน ลองคิดดูว่า มือแตกต่างจากตาอย่างไร หรือข้อต่อไหล่แตกต่างจากตับอย่างไร! ร่างกายมนุษย์เป็นภาพของการออกแบบที่ชาญฉลาดอย่างตั้งใจ แต่ละส่วนถูกสร้างและวางไว้อย่างประณีตระมัดระวังเพื่อให้ทำงานของตน พระกายของพระคริสต์ก็เช่นกัน ประชากรแต่ละทนไม่เหมือนกันเลย เราแต่ละคนได้รับของประทาน การทรงเรียก และถูกวางตำแหน่งที่จะทำส่วนของเราในพระราชกิจของพระเจ้า ภูมิหลัง บุคลิกภาพ ความสามารถ และระดับวุฒิภาวะของเราแตกต่างกัน ตามที่พระผู้ไถ่ทรงตั้งพระทัยไว้ พระองค์ทรงมีอำนาจสูงสุดเหนือสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

ส่วนใหญ่แล้ว เราไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้ เรามักถูกดึงดูดด้วยโลกเล็กๆ ที่เห็นแก่ตัวของเราได้ง่ายเกินไป แต่พระธรรมเอเฟซัส 4 ผลักดันเราให้ก้าวพ้นชีวิตที่หมกมุ่นอยู่กับความสุขและความสำเร็จส่วนตัว ชีวิตของคุณยิ่งใหญ่กว่าการมีงานที่ดี คู่ครองที่เข้าอกเข้าใจ และลูกๆ ที่ไม่เกเร ชีวิตของคุณยิ่งใหญ่กว่าสวนสวยงาม วันหยุดพักผ่อนที่ดี และเสื้อผ้าตามแฟชั่น ในความเป็นจริง คุณเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ บางสิ่งซึ่งเริ่มต้นก่อนที่คุณจะเกิดและจะดำเนินต่อไปหลังจากที่คุณตายไปแล้ว พระเจ้ากำลังช่วยมนุษยชาติที่ล้มลงให้รอด นำพวกเขาเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ และค่อยๆ หล่อหลอมขัดเกลาพวกเขาให้เป็นเหมือนพระองค์—และพระองค์ต้องการให้คุณมีส่วนร่วมในกระบวนการนี้

ชีวิตของคุณยิ่งใหญ่กว่าที่คุณจินตนาการไว้มาก คุณมีชีวิออยู่แค่ในช่วงเวลาสั้นๆ แต่คุณยืนเคียงข้างกับเอโนค โนอาห์ โยเซฟ โมเสส อับราฮัม อิสอัค เยเรมีย์ เอเสเคียล มัทธิว เปโตร เปาโล ออกัสติน คาลวิน ลูเธอร์ และผู้เชื่อที่ไม่มีใครรู้จักอีกหลายรุ่น ผู้ซึ่งเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนในอาณาจักร และทำส่วนของตนในพระราชกิจนั้น เมื่อคุณคำนึงถึงโลกอันยิ่งใหญ่นี้ คุณจึงจะสามารถดำเนินชีวิตและรับใช้อย่างเกิดผลในโลกเล็กๆ ที่พระเจ้าทรงวางคุณไว้ได้[2]

แต่ยังมีมากกว่านั้น

ตอนนี้ ให้เรามุ่งความสนใจไปที่ครึ่งหลังของประโยคที่ว่า *พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คน เมื่อพวกเขา**นำพระวจนะของพระองค์ไปสู่ผู้อื่น*** การเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าทรงสร้างในประชากรของพระองค์นั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับการรับใช้ด้วยพระวจนะ อีกครั้ง แนวคิดนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับวิธีที่วัฒนธรรมของเรา (และบางครั้งแม้แต่คริสตจักร) คิดเกี่ยวกับการเติบโตและการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคล บ่อยครั้งที่ปรัชญาของการรับใช้ที่ชี้นำพันธกิจธรรมาสน์นั้นแตกต่างอย่างมากกับปรัชญาการรับใช้ที่เรามีในบทสนทนาส่วนตัว ตัวอย่างเช่น ทำไมจึงการพูดว่า “เทศนาพระวจนะ” ดูเหมาะสม แต่เมื่อพูดว่าการ “ให้คำปรึกษาด้วยพระวจนะ” กลับดูแปลก? จากมุมมองตามพระคัมภีร์ การรับใช้ทั้งต่อสาธารณชนและส่วนตัวต่างก็วางความหวังการเปลี่ยนแปลงบนด้วยพระวจนะของพระเจ้าทั้งสิ้น ทั้งคู่แตกต่างกันแค่วิธีนำพระวจนะไปสู่ผู้คนในบริบทที่แตกต่างกัน

ในพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว ผมต้องการทำมากกว่าแค่การนำหัวใจที่เปี่ยมด้วยความเมตตา ความเต็มใจที่จะรับฟัง และความมุ่งมั่นที่จะช่วยแบกภาระของใครสักคนไปให้ แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นผลอันหอมหวานของความรักแบบคริสเตียน แต่ผมต้องการมอบให้มากกว่านั้น ผมต้องการนำความจริงที่เปลี่ยนแปลงจิตใจจากพระคัมภีร์มาสู่ผู้คนในท่ามกลางสถานการณ์และในความสัมพันธ์ของพวกเขา การรับใช้ส่วนตัวเป็นเรื่องของคนที่รักคนอื่น แต่ในแบบที่รวมถึงการนำพระวจนะของพระเจ้ามาให้พวกเขาด้วย นี่คือต้นแบบของ “ความจริงในความรัก” ที่เปาโลอธิบายในพระธรรมเอเฟซัส 4 พระเจ้าทรงใช้การผสมผสานระหว่างความจริงทรงพลังที่ห่อหุ้มด้วยความรักเสียสละตนเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงผู้คน

ถ้าในแต่ละสัปดาห์ มีการรับใช้อย่างไม่เป็นทางการมากกว่าการรับใช้อย่างเป็นทางการ เราก็ควรประเมินคุณภาพของคำปรึกษาของเราในช่วงเวลาที่ไม่เป็น

2 สำหรับการศึกษาเพิ่มเติม ดู “The Great Commission: A Paradigm for Ministry in the Local Church,” The Journal of Biblical Counseling, ฉบับที่ 16.3 (spring 1998) หน้า 2-4.

ทางการเหล่านั้น สมมติว่าเพื่อนบ้านของคุณพูดน้ำตาคลอว่า เธอพบนิตยสารลามกในกระเป๋าหนังสือของลูกชาย หรือบางทีเพื่อนตีกอล์ฟของคุณบอกว่าเขากำลังคิดจะทิ้งภรรยา หรือคุณสังเกตเห็นอาสาสมัครประพฤติตัวไม่เหมาะสมกับเด็กสาว ๆ ในกลุ่มเยาวชน ไม่ว่าคุณจะทำอะไรต่อไป การตอบสนองของคุณคือการรับใช้ส่วนตัวหรือการให้คำปรึกษา แต่เรามักจะเข้าหาสถานการณ์เช่นนี้อย่างไม่เป็นทางการมากกว่าที่เราทำกับการรับใช้อย่างเป็นทางการและต่อสาธารณชน

หากคุณถูกขอให้สอนรวีวารศึกษา เทศนา หรือนำการศึกษาพระคัมภีร์ คุณจะถามตัวเองทันทีว่า “ฉันมีเวลาเตรียมตัวเพียงพอไหม?” แต่เรามักตอบสนองต่อเพื่อนบ้าน เพื่อนตีกอล์ฟ หรืออาสาสมัครในคริสตจักรโดยแทบไม่ได้เตรียมตัวไตร่ตรอง หรืออธิษฐานเลย ทำไมเราจึงใช้เวลาหลายชั่วโมงเตรียมการสอน ในขณะที่เราให้คำแนะนำส่วนตัวซึ่งสำคัญโดยไม่คิดอะไรมาก? เราลืมไปว่าพระเจ้าทรงใช้ปฏิสัมพันธ์เหล่านั้น เพื่อนำฤทธิ์อำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระคัมภีร์มาสู่จิตใจของผู้คน เราลืมไปว่าพระวจนะของพระเจ้าคือเครื่องมือหลักในการเปลี่ยนแปลงของเรา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เรากลับคิดจากสติปัญญาและประสบการณ์ส่วนตัวอันน้อยนิด แล้วก็ปล่อยคำพูดของเราออกไป

นี่คือเหตุผลว่าทำไมส่วนที่สองของข้อความนี้จึงสำคัญอย่างยิ่ง พระเจ้ากำลังวางคนไว้เคียงข้างกับคน เพื่อสร้างระบบของการพึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อน แต่พระองค์ยังได้ทรงกำหนดสิ่งที่เราควรให้แก่กันและกันในความสัมพันธ์เหล่านั้นด้วย

มรสุมของพระเจ้า

ผมเคยไปเยือนภาคเหนือของอินเดียหลายครั้ง แทบทั้งปี ส่วนนี้ของโลกแห้งแล้งและร้อนจัดมาก (ครั้งหนึ่งผมเคยทนความร้อน อุณหภูมิ 52 องศาเซลเซียสในเมืองนิวเดลี!) ในช่วงฤดูแล้ง อินเดียตอนเหนือดูแห้งผากกรกร้าง แต่ชาวอินเดียรู้ว่าการเปลี่ยนแปลงกำลังจะมาถึง ความหวังมาจากทางใต้ในรูปแบบของฝนตกหนักตามฤดูกาลที่เรียกว่ามรสุม ซึ่งเคลื่อนตัวขึ้นมาตามทวีป เมื่อฝนมาถึงอินเดียตอนเหนือในที่สุด มันก็ทำให้พื้นดินที่แห้งผากกลับเป็นชุ่มฉ่ำ ราวกับว่ามีคนเปิดสวิตช์ แผ่นดินระเบิดเป็นบานสะพรั่ง ในเวลาไม่กี่วัน อินเดียตอนเหนือก็เต็มไปด้วยดอกไม้ ใบไม้สวยแปลกตา

พระวจนะของพระเจ้าก็ทรงพลังที่จะเปลี่ยนแปลงไม่น้อยไปกว่ากันเลย พันธกิจการรับใช้ส่วนตัวนำมรสุมแห่งพระวจนะของพระเจ้ามาสู่จิตใจแห้งผาก แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างสมบูรณ์จะไม่เกิดขึ้นในชั่วข้ามคืน แต่ชีวิตของเราจะผลิบานด้วย

ความงามใหม่ของอุปนิสัยใหม่และชีวิตที่เกิดผลสดใหม่ อิสยาห์ 55:10-13 ถ่ายทอดพลวัตนี้ได้เป็นอย่างดี

“เพราะเหมือนฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์
และไม่กลับที่นั่นเว้นแต่ได้รดแผ่นดินโลก
แล้วทำให้บังเกิดผลและแตกหน่อ
ทั้งให้เมล็ดพืชแก่ผู้หว่านและอาหารแก่คนกิน
ทำนองเดียวกัน คำของเราที่ออกจากปากของเรา
จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า ๆ
แต่จะทำให้สิ่งที่เราพอใจนั้นสำเร็จ
และให้สิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นเสร็จสิ้น
เพราะพวกเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน
และจะถูกนำพาไปโดยสวัสดิภาพ
บรรดาภูเขาและเนินเขา
จะเปล่งเสียงร้องเพลงต่อหน้าพวกเจ้า
และต้นไม้ทั้งหมดในท้องทุ่งจะตบมือ
ต้นสนสามใบจะงอกขึ้นแทนต้นหนาม
ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นแทนต้นไมยราบ
และมันจะเป็นอนุสรณ์แด่พระยาห์เวห์
เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ที่จะไม่ถูกตัดออกเลย”

พระวจนะของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงผู้คนอย่างน่าทึ่งเช่นนี้ ฝนที่รดแผ่นดินแห้งผากให้ชุ่มฉ่ำย่อมส่งผลบางอย่างเสมอ ฝนนี้โลมดิน ซึ่งหล่อเลี้ยงราก ซึ่งบำรุงต้น ซึ่งทำให้เกิดดอกออกผล พระวจนะของพระเจ้าก็เช่นกัน พระวจนะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่พระวจนะแตะต้อง สร้างความงามและความอุดมสมบูรณ์ในชีวิตผู้คน การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ชี้ให้เห็นความจริงอันน่าอัศจรรย์สองประการ ประการแรก เราเป็นบุตรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าจริง ๆ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะเป็นพระเจ้าของเรา อยู่กับเรา และอวยพรเรา ประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ชี้นำเราไปสู่พระสิริของพระองค์ ดอกไม้และผลไม้ที่ฝนผลิตขึ้นนั้นถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ส่งฝนมา เมื่อเรานำพระวจนะของพระเจ้ามาสู่กันและกัน เราทุกคนเป็นป้ายชี้ไปยังพระสิริของพระองค์

อะไรคือความหวังที่นี่? นี่คือความหวังแห่งอาณาจักร องค์จอมกษัตริย์ได้เสด็จมาและได้ส่งบรรดาบุตรของพระองค์ไปหากันและกัน พร้อมด้วยพระวจนะที่เปลี่ยนแปลงชีวิต คนที่หลงทางก็พบเส้นทางของตน คนที่เคยอัมพาตด้วยความท้อแท้ก็เดินไปด้วยความหวัง คนที่แปลกแยกก็อาศัยอยู่ในชุมชนเมื่อความสัมพันธ์ที่แตกร้าวได้รับการฟื้นฟู จิตใจที่สับสนก็คิดได้ถึงแนวทางที่เป็นจริง บริสุทธิ์ และถูกต้อง และคนที่เคยมีชีวิตเพื่ออำนาจของตนเอง บัดนี้พักพิงในพระเจ้า ฝนของพระเจ้าหล่อเลี้ยงรากแห่งจิตใจ และชีวิตของบุคคลนั้นก็ผลิดอกออกผลใหม่อย่างอุดมสมบูรณ์ นี่คือวิถีขององค์พระผู้เป็นเจ้า วิถีแห่งความหวังและพระราชกิจแห่งอาณาจักรของพระองค์

คำตอบ สารานุกรม และโครงร่าง

อิสยาห์ 55 ควรปลูกฝังความหวังอันยิ่งใหญ่ในเรา แต่ก็ก่อให้เกิดคำถามด้วย อะไรคือวิธีดีที่สุดในการรับใช้ผู้อื่นตามหลักพระคัมภีร์? อะไรคือหนทางดีที่สุดในการนำฤทธิ์อำนาจของพระคัมภีร์มาสู่ชีวิตของผู้อื่น?

คริสเตียนหลายคนไม่เข้าใจว่าพระคัมภีร์คืออะไร หลายคนคิดว่า พระคัมภีร์เป็นเหมือนสารานุกรมฝ่ายวิญญาณ เป็นแคตตาล็อกที่ครบถ้วนสมบูรณ์ของพระเจ้าเกี่ยวกับปัญหาของมนุษย์ ควบคู่กับรายการคำตอบที่ครบถ้วนสมบูรณ์จากพระเจ้า หากคุณเปิดไปยังหน้าที่ถูกต้องในพระคัมภีร์ คุณจะพบคำตอบสำหรับทุกปัญหาการต่อสู้ดิ้นรน อีกรูปแบบหนึ่งที่ซับซ้อนกว่านั้น คือการมองพระคัมภีร์เป็นเหมือนตำราศาสนศาสตร์ระบบ เป็นโครงร่างของบรรดาหัวข้อสำคัญที่คุณต้องบรรลุเพื่อคิดและดำเนินชีวิตตามแนวทางของพระเจ้า ไม่ว่าจะกรณีใด เรามีแนวโน้มจะเสนอข้อพระคัมภีร์แยกส่วน (พูดเฉพาะคำสั่ง หลักการ คำสัญญาโดยไม่พูดถึงบริบท) ที่ดูเหมือนจะเหมาะกับความต้องการในขณะนั้นให้แก่กันและกัน สิ่งที่เราคิดว่าเป็นการรับใช้ด้วยพระวจนะนั้นแทบจะไม่ต่างอะไรจากระบบตัดแปะฝ่ายวิญญาณ

การพันธกิจแบบนี้แทบจะไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน เพราะไม่ได้นำฤทธิ์อำนาจของพระวจนะไปสู่ที่ซึ่งต้องการรับการเปลี่ยนแปลงจริงๆ ในการรับใช้แบบนี้ ตัวเราเองยังคงอยู่ที่ศูนย์กลาง เน้นที่ความต้องการส่วนตัวเป็น และความสุขส่วนตัวยังคงเป็นเป้าหมาย แต่การรับใช้ด้วยพระวจนะที่เกิดผลจริงๆ ต้องเผชิญหน้าท้าทายฐานการของการมุ่งเน้นที่ตัวเองและการหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ต้องเปิดเราสู่ความกว้างใหญ่ของโลกที่พระเจ้าทรงกำหนดและมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง หากสิ่งนี้ไม่เกิดขึ้น เราจะใช้คำสัญญา หลักการ และคำบัญชาของพระวจนะเพื่อรับใช้สิ่งที่

เรารักจริง ๆ ซึ่งก็คือรับใช้ตัวเราเอง นี่อาจเป็นเหตุผลว่า ทำไมคนมากมายอ่านและฟังพระวจนะของพระเจ้าเป็นประจำ แต่ชีวิตของพวกเขาก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อฝนแห่งพระวจนะแทรกซึมเข้าสู่รากของปัญหาเท่านั้น

ในการรับใช้ส่วนตัว เรามักถูกแรงกดดันให้พระคัมภีร์ตามหัวข้อ โดยปกติคุณกำลังคุยกับคนที่กำลังเผชิญกับความยากลำบากส่วนตัว ความสัมพันธ์ หรือสถานการณ์บางอย่าง คุณต้องการค้นหาว่าพระคัมภีร์พูดถึงเรื่องนี้อย่างไรและนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตของบุคคลนั้น ดังนั้นคุณจึงหยิบศัพท์สัมพันธ์หรือพระคัมภีร์แบบแยกเนื้อหาตามหัวข้อขึ้นมา สแกนข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดในหัวข้อนั้น เลือกข้อความที่ดูเหมือนจะเกี่ยวข้องมากที่สุด แล้วนำไปหนุนใจแบ่งปันกับคนที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนน่าเสียดาย เพราะคุณกำลังไม่เข้าใจผิดพระวจนะคืออะไรและควรใช้อย่างไร

สมมติว่าคุณกำลังคุยกับภรรยาที่กำลังทำสงครามเต็มรูปแบบกับสามีของเธอทุกอย่างในชีวิตของพวกเขากลายเป็นการแข่งขันเพื่อการควบคุม ต่างฝ่ายต่างสาดถ้อยคำเผ็ดร้อนต่อกัน สามีฝังตัวอยู่กับงาน และภรรยาหลบอยู่กับลูกๆ พวกเขาใช้เวลาด้วยกันเฉพาะเมื่อหน้าที่เรียกร้องเท่านั้น ปัญหาของคู่นี้คืออะไร? คุณเห็นด้วยไหมว่าปัญหาของพวกเขาลึกซึ้งกว่าการสื่อสาร การแบ่งบทบาท การทำงาน การเลี้ยงดูบุตร และการจัดการเวลา? ปัญหาเหล่านี้เป็นผลของชุดปัญหาที่ฝังรากลึกกว่ามาก ความวุ่นวายบนพื้นผิวจะเปลี่ยนแปลงได้ก็ต่อเมื่อพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระวจนะถูกนำไปถึงบรรดารากของปัญหา หากทำอะไรที่น้อยกว่านี้ ตัวตนที่กบฏ โง่เขลา และไร้อำนาจก็ยังคงอยู่ที่ศูนย์กลางโดยไม่เคลื่อนไหวและไม่เปลี่ยนแปลง

สิ่งที่ภรรยาต้องการคือสามีที่อ่อนโยนและเอาใจใส่มากขึ้น สิ่งที่สามีต้องการคือภรรยาที่มีเมตตาและพอใจมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งไม่ดี แต่พระเจ้าต้องการมากกว่านั้นสำหรับพวกเขา—มากกว่าการแต่งงานที่ดีขึ้น และมากกว่าคู่สมรสในฝันของพวกเขา พันธกิจที่ขับเคลื่อนด้วยความต้องการ มุ่งเน้นที่ตัวเอง และกำหนดด้วยวิธีแก้ปัญหานั้น อาจใช้พระคัมภีร์ แต่ไม่ใช่การรับใช้ตามหลักพระคัมภีร์อย่างแท้จริง พันธกิจแบบนี้บิดเบือนจุดประสงค์ของพระคัมภีร์ ความผิดพลาดนี้อาจทำให้พระกายของพระคริสต์สูญเสียความมีชีวิตชีวาและไม่เกิดผล ทำให้ผู้เชื่อที่แท้จริงหลายคนต้องใช้ชีวิตที่ไม่เติบโตในระยะยาว เราต้องเลือกสิ่งที่ดีกว่า

เล่าเรื่องเก่าแก่ให้ฟัง

พระคัมภีร์ไม่ใช่สารานุกรมที่สมบูรณ์แบบ หากพระเจ้าตั้งพระทัยให้เป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์คงจะถูกจัดเรียงแตกต่างออกไปและมีมากมายหลายเล่ม ในความเป็นจริง มีหลายประเด็นที่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงอย่างตรงไปตรงมา ยกตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์ไม่ได้พูดอย่างชัดเจนถึงโรคจิตเภท สมาธิสั้น วัยรุ่น การดูโทรทัศน์ในครอบครัว หรือเทคนิคทางเพศสำหรับคู่สมรส หากคุณพยายามใช้พระคัมภีร์เป็นสารานุกรมของพระเจ้า คุณอาจสรุปเอาว่าพระคัมภีร์พูดถึงประเด็นสำคัญบางอย่างในชีวิตสมัยใหม่น้อยมาก หรือคุณอาจบิดเบือน ดัดแปลง และตีความข้อพระคัมภีร์เพื่อให้เข้ากับจุดประสงค์ของคุณ ไม่ว่าจะเป็นกรณีใด คุณก็ไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้ตั้งพระทัยไว้จากพระวจนะ ความเข้าใจผิดนี้เป็นรากฐานของความรู้สึกผิดหวังที่หลายคนมีต่อพระคัมภีร์ เราแอบหวังลึก ๆ ว่าพระเจ้าน่าจะทำให้พระคัมภีร์ง่ายขึ้นแค่จัดเรียงตามหัวข้อเลย!

ในความเป็นจริง พระคัมภีร์ทรงพลังและมีสาระสำคัญที่แตะต้องหัวข้อทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น แต่พูดในรูปแบบที่แตกต่างจากที่เราคาดหวังมาก ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์ไม่เคยใช้คำว่า “วัยรุ่น” แต่พูดถึงการต่อสู้ในช่วงชีวิตนี้ด้วยปัญญาและความเป็นจริง โดยไม่ต้องพูดอย่างชัดเจนถึงปัญหาหลายอย่างที่ผมเผชิญทุกวัน พระเจ้าในพระวจนะของพระองค์ประทานทุกสิ่งที่ผมต้องการ เพื่อเป็นคนที่พระองค์ต้องการให้เป็นและทำในสิ่งที่พระองค์ต้องการให้ทำ

อย่างไรก็ตาม หากคุณต้องการมุมมองที่ครบถ้วนของพระเจ้าเกี่ยวกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง คุณไม่สามารถจำกัดตัวเองอยู่แค่ข้อพระคัมภีร์ที่เน้นเฉพาะเรื่องนั้นๆ คู่สมรสที่จมอยู่ในการต่อสู้เพื่อการควบคุม จะไม่สามารถเรียนรู้วิธีหลุดพ้นจากวงจรความวุ่นวายที่ไม่สิ้นสุดได้ด้วยการศึกษาข้อพระคัมภีร์มาตรฐานเกี่ยวกับการแต่งงานเท่านั้น หากปราศจากมุมมองจากส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ ข้อความเกี่ยวกับการแต่งงานเหล่านั้นจะช่วยได้น้อยมาก ที่จริงแล้ว เราอาจใช้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อเป้าหมายที่เราอยากได้ มากกว่าเป้าหมายสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้

นั่นคือความแตกต่างระหว่างพระคัมภีร์กับสารานุกรม เมื่อผมใช้สารานุกรม ผมไม่จำเป็นต้องอ่านบทความอื่นเพื่อทำความเข้าใจบทความที่ผมกำลังอ่านอยู่ในขณะนั้น แต่ละบทความไม่มีความเชื่อมโยงกับบทความอื่น ไม่มีแก่นเรื่องที่ครอบคลุมสาระทั้งหมดในสารานุกรม แต่ในพระคัมภีร์ ทุกตอนผูกพันกับภาพรวมทั้งหมด และพระคัมภีร์ทั้งเล่มถูกยึดโยงไว้ด้วยแกนเรื่องที่พึ่งพาเชื่อมโยงกัน แกนเรื่องเหล่านี้วิ่งผ่านพระคัมภีร์ทุกข้อเหมือนเหล็กเส้นที่ใช้เสริมความแข็งแรง

ของแผงคอนกรีต หากผมทำความเข้าใจพระคัมภีร์ตามหัวข้อ ผมจะพลาดบรรดาแกนเรื่องที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งเป็นหัวใจของทุกสิ่งที่พระเจ้าต้องการจะบอกผม แกนเรื่องเหล่านี้ให้ผมเข้าใจอัตลักษณ์ จุดประสงค์ และแนวทางที่จะเปลี่ยนแปลงแก่นของวิธีที่ผมคิด ปรารถนา พูด และกระทำ เพราะแกนเรื่องเหล่านี้ลงถึงถึงรากของปัญหาของผม และสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน

ความจริงแสนเศร้าก็คือ พวกเราหลายคนไม่ได้ใช้พระคัมภีร์อย่างถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์! การใช้ตามหลักพระคัมภีร์ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่การอ้างคำพูดจากหน้ากระดาษของพระคัมภีร์เท่านั้น การเป็นไปตามหลักพระคัมภีร์อย่างแท้จริงหมายความว่า คำแนะนำของผมสะท้อนถึงสิ่งที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มนำเสนอ พระคัมภีร์เป็นเรื่องเล่า เล่าเรื่องราวแห่งการไถ่บาป และตัวเอกคือพระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นแกนเรื่องหลักของเรื่องเล่า และพระองค์ถูกเปิดเผยในทุกข้อความในพระคัมภีร์ เรื่องราวนี้เผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้ธรรมชาติและควบคุมประวัติศาสตร์อย่างไร เพื่อส่งพระบุตรของพระองค์มาช่วยมนุษย์ชายหญิงที่กบฏ โง่เขลา และเห็นแก่ตัว พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากพันธนาการของตัวเอง ทำให้พวกเขาสามารถมีชีวิตอยู่เพื่อพระสิริของพระองค์ และประทานชีวิตนิรันดร์ในการทรงสถิตของพระองค์ห่างไกลหลุดพ้นจากความเป็นจริงอันโหดร้ายของการล้มลงในความบาป

เรื่องราวที่ครอบคลุมพระคัมภีร์นี้สะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาของเราในฐานะมนุษย์นั้นลึกซึ้งกว่าบาปแต่ละอย่างที่เราทำไปในแต่ละวัน บาปรายวันเหล่านี้สร้างปัญหาเฉพาะที่ทำให้ชีวิตของเราซับซ้อนขึ้น แต่ปัญหาลึกที่สุดของเราคือ เราพยายามหาอัตลักษณ์ของเราที่อยู่นอกเรื่องราวแห่งการทรงไถ่ หากเป้าหมายและทิศทางชีวิตทั้งหมดของเราผิดพลาด เราต้องการมากกว่าคำแนะนำในภาคปฏิบัติว่าจะทำสิ่งที่ถูกต้องในสถานการณ์นี้อย่างไร เราต้องการคำสอนที่ใหญ่พอจะเอาชนะสัญชาตญาณตามธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งจะมีชีวิตอยู่เพื่อเกียรติสิริสง่าราศีของตนเอง ปรนเปรอให้ความสุขตนเอง และลืมไปว่าชีวิตของเรานั้นใหญ่กว่าช่วงเวลาสั้น ๆ ของชีวิตนี้มากนัก ทุกวัน เราซื้อคำโกหกของความเป็นอิสระและการพึ่งพาตนเอง นมัสการสิ่งทรงสร้างแทนที่จะนมัสการพระผู้สร้าง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

เพราะปัญหาบาปของเราแพร่กระจายและฝังลึกมาก จนเราต้องการมากกว่าความเข้าใจ หลักการ ความเข้าใจ หรือทิศทางจากพระคัมภีร์ วิธีการแก้ปัญหาแบบสารานุกรมไม่เพียงพอสำหรับความต้องการที่หยั่งรากลึกจริง ๆ ของเรา เราต้องการบางสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงเราจากภายในสู่ภายนอก - เราต้องการพระคริสต์! มีเพียงบุคคลและพระราชกิจของพระคริสต์เท่านั้นที่สามารถปลดปล่อยเราจากการเป็น

ทาสของตนเองและปล่อยเราจากแนวโน้มที่จะเทิดทูนสิ่งทรงสร้าง จนกว่าเราจะเห็นเรื่องราวของเราถูกห่อหุ้มอยู่ในเรื่องราวแห่งการทรงไถ่ที่ใหญ่กว่านั้น เราจึงจะเริ่มมีชีวิตที่ถวายพระสิริแด่พระเจ้า การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนเริ่มต้นเมื่ออัตลักษณ์ จุดประสงค์ และความรู้สึกถึงทิศทางของเราถูกกำหนดโดยเรื่องราวของพระเจ้า เมื่อเรานำมุมมองนี้มาสู่ความสัมพันธ์ของเรา เราจะมีเป้าหมายที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง แนวทางนี้จะนำหลักการและพระบัญชาของพระคัมภีร์มาใช้ตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ เราจะเห็นว่าแต่ละหลักการ พระสัญญา และพระบัญชามีความหมายและบรรลุผลสำเร็จในพระคริสต์อย่างไร หากแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากพระคริสต์ก็จะสูญเสียความหมายที่พระเจ้าทรงได้ตั้งใจไว้และถูกฉวยเอาไปใช้เพื่อเป้าหมายอื่นแทน

ยกตัวอย่างเช่น คุณเรียนรู้อะไรจากเรื่องราวการอพยพและการข้ามทะเลแดง? คุณเห็นวีรบุรุษชื่อโมเสสและถูกเรียกร้องให้เป็นเหมือนเขาหรือไม่? หลักการในการรับมือกับความยากลำบาก? กุญแจในการนำผู้คนที่ชอบกบฏ? คำแนะนำในการข้ามแหล่งน้ำขนาดใหญ่? เจ็ดอุปนิสัยของชนเผ่าเร่ร่อนที่มีประสิทธิภาพสูง? คุณอาจเคยได้ยินคำเทศนาหรือคำสอนในชั้นเรียนพระคัมภีร์ลักษณะนี้ แต่คำสอนทำนองนี้ทั้งหมดลืมไปว่า ท้ายที่สุดแล้ว เรื่องราวการอพยพมีเพื่อสื่อสารอะไร การอพยพเป็นเพียงแค่บทหนึ่งในเรื่องราวที่ใหญ่กว่าของการทรงไถ่ เรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า เราต้องการพระคริสต์ผู้ทรงช่วยเราให้พ้นจากการเป็นทาสเอาชนะศัตรู และนำเราไปในทางที่เราควรไป หากคุณเรียนรู้ที่จะนำอัตลักษณ์นั้นไปสู่ชีวิตคู่ของคุณ นี่จะช่วยให้คุณเข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตคู่โดยตรง

เรื่องราวการอพยพมีประเด็นมากมายที่จะสอนคู่สมรสที่กำลังขัดแย้งกัน เรื่องนี้สามารถบอกว่าพวกเขาเป็นใคร ทำไมพวกเขาจึงมีปัญหา และจะพบความหวังและความช่วยเหลือได้ที่ไหน แกนเรื่องที่วิ่งผ่านเรื่องราวการอพยพก็วิ่งผ่านทุกข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการแต่งงานด้วย เพราะข้อเหล่านั้นนำเรื่องราวแห่งการไถ่บาปของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์แสนสำคัญที่สุดของชีวิตของคุณด้านหนึ่ง แต่ข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับการแต่งงานเหล่านั้นจะไม่ถูกเข้าใจอย่างเต็มที่ หากถูกแยกออกจากแกนเรื่องอื่นๆ ที่วิ่งผ่านพระวจนะของพระเจ้าในส่วนที่เหลือ เราไม่สามารถใช้พระคัมภีร์เป็นหนังสือพัฒนาตนเองจากสวรรค์ได้! เพราะเราจะพยายามใช้พระคัมภีร์ตามใจเพื่อให้ได้สิ่งที่เราต้องการเสมอ แม้ว่านี่จะเป็นพันธนาการที่บ่อนทำลายความสัมพันธ์ของเราก็ตาม พระผู้ไถ่ทรงพระชนม์

สิ้นพระชนม์ และเป็นขึ้นจากตาย เพื่อเราจะไม่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์และพระสิริของพระองค์ (2 โครินธ์ 5:14-15)[3]

เหล็กเสริมของพระเจ้า

เมื่อช่างก่อสร้างเทแผ่นคอนกรีตขนาดใหญ่ พวกเขาจะเสริมความแข็งแรงคอนกรีตด้วยเหล็กเสริม เหล็กเสริมนี้เป็นแท่งโลหะหรือเหล็กเส้นที่วางในแนวนอนและแนวตั้งผ่านศูนย์กลาง เพิ่มความแข็งแรงและความมั่นคง เช่นเดียวกัน บรรดาแกนเรื่องยิ่งใหญ่ในเรื่องราวของพระเจ้าวิ่งผ่านทุกข้อในพระคัมภีร์ ก่อให้เกิดความมั่นคงในชีวิตที่ผมไม่อาจพบได้จากที่อื่น สารพัดชิ้นส่วนในเรื่องราวของผมจะมีความหมายเข้าใจได้ เมื่ออยู่ในบริบทของแกนเรื่องเหล่านี้เท่านั้น

ลองพิจารณาสามแกนเรื่องยิ่งใหญ่จากเรื่องราวแห่งการทรงไถ่ แต่ละแกนเรื่องมีการปลอบประโลมในภาคปฏิบัติ รวมถึงการเรียกร้องชัดเจนที่เราให้ดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญาและอยู่ในทางพระเจ้า แกนเรื่องแรกคือ *อธิปไตย*ของพระเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สรุปแกนเรื่องนี้ไว้อย่างดีที่สุดหลังจากที่พระเจ้าทรงเอาสติปัญญาของเขาไปและทรงคืนให้ในภายหลัง

“เพราะการปกครองของพระองค์เป็นการปกครองนิรันดร์
และราชอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
สำหรับพระองค์ ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไร้ค่า
พระองค์ทรงทำตามชอบพระทัย
ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์
และท่ามกลางชาวพิภพด้วย
ไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้
หรือทูลถามพระองค์ได้ว่า ‘ทำไมจึงทรงทำเช่นนี้?’”
(ดาเนียล 4:34-35)

ตั้งแต่การจัดตั้งและล้มลงของรัฐบาล ไปจนถึงสภาพอากาศวันพรุ่งนี้ และพิกัดที่แน่นอนของมนุษย์ทุกคน ที่จริงทั้งจักรวาลอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า

3 ดูหนังสือของ David Henderson เรื่อง Culture Shift: Communicating God’s Truth to Our Changing World (Grand Rapids: Baker Books, 1998) สำหรับการอภิปรายเกี่ยวกับการใช้พระคัมภีร์อย่างเหมาะสม ตั้งแต่หน้า 29 เป็นต้นไป

พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจและสิทธิอำนาจที่จะทำตามที่พระองค์พอพระทัย ที่ไหนก็ได้ตามที่พระองค์ทรงเลือกจะทำ อธิปไตยหรืออำนาจสูงสุดของพระเจ้าไม่ได้เกี่ยวกับอำนาจและตำแหน่งเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวกับแผนการด้วย พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับโลกของพระองค์และผู้คนในนั้น พระเจ้าทรงเรียกผู้คนมาหาพระองค์ ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นเหมือนพระองค์ และทรงเตรียมพวกเขาสำหรับชีวิตนิรันดร์กับพระองค์ นี่คือแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าตลอดทุกยุคสมัย ซึ่งเปิดเผยในประวัติศาสตร์ ปรากฏในเหตุการณ์ปัจจุบันและในชีวิตของทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่ ณ ช่วงเวลาใดก็ตาม คำตอบที่ถูกต้องสำหรับคำถามที่ว่า “พระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่?” คือ “กำลังทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ”

แกนเรื่องนี้มีไว้ปลอบโยนเราในภาคปฏิบัติ ให้เรามองไปรอบ ๆ - สิ่งต่าง ๆ ดูเหมือนจะอยู่นอกเหนือการควบคุมบ่อย ๆ ไม่ใช่หรือ? ดูเหมือนว่าคนไม่ดีมักจะชนะบ่อย ๆ ไม่ใช่หรือ? คุณเคยร้องไห้และถามว่า “ทำไมต้องเป็นฉัน” ไม่ใช่หรือ? คุณเคยร่ำไห้กับความทุกข์ทรมานของคนอื่นไม่ใช่หรือ? คุณเคยรู้สึกตนหลงทางท่ามกลางฝูงชน เป็นแค่ผู้ดูแลชีวิตเล็ก ๆ ของตนที่ดูเหมือนจะไร้ความหมายไม่ใช่หรือ? แต่ละวัน คุณก็เผชิญภาระไร้พลังที่จะเปลี่ยนแปลงแม้แต่ตัวเองทุกไม่ใช่หรือ?

ในการตอบสนองต่อคำถามสุดแสนลึกซึ้งจากใจของมนุษย์ พระเจ้าตรัสอย่างอ่อนโยนถึงอธิปไตยอำนาจสูงสุดของพระองค์ว่า “อย่ากังวลเลย เราควบคุมเหนือทุกสิ่งได้อย่างสมบูรณ์ เราเป็นนิยามของความบริสุทธิ์และความรัก วิถีทั้งสิ้นของเราถูกต้องและเป็นความจริง การตัดสินใจทั้งสิ้นของเราดีที่สุด และเราจะไม่หยุดพักจนกว่าแผนการของเราจะสำเร็จ”

มีการปลอบประโลมในช่วงยามที่คุณอยู่ในปริศนายิ่งใหญ่ที่สุด มีกำลังใจในยามที่คุณสับสนที่สุด และมีความหวังในยามที่คุณท้อแท้มากที่สุด โลกของคุณไม่ใช่โลกแห่งความวุ่นวายอย่างต่อเนื่องที่ถูกควบคุมโดยพลังบางอย่างที่ไม่อาจระบุตัวชะตากรรมของคุณไม่ได้อยู่ในมือของคุณหรือในมือของคนอื่น คุณอยู่ในพระหัตถ์ของพระบิดาบนสวรรค์ของคุณ ผู้ทรงปกครองทุกสิ่ง! คุณเป็นลูกของจอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและอยู่ใต้ร่มเงาปีกของพระองค์ คุณเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระองค์ นั่นหมายความว่าพระองค์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจและสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อเป็นพระพรกับคุณ

คุณและผมสามารถพักสงบท่ามกลางสารพัดปริศนาลึกลับที่เกี่ยวข้องกับเราเป็นการส่วนตัว เราสามารถก้าวเดินต่อไปได้แม้ว่าสิ่งรอบตัวเราจะไม่ค่อยสมเหตุสมผล มีเหตุผลในปริศนาลึกลับและมีระเบียบในความวุ่นวาย เพราะพระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งอยู่ที่เบื้องหลังทั้งหมด

นี่หมายความว่าอะไรกับเราแต่ละคน? นี่หมายถึงสันติสุขเมื่อสมองของผมไม่อาจเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว สันติสุขภายในของคริสเตียนไม่เคยขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะนำคำสอนของพระคัมภีร์มาทำความเข้าใจ สันติสุขของเราขึ้นอยู่กับการทรงสถิต ฤทธิ์อำนาจ และพระลักษณะของพระเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ทรงปกครองสวรรค์และโลกตามแผนการอันชาญฉลาดของพระองค์ ผมไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ในความวิตกกังวลและความกลัว อธิปไตยของพระเจ้ารับประกันว่าพระสัญญาแต่ละข้อที่มีต่อบุตรทุกคนของพระองค์จะสำเร็จเสมอ นี่รวมถึงคุณด้วย!

กษัตริย์ดาวิดเข้าใจเรื่องนี้ขณะเผชิญช่วงมืดมนที่สุดของพระองค์ อับซาโลม ผู้เป็นโอรสของดาวิดวางแผนชิงบัลลังก์ ลองจินตนาการว่า ดาวิดต้องหนีหัวซุกหัวซุนออกจากวังเพราะลูกชายของตัวเอง! (นี่เป็นระบอบกษัตริย์ที่บัลลังก์จะส่งต่อจากพ่อไปสู่ลูกชายเมื่อพ่อสิ้นพระชนม์เท่านั้น) ในจุดหนึ่ง ดาวิดซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ ล้อมรอบด้วยกองทหารที่จงรักภักดี พวกเขามาหาดาวิดและถามว่า “จะเกิดอะไรขึ้นต่อไป?” ในสดุดี 3 และ 4 ดาวิดตอบด้วยมุมมองที่ควรจะเป็นจริงสำหรับพวกเราทุกคน “ข้าแต่พระเจ้า เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ จิตใจข้าพระองค์เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี ความยินดีนี้ยิ่งใหญ่กว่าฤดูเก็บเกี่ยวและเหล้าองุ่นใหม่มีอย่างอุดมสมบูรณ์ [ช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดของปีสำหรับสังคมเกษตรกรรม] ใช่แล้ว ข้าพระองค์อยู่ในถ้ำนี้ แต่ชีวิตของข้าพระองค์ไม่ได้อยู่ในมือของอับซาโลม ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ที่เดิมเสมอมา ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์อันทรงอำนาจสูงสุดของพระองค์เสมอมา ข้าพระองค์จึงจะไม่ก้มหัวให้ความกลัว จะไม่รบกวนจิตใจด้วยคำถามที่ตอบไม่ได้ ข้าพระองค์จะหลับอย่างสงบ เพราะพระองค์เพียงผู้เดียว ข้าแต่พระเจ้า ทรงให้ข้าพระองค์อาศัยอย่างปลอดภัย” (คัดเลือกจากสดุดี 3-4 เรียบเรียงโดยผู้เขียน)

ทุกครั้งที่คุณรักศัตรู คุณกำลังพักสงบในอธิปไตยอำนาจสูงสุดของพระเจ้า ทุกครั้งที่คุณพูดด้วยความรักและอ่อนโยนท่ามกลางความโกรธของผู้อื่น คุณกำลังเลือกที่จะพักสงบในอธิปไตยอำนาจสูงสุดของพระเจ้า ทุกครั้งที่คุณต้านทานการล่อลวงที่จะเอาชนะการโต้เถียงโดยไม่คำนึงถึงผลเสีย คุณกำลังพักสงบในอธิปไตยอำนาจสูงสุดของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงปกครอง ทุกสิ่งที่คุณทำด้วยความเชื่อฟังพระองค์จึงไม่มีวันสูญเปล่า ชีวิตของคุณมีความหมายและจุดประสงค์ เพราะคุณไม่เพียงถูกรวมอยู่ในแผนการของพระองค์ผู้ทรงปกครองทุกสิ่ง แต่ยังอยู่ในครอบครัวของพระองค์ด้วย!

ลองจินตนาการว่าการพักพิงนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตสมรสของคู่ที่เราพูดถึงได้อย่างไร สงครามคำพูด การแย่งชิงอำนาจ และการประณามซึ่งกันและกันอย่างไม่หยุดหย่อนของพวกเขา มีรากฐานมาจากการต่อสู้ที่ลึกซึ้งกว่านั้น คือการต่อสู้ว่า

ใครหรืออะไรจะเป็นผู้ปกครองชีวิตของพวกเขา การแต่งงานเผยให้เห็นถึงความปรารถนาที่จะควบคุมเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ เมื่อความหวังของเราขึ้นกับความสามารถของตนในการควบคุมสถานการณ์ คู่สมรสของเราก็กลายเป็นภัยคุกคามต่อเนื่อง แทนที่จะเป็นคู่ชีวิตสนิทสนม การช่วงชิงสภาพการควบคุมปกครองจะทำลายความหวังที่จะได้สัมผัสความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันด้วยความรักและการเสียสละตนเอง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของชีวิตแต่งงานที่ดี ทุกข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการสมรสล้วนตั้งอยู่บนแกนเรื่องนี้ แต่ละข้อความเรียกร้องให้เรามอบคู่ครองและตัวของเราเองไว้กับพระเจ้า และทำในสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าถูกต้องและดีที่สุดด้วยความชื่นชมยินดี โดยรู้ว่าความหวังของเราอยู่ในฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ไม่ใช่ของฉันเอง

พระคุณอันน่าอัศจรรย์

แกนเรื่องใหญ่ประการที่สองคือ*พระคุณ*ของพระเจ้า แกนเรื่องนี้ทั้งประจันหน้าและให้กำลังใจผมในระดับลึกที่สุดของชีวิตส่วนตัว วินิจฉัยปัญหาที่เป็นเชื้อร้ายในความสัมพันธ์ของผม และให้เหตุผลเดียวอันน่าเชื่อถือที่สุดในการมานะมุ่งมั่นต่อไป

ในเรื่องราวแห่งการไถ่ทั้งหมด ความจริงหนึ่งได้ปรากฏขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า นั่นคือเราอยู่ในโลกที่พบพระคุณได้ พระเจ้าไม่เพียงทรงเป็นผู้ปกครองทรงอำนาจสูงสุด แต่พระองค์ยังทรงเปี่ยมพระคุณ ทันทีที่อาดัมและเอวาไม่เชื่อฟังพระเจ้า พระองค์ทรงทำให้ชัดว่า พระองค์จะทำมากกว่าการลงโทษพวกเขา พระองค์จะส่งพงศ์พันธุ์ของหญิง (พระคริสต์) มาเพื่อเอาชนะศัตรูและจัดเตรียมการไถ่ให้ประชากรของพระองค์ (ดู ปฐมกาล 3:15) พระเจ้าตอบสนองสิ่งทรงสร้างที่กบฏกับพระองค์ด้วยพระคุณ! พระคุณนี้ให้ความชอบธรรม มอบการอภัยโทษอย่างครบถ้วน และมอบการยอมรับจากพระเจ้าอย่างไม่สั่นคลอน พระคุณนี้รับเราเป็นบุตร ต้อนรับเราเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์พร้อมด้วยสิทธิและสิทธิพิเศษทั้งปวงของการเป็นบุตรและธิดาที่แท้จริง พระคุณนี้เสริมกำลัง ให้กำลังแก่ผมที่จะคิด พูด และทำสิ่งต่างๆ ที่ผมไม่สามารถทำได้ด้วยกำลังของตนเอง พระคุณนี้เปลี่ยนแปลง ปฏิรูปทุกแง่มุมของชีวิตของเราอย่างถึงรากถึงโคน

พระคุณเป็นดั่งแท่งเหล็กเสริมแรงที่แล่นผ่านคอนกรีตของเรื่องราวในพระคัมภีร์ ตั้งแต่นาทีแรกของการล้มลงในบาป สู่การทรงเรียกอับราฮัม การปลดปล่อยในเหตุการณ์อพยพ การจัดเตรียมในถิ่นทุรกันดาร ชัยชนะในดินแดนแห่ง

พันธสัญญา ไปจนถึงดาวิด โซโลมอน อิสยาห์ เยเรมีย์ และอาโมส การเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา การตั้งครรภ์อย่างอัศจรรย์ของมารีย์ พันธกิจของพระเมสสิยาห์บนโลก ไม้กางเขนและอุโมงค์ที่ว่างเปล่า พันธกิจอันซื่อสัตย์ของอัครทูต ความทรหดอดทนของคริสตจักรภายใต้การข่มเหง ไปจนถึงบรรดาบุตรของพระเจ้าที่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ด้วยความหวัง เรื่องราวนี้คือเรื่องราวของพระคุณ พระคุณให้ความหมายและทิศทางแก่เรื่องราวนี้

เรื่องราวนี้บอกเราในสารพัดวิธีว่า พระเจ้าได้ทรงเตรียมหนทางจัดการกับปัญหาลึกที่สุดของเรา นั่นคือความบาป เรื่องราวนี้เตือนเราว่า ชีวิตของเราไม่จำเป็นต้องถูกจองจำด้วยการกบฏของตนเอง พ่ายแพ้ต่อความโง่เขลาของตนเอง หรือเป็นอัมพาตเพราะความไม่สามารถของตนเอง พระคุณของพระเจ้าทรงฤทธิ์และเกิดผลมากที่สุดในยามเราอ่อนแอที่สุด

สิ่งนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตได้อย่างไรในภาคปฏิบัติ? ลองคิดถึงคู่สมรสที่เราพูดถึงก่อนหน้านี้อีกครั้ง ปัญหาหนักที่สุดในความสัมพันธ์ของพวกเขาคือการไม่มี*ระบบพระคุณ* ท่ามกลางปัญหายากลำบากทั้งหมด สิ่งที่น่าตกใจที่สุดคือการขาดพระคุณอย่างสิ้นเชิงในชีวิตสมรสของพวกเขา ไม่มีความเต็มใจที่จะมองเข้าไปภายในและสารภาพความบาปที่ฝังลึก พวกเขาจึงไม่เคยพบกับการให้อภัยอันหอมหวาน ไม่มีความหวังในแนวดิ่งจากพระเจ้าที่จะประคองพวกเขาในยามมืดมนและท้อแท้ ไม่มีการพักพิงที่มาจากการมอบความไว้วางใจซึ่งกันและกันไว้กับพระเจ้าแห่งพระคุณ ไม่มีความเชื่อว่าพระองค์จะประทานทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการเพื่อตอบสนองต่อกันและกันอย่างที่พระเจ้าพอพระทัย ผลที่ตามมาคือความสัมพันธ์ของพวกเขาถูกลดทอนลงเหลือเพียงการเรียกร้องของมนุษย์ การกระทำของมนุษย์ ความล้มเหลวของมนุษย์ การตัดสินของมนุษย์ และการลงโทษของมนุษย์ ไม่มีความหวังหรือพลังในการเปลี่ยนแปลง และเพราะพวกเขาไม่ได้จุ่มตัวอยู่ในน้ำพุแห่งพระคุณของพระเจ้าทุกวัน พวกเขาจึงไม่ได้มอบพระคุณนั้นให้แก่กันและกัน

สารพัดหนังสือที่สอนเรื่องการใช้ชีวิตคู่ ทักษะการสื่อสาร และความพยายามในการปฏิรูปของพวกเขาจะล้มเหลว เพราะความหวังเดียวที่แท้จริงของพวกเขาคือพระคุณของพระเจ้าที่เปลี่ยนแปลงจิตใจและปฏิวัติความสัมพันธ์ เมื่อพวกเขาเริ่มพึ่งพาพระคุณนั้นและมอบพระคุณนั้นให้แก่กันและกัน รากฐานของระบบปัจจุบันของพวกเขาจะพังทลาย และรากฐานของความรักที่เปี่ยมด้วยพระคุณและเสริมกำลังโดยพระเจ้าจะเติบโตขึ้น มีเพียงหลักการตามพระคัมภีร์ในระบบแห่งพระคุณเท่านั้น ที่จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในชีวิตสมรสอย่างยั่งยืน

ไม่ใช่งานเลี้ยงของคุณ

ในปี 1978 ผมได้ทำหนึ่งในสิ่งกล้าหาญที่สุดในชีวิต นั่นคือผมได้เป็นครูอนุบาล! พร้อมกับเพื่อนร่วมงานที่กล้าหาญอีกไม่กี่คน ผมได้ก่อตั้งโรงเรียนคริสเตียนและเริ่มทำหน้าที่เป็นครูใหญ่ เนื่องจากงบประมาณและบุคลากรของเรามีจำกัด ผมจึงตกลงทำหน้าที่เป็นครูอนุบาลชั่วคราว

ในบ่ายวันจันทร์หนึ่ง คุณแม่ของนักเรียนตัวน้อยของผมถามว่า เธอจะจัดงานวันเกิดให้ลูกสาวในห้องเรียนในวันศุกร์ที่จะถึงนี้ได้มั้ย เมื่อถึงวันงาน หลังจากคุณแม่ได้เตรียมการอย่างเร่งรีบ พวกเราทุกคนก็เข้าไปในห้อง เธอได้เนรมิตห้องเรียนเล็กๆ ของเราให้กลายเป็นอาณาจักรวันเกิด! ผนังและโต๊ะถูกตกแต่งอย่างหรูหราริบบิ้นหลากสีห้อยระย้าจากเพดาน และลูกโป่งช้อนลูกโป่งถูกผูกไว้ที่พนักพิงของเก้าอี้แต่ละตัว ที่นั่งแต่ละที่มีถุงผูกริบบิ้นบรรจุของชำร่วยงานเลี้ยง ยกเว้นเด็กหญิงเจ้าของวันเกิด ที่นั่งกลางกองภูเขาของขวัญที่ห่อไว้อย่างสวยงาม

จอห์นนี่นั่นอยู่ที่ปลายโต๊ะอีกด้าน จอห์นนี่ทำสิ่งเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาจะมองถุงของชำร่วยเล็กๆ ของตัวเอง แล้วมองกองของขวัญมากมายของเด็กหญิงเจ้าของวันเกิด จากนั้นก็กอดอก เบะปาก แล้วส่งเสียง *“อื่ม!”* ออกมาดังๆ แต่ละครั้ง สีหน้าของเขาก็ยิ่งดูน่าเกลียดขึ้น และเสียง *“อื่ม!”* ก็ดังขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานเขาก็กลายเป็นจุดสนใจของงาน และกำลังจะทำให้งานเลี้ยงพังลง แล้วคุณแม่คนหนึ่งก็เดินเข้าไปคุกเข่าข้างๆ เขา เธอหมุนเก้าอี้ให้จอห์นนี่หันหน้าเข้าหาเธอโดยตรง และกล่าวถ้อยคำอันลึกซึ้งว่า “จอห์นนี่ นี่ไม่ใช่งานเลี้ยงของหนูนะ!”

จอห์นนี่*ไม่ควร*จะเป็นจุดสนใจของงาน ไม่ควรจะได้รับของขวัญกองโต เพราะนี่เป็นวันเกิดของซูซี่ และถูกต้องแล้วที่ทุกอย่างถูกมุ่งเน้นไปที่เธอ จอห์นนี่จะไม่มีวันสนุกกับการได้รับเชิญให้มาร่วมงาน หากเขาเรียกร้องที่จะเป็นจุดศูนย์กลาง

เช่นเดียวกับเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ ท่ามกลางสถานที่และผู้คนมากมาย ท่ามกลางเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นของธรรมชาติและประวัติศาสตร์ จุดศูนย์กลางของเรื่องราวคือองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นเรื่องราว*ของพระองค์* เปาโลสรุปเรื่องราวนี้ไว้ว่า *“เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน”* (โรม 11:36)

เราถูกสร้างมาเพื่อพระสิริของพระองค์ และเราได้รับการทรงเรียกให้สำแดงพระสิริของพระองค์ในทุกสิ่งที่เราทำ แกนเรื่องของ*พระสิริ*นี้เป็นแก่นเรื่องสุดท้ายในสามแก่นเรื่องใหญ่ของเรา ความบาปทำให้เราเป็นโจรขโมยพระสิริ อาจจะไม่มีวันไหนที่เราไม่วางแผนที่จะขโมยพระสิริที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยชอบธรรม

เมื่อเราแข่งขันกันเพื่อชิงเกียรติสิริ เราล้มเหลวที่จะสัมผัสความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งจะพบได้ก็ต่อเมื่อเรารวมกันเพื่อดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์เท่านั้น

กันบึ้งของชีวิตสมรสที่แตกร้าว ของครอบครัวที่แตกสลาย หรือของมิตรภาพที่ถูกทอดทิ้ง คุณจะพบการขโมยพระสิริเสมอ เราโหยหาเกียรติสิริสง่าราศีที่ไม่ได้เป็นของเรา และเราเหยียบย่ำกันและกันเพื่อให้ได้มา แทนที่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าด้วยการใช้สิ่งที่พระองค์ประทานแก่เราเพื่อรักผู้อื่น เรากลับใช้ผู้คนเพื่อให้ได้เกียรติสิริสง่าราศีที่เรารัก ความบาปทำให้เราขโมยเรื่องราวนี้และเขียนขึ้นใหม่โดยให้ตัวเราเป็นตัวเอก แล้งมีชีวิตของเราอยู่กลางเวที

แต่มีเพียงเวทีเดียวเท่านั้น และเวทีนี้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า การพยายามเอาตัวเราไปแทนที่พระองค์ก็เท่ากับประกาศสงครามกับพระองค์ นี่เป็นสงครามในแนวดิ่งอย่างรุนแรงต่อเบื้องบน การต่อสู้แย่งชิงพระสิริของพระเจ้า แผนการที่จะเข้าไปแทนที่พระเจ้าเอง นี่คือละครที่อยู่เบื้องหลังละครอันน่าเศร้าทุกเรื่องบนโลก ความบาปทำให้เราเป็นผู้ปล้นพระสิริ เราทนทุกข์ไม่เป็น เพราะความทุกข์ขัดขวางเกียรติสิริสง่าราศีของเรา เราพบว่าความสัมพันธ์ไม่ราบรื่น เพราะคนอื่นแข่งขันเพื่อแย่งชิงเกียรติสิริสง่าราศีกับเรา เราไม่รับใช้อย่างดี เพราะเมื่อเราแสวงหาเกียรติสิริสง่าราศี เราต้องการให้ผู้อื่นรับใช้เรา

แต่เรื่องราวในพระคัมภีร์เป็นเรื่องพระสิริของพระเจ้า ที่เรียกให้ผมดำเนินตามเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่าชีวิตของผม เสนอให้ผมให้บางสิ่งที่คุ้มค่ากับการมีชีวิต พระผู้ไถ่ได้เสด็จมาเพื่อโจรปล้นพระสิรินั้น จะมีชีวิตที่ชื่นชมในสง่าราศีของผู้อื่นได้ ไม่มีความปีติและความพึงพอใจใดที่ลึกซึ้งไปกว่าการมีชีวิตที่อุทิศให้พระสิริของพระเจ้า นี่คือสิ่งที่เราต้องการอย่างแท้จริง การมีชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้า จะรื้อและฟื้นฟูชีวิตคู่ที่มีปัญหา ปรับเปลี่ยนเป้าหมายและการใช้ชีวิตของพวกเขาไปโดยสิ้นเชิง

แต่เรื่องราวในพระคัมภีร์คือเรื่องราวของพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เรียกร้องให้ผมมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเอง เสนอบางสิ่งที่คุ้มค่าแก่การมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง พระผู้ไถ่ได้เสด็จมาเพื่อให้ผู้ที่ขโมยพระสิริดำเนินชีวิตเพื่อเกียรติสิริของผู้อื่นด้วยความชื่นชมยินดี ไม่มีความสุขและความพึงพอใจส่วนตัวที่ลึกซึ้งไปกว่าการดำเนินชีวิตด้วยความมุ่งมั่นเพื่อพระสิริของพระองค์ นั่นคือสิ่งที่เราต้องการอย่างแท้จริง การดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้าจะปฏิวัติชีวิตสมรสของคู่ที่เรากำลังพิจารณาอยู่ โดยการนิยามเป้าหมายของพวกเขาใหม่อย่างสิ้นเชิง[4]

4 สำหรับการประยุกต์ใช้หลักการนี้กับชีวิตสมรส ดู “Whose Dream? Which Bread?” The Journal of Biblical Counseling ฉบับที่ 15.3 (spring 1997) หน้า 47-50 บทความนี้ยังได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสือ

ชีวิตที่คุ้มกับการมีชีวิต

ภารกิจหลักของอาณาจักรของพระเจ้าคือการเปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงสำเร็จภารกิจนี้ให้สำเร็จโดยการให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสริมกำลังผู้คนให้นำพระวจนะของพระองค์ไปสู่ผู้อื่น เราให้มากกว่าเพียงคำตอบ กลยุทธ์ หลักการ และคำสั่ง เราขับเคลื่อนเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ที่สุดเรื่องหนึ่ง นั่นคือเรื่องราวของพระผู้ไถ่ เป้าหมายของเราคือช่วยกันและกันให้ดำเนินชีวิตด้วยการเข้าใจถึง “เรื่องราวของพระเจ้า” พันธกิจของเราคือการสอน ตักเตือน และหนุนใจซึ่งกันและกันให้พักพิงในอธิปไตยอำนาจสูงสุดของพระองค์ แทนที่จะสถาปนาอำนาจของตัวเอง ให้พึ่งพาพระคุณของพระองค์แทนที่จะพึ่งความสามารถของตนเอง และให้ยอมจำนนต่อพระสิริของพระองค์แทนที่จะแสวงหาเกียรติสิริของตนเอง ภารกิจแห่งอาณาจักรพระเจ้าคือ การให้ผู้คนในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่ ในแต่ละวันทำหน้าที่เป็นอุปกรณ์ของพระองค์เพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน

เล่มเล็กในชุด Resources for Changing Lives ในชื่อ “Marriage: Whose Dream?”

3 เราต้องการความช่วยเหลือจริงหรือ?

เอมิลี่อายุสิบสองปี เป็นเด็กฉลาดและมีพรสวรรค์ แต่มีหลายสิ่งที่ทำให้เธอกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ เธอไม่อยากเล่นกีฬาอีกแล้ว เธอร้องไห้ทุกเช้าเมื่อต้องไปโรงเรียน จนซาร่าผู้เป็นแม่ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร

ในขณะทานอาหารกลางวันที่นัดกันเป็นประจำทุกสัปดาห์ จีนได้เล่าให้คริสตัลฟังถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องกับสามีของเธอ คริสตัลพยายามพึมพำคำปลอบใจไปตามเรื่อง แต่เธอก็ไม่รู้จริงๆ ว่าควรพูดอะไรอีก

แฟรงค์ชอบนำกลุ่มย่อย ยกเว้นช่วงเวลาอธิษฐาน ทุกสัปดาห์ จะมีคนพูดบางอย่างที่แฟรงค์รู้ว่าตนควรติดตามพูดคุยกับคนนั้น แต่เขาไม่รู้ว่า ตนจะเลี้ยงดูรับใช้คนที่ไม่เคยขอความช่วยเหลือจริงๆ ได้อย่างไร

เฟรดและอัลเลนชอบใช้เวลากับครอบครัวของสมิธ แต่ลูกๆ ของสมิธทำให้พวกเขาหัวปั่น พวกเขารู้ว่าพ่อแม่ของพวกเด็กกำลังปวดหัวมีปัญหาในฐานะพ่อแม่ และพวกเขาได้คุยกันเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขารู้ตัวว่าควรทำอะไรมากกว่านี้ - แต่ก็ไม่รู้จะทำอะไรดี?

ตั้งแต่สามีเสียชีวิต แมรี่แทบไม่อยากทำอะไรเลย เธอเฝ้าหน้าจอโทรทัศน์เป็นชั่วโมงๆ ทั้งที่เธอไม่ได้ดูด้วยซ้ำ เธออยากจะคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่เธอไม่คิดว่า จะมีใครจะช่วยเธอได้จริงๆ

แอนดี้กำลังพ่ายแพ้การต่อสู้กับราคะตัณหาของตน เขาแทบจะมองผู้หญิงโดยไม่คิดสกปรกไม่ได้ เขาเริ่มใช้ชีวิตลับๆ และในช่วงเวลาที่มีสติ เขารู้สึกกลัว เขาอยากคุยกับใครสักคน แต่ใครล่ะ? เขากลัวว่า ตนจะถูกตัดสินและชีวิตของเขาจะพังพินาศ

ความโกรธที่ดรูว์มีกับพ่อแม่ก็เพิ่มขึ้นทุกวัน เมื่อไม่ได้ไปโรงเรียนหรือทำงาน เขาก็จะขังตัวเองอยู่ในห้องนอน เขาเคยคุยกับเพื่อนว่า อยากจะหนีออกจากบ้าน

แต่พวกเพื่อนแทบไม่ได้แนะนำอะไรที่เป็นประโยชน์เลย เขาคิดไม่ออกเลยว่า จะมีผู้ใหญ่คนไหนที่เขาไว้ใจพอจะขอคำปรึกษาได้

ชีวิตของริชาร์ดถูกหน้าที่การงานครอบงำ และจอร์จเพื่อนของเขาก็เห็นว่างานมีผลกระทบต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณและครอบครัวของริช เมื่อจอร์จพูดถึงเรื่องนี้ ริชก็หงุดหงิดและปกป้องตนเอง จอร์จรู้ว่าการถอยออกมาเป็นเรื่องผิด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรอีก

บ๊อบรักการเป็นศิษยาภิบาล เขารักการเตรียมคำเทศนาและชอบเทศนา เขาชอบจัดกิจกรรมในคริสตจักรเพื่อช่วยให้สมาชิกเติบโต สิ่งที่เขาไม่ชอบคือ เมื่อมีคนเอาปัญหามาโยนให้เขา บ๊อบรู้สึกกดดันอย่างมากที่จะต้องเป็นผู้ทำการอัศจรรย์โบกไม้กายสิทธิ์ของศิษยาภิบาลและทำให้ทุกอย่างเรียบร้อย ความกังวลก่อตัวรุนแรงขึ้น และเขาสงสัยว่า อนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไร

ชีวิตของเราแต่ละคนต่างมีละครแห่งความบาปและความทุกข์ที่กำลังดำเนินไป อาจจะเป็นการต่อสู้ซ่อนเร้นซึ่งกำลังยากขึ้นเรื่อยๆ อาจจะเป็นความสัมพันธ์ที่ร้าวฉานมากขึ้น หรืออาจจะเป็นเรื่องในอดีตที่คอยตามมาหลอกหลอน

ความซื่อสัตย์บังคับให้เรายอมรับว่า เราต้องการความช่วยเหลือ เราอยู่ล้อมรอบด้วยผู้คนที่อยู่ในสภาพเดียวกัน คุณเห็นสภาพทำนองนี้ในเพื่อนของคุณ ในครอบครัวของคุณ ในละแวกบ้านของคุณ ในที่ทำงานของคุณ และในคริสตจักรของคุณ คุณก็เห็นสภาพนี้ในตัวคุณเอง ในยามที่คุณคิดใคร่ควรมองภาพสะท้อนตนเองอย่างจริงใจ มีบางสิ่งภายในเราที่ไม่หายไปง่ายๆ เราทำสิ่งที่ผิด รู้สึกเสียใจสารภาพเรื่องนี้ ตั้งใจว่าจะไม่ทำซ้ำ แต่ในช่วงเวลาที่ร้อนรุ่ม เราก็กลับไปทำสิ่งที่เราสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ทำอีก!

พระเจ้าทรงช่วยเราอย่างไร และพระองค์ทรงใช้เราให้ช่วยผู้อื่นอย่างไร? เรารู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจแห่งอาณาจักรของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ให้สูตรสำเร็จแก่เรา พระองค์ไม่ได้ให้ “เจ็ดขั้นตอนสู่ความสมบูรณ์แบบส่วนตัวและในความสัมพันธ์” แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์บอกให้เราวางความหวังของเราในการทรงสถิตและพระราชกิจของพระเยซูพระผู้ไถ่ พวกเราทั้งผู้ช่วยเหลือและผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ ต่างพึ่งพาฤทธิ์อำนาจและพระปัญญาของพระองค์เพื่อการเปลี่ยนแปลง

แนวคิดนี้ถูกต้องมั้ย? เราจะเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้ได้อย่างไร? เพื่อตอบคำถามนี้ เราต้องมีความเข้าใจตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับมนุษย์ กับการที่มนุษย์ต้องการความช่วยเหลือ และมุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับวิธีที่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

พระคัมภีร์มองมนุษย์จากสามมุมมอง ได้แก่มุมมองของการทรงสร้าง การล้มลงในความบาป และการไถ่ มุมมองอันกว้างขวางนี้ให้รากฐานที่เราต้องการสำหรับการพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล เมื่อเราเริ่มต้นด้วยภาพรวมของพระคัมภีร์และเรียนรู้ที่จะมองด้วยมุมมองตามพระคัมภีร์ เราจะได้รับการเตรียมพร้อมให้เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าที่กำลังดำเนินอยู่

จุดเริ่มต้นที่ดีที่สุดคือการเริ่มต้นจากจุดเริ่มต้น

ดังที่เราได้เห็น พระคัมภีร์สั่งชัดเจนเกี่ยวกับพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล สิ่งที่อาจทำให้คุณประหลาดใจก็คือ ความจำเป็นนี้มีอยู่แล้วตั้งแต่ในปฐมกาล 1

> “แล้วพระเจ้าตรัสว่า ‘ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด’
>
> พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง
>
> พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด’”
> (ปฐมกาล 1:26-28)

เนื่องจากเราคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ตอนนี้มาก เราจึงมักมองข้ามมุมมองแหวกแนวเกี่ยวกับมนุษย์ในที่นี้ได้ง่ายมาก หากเข้าใจอย่างถูกต้อง มุมมองนี้จะเปลี่ยนชีวิตของคุณและวิธีที่คุณตอบสนองต่อผู้อื่น

เรื่องราวการทรงสร้างมีจังหวะ มีการเน้นย้ำ พระเจ้าทรงสร้างความสว่าง ทรงประกาศว่าดี และมีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่หนึ่ง พระเจ้าทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน แผ่นดินและน้ำ ทรงประกาศว่าดี และมีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่สอง พระเจ้าทรงสร้างสิ่งหนึ่ง ทรงประกาศว่าดี... และจังหวะดำเนินต่อไป จนกระทั่ง

พระองค์ตัดสินพระทัยสร้างมนุษย์ ทันใดนั้น จังหวะก็สะดุด พระเจ้าทรงทำบางอย่างกับอาดัมและเอวา ที่พระองค์ไม่ได้ทำกับสิ่งอื่นใดที่พระองค์ได้ทรงสร้าง การกระทำของพระองค์แสดงให้เห็นว่า ทำไมพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลจึงจำเป็นสำหรับพวกเราทุกคน ทันทีหลังจากสร้างอาดัมและเอวา พระเจ้า*ตรัส*กับพวกเขา พระองค์ไม่ได้ตรัสกับสิ่งทรงสร้างอื่นใด พระองค์เพียงแต่ทรงหยุดพักและดำเนินต่อไป เมื่อจังหวะเปลี่ยนไปและพระเจ้าทรงทำบางสิ่งที่แตกต่างออกไป คุณควรถามตัวเองว่าทำไม ทำไมพระเจ้าจึงตรัสกับพวกเขา?

พระเจ้าทรงทราบว่า แม้อาดัมและเอวาจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและมีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบกับพระองค์ พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าใจชีวิตได้ด้วยตนเอง พวกเขาถูกสร้างมาให้พึ่งพา พระเจ้าต้องอธิบายว่า พวกเขาเป็นใครและจะต้องทำอะไรกับชีวิตของพวกเขา พวกเขาไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือนี้เพราะเป็นคนบาป พวกเขาต้องการความช่วยเหลือเพราะพวกเขาเป็นมนุษย์

นี่คือพันธกิจส่วนบุคคลครั้งแรกในประวัติศาสตร์มนุษย์ พระองค์ผู้ทรงเป็นที่ปรึกษามหัศจรรย์ เสด็จมาหามนุษย์ เพื่อทรงกำหนดอัตลักษณ์และจุดประสงค์ของพวกเขา ทำไมอาดัมและเอวาจึงไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากสิ่งนี้? อะไรทำให้พวกเขาแตกต่างจากสิ่งทรงสร้างอื่นที่เหลือ? มีเหตุผลสามประการ

ประการแรก อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็น*ผู้รับการเปิดเผย* พวกเขาได้รับความสามารถในการสื่อสารซึ่งไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดได้รับ พวกเขาถูกสร้างขึ้นมาพร้อมความสามารถในการฟัง เข้าใจ และประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา โดยพื้นฐานแล้ว ความสามารถเหล่านี้ไม่ได้ถูกมอบเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ แต่ถูกมอบให้เพื่อให้มนุษย์เรารู้จักพระเจ้าและเข้าใจพระองค์

สิ่งทรงสร้างที่เหลือไม่จำเป็นต้องมีความสามารถเหล่านี้ในการใช้ชีวิตเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า คุณและผมรู้สึกเช่นนี้โดยสัญชาตญาณ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงไม่มีการสนทนาธรรมกับต้นโอ๊กในสนามหลังบ้านของเรา! ต้นโอ๊กถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าโดยเพียงแค่ยกกิ่งของมันขึ้นสู่สวรรค์ การมีอยู่และรูปร่างของต้นโอ๊กถวายพระสิริแด่พระผู้สร้างของมัน แต่มนุษย์ต้องการพระวจนะของพระเจ้าเพื่อดำเนินชีวิตในแบบที่ถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าอย่างเต็มที่

วัฒนธรรมของเรามักคิดว่า เราต้องการความช่วยเหลือเพราะบางสิ่งที่เราได้ทำหรือบางสิ่งที่เราได้ถูกกระทำ— ไม่ว่าจะเป็นผลจากชีววิทยาที่ไม่ดีหรือเคมีส่วนบุคคลที่ไม่ดี แต่ปฐมกาล 1 ท้าทายเราด้วยความจริงที่ว่า ความต้องการความช่วยเหลือของมนุษย์เรามีมาก่อนความบาป เราถูกสร้างขึ้นมาให้พึ่งพา

การพยายามมีชีวิตอยู่โดยปราศจากความช่วยเหลือของพระเจ้าคือการกำหนดให้ตัวเองมีชีวิตอยู่ต่ำกว่าความเป็นมนุษย์ มันคือการมีชีวิตอยู่เหมือนสัตว์ ราวกับว่าเราเป็นบางสิ่งที่นอกเหนือจากสิ่งที่ตัวเราเป็น คนจำนวนมากมายพยายามมีชีวิตอยู่แบบนี้ แต่นี่เป็นการกระทำที่ไร้เหตุผล พวกเขาปฏิเสธอัตลักษณ์ของตนเอง บ่อนทำลายชีวิตของตนเอง และขยี้ความหวังของตนเอง มนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อมีชีวิตอยู่บนพื้นฐานของการเปิดเผยของพระเจ้า นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเราจึงได้รับความสามารถในการสื่อสารที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะอย่างที่เรามี

พันธกิจส่วนบุคคลต้องเริ่มต้นด้วยการยอมรับอย่างถ่อมใจว่า เรามีความต้องการตามธรรมชาติที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หากไม่มีการล้มลงในบาป หากเราไม่เคยทำบาป เราก็ยังคงต้องการความช่วยเหลือเพราะเราเป็นมนุษย์ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวคุณเองและงานที่พระเจ้าทรงเรียกให้คุณทำ เริ่มต้นที่จุดนี้

มนุษย์คิดได้

ประการที่สองซึ่งทำให้อาดัมและเอวาแตกต่างจากส่วนที่เหลือของการทรงสร้างคือพวกเขาถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็น*ผู้ตีความ* มนุษย์เป็นผู้สร้างความหมาย เราถูกสร้างขึ้นมาพร้อมกับความสามารถอันน่าทึ่งในการคิด เราจัดระเบียบ ตีความ และอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเราและรอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอ เราทุกคนคิด แม้ว่าบางคนจะคิดได้ดีกว่าคนอื่น เราไม่ได้ใช้ชีวิตตามข้อเท็จจริงอันเปล่าเปลือยของการดำรงอยู่ของเรา เราใช้ชีวิตตามการตีความข้อเท็จจริงเหล่านั้น พระเจ้าประทานความสามารถพิเศษในการคิดให้แก่อาดัมและเอวา แต่พวกเขาต้องการพระวจนะของพระองค์เพื่อจะสามารถตีความโลกของตนได้อย่างถูกต้อง

เมื่อผมเป็นศิษยาภิบาลหนุ่มในเมืองสแครนตัน รัฐเพนซิลเวเนีย ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในบ้านสไตล์วิคตอเรียนเก่าแก่ที่มีบันไดยาวและชัน วันหนึ่งตอนบ่าย ขณะที่ผมนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ผมได้ยินเสียงคนกำลังตกบันได ผมก็รีบวิ่งไปที่ชานบันไดชั้นล่าง ผมเห็นอีธาน ลูกชายวัยสามขวบของผม กำลังตกลงมาอีกสามสี่ขั้นก่อนจะหยุด ผมถามเขาว่า เป็นอะไรมั้ย เขาก็บอกว่าไม่เป็นไร

ขณะที่ผมกำลังจะหันกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ อีธานก็พูดขึ้นว่า “ขอบคุณครับ” ผมจึงบอกว่า “อีธาน ลูกไม่ต้องขอบคุณพ่อหรอก พ่อไม่ได้ทำอะไรนี่” อีธานตอบกลับมาว่า “ไม่ใช่พ่อ หนูกำลังขอบคุณเหล่าทูตสวรรค์ครับ” พร้อมกับมองผมด้วยสายตาที่บอกว่า ผมควรจะรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร ผมคิดในใจว่า *น่ารักจังเลย* แล้วก็หันหลังจะเดินกลับไป แต่ก่อนที่ผมจะก้าวออกไป อีธานก็พูดขึ้นอีกว่า “หนูรู้

แล้วว่าพวกเขาทำยังไง!" ผมถามกลับไปว่า "ใครล่ะ" อีธานตอบว่า "ก็ทูตสวรรค์ไงครับพ่อ หนูรู้แล้วว่าทูตสวรรค์ทำงานยังไง ทุกคนมีทูตสวรรค์สองตนที่มองไม่เห็น ตนหนึ่งยืนอยู่ตรงนี้ [ด้านขวาของเขา] อีกตนหนึ่งยืนอยู่ตรงนี้ [ด้านซ้ายของเขา] แล้วพวกเขาก็ถือลูกบอลชายหาดใบใหญ่ที่มองไม่เห็นไว้เหนือหัวของเรา [เราเพิ่งกลับมาจากการพักผ่อนที่ชายหาด] เวลาที่เรากำลังจะตกลงมา พวกเขาก็เอาลูกบอลชายหาดมาไว้ข้างหน้าเรา เราก็กระเด้งออกมาแล้วก็ปลอดภัย!" พูดเสร็จอีธานก็เดินจากไปอย่างพอใจกับคำอธิบายของตัวเอง

บางทีคุณอาจจะคิดว่า "น่ารักจัง!" แต่มีบางสิ่งที่น่าทึ่งเกิดขึ้นด้วย ทันทีที่รอดพ้นจากการตกบันได เด็กน้อยคนนี้ก็พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพียงแค่สามขวบ เขาก็กำลังคิด จัดระบบ ตีความ และอธิบายแล้ว! อีธานได้นำเอาข้อมูลจากชั้นเรียนรวีวารศึกษามารวมกับการไปพักผ่อนกับครอบครัว แล้วสร้างคำอธิบาย (ที่ดูเหมือนจะ) สมเหตุสมผลสำหรับประสบการณ์ของเขา

ตอนนี้เด็กชายคนนั้นอายุ 23 ปีแล้ว ลองคิดดูว่าเขาได้ตีความโลกรอบตัวไปแล้วนับพันครั้ง และการตีความเหล่านั้นได้กำหนดทิศทางชีวิตของเขาอย่างไรบ้าง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับลูกชายอีกคนหนึ่งของเรา ช่วยให้เห็นภาพว่า การตีความของเราส่งผลต่อการตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเราอย่างไร ดาร์เนย์ ลูกชายคนเล็กของเรา ก็อายุสามขวบเช่นกันตอนที่เขาเดินเล่นอยู่ในสวนหลังบ้าน โดยไม่รู้ตัวว่าพี่ชายของเขากำลังเล่นเบสบอลด้วยการตีก้อนหินด้วยด้ามคราด ไม่นานนัก อีธานก็บังเอิญตีก้อนหินไปโดนหน้าผากของดาร์เนย์เข้าอย่างจัง ดาร์เนย์ล้มลงกับพื้น เลือดไหลอาบ ในขณะที่พี่สาวของเขาร้องเสียงดังราวกับเป็นไซเรนรถพยาบาล พี่ชายของเขาก็ร้องอ้อนวอนว่าตัวเองไม่ได้ตั้งใจ และผมกำลังเช็ดเลือดออกเพื่อดูว่าแผลลึกแค่ไหน ดาร์เนย์นอนนิ่งอย่างสงบ ผมสังเกตเห็นว่าริมฝีปากของเขาขยับ จึงก้มลงเอาหูเข้าไปใกล้ปากของเขา แล้วได้ยินเขาพูดกับตัวเองซ้ำๆ ว่า "หนูดีใจจังที่คุณพ่อเป็นหมอ!"

ดาร์เนย์รู้ว่าชื่อของพ่อมีคำว่า "ดร." นำหน้า และบางครั้ง พ่อก็มีการนัดหมายกับคนอื่น สำหรับเขา นั่นหมายความว่าพ่อต้องเป็นหมอ แต่เมื่อผมได้ยินเขากระซิบคำเหล่านั้น ความคิดของผมกลับเป็นว่า *ลูกกำลังมีปัญหาใหญ่แล้วล่ะ เพราะพ่อไม่ได้เป็นหมอแบบนั้น!*

วิกฤตเล็กๆ ในครอบครัวนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการตีความ เราไม่เพียงแต่ตีความสถานการณ์และความสัมพันธ์เท่านั้น แต่เรายังตีความตัวเองด้วย เรากำหนดตัวตนให้กับตัวเอง แล้วก็ใช้ชีวิตตามนั้น ดาร์เนย์ไม่ได้ตอบสนองต่อสถานการณ์ตามเสียงกรีดร้องของพี่สาว ตามความตื่นตระหนกของพี่ชาย หรือตาม

ปริมาณเลือดที่ไหลออกมา แต่เขาตอบสนองตามอัตลักษณ์ตัวตนที่เขากำหนดขึ้นด้วยตนเอง น่าเสียดายที่มันเป็นความเข้าใจผิดอย่างร้ายแรง เพราะเขาคิดว่าพ่อของเขาเป็นหมอ เขาจึงรู้สึกสงบในขณะที่ปกติแล้วเขาควรจะกลัว แต่มันเป็นความสงบที่ผิดพลาด และในไม่ช้า เขาก็จะรู้ว่าพ่อไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

สังเกตว่าการตีความของดาร์เนย์ส่งผลต่อปฏิกิริยาของเขาต่อสถานการณ์อย่างไร ประการแรก การตีความส่งผลต่อ*อารมณ์*ของเขา การที่เขาไม่รู้สึกกลัวนั้นเกิดจากสมมติฐานเฉพาะว่า เขาตกอยู่ในอันตรายระดับใด ประการที่สอง การตีความชีวิตของเขาได้กำหนด*อัตลักษณ์ตัวตน*ของเขา เขาคือ (ในความคิดของเขา) ลูกชายของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ประการที่สาม การตีความนี้ยังกำหนดว่า เขาคิดอย่างไรเกี่ยวกับ*คนอื่น* เขามั่นใจในตัวผมอย่างไร้ขีดจำกัด และเขาไม่จำเป็นต้องโกรธอีธานเมื่อความช่วยเหลืออยู่ใกล้แค่เอื้อม ประการที่สี่ ความคิดของเขาได้กำหนดมุมมองของเขาต่อ*ทางออกในการแก้ปัญหา* ง่ายๆ คือ พ่อจะจัดการทุกอย่างเอง! ประการที่ห้าและประการสุดท้าย ข้อสันนิษฐานของเขาเกี่ยวกับความเป็นจริงได้กำหนดวิธีที่เขาจะรับ*คำแนะนำ* ในความไม่รู้ของเขา ดาร์เนย์จะเชื่อมั่นสุดใจในคำแนะนำและการประเมินใดๆ ที่ผมให้!

เมื่อเราพูดว่าพระเจ้าทรงออกแบบมนุษย์ให้เป็นผู้ตีความ เราก็กำลังเข้าถึงแก่นของเหตุผลว่า ทำไมมนุษย์จึงทำในสิ่งที่พวกเขาทำ ความคิดของเราส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตน มุมมองที่มีต่อผู้อื่น แผนการแก้ปัญหาของเรา และความเต็มใจที่จะรับคำแนะนำจากผู้อื่น นั่นคือเหตุผลที่เราต้องมีกรอบเพื่อจะตีความได้อย่างถูกต้อง ซึ่งจะช่วยให้เราตอบสนองต่อชีวิตได้อย่างเหมาะสม มีเพียงพระวจนะของพระผู้สร้างเท่านั้นที่สามารถให้กรอบนั้นแก่เราได้

คุณต้องรับใช้ใครสักคน

คำพูดนี้มาจากนักศาสนศาสตร์คนโปรดของผม บ็อบ ดีแลน คำพูดนี้สะท้อนถึงเหตุผลประการที่สามซึ่งแยกเราออกจากสิ่งทรงสร้างอื่นๆ มนุษย์โดยธรรมชาติแล้วเป็น*ผู้นมัสการ* การนมัสการไม่ใช่แค่สิ่งที่เราทำ แต่เป็นสิ่งที่นิยามว่าเราเป็นใคร คุณไม่สามารถแบ่งมนุษย์ออกเป็นกลุ่มที่นมัสการกับกลุ่มที่ไม่นมัสการได้ ทุกคนล้วนนมัสการ เพียงแต่ว่าเรานมัสการอะไรหรือใครเท่านั้น

พระเจ้าทรงประสงค์ให้การนมัสการเป็นแก่นแท้ของแรงจูงใจในชีวิตเรา อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ชีวิตในลักษณะที่ทุกสิ่งในชีวิตของพวกเขาล้วนมีความหมายและจุดประสงค์มาจากตัวตน การทรงสถิต และพระประสงค์ของ

พระเจ้า นี่เรียกว่า “การอ้างอิงถึงพระเจ้า” เนื่องจากการออกแบบนี้ ทุกสิ่งที่มนุษย์ทำจึงแสดงออกถึงการนมัสการ สิ่งที่คุณทำและวิธีที่คุณทำ ล้วนแสดงออกถึงความปรารถนาที่จะรับใช้*บางสิ่ง* ความรักบางอย่างที่เป็นแก่นหลักได้ควบคุมความจงรักภักดีของเราและกำกับพฤติกรรมของเรา

เราเริ่มนมัสการตั้งแต่วัยเยาว์ คุณเคยเป็นพ่อแม่ที่พาลูกเล็กๆ ไปร้านขายของเล่นไหม? คุณสามารถดันรถเข็นไปตามทางเดินกลางร้าน และคอยระวังไม่ให้ลูกแตะต้องทุกสิ่งที่เห็น ทุกอย่างเรียบร้อยดีจนกระทั่งคุณไปถึงแถวชำระเงิน จอห์นนี่เหลือบไปเห็นตุ๊กตาฟิกเกอร์กัปตันบองโก้ เอ็กซ์-ไรเดอร์ ที่สามารถจัดท่าทางได้ “แม่ครับ หนูอยากได้อันนี้! หนูขอได้ไหมครับแม่?” จอห์นนี่อ้อนวอน คุณตอบว่า “ไม่ได้จ้ะ ไม่ใช่วันนี้ จำได้ไหมว่าแม่บอกว่า วันนี้แม่จะซื้อให้หนูแค่อย่างเดียวเท่านั้น” จอห์นนี่ร้องครวญคราง “หนูอยากได้! หนูอยากได้!” “บิลลี่มีเอ็กซ์-ไรเดอร์ครบทุกตัว เขายังมีชุดเล่นบนโต๊ะด้วย! มันไม่แฟร์เลย หนูไม่ได้อะไรเลย!” คุณตอบกลับ “ไม่จริงนะ” ขณะที่ความอดทนของคุณกำลังหมดลง “แม่ซื้อจิ๊กซอว์ให้หนูแล้ว และวันนี้ลูกจะได้แค่นี้แหละ”

ณ จุดนี้ จอห์นนี่ก็แข็งทื่อไปทั้งตัว เงยหน้าขึ้นและเริ่มกรีดร้อง คุณรู้สึกว่าทุกสายตาในร้านจับจ้องมาที่คุณ คุณอยากจะหายวับแล้วโผล่ไปที่รถของคุณ คุณเริ่มนึกถึงรายการบทลงโทษ แล้วมองหาบทลงโทษซึ่งเหมาะสมที่สุดสำหรับความผิดครั้งนี้

เหตุการณ์นี้ไม่ใช่เพียงแค่ปัญหาแนวนอนระหว่างแม่กับลูกชายเท่านั้น ปัญหาของพวกเขาเกิดจากความจริงที่ว่า แม้แต่ในวัยเด็ก จอห์นนี่ก็เป็นผู้นมัสการ และการตอบสนองของเขาแสดงออกถึงการนมัสการ สิ่งที่ผิดปกติในตัวจอห์นนี่ไม่ใช่แค่การที่เขาอยากได้ของเล่นและอาละวาดเมื่อพ่อแม่บอกว่า “ไม่” แต่สิ่งผิดปกติอยู่ในระดับที่ลึกกว่านั้น จอห์นนี่กำลังแสดงออกถึงสัญชาตญาณตามธรรมชาติของมนุษย์ ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองและความสุขของตัวเองโดยไม่สนใจการทรงสถิตของพระเจ้า ความขัดแย้งเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างแม่กับลูกนี้สะท้อนถึงความปรารถนาที่ฝังอยู่ในตัวเราที่จะรับใช้ “บางสิ่ง” และสะท้อนถึงข้อสันนิษฐานที่เต็มไปด้วยบาปของเราที่ว่า “บางสิ่ง” นั้นควรจะเป็นตัวเราเอง! จอห์นนี่ต้องการเป็นผู้ปกครองสูงสุดในจักรวาลเล็กๆ ของเขา และเขากำลังเรียกร้องให้แม่ของเขายอมตาม ถ้าคุณขวางทางเขา คุณจะต้องเดือดร้อน จอห์นนี่ตัวน้อยเป็นโจรขโมยการนมัสการ

การนมัสการที่ถูกขโมยไปคือแก่นแท้ของสิ่งที่ผิดปกติในมนุษย์ที่ล้มลงในความบาป น่าเศร้าที่เราทุกคนล้วนมีความผิดในอาชญากรรมนี้ เพราะเราเป็นผู้นมัสการโดยธรรมชาติ เราจึงมักจะ (1) นมัสการพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสม

(2) รับใช้บางสิ่งอื่น หรือ (3) นมัสการตัวเอง โดยเรียกร้องให้ตนเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาลของเรา นี่ก็คือทั้งหมดที่เราจินตนาการไม่ใช่หรือ? ในความผิดหวังของคนๆ หนึ่งที่มีต่อโลกแห่งความเป็นจริง เขาสร้างโลกของตัวเองขึ้นมา โลกซึ่งทุกคนทำตามคำสั่งของเขา ใครเคยจินตนาการถึงคนที่พูดว่า “ไม่” บ้าง? จินตนาการคือความพยายามที่จะเป็นพระเจ้า

อาดัมและเอวาถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นผู้นมัสการ พวกเขาจำเป็นต้องให้พระเจ้าเสด็จมาหาพวกเขาและตรัสว่า “เราเป็นพระผู้สร้างของเจ้า และเจ้าเป็นของเรา เจ้าถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรัก รับใช้ นมัสการ และเชื่อฟังเรา สิ่งเหล่านี้ควรเป็นรากฐานของทุกสิ่งที่เจ้าทำ” พวกเขาต้องการชีวิตที่อ้างอิงถึงพระเจ้า และเพื่อจะเป็นเช่นนั้น พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า

สรุปทั้งหมด

คุณไม่สามารถเข้าใจโลกของการพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลได้โดยปราศจากปฐมกาล 1 พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายว่า เราต้องการความช่วยเหลือ ก็เพราะเราถูกออกแบบมาให้เป็นเช่นนี้ นี่ไม่ใช่ผลจากการล้มลงในบาป มนุษย์ต้องการความจริงจากภายนอกตัวเองเพื่อทำความเข้าใจชีวิต เราต้องการมุมมองจากพระเจ้าเพื่อตีความข้อเท็จจริงของการดำรงอยู่ของเรา เราถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นผู้นมัสการ

ข้อเท็จจริงเหล่านี้นำไปสู่ข้อสังเกตที่น่าตื่นตาตื่นใจ ถ้าเป็นความจริงที่ว่ามนุษย์ทุกคนพยายามทำความเข้าใจชีวิตอยู่ตลอดเวลา นั่นหมายความว่าชีวิต*ทั้งหมด*ก็คือการให้คำปรึกษาหรือการรับใช้ส่วนบุคคล การให้คำปรึกษาคือเนื้อแท้ของชีวิตมนุษย์! เรากำลังตีความและแบ่งปันการตีความของเรากับผู้อื่นอยู่เสมอ การ “แบ่งปัน” นี้ในที่สุดก็กลายเป็นคำแนะนำหรือคำปรึกษาเกี่ยวกับวิธีตอบสนองต่อชีวิต

สรุปก็คือ คุณไม่สามารถมีความสัมพันธ์โดยปราศจากการเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อคนรอบข้าง คุณให้และรับคำปรึกษาทุกวัน นี่ไม่ใช่งานที่จำกัดอยู่แค่กับผู้ให้คำปรึกษามืออาชีพที่ได้รับค่าจ้าง แต่สภาพนี้ถูกทอเข้าไปในเนื้อผ้าของความสัมพันธ์มนุษย์ ปัญหาคือ เรามักไม่ตระหนักถึงผลกระทบทรงพลังของการพบปะในชีวิตประจำวันเหล่านั้น

พระธรรมสุภาษิตสะท้อนพลวัตนี้เป็นอย่างดี ตั้งแต่คำสอนอันชาญฉลาดของบิดาที่มีต่อบุตร ไปจนถึงคำแนะนำของคนโง่เขลาที่ทำให้ชีวิตยุ่งยาก สุภาษิตบรรยายชีวิตราวกับเป็นเวทีให้คำปรึกษาขนาดใหญ่ ภายในเวทีนั้นแบ่งเป็นสองส่วน

คือคำแนะนำของคนฉลาดและคำแนะนำของคนโง่ คุณและผมต่างได้รับคำแนะนำทั้งที่ชาญฉลาดและที่โง่เขลาทุกวัน เสียงเหล่านี้แข่งขันกัน เพื่อดึงดูดความสนใจของคุณ พวกมันมีอิทธิพลต่อความคิด ความปรารถนา การตัดสินใจ และการกระทำของคุณ คำแนะนำเหล่านี้มาถึงคุณผ่านคำพูดของเพื่อน ผ่านเนื้อหาในรายการโทรทัศน์ และผ่านคำเทศนาวันอาทิตย์ มีคำแนะนำในคำติเตียนของพ่อแม่และความคิดเห็นของคู่สมรส ผู้คนให้คำปรึกษาแก่กันและกัน นี่เป็นเรื่องที่หนีไม่พ้น

เราควรกังวลเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาอย่างเป็นทางการนับพันชั่วโมงที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของพระวจนะของพระเจ้า แต่เราควรกังวลมากกว่านั้น เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาที่เกิดขึ้นทุกวัน ระหว่างผู้คนที่ไม่รู้ว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ กับผู้คนที่ไม่รู้ว่าตนกำลังถูกชักจูงได้รับอิทธิพลจากผู้อื่นมากเพียงใด หากคุณมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ คุณคือผู้ให้คำปรึกษา! คุณกำลังตีความชีวิตและแบ่งปันการตีความนั้นกับผู้อื่น คุณเป็นบุคคลที่มีอิทธิพล และคุณก็กำลัง*ได้รับอิทธิพล* ถูกชักจูงด้วยเช่นกัน มีคนในชีวิตของคุณที่คุณเชื่อฟัง บางทีโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว พวกเขาจะหล่อหลอมความคิด ชี้นำความปรารถนา และมีอิทธิพลต่อแผนการของคุณ ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่าใครกำลังให้คำปรึกษา พวกเราทุกคนต่างทำเช่นนั้น ประเด็นสำคัญคือการให้คำปรึกษานั้นมีรากฐานอยู่บนการเปิดเผยของพระผู้สร้างหรือไม่

การปรากฏของผู้ให้คำปรึกษาอีกคนหนึ่ง

มุมมองของการทรงสร้างได้เปิดให้เราได้เห็นแล้ว เราต้องการความช่วยเหลือ เราจำเป็นต้องมองเห็นเรื่องนี้จากมุมมองของการล้มลงในบาปด้วยเช่นกัน ปฐมกาล 3 มีนัยสำคัญอย่างยิ่งต่อโลกของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

> *“ในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด มันถามหญิงนั้นว่า ‘จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’*
>
> *หญิงนั้นจึงตอบงูว่า ‘ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’*
>
> *งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้นั้นวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว’*

เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้นั้นดีน่ากิน ทั้งเป็นต้นไม้น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับเธอกินด้วย เขาก็กิน ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้” (ปฐมกาล 3:1-7)

เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่เราได้เห็นการปรากฏของเสียงอื่น ผู้ให้คำปรึกษาอีกคนหนึ่ง สังเกตเนื้อหาของคำแนะนำของเขา คำแนะนำที่ให้แก่เอวาเขานำชุดข้อเท็จจริงเดียวกัน (สิ่งที่พระเจ้าตรัสกับอาดัมและเอวา) แต่ให้การตีความที่แตกต่างออกไป งูใส่มุมมองบิดเบือนลงในพระวจนะของพระเจ้า เพราะงูไม่ได้เป็นกลางอย่างแน่นอน

เอวายืนอยู่ในช่วงเวลาสำคัญที่สุดครั้งหนึ่งของประวัติศาสตร์ คุณแทบจะจินตนาการถึงความเงียบอันน่าสะพรึงกลัวของสรรพสิ่งทรงสร้างขณะรอดูว่า เธอจะทำอะไร เธอจะทำตามคำแนะนำของพระผู้สร้างหรือคำแนะนำของงู? เธอจะหาความหมายและจุดประสงค์ของเธอจากที่ไหน? เธอจะมอบวางใจใคร? ในที่สุดแล้ว อะไรคือสิ่งที่เธอเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า พระลักษณะของพระองค์ และแผนการของพระองค์? นี่คือคำถามพื้นฐานของช่วงเวลานั้น

ความขัดแย้งทางศีลธรรมในที่นี้เข้าถึงแก่นของการดำรงอยู่ของมนุษย์ ให้สังเกตข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า เอวาเห็นว่าผลไม้นั้น “น่าปรารถนาและทำให้เกิดปัญญา” ซาตานไม่ได้แค่ขายผลไม้ดีที่สุดในสวนให้กับเอวา แต่มันกำลังเสนอบางสิ่งที่โดยพื้นฐานแล้วเย้ายวนใจกว่านั้น งูกำลังบอกเอวาว่า ถ้าเธอกินผลไม้นั้น เธอจะมีปัญญาอย่างอิสระโดยไม่ต้องพึ่งใคร คำสัญญานี้คือการให้เธอมีปัญญาส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาพระเจ้าหรือการเปิดเผยของพระองค์! นี่คือสิ่งดึงดูดที่นำไปสู่การล้มลงในบาป

ซาตานกำลังเสนอเส้นทางสู่ปัญญาที่แตกต่างออกไป มันให้คำมั่นสัญญาว่าผู้คนสามารถเข้าใจชีวิตได้ด้วยตนเอง คำพูดของมันบ่งบอกว่า ไม่ว่าการเปิดเผยของพระเจ้าจะงดงามเพียงใด สิ่งนี้ก็ไม่จำเป็นจริงๆ ปัญญาของซาตานคือการให้ผู้คนวางชีวิตของตนไว้ในมือของพวกเขาเอง เพื่อให้พวกเขาพึ่งพาความสามารถของตนเองในการคิด ตีความ เข้าใจ และประยุกต์ใช้ งูกำลังขายคำมุสาน่าดึงดูดใจที่สุดและโหดร้ายที่สุดให้กับเอวา คำมุสาเรื่องความเป็นอิสระและการพึ่งพาตนเอง มันเสนอปัญญาที่ไม่จำเป็นต้องมีการคุกเข่าต่อพระเจ้าให้กับเธอ

หากอาดัมและเอวาเลือกที่จะทำตามคำแนะนำของงู พวกเขาจะต้องทำสองสิ่งประการแรก พวกเขาจะต้องปฏิเสธพระเจ้ารวมทั้งการเปิดเผยของพระองค์ถึงพระองค์เอง ในฐานะพระผู้สร้างและผู้ให้คำปรึกษาของพวกเขา ผู้ซึ่งกำหนดอัตลักษณ์และจุดประสงค์ของพวกเขา อัครทูตเปาโลกล่าวถึงพระคริสต์ว่า *"คลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์...จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา และคำหลอกลวงที่เหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาล ตามหลักคำสอนเบื้องต้นของโลกนี้ ไม่ใช่ตามพระคริสต์"* (โคโลสี 2:3, 8) พระคัมภีร์ประกาศว่า ปัญญาคือบุคคล และชื่อของบุคคลนั้นคือพระคริสต์! สิ่งนี้เป็นความจริงมาตั้งแต่ต้น ดังนั้นในแง่หนึ่ง อาดัมและเอวาไม่ได้ปฏิเสธเพียงแค่พระเจ้าพระบิดาเท่านั้น แต่ยังปฏิเสธพระคริสต์ด้วย เพราะพวกเขาเชื่อว่าตนสามารถหาสิ่งที่มีเพียงพระคริสต์เท่านั้นที่สามารถมอบให้ได้ จากที่อื่น

สดุดี 14 กล่าวว่า นี่คือแก่นแท้ของความโง่เขลาทั้งปวง ความโง่เขลาไม่ใช่แค่การไม่ฉลาด แต่เป็นการผสมผสานอันน่ากลัวระหว่างความหยิ่งยโสและความไม่รู้ สมมติฐานพื้นฐานของคนโง่เขลาคือไม่มีพระเจ้า และเราไม่จำเป็นต้องอาศัยการเปิดเผยของพระองค์เพื่อมีชีวิตอยู่ ปฐมกาล 3 เป็นบทเรียนเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา เป็นบทเรียนเรื่องปัญญา เราจะฟังเสียงของใคร? อะไรจะเป็นแหล่งที่มาของปัญญาของเรา? อาดัมและเอวาต้องฟังเสียงใดเสียงหนึ่ง และการตัดสินใจของพวกเขามีผลกระทบที่ยาวนาน เช่นเดียวกับของเรา

การฟังผู้ให้คำปรึกษาคนใหม่นี้ (ซาตาน) ส่งผลให้พวกเขาต้องปฏิเสธพระเจ้าและต้องปฏิเสธธรรมชาติของตนเองด้วย สิ่งที่งูเสนอว่าเป็นทางเลือกที่น่าเชื่อถือนั้นไม่ใช่ทางเลือกเลย อาดัมและเอวาถูกสร้างมาเพื่อการดำรงอยู่แบบหนึ่ง พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตอยู่อย่างประสบความสำเร็จหากไม่ได้ดำเนินชีวิตตามที่ตนถูกออกแบบมา แต่นี่ก็คือสิ่งที่อาดัมและเอวากำลังจะทำ และเป็นสิ่งที่ผู้คนนับล้านพยายามทำทุกวัน

ทำไมต้องเชื่อฟังพระเจ้า?

ระบบปัญญาทางเลือกนี้พร้อมกับผู้ให้คำปรึกษาคนใหม่ ไม่ได้เป็นกลาง มันมาพร้อมกับวาระทางศีลธรรมที่ชัดเจน หากอาดัมและเอวาตัดสินใจเชื่อการตีความของผู้พูดคนใหม่นี้ พวกเขาจะโง่มากที่จะยังคงเชื่อฟังพระเจ้าต่อไป พระเจ้าคงจะถูกเผยโฉมว่าโกหกและหลอกลวง เป็นเทพเจ้าที่ชอบควบคุมและไม่มั่นคง ผู้ซึ่งกลัวว่าพวกเขาจะกลายเป็นเหมือนพระองค์

คำแนะนำ การให้คำปรึกษา และการรับใช้ส่วนบุคคลทั้งหมดก็เป็นทำนองนี้เช่นกัน การตีความที่เราแบ่งปันกันนั้น จะกำหนดว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรดีอะไรเลว อะไรจริงอะไรเท็จ อะไรฉลาดอะไรโง่เขลาอยู่เสมอ การตีความเหล่านี้มักบอกว่าเราควรปรารถนา คิด และทำอะไร การตีความของเราทั้งหมดขึ้นอยู่กับมุมมองบางอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า ตัวเราเอง และผู้อื่น และมันมักบอกว่า เราควรทำอะไรทั้งกับจิตใจและการกระทำของตน

หากอาดัมและเอวาปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าและทำตามงู พวกเขาจะคิดและทำในวิธีที่แตกต่างออกไปมาก น่าเศร้าที่พวกเขาเลือกทำตามงู แล้วชีวิตก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ตอนนี้เราอาศัยอยู่ในโลกที่มีเสียงนับพันซึ่งกำลังตีความชีวิตและแข่งขันกันเพื่อแย่งชิงความจงรักภักดีจากใจของเรา ไม่แปลกเลยที่เราสับสน! ไม่แปลกเลยที่เราคิดไม่ขาด! เสียงเหล่านี้ล่อลวงเราเพราะมันดึงดูดเราสู่ความปรารถนาบาปและหลงผิดที่รู้สึกได้ครั้งแรกในสวนเอเดน นั่นคือความปรารถนาจะอยู่อย่างอิสระ ทำตามใจตัวเอง รับผิดชอบต่อตนเองเท่านั้น รวมทั้งการแสวงหาชีวิตจากที่อื่น นอกเหนือจากที่แทบพระบาทของพระผู้สร้าง

นี่คือสิ่งที่บาปทำกับเรา มันทำให้เราตกต่ำเป็นคนโง่เขลาที่ใช้ชีวิตในวิถีที่ปฏิเสธทั้งพระเจ้าและธรรมชาติของเราเอง เราอาจไม่ได้ประกาศตัวว่า เราไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า แต่ในทางปฏิบัติ เราใช้ชีวิตแนวราบล้วนๆ ชีวิตที่ไร้พระเจ้า สิ่งต่างๆ ของโลกนี้จับเราและทำให้เราตกเป็นทาส เราอาจไปโบสถ์ มีความรู้ทางพระคัมภีร์และเข้าใจศาสนศาสตร์ในระดับสูง แต่การแสวงหาพระเจ้าเหล่านี้อาจดำรงอยู่ที่ชายขอบของชีวิตเรา พวกมันเป็นเพียงน้ำตาลโรยหน้าเค็กที่ปกคลุมความหมกมุ่นอยู่กับตนเอง การกำหนดชี้นำตนเอง รวมทั้งการพึ่งพาตนเองมากเกินไปของเรา ระบบการให้คำปรึกษาอีกระบบหนึ่งควบคุมความคิดและแรงจูงใจของเรา

ผู้คน งู และพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

เราสามารถสรุปหลักการอะไรจากปฐมกาล 3 เพื่อพัฒนาความเข้าใจตามพระคัมภีร์ของเราเกี่ยวกับพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล?

1. ความคิด ความเห็น คำแนะนำ และความสัมพันธ์มักกำหนดวาระเสมอ แม้ว่าเราอาจไม่รู้ตัว เราให้คำแนะนำซึ่งกันและกันทุกวันว่า เราควรปรารถนา คิด และทำอะไร
2. คำแนะนำมักเกี่ยวข้องกับศีลธรรมเสมอ โดยกำหนดว่าอะไรถูก อะไรผิด อะไรจริง อะไรเท็จ อะไรดี อะไรเลว อะไรฉลาด อะไรโง่เขลา

3. เราควรหิวกระหายการพึ่งพาอย่างเรียบง่ายตามที่พบในปฐมกาล 1 ที่ซึ่งทุกสิ่งที่ผู้คนคิด พูด และทำล้วนขึ้นอยู่กับพระดำรัสของพระเจ้าเท่านั้น
4. เสียงต่างๆ ของโลกดึงดูดใจที่เป็นบาปให้เชื่อในคำลวงหลัก นั่นคือความปรารถนาที่จะ*เป็น*พระเจ้า เพื่อเราจะสามารถเข้าใจและดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเอง เราต้องการคนที่รักเรามากพอจนยอมเรียกเราให้กลับสู่ชีวิตที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง
5. เราต้องการพระดำรัสของพระเจ้า (พระคัมภีร์) เพื่อทำความเข้าใจชีวิต เราต้องฟังเสียงที่เชื่อถือได้เพียงหนึ่งเดียวของพระผู้สร้าง พระวจนะของพระองค์เท่านั้นที่สามารถตัดผ่านความสับสนในปรัชญาของโลกและผ่านความโง่เขลาของเราเอง เพื่อทำให้เราฉลาดอย่างแท้จริง ความรู้ที่แท้จริงเริ่มต้นด้วยการรู้จักพระเจ้า ปัญญาเป็นผลของการนมัสการ และเราได้รับปัญญานี้เมื่อเราคุกเข่าลง ปัญญาเป็นผลผลิตของชีวิตที่ยอมจำนนต่อพระคริสต์ พระผู้เดียวที่ทรงเป็นปัญญาแท้จริง

รอดแล้ว แต่ยังคงต้องการความช่วยเหลือ

คริสเตียนยังคงเป็นคนที่ต้องการความช่วยเหลือหรือไม่? พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่ได้รับการอภัยโดยพระคุณของพระเจ้า ได้ถูกรับเป็นบุตรในครอบครัวของพระองค์ และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในหรือไม่? พันธกิจแห่งพระวจนะต่อสาธารณะไม่เพียงพอหรอกหรือ? ในการเน้นย้ำถึงพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล เราเพียงแค่ทำตามแนวทางของวัฒนธรรมการบำบัดหรือไม่?

ครั้งหนึ่ง มีสตรีคนหนึ่งเข้ามาหาผมระหว่างการสัมมนาเกี่ยวกับเรื่องนี้และถามว่า “ถ้าฉันมีพระคัมภีร์ในมือและพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจ ทำไมฉันจึงต้องรับคำปรึกษาจากคนอื่นด้วย?” คุณจะตอบเธออย่างไร? แน่นอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นที่ปรึกษามหัศจรรย์ของคริสตจักร พระองค์ทรงช่วยให้เราเข้าใจพระวจนะของพระเจ้า ทรงทำให้เรารู้สำนึกถึงบาป ทรงทำงานในตัวเราให้เต็มใจเชื่อฟัง และทรงช่วยให้เราทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำ แต่นั่นหมายความว่าผมไม่จำเป็นต้องรับคำแนะนำจากพันธกิจการรับใช้แบบตัวต่อตัวหรือ? คุณอาจใช้ตรรกะเดียวกันนี้โต้แย้งว่า คุณไม่จำเป็นต้องนมัสการในที่สาธารณะและรับการรับใช้ด้วยพระวจนะต่อสาธารณะ ผู้หญิงคนนี้กำลังพลาดบางสิ่งที่สำคัญ ซึ่งถูกบันทึกไว้ในข้อพระคัมภีร์สั้นๆ ไม่กี่ข้อในพระธรรมฮีบรู “นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจาก

พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า “วันนี้” เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดื้อรั้นไป เพราะการล่อลวงของบาป” (ฮีบรู 3:12-13)

มีเนื้อหาสาระมากมายอัดแน่นอยู่ในสองข้อสั้นๆ นี้ ประการแรก ให้สังเกตว่าข้อความนี้เขียนถึง “พี่น้องทั้งหลาย” นั่นคือ ผู้เชื่อ ผู้เขียนฮีบรูกำลังกล่าวถึงปัญหาที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตปกติของคริสเตียนทุกคน เขาไม่ได้พูดกับคนนอกความเชื่อ หรือพูดกับผู้เชื่อกลุ่มพิเศษบางกลุ่ม ผู้เขียนกำลังบอกว่า มีบางสิ่งในตัวเราแต่ละคนที่ทำให้เราตกอยู่ในอันตราย และเพราะเหตุนั้น เราจึงต้องการคนอื่นที่จะช่วยเหลือเราทุกวัน

ต่อไป ดูเนื้อหาของคำเตือน: “จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ” [นั่นคือ หันไป และในที่สุดก็ใจแข็งกระด้าง]” ข้อเท็จจริงที่ว่าจำเป็นต้องมีคำเตือนเช่นนี้ ควรดึงดูดความสนใจของเรา สิ่งที่ถูกอธิบายตรงนี้คือกระบวนการหนึ่ง ซึ่งผมได้เห็นหลายครั้งในคนที่ผมให้คำปรึกษา

ทุกอย่างเริ่มต้นด้วยการที่บุคคลนั้นยอมจำนนต่อความปรารถนาบาปที่อยู่ในจิตใจของเขาหรือเธอ ชายที่แต่งงานแล้วเริ่มสนใจผู้หญิงที่ทำงาน เขาคิดว่ามันจะเป็นอย่างไรถ้าได้รู้จักเธอดีขึ้น เขาเริ่มใช้เวลามากเกินไปในการสังเกตวิธีการแต่งตัวของเธอ ใบหน้าของเธอ วิธีที่เธอดูแลผม และรูปร่างของเธอ ขณะที่เขาทำเช่นนี้ความปรารถนาของเขาก็เพิ่มขึ้น เขายังไม่ได้คิดถึงความสัมพันธ์ทางกายภาพ และไม่ได้คิดจะทิ้งภรรยาในตอนนี้ เขาตัดสินใจคุยกับผู้หญิงคนนั้น มันจะเป็นอันตรายอะไรได้? ยังไงก็ตาม เธอก็เป็นเพื่อนร่วมงาน ดังนั้นเราควรเป็นมิตรที่ดีต่อกัน

ไม่นาน พวกเขาก็เริ่มรับประทานอาหารกลางวันด้วยกันนานๆ และคุยกันบ่อยระหว่างวัน วันหนึ่งเขาเสนอตัวไปส่งเธอกลับบ้าน และใช้เวลาสี่สิบห้านาทีนั่งใกล้ๆ เธอบนโซฟา เขาแตะมือเธอและบอกเธอว่า เขาซาบซึ้งในมิตรภาพที่มีต่อกันมากแค่ไหน ระหว่างทางกลับบ้าน เป็นครั้งแรกที่เขาคิดว่า ตนน่าจะยังไม่ได้แต่งงาน เมื่อเขากลับถึงบ้าน เขาระมัดระวังในการรายงานเรื่องราวของวันนั้น คืนนั้น เขานอนอยู่บนเตียงข้างภรรยา แต่คิดถึงผู้หญิงที่ทำงานคนนั้น เขากำลังยอมจำนนมากขึ้นเรื่อยๆ ต่อรูปแบบแยบยลของบาป แต่เขาไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ตามความเป็นจริง

แต่ยังมีบางอย่างเกิดขึ้นภายในตัวเขา นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เขาสำนึกผิด เขารู้สึกไม่สบายใจ เขารู้สึกผิดเล็กน้อย เขาไม่ได้รู้สึกยินดีเหมือนแต่ก่อนเมื่อเห็นภรรยาของเขาหลังจากวันที่ยาวนาน เขารู้ว่าตนรู้สึกตื่นเต้นมากเกินไปที่จะไปทำงานในตอนเช้า เขารู้ว่าตนเริ่มวิจารณ์ภรรยาของเขามากขึ้น และเขารู้สึกถึงความสัมพันธ์ที่พิเศษกับผู้หญิงคนอื่นคนนี้ ดังนั้นเขาจึงโต้เถียงกับตัวเอง พยายามทำให้มโนธรรมของเขาสงบลง เขาไม่เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เขากำลัง

ตอบสนองต่อรูปแบบแยบยลของบาปด้วยรูปแบบแยบยลของความไม่เชื่อ เขาบอกตัวเองว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิด พระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามมิตรภาพระหว่างชายหญิง เขายังเป็นสามีที่ซื่อสัตย์ และเขาไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการนอกใจ เขาทำให้ตัวเองเชื่อว่าความสัมพันธ์นี้เป็นสิ่งที่ดี เขาต้องการความสัมพันธ์แบบนี้ที่ทำงานมากขึ้น เขาอยู่ในชุมชนคริสเตียนที่สบายๆ มานานเกินไป และที่จริง พระเจ้าพอพระทัยที่เขาได้ยื่นมือไปหาใครบางคน

เขาไม่เพียงแต่กระทำตามความปรารถนาบาปในจิตใจของตน แต่เขายังค่อยๆ ถอยห่างจากสิทธิอำนาจในการตีความของพระคัมภีร์ การยอมจำนนต่อรูปแบบของบาปตามมาด้วยความไม่เชื่อ และตลอดช่วงเวลานี้ ชายคนนี้และภรรยาของเขายังคงมีส่วนร่วมในคริสตจักรของพวกเขาอย่างแข็งขัน แต่ลึกๆ แล้ว เขาเริ่มสูญเสียหลักยึดทางจิตวิญญาณของตน ความไว้วางใจและการเชื่อฟังพระวจนะอย่างเด็กๆ เคยเป็นสมอทางศีลธรรมของเขา เขาเคยไวต่อพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ตอนนี้เขาได้ตัดโซ่สมอและล่องลอยไป และเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

เพราะเขาสูญเสียหลักยึดทางจิตวิญญาณ เขาจึงล่องลอยไปไกลขึ้น ไม่นาน เขาและเพื่อนร่วมงานก็ออกไปรับประทานอาหารกลางวันและไม่กลับมา เขาเริ่มอาสาเดินทางไปติดต่อธุรกิจ เมื่อเขารู้ว่าเธอจะไปด้วย ความสัมพันธ์มีลักษณะทางกายภาพมากขึ้นเรื่อยๆ ความสัมพันธ์ของเขากับภรรยากำลังแตกสลาย แต่เขาไม่สนใจ ที่จริงแล้ว เขาสงสัยว่าทำไมเขาถึงแต่งงานกับเธอ เขาใช้เวลาที่ทำงานมากขึ้นในตอนเย็นและวันหยุดสุดสัปดาห์ ดังนั้นเขาจึงมีส่วนร่วมในกิจกรรมของคริสตจักรน้อยลง เขาเลิกอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน เขารู้สึกว่าติดกับดักกับ “เรื่องคริสเตียน” ทั้งหมดนี้ ภรรยาของเขาวิงวอนให้เขาไปรับคำปรึกษาด้วยกัน แต่เขาไม่สนใจ

มีหลายคืนที่เขาไม่กลับบ้านเลย การสนทนาของเขากับภรรยาเต็มไปด้วยคำโกหก ศิษยาภิบาลของเขาติดตามและวิงวอนเขา แต่เขาไม่สะทกสะท้าน ไม่สนใจพระวจนะ ไม่ไวต่อพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เตือนในใจอีกต่อไป จิตใจของเขาแข็งกระด้างแล้ว เขาไม่แน่ใจว่าเขายังเชื่อ “เรื่องพวกนั้น” อีกหรือไม่ และไม่นาน เขาก็เริ่มวางแผนที่จะทิ้งภรรยาของเขา

บาป ⟶ ไม่เชื่อ ⟶ หันหลังให้ ⟶ ใจแข็งกระด้าง ช่างเป็นพัฒนาการที่น่าสะพรึงกลัวเหลือเกิน! บางทีคุณอาจสงสัยว่า “เรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นกับผู้เชื่อได้อย่างไร?” พระธรรมตอนนี้ตอบคำถามด้วยคำอธิบายอย่างละเอียดว่า อะไรผิดพลาดไป สังเกตถ้อยคำในฮีบรู 3:13 ที่ว่า *“...เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมี*

ใจดื้อรั้นไป เพราะการล่อลวงของบาป" นี่อธิบายว่าทำไมเราจึงต้องการพันธกิจจากเพื่อนผู้เชื่อในทุกวัน

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูชี้ให้เราเห็นถึงหลักคำสอนเรื่องบาปที่ฝังอยู่ภายในพระคริสต์ได้ทรงทำลาย*อำนาจ*ของบาปเหนือเรา บนไม้กางเขนและในการเป็นขึ้นจากตาย (โรม 6:1-14) แต่*การมีอยู่*ของบาปยังคงอยู่ บาปกำลังถูกกำจัดออกไปจากภายในเรา และกระบวนการนี้จะดำเนินต่อไปจนกว่าเราจะปราศจากบาป แต่ตราบใดที่บาปยังคงอยู่ เราต้องจำไว้ว่า บาปนั้นหลอกลวง บาปทำให้ตาบอด - และเดาซิว่าใครคือคนแรกที่ถูกทำให้ตาบอด? ก็ตัวเราเองนี่แหละ! ผมไม่มีปัญหาในการมองเห็นความบาปของครอบครัว แต่ผมอาจตกตะลึงเมื่อมีคนชี้ให้เห็นความบาปของตัวเอง! พระคริสต์ทรงจับประเด็นนี้ได้อย่างชัดเจนด้วยภาพเปรียบเทียบที่พระองค์ตรัสในมัทธิว 7 พระองค์ตรัสว่าเราสามารถเห็นผงในตาของเพื่อนบ้าน แต่เรากลับไม่รู้ตัวว่ามีไม้ท่อนใหญ่ยื่นออกมาจากตาของเราเอง!

เนื่องจากเราแต่ละคนยังคงมีบาปหลงเหลืออยู่ในตัว เราจึงมีจุดบอดฝ่ายวิญญาณ ปัญหานี้ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว[5] ระบบการมองเห็นซึ่งสำคัญที่สุดของเราไม่ใช่ดวงตาทางกายภาพ เราอาจตาบอดทางกายภาพแต่ยังสามารถใช้ชีวิตได้ดี แต่เมื่อเราตาบอดฝ่ายวิญญาณ เราไม่สามารถดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ได้ นั่นคือเหตุผลที่คำพยากรณ์หลายตอนในพันธสัญญาเดิมกล่าวว่า พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาเพื่อเปิดตาคนตาบอด นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงถูกเรียกว่าความสว่าง คนตาบอดทางกายภาพมักตระหนักถึงข้อจำกัดของตนเอง และใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตเรียนรู้ที่จะอยู่กับข้อจำกัดเหล่านั้น แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า เราอาจตาบอดฝ่ายวิญญาณแต่กลับคิดว่าตัวเองมองเห็นได้ดี เรายังรู้สึกขุ่นเคืองเมื่อคนอื่นทำตัวราวกับว่า พวกเขามองเห็นเราได้ดีกว่าที่เรามองเห็นตัวเองเสียอีก!

ความจริงเรื่องความตาบอดฝ่ายวิญญาณมีนัยสำคัญต่อชุมชนคริสเตียน พระธรรมฮีบรูสอนชัดว่า การเข้าใจตนเองเป็นผลผลิตของชุมชน ผมต้องการคุณเพื่อที่จะเห็นและรู้จักตัวเองอย่างแท้จริง มิฉะนั้น ผมจะฟังเหตุผลของตนเอง เชื่อคำโกหกของตนเอง และหลงเชื่อภาพลวงตาของตนเอง การรับรู้ตนเองของผมไม่ต่างอะไรกับกระจกลวงตาในสวนสนุก ถ้าผมอยากเห็นตัวเองอย่างชัดเจน ผมต้องการให้คุณถือกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้าไว้ตรงหน้าผม

สังเกตด้วยว่า นี่เป็นความต้องการสากล ไม่มีกลุ่ม "มี" และ "ไม่มี" ที่นี่ ไม่มีกลุ่มที่บรรลุถึงความสมบูรณ์ฝ่ายวิญญาณและสามารถทำพันธกิจการรับใช้ทั้งหมด

5 สำหรับการอภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดนี้ ดูภาคผนวก 1-3

แก่กลุ่มคนที่กำลังดิ้นรน พระธรรมตอนนี้สอนว่า ทุกคนรับใช้และทุกคนจำเป็นต้องได้รับพันธกิจการรับใช้ และเตือนให้เรายอมรับว่า เราต้องการความช่วยเหลือและกลายเป็นผู้ช่วยของพระเจ้า ผมต้องตื่นขึ้นมาในตอนเช้าและกล่าวว่า “พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นคนที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างสิ้นหวัง โปรดส่งผู้ช่วยมาหาข้าพระองค์และประทานความถ่อมใจให้ข้าพระองค์รับความช่วยเหลือที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้” และผมต้องอธิษฐานต่อไปว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดทำให้ข้าพระองค์เต็มใจที่จะช่วยใครสักคนให้เห็นตัวเอง อย่างที่พระองค์ทรงเห็นเขาในวันนี้”

ในฐานะคริสเตียนที่ยังคงมีจุดบอดฝ่ายวิญญาณ เราต้องการคุณลักษณะสองประการ ประการแรก เราต้องการ*ความซื่อสัตย์เปี่ยมความกล้าหาญและความรัก* เราต้องรักผู้อื่นมากกว่าเรารักตัวเอง ดังนั้น ด้วยความรักที่ถ่อมใจและอดทน เราจึงช่วยให้พวกเขาเห็นสิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องเห็น ประการที่สอง เรา*ต้องการความถ่อมตนอย่างขอบคุณที่เปิดรับคำแนะนำหรือความช่วยเหลือจากผู้อื่น* เราต้องเลิกปกป้องตัวเอง ขอบคุณที่พระเจ้าทรงล้อมรอบเราด้วยความช่วยเหลือและพร้อมที่จะรับความช่วยเหลือนั้น - ทุกวัน!

การสรุปทั้งหมด

โลกของพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวมีรากฐานอยู่บนหลักการสามประการ ประการแรก เราถูกสร้างมาพร้อมความต้องการความจริงจากภายนอกตัวเรา เพื่อดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง ประการที่สอง มีเสียงตีความมากมายที่แข่งขันกับพระวจนะของพระเจ้า เพื่อแย่งความสนใจจากจิตใจเรา ประการที่สาม อำนาจของบาปถูกทำลายแล้ว แต่การมีอยู่ของบาปที่ทำให้ตาบอดยังคงอยู่ ดังนั้น เราจึงต้องดำเนินชีวิตในชุมชนที่ถ่อมใจและซื่อสัตย์ต่อกัน ซึ่งพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมประจำวัน

ผู้คนต้องการความช่วยเหลือจริงๆ หรือ? คำตอบจากมุมมองของการทรงสร้าง การล้มลงในความบาป และการไถ่คือ “ใช่” ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เราแต่ละคนต้องการความช่วยเหลือ และเราแต่ละคนถูกเรียกให้เสนอความช่วยเหลือนั้น ในบทต่อไป เราจะสำรวจว่า นั่นส่งผลอย่างไรต่อชีวิตส่วนตัวของเรารวมทั้งต่อชีวิตและพันธกิจการรับใช้ของคริสตจักร

4 หัวใจคือเป้าหมาย

ผมเติบโตที่เมืองโทลีโด รัฐโอไฮโอ และครอบครัวของเรามักจะไปพักผ่อนทางฝั่งตะวันออก แต่เมื่อผมอายุ 16 ปี คุณพ่อตัดสินใจพาครอบครัวไปเที่ยวใหญ่ทางฝั่งตะวันตก ปีนั้น คุณพ่อพาคุณแม่ มาร์ค น้องชายของผม และผมขึ้นรถฟอร์ด ฟอลคอน มุ่งหน้าออกเดินทาง แม้ว่าเราจะได้เห็นสถานที่มากมาย (เช่น เยลโลว์สโตน เทือกเขาร็อกกี้ ฯลฯ) แต่ไฮไลท์ของทริปสำหรับคุณพ่อคือการได้เห็นแกรนด์แคนยอน สำหรับคุณพ่อ ทุกอย่างที่เราทำ เป็นเพียงบทนำสู่ประสบการณ์นี้

เพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้น ผมควรบอกว่า คุณพ่อมองการพักผ่อนเหมือนเป็นสัญญาระหว่างครอบครัวกับตัวเขาเอง ส่วนของเขาในข้อตกลงคือการวางแผนและจ่ายเงินตลอดการเดินทาง ส่วนของเราคือการสนุกสนาน ดังนั้นเมื่อใดก็ตามที่เขาถามว่าเรากำลังสนุกหรือไม่ คำตอบฉลาดที่สุดคือ “ใช่” อย่างเต็มเสียง มิฉะนั้น เขาจะเริ่มบทสุนทรพจน์ที่ซักซ้อมมาอย่างดีเกี่ยวกับเงินมากมายที่เขาใช้จ่าย และเวลาที่เขาลงทุนไปกับการวางแผนการเดินทางของเรา เขาจะสรุปด้วยการพูดว่า ถ้าเขารู้ว่าเราจะไม่สนุก ก็น่าจะอยู่บ้าน จะได้ไม่ต้องเสียเงิน!

ในที่สุด “วันแห่งแกรนด์แคนยอน” ก็มาถึง คุณพ่อไม่เคยตื่นเต้นมากขนาดนี้มาก่อน—อารมณ์ที่เห็นได้ชัดว่าคุณแม่ไม่ได้รู้สึกร่วมด้วย เขาปลุกเราตั้งแต่เช้า และเราก็ออกเดินทางในไม่ช้า เมื่อเราถึงแกรนด์แคนยอน คุณพ่อปฏิเสธที่จะดูมันจากสถานที่ซึ่งเป็น “แค่รั้วกั้นและกับดักนักท่องเที่ยว” เขาเริ่มสำรวจ และเราก็ขับรถลงไปตามถนนลูกรังและข้ามพื้นที่โล่งจนกระทั่งจอดรถห่างจากขอบหน้าผาประมาณ 60 เมตร

มาร์คและผมวิ่งไปที่ขอบทันที เราแกล้งทำเป็นผลักกันและกันที่ขอบหน้าผา และนั่งห้อยเท้าลงไปจากหน้าผาหินที่สูงเกือบ 2 กิโลเมตร เราโยนก้อนหินลงไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยไม่สนใจว่าอาจมีใครกำลังเดินป่าหรือตั้งแคมป์อยู่ด้านล่าง มันน่า

ทึ่งมากที่ได้เห็นก้อนหินหายไปอย่างเงียบๆ โดยไม่เคยได้ยินหรือเห็นมันกระทบพื้น เรากำลังสนุกสุดเหวี่ยง โดยไม่รู้สึกกลัวเลยแม้แต่น้อย

ในขณะเดียวกัน คุณแม่ยังไม่ได้ลงจากรถด้วยซ้ำ เธอเอาเท้าข้างหนึ่งแตะพื้น เคาะดูเพื่อให้แน่ใจว่าพื้นดินแข็งแรงพอ เธอจินตนาการว่าขอบหน้าผาจะพังทลาย และเราทุกคนจะตกลงไปที่ก้นหุบเขาพร้อมกับรถทับอยู่บนตัวเรา

คุณพ่อรู้ว่าคุณแม่กำลังกังวล เขาจึงไปยืนอยู่ใกล้ๆ รถ แต่แล้วคุณแม่ก็จะพูดว่า “บ็อบ เด็กๆ เด็กๆ!” และคุณพ่อก็จะวิ่งมาหาเราเพื่อให้แน่ใจว่าเราปลอดภัย ตอนนั้นคุณแม่ก็จะรู้สึกวิงเวียนจนเรียกคุณพ่อกลับไป สรุปคือ ผมไม่คิดว่าคุณพ่อได้เห็นแกรนด์แคนยอนมากนักในวันนั้น เขายุ่งเกินไปกับการวิ่งไปมาเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนกำลังสนุกตามแผน พวกเราทุกคนอยู่ในสถานที่เดียวกันในเวลาเดียวกัน กำลังมีปฏิสัมพันธ์กับปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างเดียวกัน ทว่าแต่ละคนกลับมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันมาก

ผมเล่าเรื่องนี้ เพราะมันเข้าถึงแก่นแท้ของพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว พันธกิจการรับใช้ส่วนตัวที่เกิดผลจะพระสัญญาแห่งอาณาจักรเรื่องการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนไปสู่ที่ซึ่งต้องการพระสัญญานั้นจริงๆ นั่นไปที่หัวใจ ในเรื่องวันหยุดของผม ใจของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวถูกเปิดเผยผ่านพฤติกรรมของเราในวันนั้น ทำไมพวกเราแต่ละคนจึงมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันมากทั้งที่เราอยู่ในสถานที่เดียวกันในเวลาเดียวกัน? ทำไมพวกเราแต่ละคนจึงแสดงออกแตกต่างกันมาก? คำตอบนั้นย้อนกลับไปที่หัวใจของเรา

ใจของคุณพ่อเต็มไปด้วยความปรารถนาให้ครอบครัวของเขามีเวลาที่ยอดเยี่ยม ทุกสิ่งที่เขาพูดและทำถูกควบคุมด้วยความปรารถนานั้น ใจของคุณแม่ถูกครอบงำด้วยความกลัวความสูงอย่างรุนแรง และความกังวลเกี่ยวกับบรรดาลูกชายของเธอ ซึ่งสะท้อนออกมาในคำพูดและการกระทำของเธอ มาร์คและผมเข้าหาสถานการณ์ด้วยความไร้เดียงสา ด้วยความรู้สึกเป็นอมตะ และด้วยความไม่เป็นผู้ใหญ่ของเด็กวัยรุ่น เราแค่อยากสนุก พวกเราแต่ละคนนำหัวใจที่แตกต่างกันมาสู่สถานการณ์นี้ ดังนั้นประสบการณ์และการกระทำของเราจึงแตกต่างกัน ใจของเราเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของเรา

ทำไมคนเราถึงทำในสิ่งที่เขาทำ?

หากคุณต้องการมีส่วนร่วมในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในชีวิตของผู้อื่น คุณจำเป็นต้องเข้าใจว่า พระเจ้าทรงออกแบบมนุษย์ให้ทำงานอย่างไร ทำไมคนเราจึงทำสิ่งที่เขาทำ?

ทำไมลูกวัยหัดเดินของคุณจึงดื้อดึงนัก? ทำไมเพื่อนของคุณถึงได้อารมณ์เสียระหว่างการสนทนา? ทำไมลูกวัยรุ่นของคุณจึงหงุดหงิดนัก? ทำไมเอมี่จึงจมดิ่งอยู่ในความซึมเศร้าและสิ้นหวัง? ทำไมผู้ชายคนหนึ่งจึงยอมเอาครอบครัวไปเสี่ยง เพื่อความสุขทางเพศเพียง 20 นาที? ทำไมคุณถึงโกรธเมื่อเจอรถติด? ทำไมคู่รักที่เคยหวานชื่นจึงทำสงครามกองโจรต่อกัน? ทำไมบิลจึงทุ่มเทให้กับงานมากเกินไป? ทำไมซูจึงชอบวิจารณ์และควบคุมคนอื่น? ทำไมจอร์จจึงพูดจาหัวนไม่สุภาพ? ทำไมลูกสาวของคุณจึงกลัวว่าเพื่อนจะคิดอย่างไร? ทำไมพีทจึงไม่ยอมพูดคุยกับใคร? ทำไมคนเราจึงทำสิ่งที่เขาทำ? คำตอบง่ายที่สุดและสอดคล้องกับพระคัมภีร์ที่สุด คือ หัวใจ

แม้ว่าหัวใจจะเป็นหนึ่งในแกนเรื่องแสนโดดเด่นที่สุดในพระคัมภีร์ แต่ก็ยังมีความสับสนมากมายเกี่ยวกับคำนี้ ในวัฒนธรรมตะวันตก คำนี้ถูกจำกัดอยู่ในแวดวงความรัก (วันวาเลนไทน์) และกีฬา (“เขาเล่นด้วยหัวใจ”) อย่างไรก็ตาม ในพระคัมภีร์หัวใจเป็นหมวดหมู่ที่สำคัญยิ่ง คุณไม่สามารถเข้าใจมนุษย์ได้โดยไม่เข้าใจหัวใจ แล้วคำนี้อธิบายอะไร?

พระคัมภีร์ใช้คำว่า “หัวใจ” เพื่ออธิบายตัวตนภายใน พระคัมภีร์แบ่งมนุษย์ออกเป็นสองส่วน ภายในและภายนอก ส่วนภายนอกคือร่างกายของคุณ ส่วนภายในคือจิตวิญญาณของคุณ (เอเฟซัส 3:16) คำที่พระคัมภีร์ใช้บ่อยที่สุดเพื่อเป็นตัวแทนสื่อถึงส่วนภายในคือหัวใจ คำนี้ครอบคลุมคำศัพท์และหน้าที่อื่นๆ ทั้งหมดที่ใช้อธิบายตัวตนภายใน (จิตวิญญาณ วิญญาณ จิตใจ อารมณ์ ความตั้งใจ ฯลฯ) คำอื่นๆ เหล่านี้ไม่ได้อธิบายสิ่งที่แตกต่างจากหัวใจ แต่เป็นแง่มุมของหัวใจ ไม่ว่าจะเป็นส่วนหรือหน้าที่ของตัวตนภายใน

หัวใจคือตัวตนที่ “แท้จริง” ของคุณ คือแก่นแท้สำคัญของตัวคุณ แม้ว่าเราจะให้ความสำคัญกับคุณที่อยู่ภายนอกอย่างมาก แต่เราทุกคนตระหนักดีว่า ตัวตนที่แท้จริงคือคนที่อยู่ภายใน ตัวอย่างเช่น เมื่อคุณพูดว่าคุณกำลังทำความรู้จักใครสักคน คุณไม่ได้หมายความว่าคุณรู้จักหูหรือจมูกของเขาลึกซึ้งขึ้น! คุณกำลังพูดถึงตัวตนภายใน นั่นคือหัวใจ คุณรู้ว่าคนๆ นั้นคิดอย่างไร เขาต้องการอะไร อะไรทำให้เขามีความสุขหรือเศร้า คุณสามารถคาดเดาได้ว่าเขารู้สึกอย่างไรในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า หัวใจของคุณคือตัวตนที่สำคัญของคุณ พันธกิจเพื่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ จึงต้องมุ่งเป้าไปที่หัวใจ มุมมองนี้ถูกอธิบายไว้ในพระคัมภีร์หลายตอน

ผล ราก และหัวใจ

หนึ่งในภาพเปรียบเทียบสำคัญที่สุดในพันธสัญญาใหม่เผยให้เห็นมุมมองของพระคริสต์เกี่ยวกับวิธีการทำงานของมนุษย์ นี่คือคำตอบของพระคริสต์สำหรับคำถามที่มีมาช้านานว่า “ทำไมคนเราจึงทำสิ่งที่เขาทำ?”

> *“ต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้แต่ละต้นได้ ก็ด้วยผลของมัน เขาทั้งหลายย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนามหรือเก็บผลองุ่นจากต้นระกำ คนดีย่อมเอาสิ่งดีออกจากคลังดีในจิตใจของตน และคนชั่วย่อมเอาสิ่งชั่วออกจากคลังชั่วในจิตใจของตน เพราะว่าปากย่อมพูดสิ่งที่เต็มล้นอยู่ในจิตใจ” (ลูกา 6:43-45)*

พระคริสต์ทรงใช้สิ่งธรรมดาทางกายภาพเพื่ออธิบายความจริงที่ไม่คุ้นเคย ที่นี่พระองค์เปรียบเทียบวิธีการทำงานของมนุษย์กับต้นไม้ ถ้าคุณปลูกเมล็ดแอปเปิ้ลจนรากติด คุณไม่คาดหวังที่จะเห็นลูกพีชหรือส้มเติบโตขึ้นมา คุณคาดหวังว่าเมล็ดแอปเปิ้ลจะกลายเป็นต้นแอปเปิ้ลที่ออกผลเป็นแอปเปิ้ล มีความสัมพันธ์เชิงอินทรีย์ระหว่างรากของพืชและผลที่มันผลิตออกมา พระคริสต์กำลังตรัสว่าสิ่งเดียวกันนี้เป็นจริงกับมนุษย์ด้วย

ในอุปมาของพระคริสต์ ผลไม้เท่ากับพฤติกรรม ผลไม้เฉพาะ (พฤติกรรม) ที่พระธรรมตอนนี้กล่าวถึงคือคำพูดของเรา พระคริสต์ตรัสว่า คำพูดของเราคือสิ่งที่ไหลล้นออกมาของหัวใจเราอย่างแท้จริง ผู้คนและสถานการณ์ไม่ได้ทำให้เราพูดในสิ่งที่เราพูด แม้ว่าเรามักจะโทษพวกเขา (“เขาทำให้ฉันโกรธมาก!” “ถ้าคุณอยู่ตรงนั้นคุณก็คงพูดแบบเดียวกัน!” “พวกเด็กๆ พวกนี้ทำให้ฉันบ้าไปเลย!”) แต่พระธรรมตอนนี้บอกว่า คำพูดของเราถูกควบคุมโดยหัวใจของเรา ต้นไม้ผลิตผลไม้ และหัวใจของเราผลิตพฤติกรรม เรารู้จักต้นไม้จากผลที่มันผลิตออกมา และในทำนองเดียวกันพระคัมภีร์กล่าวว่าเรารู้จักผู้คนจากผลของพวกเขา

ในช่วงแรกๆ ที่ผมเป็นศิษยาภิบาล เราอาศัยอยู่ในบ้านแฝด โดยเจ้าของบ้านสูงอายุอาศัยอยู่อีกด้านหนึ่งของบ้าน เพื่อแลกกับค่าเช่าที่ลดลง ผมตกลงที่จะดูแลสวนทั้งหมด ในความวุ่นวายของการรับใช้และชีวิตครอบครัว บางครั้งก็เป็นเรื่องยากที่จะหาเวลาตัดหญ้า กวาดใบไม้ หรือโกยหิมะ แต่ผมพยายามทำอย่างรวดเร็วและซื่อสัตย์ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผมจะพยายามมีวินัยแค่ไหน งานของผมก็ดูเหมือนจะ

ไม่ทันเวลาสำหรับเจ้าของบ้านของเรา เพื่อให้ผมทำงานตามตารางของเธอ เธอจะออกไปเริ่มโกยหิมะหรือกวาดใบไม้ โดยรู้ดีว่าผมจะรีบออกไปทำงานให้เสร็จ ผมไม่รู้ตัวว่า ตนหงุดหงิดแค่ไหนกับวิธีที่เธอใช้ในเรื่องนี้ จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่ง เมื่อผมได้ยินเสียงใบไม้ดังกรอบแกรบอยู่ข้างนอก ผมมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นเจ้าของบ้านของผมในชุดทำงานบ้านและรองเท้าแตะ กำลังกวาดใบไม้อยู่ ด้วยความโกรธ ผมเอามือเท้าเอว พูดดังๆ ว่า “ถ้าเธอคิดว่า ฉันจะรีบออกไปกวาดใบไม้ให้เธอ เธอคงบ้าไปแล้ว! ฉันจะกวาดเวลาที่อยากกวาด หรือไม่ ก็ไม่ต้องกวาดเลย!”

สิ่งที่ผมไม่รู้ตัวคือ ลูกชายคนหนึ่งของผมกำลังยืนอยู่ข้างๆ ในชั่วพริบตา ผมก็เห็นเขาวิ่งออกไปที่สนามหน้าบ้าน ยืนเท้าสะเอว และตะโกนใส่เจ้าของบ้านว่า “พ่อผมบอกว่า ถ้าคุณคิดว่า เขาจะรีบออกมากวาดใบไม้ให้คุณ คุณคงบ้าไปแล้ว!” ผมแทบไม่อยากเชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น ผมรู้สึกอับอายขายหน้าอย่างที่สุด ผมอยากจะถอนคำพูดและรีบออกไปบอกเจ้าของบ้านว่าผมไม่ได้พูดแบบนั้น หรืออย่างน้อยก็บอกว่าลูกชายเข้าใจผิด แต่ผมต้องยอมรับความจริงว่า คำพูดเหล่านั้นออกมาจากปากผมเอง ผมพูดตามที่ผมคิดจริงๆ และคำพูดเหล่านั้นเป็นผลมาจากความโกรธที่ผมเก็บกดไว้มานาน มีความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างคำพูดของผมกับจิตใจของผม คุณคงแก้ปัญหาที่ใจของผมไม่ได้ด้วยการเอาลูกชายผมออกไป หรือสอนให้ผมระมัดระวังคำพูดมากขึ้น (แม้ว่าวิธีนั้นอาจช่วยไม่ให้ผมอับอายก็ตาม!) ปัญหาที่คำพูดของผมนั้นเชื่อมโยงโดยตรงกับปัญหาที่ใจของผม ซึ่งเป็นจุดที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างครอบคลุม นี่นำเราไปสู่ครึ่งหลังของคำอุปมาของพระคริสต์

ในคำอุปมาของพระคริสต์ รากของต้นไม้เปรียบเสมือนจิตใจ รากอยู่ใต้ดินจึงไม่สามารถมองเห็นหรือเข้าใจได้ง่าย แต่จุดสำคัญที่พระเยซูทรงชี้ให้เห็นคือ ต้นไม้ผลิดผลแบบใด ก็เพราะมีรากแบบนั้น เช่นเดียวกัน เราพูดและกระทำสิ่งต่างๆ ออกมาก็เพราะสิ่งที่อยู่ในใจของเรา

อาจไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่าการพูดถึงกลไกของความเป็นมนุษย์ แต่ดูเหมือนเราจะยอมรับความจริงข้อนี้ได้ยาก ในหลายๆ ด้าน เราปฏิเสธความเชื่อมโยงนี้ เราโทษคนอื่นหรือโทษสถานการณ์สำหรับการกระทำและคำพูดของเรา ในที่นี้ พระคริสต์ทรงเรียกร้องให้เรายอมรับความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของเราเองด้วยความถ่อมใจ พระองค์ทรงเรียกร้องให้เรายอมรับด้วยความถ่อมใจว่า ความสัมพันธ์และสถานการณ์ต่างๆ เป็นเพียงโอกาสที่ทำให้จิตใจของเราเปิดเผยตัวตนออกมาเท่านั้น

หากใจของผมเป็นต้นเหตุของปัญหาบาป การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนจะต้องผ่านเส้นทางของใจเสมอ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือสถานการณ์เพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ พระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงผู้คนด้วยการเปลี่ยนจิตใจของพวกเขา

อย่างถึงรากถึงโคน หากจิตใจไม่เปลี่ยน คำพูดและพฤติกรรมของคนๆ นั้นอาจเปลี่ยนแปลงเพียงชั่วคราวเนื่องจากแรงกดดันหรือแรงจูงใจจากภายนอก แต่เมื่อแรงกดดันหรือแรงจูงใจนั้นหมดไป การเปลี่ยนแปลงก็จะหายไปด้วย

นี่คือความจริงฝ่ายวิญญาณที่พระคริสต์ทรงกล่าวหาพวกฟาริสีว่า พลาดไปในมัทธิว 23:25-26 *"วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยการโจรกรรมและการมัวเมากิเลส โอ พวกฟาริสีตาบอด จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย"*

พระคริสต์ทรงมองดูการเน้นภายนอกของพวกฟาริสีและตรัสว่า "พวกเจ้าไม่เข้าใจเลย พวกเจ้าภูมิใจในพฤติกรรมที่ถูกต้องของตน แต่จิตใจของพวกเจ้ากลับยุ่งเหยิง! จงเริ่มต้นที่จิตใจของเจ้าเถิด แล้วพฤติกรรมที่ถูกต้องจะตามมาเอง" เพื่อเน้นย้ำประเด็นนี้ พระคริสต์ทรงใช้คำอุปมาอย่างสุดโต่ง พระองค์ตรัสว่า "จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย" คุณไม่สามารถทำเช่นนี้กับจานชามที่บ้านได้จริงๆ - การล้างด้านในของกระทะที่สกปรกจะไม่ทำให้ด้านนอกสะอาดโดยอัตโนมัติ แต่นี่คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงแนะนำ นั่นแสดงให้เห็นว่าจิตใจมีพลังมากเพียงใด เราเชื่อจริงๆ หรือในสิ่งที่พระคริสต์ทรงสอนตรงนี้?

ความพยายามหลายอย่างของเราในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมักละเลยจิตใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำ เราข่มขู่ ("เธออย่าคิดที่จะทำแบบนั้นอีกนะ ไม่งั้นเธอรู้ดี!") เราหลอกล่อ ("ลูกอยากได้รถเป็นของตัวเองไหม? แค่ทำแบบนี้...") เราทำให้รู้สึกผิด ("แม่ทำทุกอย่างเพื่อลูก แล้วนี่คือสิ่งที่แม่ได้รับตอบแทนหรือ?") เราตะโกนและทำอีกหลายสิ่งเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่การเปลี่ยนแปลงพวกนี้ไม่เคยยั่งยืน ทันทีที่แรงกดดันจากภายนอกลดลง พฤติกรรมก็จะกลับไปเป็นเหมือนเดิม ร่างกายมักไปตามทิศทางที่จิตใจนำเสมอ

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล และการเย็บผลไม้

คำอุปมาของพระคริสต์ช่วยกำหนดทิศทางสำหรับพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลดังที่เราจะเห็น เมื่อเราขยายความและประยุกต์ใช้คำอุปมานี้ สมมติว่าผมมีต้นแอปเปิ้ลในสวนหลังบ้าน[6] ทุกปี ผลแอปเปิ้ลที่ได้จะแห้ง เหี่ยว เป็นสีน้ำตาล และเละ หลังจากผ่านไปหลายฤดูกาล ภรรยาของผมพูดว่า "มันไม่มีเหตุผลเลยที่จะมีต้นไม้ใหญ่ขนาดนี้ แต่ไม่เคยได้กินแอปเปิ้ลสักผลเลย คุณทำอะไรสักอย่างไม่ได้หรือ?"

6 ตัวอย่างประกอบนี้ปรากฏครั้งแรกในหนังสือ *Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens* (Phillipsburg, N.J.: P&R, 1997) หน้า 49-50

วันหนึ่งภรรยาของผมมองออกไปนอกหน้าต่างเห็นผมอยู่ในสวน ถือกรรไกรตัดกิ่งปืนยิงลวดเย็บแบบอุตสาหกรรม บันได และแอปเปิ้ลสองถัง

ผมปีนบันได ตัดลูกแอปเปิ้ลที่เละทิ้งหมด แล้วเย็บแอปเปิ้ลสีแดงสดใสติดกับทุกกิ่งของต้น จากระยะไกล ต้นไม้ของเราดูเหมือนเต็มไปด้วยผลผลิตที่สวยงาม แต่ถ้าคุณเป็นภรรยาของผม คุณจะคิดยังไงกับผมในตอนนี้?

ถ้าต้นแอปเปิ้ลให้ผลผลิตไม่ดีปีแล้วปีเล่า แสดงว่ามีบางอย่างผิดปกติอย่างรุนแรงกับระบบของมัน ลึกลงไปถึงรากเลยทีเดียว ผมจะไม่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยการเย็บแอปเปิ้ลใหม่ติดกับกิ่ง พวกมันก็จะเน่าเสียเช่นกัน เพราะไม่ได้เชื่อมต่อกับระบบรากที่มีชีวิต และในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า ผมก็จะเจอปัญหาเดิมอีก ผมจะไม่เห็นผลแอปเปิ้ลที่ดีชุดใหม่ เพราะวิธีแก้ปัญหาของผมไม่ได้แตะต้องที่รากของปัญหา ถ้ารากของต้นไม้ยังไม่เปลี่ยนแปลง มันจะไม่มีวันออกผลแอปเปิ้ลที่ดีได้

ประเด็นก็คือ ในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล สิ่งที่เราทำเพื่อสร้างการเติบโตและการเปลี่ยนแปลงในตัวเราเองและผู้อื่นนั้น ส่วนใหญ่แล้วไม่ต่างอะไรจาก “การเย็บผลไม้” เราแค่ความพยายามที่จะเปลี่ยนผลแอปเปิ้ลเหี่ยวด้วยผลแอปเปิ้ลใหม่ โดยไม่ได้ตรวจสอบจิตใจซึ่งเป็นรากเหง้าของพฤติกรรม นี่คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงวิพากษ์วิจารณ์พวกฟาริสี การเปลี่ยนแปลงที่ละเลยจิตใจนั้น จะแทบไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ ผลที่เย็บติดเข้าไปอาจดูเหมือนเป็นของจริงสักระยะ แต่ในที่สุดผลเหล่านี้ก็จะพิสูจน์ว่า เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวและผิวเผิน

สิ่งนี้เกิดขึ้นบ่อยในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล จากระยะไกล ดูเหมือนว่าคนๆ นั้นเปลี่ยนแปลงไปจริงๆ เมื่อถูกตรวจสอบ เขาทำและพูดสิ่งที่แตกต่างออกไป สามีดูเหมือนจะอ่อนโยนและเอาใจใส่ภรรยามากขึ้น วัยรุ่นดูเหมือนจะปฏิบัติต่อพ่อแม่ด้วยความเคารพในรูปแบบใหม่ คนที่ซึมเศร้าลุกขึ้นและออกจากบ้าน ความสัมพันธ์ที่แตกร้าวดูเหมือนจะได้รับการฟื้นฟู แต่การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่ยั่งยืน และในอีกหกสัปดาห์หรือหกเดือน คนๆ นั้นก็กลับไปสู่จุดเดิมที่เขาเริ่มต้น ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? เพราะการเปลี่ยนแปลงไม่ได้ลงลึกถึงจิตใจ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจึงถูกกำหนดให้เป็นเพียงชั่วคราว

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นที่ผ่านช่วงวัยรุ่นไปได้ด้วยดีภายใต้ความรัก คำสั่งสอน และการดูแลอย่างระมัดระวังของพ่อแม่คริสเตียน แต่เมื่อไปเรียนต่อที่วิทยาลัย พวกเขากลับละทิ้งความเชื่อไปอย่างสิ้นเชิง ผมขอเสนอว่า ส่วนใหญ่แล้วเขาไม่ได้ละทิ้งความเชื่อของเขา ความจริงแล้ว ความเชื่อของเขาเป็นความเชื่อของพ่อแม่ เขาเพียงแค่ดำเนินชีวิตภายใต้ขอบเขตนั้นในขณะที่ยังอยู่บ้าน เมื่อเขาออกไปเรียนและข้อจำกัดเหล่านั้นถูกถอดออก จิตใจที่แท้จริงของเขาก็ถูกเปิดเผย

เขาไม่ได้ซึมซับความเชื่อไว้ภายใน เขาไม่ได้มอบตัวเองให้กับพระคริสต์ในแบบที่เปลี่ยนแปลงชีวิต เขาทำสิ่งที่ “คริสเตียน” ต้องทำที่บ้าน แต่การกระทำของเขาไม่ได้หลั่งไหลมาจากจิตใจแห่งการนมัสการ ในวัฒนธรรมของวิทยาลัย เขาไม่มีสิ่งใดยึดเหนี่ยว ความคิดและแรงจูงใจที่แท้จริงในใจของเขาก็นำเขาออกห่างจากพระเจ้า มหาวิทยาลัยไม่ใช่ต้นเหตุของปัญหา มันเป็นเพียงสถานที่ซึ่งเปิดเผยจิตใจที่แท้จริงของเขา ปัญหาที่แท้จริงคือความเชื่อไม่เคยหยั่งรากในจิตใจของเขา ด้วยเหตุนี้ คำพูด การเลือกตัดสินใจ และการกระทำของเขาจึงไม่ได้เผยให้เห็นถึงจิตใจของเขาที่มีต่อพระเจ้า พฤติกรรมที่ดีคงอยู่ได้ชั่วคราว แต่พิสูจน์แล้วว่าเป็นเพียงชั่วคราว เพราะไม่ได้หยั่งรากในจิตใจ

คำอุปมาของพระคริสต์ได้กำหนดหลักการสามประการที่ชี้นำเรา ในการรับใช้ในฐานะเครื่องมือของพระเจ้าเพื่อการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของผู้อื่น

1. มีความเชื่อมโยงระหว่างรากและผลที่ปฏิเสธไม่ได้ระหว่างจิตใจและพฤติกรรมของเรา ผู้คนและสถานการณ์ไม่ได้กำหนดพฤติกรรมของเรา แต่เป็นโอกาสที่พฤติกรรมของเราเผยให้เห็นจิตใจของเรา
2. การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนเกิดขึ้นผ่านเส้นทางของจิตใจเสมอ การเปลี่ยนแปลงของผลเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของราก เช่นเดียวกันใน มัทธิว 23 พระคริสต์ตรัสว่า *“จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย”* ความตั้งใจเพื่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ ต้องมุ่งเน้นที่ความคิดและความปรารถนาของจิตใจ
3. ดังนั้น จิตใจคือเป้าหมายของเราในการเติบโตส่วนตัวและในการรับใช้ คำอธิษฐานของเราคือขอให้พระเจ้าทรงกิจเปลี่ยนแปลงจิตใจในตัวเรา และใช้เราเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงจิตใจในผู้อื่นที่ส่งผลให้เกิดคำพูด การเลือกตัดสินใจ และการกระทำแบบใหม่

แก่นแท้ของเรื่อง

แม้ว่าพระคัมภีร์จะกล่าวถึงใจไว้มากมาย แต่หนังสือคริสเตียนเกี่ยวกับการแต่งงานและครอบครัว การสื่อสาร การแก้ไขความขัดแย้ง หรือแม้แต่การสร้างสาวกเพียงไม่กี่เล่มที่มุ่งเน้นเรื่องนี้ หนังสือเชิงปฏิบัติเหล่านี้มักไม่แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในความสำคัญของจิตใจและวิธีที่จิตใจของเราทำงาน เราไม่สามารถสันนิษฐานได้ว่าผู้คนเข้าใจเรา เมื่อเราพูดถึงสิ่งเหล่านี้ เราจำเป็นต้องพัฒนาแนวคิดเหล่านี้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตอนหนึ่งที่น่าสนใจสามารถช่วยเราทำเช่นนี้ได้

"พวกผู้อาวุโสของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า แล้วพระวจนะของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 'บุตรมนุษย์เอ๋ย คนพวกนี้ตั้งรูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งสะดุดให้ล้มลงในบาปไว้ข้างหน้าเขา เราควรจะยอมให้พวกเขาถามเราหรือ? เพราะฉะนั้น จงพูดกับพวกเขาและกล่าวกับเขาว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดในพงศ์พันธุ์อิสราเอลที่ตั้งรูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งสะดุดให้ล้มลงในบาปไว้ข้างหน้าเขา แล้วมาหาผู้เผยพระวจนะ เราคือยาห์เวห์จะตอบสนองเขาที่มาด้วยรูปเคารพมากมายของเขานั้น เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของพงศ์พันธุ์อิสราเอลทุกคนผู้เหินห่างจากเราเนื่องด้วยรูปเคารพของเขา'" (เอเสเคียล 14:1-5)

พวกผู้อาวุโสของอิสราเอลมาหาผู้เผยพระวจนะเอเสเคียล พร้อมคำถามที่พวกเขาต้องการถามพระเจ้า ดูเหมือนว่าผู้นำฝ่ายวิญญาณเหล่านี้กำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่พระเจ้าทรงตระหนักว่า มีบางสิ่งผิดปกติกับพวกเขา นั่นคืออะไร?

พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นว่า พวกเขากำลังกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งเป็นรูปเคารพในรูปแบบเฉพาะ พวกเขามีรูปเคารพ*ในใจ* ซึ่งเป็นรูปแบบของการกราบไหว้รูปเคารพส่วนตัวในระดับพื้นฐานมากกว่าการกราบไหว้รูปเคารพทางศาสนาหรือตามวัฒนธรรมแบบพิธีกรรม รูปเคารพในใจคือ*สิ่งใดก็ตามที่ครอบงำเรา นอกเหนือจากพระเจ้า* ในฐานะที่เป็นสิ่งมีชีวิตที่นมัสการ มนุษย์มักจะนมัสการบางคนหรือบางสิ่งเสมอ นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่บางคนนมัสการและบางคนไม่นมัสการ ถ้าพระเจ้าไม่ได้ครอบครองจิตใจของเรา ใครบางคนหรือบางสิ่งก็จะเข้ามาครอบครองจิตใจของเราแทน นี่คือวิธีที่เราถูกสร้างขึ้นมา

โรม 1 ช่วยเราได้มาก บทนี้อาจเป็นการวิเคราะห์ธรรมชาติและผลกระทบของบาปได้ดีที่สุดในพระคัมภีร์ เปาโลนำเสนอแก่นของการต่อสู้ของเราว่าเป็น "การแลกเปลี่ยนครั้งใหญ่"

"เพราะถึงแม้ว่าเขาได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือขอบพระคุณ

พระองค์ แต่พวกเขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป ในการอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขากลายเป็นคนโง่เขลาไป และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติการโสโครกตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขาทำสิ่งที่น่าอับอายต่อกายของกันและกัน เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ ทั้งนมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง - ผู้ซึ่งควรจะได้รับการสรรเสริญเป็นนิตย์ อาเมน" (โรม 1:21-25)

บาปโดยพื้นฐานแล้วเป็นการนมัสการรูปเคารพ เราทำสิ่งผิดเพราะจิตใจของเราปรารถนาบางสิ่งมากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า บาปสร้างแนวโน้มสู่การกราบไหว้รูปเคารพในตัวเราทุกคน เราทุกคนเคลื่อนห่างจากการนมัสการและรับใช้พระผู้สร้างไปสู่การนมัสการและรับใช้สิ่งที่ถูกสร้างขึ้น นี่คือสงครามฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังทุกการต่อสู้ด้านพฤติกรรม - สงครามเพื่อควบคุมจิตใจ การต่อสู้นี้ถูกบรรยายอย่างดีในเพลงชีวิตคริสเตียน "*ขอพระพรจากเบื้องบนลงมา*" ในข้อสามที่กล่าวว่า

ข้าฯเป็นหนี้พระคุณพระเยซู เพราะทรงพลีชีวิตเพื่อไถ่
ขอให้ความดีของพระองค์นี้ ตรึงดวงใจข้าฯ จนวันตาย
พระองค์ทรงรักข้าฯ เสมอไป *แต่ข้าฯ เผลอมักลืมพระคุณ*
ตั้งแต่นี้ไปขอถวายตัว กับพระองค์จนชีพวางวาย

เพลงนมัสการนี้สะท้อนความจริงที่ว่า คนเราไม่ได้ตื่นขึ้นมาวันหนึ่งแล้วพูดว่า "คุณรู้ไหม ฉันเบื่อที่จะเชื่อในพระเจ้าแล้ว ฉันคิดว่าฉันจะกลายเป็นคนไม่เชื่อพระเจ้าดีกว่า" ไม่ใช่เลย เพลงนี้บรรยายถึงการแลกเปลี่ยนครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของเราในช่วงเวลาปกติของชีวิต บาปนำเราไปสู่ความเชื่อว่า เราสามารถพบชีวิตได้โดยไม่ต้องมีพระผู้สร้าง และดังนั้น เราจึงลืมพระผู้สร้าง และเทิดทูนสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นในรูปแบบที่ทั้งแยบยลและชัดเจน พฤติกรรมของเราไม่ได้ถูกควบคุมโดยการนมัสการและรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่โดยความปรารถนาอันรุนแรงต่อบางสิ่งในสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ดังที่จอห์น คาลวินกล่าวไว้ จิตใจของเราเป็น "โรงงานผลิตรูปเคารพ" และคำพูดและการกระทำของเราถูกหล่อหลอมโดยการไล่ตามสิ่งที่จิตใจของเราโหยหา

ยิ่งไปกว่านั้น การกราบไหว้รูปเคารพนี้ถูกซ่อนไว้ภายใน มันหลอกลวง มันอยู่ใต้ดิน เราสามารถทำการแลกเปลี่ยนครั้งใหญ่นี้โดยไม่ต้องละทิ้งหลักคำสอนที่เราสารภาพ หรือแม้แต่การปฏิบัติหน้าที่ตามความเชื่อในภายนอก ดังนั้น เราจึงยึดมั่นในความเชื่อของเรา ถวายสิบลด ซื่อสัตย์ในการเข้าร่วมประชุมนมัสการที่คริสตจักร และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการรับใช้เป็นครั้งคราว แต่ในระดับของชีวิตตามที่เราดำเนินอยู่จริงๆ เราได้ละทิ้งพระเจ้าเพื่อบางสิ่งบางอย่างอื่นไปแล้ว นี่คือมะเร็งเงียบที่ทำให้คริสตจักรอ่อนแอลง ปล้นพลังฝ่ายวิญญาณของแต่ละบุคคล และนำไปสู่ความยากลำบากสารพัดแบบในความสัมพันธ์และในสถานการณ์ต่างๆ

ในแก่นแท้แล้ว บาปคือการขโมยทางศีลธรรม มันขโมยการนมัสการที่ควรเป็นของพระเจ้าโดยชอบธรรมและมอบให้กับใครบางคนหรือกับบางสิ่ง มันปล้นองค์ตรีเอกภาพเพื่อซื้อสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น คนบาปทุกคนเป็นโจรขโมยการนมัสการในทางใดทางหนึ่ง

ในศูนย์กลางของมัน บาปยังเป็นการล่วงประเวณีทางจิตวิญญาณด้วย มันนำความรักที่เป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวไปมอบให้กับใครบางคนหรือบางสิ่ง มันเป็นชีวิตที่ถูกหล่อหลอมโดยการสนองความอยาก มากกว่าโดยความมุ่งมั่นและความซื่อสัตย์จากใจ คนบาปทุกคนเป็นผู้ล่วงประเวณีทางจิตวิญญาณในทางใดทางหนึ่ง

ประเด็นลึกซึ้งที่สุดของชีวิตคือประเด็นเรื่องการนมัสการ การนมัสการเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับธรรมชาติหลักของเรามากกว่าความเจ็บปวด แรงกดดัน หรือความสุขจากประสบการณ์ของเรา สิ่งที่เรานมัสการกำหนดการตอบสนองของเราต่อประสบการณ์ทั้งหมด บาปเป็นมากกว่าการทำสิ่งที่ผิด มันเริ่มต้นด้วยการรักนมัสการ และรับใช้สิ่งที่ผิด บาปในบางลักษณะมักเกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนครั้งใหญ่เสมอ

การตอบสนองของพระเจ้า

จากนั้นพระธรรมเอเสเคียลได้บันทึกคำการตอบสนองของพระเจ้าที่มีต่อพวกผู้อาวุโส เนื่องจากคนเหล่านี้มีรูปเคารพในใจ พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะตอบพวกเขา “ตามการนับถือรูปเคารพอันใหญ่หลวงของพวกเขา” นี่หมายความว่าอย่างไร? พระเจ้ากำลังตรัสว่า “เพราะเจ้ามีรูปเคารพในใจ สิ่งเดียวที่เราต้องการพูดถึงคือการนับถือรูปเคารพของเจ้า” ทำไมเป็นเช่นนั้น? บางทีคนเหล่านี้อาจมีเรื่องสำคัญที่ต้องการทูลถามพระเจ้า บางทีพวกเขาอาจมีการตัดสินใจเร่งด่วนที่ต้องทำ ทำไมพระเจ้าจึงปฏิเสธที่จะตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องอื่นใดนอกจากเรื่องรูปเคารพ?

วลีสำคัญที่อธิบายการตอบสนองของพระเจ้าและเผยให้เห็นถึงการทำงานของจิตใจมนุษย์คือ “คนพวกนี้ตั้งรูปเคารพของเขาไว้ในใจ และ*วางสิ่งสะดุดให้ล้มลงในบาปไว้ข้างหน้าเขา*” (เอเสเคียล 14:3)

ลองจินตนาการว่ามีคนยกมือขึ้นมาปิดหน้าตัวเองแล้วมองผ่านนิ้วมือ ภาพที่เห็นจะเป็นอย่างไร? มันจะถูกบดบังอย่างรุนแรง และวิธีเดียวที่จะทำให้มองเห็นชัดเจนคือการเอามือออก ในทำนองเดียวกัน รูปเคารพในใจนั้น สร้างสิ่งกีดขวางไว้ตรงหน้า ตราบใดที่ยังไม่กำจัดรูปเคารพออกไป มันจะบิดเบือนและบดบังทุกสิ่งในชีวิตของบุคคลนั้น นี่คือหลักการ*ของอิทธิพลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งใดก็ตามที่ครอบครองจิตใจจะมีอิทธิพลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ต่อชีวิตและพฤติกรรมของบุคคลนั้น* หลักการนี้มีนัยสำคัญอย่างชัดเจนต่อการเติบโตส่วนตัวและต่อพันธกิจการรับใช้

ครั้งหนึ่ง ผมเคยให้คำปรึกษาผู้บริหารที่ประสบความสำเร็จจากนิวยอร์กซิตี้ เขาเป็นคนที่ชอบควบคุมมากที่สุดเท่าที่ผมเคยพบ เขาแต่งงานมา 30 ปีและเป็นผู้จัดการทุกเรื่องเกี่ยวกับการเงิน การเลี้ยงดูลูก และการตกแต่งบ้านของครอบครัว เขาหมกมุ่นกับการควบคุมมากถึงขนาดที่จะจัดเรียงตู้เสื้อผ้าของภรรยาตามแผนที่เขากำหนดไว้ (เสื้อ กระโปรง กางเกง และชุดเดรส เรียงตามระดับสีที่ไล่เฉดกัน)! ตอนนี้ ลองจินตนาการว่าผมไม่รู้เรื่องทั้งหมดนี้ ขณะที่ผมพูดคุยกับภรรยาของเขา แนวโน้มการชอบควบคุมของเขาจะไม่อยู่ในความคิดของผม ขณะที่ผมฟังเธอบ่นว่าเธอกับสามีไม่เคยคุยกันเลยและมีความขัดแย้งหลายอย่างที่ไม่ได้รับการแก้ไข อะไรจะเกิดขึ้น ถ้าผมสวมบทบาทของที่ปรึกษาแล้วให้คำแนะนำตามหลักพระคัมภีร์ที่ดีแก่สามี เกี่ยวกับการสื่อสารและการแก้ไขความขัดแย้ง? สิ่งนี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพื้นฐานในชีวิตสมรสของเขาหรือไม่? คำตอบคือไม่ เพราะเขาจะใช้ความเข้าใจและทักษะใหม่ของเขาเพื่อให้ได้สิ่งที่จิตใจของเขานมัสการ เนื่องจากคำปรึกษาของผมไม่ได้จัดการกับรูปเคารพในใจของชายคนนี้ มันจะเพียงแค่ทำให้เขาประสบความสำเร็จในการควบคุมมากขึ้นเท่านั้น ตราบใดที่ความปรารถนาในการครอบงำยังครอบครองจิตใจของเขา เขาจะใช้หลักการและทักษะใดๆ ที่เขาได้เรียนรู้เพื่อไปควบคุมครอบครัวของเขามากขึ้น

หากเราล้มเหลวในการตรวจสอบจิตใจ และพื้นที่ซึ่งต้องรับการเปลี่ยนแปลง ยิ่งเราพยายามพยายามในการทำพันธกิจมากขึ้นเท่าไร ผลก็คือ คนนั้นจะเป็นผู้นมัสการรูปเคารพที่ทุ่มเทและประสบความสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าตอบพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลตามรูปเคารพในใจของพวกเขาเท่านั้น หากพวกเขาไม่เปลี่ยนแปลงที่จิตใจ ไม่ว่าพระเจ้าบอกพวกเขาว่าอะไร คำตรัสเหล่านี้

จะถูกใช้เพื่อรับใช้รูปเคารพที่ครอบครองจิตใจของพวกเขาเท่านั้น เราจะใช้กระทั่งบรรดาหลักการของพระวจนะเพื่อรับใช้รูปเคารพของเรา!

เนื่องจากการกราบไหว้รูปเคารพลงมือปฏิบัติการในเงามืดอันแยบยลที่ระดับความคิดและแรงจูงใจในใจของเรา ผู้นับถือรูปเคารพที่ทุ่มเทส่วนใหญ่นั้นจึงไม่รู้ตัวว่านี่คือปัญหาของตน แต่อิทธิพลนั้นก็ยังคงทรงพลังอยู่ดี

การนับถือรูปเคารพแบบแอบแฝงและแบบเปิดเผย

ผมเคยเดินทางไปทางตอนเหนือของอินเดียหลายครั้ง ในแง่จิตวิญญาณ นี่เป็นหนึ่งในสถานที่มืดมนที่สุดในโลก การนับถือรูปเคารพแทรกซึมอยู่ในทุกแง่มุมของชีวิตส่วนตัวและวัฒนธรรม ไม่ว่าจะยืนอยู่ที่ไหนในตอนเหนือของอินเดีย คุณแทบจะเห็นแท่นบูชาเทพเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งในสารพัดเทพของศาสนาฮินดู วันหนึ่ง ผมยืนอยู่ในวัดและมองดูนักบวชหนุ่มให้อาหาร อาบน้ำ และแต่งตัวให้รูปเคารพ ผมมองดูเพื่อนร่วมงานของเขานอนคว่ำหน้าลงกับพื้นต่อหน้ารูปปั้นที่ทำจากไม้และทอง ผมรู้สึกทึ่งกับความจริงใจและความทุ่มเทของพวกเขา รูปปั้นที่ไม่มีชีวิตเหล่านี้ควบคุมทุกช่วงเวลาที่ตื่นของชีวิตหนุ่มของนักบวชเหล่านี้ แม้ว่ารูปเคารพเหล่านั้นจะไม่สามารถมองเห็น พูด หรือกระทำการใดๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้นมัสการมันเลยก็ตาม ผมได้เห็นฝูงชนผู้แสวงบุญที่ยากจนอาบน้ำในแม่น้ำคงคาหลังจากการเดินทางที่ยาวนานและลำบาก เพื่อให้จิตวิญญาณของพวกเขาได้รับการชำระล้างและคำอธิษฐานของพวกเขาได้รับคำตอบ

วันหนึ่ง ผมเข้าไปในวัด และมองดูคนแล้วคนเล่าทำการนมัสการแท่งศิวลึงค์หินสีดำขนาด 15 ฟุต ผมคิดในใจว่า *คนพวกนี้ช่างตาบอดและถูกหลอกลวงเสียจริง! สิ่งนี้ช่างน่ารังเกียจอย่างที่สุดในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเที่ยงแท้!* ผมวิ่งออกมาจากวัดเลยทีเดียว รู้สึกท่วมท้นด้วยความมืดมน พูดกับตัวเองว่า *ดีใจมากที่ผมไม่เหมือนคนพวกนี้!* แต่เมื่อผมหันกลับไปมองวัด ผมก็ต้องรู้สึกถ่อมใจลงด้วยความคิดที่ว่า ผมก็ไม่ต่างกับพวกเขา รูปเคารพของผมไม่ใช่รูปเคารพที่เปิดเผยเหมือนสารพัดเทพของฮินดู แต่เป็นรูปเคารพที่แอบแฝงอยู่ในใจของผม แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบเปิดเผยหรือแบบแอบแฝง รูปเคารพพวกนี้ก็เป็นสิ่งซึ่งแทนที่พระเจ้าทั้งสิ้น จากมุมมองของพระเจ้า รูปเคารพของผมก็น่ารังเกียจพอๆ กับสิ่งที่ผมได้เห็นในวันนั้น พวกมันสั่งการให้ผมอุทิศทุ่มเทตนในแต่ละวัน กำหนดรูปแบบกิจวัตรประจำวันของผม และชี้นำวิธีที่ผมมีปฏิสัมพันธ์กับชีวิตของตน แม้ว่าพวกมันจะไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะช่วยเหลือผมเลย มีบางครั้งที่ผมถูกหลอกและตาบอด

เช่นเดียวกับนักบวชหนุ่มที่ผมสังเกตเห็น รูปเคารพแบบเปิดเผยสามารถบอกเราได้มากเกี่ยวกับวิธีที่รูปเคารพแบบแอบแฝงควบคุมชีวิตของเรา

ไม่มีที่ไหนนอกจากในพระคัมภีร์ที่คุณจะได้มุมมองนี้เกี่ยวกับแรงจูงใจของมนุษย์ พระคัมภีร์เท่านั้นที่ประกาศว่า มนุษย์เป็นผู้นมัสการโดยธรรมชาติ และทุกสิ่งที่เราพูดและทำถูกกำหนดโดยการนมัสการ พระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นที่ยืนยันว่า เราปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าหรือ รับใช้บางแง่มุมของการทรงสร้างอยู่เสมอ และ *สิ่งใดก็ตามที่ครอบครองจิตใจของเรา สิ่งนั้นจะมีอิทธิพลต่อชีวิตและพฤติกรรมของเราอย่างที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้*

รูปเคารพในใจสามารถบ่อนทำลายแม้แต่ช่วงเวลาที่เรานมัสการมากที่สุด ตัวอย่างเช่น การอธิษฐานเป็นการกระทำที่มุ่งตรงต่อพระเจ้ามากที่สุดของเรา แต่การอธิษฐานก็อาจถูกบิดเบือนด้วยจิตใจที่นับถือรูปเคารพได้ คุณเคยซ้อมคำอธิษฐานก่อนที่จะอธิษฐานในที่สาธารณะหรือไม่? (คุณรู้นะ “พระบิดาในสวรรค์ที่รักของเรา... ไม่ ไม่... พระบิดาผู้ทรงอธิปไตยและเปี่ยมพระคุณของเรา... ไม่... พระบิดาในสวรรค์ พวกข้าพระองค์...”) ทำไมเราจึงทำเช่นนี้? เรากำลังพยายามทำให้ถูกต้องสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ? นั่นไม่ได้ผลหรอก เพราะพระองค์ทรงได้ยินการซ้อมด้วย! นี่คือความพยายามที่จะใช้การอธิษฐานในที่สาธารณะเพื่อให้ได้รับความเคารพจากคนรอบข้างเราไม่ใช่หรือ? เพราะจิตใจของเราถูกครอบครองด้วยความปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับจากมนุษย์ เราจึงใช้การนมัสการเพื่อให้ตนเองได้รับเกียรติยศสง่าราศี!

นี่คือเหตุผลที่ทำให้หลักการในพระธรรมเอเสเคียลมีความสำคัญมาก และเป็นเหตุผลที่ทำให้จุดเน้นของพระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าคือการเปลี่ยนแปลงจิตใจ การต่อสู้ฝ่ายวิญญาณของเราคือสงครามเพื่อชิงจิตใจ เมื่อสงครามนี้ได้รับชัยชนะ ผู้คนจะประพฤติตนในแบบที่พระผู้สร้างของพวกเขาพอพระทัย พระเจ้าจะไม่ทรงพอพระทัยกับเศษเสี้ยวของการแสดงออกภายนอกเลย พระองค์ทรงต่อต้านสิ่งนี้ในพระธรรมอิสยาห์ *“เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้ด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา”* (อิสยาห์ 29:13ก)

การประยุกต์ใช้หลักการ

พฤติกรรมในแต่ละวันของผมคือ ความพยายามไขว่คว้าสิ่งที่สำคัญสำหรับผมในสถานการณ์และในความสัมพันธ์ต่าง ๆ การตัดสินใจเลือกและการกระทำของผม

เปิดเผยความปรารถนาที่ครอบครองจิตใจของผมเสมอ ผมไม่เคยมาด้วยมือเปล่าแบบไม่หวังอะไร นี่คือประเด็นสุดลึกซึ้งของประสบการณ์มนุษย์และเป็นคำตอบสำคัญสำหรับคำถามที่ว่า “ทำไมผู้คนจึงทำสิ่งที่พวกเขาทำ?” ดังที่ยากอบกล่าวไว้ *“แต่ทุกคนถูกล่อลวงด้วยตัณหาของตัวเอง”* (ยากอบ 1:14)

หลักการนี้มีบทประยุกต์หลายประการสำหรับการเติบโตส่วนตัวและพันธกิจการรับใช้

1. จิตใจของเรามักถูกครอบครองโดยบางคนหรือบางสิ่งเสมอ
2. คำถามสำคัญที่สุดซึ่งเราต้องถามเมื่อตรวจสอบจิตใจคือ “อะไรกำลังครอบครองจิตใจของคนนี้ในสถานการณ์นี้?”
3. สิ่งใดก็ตามที่ควบคุมจิตใจของผม จะควบคุมการตอบสนองของผมต่อผู้คนและสถานการณ์ต่าง ๆ
4. พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงเรา ไม่ใช่แค่โดยการสอนให้เราทำสิ่งที่แตกต่าง แต่โดยการยึดจิตใจของเรากลับมาเพื่อรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว
5. ประเด็นลึกซึ้งที่สุดของการต่อสู้ดิ้นรนของมนุษย์ ไม่ใช่ประเด็นเรื่องความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน แต่เป็นประเด็นเรื่องการนมัสการ เพราะสิ่งที่ครอบครองจิตใจของเราจะควบคุมวิธีที่เราตอบสนองต่อทั้งความทุกข์ยากและพระพร

เป็นเรื่องของทรัพย์สมบัติ

พระคริสต์ยังตรัสถึงสิ่งที่ครอบครองจิตใจโดยใช้อุปมาของทรัพย์สมบัติ ในมัทธิว 6:19-24:

> *“อย่าสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจทะลวงลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติเพื่อตัวพวกท่านเองไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกินและไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยทะลวงลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย*
>
> *ตาเป็นประทีปของร่างกาย เพราะฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยสว่างไปด้วย แต่ถ้าตาของท่านผิดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เพราะฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใดหนอ*

'ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้ เพราะว่าเขาจะชังนายข้างหนึ่ง และรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้'"

สามหลักการในข้อพระคัมภีร์นี้พูดถึงสิ่งที่เรากำลังพิจารณาอยู่

1. ทุกคนแสวงหาทรัพย์สมบัติบางอย่าง (นี่คือข้อสมมติพื้นฐานของพระคริสต์)
2. ทรัพย์สมบัติของคุณจะควบคุมจิตใจของคุณ ("เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย")
3. สิ่งที่ควบคุมจิตใจของคุณจะควบคุมพฤติกรรมของคุณ ("ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้")

มีทรัพย์สมบัติอยู่เพียงสองประเภทเท่านั้น คือทรัพย์ฝ่ายโลกและทรัพย์ฝ่ายสวรรค์ และไม่ว่าเราจะเลือกทรัพย์สมบัติแบบไหน สิ่งนั้นก็จะกลายเป็นผู้ปกครองของเรา พวกมันจะควบคุมเรา เพราะถ้าสิ่งใดเป็นทรัพย์สมบัติของคุณ คุณจะมีชีวิตอยู่เพื่อได้มา รักษาไว้ และเพลิดเพลินกับสิ่งนั้น น่าเศร้าที่เรามักไม่เห็นสิ่งนี้ในตัวเอง แม้ว่าเราจะเห็นมันในคนอื่น อื่น หนึ่งในโศกนาฏกรรมสุดร้ายแรงที่อาจเกิดกับมนุษย์คือการทุ่มเทลงทุนชีวิตในการแสวงหาทรัพย์สมบัติที่ผิด

ลูเอลล่าเป็นเจ้าหน้าที่ดับเพลิงในครอบครัวของเรามาโดยตลอด ทุกครั้งที่เราย้ายเข้าบ้านใหม่ เธอจะสำรวจเส้นทางหนีไฟที่เป็นไปได้ทั้งหมด และคิดแผนอพยพในกรณีที่เกิดไฟไหม้ในส่วนต่างๆ ของบ้าน จากนั้นเธอจะรวบรวมสมาชิกในครอบครัว อธิบายแผน และทดสอบพวกเรา จนกว่าเธอจะแน่ใจว่า เราทุกคนรู้ว่าต้องทำอะไรในกรณีฉุกเฉิน

โดยปกติแล้ว ทุกอย่างก็ไปได้ดี ยกเว้นครั้งหนึ่งเมื่อผมเพิ่งได้กีตาร์ในฝันมา ผมไปที่ร้านขายเครื่องดนตรีเพื่อซื้อสายกีตาร์ใหม่ แล้วผมก็เห็นกีตาร์ 9 สายที่ทำด้วยมือ เสียงของมันไพเราะกว่ากีตาร์ทุกตัวที่ผมเคยได้ยินมา เมื่อผมเล่าให้แม่ฟังทางโทรศัพท์ ช่วงเวลาอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น แม่บอกว่า ท่านและพ่อจะซื้อกีตาร์ตัวนั้นให้ผม นี่มากกว่าที่ผมเคยหวังไว้มาก แค่ไม่ถึงสัปดาห์ ผมก็เป็นเจ้าของเครื่องดนตรีที่ผมรักนี้ ทุกคืนหลังอาหารเย็น ผมจะแยกตัวไปที่ห้องนั่งเล่นและเล่นกีตาร์ แทบไม่อยากเชื่อว่ากีตาร์ตัวนี้เป็นของผมจริงๆ

ไม่นานหลังจากนั้น ลูเอลล่าได้พูดคุยเรื่องความปลอดภัยจากไฟไหม้ ขณะกำลังทานอาหารเย็น เธอหันมาหาผมและถามว่า “พอล ถ้าเกิดไฟไหม้ครั้งใหญ่ที่ชั้นล่างของบ้านเรา คุณจะทำอย่างไร?” โดยไม่ต้องคิดเลยแม้แต่วินาทีเดียว ผมตอบว่า “ผมจะวิ่งเข้าไปในห้องนั่งเล่น คว้ากีตาร์ของผม แล้วเอาออกมาจากบ้าน!” ผมจะไม่มีวันลืมสีหน้าของครอบครัวผม หรือความเงียบที่ดูเหมือนจะนานเป็นปี ในที่สุด ลูกคนหนึ่งของผมก็ถามว่า “แล้วพวกเราล่ะ พ่อ?” ความอับอายและละอายใจของผมยิ่งลึกซึ้งขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าของลูเอลล่าที่ถามคำถามเดียวกัน

กีตาร์ในร้านดนตรีได้กลายเป็นความฝัน ความฝันได้กลายเป็นการซื้อ และการซื้อได้กลายเป็นทรัพย์สมบัติสำคัญที่สามารถปรับเปลี่ยนการจัดลำดับความสำคัญของผมใหม่ มันมักเป็นเช่นนั้นเสมอ เราแทบไม่เคยพูดว่า “ฉันจะปล่อยใจให้กับสิ่งนี้ และปล่อยให้มันควบคุมชีวิตของฉันอย่างสมบูรณ์” แต่นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

มนุษย์ทุกคนเป็นผู้นมัสการ และไล่ล่าสิ่งที่ปกครองใจอย่างไม่ลดละ การนมัสการนี้จะปรับเปลี่ยนทุกสิ่งที่เราทำและพูด เราเป็นใครและมีชีวิตอย่างไร นี่คือเหตุผลที่หัวใจเป็นเป้าหมายในการทำพันธกิจส่วนตัวเสมอ

คนที่คุณเพิ่งพบและรู้สึกชอบเล็กน้อย กลายเป็นคนที่คุณไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้หากปราศจากการยอมรับจากเขา งานที่คุณทำเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว กลายเป็นแหล่งที่มาของอัตลักษณ์และความสำเร็จที่คุณไม่สามารถละทิ้งได้ บ้านที่คุณสร้างเพื่อเป็นที่พักพิงและความสบายของครอบครัว กลายเป็นวิหารสำหรับการบูชาทรัพย์สิน การใส่ใจกับความต้องการของตัวเองอย่างถูกต้อง เปลี่ยนเป็นการดำรงชีวิตที่หมกมุ่นกับตัวเอง การรับใช้กลายเป็นโอกาสในการแสวงหาอำนาจและการยอมรับ มากกว่าการดำเนินชีวิตในการรับใช้พระเจ้า สิ่งที่เราตั้งใจมุ่งมั่นไม่เคยอยู่ภายใต้การควบคุมของเรา แต่กลับจับเรา ควบคุมเรา และทำให้เราตกเป็นทาส นี่คืออันตรายของทรัพย์ที่ผูกติดอยู่กับโลก

มนุษย์ทุกคนเป็นผู้นมัสการ กระตือรือร้นแสวงหาสิ่งที่ครอบครองจิตใจของเขา การนมัสการนี้กำหนดทุกสิ่งที่เราพูดและทำ เราเป็นใคร และเราดำเนินชีวิตอย่างไร นี่คือเหตุผลที่จิตใจเป็นเป้าหมายของเราเสมอในพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว

5 เข้าใจสิ่งที่จิตใจของคุณกำลังต่อสู้ดิ้นรน

พวกเขากำลังทะเลาะกันอีกแล้ว เป็นการปะทะคารมครั้งที่ 27 ของปีนี้ มันเริ่มจากเรื่องไม่เป็นเรื่อง และจะไม่ได้อะไรขึ้นมา นอกจากเตรียมพร้อมสำหรับการปะทะครั้งต่อไป ผมรอและฟังอยู่ พร้อมทั้งรู้สึกโมโหมากขึ้นเรื่อยๆ ที่จะต้องมาทำหน้าที่เป็นคนกลางเป็นครั้งที่พันแล้ว คำพูดเสียดสียิงใส่กันเป็นชุด พวกเขาปักหลักต่อสู้กันอย่างชำนาญ ใช้คำพูดเพื่อทำร้ายกันและกัน ในที่สุดผมก็ทนไม่ไหว ผมโยนหนังสือทิ้ง เดินกระทืบเท้าขึ้นไปชั้นบน ผมบอกพวกเขาว่าผมคิดอย่างไรกับสงครามเล็กๆ ที่เห็นแก่ตัวของพวกเขา พวกเขาบอกว่าผมไม่เข้าใจ ผมบอกพวกเขาว่า เรื่องที่ผมลืมไปยังมากกว่าเรื่องที่พวกเขาเข้าใจเสียอีก พวกเขาเริ่มโทษกันเอง และแม้แต่โทษผมที่ไม่ทำอะไรเร็วกว่านี้! ทันใดนั้น ผมเริ่มได้ยินสิ่งที่ตัวผมเองกำลังพูด ผมไม่ได้เป็นผู้สร้างสันติภาพอย่างที่ตั้งใจไว้ ผมกลายเข้าร่วมการปะทะคารมไปอีกคนแล้ว ความขัดแย้งไม่ได้ยุติลงด้วยการปรากฏตัวของผม แต่กลับขยายวงกว้างขึ้น ผมขอให้พวกเขาเงียบสักครู่ ขอให้พวกเขาอภัยผม แล้วบอกว่าผมจะอธิษฐาน หลังจากนั้นเราก็นั่งลงคุยกันเรื่องการอยู่ในบ้านที่แต่คนพร้อมระเบิดอารมณ์ใส่กัน

คุณมีความขัดแย้งในชีวิตของคุณบ้างไหม? คุณเคยมีช่วงเวลาที่รู้สึกหงุดหงิดอย่างรุนแรงต่อคนที่คุณรักไหม? มีคนที่กดปุ่มอารมณ์คุณได้มากกว่าคนอื่นๆ หรือเปล่า? มีคนที่ทำบางสิ่งให้คุณบ้าคลั่งในแต่ละวันไหม? คุณมีความขัดแย้งอย่างมากในปีที่แล้วหรือเปล่า? แล้วเดือนที่แล้วล่ะ? สัปดาห์ที่แล้ว? จนถึงตอนนี้วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง? ถ้าคุณสามารถดูวิดีโอบันทึกสัปดาห์ปกติในชีวิตของคุณได้ คุณจะพบว่ามีความขัดแย้งมากมายเกิดขึ้นรอบตัวคุณอย่างน่าตกใจ ความขัดแย้งเป็นหนึ่งในผลกระทบหลักของการล้มลงในความบาป และก็ไม่ต้องใช้อะไรมากนักที่จะจุดชนวนความขัดแย้ง

อาจเป็นเรื่องห้องน้ำตอนเช้าก็ได้ คุณกำลังรีบจะไปทำงาน คุณเดินไปตามทางและประตูห้องน้ำปิดอยู่ คุณคงไม่คิดว่า “ช่างดีจัง คนในบ้านพร้อมจะไปทำงานตรงเวลา!” ไม่เลย คุณตะโกนใส่ประตูว่า “ใครอยู่ในห้องน้ำ?” สิ่งที่เกิดขึ้นต่อมาน่าสนใจ ไม่มีใครเคยบอกชื่อ! พวกเขาแค่พูดว่า “มีคนอยู่ในนี้” คุณตอบกลับไปว่า งั้นถ้ารู้ว่าใครอยู่ในห้องน้ำ ช่วยบอกเขาด้วยว่า ฉันต้องเข้าไปเดี๋ยวนี้!”

บางทีความขัดแย้งอาจจะรุนแรงกว่านั้น บางทีชีวิตสมรสของคุณอาจเสื่อมถอยลงจนกลายเป็นวงจรของความหงุดหงิด ตามด้วยคำพูดไม่ดีที่บานปลายกลายเป็นสงครามย่อม ๆ คุณกำลังใช้ชีวิตแบบ “อย่าไปหาเรื่องจนกว่าเรื่องจะมาหา” กับคนซึ่งเคยเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของคุณ หรือบางทีครอบครัวของคุณอาจแตกร้าวอย่างรุนแรง มีญาติร่วมสายเลือดที่คุณไม่อยากเจอหรือคุยด้วยอีกเลย เมื่อคุณนึกถึงพวกเขา หัวใจของคุณก็เต็มไปด้วยความโกรธและความขมขื่น

บางทีอาจเป็นเพื่อนร่วมงานในแผนกของคุณ เขาวิจารณ์ทุกความเห็นของคุณและขัดขวางทุกอย่างที่คุณพยายามทำ คุณเดินอ้อมเพื่อเลี่ยงโต๊ะทำงานของเขา คุณหวาดกลัวการประชุมทีมที่คุณเคยสนุกด้วย คุณมั่นใจว่าเขาจะเล่นงานคุณแน่ และคุณก็ตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้เขาทำแบบนั้น

ความขัดแย้งอยู่รอบตัวเรา ตั้งแต่การทะเลาะเบาะแว้งหยุมหยิมไปจนถึงสงครามเต็มรูปแบบ ไม่มีใครที่ไม่เคยเจอความขัดแย้ง และความขัดแย้งยังเป็นหน้าต่างที่ช่วยให้เราเห็นภาพจิตใจของเราได้อย่างชัดเจน ยากอบ 4:1-10 ใช้ความขัดแย้งเพื่อให้เราเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงสิ่งที่เราต่อสู้ดิ้นรนในใจในแต่ละวัน

> *“อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และการทะเลาะวิวาทกันในท่านทั้งหลาย? มันมาจากความปรารถนาชั่วของท่านที่ต่อสู้อยู่ภายในตัวพวกท่าน ไม่ใช่หรือ? ท่านทั้งหลายอยากได้แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน พวกท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ท่านไม่มี เพราะไม่ได้ขอ พวกท่านขอและไม่ได้รับเพราะขอผิด หวังจะเอาไปสนองความปรารถนาชั่วของตนเอง*
>
> *คนไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ท่านทั้งหลายรู้ว่าการเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้าไม่ใช่หรือ? เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่ต้องการเป็นมิตรกับโลก ก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า ท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร้สาระหรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระวิญญาณที่พระเจ้าให้สถิตกับเรานั้นทรงหวงแหนอย่างยิ่ง?” แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า*

"พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ"

เพราะฉะนั้น พวกท่านจงนอบน้อมต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป พวกท่านจงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเสด็จเข้ามาใกล้ท่าน พวกคนบาปเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด คนสองใจจงชำระใจให้บริสุทธิ์ จงเป็นทุกข์ โศกเศร้า และร้องไห้ ให้เสียงหัวเราะของพวกท่านกลายเป็นความโศกเศร้า และความชื่นชมยินดีกลายเป็นความเศร้าสลด พวกท่านจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงยกชูท่าน"

มองหาความขัดแย้งผิดที่

ยากอบดึงความสนใจของเรา ไม่เพียงแต่เพราะเขาพูดถึงปมปัญหาในชีวิตของเราทุกคน แต่เพราะเขาอธิบายว่า*ทำไม*ปัญหาถึงอยู่ที่นั่น คุณไม่อยากรู้หรือว่า ทำไมบางคนถึงทำให้คุณหงุดหงิดมากกว่าคนอื่น? ทำไมความสัมพันธ์ถึงเสื่อมถอยลง และทำไมความโกรธของคุณถึงพุ่งปรี๊ดได้อย่างรวดเร็ว? ทำไมหัวของคุณถึงไม่อาจหยุดคิดถึงคำพูดที่ทำร้ายจิตใจคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า? เคยคิดมั้ยว่า ทำไมเราในฐานะคนบาป ถึงเก่งในการสร้างสงครามมากกว่าการสร้างสันติ?

ยากอบตอบคำถามแรกของเขา ด้วยชุดคำถามที่ท้าทายให้เราทำบางสิ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากปฏิกิริยาปกติของเราเมื่อเผชิญความขัดแย้ง เมื่อโกรธ คนส่วนใหญ่มักอธิบายความโกรธของตนโดยโทษบางสิ่งหรือโทษบางคน ที่อยู่ข้างนอก ("เธอทำให้ฉันโกรธมาก!" "การจราจรแบบนี้ทำให้ฉันบ้าเลย!" "เขามีความสามารถพิเศษในการกดปุ่มอารมณ์ฉัน!" "บ้านเราเสียงดังกันจนทำให้ใครก็เสียสติได้!") ยากอบบอกว่า เราจะไม่มีวันเข้าใจความโกรธของเราด้วยวิธีนั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขาแนะนำให้เราทำสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง - นั่นคือ มองเข้าไปข้างใน นี่เป็นหลักการพื้นฐานในพระคัมภีร์ วิธีเดียวที่จะเข้าใจความโกรธของคุณคือการตรวจสอบจิตใจของคุณเอง ตามคำสอนของพระคริสต์ คำพูดและการกระทำที่โกรธเกรี้ยวคือสิ่งที่ล้นออกมาจากจิตใจ (ดู ลูกา 6:45) ความรู้สึกโกรธของเรา รวมถึงคำพูดและการกระทำที่ตามมา เผยให้เห็นสิ่งสำคัญมากมายเกี่ยวกับจิตใจของเรา

ถ้าคุณสังเกตอย่างจริงจัง คุณจะตระหนักว่า ผู้คนและสถานการณ์ไม่ได้บังคับให้เราโกรธ ประการแรก ความสัมพันธ์และสถานการณ์เดียวกันไม่ได้ทำให้ทุกคน

โกรธ เมื่อเร็วๆ นี้ ผมกำลังนั่งติดอยู่ในรถที่จราจรติดขัด กำลังครุ่นคิดถึงสิ่งสำคัญที่ผมกำลังจะพลาด เมื่อผมเหลือบมองนอกหน้าต่างไปที่รถคันข้างๆ คนขับเป็นผู้หญิงที่ดูผ่อนคลายมาก แม้กระทั่งรู้สึกโล่งใจที่รถติดด้วยซ้ำ เธอใช้เวลาว่างที่ไม่คาดคิดนี้ไปกับการแต่งหน้า! ผู้คนก็ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเราเหมือนกันทุกคนเช่นกัน คนช่างพูดที่ทำให้คุณแทบบ้า อาจเป็นคนที่น่าสนใจมากสำหรับคนข้างๆ คุณ แม้ว่าจะมีสถานการณ์และความสัมพันธ์ที่เราทุกคนหวาดกลัว แต่ก็ความหลากหลายในเรื่องของวิธีการ เวลา และสถานที่ของความโกรธของเราก็มากพอจะบ่งชี้ว่า มีสิ่งอื่นเกิดขึ้น สิ่งนั้นคือจิตใจ เราไม่ได้ตอบสนองต่อผู้คนและสถานการณ์ในแบบเดียวกัน เพราะเราไม่ได้นำจิตใจแบบเดียวกันมาสู่สิ่งเหล่านี้ นี่คือเหตุผลที่ความพยายามใดๆ ในการตรวจสอบสาเหตุของความขัดแย้งจะต้องเริ่มต้นที่จิตใจ

สังเกตต่อไปว่า ยากอบไม่ได้เน้นแค่ที่จิตใจเท่านั้น แต่เน้นที่*ความปรารถนา*ของจิตใจด้วย ยากอบชี้ชัดว่าความปรารถนาของเราเชื่อมโยงกับความขัดแย้งของเรา ระหว่างสิ่งที่เราต้องการเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ทำให้เราโกรธ การเข้าใจความเชื่อมโยงนี้จะเปิดทางไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนในชีวิตของคุณ ความเชื่อมโยงระหว่างความปรารถนาและความขัดแย้งเป็นรากฐานที่ยากอบใช้สร้างข้อคิดภาคปฏิบัติทั้งหมดในพระคัมภีร์ตอนนี้ คำถามที่สองของยากอบเผยให้เห็นอะไรเกี่ยวกับความปรารถนาของเรา

กองทัพแห่งความปรารถนาในโลกแห่งสงคราม

คุณและผมต่างก็มีความปรารถนาอยู่เสมอ ความปรารถนานำหน้า กำหนด และเป็นลักษณะเฉพาะของทุกสิ่งที่คุณทำ ความปรารถนาทำให้คุณลุกขึ้นในตอนเช้า และเข้านอนในตอนกลางคืน ความปรารถนาทำให้คุณทำงานอย่างมีวินัยเพื่อให้บางสิ่งสำเร็จ และวิ่งสุดกำลังเพื่อหลีกเลี่ยงอีกสิ่งหนึ่ง ความปรารถนาหล่อหลอมทุกความสัมพันธ์ในชีวิตของคุณ มันเป็นเลนส์ที่คุณใช้มองทุกสถานการณ์ รากฐานของการนมัสการทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการนมัสการที่แท้จริงหรือที่ผิด คือหัวใจที่เต็มไปด้วยความปรารถนา

ยากอบหนุนใจให้เราตรวจสอบความปรารถนาของเรา เพราะนี่เป็นวิธีเดียวที่จะเข้าใจความโกรธของเรา ความปรารถนาอยู่ที่รากฐานของทุกความรู้สึก คำพูด และการกระทำที่โกรธเกรี้ยว แต่เราต้องเพิ่มข้อมูลบางอย่างเพื่อให้เข้าใจคำแนะนำของยากอบอย่างถูกต้อง ประการแรก ยากอบไม่ได้บอกว่าการปรารถนานั้นผิด พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งจุดประสงค์และความปรารถนา และความปรารถนา

เป็นวิธีหนึ่งที่การออกแบบของเราสะท้อนถึงพระเจ้า ในเรื่องนี้ เราใกล้เคียงกับพระองค์มากกว่าสรรพสิ่งทรงสร้างอื่นทั้งปวง สิ่งเหล่านั้นทำงานโดยสัญชาตญาณหรือกระบวนการทางชีวเคมี การหยุดปรารถนาเป็นไปไม่ได้ เพราะเมื่อคุณเลิกปรารถนา คุณก็ตายแล้ว!

สังเกตด้วยว่า ยากอบไม่ได้วางคำว่า "ชั่วร้าย" ไว้หน้าคำว่า "ความปรารถนา" แม้ว่าความปรารถนาที่ชั่วร้ายสำหรับสิ่งที่ผิดอาจเป็นแหล่งที่มาของความขัดแย้ง แต่ยากอบกำลังพูดถึงบางสิ่งที่พื้นฐานกว่านั้น เขากล่าวว่า "ความขัดแย้งของท่านมาจากความปรารถนาที่*ต่อสู้กันภายในตัวท่าน*ไม่ใช่หรือ?" ภายใต้สงครามระหว่างผู้คน คืออีกสงครามในระดับที่พื้นฐานกว่านั้น สงครามซึ่งคุกรุ่นทุกวันแต่ไม่เคยขึ้นพาดหัวข่าว มันเป็นสงคราม "ภายในคุณ" เป็นการโจมตีโดยตรงต่ออาณาจักร "ภายในคุณ" ของพระเจ้า

ปกติแล้ว เราไม่ได้คิดว่าความปรารถนาของเรากำลังทำสงคราม เรานึกถึงความปรารถนาที่น่าประหลาดใจ ทรงพลัง หรือความปรารถนาผิด แต่เราต้องเข้าใจอุปมาเรื่องสงครามที่ยากอบกำลังใช้ ถ้าเป็นสงครามระหว่างประเทศ ก็เป็นการรบเพื่อการควบคุมพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และการเมือง การควบคุมคือจุดประสงค์ของสงคราม เช่นเดียวกันกับความปรารถนาของเรา ซึ่งต่อสู้เพื่อควบคุมจิตใจของเรา สิ่งที่ควบคุมจิตใจของเราจะมีอิทธิพลต่อชีวิตและพฤติกรรมของเราอย่างหนีไม่พ้น

ในวลีสั้นๆ นั้น "ความปรารถนาที่ต่อสู้กันภายในตัวท่าน" ยากอบให้หน้าต่างบานหนึ่งแก่เรา เพื่อมองให้เห็นว่า จิตใจทำงานอย่างไร จิตใจของทุกคนเป็นบ่อเกิดของความปรารถนาที่แข่งขันกัน เราแทบจะไม่เคยทำอะไรด้วยแรงจูงใจเดียวที่เรียบง่าย ส่วนใหญ่แล้วมีการต่อสู้อยู่ภายใน ตัวอย่างเช่น สมมติว่าคุณกำลังขับรถกลับบ้านหลังจากวันทำงานที่ยาวนาน คุณแทบรอไม่ไหวที่จะได้เห็นครอบครัว แต่คุณก็อยากผ่อนคลายด้วย คุณอยากเป็นพ่อแม่ที่ดี แต่คุณก็อยากออกไปวิ่ง หรือเตรียมตัวสอนชั้นเรียนรวี ความปรารถนาที่ชนะ จะกำหนดพฤติกรรมของคุณเมื่อคุณกลับถึงบ้านในคืนนั้น

แต่ยังมีการต่อสู้ที่ลึกกว่านั้นอีก การต่อสู้ระหว่างความปรารถนาของเราต่อสิ่งทรงสร้างใดก็ตามกับความปรารถนาของเราต่อพระเจ้า ทุกวัน สิ่งทรงสร้างต่อสู้กับพระผู้สร้างเพื่อควบคุมจิตใจของเรา เดิมพันที่นี่สูงมาก เพราะสิ่งใดก็ตามที่ปกครองจิตใจของเรา จะควบคุมพฤติกรรมของเรา ยากอบกำลังบอกว่า ความปรารถนาในแนวราบของเรา (ต่อผู้คน ทรัพย์สิน การยอมรับ การควบคุม การยอมรับ ความสนใจ การแก้แค้น ฯลฯ) แข่งขันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อแย่งชิงการปกครองจิตใจของเรา

ความปรารถนาของเราที่จะสถาปนาอาณาจักรของเราเอง ขัดแย้งโดยตรงกับองค์จอมกษัตริย์ที่มาเพื่อปกครองในจิตใจของเรา นี่คือสงครามที่อยู่เบื้องหลังสงครามอื่นๆ ทั้งปวง ใครจะปกครองสถานการณ์ตึงเครียดในที่ทำงานนั้น - ความปรารถนาของคุณที่จะได้เลื่อนตำแหน่ง หรือพระสิริของพระเจ้า? พระเจ้าจะทรงปกครองการสนทนากับลูกของคุณหรือไม่ หรือความปรารถนาของคุณที่จะได้ความสงบเงียบ? พระเจ้าจะทรงปกครองความสัมพันธ์ของคุณกับพ่อของคุณหรือไม่ หรือความปรารถนาของคุณที่จะแก้แค้นสำหรับการถูกปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสมหลายปี? การปะทะเหล่านี้ภายในจิตใจของคุณคือการต่อสู้ในสงครามที่สำคัญที่สุด

อาณาจักรที่ต่อสู้กันและความโกลาหลในความสัมพันธ์

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งอย่างไร? มันชี้ให้เราเห็นถึงสาเหตุ ยากอบเชื่อมโยงความขัดแย้งในแนวราบของเรากับสงครามภายในระหว่างอาณาจักรแห่งการทรงสร้างกับอาณาจักรของพระเจ้า ลองคิดดูแบบนี้ ถ้าจิตใจของผมถูกปกครองด้วยความปรารถนาบางอย่าง มีเพียงสองวิธีที่ผมจะตอบสนองต่อคุณ ถ้าคุณกำลังช่วยให้ผมได้สิ่งที่ผมต้องการ ผมจะมีความสุขกับคุณ แต่ถ้าคุณขวางทางผม ผมจะโกรธ หงุดหงิด และท้อแท้เมื่ออยู่กับคุณ ถึงขั้นจะมีบางช่วงเวลาที่ผมจะหวังว่า คุณไม่ได้อยู่ในชีวิตของผม

ปัญหาของผมไม่ใช่ตัวคุณหรือสถานการณ์ที่เรากำลังอยู่ด้วยกัน ปัญหาของผมคือความปรารถนาที่ชอบธรรมได้เข้ามาครอบครองจิตใจของผมและกำลังควบคุมอยู่ ความปรารถนานี้มีพลังมากจนกลายเป็นไม่ชอบธรรมอีกต่อไป มันกลายเป็นความปรารถนาที่เกินพอดี เป็นบาป เพราะมันเติบโตขึ้นจนอยู่ในฐานะที่มีอำนาจเหนือจิตใจของผม แต่อำนาจนี้ต้องเป็นของพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว ผู้ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ที่นั่น จุดเน้นของยากอบไม่ใช่ความปรารถนาที่ชั่วร้าย (ความปรารถนาในสิ่งที่ผิด) แต่เป็นความปรารถนาที่เกินพอดี (ความปรารถนาที่อาจถูกต้องในตัวมันเอง แต่ต้องไม่มากจนถึงขั้นปกครองจิตใจของผม) การปรารถนาที่จะผ่อนคลายหลังจากวันที่ยาวนานไม่ใช่เรื่องผิด แต่หากหากคุณถูกปกครองโดยความปรารถนาที่ผ่อนคลายมากจนหงุดหงิดกับทุกคนที่ขวางทางนั้น ก็เป็นเรื่องผิด การปรารถนาความเอาใจใส่อย่างอ่อนโยนจากสามีของคุณไม่ใช่เรื่องผิด แต่หากคุณถูกปกครองโดยความปรารถนานั้นจนวันของคุณเต็มไปด้วยความขมขื่นเพราะคุณไม่ได้รับตามความปรารถนานั้น และคืนของคุณเต็มไปด้วยความพยายามที่จะหลอกล่อเพื่อให้ได้มันมา ก็เป็นเรื่องผิด

ตัวอย่างที่ทำให้ผมรู้สึกถ่อมใจเกิดขึ้นในคืนวันพุธ ผมกำลังขับรถกลับบ้านด้วยความเหนื่อยล้ามากเป็นพิเศษ ผมรักการทำอาหารและรู้สึกผ่อนคลายเมื่อได้ทำอาหาร ผมจึงแวะซื้อวัตถุดิบสำหรับทำอาหารคิวบาแบบดั้งเดิม ผมได้ยินเสียงเนื้อกำลังจี่ในกระทะ และได้กลิ่นหอมของส่วนผสมที่วิเศษระหว่างมะเขือเทศ กระเทียม ยี่หร่า และมะนาว ผมออกจากร้านขายของชำด้วยความเหนื่อยล้าแต่มีความสุข นึกถึงว่าภรรยาของผมจะชื่นชมมื้ออาหารนี้แค่ไหน เพราะเธอเกิดและเติบโตในคิวบา ผมนึกถึงลูกๆ ที่รักอาหารแนวนี้ และพวกเขาจะชื่นชมผมเช่นกัน (“เราช่างโชคดีจริงๆ! เรามีพ่อที่ทำอาหารเป็น!”) ภาพของครอบครัวที่มีความสุขและคุณพ่อที่ผ่อนคลาย ทำให้ผมยิ้มขณะขับรถเข้าโรงรถ

แต่ผมยังไม่ทันได้ลงจากรถ ลูกสาวก็มาบอกว่า เธอขอให้ผมขับรถพาไปในเมือง (ซึ่งต้องใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงไปกลับ) ทันที ผมแทบไม่อยากเชื่อ! ผมรู้สึกได้ว่าอุณหภูมิทางอารมณ์ของผมกำลังพุ่งสูงขึ้น ผมไม่ได้ตะโกน แต่ขับรถพาเธอเข้าเมืองด้วยความหงุดหงิดเงียบๆ ระหว่างทางกลับ ผมพูดกับตัวเองว่า “เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับฉันเสมอ” เมื่อใกล้ถึงบ้าน ลูเอลล่าโทรมาบอกว่า เธอต้องแวะไปพบใครบางคนระหว่างทางกลับบ้านจากที่ทำงาน เธอบอกให้ผมไม่ต้องรอทานข้าวกับเธอ เธอยังขอให้ผมแวะไปที่ร้านค้าเพราะดาร์เนย์ ลูกชายวัยมัธยมของเรา ไม่มีอะไรอาหารกลางวันไปโรงเรียนพรุ่งนี้ เพราะอาหารคิวบาแสนวิเศษที่กำลังเน่าเสียอยู่ในท้ายรถ ผมขับผ่านบ้านไปยังร้านขายของชำอีกแห่ง คราวนี้ผมไม่ใช่คนที่มีความสุขแล้ว! ผมโยนของสำหรับอาหารกลางวันลงในตะกร้า และเมื่อไปถึงแคชเชียร์ ผมรู้สึกหงุดหงิดมากกับคุณยายที่ยืนอยู่หน้าผมซึ่งหาปากกามาเขียนเช็คไม่เจอสักที

ในที่สุดผมก็กลับถึงบ้านหนึ่งชั่วโมงครึ่งให้หลัง พบดาร์เนย์ยืนอยู่ที่ประตู พร้อมกระดาษในมือ บนกระดาษนั้นคือรายละเอียดของเครื่องคิดเลขวิทยาศาสตร์ที่เขาต้องใช้สำหรับวิชาคณิตศาสตร์ในวันพรุ่งนี้ ก่อนที่เขาจะพูดอะไรออกมา ผมก็ระเบิดอารมณ์ “ฉันเป็นอะไร เด็กส่งของให้ทั้งโลกเหรอ? พวกเธอรู้บ้างไหมว่าวันนี้ฉันเป็นยังไง? อะไรกันนะ การเรียนคณิตศาสตร์จริงๆ หายไปไหน ทำไมถึงต้องมาเรียนรู้วิธีใช้เครื่องคิดเลขเพื่อให้มันคิดเลขแทนแทนน่ะ? พ่อจ่ายค่าเทอมเพื่อเรื่องพวกนี้เหรอ?” ผมเดินไปที่รถ และเขาก็ตามมา แต่อยู่ห่างออกไปมาก

ขณะรออยู่นอกร้าน ผมครุ่นคิดถึงความหวังที่แตกสลายของตัวเอง ปรารถนาให้ใครสักคนสนใจผมบ้าง และโกรธคนที่ขวางทางผม ผมเสนอให้เราซื้อพิซซ่าสองถาดสำหรับมื้อเย็น ขับรถกลับบ้านอย่างเงียบงัน เก็บวัตถุดิบสำหรับอาหารคิวบาของผม และเข้าไปในห้องนั่งเล่นเพื่อเก็บตัวเงียบ

อย่าพลาดประเด็นสำคัญของเรื่องนี้ *ความโกรธของผมไม่ได้เกิดจากคนและสถานการณ์ที่ผมเผชิญ* ความโกรธของผมเกิดจากความปรารถนาที่ชอบธรรมแท้ๆ แต่ได้กลายมาเป็นสิ่งที่ควบคุมผมอย่างผิดๆ เมื่อผมซื้อของสำหรับอาหารคิวบาเสร็จ ผมกำความปรารถนาที่จะมีช่วงเย็นที่ผ่อนคลายไว้แน่น แต่พระเจ้าทรงมีแผนอื่น พระองค์ทรงจัดเตรียมให้ผมมีช่วงเย็นที่ผมจะได้รับใช้พระองค์โดยการรับใช้ครอบครัวของผม พระองค์ประทานพระพรแห่งการให้ ความชื่นชมยินดีในการสละชีวิตเพื่อผู้อื่น แต่ผมมองไม่เห็น เพราะผมถูกควบคุมโดยความปรารถนาของตัวเอง ภายใต้สงครามกับผู้คนของผม สงครามเพื่อใจของผมกำลังคุกรุ่น

การล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ และความโกรธเคืองผู้คน

ยากอบเรียกคนที่เขากำลังพูดด้วยว่า “คนล่วงประเวณี” หรือที่บางฉบับแปลว่า *“ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า”* (ยากอบ 4:4) เขากำลังเปลี่ยนหัวข้อหรือ? ไม่เลย สิ่งที่เขากำลังพูดถึงคือการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ หากการล่วงประเวณีคือบาปของการมอบความรักที่ได้สัญญาไว้กับคนหนึ่งไปให้กับอีกคนหนึ่ง ผมก็เป็นผู้ล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณทุกครั้งที่มอบการปกครองหัวใจของผมให้กับใครหรืออะไรก็ตามที่ไม่ใช่พระเจ้า ข้อ 4 ให้หลักการสำคัญของพระคัมภีร์ตอนนี้ *ความขัดแย้งของมนุษย์มีรากฐานมาจากการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ* ปัญหาของเราไม่ใช่เพราะเราเป็นคนบาป หรือเพราะสถานการณ์ที่ยากลำบาก ปัญหาของเราคือเรามอบความรักที่ควรเป็นของพระเจ้าเท่านั้นให้กับคนอื่นหรือให้กับสิ่งอื่น

การล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณของตัวผมเองทำให้ผมโกรธคุณ คุณขวางทางสิ่งที่ผมกระหายหา ผมจึงขย้ำคุณ การต่อสู้นี้เกิดขึ้นในตัวเราตลอดเวลา เรามักจะนมัสการและรับใช้สิ่งทรงสร้างแทนที่จะนมัสการพระผู้สร้าง (ดู โรม 1:25) ถ้าคุณต้องการเข้าใจว่าอะไรทำให้คุณโกรธ คุณต้องมองที่ใจของคุณเอง

ยากอบชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่เป็นจริงในความสัมพันธ์แนวนอนของเราก็เป็นจริงในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าด้วย ถ้าหัวใจของเราถูกควบคุมโดยความปรารถนาในบางสิ่ง มันจะส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าในสองทางหลัก ประการแรก มันจะกำหนดทัศนคติของเราเมื่ออธิษฐาน แทนที่การอธิษฐานจะเป็นการนมัสการด้วยการยอมจำนนต่อพระเจ้า เราจะอธิษฐานด้วยความเห็นแก่ตัวและเรียกร้อง - ถ้าอธิษฐานนะ เราก็อาจมุ่งมั่นอยากได้สิ่งที่ต้องการจนลืมพระเจ้าไปเลย ไม่เพียงแต่ทัศนคติในการอธิษฐานของเราจะได้รับผลกระทบ แต่ลักษณะของพระเจ้าที่เราต้องการ ก็จะเปลี่ยนไปด้วย ขอให้ผมอธิบาย

ถ้าความปรารถนาชุดหนึ่งควบคุมหัวใจของผม ผมจะไม่ต้องการให้พระเจ้าเป็นพระบิดาผู้ทรงปัญญา ทรงรัก และทรงอำนาจสูงสุด ผู้ประทานสิ่งที่พระองค์ทรงทราบว่าดีที่สุดสำหรับผม แต่ผมจะต้องการพนักงานเสิร์ฟที่เป็นเทพเจ้าผู้ส่งมอบสิ่งที่ผมตั้งใจ ลองจินตนาการว่าคุณไปร้านอาหาร และสั่งเนื้อซี่โครงชั้นดีหนักเกือบครึ่งกิโลกรัม สุกปานกลาง พร้อมมันฝรั่งอบขนาดใหญ่ ราดด้วยเนยและครีมเปรี้ยว พนักงานเสิร์ฟจดรายการอาหารของคุณและหายเข้าไปในครัว แต่กลับออกมาอีกยี่สิบนาทีต่อมาพร้อมสลัดแห้งๆ คุณบอกกับพนักงานเสิร์ฟว่า “นี่ไม่ใช่สิ่งที่ผมสั่ง!” และเขาตอบว่า “ผมจดรายการอาหารตามที่คุณสั่งไว้ แต่ผมเริ่มคิดถึงอายุและสุขภาพของคุณ และตัดสินใจว่าสิ่งที่คุณสั่ง เป็นสิ่งแย่ที่สุดที่คุณควรรับประทาน ดังนั้นผมจึงให้เชฟทำสลัดนี้ให้แทน” คุณจะขอบคุณพนักงานเสิร์ฟและกินผักของคุณหรือ? ไม่มีทาง เพราะความปรารถนาที่จะกินสเต็กกำลังควบคุมหัวใจของคุณ

เมื่อความปรารถนาชุดหนึ่งครอบงำหัวใจของเรา เราลดทอนการอธิษฐานให้เป็นเพียงเมนูแห่งความต้องการของมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น เรายังลดทอนพระเจ้าจากตำแหน่งพระบิดาผู้ทรงปัญญา ทรงรัก และทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ให้เป็นเพียงพนักงานเสิร์ฟที่เป็นเทพเจ้า ผู้ที่เราคาดหวังว่าจะส่งมอบทุกสิ่งให้ตามที่เราขอ แต่พระเจ้าจะไม่ยอมลดพระองค์ลงมาขนาดนั้น พระองค์จะทรงเป็นพระบิดาและจอมกษัตริย์ของเราเท่านั้น *“ผู้ทรงให้เจ้าอิ่มด้วยของดี ตลอดชีวิตของเจ้า วัยหนุ่มของเจ้าจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี”* (สดุดี 103:5) พระองค์ทรงทราบว่าอะไรดีที่สุด และจะไม่ยอมปล่อยผ่านจนกว่าพระองค์เพียงผู้เดียวจะทรงควบคุมหัวใจของเรา พระองค์ทรงเป็นจอมกษัตริย์นักรบ ผู้จะไม่ทรงหยุดพักเมื่อเราตกเป็นเชลยของกษัตริย์อื่น พระองค์ทรงต่อสู้*เพื่อ*เรา เพื่อความคิดและความปรารถนาแห่งหัวใจของเรา

พระคุณที่หวงแหน

ความคิดเกี่ยวกับสงครามภายในที่ดำเนินอย่างต่อเนื่องนี้ทำให้คุณท้อใจหรือไม่? ถ้าเช่นนั้น คุณจำเป็นต้องได้ยินคำหนุนใจที่ยากอบรวมไว้ในตอนนี้ เราไม่ได้ต่อสู้โดยลำพัง—พระเจ้าทรงต่อสู้เพื่อเรา! ยากอบกำลังบอกว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าพระวิญญาณที่สถิตอยู่ในท่านทรงหวงแหนคุณอย่างยิ่ง? ในท่ามกลางการต่อสู้ คุณต้องไม่ลืมว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่หวงแหน พระองค์ทรงรักคุณมากเกินกว่าจะเปิดทางให้คุณปันใจให้คนรักอื่น พระองค์จะทรงต่อต้านการดำเนินชีวิตที่เย่อหยิ่งและเห็นแก่ตัวของคุณ ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงอยากต่อต้านคุณ แต่เพราะพระองค์

ทรงรักคุณ" สรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์จะไม่ทรงยอมหยุดจนกว่าจะได้รับชัยชนะสุดท้ายในหัวใจของเรา ความหวังของเราที่จะเป็นอย่างที่เราควรจะเป็นนั้น เชื่อมโยงโดยตรงกับความปรารถนาอันหวงแหนของพระองค์ที่มีต่อหัวใจของเรา

เราควรได้รับกำลังใจจากความหวงแหนของพระเจ้า ภรรยาทั้งหลาย คุณจะมีปฏิกิริยาอย่างไรถ้าสามีของคุณทิ้งตัวลงบนโซฟา ดึงคุณเข้ามาใกล้และพูดว่า "ที่รัก ในบรรดาผู้หญิงทั้งหมดที่ผมรัก คืนนี้ผมคิดว่าผมรักคุณมากที่สุด"? คุณคง *ไม่*รู้สึกดีใจ คุณคงจะโกรธเกรี้ยว! ความรักแท้ย่อมหวงแหนเสมอ

ยากอบกล่าวต่อไป พระเจ้าผู้ทรงหวงแหนนี้ทรงเป็นผู้ประทานพระคุณ พระคุณคืออาวุธทรงพลังที่สุดในสงครามเพื่อหัวใจ พระคุณของพระเจ้าประทานพลังให้เราปฏิเสธความปรารถนาอันรุนแรง ทำให้เราสามารถหันจากสิ่งทรงสร้างไปหาพระผู้สร้าง ทำให้เราเต็มใจที่จะละทิ้งอาณาจักรของเราเพื่ออาณาจักรของพระองค์ พระคุณของพระเจ้าให้อภัย แต่ยังจำกัด ดึงดูด และชนะด้วย นี่เป็นพระคุณที่หวงแหน มุ่งเน้นที่พระเจ้า เหมาะสำหรับช่วงเวลาที่เราถูกล่อลวงให้ทำตามความปรารถนาของเรา นี่คือพระคุณที่เปาโลพูดถึงเมื่อเขียนถึงทิตัสว่า

> *"เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเราให้ละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติ สัมปชัญญะ อย่างชอบธรรมและให้ดำเนินตามทางพระเจ้า ในขณะที่เรากำลังรอคอยความหวังอันน่ายินดีและการมาปรากฏของพระสิริของพระเจ้ายิ่งใหญ่คือพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ประทานพระองค์เองแก่เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และเพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์ จะได้เป็นประชากรของพระองค์โดยเฉพาะ ซึ่งมีใจกระตือรือร้นที่จะทำการดี*
>
> *จงใช้ข้อความข้างบนนี้พูด เตือนสติและตักเตือนพวกเขาด้วยอำนาจอย่างเต็มที่ อย่าให้ใครสบประมาทท่านได้" (ทิตัส 2:11-15)*

เปาโลกำลังกล่าวว่า "ทิตัส จงเตือนผู้คนอยู่เสมอว่า เรื่องราวอันยิ่งใหญ่แห่งการทรงไถ่นั้นเกี่ยวกับอะไร นี่ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องที่พระเจ้าช่วยให้คนที่มีข้อบกพร่องดีขึ้นเล็กน้อย ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องพระเจ้าที่เต็มพระทัยจะอภัยให้คนบาปผ่านทางการถวายตนของพระคริสต์ เป้าหมายของพระคุณของพระเจ้าคือพระสิริของพระองค์เอง เมื่อพระองค์ทรงเรียกและชำระประชากรที่เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวนั้นให้บริสุทธิ์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นเจ้าของหัวใจของพวกเขาอย่างไร้ผู้ท้าทาย คนเหล่านี้

จะกระตือรือร้นที่จะทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์" เปาโลต้องการให้ทิตัสสอนศาสนศาสตร์เรื่องพระคุณที่หวงแหน เพื่อให้ผู้คนวางเรื่องราวส่วนตัวของพวกเขาไว้ในเรื่องราวที่ใหญ่กว่าของอาณาจักรของพระเจ้า เพื่อพระสิริของพระองค์

พระคุณที่หวงแหนไม่ได้มุ่งเน้นเพียงแค่การอภัยบาปในอดีตและความหวังแห่งนิรันดร์กาล แต่ให้ความหวังทันทีสำหรับการต่อสู้ดิ้นรนในแต่ละวัน ในชีวิตแต่งงานที่ผ่านมาหลายปี ในชีวิตของคริสตจักร หรือในการเดินทางของครอบครัว พระคุณนี้เตือนว่า เราสามารถชนะสงครามเดียวที่ต้องชนะ นั่นคือสงครามเพื่อหัวใจ ความหวงแหนของพระองค์ที่มีต่อหัวใจของเราไม่ใช่ภัยคุกคาม แต่เป็นความหวังเดียวที่แท้จริงของเรา พระเจ้าของเราไม่ทรงยอมแบ่งปันหัวใจของเราตลอดกาล จงขอบพระคุณพระองค์สำหรับสิ่งนี้!

การยึดครองใจ

หากคุณเข้าใจทุกอย่างมาจนถึงจุดนี้ บางทีคุณอาจสงสัยว่า หัวใจของเราถูกยึดครองโดยความปรารถนาของเราได้อย่างไร? เราหลงออกไปจากการรับใช้พระเจ้าไปสู่การรับใช้สิ่งอื่นๆ ได้อย่างไร? ความปรารถนาที่เคยดีอยู่แล้วในตัวมันเองกลายเป็นนายที่ใช้งานเราได้อย่างไร? คำถามเหล่านี้นำเราไปสู่การพิจารณาขั้นตอนต่างๆ ในสงครามเพื่อหัวใจ

สิ่งที่เราปรารถนาส่วนใหญ่นั้นไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย ปัญหาอยู่ที่วิถีที่สิ่งนี้มักจะ *เติบโต* และอยู่ที่การควบคุมที่มันเข้ามามีเหนือใจของเรา ความปรารถนาเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ของมนุษย์ แต่ต้องถือไว้ด้วยมือที่เปิดกว้าง ความปรารถนาของมนุษย์ทั้งหมดต้องอยู่ภายใต้การยอมจำนนต่อจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือความปรารถนาของพระเจ้าสำหรับอาณาจักรของพระองค์ นี่คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงแสดงออกในสวนเกทเสมนีเมื่อพระองค์ตรัสว่า *"อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"* (ลูกา 22:42)

เมื่อผมหมั้นกับลูเอลลา ผมอธิษฐานทุกเช้าด้วยมือที่เปิดและยื่นออกไปต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่าทางของผมเป็นการเปรียบเทียบเชิงอุปมา ผมกำลังอุ้มลูเอลลาไว้ด้วยมือที่เปิดออก ผมไม่ได้ละอายที่ปรารถนาให้เธอเป็นภรรยา แต่ผมกังวลว่าความปรารถนาที่มีต่อเธออาจจะท่วมท้นความปรารถนาที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและน้ำพระทัยของพระองค์ ดังนั้นทุกเช้า ด้วยมือที่เปิดออก ผมจะกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์รักลูเอลลา ข้าพระองค์คิดว่าพระองค์ได้นำเธอเข้ามาในชีวิตของข้าพระองค์ คำอธิษฐานของข้าพระองค์คือขอพระองค์ประทาน

ชีวิตร่วมกันให้แก่พวกเรา แต่วันนี้ข้าพระองค์ขอกล่าวอีกครั้งว่า 'ขออย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์'"

ปัญหาของความปรารถนาก็คือ ความปรารถนาในคนบาปนั้นจะเปลี่ยนเป็น*ข้อเรียกร้อง*อย่างรวดเร็ว ("ฉันต้องได้") ความเรียกร้องคือการกำมือแน่นเหนือความปรารถนา แม้ว่าผมอาจจะไม่รู้ตัวว่าได้ทำเช่นนั้น แต่ผมได้ละทิ้งการยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างเหมาะสมไปแล้ว ผมได้ตัดสินใจว่า ผมต้องได้สิ่งที่ผมมุ่งมั่นและไม่มีอะไรมาขัดขวางได้ ผมไม่ได้รับการปลอบประโลมจากพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อผมอีกต่อไป แต่กลับรู้สึกถูกคุกคาม เพราะน้ำพระทัยของพระเจ้าอาจจะขัดขวางการได้มาถึงสิ่งที่ผมเรียกร้อง ผมไม่สามารถคิดถึงชีวิตที่ดี (ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลา วันสัปดาห์ สถานการณ์ สถานที่ หรือความสัมพันธ์) โดยปราศจากสิ่งนี้อีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงของความปรารถนาของผมส่งผลต่อความสัมพันธ์กับผู้อื่น บัดนี้ผมเข้าห้องด้วยความเรียกร้องที่เงียบงัน *คุณต้องช่วยฉันให้ได้สิ่งที่ฉันต้องการ* ถ้าคุณเป็นอุปสรรค ผมจะโกรธจนหมดความอดทนกับคุณทันที แต่คุณไม่รู้กฎของเกมนี้ ผมไม่ได้ประกาศความเรียกร้องของผมให้คุณทราบ เพราะผมไม่รู้ตัวว่า ใจของผมถูกควบคุมด้วยสิ่งนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

การขยายตัวของความปรารถนาไม่ได้จบลงเพียงเท่านั้น ความเรียกร้องเปลี่ยนเป็น*ความจำเป็น* ("ฉันจะ") อย่างรวดเร็ว ตอนนี้ผมมองสิ่งที่ผมต้องการว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต นี่เป็นขั้นตอนที่ร้ายแรงในการตกเป็นทาสของความปรารถนาในที่สุด ขอยกตัวอย่างที่ค่อนข้างไร้สาระ เค้กเป็นสิ่งดีหลังมื้ออาหาร แต่ไม่ใช่สิ่งจำเป็น ในทางกลับกัน การหายใจเป็นความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ หากเลือดไร้ออกซิเจน ผมจะตาย การ "เรียกขาน" ความปรารถนาว่าเป็นความจำเป็นนั้นเทียบเท่ากับการมองเค้กเหมือนกับการหายใจ เค้กจะไม่ได้เป็นของ "ดีถ้าได้กิน" อีกต่อไป ตอนนี้ผมต้องมีมันหลังทุกมื้ออาหาร ถ้าผมไม่ได้กินเค้ก ผมจะโกรธ

ถ้าคุณเป็นพ่อแม่ คุณจะรู้ว่าความปรารถนาเปลี่ยนเป็นความจำเป็นได้รวดเร็วและบ่อยแค่ไหน ผมไม่เคยมีลูกมาบอกว่า "พ่อครับ ผมอยากได้รองเท้าคู่ใหม่นิดหน่อย แต่ผมพร้อมจะปล่อยมันไป พ่อรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับผม และพ่อรู้ว่าพ่อมีงบเหลือพอซื้อให้ผมได้มั้ย" ไม่เลย ลูกๆ ของผมจะมาหาผมและพูดว่า "พ่อครับ ผมต้องการรองเท้าคู่ใหม่มากๆ!" ผมมองลงไปที่ปลายขาของพวกเขาและเห็นเท้าที่สวมรองเท้าหนัง รองเท้าของพวกเขาไม่ได้หายไปหรือพังยับเยิน แต่ภาพของรองเท้าสุดเท่กระตุ้นให้เขาเกิดความปรารถนา และในทันใดนั้น รองเท้านั้นก็กลายเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตอยู่โดยปราศจากได้

บ่อยแค่ไหนที่เราใช้ชีวิตด้วยความรู้สึกว่า เราจำเป็นต้องมีสิ่งที่เราไม่จำเป็นต้องมีเลย? สิ่งนี้เปลี่ยนมุมมองที่เรามีต่อตัวเอง ชีวิต ผู้อื่น และพระเจ้าอย่างไร? ความอิจฉา ความท้อแท้ ความขมขื่น และความสงสัยในพระเจ้าเกิดขึ้นมากแค่ไหนจากความเชื่อที่ว่า เรากำลังถูกปฏิเสธไม่ให้ได้รับสิ่งที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อใช้ชีวิตอย่างที่ควรจะเป็น? สงครามเงียบ (และมักจะมองไม่เห็น) เพื่อแย่งชิงหัวใจนี้กำลังเกิดขึ้นตลอดเวลา

บางที อาจไม่มีคำไหนที่ถูกใช้อย่างไม่เหมาะสมและอย่างไม่ถูกต้องมากไปกว่าคำว่า *"จำเป็น"* อย่างที่ยากอบเตือนเรา สิ่งนี้ปรากฏในความสัมพันธ์ของเราอย่างรวดเร็ว เมื่อใจของผมถูกครอบงำด้วยความปรารถนาในบางสิ่ง มันย่อมส่งผลต่อความสัมพันธ์ของผมกับคุณอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความจำเป็นย่อมก่อให้เกิดความคาดหวังอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ("คุณควรจะ") ถ้าผมเชื่อว่า ผมจำเป็นต้องมีบางสิ่งและคุณบอกว่าคุณรักผม ดูเหมือนจะถูกต้องที่จะคาดหวังว่า คุณจะช่วยให้ผมได้สิ่งนั้นมา พลวัตของความคาดหวังที่ขับเคลื่อนด้วยความจำเป็น (ที่ไม่เหมาะสม) เป็นที่มาของความขัดแย้งที่ไม่ถูกพูดถึงในความสัมพันธ์

ในที่สุด ผมก็จะยอมรับตรรกะของความต้องการของผม ผมจะรู้สึกเจ็บปวดที่ต้องมีชีวิตอยู่โดยปราศจากสิ่งที่ผมปรารถนา ผมจะคิดว่าการทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งนั้นมา ก็เป็นเรื่องเหมาะสม มันกลายเป็นสิทธิของผม ความคาดหวังอันทรงพลังนี้จะไม่เพียงแต่กำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ของผมกับผู้คนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความสัมพันธ์กับพระเจ้าด้วย นี่คือมุมมองความสัมพันธ์แบบ "ฉันรักคุณและฉันมีแผนการที่ยอดเยี่ยมสำหรับชีวิตของคุณ" แผนการของผมสำหรับความสัมพันธ์ของเราคือ แผนนั้นจะตอบสนองความต้องการของผม

แต่มันไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น คุณไม่รู้ว่าผมได้เรียกขานความปรารถนาเหล่านี้ว่าเป็นความจำเป็น และคุณก็ไม่ได้ตอบสนองความคาดหวังของผม ความคาดหวังนำไปสู่*ความผิดหวัง*อย่างรวดเร็ว ("คุณไม่ได้ทำ!") ความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างความคาดหวังและความผิดหวังนั้นชัดเจนสำหรับใครก็ตามที่เคยดูโบรชัวร์ของรีสอร์ทก่อนไปเที่ยวกับครอบครัว เมื่อลูกๆ ของเรายังเล็ก เราตัดสินใจไปดิสนีย์เวิลด์ เรานั่งกับพวกเขาและพิจารณาโบรชัวร์หลากสีสันที่มีแต่ดิสนีย์เท่านั้นที่ทำได้ เราเข้าสวนสนุกด้วยความคิดว่า จะได้พบกับความสุขสุดยอด ไม่มีใครบอกว่า เราต้องรอ 55 นาทีเพื่อเข้าเครื่องเล่นที่ใช้เวลาแค่ 33 วินาที ในขณะที่ต้องทนกับอากาศร้อนอบอ้าวกว่า 36 องศาเซลเซียส ความชื้น 100 เปอร์เซ็นต์! มีความสัมพันธ์โดยตรงระหว่างความคาดหวังและความผิดหวัง และความผิดหวังในความสัมพันธ์ของเรา

ส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากการที่ผู้อื่นทำผิดต่อเรา แต่เกิดจากการที่พวกเขาไม่สามารถตอบสนองความคาดหวังของเรา

ความผิดหวังนำไปสู่*การลงโทษ*ในรูปแบบต่าง ๆ (“เพราะคุณไม่ได้ทำ ฉันเลยจะ...”) เรารู้สึกเจ็บปวดและโกรธเพราะคนที่บอกว่ารักเรา ดูเหมือนไม่ใส่ใจความต้องการของเรา ดังนั้นเราจึงโต้ตอบด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อลงโทษพวกเขาสำหรับความผิดที่ทำต่อเรา เราใช้ทุกวิธีตั้งแต่การเงียบใส่ (ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการฆาตกรรมที่ไม่มีเลือดตก โดยที่ผมไม่ได้ฆ่าคุณแต่ทำเหมือนคุณไม่มีตัวตน) ไปจนถึงการกระทำรุนแรงและการทารุณกรรมที่น่าสยดสยอง ผมโกรธเพราะคุณได้ละเมิดกฎแห่งอาณาจักรของผม อาณาจักรของพระเจ้าถูกแทนที่ แทนที่ผมจะรักพระเจ้าและรักคนอื่นจนผมใช้สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตเพื่อแสดงออกถึงความรักนั้น ผมกลับรักสิ่งของ และใช้ผู้คน—แม้แต่ใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า—เพื่อให้ได้สิ่งเหล่านั้นมา หัวใจของผมถูกยึดครอง ผมกำลังรับใช้สิ่งทรงสร้างอย่างแข็งขัน และผลลัพธ์ที่ได้มีเพียงความโกลาหลวุ่นวายและความขัดแย้งในความสัมพันธ์ของผมเท่านั้น

การชำระล้างหัวใจด้วยความถ่อมใจ

อะไรคือทางออกของยากอบ? จุดเปลี่ยนในพระคัมภีร์ตอนนี้น่าสนใจมาก คุณอาจคิดว่าคำแนะนำแรกของยากอบคือ ให้เราไปหาคนที่เราทำบาปด้วย และสารภาพกับเขา แต่จุดเปลี่ยนของยากอบเริ่มต้นในแนวดิ่ง (เกี่ยวกับพระเจ้า) ก่อน แล้วจึงเป็นแนวราบ (เกี่ยวกับผู้คน) คำเรียกร้องแรกของยากอบคือให้เรา “ถ่อมใจลงต่อพระพักตร์พระเจ้า” นี่เป็นการวิงวอนโดยตรงให้จัดการกับการรูปเคารพ (การล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ) ในใจของเรา หากความขัดแย้งของมนุษย์มีรากฐานมาจากการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ การเปลี่ยนแปลงต้องเริ่มต้นด้วยการก้มกราบต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยความถ่อมใจ สำนึกผิดที่ได้นำรูปเคารพมาแทนที่พระองค์ในหัวใจของเรา

ยากอบยังเรียกร้องให้เรา “ชำระใจให้บริสุทธิ์” (4:8) การคืนดีและการฟื้นฟูความสัมพันธ์ของเราเริ่มต้นด้วยการชำระใจให้บริสุทธิ์ ความโกรธที่ไม่ชอบธรรมซึ่งเราเคยประสบและความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นผลโดยตรงจากรูปเคารพในใจของเรา ตรรกะของพระคัมภีร์นั้นชัดเจน คุณไม่สามารถรักษาพระบัญญัติข้อที่สองได้ถ้าคุณไม่ได้รักษาพระบัญญัติข้อแรกก่อน เราจะหันไปหากันด้วยสันติสุขและความรักได้ก็ต่อเมื่อเราก้มกราบต่อพระพักตร์พระเจ้าและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์เท่านั้น การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่ละเลยความสัมพันธ์ในแนวดิ่งนี้ จะเป็น

เพียงการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวและผิวเผินเท่านั้น แต่พระคุณและพระพรถูกสัญญาไว้สำหรับผู้ที่ถ่อมใจลงต่อพระพักตร์พระองค์ นี่คือวิถีทางแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า ความสัมพันธ์ทั้งหมดของเรามีรากฐานอยู่ที่การนมัสการ ขับเคลื่อนด้วยการนมัสการและการรับใช้พระผู้สร้างหรือสิ่งที่ทรงสร้างอย่างแข็งขัน ปัญหาในความสัมพันธ์มีรากฐานมาจากปัญหาในการนมัสการ ดังนั้นยากอบจึงแนะนำให้ “เริ่มต้นที่พระเจ้า”

ยากอบให้มุมมองที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการต่อสู้ดิ้นรนในใจ แต่กาลาเทีย 5:13-26 ก็พาเราเข้าไปในเหตุการณ์จริง แสดงให้เห็นว่าการต่อสู้ดิ้นรนนั้นเกิดขึ้นอย่างไร

“พี่น้องทั้งหลาย เพราะว่าท่านถูกเรียกให้มีเสรีภาพ ขอแต่เพียงอย่าถือโอกาสใช้เสรีภาพเพื่อทำตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด เพราะว่าธรรมบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี ท่านจะย่อยยับไปด้วยกัน

แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่าจงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ แล้วท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังขัดแย้งพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดแย้งเนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านปรารถนาจะทำ แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ ท่านก็ไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ

การงานของเนื้อหนังแปลได้อีกว่า ผลงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโครก การเสเพล การนับถือรูปเคารพ การถือวิทยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การฉุนเฉียวกัน การใฝ่สูง การทุ่มเถียงกัน การแตกก๊กกัน การอิจฉากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกเร และการอื่น ๆ ในทำนองนี้ ซึ่งข้าพเจ้าเคยเตือนพวกท่านมาก่อนว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า

ส่วนผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้ตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขนตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขน

พร้อมกับราคะและตัณหาแล้ว ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย เราอย่าอวดตัว อย่ายั่วโทสะกันและอย่าอิจฉากันเลย"

อำนาจของราคะและอำนาจของตัณหา

กาลาเทีย 5 ช่วยให้เข้าใจการต่อสู้ดิ้นรนในใจอีกมิติ เช่นเดียวกับยากอบตรรกะของเปาโลก็เรียบง่าย เปาโลลดทอนการดำเนินชีวิตของเราลงเหลือเพียงสองรูปแบบพื้นฐาน นั่นคือชีวิตของเราถูกหล่อหลอมโดยการปล่อยตัวตามธรรมชาติบาป หรือโดยความรักที่เสียสละตนเอง การรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นสรุปพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา นี่เป็นความจริงเพราะมีเพียงผู้ที่รักพระเจ้าก่อนเท่านั้นที่จะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองได้ ในข้อ 15 เปาโลตามด้วยคำเตือนอันเข้มงวดว่า สิ่งที่เราพูดและทำนั้น *ส่งผลกระทบ*สร้างความแตกต่าง คำพูดและการกระทำของคุณสามารถนำคนเข้าสู่การทดลองได้ คุณอาจทำลายความหวังของใครบางคน คุณอาจพูดหรือทำสิ่งที่บั่นทอนความเชื่อของผู้อื่น หากพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราเป็นอุปกรณ์นำการเปลี่ยนแปลง เราก็เป็นผู้มีอิทธิพล ไม่ว่าจะในทางดีหรือร้าย

สังเกตวลีนี้ *"สนองความต้องการของเนื้อหนัง"* (ข้อ 16) วลีสั้น ๆ นี้สะท้อนให้เห็นถึงสงครามที่กำลังพลุ่งพล่านอยู่ภายใน ส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ตอนนี้เผยให้เห็นธรรมชาติที่แท้จริงของสงครามนี้ (ดูข้อ 16-18) เปาโลกำลังกล่าวถึงสงครามเดียวกับที่ยากอบพูดถึง นั่นคือสงครามระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณเพื่อควบคุมจิตใจ

การ "สนองความต้องการของเนื้อหนัง" หมายถึงอะไร? เมื่อคุณปล่อยตัวสนองความต้องการบางสิ่ง คุณก็กำลังหล่อเลี้ยงสิ่งนั้น คุณไปตามที่มันพาไป เราเห็นสิ่งนี้ในชีวิตประจำวันอย่างไร? ข้อ 24 กล่าวว่า *"ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้ตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขน พร้อมกับราคะและตัณหาแล้ว"* การรวมคำว่า "ราคะและตัณหา" ในข้อความนี้ช่วยได้มาก เมื่อคุณเผชิญสถานการณ์บางอย่างกับใครสักคน คุณจะรับรู้ถึงอารมณ์ที่ถูกกระตุ้นและความปรารถนา ซึ่งเปาโลเรียกว่าราคะและตัณหา คุณและผมต่างประสบกับแรงดึงดูดอันทรงพลังของอารมณ์และความปรารถนาทุกวัน

ผมขอยกตัวอย่างทั่วไปของปรากฏการณ์นี้ เนื่องจากเราใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงเวลาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่สอนเราเกี่ยวกับการต่อดิ้นรนสู้ที่สำคัญกว่าในชีวิต

ที่บ้านไม่ค่อยมีใครเชื่อว่าผมมีฝีมือทางช่าง ที่จริงแล้ว ผมมีชื่อเสียงที่ถูกบันทึกไว้บ่อยครั้งว่าเป็นคนไร้ความสามารถในการซ่อมบ้าน! ในช่วงแรกของชีวิต

แต่งงาน อ่างล้างจานในครัวของเราอุดตัน ผมจึงถอดท่อน้ำทิ้งที่อยู่ใต้อ่าง ขณะที่ทำผมพบว่ามันเต็มไปด้วยน้ำ ขณะที่ผมนอนอยู่ใต้อ่าง ถือท่อไว้ ผมก็เกิดความคิดอันชาญฉลาด *ผมมีอ่างอยู่เหนือศีรษะ ผมจะเอื้อมขึ้นไปเทน้ำที่ค้างในท่อน้ำทิ้งลงไปในนั้น* ดังนั้นผมจึงเอื้อมขึ้นไปและเทน้ำออกจากท่อ แต่น้ำกลับสาดลงมาบนใบหน้าของผม เพราะท่อน้ำทิ้งที่ควรจะรองรับน้ำนั้นอยู่ในมือของผม! ขณะที่ผมนอนอยู่ตรงนั้นด้วยศีรษะที่เปียกโชก ผมได้ยินเสียงภรรยาของผมหัวเราะเสียงดังลั่นไม่หยุดเลย

ด้วยความสามารถระดับนั้น คงไม่น่าแปลกใจที่ผมกลัวการซ่อมแซมบ้าน แต่ในครั้งหนึ่ง กลไกการปิดของประตูมุ้งลมด้านหน้าบ้านเราไม่ทำงาน เราอาศัยอยู่ในบ้านเก่าที่งานง่าย ๆ มักพิสูจน์ว่าไม่ง่ายเลย แต่เราก็ปล่อยประตูไว้แบบนั้นไม่ได้ ผมสัญญากับลูเอลล่าว่าจะซ่อมให้

เช้าวันเสาร์ พร้อมด้วยเครื่องมือในมือและความเพ้อฝันว่าตนมีความเชี่ยวชาญ ผมตรงรี่เข้าหาประตูที่พังนั้น สิ่งที่ควรจะใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีกลับใช้เวลาทั้งวันของผม แต่ผมก็ทำได้ ผมทำงานเสร็จและประตูก็ทำงานได้อย่างสมบูรณ์แบบ! ผมเดินผ่านวันที่เหลือด้วยใจพองโตด้วยความพึงพอใจ ในวันจันทร์ ลูเอลล่าลืมไปว่าประตูถูกซ่อมแล้ว และลูกคนหนึ่งของเราได้ประตูค้างไว้ เมื่อเธอเห็นประตูเปิดอยู่ เธอก็กระชากมันปิดอย่างที่เธอทำทุกวันมาหลายเดือน เพียงเปรี้ยงเดียว เธอทำให้สิ่งที่ผมใช้เวลาทั้งวันเสาร์ซ่อม พังอีกครั้ง

ขณะที่ผมขับรถกลับบ้าน ผมตั้งตารอที่จะพูดกับลูเอลล่าว่า “ดีไหมที่ไม่ต้องกลับบ้านมาเจอประตูนั้นแกว่งไปมาเพราะแรงลมอีก?” แต่เมื่อผมกระโดดขึ้นไปบนระเบียง ผมเห็นประตูพังอีกครั้ง แกว่งไปมาเหมือนเดิม ในทันใดนั้น ความพึงพอใจในตนเองของผมกลายเป็นความโกรธอย่างรุนแรง ผมไม่อยากจะเชื่อ! หลังจากซ่อมมาแทบตายทั้งวัน! ผมอยากจะหาตัวการที่ทำมันพัง ยัดเครื่องมือให้เขา และพูดว่า “ฉันไม่สนว่าคุณจะใช้เวลาเป็นพันปี คุณจะต้องอยู่บนระเบียงนี้จนกว่าจะซ่อมประตูนี้ให้ดีเหมือนเดิม!”

กาลาเทีย 5 เกี่ยวกับสิ่งที่เราทำต่อไป เมื่อเผชิญกับอารมณ์และความปรารถนาอันรุนแรง เราจะทำอย่างไร? ในฐานะเจ้าชายและเจ้าหญิงขององค์จอมกษัตริย์ เราจะใช้ชีวิตในพันธนาการที่เราสร้างขึ้นเองต่ออารมณ์ของเราหรือไม่? เราจะยอมจำนนปล่อยให้ความปรารถนาที่เต็มไปด้วยบาปของเราควบคุมเราหรือไม่? หรือเราจะยึดมั่นในพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐและหันไปในทิศทางที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง?

เย็นวันจันทร์นั้น ที่ระเบียงหน้าบ้าน สงครามกำลังพลุ่งพล่าน จิตใจของผมจะถูกปกครองโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและความรักแบบผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงเรียกผม

หรือไม่ หรือมันจะถูกปกครองโดยตัณหาและความปรารถนาอันทรงพลังของเนื้อหนังผม? โดยพระคุณของพระเจ้า ผมเพิ่งสอนเรื่องนี้มาเอง ผมตระหนักชัดถึงการทดลองที่จะพรวดพราดเข้าไปสาดยิงในบ้าน ผมขอบคุณอย่างสุดซึ้งสำหรับสิทธิพิเศษที่ได้ทำงานกับเนื้อหาเรื่องนี้วันแล้ววันเล่า! ผมยืนอยู่บนระเบียงนั้น มองดูประตูนั้น และอธิษฐานว่าขณะที่ผมเข้าบ้าน ผมจะไม่ลืมว่าผมเป็นใครในพระคริสต์

พระวจนะตอนนี้ไม่เพียงแต่นำเสนอภาพการต่อสู้ในใจ แต่ยังนำข่าวประเสริฐออกจากขอบเขตของหลักศาสนศาสตร์ที่เป็นนามธรรม ไปสู่ชีวิตจริงที่เราดำเนินอยู่ทุกวัน ความจริงก็คือ แม้ว่าผมจะประสบกับอารมณ์และความปรารถนาอันรุนแรง ผม*สามารถ* “ปฏิเสธ” มัน และหันไปในทิศทางอื่นได้ เพราะทรัพยากรที่เป็นของผมในพระคริสต์ นั่นคือพระวิญญาณแห่งการต่อสู้อยู่ในภายในผม (ข้อ 16-18) พระองค์ทรงต่อสู้กับเนื้อหนังของผม พระองค์ทรงสถิตด้วยฤทธานุภาพและพระสิริในจิตใจของผม ผมสามารถเลือกที่จะไปในทิศทางที่พระองค์ทรงนำ มากกว่าไปตามราคะตัณหาของเนื้อหนัง ผมยังได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์ (ข้อ 24) เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ ผมก็ได้ตายไปด้วย เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมา ผมก็เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่ เพราะผมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ในการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ อำนาจของบาปเหนือผมได้ถูกทำลายแล้ว ผมไม่จำเป็นต้องยอมมอบอวัยวะในร่างกายของผมให้อยู่ภายใต้การปกครองของมันอีกต่อไป เมื่อเผชิญความยากลำบาก ผมสามารถทำและพูดในสิ่งที่ถูกต้องได้

ความจริงสองประการ

กาลาเทีย 5 เรียกร้องให้เรายึดมั่นในความจริงสองประการ ประการแรกคือความจริงของสงครามเพื่อจิตใจในชีวิตประจำวัน สงครามระหว่างอาณาจักรของพระเจ้า “ภายในตัวคุณ” กับอาณาจักรแห่งสิ่งทรงสร้าง ผมต้องเผชิญหน้ากับความจริงของบาปที่อยู่ภายในและแนวโน้มของผมที่จะวิ่งไปหาสิ่งทดแทนพระเจ้า ผมถูกเรียกให้เผชิญหน้ากับความหน้าซื่อใจคดและการกราบไหว้รูปเคารพของผม และกับความจริงที่ว่าสงครามนี้เป็นพลวัตภายในอันสำคัญที่สุดของประสบการณ์มนุษย์ มันพลุ่งพล่านในทุกช่วงเวลาของความทุกข์และพระพร สิ่งที่ปกครองจิตใจของผมจะหล่อหลอมวิธีที่ผมจัดการกับช่วงเวลาแสนเศร้าที่สุดและแสนหวานที่สุดของชีวิต แม้ว่าผมจะได้รับอิทธิพลอย่างมากจากประสบการณ์และจากพันธุกรรมของผม แต่สิ่งที่ปกครองจิตใจของผมจะเป็นตัวกำหนดว่า ผมจะตอบสนองต่อชีวิตอย่างไร

ความจริงประการที่สองก็ต้องถูกยึดมั่นไว้ในเวลาเดียวกัน ความจริงเกี่ยวกับตัวตนของผมในฐานะบุตรของพระเจ้าและทรัพยากรที่เป็นของผมในพระคริสต์

อัครทูตเปาโลมักจะลดทอนทรัพยากรเหล่านี้ลงเหลือสองประเด็นหลัก ประเด็นแรกคือความจริงเกี่ยวกับพระบุคคลและพระราชกิจ*ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ภายใน* สภาพของเรานั้นสิ้นหวังเสียจนการที่พระเจ้าทรงยกโทษให้เรานั้นไม่เพียงพอ พระองค์ต้องเปิดตัวตนของเราและเข้าไปอยู่ภายในเรา มิฉะนั้น เราจะไม่สามารถทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกเราให้ทำได้ เราไม่ได้ใช้ชีวิตภายใต้การควบคุมของเนื้อหนังอีกต่อไป แต่โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ ผู้ทรงต่อสู้กับเนื้อหนังแทนเราทุกวัน

ประเด็นที่สองคือความจริงเกี่ยวกับการที่เราเป็น*หนึ่งเดียวกับพระคริสต์* บนไม้กางเขน พระคริสต์ไม่ได้ซื้อความสามารถที่จะทำให้ความรอดที่สิ่งเป็นไปได้ ไม่ใช่เลย พระองค์ทรงนำชื่อของเราไปที่ไม้กางเขน! การตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์นั้นมีประสิทธิผล นั่นคือ สิ่งนี้จะสำเร็จตามพระประสงค์ของพระองค์ในชีวิตของบุตรแต่ละคนของพระองค์ การที่เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในการตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์นั้นหมายความว่า เราไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังความปรารถนาบาปอีกต่อไป เราสามารถปฏิเสธมันและหันไปในทิศทางอื่นได้

มีสงครามกำลังดำเนินอยู่เบื้องหลังการปะทะกันของมนุษย์ในชีวิตประจำวัน ฝ่ายหนึ่งคือพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน ผู้ประทานพระคุณอันหวงแหน พระองค์จะไม่หยุดพักจนกว่าจิตใจของเราจะเป็นของพระองค์อย่างสมบูรณ์ พระองค์จะไม่ปฏิเสธพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงทำไว้ อีกฝ่ายหนึ่งคือศัตรูที่เจ้าเล่ห์ ผู้ล่อลวงเราด้วยสิ่งดึงดูดใจของสิ่งทรงสร้าง มันรู้จุดอ่อนของเราดีเกินไป มันรู้ว่าเรามีแนวโน้มที่จะหลงทาง มีแนวโน้มที่จะแทนที่พระเจ้า มันกระซิบที่หูของเราด้วยสุดยอดคำมุสาว่าเราสามารถพบชีวิตได้โดยไม่ต้องมีพระเจ้า เมื่อเราเริ่มเชื่อว่าสิ่งทรงสร้างให้ชีวิต มันก็หลอกเราสำเร็จแล้ว เราจะแสวงหาและรับใช้สิ่งทรงสร้าง บ่อยครั้งโดยไม่รู้ตัวว่ากำลังกราบไหว้รูปเคารพอยู่ เราจะตำหนิผู้คนและสถานการณ์สำหรับความวุ่นวายและความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ทั้งที่จริงแล้วมันเป็นผลจากการที่เรากราบไหว้รูปเคารพ

เราต้องยอมรับอย่างถ่อมใจว่าเราเป็นคนบาป ในขณะที่เรายึดมั่นในความหวังแห่งการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ของเรา เราไม่ได้เพียงแค่ทนทุกข์ แต่เราทนทุกข์ในฐานะคนบาปที่มีแนวโน้มอย่างลึกซึ้งที่จะวิ่งไปหาสิ่งทดแทนพระเจ้า และในฐานะผู้เชื่อ เราไม่ได้ทนทุกข์เพียงในฐานะคนบาป แต่ในฐานะผู้ที่ได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์และไม่ได้อยู่ภายใต้การครอบงำของบาปอีกต่อไป เราต้องนำความจริงทั้งสองประการนี้มาสู่ช่วงเวลาแห่งพระพรด้วยเช่นกัน การยึดมั่นในความจริงทั้งสองประการเป็นวิธีเดียวที่จะต่อสู้กับจิตใจของเราเอง และเป็นวิธีเดียวที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในชีวิตของเราและผู้อื่น

นี่เป็นมุมมองต่อชีวิตซึ่งเฉพาะผู้ที่เชื่อพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้นจะยอมรับได้ นี่เป็นหัวใจของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นมากกว่าทะเบียนหลักการแก้ปัญหาตามหัวข้อ เป็นมากกว่าการรวบรวมหลักศีลธรรมว่าด้วยการดำเนินชีวิต เป็นมากกว่าความสัมพันธ์ที่เห็นอกเห็นใจหรือการเผชิญหน้าเชิงบำบัดที่เปี่ยมพลัง พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์มีรากฐานอยู่ในเรื่องราวของสงครามและองค์จอมกษัตริย์ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด เมื่อเราวางเรื่องราวของเราภายในเรื่องราวอันยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาและความรักของพระคริสต์นี้ เราจะเข้าใจว่าเราเป็นใครและดำเนินชีวิตอย่างที่เราควรจะเป็น

6 ติดตามองค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์

ผมเป็นศิษยาภิบาลหนุ่มและรักการเทศนา ผมเตรียมคำเทศนาอย่างหนัก และวางแผนชุดการเทศนาล่วงหน้าเป็นปี ผมเตรียมตัวล่วงหน้าหลายสัปดาห์สำหรับทุกคำเทศนา และพัฒนาโครงร่างคำเทศนาที่สร้างสรรค์เพื่อสนับสนุนประเด็นสำคัญของผม ผมพกแฟ้มคำเทศนาไปด้วยทุกที่ เพื่อผมจะเพิ่มหรือลบตัวอย่างประกอบเมื่อเกิดแรงบันดาลใจ ผมจะเทศนาแต่ละคำเทศนาให้ตัวเองฟัง จนกระทั่งจำได้เกือบหมด และเอาแค่โครงร่างแบบย่อติดตัวขึ้นธรรมาสน์ ผมพยายามเทศนาด้วยความกระตือรือร้นที่สอดคล้องกับเนื้อหาของข้อความ ผมมั่นใจว่าคริสตจักรของเรากำลังได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีด้วยอาหารฝ่ายวิญญาณที่ผมเสิร์ฟให้พวกเขาทุกสัปดาห์

วันหนึ่งสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรขอพบผมเป็นการส่วนตัว ผมตื่นเต้นมาก! ผมเชื่อมั่นว่าการเทศนาของผมได้ทำให้ “พีท” ตระหนักในใจและอยากพูดถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยในใจของเขา แต่เมื่อเรานั่งลง พีทกล่าวว่า “ผมรู้ว่าคุณอาจคิดว่า ผมมาที่นี่เพื่อพูดเกี่ยวกับตัวผม แต่ผมมาที่นี่เพื่อพูดเกี่ยวกับการเทศนาของคุณ คุณกำลังฆ่าพวกเรา ตอนแรกผมคิดว่าเป็นแค่ผม แต่ผมรู้ว่าหลายคนรู้สึกแบบเดียวกัน คุณกำลังทำให้พวกเราเครียด ดังนั้นผมจึงมาที่นี่ เพื่อบอกคุณตรงๆ” ผมถามว่า “เนื้อหาหรือวิธีการนำเสนอที่ทำให้คุณไม่พอใจ?” เขาตอบว่า “มันคือทั้งหมดนั่นแหละ แต่ผมมีทางแก้” เขายื่นเทปของนักเทศน์ที่มีชื่อเสียงให้ผมมาชุดหนึ่ง “เอาไปฟังดู แล้วทำอย่างที่เขาทำจนกว่าคุณจะเข้าใจวิธีเทศนาคำเทศนาที่ดี” ผมกลับบ้านด้วยความรู้สึกท้อแท้

ผมรู้ว่าการสนทนานั้นส่งผลกระทบต่อผม แต่ผมไม่รู้ว่ามากแค่ไหน จนกระทั่งผมลุกขึ้นเทศนาในวันอาทิตย์ถัดไป ทุกคนดูปกติสำหรับผมยกเว้นพีท ศีรษะของเขาดูเหมือนมีขนาดเท่ากับเรือเหาะ! ไม่ว่าผมจะมองไปทางไหน ก็ดูเหมือนผมจะเห็นใบหน้าที่ไม่เห็นด้วยของเขา ผมเทศนาติดขัดตะกุกตะกัก และโล่งใจเมื่อในที่สุดก็จบลง

วันอาทิตย์ถัดมาก็เป็นเหมือนเดิม ผมรู้สึกราวกับว่ามีแค่พีทกับผมในห้อง ในสัปดาห์ที่สาม ผมตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำให้พีทพอใจกับคำเทศนาของผม แม้ว่าผมอาจไม่รู้ตัวมากนัก ผมได้พยายามสร้างคำเทศนาให้ถูกใจเขา แต่มันไม่ใช่ตัวผมและมันไม่ประสบความสำเร็จ

เรื่องนี้ดำเนินต่อไปประมาณสองเดือน จนกระทั่งในที่สุด หญิงชราที่สุดในคริสตจักรของเราเข้าหาผมหลังเลิกนมัสการ เธอบอกว่า เธอต้องการคุยเกี่ยวกับการเทศนาของผม *โอ้ไม่นะ คุณด้วยหรือ!* ผมคิด เธอชี้นิ้วใส่ผมและพูดว่า “พอล ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณหรือใครมาทำอะไรคุณ แต่คุณสูญเสียอิสรภาพในการเทศนาไปแล้ว คุณอาจกำลังเทศนาด้วยความกลัวหรืออยากเอาใจใครสักคน แต่มีบางอย่างผิดปกติ พรุ่งนี้เช้าพอตื่นขึ้นมา คุณต้องเตรียมสิ่งที่พระเจ้าประทานให้คุณเทศนาแล้วเทศนาไปด้วยความกล้าหาญ ไม่เช่นนั้นพวกเราทุกคนจะมีปัญหา!” พูดจบเธอก็เดินออกไป

ผมยืนนิ่ง รู้ดีว่าสิ่งที่เธอพูดนั้นถูกต้อง ผมได้เลิกรับใช้พระเจ้า แล้วเริ่มไปเทศนาเพื่อเอาใจพีท ผมประเมินความสำเร็จและความพยายามทุกครั้งของผมจากปฏิกิริยาของคนๆ เดียว ผมกำลังตกเป็นทาสและขมขื่น

แล้วคุณอยากเป็นอุปกรณ์ในการเปลี่ยนแปลงมั้ย?

เราทุกคนมีพีทในชีวิตของเรา คนที่โจมตีขอบเขตชีวิตที่สบายของเรา เราทุกคนเคยพยายามทำพันธกิจที่ได้กลายเป็นระเบิดใส่หน้าเรา เราทุกคนเคยฉีกขาดระหว่างการทรงเรียกของพระเจ้าและความกลัวมนุษย์ ระหว่างความเมตตากรุณาและความโกรธ ระหว่างความรักและความขมขื่น เมื่อพิจารณาถึงความยุ่งเหยิงของคนบาปที่ช่วยเหลือคนบาป เราต้องการแบบอย่าง และในฐานะประชากรของพระเจ้า เราไม่จำเป็นต้องสะดุดไปทั่ว เรามีแบบอย่างขององค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์ บทนี้จะพิจารณาแบบอย่างของพระองค์และผลกระทบต่อเราเมื่อเราพยายามเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจของพระองค์

การเป็นอุปกรณ์นำการเปลี่ยนแปลงจิตใจหมายถึงการทำตามแบบอย่างของพระคริสต์และมุ่งเน้นที่จิตใจ - เริ่มต้นที่จิตใจของคุณเอง การโจมตีและคำวิจารณ์ของพีททำให้ผมเต็มไปด้วยความกลัวมนุษย์และทำให้ผมลืมความจงรักภักดีหลักของผมที่มีต่อพระเจ้า ประเด็นเหล่านี้ในจิตใจได้บ่อนทำลายความรู้และทักษะของผม ทำให้ทั้งสองเรื่องนี้ไร้ประสิทธิภาพ นี่เป็นภาพตัวอย่างชัดเจนถึงวิธีที่จิตใจของผมกำหนดการตอบสนองของผมต่อโอกาสในการรับใช้ที่พระเจ้าส่งมาให้ผม เปาโลกล่าวกับทิโมธีว่า *“จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงประพฤติสิ่งเหล่านี้*

อยู่เสมอ เพราะเมื่อทำอย่างนี้แล้ว ท่านจะสามารถช่วยทั้งตัวท่าน และทุกคนที่ฟังท่านให้รอดได้" (1 ทิโมธี 4:16)

การเริ่มต้นที่จิตใจของคุณหมายถึง การเข้าใจและยอมจำนนต่อการทรงเรียกของพระเจ้า ซึ่งจะหล่อหลอมชีวิตและความสัมพันธ์ของคุณ พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำในสิ่งไม่น้อยไปกว่า*การเป็นพระคริสต์ที่บังเกิดเป็นมนุษย์*สำหรับผู้อื่น ผมต้องหยั่งรากลึกในพระวจนะและกระตือรือร้นที่จะนำพระวจนะที่มีชีวิต - พระคริสต์ - มาสู่ผู้คนที่หลงหาย ตาบอด และกำลังดิ้นรน คุณและผมได้รับการทรงเรียกให้นำเนื้อเลือดของตนมาสำแดงพระคริสต์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นและทำสิ่งที่พระองค์ได้เสด็จมาทำ

เพื่อเข้าใจการทรงเรียกของคุณ คุณจำเป็นต้องเข้าใจเรื่องพระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์

พวกเราส่วนใหญ่มองว่า เรื่องพระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ในฐานะ*เหตุการณ์หนึ่ง* - ช่วงเวลาที่พระคริสต์เสด็จมายังโลก ทรงรับสภาพมนุษย์ และทรงดำรงชีวิตในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง แต่แม้ว่าการบังเกิดเป็นมนุษย์จะเป็นแก่นสำคัญของทุกสิ่งที่เราเชื่อ ผมคิดว่าเรายังไม่เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ เรามองไม่เห็นว่า*เหตุการณ์*การบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นยังเป็น*พระประสงค์*และ*การทรงเรียก*ด้วย การทำความเข้าใจองค์ประกอบด้านพระประสงค์และการทรงเรียกจะช่วยให้เราเข้าใจธรรมชาติของพันธกิจส่วนบุคคลและความสำคัญของการเริ่มต้นที่จิตใจของเราเอง

ไม่มีใครสามารถบรรยายช่วงเวลาอัศจรรย์ที่พระคริสต์เสด็จมาบังเกิดเป็นทารกในโลกที่ล้มลงในความบาปนี้ได้ดีไปกว่ายอห์น ข้อสรุปสองประการของยอห์นช่วยให้เราเข้าใจได้เป็นอย่างดี *"พระวาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง ...ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย แต่พระบุตรองค์เดียวผู้สถิตในพระทรวงของพระบิดา ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว"* (ยอห์น 1:14, 18)

ข้อสรุปของยอห์นผนวกข้อสังเกตกับบทประยุกต์ที่สำคัญอย่างยิ่ง การบังเกิดเป็นมนุษย์ทำให้การทรงสถิตและพระสิริของพระเจ้าปรากฏชัด โดยการรับสภาพเลือดและเนื้อ พระคริสต์ทรงสำแดงพระเจ้าผู้ไม่ปรากฏแก่ตา เหตุใดความสว่างจึงต้องส่องมายังโลก? เพราะผู้คนกำลังคลำหาทางอยู่ในความมืด เหตุใดพระเจ้าจึงต้องทรงสำแดงพระองค์? เพราะผู้คนไม่เห็นพระองค์ ในการเสด็จมายังโลก พระคริสต์ไม่เพียงสิ้นพระชนม์เพื่อประชากรของพระองค์ แต่ยังทรงประทานการมองเห็นแก่ดวงตาที่บอดมานานเกินไปด้วย

การที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นจัดการกับปัญหาที่ครอบคลุม ลึกซึ้ง และเป็นธรรมชาติของมนุษย์มาก จนเราแทบจะไม่สามารถตระหนักถึงมันได้ ปัญหาคือ*เราไม่สามารถเห็นพระเจ้า* ส่วนหนึ่งของปัญหาคือพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ ดังนั้นเราจึงไม่สามารถมองเห็นพระองค์ด้วยตาเนื้อ อีกส่วนหนึ่งของปัญหาคือความบาปทำให้เราไม่มีคุณสมบัติทางศีลธรรมที่จะมองดูพระเจ้า แต่ในความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของเราในฐานะคนบาป เรายังไม่เห็นพระเจ้าในแง่ที่ว่า เราไม่ตระหนักถึงพระสิริแห่งพระคุณและฤทธานุภาพของพระองค์ที่กำลังทำงานในตัวเรา รอบๆ ตัวเรา และผ่านทางเราตลอดเวลา

แต่แล้วความสว่างก็ทะลุทะลวงความมืดของเรา พระเจ้าทรงจัดการกับความมืดบอดของเราโดยส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มายังโลก เมื่อคุณเห็นพระองค์ คุณก็เห็นพระบิดา ถ้าคุณรู้จักพระองค์ คุณก็รู้จักพระบิดา พันธสัญญาเดิมบันทึกช่วงเวลาที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้ตามนุษย์ได้เห็น แต่การปรากฏของพระคริสต์เป็นเหตุการณ์สูงสุด

สรุปก็คือ ปัญหาไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่นี่หรือไม่ได้ทรงทำอะไรเลย ปัญหาคือเราไม่เห็นพระองค์ มุมมองของเราต่อชีวิตจึงมักจะปราศจากพระเจ้าอย่างน่าเศร้า เราพลาดสิ่งเดียวที่คู่ควรแก่การมองเห็น นั่นคือพระสิริของพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่เสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้ ชีวิตของเราก็ไม่ได้ถูกสร้างบนรากฐานแห่งพระสิริของพระเจ้าซึ่งทรงประสงค์ให้เป็นจุดเริ่มต้นและจุดหมายปลายทางของชีวิตเรา เป็นเหตุผลให้ตื่นขึ้นและเป็นพละกำลังให้ก้าวต่อไป ทุกแง่มุมของการดำรงอยู่ของผมมีไว้เพื่อให้เต็มล้นด้วยพระสิริของพระเจ้า ทุกความคิด ทุกการตัดสินใจ ทุกคำพูดของผมมีไว้เพื่อให้ถูกหล่อหลอมด้วยการยอมรับอย่างถ่อมใจถึงการสิทธิของพระองค์เหนือชีวิตของผม ผมถูกสร้างมาให้มีชีวิตเพื่อพระสิริของพระองค์

ดังที่เราได้เห็นแล้ว มนุษย์ทุกคนแสวงหาเกียรติสิริบางอย่าง หากนั่นไม่ใช่พระสิริของพระเจ้า ก็จะเป็นเกียรติสิริจอมปลอมที่ผูกติดอยู่กับโลกในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง อาจเป็นเงินทองและทรัพย์สมบัติ หรือการยอมรับและความเคารพนับถือ อาจเป็นความสำเร็จและชัยชนะ หรือสติปัญญาและความเฉียบแหลมทางปรัชญา บางทีอาจเป็นอำนาจในการควบคุมผู้อื่น ความรักจากคนบางคน หรือมาตรฐานการดำรงชีวิตระดับหนึ่ง ที่รากเหง้าของความยากลำบากและหายนะมากมายคือการแสวงหาพระสิริที่ผิด

การที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นเข้าถึงแก่นแท้ของการต่อสู้ดิ้นรนนี้ เพราะการบังเกิดเป็นมนุษย์เผชิญหน้าผู้คนด้วยสิ่งเดียวที่สามารถสร้างความแตกต่างอย่างยั่งยืนได้ นั่นคือพระสิริของพระเจ้า การสำแดงเปิดเผยพระเจ้าในพระ

สิริอันน่าเกรงขามของพระองค์เป็นสิ่งเดียวที่เผยให้เห็นถึงความว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิงของเกียรติสิริอื่นทั้งสิ้นที่เราโหยหา หากคุณเข้าใจการที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ในแง่นี้ คุณก็ได้เรียนรู้มากแล้วเกี่ยวกับการทรงเรียกของคุณ พันธกิจส่วนบุคคลไม่ใช่แค่เรื่องการเผชิญหน้าผู้คนด้วยหลักการ คำสอน หรือวิธีแก้ปัญหาเท่านั้น แต่เป็นการให้ผู้คนเผชิญหน้ากับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเปี่ยมพระสิริในพระคุณและความจริงของพระองค์ และผู้ทรงมีสิทธิอันชอบธรรมเหนือชีวิตของเรา เมื่อจิตใจของเราถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระสิรินี้เท่านั้น บรรดาหลักการในพระคัมภีร์จึงจะสมเหตุผลสำหรับเรา

พระคุณและความจริง

ยอห์นไม่เพียงอธิบายเป้าหมายของการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ แต่ยังอธิบายถึงลักษณะของการมาบังเกิดนี้ด้วย เขาบอกว่า พระสิริที่ถูกเปิดเผยบนโลกนี้บริบูรณ์ด้วย “พระคุณและความจริง” เมื่อพระเยซูทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ การควบรวมกันอย่างสมบูรณ์แบบที่สุดระหว่างพระคุณและความจริงก็ถูกสำแดงผ่านชีวิต การตาย และการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ เราได้เข้าใจพระคุณของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เองมาในฐานะอาดัมคนที่สอง เพื่อเผชิญกับการทดลองทุกรูปแบบในโลกที่ล้มลงในบาป พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อรักษาพระบัญญัติแทนเรา และได้ทรงทำให้ข้อกำหนดของพระเจ้าสำหรับชีวิตสำเร็จ พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่สละพระองค์เองเป็นลูกแกะบูชาที่สมบูรณ์แบบ เพื่อชำระโทษบาปอย่างครบถ้วน พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากอุโมงค์และทรงซื้อชีวิตใหม่ให้แก่ทุกคนที่วางใจในพระองค์

เนื่องจากตัวหลักของเรื่องราวยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์คือพระคริสต์ ดังนั้นแกนเรื่องหลักของเรื่องราวนี้จึงเป็นเรื่องพระคุณ ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องให้พระคุณเป็นแกนหลักของพันธกิจส่วนบุคคล การให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ และการสร้างสาวกของเราด้วย เราชี้ให้ผู้คนเห็นถึงพระเจ้าผู้ทรงทั้งตั้งเป้าหมายสำหรับชีวิตของพวกเขา และทรงช่วยให้พวกเขาทำในสิ่งที่พวกเขาไม่เคยทำมาก่อน พระคุณของพระองค์นำมาซึ่งการคืนดี การฟื้นฟู และสันติสุข เรื่องเป็นไปไม่ได้ที่คนบาปจะเป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้านั้น กลายเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ผ่านทางพระคุณของพระองค์

ด้วยพระคุณของพระองค์ พ่อแม่สามารถเข้าใจลูกวัยรุ่นที่กบฏด้วยความรักที่อดทนและยืนหยัด ด้วยพระคุณของพระองค์ ภรรยาสามารถละทิ้งความทรงจำอันขมขื่นและให้อภัยสามีของเธออย่างสมบูรณ์ ด้วยพระคุณของพระองค์ ผู้คน

สามารถออกจากคุกแห่งความซึมเศร้า ความวิตกกังวล และการถูกบังคับ ไปสู่ชีวิตแห่งเสรีภาพที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง ด้วยพระคุณของพระองค์ ผู้ที่ถูกผูกมัดด้วยราคะตัณหา ความโลภ ความกลัว หรือการแก้แค้น สามารถมีชีวิตในความบริสุทธิ์และความกล้าหาญแห่งความเชื่อ

พันธกิจส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์ต้องไม่ถูกลดทอนให้เป็นเพียงชุดของหลักการในการดำเนินชีวิต จุดเน้นหลักของพันธกิจนี้คือพระผู้ไถ่ผู้ทรงช่วยผู้คนให้พ้นจากอำนาจของบาป และทรงกำจัดการมีอยู่ของบาปจากชีวิตของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง เราเป็นเพียงตัวแทนของพระคุณนี้ เป้าหมายของเราคือเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจพระคุณนี้และติดตามพระคุณนี้ไป ในขณะที่พวกเขารอคอยการเสด็จกลับมาของพระผู้ไถ่

พระสิริที่ถูกเปิดเผยในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์นั้นเต็มไปด้วยความจริงด้วยเช่นกัน นี่เป็นแกนเรื่องหลักที่สองของเรื่องราวในพระคัมภีร์ บาปทำให้เรากลายเป็นกบฏที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และกลายเป็นคนนับถือรูปเคารพ มันยังทำให้เราตกต่ำลงเป็นคนโง่เขลาด้วย เรามักจะรักความเท็จ หลอกตัวเอง เป็นผู้เชื่อสุดเข้มแข็งในการโต้แย้งเรื่องที่ไร้แก่นสารที่ประดิษฐ์คิดขึ้นตามใจเราเอง เราอ่อนไหวต่อกลอุบายและการทดลองใจของศัตรู เรามีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งที่กำลังเสื่อมสลายและละเลยสิ่งที่จะคงอยู่ตลอดไป เรามักจะซ่อน เพิกเฉย หรือตามืดบอดต่อบาปของเราเอง ในขณะที่เราหมกมุ่นอย่างหนักกับบาปของผู้อื่น หากจะทวนความพระธรรมสุภาษิต 14:12 ก็จะได้ว่า ทางที่ดูเหมือนถูกต้องสำหรับเราคือทางแห่งความตาย หากพระคุณจัดการกับบรรดาผลลัพธ์ทางศีลธรรมของการล้มลงในบาป (ได้แก่การกบฏและการไร้ความสามารถของเรา) ความจริงก็จัดการกับ*ผลกระทบทางความคิด*ของการล้มลงในบาป ผลกระทบของบาปต่อวิธีที่เราคิดและตีความเกี่ยวกับชีวิต

ในพระคริสต์ ความจริงของพระเจ้าได้มาสำแดงในสภาพของเนื้อหนัง พระเยซูทรงเป็นคำอธิบายขั้นสูงสุดถึงวิธีที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ผู้คนคิดและมีชีวิตอยู่ ในชีวิตและคำสอนของพระคริสต์ พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับความโง่เขลาของเราด้วยสติปัญญาที่แท้จริง พระองค์ทรงเรียกเราสู่วิถีชีวิตที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่สัญชาตญาณบาปของเรานำไป ตามธรรมชาติแล้ว ใครบ้างที่เลือกจะมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งที่มองไม่เห็น จะทำดีต่อคนที่ปฏิบัติไม่ดีต่อคุณ หรือจะเชื่อว่ามีพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าในการให้มากกว่าการรับ? ข้อเท็จจริงที่ว่า สำหรับเราแล้ว สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนจะสุดโต่งและขัดแย้งกันนั้น แสดงให้เห็นว่าเราได้หลงทางไปไกลจากความจริงมากแค่ไหน พันธกิจส่วนบุคคลต้องเสนอผู้คนถึงความจริงที่ทำลายวิธีคิดแบบเก่าของพวกเขาเกี่ยวกับ

ตัวเอง ความสัมพันธ์ สถานการณ์ ความทุกข์ยาก และพระเจ้า ผู้คนทำสิ่งโง่เขลาเนื่องจากมุมมองของพวกเขาหยั่งรากในโลกทัศน์ที่เต็มไปด้วยความโง่เขลา ปัญหาของเราไม่ใช่แค่พฤติกรรมที่ผิดและผลลัพธ์ของมันเท่านั้น แต่เป็นความคิดที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมผิดเหล่านั้นด้วย

เราเสนอผู้คนให้เข้าใจถึงหนทางใหม่เอี่ยมในการทำความเข้าใจชีวิต นั่นคือโลกทัศน์ที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ที่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นมีคุณค่าสูงสุด และนิรันดร์กาลทำให้ปัจจุบันมีความหมาย ในการเผชิญหน้าผู้คนด้วยความจริง เราก็เผชิญหน้าพวกเขาด้วยพระคริสต์ นี่ค่อนข้างสุดโต่ง เพราะแนวคิดนี้กำลังบอกว่าความจริงในรูปแบบพื้นฐานที่สุด ไม่ใช่ระบบ ไม่ใช่ศาสนศาสตร์ ไม่ใช่ปรัชญา แต่คือ*บุคคล*ที่ชื่อว่าพระเยซู การดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าหมายถึงการวางใจในพระเยซู ติดตามพระองค์ และดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์ พันธกิจส่วนบุคคลทอสายใยของพระคุณและความจริงผ่านทุกส่วนของชีวิตบุคคล ในแง่นี้ นี่จึงเป็นการที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง เพราะพระคุณและความจริงจะนำผู้คนมาหาพระคริสต์เสมอ

พระประสงค์ใหม่

การที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นไม่ใช่แค่เหตุการณ์หนึ่ง แต่ยังกำหนด*พระประสงค์* อันได้แก่ชุดของแผนการเพื่อบรรลุเป้าหมาย พระประสงค์ของพระเจ้าคือให้คริสตจักรเป็นชุมชนแห่งการบังเกิดเป็นมนุษย์บนโลก เพื่อให้การมีตัวตนของเราเปิดเผยพระคุณและพระสิริที่เต็มไปด้วยความจริงของพระองค์

ก่อนที่พระคริสต์จะถูกจับกุม พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อสาวกของพระองค์และบรรดาผู้ที่จะเชื่ออันเนื่องจากพันธกิจของพวกเขา (พวกเราทุกคน) ในช่วงกลางของคำอธิษฐาน พระเยซูตรัสว่า

> *“ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่น*

พระองค์กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ในพวกเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์" (ยอห์น 17:20-23)

นี่เป็นคำอธิษฐานที่น่าทึ่งสำหรับความเป็นหนึ่งเดียวซึ่งเทียบได้กับองค์ตรีเอกภาพเท่านั้น พระเยซูทรงอธิษฐานขอให้สาวกพระองค์มีลักษณะเด่นเป็นความรักอย่างลึกซึ้งต่อกัน จนชุมชนแห่งความเชื่อมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนที่พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา คำอธิษฐานของพระองค์ยังเปิดเผยจุดประสงค์ของความเป็นหนึ่งเดียวนี้ด้วย ความสัมพันธ์ภายในชุมชนแห่งความเชื่อมีไว้เพื่อเปิดเผยพระคริสต์และพระราชกิจของพระคริสต์แก่โลกที่จับตามอง ความเป็นหนึ่งเดียวนี้มีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่ามิตรภาพอันน่ารื่นรมย์ เป้าหมายคือให้โลกได้เห็นและรู้จักพระคริสต์

พระคริสต์ทรงตั้งมาตรฐานไว้สูงมาก! พระองค์ทรงเรียกเราให้มีความเป็นหนึ่งเดียวที่มีคุณภาพในระดับเดียวกับความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดา ก่อนที่คุณจะท้อใจ ลองนึกถึงพระคริสต์และสาวกของพระองค์ ด้านหนึ่งของห้องคือมัทธิว คนเก็บภาษี ชาวยิวที่เก็บภาษีโรมจากคนยิวเพื่อนร่วมชาติของเขาเอง คนเก็บภาษีถูกคนยิวดูหมิ่นว่าเป็นคนทรยศที่เห็นอกเห็นใจศัตรูชาวโรม

อีกด้านหนึ่งของห้องคือซีโมน พรรคชาตินิยม สมาชิกพรรคชาตินิยมเป็นพวกหัวรุนแรงอนุรักษ์นิยมในสมัยนั้น คล้ายกับกลุ่มกองกำลังหัวรุนแรงและผู้ก่อการร้ายในโลกของเรา พรรคชาตินิยมเชื่อมั่นว่ารัฐบาลโรมจะถูกโค่นล้มได้ด้วยความรุนแรงเท่านั้น และพวกเขาพร้อมที่จะทำ ไม่มีใครที่พวกพรรคชาตินิยมจะเกลียดมากไปกว่าคนเก็บภาษี

พระคริสต์ทรงประสงค์ให้มัทธิวและซีโมนมีความสัมพันธ์ซึ่งแสดงถึงความเป็นหนึ่งเดียวและความรักที่น่าทึ่ง จนโลกรอบข้างสังเกตเห็น — และในการทำเช่นนั้น โลกรอบข้างก็จะเห็นพระคริสต์ นี่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้เลยใช่ไหม? แค่ให้ซีโมนและมัทธิวนั่งในห้องเดียวกันโดยไม่ชกต่อยกันก็ดีมากแล้ว ไม่ใช่หรือ? สำหรับพระคริสต์นี่ยังดีไม่พอ คำอธิษฐานของพระคริสต์บอกเราว่า พระองค์ได้จัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นที่จะให้ประชากรของพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแท้จริง ในคำอธิษฐานของพระองค์ พระองค์ทรงแถลงข้อเท็จจริงแห่งการไถ่ พระองค์ตรัสว่า พระบิดา "เกียรติซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์มอบให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์กับข้าพระองค์" (ข้อ 22) คุณได้ยินเสียง

สะท้อนจากพระธรรมยอห์น 1 ในคำตรัสของพระเยซูนี้ไหม? พระเยซูกำลังตรัสว่า “พระบิดา พระองค์ทรงจดจำพระสิริที่ข้าพระองค์เปิดเผยบนโลกเมื่อข้าพระองค์รับสภาพเนื้อหนังและโลหิต ได้ไหม? ข้าพระองค์ได้ให้พระสิริเดียวกันนั้นกับลูกๆ ของพระองค์แล้ว เพื่อพวกเขาจะสามารถสืบต่อการเปิดเผยพระสิรินั้นบนโลก”

พระประสงค์ของพระเจ้าคือการรับพระสิริและการมอบพระสิริ เพื่อพระสิริจะยังคงถูกสำแดงต่อไปบนโลกเหมือนการที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น บางทีหนทางดีที่สุดในการใคร่ครวญถึงเรื่องการบังเกิดเป็นมนุษย์คือการคิดว่าเรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ต่อเนื่อง นั่นคือพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เอง แต่ไม่ใช่ในการทรงสถิตทางกายภาพของพระคริสต์อีกต่อไป แต่สำแดงพระองค์เองในพระสิริแห่งพระราชกิจของพระองค์ผ่านประชากรของพระองค์ ขณะที่เราดำเนินชีวิตอย่างเป็นรูปธรรมเหมือนที่พระคริสต์ได้บังเกิดเป็นมนุษย์

การที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นช่วยให้เราเข้าใจจุดประสงค์และลักษณะของพันธกิจส่วนบุคคล ผู้คนเปลี่ยนแปลงโดยการเห็นพระคริสต์ในแง่มุมใหม่ๆ ที่เปิดเผยให้เห็นถึงความล่มสลายของเป้าหมายแผนการของพวกเขาเอง และความว่างเปล่าของเกียรติสิริที่พวกเขาแสวงหา การเผชิญหน้าสุดแสนสำคัญของพวกเขาไม่ใช่กับผู้ให้คำปรึกษา แต่เป็นกับพระคริสต์ เราอยู่ในกระบวนการให้คำปรึกษา เพียงเพื่อจัดเตรียมการเผชิญหน้านั้นกับพระคริสต์ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์และความว่างเปล่าในวิถีของตนเอง พวกเขาก็เริ่มมีความหวังว่า สิ่งต่างๆ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ พระเจ้าทรงวางพระสิริของพระองค์บนเรา เพื่อให้ชีวิตและพันธกิจของเราสำแดงพระองค์บนโลกนี้ ด้วยหนทางนี้ สำหรับเราแล้ว การบังเกิดเป็นมนุษย์คือเป้าหมายชีวิต

การทรงเรียกที่มีจุดเน้น

การบังเกิดเป็นมนุษย์ยังเป็นการทรงเรียกด้วย เปาโลนิยามการทรงเรียกนี้ไว้ใน 2 โครินธ์ 5:14-6:2

> *“เพราะว่าความรักของพระคริสต์ควบคุมเราอยู่ เรามั่นใจเช่นนี้ว่ามีผู้หนึ่งสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน ดังนั้นทุกคนจึงตายแล้ว และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย*

เพราะฉะนั้นตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่พิจารณาใครตามมาตรฐานของโลก แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามมาตรฐานของโลกก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก ฉะนั้นถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ และประทานพันธกิจในเรื่องการคืนดีนี้แก่เรา คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษในความผิดของพวกเขา และทรงมอบเรื่องราวการคืนดีนี้ให้เราประกาศ เพราะฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงวิงวอนท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกับพระเจ้า พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

ในเมื่อเราทำงานร่วมกับพระเจ้า เราจึงขอร้องท่านทั้งหลายว่าอย่ารับพระคุณของพระเจ้าโดยไม่เกิดประโยชน์ เพราะว่าพระองค์ตรัสว่า:

> *“ในเวลาโปรดปรานเราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอดเราได้ช่วยเจ้า”*
>
> *นี่แน่ะ บัดนี้เป็นเวลาแห่งความโปรดปราน นี่แน่ะ บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด”*

เราควรทำอย่างไรเพื่อมีส่วนร่วมในพระราชกิจของพระเจ้าในชีวิตของผู้อื่น? เปาโลใช้คำว่า “*ทูต*” เพื่ออธิบายความหมายของการดำเนินชีวิตแบบที่สำแดงการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์

หน้าที่ของทูตคือการเป็นตัวแทนของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทุกสิ่งที่เขาทำและพูดต้องเป็นตัวแทนโดยเจตนาของผู้นำที่ไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น การทรงเรียกของเขาไม่ได้จำกัดอยู่แค่ 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือเฉพาะในงานรัฐพิธี หรือในช่วงวิกฤตระหว่างประเทศเท่านั้น เขาเป็นตัวแทนของกษัตริย์อยู่เสมอ เขายืนอยู่ในฐานะของกษัตริย์ (หรือรัฐบาลของประเทศของเขา) ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนหรือกำลังทำอะไร

ก็ตาม ความสัมพันธ์ของเขาไม่ได้ขับเคลื่อนด้วยความสุขส่วนตัวเป็นหลัก เขาตัดสินใจไปยังสถานที่ต่าง ๆ และทำสิ่งต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านั้นจะช่วยให้เขาเป็นตัวแทนอย่างซื่อสัตย์ของกษัตริย์ได้ ดังนั้นงานของทูตจึงเป็นงานแห่งการบังเกิดเป็นมนุษย์ที่แสดงออกถึงตัวตนของผู้ที่เขาเป็นตัวแทน ในทุกการกระทำ อุปนิสัย และคำพูดของเขาเป็นตัวแทนของกษัตริย์ที่ไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น

เปาโลกล่าวว่าพระเจ้าทรงเรียกเราทุกคนให้ทำหน้าที่เป็นทูตของพระองค์ ชีวิตของเราไม่ได้เป็นของเราเพื่อสนองความปรารถนาของตัวเอง ประเด็นหลักคือ “ผมจะเป็นตัวแทนของกษัตริย์ได้ดีที่สุดอย่างไรในสถานที่นี้ กับคนคนนี้?” นี่ไม่ใช่การทรงเรียกแบบบางเวลา แต่เป็นวิถีชีวิต เมื่อทูตรับหน้าที่ของเขา ชีวิตของเขาก็ไม่ใช่ของตัวเองอีกต่อไป ทุกสิ่งที่เขาพูดและทำมีความสำคัญ เนื่องจากกษัตริย์ที่เขาเป็นตัวแทน การทำสิ่งใดที่น้อยกว่านี้ก็เป็นการดูหมิ่นกษัตริย์และปฏิเสธการทรงเรียกให้เป็นทูต

พระเจ้าทรงเรียกคุณให้ทำอะไรในชีวิตสมรส? ให้เป็นทูต พระเจ้าทรงเรียกคุณให้ทำอะไรในฐานะพ่อแม่? ให้เป็นทูต พระเจ้าทรงเรียกคุณให้ทำอะไรกับมิตรสหายและเพื่อนบ้าน? ให้เป็นทูต พระเจ้าทรงเรียกคุณให้ทำอะไรที่ทำงานและในเวลาพักผ่อน? ให้เป็นทูต เราเป็นตัวแทนของพระประสงค์ของพระเจ้าต่อคนที่พระองค์ทรงนำมาเข้ามาในชีวิตของเรา นี่กว้างขวางกว่าการอุทิศตนรับใช้ในพันธกิจอย่างเป็นทางการที่ครอบคลุมเพียงส่วนหนึ่งของตารางเวลาของเรา แต่เป็นการยอมรับว่าชีวิตของเราเป็นขององค์จอมกษัตริย์

แต่นี่คือจุดที่เราทำให้ตนเองเดือดร้อน เราไม่ได้อยากใช้ชีวิตเป็นทูตจริง ๆ เราอยากใช้ชีวิตเป็นกษัตริย์น้อย ๆ มากกว่า เรารู้ว่าเราชอบอะไรและอยากอยู่กับคนแบบไหน เรารู้ว่าเราอยากได้บ้านแบบไหนและอยากขับรถยี่ห้ออะไร โดยไม่รู้ตัวเราก็ตกอยู่ในวิถีชีวิตแบบ “ความปรารถนาของฉัน เจตจำนงของฉัน และวิธีของฉัน” ที่สิ่งที่เราพูดและทำถูกขับเคลื่อนด้วยความอยากในใจของเราเอง ถ้าเราซื่อสัตย์เราคงต้องยอมรับว่าคำอธิษฐานหลักในใจเราคือ “ขอให้อาณาจักรของฉันมาตั้งอยู่”

ลองจินตนาการว่าชีวิตสมรสจะเป็นอย่างไร เมื่อกษัตริย์น้อย ๆ สองคนต้องแบ่งปันเวลาและพื้นที่ร่วมกัน ภายใต้คำปฏิญาณ ทั้งสองคนต่างถูกขับเคลื่อนด้วยความอยากและความคาดหวังของตัวเอง สิ่งที่พวกเขาต้องการจริง ๆ คือให้อีกฝ่ายทำให้ตนมีความสุข และตราบใดที่อีกฝ่ายทำเช่นนั้น พวกเขาก็ยังคงผูกพันกับชีวิตสมรส ทีนี้ลองจินตนาการว่า กษัตริย์น้อย ๆ เหล่านี้จะมีมุมมองเรื่องการเลี้ยงลูกอย่างไร สิ่งที่พวกเขาโหยหาจริง ๆ คือลูกที่รู้ว่าอะไรถูกต้องดีงามอยู่แล้วและเลี้ยงดู

ตัวเองได้ พวกเขาพบว่า การเป็นพ่อแม่ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้านั้นเรียกร้องการรับใช้และเสียสละทุกวัน และนั่นก็เป็นภาระอันหนักหน่วง นี่คือเหตุผลที่พระคริสต์ตรัสว่า สาวกของพระองค์ต้องตายต่อตนเอง ไม่มีใครสามารถเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ ทูตต้องตายจากการเป็นกษัตริย์ของตนเอง เพื่อเป็นตัวแทนที่เหมาะสมขององค์จอมกษัตริย์เที่ยงแท้องค์เดียว

เป็นเรื่องง่ายมากที่จะหวนกลับไปสู่อาณาจักร “ขอให้เป็นไปตามใจของฉัน” ผมเดินทางบ่อยมาก ไม่อยู่บ้านถึง 40 ถึง 45 สุดสัปดาห์ต่อปี โดยปกติแล้ว ผมจะบินออกไปในเช้าวันศุกร์และกลับในช่วงเย็นวันเสาร์ ด้วยเหตุนี้ ผมจึงตั้งตารอสุดสัปดาห์ที่ผมจะได้ตื่นขึ้นมาบนเตียงของตัวเอง ในสุดสัปดาห์ที่หายากเช่นนั้น ไม่มีใครอยู่บ้านในบ่ายวันเสาร์ ผมคิดถึงสิ่งที่ผมแทบไม่มีโอกาสได้ทำ นั่นคือดูฟุตบอลระดับวิทยาลัย ผมรินโค้กไดเอทเย็นๆ ใส่แก้วใบใหญ่ หยิบขนมขบเคี้ยวโปรดของผมแล้วลงไปที่ห้องครอบครัว ผมหยิบรีโมทคอนโทรลและกำลังจะนั่งลง เมื่อลูกชายวัย 16 ปีของผมเดินออกมาจากห้องน้ำ - พร้อมกับหัวที่ย้อมผมสีเขียวสดใส!

เขาใช้สีย้อมผม “Manic Panic”[7] ซึ่งทำให้ผมของเขาดูเหมือนเศษพลาสติกห่อสีเขียวที่ถูกตัดเป็นชิ้นๆ มันดูเหมือนต้นคริสต์มาสพลาสติกราคาถูกที่วางบนโต๊ะ เขาเดินออกมาจากห้องน้ำ เห็นผมยืนอยู่ตรงนั้นและพูดว่า “เป็นไงครับ พ่อว่าไง” ผมคิดอะไร? ผมคิดอะไร!! ผมคิดว่า *ไปหาลูกบอลประดับมาแขวนเลย ไอ้ต้นคริสต์มาส!* ในพริบตา อุณหภูมิทางอารมณ์ของผมก็เปลี่ยนไป ความคิดของผมแล่นไปอย่างรวดเร็วขณะที่เขายืนอยู่ตรงหน้าผมพร้อมกับเอียงหัวถาม “พ่อไม่มีอะไรจะพูดเลยเหรอ?” ผมแค่ไม่สามารถหยุดมองหัวของเขาได้ และยิ่งมองนานเท่าไหร่ ผมก็ยิ่งรู้สึกว่านี่เป็นเรื่องส่วนตัวมากขึ้นเท่านั้น

คุณเข้าใจมั้ย ผมอยู่บ้านในสุดสัปดาห์นั้นก็เพื่อไปเทศนาที่ในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง พวกเขากำลังจะสรุปการศึกษาพระคัมภีร์เกี่ยวกับครอบครัว และพวกเขาขอให้ผม*พาทั้งครอบครัวไปด้วย* ผมจินตนาการภาพเหตุการณ์ พวกเขาจะพาเราเดินไปที่แถวหน้า - ลูเอลล่า ผม ลูกอีกสามคนของเรา และไอ้ต้นคริสต์มาส! *ใครจะฟังสิ่งที่ผมพูด*? ผมคิด ผมอยากจะพูดกับเขาว่า “ลูกไม่รู้เหรอว่า พ่อทำงานอะไร? ลูกคิดไม่ได้เลยใช่มั้ยว่า ทำไมพ่อถึงอยู่ที่บ้านในสุดสัปดาห์นี้? ลูกนั่งคิดหาวิธีทำให้พ่อบ้าหรือไง?” มีสงครามใหญ่กำลังเกิดขึ้นในใจของผม สิ่งที่ผมจะทำและพูดต่อไปนี้จะถูกกำหนดโดยกษัตริย์องค์ไหนที่ผมเลือกจะติดตาม

---

7 “Manic Panic” (แมนิค แพนิค) เป็นยี่ห้อสีย้อมผมแบบกึ่งถาวรที่มีสีสันสดใส นิยมในกลุ่มวัยรุ่นและวัฒนธรรมอัลเทอร์เนทีฟ (โดยผู้แปล)

เมื่อได้รับคำอธิบาย สิ่งที่ลูกชายของผมทำ*ไม่ได้*เป็นเรื่องส่วนตัว เขาไม่ได้พูดกับตัวเองว่า *พ่ออยู่บ้านสุดสัปดาห์นี้ รู้แล้วว่าจะทำอะไรดี ฉันจะย้อมผมเป็นสีเขียวแปรด แอบอยู่ในห้องน้ำ แล้วกระโดดออกมาตอนที่พ่อกำลังจะนั่งพักผ่อน มันคงสนุกพิลึกแน่ๆ!* แต่ผมแค่รู้สึกว่านี่เป็นเรื่องส่วนตัวก็เพราะสีผมของเขาทำให้แผนของผมพังไป แต่การที่เราทั้งคู่อยู่ในห้องนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ การพบกันของเราถูกวางแผนโดยองค์จอมกษัตริย์ พระองค์ต้องการให้ผมเป็นตัวแทนของพระองค์ต่อลูกชายของผมในบ่ายวันนั้น ในขณะที่มีการต่อสู้เกิดขึ้นภายในตัวผม ผมขอให้ลูกชายนั่งลง และเราก็คุยกัน ขณะที่ผมพยายามเข้าใจแรงจูงใจเบื้องหลังหัวสีเขียวนั้น ผมก็ตระหนักในไม่ช้าว่า มันไม่ได้มุ่งเป้ามาที่ผม และไม่ใช่การกบฏของวัยรุ่น มันเป็นเพียงผลของสมองวัยรุ่นที่ชอบคิดอะไรแปลกๆ! มันดูเหมือนเป็นสิ่งเท่ๆ ที่น่าทำในตอนนั้น ที่จริงแล้ว เขาตื่นขึ้นมาในเช้าวันรุ่งขึ้น มองกระจก แล้วอุทานว่า “โอ้ไม่นะ ฉันทำอะไรลงไป” เขารีบโกนหัวทันที แต่ก็พบว่าหนังศีรษะของเขาก็เป็นสีเขียวด้วย!

ทำไมเราถึงเก่งมากในการเปลี่ยนโอกาสแห่งการรับใช้ให้กลายเป็นช่วงเวลาแห่งความโกรธ? ทำไมเราถึงชำนาญในการทำให้สิ่งที่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวกลายเป็นเรื่องส่วนตัว? ทำไมดูเหมือนว่าผู้คน สิ่งต่างๆ และสถานการณ์ต่างๆ มักขวางทางเรา? ทำไมเราแทบไม่เคยผ่านวันหนึ่งไปโดยไม่มีประสบการณ์ความขัดแย้งบ้างเลย? คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ทั้งหมดก็คือ เราคิดว่า ชีวิตของเราเป็นของเราเอง และเรามุ่งมั่นทุ่มเทให้กับเป้าหมายของอาณาจักรของเราเองมากกว่าของพระเจ้า เราต้องตระหนักว่าคนที่ขวางทางเรานั้น ถูกส่งมาหาเราโดยองค์จอมกษัตริย์ผู้เปี่ยมพระปัญญาและมีอำนาจครอบครองเหนือทุกสิ่ง พระองค์ไม่เคยส่งผิดที่อยู่ และทรงเลือกช่วงเวลาเหมาะสมที่สุดเสมอเพื่อเปิดเผยใจของเราและปรับใจเราให้สอดคล้องกับพระองค์อีกครั้ง

งานของทูต

การดำเนินชีวิตในฐานะผู้แทนสามารถสรุปได้เป็นสามจุดเน้น ในฐานะทูตผมจะเป็นตัวแทนของ:

1. *สาสน์*ขององค์จอมกษัตริย์ ทูตจะถามอยู่เสมอว่า “องค์จอมเจ้านายของฉันต้องการสื่อสารอะไรกับคนนี้ ในสถานการณ์นี้? การตอนสนองของฉันควรมีกรอบจากความจริงใด? เป้าหมายใดที่ควรเป็นแรงจูงใจของฉัน?”

2. *วิธีการ*ขององค์จอมกษัตริย์ ผมจะถามว่า “องค์จอมเจ้านายจะเปลี่ยนแปลงฉันและผู้อื่นด้วยวิธีการใด? พระองค์ได้ทรงตอบสนองต่อผู้คนอย่างไรเมื่อประทับอยู่บนโลกนี้? การตอบสนองแบบใดที่สอดคล้องกับเป้าหมายและทรัพยากรของพระกิตติคุณ?”
3. *พระลักษณะ*ขององค์จอมกษัตริย์ ผมถามว่า “เหตุใดองค์จอมเจ้านายจึงทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ? ฉันจะเป็นตัวแทนที่สัตย์ซื่อต่อพระลักษณะอันเป็นแรงจูงใจในกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ได้อย่างไร? แรงจูงใจอะไรในใจของฉันเองซึ่งอาจขัดขวางสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการทำในสถานการณ์นี้?”

จุดเน้นสามประการนี้จะเปลี่ยนวิธีที่คุณตอบสนองต่อญาติมิตร หรือเพื่อนร่วมงานของคุณได้อย่างไร? เราถูกส่งมาโดยองค์จอมกษัตริย์ เราต้องหันหลังให้กับขอบเขตอันคับแคบแห่งอาณาจักรเล็กๆ ของเราเอง และเปิดตัวเองสู่ความยิ่งใหญ่แห่งอาณาจักรของพระเจ้าและพระสิริของการเป็นตัวแทนพระองค์

สาสน์ วิธีการ และพระลักษณะขององค์จอมกษัตริย์แทรกซึมอยู่ทั่วทุกหน้าของพระคัมภีร์ เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราได้ยินสาสน์ของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า (ดู มัทธิว 5-7 หรือ ลูกา 15-18) เราเผชิญหน้ากับวิธีการของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก (ดู ยอห์น 3:1-21; 4:1-26; ลูกา 9:18-27; 10:25-37) และพระคัมภีร์เต็มไปด้วยความงดงามแห่งพระลักษณะของพระองค์ (ดู ฟีลิปปี 2:1-12; เอเฟซัส 4:29-5:2; 1 เปโตร 2:23) การเป็นทูตหมายถึงการทำตามแบบอย่างขององค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์ในคำพูดและในการตอบสนองของเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน หรืออยู่กับใครก็ตาม

คำวิงวอนเพื่อหัวใจ

2 โครินธ์ 5 ทำให้การทรงเรียกให้เป็นทูตของเราชัดเจนยิ่งขึ้น ในข้อ 20 เปาโลกล่าวว่า *“เพราะฉะนั้น เราจึงเป็นทูตของพระคริสต์โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายผ่านทางเรา”* คำวิงวอนคือการโต้แย้งหรือการอ้อนวอน พระเจ้ากำลังใช้คุณเพื่อวิงวอนขอบางสิ่งในชีวิตของอีกคนหนึ่ง แน่นอนว่า นี่มีบทประยุกต์ใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐ แต่เปาโลกำลังเขียนถึงคริสเตียนเมื่อกล่าวว่า “จงคืนดีกับพระเจ้าเถิด” ที่นี่ เปาโลกำลังพูดถึงบางสิ่งที่มากกว่าการประกาศพระกิตติคุณ

ย้อนกลับไปดูข้อ 15 *“และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย”* อะไรคือจุดประสงค์ของไม้กางเขน? เปาโลจะ

กล่าวว่า ไม้กางเขาไม่ได้มีเพื่อแค่ให้ชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ แต่เพื่อช่วงชิงจิตใจของผู้คนให้กลับมารับใช้พระเจ้าเพียงผู้เดียว บาปของเราทำให้เรามัวแต่หมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ลดทอนเราให้เป็นเพียงผู้นมัสการตนเองอย่างกับการกราบไหว้รูปเคารพ พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อทำลายความหมกมุ่นในตนเองอันเป็นการกราบไหว้รูปเคารพของเรา

จุดเน้นของพระราชกิจของพระคริสต์คือการช่วยเราให้พ้นจากพันธนาการต่อตัวเราเอง! นี่คือรูปแบบการกราบไหว้รูปเคารพแสนแยบยลที่สุด แต่ก็เป็นรูปแบบการกราบไหว้พื้นฐานที่สุดของเรา และเมื่อเปาโลกล่าวว่า “จงคืนดีกับพระเจ้า” เขากำลังสะท้อนคำเรียกร้องของยากอบที่ว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า” ทำไมผู้เชื่อจึงต้องคืนดีกับพระเจ้า? เพราะตราบใดที่บาปยังอาศัยอยู่ในเรา เราจะมีแนวโน้มที่จะหลงเจิ่นไปจากการนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อไปรับใช้ตนเอง

ผมขอย้ำตรงนี้อีกครั้ง พระเจ้าทรงมุ่งมั่นที่จะครอบครองจิตใจของเราอย่างไร้คู่แข่ง พระองค์ไม่พอพระทัยกับความรู้ทางศาสนศาสตร์ หรือการมีส่วนร่วมในโปรแกรมของคริสตจักร พระองค์จะไม่ยอมรับสิ่งใดที่น้อยกว่าแก่นแท้แห่งตัวตนของคุณ ตัวตนที่แท้จริงของคุณ เป้าหมายของพระองค์คือให้ชีวิตของเราถูกหล่อหลอมโดยการนมัสการพระองค์เท่านั้น โดยไม่มีสิ่งอื่นใดอีก พระองค์ทรงส่งเรามาในฐานะทูตของพระองค์เพื่อทำการวิงวอนเพื่อจิตใจของผู้คน

รัก รู้จัก พูด ทำ

วิธีดำเนินชีวิตในฐานะทูตเป็นจุดเน้นของเนื้อหาส่วนที่เหลือในหนังสือเล่มนี้ เราจะพิจารณาสี่วิธีในการทำหน้าที่เป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าในชีวิตของผู้อื่น

สมมติว่าพระเจ้าเปิดตาของคุณให้เห็นผลเสียในชีวิตของเพื่อนคนหนึ่ง อาจเป็นความขัดแย้งในชีวิตสมรส ความสัมพันธ์ที่แตกร้าว ความกลัวที่ครอบงำชีวิตของเธอ หรือความท้อแท้ที่ทำให้เป็นอัมพาต คนที่กำลังดิ้นรนนี้เปิดเผยสิ่งเหล่านี้และขอความช่วยเหลือจากคุณ ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร เป้าหมายของคุณควรเป็นว่า พระเจ้าจะทรงใช้คุณเพื่อสร้างผลดีในชีวิตของเพื่อนของคุณ แม้ว่าเธออาจยังคงอยู่ในสถานการณ์เดิมกับคนเดิม

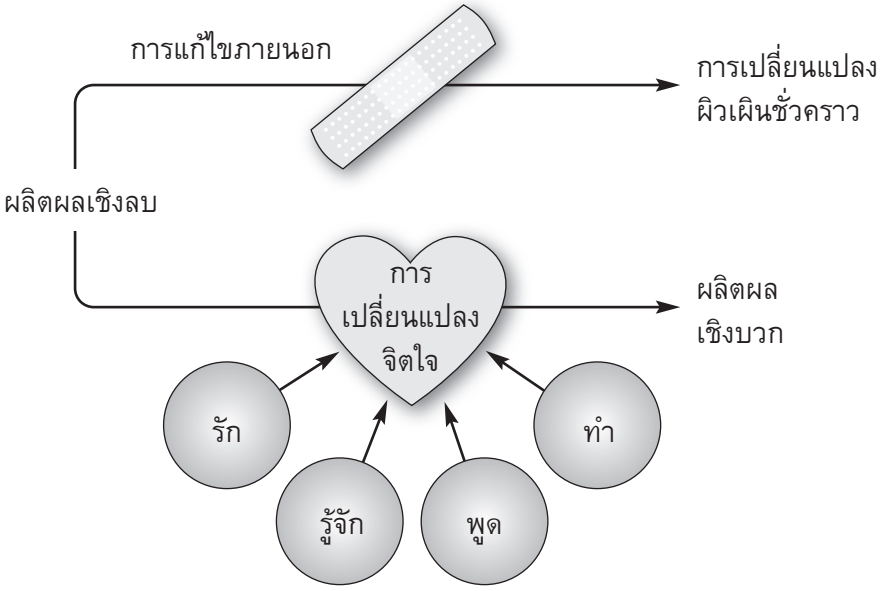
อย่างไรก็ตาม หนึ่งในสิ่งที่คุณจะค้นพบอย่างรวดเร็วก็คือ เมื่อคนส่วนใหญ่แสวงหาการเปลี่ยนแปลง พวกเขามักไม่ได้มองที่จิตใจ พวกเขาต้องการแค่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของตน เปลี่ยนคนอื่น หรือเปลี่ยนแปลงอารมณ์ความรู้สึก

ของตน พวกเขาคิดว่าถ้า “สิ่งต่าง ๆ” เปลี่ยนไป พวกเขาก็จะดีขึ้น แต่หากจุดเน้นอยู่ที่สภาพแวดล้อมภายนอกเท่านั้น ทางออกมักไม่ยั่งยืนและผิวเผิน แน่นอนว่า เป็นเรื่องจริงที่องค์ประกอบในสถานการณ์มักต้องเปลี่ยนแปลง แต่คุณไม่สามารถหยุดแค่นั้นได้ เป้าหมายของคุณต้องเป็นการนำเพื่อนของคุณไปสู่มุมมองที่ลึกซึ้งและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง เป้าหมายของคุณคือช่วยให้เพื่อนตรวจสอบจิตใจของตนและเห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงในระดับนั้น

ดังนั้น ขณะที่คุณพยายามช่วยเหลือเพื่อนของคุณ มีสองสิ่งที่ต้องยึดไว้ หนึ่ง ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ต้องมีเป้าหมายเพื่อการเปลี่ยนแปลงจิตใจ สอง ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ต้องทำตามแบบอย่างขององค์พระผู้ทรงเป็นองค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์ ผมอยากแนะนำรูปแบบการรับใช้ส่วนบุคคลที่ให้ความสำคัญกับทั้งสองสิ่งนี้อย่างจริงจัง รูปแบบนี้ได้กรอบมาจากวิธีที่พระคริสต์ทรงนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่ชีวิตของเราและได้ทิศทางมาจากการทรงเรียกในพระคัมภีร์ให้เปลี่ยนแปลงจิตใจ มีสี่คำที่แสดงถึงสี่แง่มุมของความสัมพันธ์ในการรับใช้ส่วนบุคคล สี่วิธีในการรับใช้เป็นทูตในชีวิตของใครบางคน คำเหล่านั้นคือ **รัก รู้จัก พูด** และ **ทำ** (ดูภาพที่ 6.1)

คำเหล่านี้ไม่ได้แสดงถึงกระบวนการสี่ขั้นตอน ไม่ใช่ขั้นตอนต่าง ๆ ของความสัมพันธ์ในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล ราวกับว่าคุณเริ่มต้นที่คำแรก (**รัก**) และผลักดันผู้คนไปจนถึงคำสุดท้าย (**ทำ**) สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงสี่องค์ประกอบสำคัญของพันธกิจการรับใช้ตามแบบพระคัมภีร์ แม้ว่าจะมีตรรกะบางอย่างในลำดับ แต่คุณจะทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดพร้อมกันขณะที่คุณพยายามเป็นทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้เรามาดูทีละองค์ประกอบกัน

ภาพ 6.1
การรับใช้ในฐานะอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลง

การเป็นอุปกรณ์

รัก

รักเน้นความสำคัญของความสัมพันธ์ในกระบวนการเปลี่ยนแปลง นักศาสนศาสตร์เรียกสิ่งนี้ว่ารูปแบบการเปลี่ยนแปลงตามพันธสัญญา พระเจ้าได้เสด็จมาทำพันธสัญญากับเรา พระองค์ทรงผูกมัดพระองค์เองที่จะเป็นพระเจ้าของเรา และทรงรับเราเป็นประชากรของพระองค์ ในบริบทของความสัมพันธ์นี้ พระเจ้าทรงทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จด้วยการทำให้เราเป็นเหมือนพระองค์ เมื่อเราเข้าใจวิธีที่พระเจ้าทรงทำงานในชีวิตของเราเอง เราก็จะตระหนักว่า ความสัมพันธ์กับพระองค์ไม่ใช่สิ่งฟุ่มเฟือย แต่เป็นสิ่งจำเป็น ความรักเป็นบริบทเดียวที่กระบวนการเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิตจะเกิดขึ้นได้ ในทำนองเดียวกัน เราได้รับการทรงเรียกให้สร้างความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งกับผู้อื่น จุดประสงค์ของพระเจ้าคือให้ความสัมพันธ์เหล่านี้เป็นห้องทำงานที่พระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์จะเจริญงอกงามได้

รู้จัก

รู้จักเกี่ยวข้องกับการทำความรู้จักอย่างแท้จริงกับคนที่พระเจ้าทรงส่งมาในชีวิตของเรา เมื่อคุณสันนิษฐานว่าคุณรู้จักใครบางคน คุณจะไม่ถามคำถามสำคัญที่คุณจำเป็นต้องถาม เพื่อเจาะลึกลงไปใต้เปลือก เรามักคิดว่าเรารู้จักคน เพราะเรารู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพวกเขา (คู่สมรสของพวกเขาคือใคร พวกเขาทำงานที่ไหน ชอบและไม่ชอบอะไรบ้าง ลูกๆ ของพวกเขา ฯลฯ) แต่เราไม่ได้รู้จัก*พวกเขา*จริงๆ

การรู้จักคนหมายถึงการรู้จักจิตใจ เมื่อคุณบอกว่าคุณกำลังรู้จักใครบางคนดีขึ้น นี่ไม่ควรหมายความว่าคุณเข้าใจหัวเข่าของคนนั้นอย่างลึกซึ้ง! แต่ควรหมายความว่า คุณรู้ถึงความเชื่อและเป้าหมาย ความหวังและความฝัน ค่านิยมและความปรารถนาของคนนั้น ถ้าคุณรู้จักเพื่อนของคุณ คุณจะสามารถเดาได้ว่าเพื่อนจะคิดอย่างไรและจะรู้สึกอย่างไรในสถานการณ์หนึ่งๆ มิตรภาพคือการเชื่อมต่อจิตใจ

ฮีบรู 4:14-16 สอนเราว่าพระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกของเราและทรงพระชนม์อยู่ที่นี่เป็นเวลา 33 ปี พระองค์ทรงเผชิญทุกสิ่งที่เราเผชิญ เพื่อเราจะรู้ว่าพระองค์ทรงเข้าใจการต่อสู้ของเรา ดังนั้นหน้าที่**รู้จัก**จึงสำคัญมาก ไม่ว่าจะเป็นบริบทของการตั้งคำถามที่ดีกับมิตรสหาย หรือการรวบรวมข้อมูลในระหว่างการให้คำปรึกษาอย่างเป็นทางการ เป้าหมายของการรู้จักคือการเจาะลึกถึงสิ่งที่อยู่ใต้เปลือกอันผิวเผิน เมื่อคุณทำเช่นนั้น คุณสามารถช่วยให้เพื่อนของคุณรู้จักตัวเองได้แม่นยำขึ้น และปรารถนาการเปลี่ยนแปลงจิตใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นเป้าหมายของพระเจ้า

พูด

การพูดเกี่ยวข้องกับการนำความจริงของพระเจ้ามาใช้กับบุคคลนี้ในสถานการณ์นี้ ในการทำเช่นนี้ คุณต้องถามว่า “พระเจ้าต้องการให้คนนี้เห็นอะไรที่ยังไม่เห็น? ฉันจะช่วยให้เขาเห็นสิ่งนี้ได้อย่างไร?” พระกิตติคุณเต็มไปด้วยตัวอย่างอันยอดเยี่ยมของวิธีที่พระคริสต์ทรงช่วยให้ผู้คนเห็นความจริง ผ่านเรื่องราวและคำถาม พระองค์ทรงทำลายความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา และช่วยให้พวกเขาเห็นว่าตนเป็นอย่างไร และเห็นพระสิริของสิ่งที่พระองค์สามารถทำเพื่อพวกเขา

การพูดความจริงด้วยความรักไม่ได้หมายถึงการประกาศอย่างยิ่งใหญ่ แต่หมายถึงการช่วยให้เพื่อนของคุณเห็นชีวิตของตนเองอย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน เพื่อนของคุณต้องเห็นตัวเองในกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้า และยังต้องเห็นพระเจ้ารวมทั้งทรัพยากรสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ได้จัดเตรียมไว้ในพระคริสต์

ทำ

ท้ายที่สุด คุณต้องช่วยให้เพื่อนของคุณ**ทำ**บางสิ่งกับสิ่งที่เธอได้เรียนรู้ - เพื่อนำความเข้าใจลึกซึ้งที่พระเจ้าได้ประทานให้ มาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันและความสัมพันธ์ของตน ความเข้าใจเพียงอย่างเดียวไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ความเข้าใจว่าตัวเราเองเป็นอย่างไร พระเจ้าคือใครรวมทั้งสิ่งที่พระองค์ได้ประทานให้เราในระคริสต์นั้น ต้องถูกนำไปประยุกต์ใช้กับความเป็นจริงที่เฉพาะเจาะจงและปฏิบัติได้ในชีวิต พระเจ้าทรงเรียกเพื่อนของคุณให้เป็นทั้งผู้ฟังพระวจนะของพระองค์และผู้ปฏิบัติตามพระวจนะนั้นอย่างกระตือรือร้นด้วยในฐานะทูตของพระคริสต์ คุณได้รับการทรงเรียกให้ช่วยเพื่อนของคุณตอบสนองต่อการทรงเรียกนี้ในรูปแบบที่เป็นส่วนตัว

มีอีกหนึ่งสิ่งที่ต้องกล่าวถึงเกี่ยวกับรูปแบบพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลในรูปแบบ **รัก-รู้จัก-พูด-ทำ** นี้ นี่ไม่ใช่เพียงแค่แง่มุมหนึ่งของการรับใช้อย่างเป็นทางการของคริสตจักรท้องถิ่นเท่านั้น แต่เป็นวิถีชีวิตที่พระเจ้าทรงเรียกเราแต่ละคนให้ดำเนินตาม วิถีชีวิตนี้จะใช้ได้ผลทั้งในสำนักงานให้คำปรึกษาอย่างเป็นทางการและในการสนทนาอย่างไม่เป็นทางการกับเพื่อนคริสเตียนที่กำลังต่อสู้ดิ้นรน รูปแบบการรับใช้นี้สามารถปรับใช้ได้ง่ายกับโอกาสต่าง ๆ ที่พระเจ้าให้คุณทำหน้าที่ทูตแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์

▶ รัก
รู้จัก
พูด
ทำ

7 การสร้างความสัมพันธ์โดยการเข้าไปสู่โลกของพวกเขา

นี่เป็นช่วงเวลาที่ครูไม่อาจใช้เงินนับล้านเพื่อซื้อมา ผมกำลังสอนวิชาการให้คำปรึกษา ซึ่งเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาปีที่สามในหลักสูตรการเป็นศิษยาภิบาล นักศึกษาส่วนใหญ่ในชั้นเรียนมักเป็นพวกที่คิดว่า ถ้าคำเทศนาของพวกเขาถูกขัดเกลาเชิงศาสนศาสตร์มาอย่างดี คริสตจักรของพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องมีพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลอีก พวกเขามองว่าวิชาของผมเป็นการเพิ่มภาระที่ไม่จำเป็นให้กับตารางเรียนที่แน่นอยู่แล้ว สิ่งนี้ไม่ได้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวาเลย

ในปีแรกที่ผมสอนวิชานี้ ผมกระโดดเข้าสู่เนื้อหาทันทีโดยไม่ได้พยายามแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของวิชานี้ ทำให้ภาคเรียนนั้นดูยาวนานและยากลำบาก ในปีถัดมา ผมตัดสินใจที่จะเริ่มต้นแต่ละชั่วโมงด้วยเรื่องราวสยองขวัญที่เป็นจริงในการทำหน้าที่ศิษยาภิบาล จนกระทั่งนักศึกษาร้องขอให้หยุด ผมเล่าเรื่องแล้วเรื่องเล่าเกี่ยวกับเหตุฉุกเฉินยามดึก และหายนะในความสัมพันธ์ที่กระจัดกระจายอยู่ตลอดการรับใช้ของผมในฐานะศิษยาภิบาล ผมทำเช่นนี้ต่อไปจนกระทั่งเห็นชัดว่านักศึกษาเชื่อมั่นแล้วว่า พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งที่ผมกำลังจะสอน

ในระหว่างการเล่าเรื่องราวที่ออกรสออกชาดนั้น มีบางอย่างเกิดขึ้นที่ผมจะไม่มีวันลืม ศิษยาภิบาลในอนาคตคนหนึ่งยกมือขึ้นด้วยความหงุดหงิดและพูดออกมาว่า “ก็ได้ เรารู้ว่าเราจะต้องเจอ*โครงการ*พวกนี้ในคริสตจักรของเรา แค่บอกเราว่าต้องจัดการกับพวกมันอย่างไร เพื่อที่เราจะได้กลับไปทำพันธกิจต่อไป!” ความเงียบปกคลุมทั่วทั้งห้อง ในความคับข้องใจของเขา ชายคนนี้ได้แสดงออกถึงทัศนคติของศิษยาภิบาลหลายคนที่มีต่อโลกของการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ การสร้างสาวก และการรับใช้ส่วนบุคคล ผมรู้ว่านี่เป็นโอกาสทองในการสอน และผมต้องการเป็นผู้อารักขาที่ดี ผมขอให้เขาพูดคำที่เขาใช้เรียกคนที่กำลังมีปัญหาซ้ำอีกครั้ง ด้วย

ความลังเลและอายๆ เขาพึมพำคำว่า “โครงการ” ในขณะที่นักศึกษาคนอื่นๆ นั่งหัวเราะคิกคัก

มีหลายสิ่งที่ผิดพลาดในมุมมองของชายหนุ่มคนนี้ต่อการรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาล แต่สิ่งที่ร้ายแรงที่สุดคือ มันปราศจากความรัก ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะแสดงออกถึงความรักที่เสียสละตนเองของพระคริสต์ เขามองว่าคนที่หลงหายและกำลังดิ้นรนเป็นอุปสรรคต่อสิ่งที่เขาถูกเรียกให้ทำ และมองว่าความจำเป็นในการตอบสนองต่อคนเหล่านี้ เป็นการรบกวนอย่างใหญ่หลวง มุมมองของเขาต่อพันธกิจการรับใช้มุ่งเน้นไปที่การเทศนาให้ดีและการทำให้โปรแกรมมีผู้เข้าร่วมมาก ซึ่งจะก่อให้เกิดคริสตจักรที่เติบโตและเจริญรุ่งเรือง เขามองว่าคริสตจักรเป็นองค์กรที่ออกแบบมาอย่างดี มีผู้นำที่ดี และประสบความสำเร็จ แต่เมื่อผมมองดูคริสตจักร ผมเห็นภาพโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยผู้คนที่อยู่ในระยะต่างๆ ของการจัดการกับโรคบาป

ลองจินตนาการถึงแพทย์ที่ออกมาจากห้องตรวจและพูดกับเจ้าหน้าที่ต้อนรับว่า “คนป่วย คนป่วย คนป่วย! ฉันเห็นแต่คนป่วยตลอด! ทำไมคนสุขภาพดีไม่เคยมาหาฉันบ้างนะ?” คริสตจักรเต็มไปด้วยผู้คนที่กำลังจัดการกับผลกระทบของบาป ผู้คนที่ยังไม่ได้ถูกหล่อหลอมให้เป็นพระฉายของพระเยซูคริสต์อย่างสมบูรณ์ คริสตจักรเต็มไปด้วยผู้คนที่หลงทางและไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ผู้ที่ยังไม่ได้เชื่อมโยงปัญหาประจำวันของพวกเขากับพระคุณที่เปลี่ยนแปลงของพระคริสต์ ไม่ว่าคุณจะมองไปทางไหน คุณจะพบคู่สมรสที่กำลังดิ้นรนเพื่อความรัก พ่อแม่ที่กำลังพยายามอดทน ลูกที่ถูกดึงดูดด้วยการทดลองใจ และเพื่อนที่ต่อสู้กับความผิดหวังจากความสัมพันธ์ที่ไม่สมบูรณ์แบบ นี่คือ 100 เปอร์เซ็นต์ของสมาชิกคริสตจักร!

คริสตจักรไม่ใช่ห้องเรียนศาสนศาสตร์ แต่เป็นศูนย์กลางแห่งการกลับใจมาเชื่อพระเจ้า การสารภาพ การกลับใจใหม่ การคืนดี การให้อภัย และการชำระให้บริสุทธิ์ ที่ซึ่งผู้คนที่ไม่สมบูรณ์แบบวางใจในพระคริสต์ มารวมตัวกันเพื่อรู้จักและรักพระองค์ให้มากขึ้น และเรียนรู้ที่จะรักผู้อื่นตามที่พระองค์ทรงออกแบบไว้ คริสตจักรนั้นยุ่งเหยิงและไม่มีประสิทธิภาพ แต่เป็นความยุ่งเหยิงอันแสนวิเศษของพระเจ้า – สถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงจิตใจและชีวิตอย่างถึงรากถึงโคน

ในชั้นเรียนบ่ายวันนั้น ผมสงสัยว่านักศึกษาคนนี้เข้าใจผิดขนาดนี้ไปได้อย่างไร แต่เมื่อผมขับรถกลับบ้านคืนนั้น ยิ่งผมใกล้ถึงบ้านมากเท่าไหร่ ผมก็ยิ่งรู้สึกเครียดมากขึ้นเท่านั้น ผมคิด*ว่า จะไม่ดีหรอกหรือถ้าได้กลับบ้านสักครั้ง โดยที่บ้านไม่เต็มไปด้วยปัญหาที่ผมต้องแก้ไข?* เมื่อผมพูดความคับข้องใจนั้นกับตัวเอง มันก็ทำให้ผมตระหนัก ผมก็เหมือนกับนักศึกษาของผมนั่นแหละ! ผมต้องการลูกที่ไม่เคย

ได้รับผลกระทบจากการล้มลงในบาปและมีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะเลือกสิ่งที่ถูกต้องเสมอ ผมต้องการให้การอธิษฐานร่วมกันในครอบครัวและการบรรยายสองสามครั้งจะสร้างลูกที่จะทำได้ดีด้วยตัวเอง ผมเองก็ขาดความรักที่เสียสละตนเองซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งในครอบครัวที่เต็มไปด้วยคนบาป เช่นเดียวกับนักศึกษาของผม ผมมองว่าลูกๆ ของผมเป็นอุปสรรคต่อแผนการ แทนที่จะเป็นจุดมุ่งหมายของแผนการ

ความรักที่เป็นรากฐาน

ผมเชื่อมั่นว่า รากฐานของพันธกิจที่เปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนนั้น ไม่ใช่หลักคำสอนที่ถูกต้อง แต่เป็นความรัก หากปราศจากความรัก หลักคำสอนของเราก็เปรียบเสมือนเรือที่ไร้ไม้พาย ความรักคือแรงผลักดันที่ทำให้พระเจ้าทรงส่งและสละพระบุตรของพระองค์ ความรักนำพาพระคริสต์ให้ยอมจำนนต่อโลกที่เต็มไปด้วยบาปและความน่าสะพรึงกลัวของไม้กางเขน ความรักคือสิ่งที่ทำให้พระองค์แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด อีกทั้งยังทรงอดทนจนกว่าบุตรแต่ละคนของพระองค์จะถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายของพระองค์ ความรักของพระองค์จะไม่หยุดพัก จนกว่าบุตรทุกคนของพระองค์จะอยู่เคียงข้างพระองค์ในพระสิริ ความหวังของคนบาปทุกคนไม่ได้อยู่ที่คำตอบทางศาสนศาสตร์ แต่อยู่ที่ความรักของพระคริสต์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่เป็นของพระองค์ หากปราศจากความรักนั้น เราก็ไม่มีความหวังทั้งในด้านส่วนตัว ด้านความสัมพันธ์ หรือในนิรันดร์กาล

ความรักนี้ไม่ใช่เพียงพลาสเตอร์ปิดแผลที่พยายามรักษาโลกที่เต็มไปด้วยความบาปหนา แต่เป็นความรักที่เกิดผลและยั่งยืน เป็นความรักที่หวงแหน มุ่งมั่นที่จะเป็นเจ้าของเราโดยไม่มีคู่แข่ง ความรักนี้เผชิญหน้ากับความจริงว่า เราเป็นใครและเราต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไร แล้วก็ลงมือทำงานอย่างเรียบง่าย ความหวังสำหรับสารพัดปัญหาที่เราเผชิญอยู่ - ไม่ว่าจะเป็นปัญหากับจิตใจของเราเองและกับโลกที่มืดมนและเสื่อมทราม - ล้วนพบได้ในความรักขององค์พระเยซูคริสต์ที่มีต่อเรา จงฟังถ้อยคำของเปาโล

> *“ถ้าอย่างนั้น สิ่งเหล่านี้เราจะว่าอย่างไร? ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้? พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ประทานพระบุตรนั้น เพื่อเราทุกคน ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ประทานสิ่งสารพัดให้เราด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนที่*

พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้? พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครจะเป็นผู้ลงโทษอีก? พระเยซูคริสต์หรือ? ผู้สิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย พระองค์สถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราด้วย แล้วใครจะให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได?? จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกันดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ? ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

> *“เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นแกะสำหรับเอาไปฆ่า”*

แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:31-39)

เปาโลกล่าวว่า “คุณเป็นผู้รับความรักของพระคริสต์ และไม่มีสิ่งใดสามารถแยกคุณออกจากความรักนี้ได้” ความรักนี้มอบความหวังให้แก่ทุกคนที่เต็มใจสารภาพบาปและร้องขอการเปลี่ยนแปลง

แต่นี่คือจุดที่เรามักจะติดขัดมีประเด็น เราต้องการพันธกิจที่ไม่เรียกร้องความรักที่เรียกร้องมากเกินไป! เราไม่อยากรับใช้ผู้อื่นในแบบที่ต้องเสียสละส่วนตัวมากมาย เราอยากจะขว้างระเบิดแห่งความจริงใส่ชีวิตผู้คนมากกว่าที่จะสละชีวิตของเราเพื่อพวกเขา แต่นี่คือสิ่งที่พระคริสต์ทรงกระทำเพื่อเรา เราจะคาดหวังว่าจะถูกเรียกให้ทำน้อยกว่านี้ได้อย่างไร? จงฟังถ้อยคำของเปาโลใน 1 โครินธ์ 13 อีกครั้ง

> *“แม้ข้าพเจ้าจะพูดภาษาแปลก ๆ ที่เป็นภาษามนุษย์หรือทูตสวรรค์ได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ จะรู้ความลึ้ลึกทุกอย่างและ*

มีความรู้ทั้งสิ้น และแม้จะมีความเชื่อมากยิ่งที่จะย้ายภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย แม้ข้าพเจ้าจะบริจาคสิ่งของของข้าพเจ้าทุกอย่างหรือยอมให้เอาตัวไปเผาไฟ แต่ไม่มีความรัก ก็จะไม่เป็นประโยชน์กับข้าพเจ้า

ความรักนั้นก็อดทนนานและมีใจปรานี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความอธรรม แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ความรักทนได้ทุกอย่าง เชื่ออยู่เสมอ มีความหวังและความทรหดอดทนอยู่เสมอ

ความรักไม่มีวันเสื่อมสูญ แม้การเผยพระวจนะก็จะเสื่อมสลายไป แม้การพูดภาษาแปลก ๆ ก็จะเลิกพูดกัน แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสลายไป เพราะว่าเรารู้เพียงบางส่วน และก็เผยพระวจนะเพียงบางส่วน แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ที่เป็นเพียงบางส่วนนั้นก็จะสูญไป เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก หาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการของเด็ก เพราะว่าเวลานี้เราเห็นสลัว ๆ เหมือนดูในกระจก แต่ในเวลานั้นจะเห็นแบบหน้าต่อหน้า เวลานี้ข้าพเจ้ารู้เพียงบางส่วน แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนพระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า

และบัดนี้ ทั้งสามสิ่งนี้ยังดำรงอยู่ คือความเชื่อ ความหวัง และความรัก แต่ความรักนั้นใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้

ความรักของพระคริสต์ไม่เพียงแต่เป็นรากฐานแห่งความหวังส่วนตัวของเราเท่านั้น แต่การที่เราสำแดงความรักให้เป็นรูปธรรมตามต้นแบบแห่งการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์นั้นก็เป็นความหวังเดียวที่เราจะเกิดผลเพื่อพระคริสต์ในชีวิตผู้อื่น น่าเศร้าที่หลายคนในพวกเราลืมเรื่องนี้ไป และเรากลายเป็นคนที่เหมือนฆ้องส่งเสียงดังในความสัมพันธ์เป็นเหมือนฉาบที่กำลังกระทบกัน มีแต่ส่งเสียงดังมากมายแต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจริงๆ เกิดขึ้น! ขณะที่ผมขับรถกลับบ้านจากชั้นเรียนในวันนั้น ผมรู้ว่าผมจะถูกเรียกให้รักครอบครัวมากกว่าตัวเอง ผมรู้ว่าผมจะต้องสำแดงความรักของพระคริสต์ออกมา แต่สิ่งที่ผมต้องการคือ อาหารดีๆ การพักผ่อนกับหนังสือพิมพ์ การพูดคุยกับภรรยาอย่างหวานชื่น และช่วงเวลาสั้นๆ ในการอ่านหนังสือบนเตียงก่อนปิดไฟ และผมรู้ว่า คนในบ้านจะต้องเข้ามาขัดขวางแผนของผมแน่นอน!

เราไม่สามารถมีส่วนร่วมในกิจที่ให้ชีวิตของพระคริสต์ได้ หากเราไม่เต็มใจที่จะสละชีวิตของตนเอง นั่นคือเหตุผลที่พระเยซูตรัสว่า *"ถ้าใครมาหาเราและไม่ชังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้แต่ชีวิตของตนเอง คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ และใครก็ตามที่ไม่ได้แบกกางเขนของตนตามเรามา คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้"* (ลูกา 14:26-27) พระคริสต์ไม่ได้กำลังเรียกเราให้มีความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ดังที่ข้อ 27 ชี้ให้เห็นชัด การทรงเรียกนี้คือการตายต่อความเห็นแก่ตัวของเราในทุกวัน เพื่อที่เราจะได้มีส่วนร่วมในพระราชกิจของพระองค์ มิฉะนั้น เราจะขัดขวางสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทำอยู่ แทนที่จะช่วยเหลือพันธกิจนั้น

ผู้คนในชีวิตของคุณเป็นต้นเหตุแห่งความคับข้องใจส่วนตัวมากแค่ไหน? คุณยอมจำนนต่อความเครียด และทำสิ่งที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระคริสต์ หรือทำสิ่งไม่สำแดงพระลักษณะของพระองค์บ่อยแค่ไหน? คุณมองคนอื่นว่าเป็นอุปสรรคต่อพันธกิจ แทนที่จะเป็นเป้าหมายของพันธกิจบ่อยแค่ไหน? คุณหมดหวังกับใครบ้าง? เราได้รับความรักจากพระคริสต์และถูกเรียกให้สำแดงความรักที่เสียสละตนเองในลักษณะเดียวกับที่พระคริสต์ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ว่าพระองค์จะทรงวางเราไว้ที่ใด ผู้คนรับรู้ถึงความรักนั้นในตัวคุณหรือไม่?

ความสัมพันธ์เพื่อการทรงไถ่

เมื่อเราลืมการทรงเรียกให้สำแดงความรักของพระคริสต์ในลักษณะเดียวกับที่พระคริสต์ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ เราก็ยึดถือความสัมพันธ์ต่าง ๆ เป็นของเราเอง ไม่นานความสัมพันธ์เหล่านั้นก็ถูกควบคุมด้วยความพึงพอใจ ความสะดวกสบาย และความสะดวกง่ายดายของเรา เราหงุดหงิดกับคนที่เข้ามารบกวนสิ่งเหล่านี้ และความโกรธของเราส่วนใหญ่เกิดจากความจริงที่ว่า เราเป็นโจรขโมยความสัมพันธ์ ผู้คนไม่ได้เป็นของเรา พวกเขาเป็นของพระเจ้า! ความสัมพันธ์ไม่ได้มีไว้เพื่อความพึงพอใจของเราเป็นหลัก ในทางตรงกันข้าม ความสัมพันธ์ระหว่างคนบาปนั้นยุ่งเหยิง ยากลำบาก ต้องใช้ลงแรงอย่างหนัก และเรียกร้องอย่างมาก แต่ในความยากลำบากนั้น ความสัมพันธ์ถูกออกแบบมาส่งให้ผลต่อพระสิริของพระเจ้าและเพื่อสิ่งดีของเรา เมื่อพระองค์ทรงได้รับการนมัสการและจิตใจของเราได้รับการเปลี่ยนแปลง พันธกิจส่วนตัวที่เกิดผลเริ่มต้นเมื่อเราสารภาพว่า เราได้เอาความสัมพันธ์ที่เป็นของพระเจ้ามาใช้เพื่อจุดประสงค์ที่เห็นแก่ตัวของเราเอง

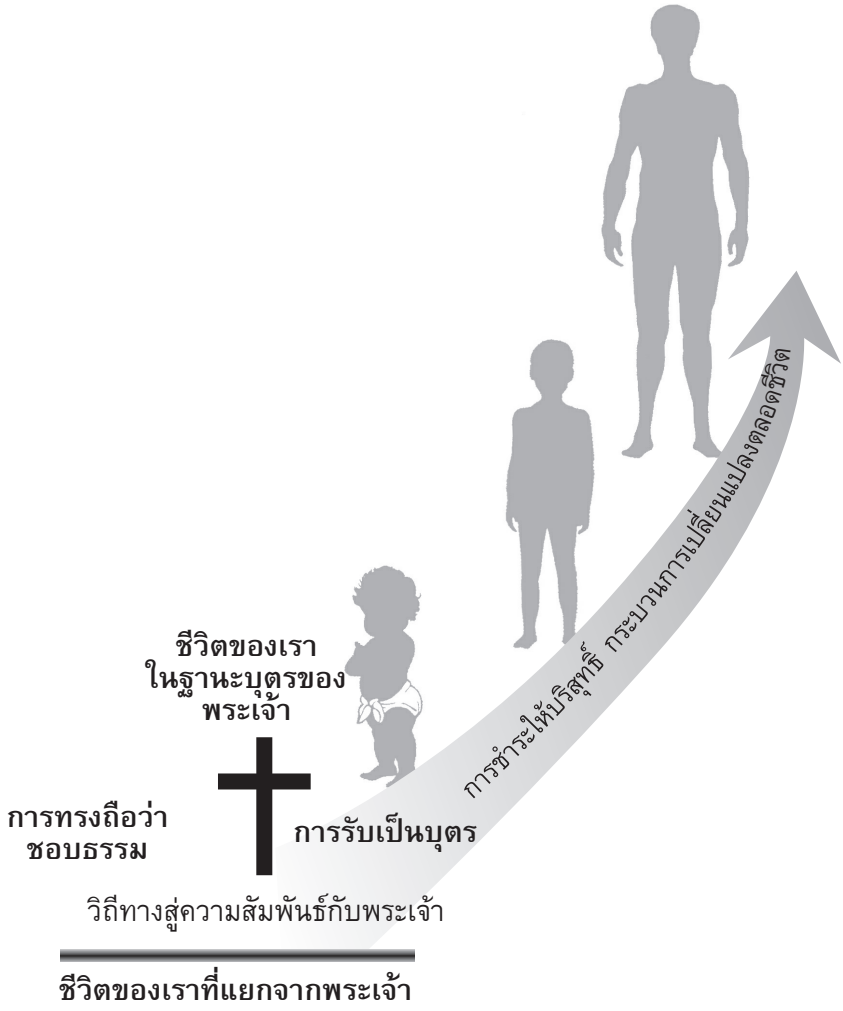
เมื่อเราได้สารภาพและกลับใจแล้ว เราก็พร้อมที่จะถามว่า ความสัมพันธ์ของเราจะมีบทบาทอย่างไรในพระราชกิจที่พระคริสต์ประสงค์จะทำ หากความสัมพันธ์ที่

พระเจ้าประทานให้เราไม่ใช่เพียงความหรูหราเพื่อความสุขของเราเอง แล้วแผนการของพระเจ้าสำหรับความสัมพันธ์เหล่านั้นคืออะไร? นี่นำเรามาถึงหน้าที่ของ**ความรัก**ในพันธกิจส่วนตัว ความสัมพันธ์ของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นเต็มไปด้วยความรักและการไถ่ และพระองค์ต้องการให้ความสัมพันธ์ของเราสะท้อนคุณลักษณะเหล่านั้น นี่ส่งผลอย่างน้อยสามประการ:

1. พระองค์มีเป้าหมายที่สูงส่งกว่าความสุขส่วนตัวของเรา สำหรับความสัมพันธ์ของเรา
2. พระองค์ต้องการให้ความสัมพันธ์ของเราเป็นบริบทสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ทรงกระทำในตัวเราและผ่านทางเรา
3. เราต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้

เราสามารถเข้าใจสิ่งนี้ได้โดยพิจารณาวิธีที่พระคริสต์ทรงทำงานในชีวิตของเราเอง พระคัมภีร์ใช้สามคำเพื่ออธิบายพระราชกิจของพระองค์ นั่นคือ การถือว่าชอบธรรม (justification) การรับเป็นบุตร (adoption) และการชำระให้บริสุทธิ์ (sanctification) (ดูภาพที่ 7.1)

ภาพที่ 7.1
พื้นฐานความสัมพันธ์เพื่อพันธกิจ: ความรอดที่เป็นต้นแบบของเรา

การถือว่าชอบธรรมและการรับเป็นบุตรอธิบายว่า เราเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไร ในการถือว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ พระเจ้าทรงประกาศว่า เราเป็นผู้ชอบธรรมบนพื้นฐานของชีวิต การตายและการเป็นขึ้นจากตายอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ ใน*การถือว่าชอบธรรม* ความชอบธรรมของพระคริสต์ถูกถือว่าเป็นของเราตามกฎหมาย การถือว่าชอบธรรมได้ขจัดบาปที่แยกเราออกจากพระเจ้าและ

มอบความชอบธรรมของพระคริสต์แก่เรา ทำให้พระเจ้ายอมรับเรา และเราสามารถมีความสัมพันธ์กับพระองค์ได้

*การรับเป็นบุตร*ก็เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเช่นกัน พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงถือว่าเราชอบธรรมเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงรับเราเป็นบุตร พระองค์ทรงต้อนรับเราเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์พร้อมกับสิทธิและเอกสิทธิ์ทั้งหมดของการเป็นบุตร การถือว่าชอบธรรมและการรับเป็นบุตรทำให้เรามีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์และครบถ้วนกับพระเจ้า

เพราะพระเจ้าทรงถือว่าเราชอบธรรมและรับเราเป็นบุตรแล้ว เราจึงเป็นคนที่ดีพร้อมแล้วใช่ไหม? นี่เป็นคำถามที่ลวง ถ้าคุณกำลังพูดถึง*สถานะ*หรือความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า คำตอบคือ “ใช่” ไม่มีอะไรที่ต้องเพิ่มเติมเข้าไปในพระราชกิจของพระเยซู เราไม่จำเป็นต้องทำอะไรเพิ่มเติมเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า นี่เป็นของประทานแห่งพระคุณของพระองค์

แต่ถ้าคุณกำลังพูดถึง*สภาพ*ของเราในฐานะบุคคล คำตอบคือ “ไม่” เรายังคงต่อสู้กับบาปทุกวัน และการเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคนยังจำเป็นต้องเกิดขึ้นในตัวเรา เพื่อเราจะสามารถเป็นและทำในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนไว้ให้กับเรา ไม่เหมือนกับการถือว่าชอบธรรมและการรับเป็นบุตรซึ่งเป็นเหตุการณ์ กิจแห่งการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคลนี้เป็นกระบวนการ - กระบวนการที่เรียกว่า*การชำระให้บริสุทธิ์* การชำระให้บริสุทธิ์เป็นกระบวนการที่พระเจ้าทรงทำให้เราเป็น สิ่งที่พระองค์ได้ทรงประกาศว่าเราเป็นตามกฎหมายจากการถือว่าชอบธรรม – นั่นคือความบริสุทธิ์

กรอบความคิดนี้ช่วยให้เราเข้าใจพันธกิจที่พระเจ้าประทานให้เราแต่ละคน พระเจ้าไม่ได้ทรงถือว่าเราชอบธรรมและรับเราเป็นบุตร เพราะเราเป็นคนดีอยู่แล้ว แต่เพราะเราไม่ได้เป็นคนดีต่างหาก พระองค์ทรงทราบว่า การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นในตัวเราได้ก็ต่อเมื่อเราดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์เท่านั้น ในความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์ทรงทำให้ความสัมพันธ์นั้นเป็นความจริง เฉพาะบรรดาผู้ที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านทางการถูกถือว่าชอบธรรมและการรับเป็นบุตรเท่านั้น ที่จะเข้าสู่กระบวนการเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคนของการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง หากไม่มีความสัมพันธ์นี้กับพระเจ้า ก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคล ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าเป็นจุดเริ่มต้นของความรอดของเรา ไม่ใช่จุดสิ้นสุด ความสัมพันธ์นี้เป็นสิ่งจำเป็น ไม่ใช่ความหรูหรา

ในฐานะทูตของพระคริสต์ เราเองก็ต้องเริ่มต้นด้วยการสร้างความสัมพันธ์แห่งความรัก พระคุณ และความไว้วางใจกับผู้อื่นเช่นกัน นี่คือมุมมองแห่งพันธสัญญา

เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เราได้พิจารณาก่อนหน้านี้ เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงสถาปนากับเราผ่านทางพระคริสต์ ความสัมพันธ์ที่เราสร้างขึ้นเป็นบริบทให้พระองค์ทำกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

เมื่อเรามองพระราชกิจของพระเจ้า*ในตัว*เราในฐานะต้นแบบสำหรับงานของเรา*เพื่อ*พระองค์ หลักปฏิบัติสามประการจะปรากฏขึ้น

1. กิจกรรมแห่งการไถ่ของพระเจ้าเกิดขึ้นภายในความสัมพันธ์เสมอ
2. ขั้นตอนแรกของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงเราคือ การดึงเราเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์
3. ความสัมพันธ์ของเราสำคัญต่อกิจที่พระเจ้ากำลังทำให้สำเร็จในตัวเราและในผู้อื่น

นี่คือเหตุผลที่ความสัมพันธ์ของเราไม่ได้เป็นของเรา แต่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และความสัมพันธ์ของเรานั้นบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงใช้ความสัมพันธ์เหล่านั้นเพื่อเตรียมประชากรสำหรับพระองค์เอง ความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันเหล่านี้มีความสำคัญต่อแผนการแห่งการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคลที่ถูกกำหนดไว้ก่อนที่โลกจะเริ่มต้น พระเจ้าประทานโอกาสทุกวันให้เรารับใช้ผู้ที่มีปัญหา โกรธ ท้อแท้ พ่ายแพ้ สับสน และตามืดบอด นี่คือวิธีที่พระองค์ทรงทำงาน และพระองค์ทรงเรียกบุตรแต่ละคนของพระองค์ให้มีส่วนร่วมในงานนี้

มุมมองนี้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราต้องเปลี่ยนแปลงวิธีที่เราตอบสนองต่อกันและกัน การสนทนาที่ตึงเครียดเกี่ยวกับความผิดหวังในชีวิตสมรส เป็นมากกว่าเวลาแห่งความซื่อสัตย์อย่างเจ็บปวดระหว่างสามีและภรรยา พระเจ้ากำลังทรงทำงาน เปิดเผยจิตใจของทั้งคู่ พระองค์กำลังใช้ความสัมพันธ์นี้เพื่อเปลี่ยนแปลงทั้งคู่ หากคู่สมรสจดจำสิ่งนี้ได้ พวกเขาจะตอบสนองต่อกันในวิธีที่แตกต่างอย่างน่าทึ่งจากรูปแบบปกติของพวกเขา แต่หากเป้าหมายเดียวของพวกเขาคือความสุขส่วนตัว แต่ละฝ่ายจะพูดว่า “ฉันอยากให้คู่ของฉันเห็นว่า ฉันไม่มีความสุขแค่ไหน และพยายามมากขึ้นเพื่อทำให้ฉันมีความสุข” หากทั้งคู่มีเป้าหมายนี้ การสนทนาจะไม่เป็นอะไรมากไปกว่าสงครามเห็นแก่ตัวเพื่อความสุขส่วนตัว พวกเขาอาจอ้างว่ารักกัน แต่ในระดับความปรารถนาของจิตใจ ทั้งภรรยาและสามีต่างมุ่งมั่นที่จะได้สิ่งที่ต้องการจากอีกฝ่ายเท่านั้น

หากการสนทนานี้เกิดขึ้นระหว่างสองคนที่ต้องการมีส่วนร่วมในพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า (การชำระให้บริสุทธิ์) สิ่งต่างๆ จะเปลี่ยนแปลง

อย่างมาก เริ่มต้นด้วย*ทัศนคติ*ของพวกเขา เมื่อพวกเขามองกันและกันจากมุมมองในแนวราบเท่านั้น พวกเขาจะรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง และมองโลกในแง่ร้าย ท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาได้ทำทุกวิถีทางที่คิดได้เพื่อให้อีกฝ่ายปรับปรุงตัว แต่ก็ไร้ผล ทว่าเมื่อพวกเขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย พร้อมพระประสงค์แห่งการไถ่ของพระองค์เอง พวกเขาก็มีความหวังพร้อมสารพัดเหตุผล ใช่แล้ว พวกเขาอาจสิ้นหวังกับตัวเอง แต่พระผู้ไถ่ยังคงทรงทำกิจด้วยฤทธานุภาพและพระสิริทั้งสิ้นของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนแปลงพวกเขาและจะยังคงกระทำเช่นนั้นต่อไป มีสารพัดเหตุผลที่จะเชื่อว่า พระองค์กำลังทรงทำสิ่งดีในชีวิตสมรสที่ยากลำบากนี้

การมองสถานการณ์นี้จากมุมมองของการไถ่จะเปลี่ยน*ท่าที*ของพวกเขาด้วย ในความสัมพันธ์แนวราบระหว่างมนุษย์ด้วยกัน พวกเขายืนประจันหน้ากันราวกับเป็นศัตรูที่มีเป้าหมายขัดแย้งกัน พวกเขาต่อสู้เพื่อให้แน่ใจว่า ตนจะชนะได้สิ่งต่างๆ ตามความต้องการ*ของตน* แต่จากมุมมองของการไถ่ สามีและภรรยายืนอยู่ฝ่ายเดียวกัน ในที่สุดแล้ว พวกเขาต่างก็ต้องการให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จในชีวิตสมรสของตน พวกเขาไม่รู้สึกถูกคุกคามจากการมีศัตรู (ซึ่งก็คืออีกฝ่าย) ในทางตรงกันข้าม พวกเขารู้ว่า ตนเป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน พระบิดาทรงหวังดีต่อพวกเขาอย่างที่สุด พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งฝ่ายหนึ่งเพื่อเปลี่ยนแปลงอีกฝ่ายด้วยความรัก ดังนั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องแข่งขันกัน และไม่จำเป็นต้องเอาชนะกัน พวกเขาสามารถซื่อสัตย์ต่อกันด้วยความอ่อนโยนและสงบสุขเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตน เพราะพวกเขาได้ละทิ้งเป้าหมายของตนเองเพื่อเป้าหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

นี่ฟังดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ใช่มั้ย? เราได้หลุดไปไกลจากพระประสงค์ในความสัมพันธ์ จนไม่อาจทำสิ่งเหล่านี้ได้แล้วหรือ? เมื่อคุณศึกษาสิ่งที่พันธสัญญาใหม่กล่าวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ นี่คือต้นแบบที่ปรากฏขึ้น ตัวอย่างเช่น อะไรคือเป้าหมายของพระเจ้าสำหรับการเลี้ยงดูลูกของคุณ? เป้าหมายนี้ต้องไปไกลกว่าการมีห้องที่สะอาด มารยาทที่ดี การแต่งกายที่เหมาะสม การเข้าเรียนในวิทยาลัยที่ดี อาชีพที่ดี และการแต่งงานที่ดี ในทุกสิ่งเหล่านี้ พระเจ้าทรงเรียกพ่อแม่ให้ทำงานเพื่อสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าและยั่งยืนกว่า เปาโลสรุปไว้ในเอเฟซัส 6 เมื่อเรียกร้องให้พ่อแม่เลี้ยงดูลูกๆ ด้วย "การสั่งสอนและการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า สิ่งนี้เปลี่ยนแปลงเป้าหมายของพ่อแม่อย่างสิ้นเชิง จุดเน้นในแนวราบหายไป การทรงเรียกคือให้เป็นส่วนหนึ่งในพระราชกิจของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงจิตใจ - เพื่อช่วยให้เด็กเปลี่ยนจากคนบาปที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ไปสู่คนที่รักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด ต้นแบบการเลี้ยงดูบุตรของเปาโลมีลักษณะของการไถ่อย่างชัดเจน แต่เมื่อพ่อแม่ลืมไปว่า

ช่วงเวลาแห่งความยากลำบากคือช่วงเวลาแห่งการไถ่ พวกเขาก็กลายเป็นอุปสรรคขวางกั้นสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลังทำ

หรือลองนำต้นแบบนี้ไปใช้ในบริบทของการให้คำปรึกษาที่เป็นทางการมากขึ้น มีคนขอคุยกับคุณเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ซับซ้อน คุณเห็นได้ว่าเธอท้อแท้มาก - แทบจะเป็นอัมพาตทำอะไรไม่ได้ เป้าหมายของคุณควรเป็นอย่างไร? ยอดเยี่ยมมากที่จะเสนอสติปัญญาซึ่งช่วยขจัดความสับสน และทำให้สถานการณ์พอทนได้ เป็นพระคุณที่จะมอบความเข้าใจ การปลอบโยน และความหวังให้แก่เธอ เป็นสิ่งดีที่จะทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนเธอตามความเหมาะสม แต่เราต้องเห็นถึงจุดเน้นที่ลึกซึ้งกว่านั้น และให้จุดเน้นนี้เป็นตัวกำหนดการให้คำปรึกษาของเรา

พระเจ้ากำลังทรงดำเนินพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงในจิตใจและชีวิตของผู้หญิงคนนี้ต่อไป พระองค์ได้นำเธอมาถึงสุดทาง เผยให้เห็นถึงผลของการเลือกและพฤติกรรมของเธอ พระองค์กำลังอยู่ในกระบวนการเปิดเผยจิตใจของเธอ เป้าหมายของพระองค์คือ สร้างเธอให้เป็นตามพระฉายของพระบุตรของพระองค์ นี่คืออีกก้าวที่นำเธอให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสต่อสิ่งทรงสร้าง และเข้าใกล้เสรีภาพแห่งการนมัสการพระผู้สร้างไปอีกก้าวหนึ่ง เป้าหมายของพระเจ้าคือ เพื่อให้พระองค์ปกครองความคิดและแรงจูงใจของเธออย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้อัตลักษณ์ของเธอหยั่งรากลึกในพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ แทนที่จะอยู่ในดินแห้งแล้งของความสำเร็จส่วนตัวหรือการยอมรับจากผู้อื่น ความขี้ขลาดและความหดหู่จะถูกแทนที่ด้วยความกล้าหาญและความหวังที่หยั่งรากในการทรงสถิต ฤทธานุภาพ ความรัก และพระคุณของพระองค์ เป้าหมายของพระเจ้านั้นลึกซึ้งกว่าการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และสถานการณ์ เป้าหมายนี้ไม่น้อยไปกว่าการเปลี่ยนแปลงตัวตนอย่างแท้จริง

ความสัมพันธ์ที่นำไปสู่การไถ่มีลักษณะอย่างไร?

อะไรคือสิ่งในทางปฏิบัติที่สามารถช่วยให้สามีภรรยาที่ทะเลาะกันทำหน้าที่ในเชิงการไถ่ได้? ผู้ให้คำปรึกษาจะสร้างความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมพระราชกิจของพระเจ้าในชีวิตของผู้หญิงที่ท้อแท้และดิ้นรนได้อย่างไร? พ่อแม่จะสร้างความสัมพันธ์เช่นนั้นกับลูก ๆ ของตนได้อย่างไร? ศิษยาภิบาลจะสร้างความสัมพันธ์เช่นนั้นในการรับใช้ของตนได้อย่างไร? ความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคลมีลักษณะอย่างไร? พระคัมภีร์เน้นย้ำสี่สิ่งเมื่อเรียกร้องให้เรารักใครสักคนในแบบที่ส่งเสริมกิจของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แต่ละด้านของ**ความรัก**ส่งเสริมความสัมพันธ์ที่มีเป้าหมายของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง (ดูรูปที่ 7.2)

1. *เข้าสู่*โลกของบุคคลนั้น
2. *สำแดง*ความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรม
3. *ร่วม*ในความทุกข์ยาก
4. *ยอมรับ*พร้อมกับมีเป้าหมาย

ภาพ 7.2
4 องค์ประกอบในพันธกิจแห่งความสัมพันธ์ด้วยความรัก

พันธกิจแห่งความสัมพันธ์ด้วยความรัก	
1. เข้าสู่	โลกของบุคคลนั้น
2. สำแดง	ความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรม
3. ร่วมใน	ความทุกข์ยาก
4. ยอมรับ	พร้อมกับมีเป้าหมาย

ในบทเรียนนี้และบทต่อ ๆ ไป เราจะพิจารณาบรรดาองค์ประกอบของความรักในความสัมพันธ์เพื่อการทรงไถ่นี้

▶ องค์ประกอบของความรักข้อ 1: เข้าสู่โลกของบุคคลนั้น

โลกนี้ไม่ขาดแคลนความต้องการ ปัญหาของเราคือ เราพลาดโอกาสที่พระเจ้าทรงวางไว้บนทางของเรา เราจะคว้าโอกาสและทำให้เกิดผลได้อย่างไร? เราเริ่มต้นด้วยการตระหนักถึง*ประตูทางเข้า*ที่พระเจ้าประทานให้เรา ซึ่งเป็นวิธีการเข้าสู่ความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตจากความสัมพันธ์แบบผิวเผิน คุณจะรู้จักประตูทางเข้าเหล่านี้ได้อย่างไร?

การเข้าใจว่าอะไรไม่ใช่ประตูทางเข้าจะช่วยได้ ประการแรก ประตูทางเข้าไม่ใช่*ปัญหา*ที่คนนั้นต้องการพูดคุยด้วย เราอาจสนใจแต่ปัญหาและพลาดโอกาสที่จะเข้าถึงตัวบุคคลที่อยู่ท่ามกลางปัญหานั้น แน่นอนว่า พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามแบบพระคัมภีร์รวมถึงการแก้ปัญหา แต่พันธกิจก็ต้องมุ่งเน้นที่ตัวบุคคลเป็นหลัก แน่นอนว่า พระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับ

การเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์และความสัมพันธ์ แต่กิจนี้มีเป้าหมายหลักคือการเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลอย่างสิ้นเชิง

ประการที่สอง ประตูทางเข้าไม่ใช่*สถานการณ์หรือสภาพแวดล้อม*เฉพาะในชีวิตของบุคคลนั้น เบื้องหลังของสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมนั้นคือการต่อสู้ดิ้นรนในใจที่ลึกซึ้งกว่า และนี่คือจุดสนใจของพระเจ้า ประตูทางเข้าก็ไม่ใช่*บุคคลอื่น*หรือ*ปัญหาในความสัมพันธ์* เราควรต้านทานแนวโน้มที่จะมุ่งเน้นเฉพาะปัญหาในการทำพันธกิจรับใช้ เมื่อเราสนใจที่ปัญหาขณะฟังผู้คน เราจะเหมือนคนในซุ้มยิงปืนที่งานวัด เราจะล่าหาปัญหาราวกับว่ามันเป็นเป็ดพลาสติกที่ลอยผ่านไป และเมื่อเราได้ยินปัญหาเหล่านั้น เป้าหมายของเราก็จะเป็นการยิงมันให้ล้มลง เราจะฟังเพื่อจับถ้อยคำที่บ่งบอกถึงปัญหา (การล่วงประเวณี ความสงสัย ความกลัว ตัณหา การขโมย ความโลภ ความอิจฉา ความขัดแย้ง) แล้วก็ยิงไปเรื่อย ๆ จนกว่าเราจะพูดทุกอย่างที่เรารู้เกี่ยวกับมุมมองของพระคัมภีร์ในหัวข้อนั้น ๆ การทำเช่นนี้เป็นการทำร้ายวิธีการที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราใช้พระวจนะของพระองค์ และยังทำให้เราพลาดประเด็นที่คนซึ่งมีปัญหานั้นกำลังต่อสู้ดิ้นรนในใจโดยสิ้นเชิง

นี่คือเหตุผลว่า ทำไมการตระหนักถึงโอกาสของประตูทางเข้าที่พระเจ้าประทานให้นั้น จึงสำคัญมาก ประตูทางเข้าคือ*ประสบการณ์*เฉพาะของบุคคลหนึ่งเกี่ยวกับสถานการณ์ปัญหาหรือความสัมพันธ์เพื่อรู้จักประตูทางเข้า คุณไม่ควรถามว่า “อะไรคือปัญหาในชีวิตของคนนี้?” แต่ควรถามว่า “คนนี้กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับเรื่องใด*ท่ามกลาง*สถานการณ์นี้?” หรือ “อะไรกำลังครอบงำคนนี้อยู่ในตอนนี้?” ประตูทางเข้าไม่ใช่สิ่งที่คุณคิดว่าคนนั้นกำลังดิ้นรนอยู่ แต่เป็นการต่อสู้ดิ้นรนที่คนนั้นยอมรับ ผู้คนจะบอกคุณว่าพวกเขากำลังต่อสู้ดิ้นรนอย่างไร การต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขาจะทำให้คุณมีจุดร่วมกับพวกเขา และเปิดประตูโอกาสสู่การทำพันธกิจรับใช้ในระดับที่ลึกซึ้งขึ้น

หากกลยุทธ์ประตูทางเข้านี้ยังคลุมเครือในความคิดของคุณ ผมขอยกตัวอย่างสมมติว่ามีผู้หญิงในคริสตจักรของคุณโทรหาคุณ เธอแต่งงานมา 15 ปีและมีลูกสามคน วันหนึ่ง เธอตื่นขึ้นมาพบว่า สามีของเธอหายไป เธอพลิกตัวไปเปิดโคมไฟข้างเตียงและสังเกตเห็นจดหมายพิงอยู่ข้าง ๆ ในจดหมายนั้น สามีของเธอประกาศว่าเขาได้ขอเลิกกับเธอ เขาหลงรักคนอื่น เอาเสื้อผ้าไปด้วย ถอนเงินในบัญชีธนาคารทั้งหมด และจ้างทนายความแล้ว ทันทีที่อ่านจดหมายจบ เพื่อนของคุณก็โทรหาคุณ ลองถามตัวเองว่า อะไรกำลังครอบงำผู้หญิงคนนี้ในขณะนั้น? เธอกำลังต่อสู้ดิ้นรนกับอะไรในตอนนั้น? เธอกำลังประสบกับอะไรในใจของเธอ? อะไรมีอำนาจที่จะทำให้เธอนิ่งเป็นอัมพาต และปล้นความหวังไปจากเธอ?

คำตอบที่ชัดเจนคือความกลัว หัวของเธอท่วมท้นด้วยคำถามที่น่าหวาดกลัว “บ้านของฉันจะเป็นยังไง? ฉันจะหาเลี้ยงดูลูกยังไง? เขาจะเอาลูกไปด้วยหรือมั้ย? ครอบครัวของฉันจะคิดอย่างไร? ฉันจะบอกลูกว่าอย่างไร? เงินในบัญชีธนาคารของเราเหลือเท่าไหร่? สามีของฉันได้คุยกับใครบ้าง และพูดอะไรไปบ้าง? ฉันจะเผชิญหน้ากับผู้คนได้อย่างไร? ผู้หญิงคนนั้นมีอะไรที่ฉันไม่มี?” บางทีคำถามน่ากลัวที่สุดอาจเป็น “ทำไมพระเจ้าถึงปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับฉัน?” ความกลัวเป็นประเด็นสำคัญที่สุดในใจ ณ ขณะนี้ ใจคือพื้นที่รบและเป็นที่ซึ่งคุณจะได้เริ่มต้นรับใช้เธอ หญิงคนนี้จะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากการสรุปทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับการแต่งงานและการหย่าร้าง ถ้านั่นคือทั้งหมดที่คุณหยิบยื่นให้ คุณอาจสูญเสียโอกาสในการช่วยเหลือเธอในอนาคต

ในทางกลับกัน การช่วยให้เธอเผชิญหน้ากับความกลัวของเธอนั้น จะให้โอกาสที่ดีแก่คุณในการแสดงความรักและสร้างความสัมพันธ์ในการรับใช้ เมื่อเราพูดถึงการต่อสู้ดิ้นรนที่แท้จริงของผู้คน พวกเขาจะตอบสนอง *คนนี้ได้ฟังฉันจริงๆ คนนี้เข้าใจฉัน ฉันต้องการความช่วยเหลือแบบนี้มากขึ้น* นี่คือพลังของความสัมพันธ์ที่เต็มไปด้วยความรัก ดังนั้นประตูทางเข้าจึงไม่ใช่ปัญหาที่เป็นรูปธรรมที่คนนั้นประสบ แต่เป็นประสบการณ์เฉพาะของเขาเกี่ยวกับปัญหานั้น (ความกลัว ความโกรธ ความรู้สึกผิด ความวิตกกังวล ความสิ้นหวัง ความรู้สึกโดดเดี่ยว ความอิจฉา ความท้อแท้ ความปรารถนาที่จะแก้แค้น ฯลฯ)

ตระหนักถึงประตูทางเข้า

คุณจะตระหนักถึงประตูทางเข้าที่พระเจ้าส่งมาให้คุณได้อย่างไร? จงฟังอย่างมีจุดมุ่งหมาย มุ่งความสนใจไปที่*ตัวบุคคล*ที่อยู่ท่ามกลางปัญหา ขณะที่เธอเล่าเรื่องราวของเธอ มันจะออกมาเป็นการผสมผสานที่สับสนวุ่นวายของปัจจุบัน อดีต อารมณ์ และการตีความส่วนตัว ฝึกฝนตัวเองให้ฟังสี่สิ่งที่จะแสดงให้คุณเห็นว่าบุคคลนั้น กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับเรื่องอะไร

1. ฟังคำที่แสดง*อารมณ์* (“ฉันโกรธ” “ฉันกลัว” “ฉันหยุดร้องไห้ไม่ได้”)
2. ฟังคำที่แสดง*การตีความ* (“เรื่องนี้ไม่ควรเกิดขึ้น” “ฉันคงได้รับสิ่งที่ฉันสมควรได้รับ” “ฉันสงสัยว่ามันคุ้มค่าที่จะตื่นนอนในตอนเช้าหรือเปล่า”)
3. ฟัง*การพูดกับตัวเอง* (“ฉันเป็นคนล้มเหลว” “เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับฉันเสมอ” “ฉันไม่มีสิ่งที่จำเป็นต้องใช้ในการเผชิญหน้ากับเรื่องนี้”)

4. ฟัง*การพูดถึงพระเจ้า* (“ฉันคิดว่าฉันกำลังทำสิ่งที่พระเจ้าต้องการ” “พระองค์ไม่ได้ยินคำอธิษฐานของฉันเลย” “พระเจ้าปล่อยให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับฉันได้อย่างไร?”)

จำไว้ว่า คุณควรมุ่งความสนใจไปที่ตัวบุคคลและสิ่งที่เธอกำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่ในขณะนั้น ขณะที่คุณฟังสี่สิ่งที่กล่าวมาข้างต้น มองหาแกนเรื่อง (ความโกรธ ความกลัว ความรู้สึกผิด ความสิ้นหวัง) ที่กำลังปรากฏขึ้น จากนั้นจับประเด็นแกนเรื่องนั้น พบกับบุคคลนั้นที่อยู่ท่ามกลางการต่อสู้ดิ้นรนนั้น และสำแดงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมรัก เพราะเธออาจมองไม่เห็นพระองค์ในขณะนั้น เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงถอดใจกับบุคคลนั้น ไม่ได้กลับบ้าน หรือไม่ได้ยุ่งอยู่กับการช่วยเหลือคนอื่น แต่เมฆดำแห่งสถานการณ์อาจบดบังสายตาของบุคคลนั้นจากการมองเห็นพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่และกำลังทรงทำกิจอยู่ พระเจ้าทรงเป็นแหล่งความหวังเดียวของเธอ ขณะที่เธอเผชิญกับสถานการณ์ที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเธอ ขณะที่เธอถูกท่วมท้นด้วยคำถาม (ซึ่งหลายคำถามไม่มีใครสามารถตอบได้) สิ่งที่เธอต้องการจริง ๆ คือการพักสงบที่พบได้เฉพาะในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรง “เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก” ผู้จะไม่ละทิ้งหรือทอดทิ้งเธอเลย ในช่วงแรกของการรับใช้นี้ ผมมีโอกาสอันวิเศษที่จะเปิดเผยพระเจ้าให้กับคนที่กำลังมีปัญหาในการมองเห็นพระองค์ พระองค์ทรงอยู่ที่นี่! พระองค์ทรงเข้าใจ! พระองค์ทรงสามารถช่วยได้! พระองค์ทรงกำลังทำสิ่งที่ดีบางอย่าง!

คุณเคยมีประสบการณ์น่าหงุดหงิดที่คุณต้องการเล่าให้ใครสักคนฟังไหม? บางที คุณอาจพลาดนัดสำคัญ เพราะการจราจรที่ติดขัด คุณจะรู้สึกอย่างไรถ้าคุณเล่าให้เพื่อนฟัง แล้วเขาตอบกลับมาด้วยการบรรยายถึงข้อเท็จจริงว่า คุณไปผิดทาง และเขารู้มาหลายปีแล้วว่า มีเส้นทางอื่นที่ดีกว่า? คุณจะรู้สึกอย่างไรถ้าเขาขัดจังหวะเรื่องราวของคุณ เพื่อเล่าเรื่องราวของตัวเองที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังรบกวนจิตใจคุณ?

เพื่อนของคุณไม่ได้ฟังเพื่อหา*ตัวคุณ*ที่อยู่ในท่ามกลางเรื่องราวของคุณ การตอบสนองของเขาอาจมีความเชื่อมโยงทางตรรกะบางอย่างกับข้อเท็จจริงที่คุณแบ่งปัน แต่มันไม่ได้ช่วยอะไร เพราะมันไม่ได้เชื่อมโยงกับผลกระทบของสถานการณ์ที่มีต่อชีวิตจิตใจของคุณ ในสายตาของเพื่อนคุณ เขาเห็นแต่การจราจร เขาไม่เห็นคุณ เขาไม่เห็นคุณที่กำลังมองนาฬิกาอย่างกระวนกระวาย เขาไม่เห็นคุณที่กำลังพยายามโทรศัพท์อย่างสิ้นหวัง เขาไม่เห็นคุณที่กำลังทุบพวงมาลัยรถ เขาเห็นแต่การจราจร และเมื่อเขาตอบสนอง เขาพูดถึงแต่การจราจร ไม่ใช่ตัวคุณ ในหลายเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ พวกเราทุกคนเคยเผชิญกับความหงุดหงิดนี้ แต่ลองจินตนาการถึง

ความเจ็บปวดของการเผชิญกับการต่อสู้ดิ้นรนครั้งใหญ่ แล้วรู้สึกว่าไม่มีใครได้ยินคุณจริง ๆ ไม่มีใครพูดถึงสิ่งที่คุณกำลังต่อสู้อยู่ในท่ามกลางวิกฤตของคุณ

นี่ไม่ใช่วิถีทางของพระเจ้า เราสามารถมอบความรักที่เป็นส่วนตัวและเฉพาะเจาะจง ไม่ใช่ความรักไร้จุดหมายและเต็มไปด้วยคำพูดที่ฟังดูดีแต่ไม่มีความหมาย เราสามารถทำตามแบบอย่างของที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระผู้เลี้ยงที่ดีผู้ออกตามหาแกะหลงของพระองค์อยู่ โอบอุ้มไว้ในอ้อมพระกร และนำแกะนั้นไปยังที่ปลอดภัย การทำตามแบบอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าหมายความว่า เราสื่อสารหลายสิ่งให้กับคนที่กำลังต่อสู้ดิ้นรน

ให้บุคคลนั้นรู้ว่าคุณได้ยินการต่อสู้ดิ้นรนของเธอ เมื่อคุณเห็นแกนเรื่องปรากฏขึ้น คุณต้องกล่าวซ้ำให้เธอฟังด้วยการใช้คำพูดของเธอเอง ก็จะเหมาะที่สุดในการทำเช่นนี้ คุณกำลังบอกว่า “พระเจ้าได้ส่งคนที่ได้ยินคุณมา คนที่เริ่มเข้าใจสิ่งที่คุณกำลังเผชิญอยู่” ให้เธอรู้ว่า คุณสนใจที่ตัวเธอในฐานะบุคคล ไม่ใช่แค่ปัญหาที่เธอกำลังเผชิญอยู่

ให้บุคคลนั้นรู้ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ที่นั่น และพระองค์ทรงเข้าใจการต่อสู้ดิ้นรนนั้น อย่าทำเช่นนี้โดยแนะนำคนนั้นตามโครงร่างทางศาสนศาสตร์ แต่จงหันไปยังข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงสิ่งที่กำลังครอบงำเธออยู่โดยตรง ในการทำเช่นนี้ คุณบรรลุสองสิ่ง คุณช่วยให้เธอ (1) ตระหนักว่า พระคัมภีร์พูดถึงประเด็นที่ลึกซึ้งที่สุดของประสบการณ์มนุษย์ และ (2) เห็นว่า พระเจ้าทรงพบกับประชากรของพระองค์อย่างทรงฤทธานุภาพที่สุดในประสบการณ์ ซึ่งพวกเขากลัวว่าพระองค์จะไม่ทรงสถิตอยู่

พระธรรมสดุดีมีประโยชน์มากในที่นี้ ผมคิดว่าพระธรรมสดุดีอยู่ในพระคัมภีร์เพื่อทำให้เราซื่อสัตย์ บทสดุดีเหล่านี้เตือนเราว่า การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อไม่ใช่เรื่องง่าย ชีวิตของผู้เชื่อคือสงครามประจำวันที่ต่อสู้ในหัวใจของเรา และการต่อสู้ถูกบรรยายไว้ชัดในพระธรรมสดุดี ครั้งแล้วครั้งเล่า พระธรรมสดุดีให้ถ้อยคำเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ดิ้นรนของผู้คนที่พระเจ้าส่งมาหาผม แต่พระธรรมสดุดีทำมากกว่านั้น พระธรรมเล่มนี้ไม่เพียงแต่บันทึกการดิ้นรนของมนุษย์ แต่ยังสะท้อนถึงการทรงสถิตของพระเจ้า ครั้งแล้วครั้งเล่าที่สดุดีเตือนใจเราว่า เรามีความหวัง ไม่ใช่เพราะเราเก่งกาจหรือฉลาด หรือเพราะสถานการณ์ง่ายดาย แต่เป็นเพราะพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเรา

ให้บุคคลนั้นรู้ว่าคุณจะยืนหยัดเคียงข้างเธอ ย้อนกลับไปตัวอย่างของเพื่อนที่ให้คำปรึกษาคุณหลังพลาดนัดสำคัญเพราะรถติด คำพูดของเพื่อนสื่อว่า สิ่งเดียวที่คุณต้องทำคือยอมรับความผิดพลาดของตัวเองและตระหนักว่าคุณได้จ่ายชดใช้ความผิดพลาดนั้นแล้ว เขาเชื่อว่า ตนทำหน้าที่ได้อย่างเหมาะสมและเดินหน้าต่อไป

ปัญหาคือเขาไม่ได้ให้คำปรึกษาคุณ แต่เขาให้คำปรึกษากับปัญหา เขาไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งที่คุณกำลังดิ้นรนอยู่อันเป็นผลจากการติดรถ จึงไม่น่าแปลกใจที่เขารู้สึกสบายใจที่จะโยนคำวิจารณ์อย่างรวดเร็วใส่คุณ โดยไม่ได้จัดการกับความคิดและความปรารถนาในใจของคุณเลย เขาคิดว่า ตนได้ช่วยคุณแล้ว แต่จริงๆ แล้วไม่ได้ช่วยอะไรเลย เขาพูดถูกว่าคุณไปผิดทาง แต่เขาลืมไปว่าในการทำเช่นนั้น *คุณพลาดนัดสำคัญ!* และผลกระทบจากเรื่องนั้นยังคงรบกวนจิตใจคุณอยู่ ผมเกรงว่า พวกเราหลายคนเสนอความช่วยเหลือที่ไม่ได้เยียวยารักษาอะไรเลย เพราะตั้งแต่แรก เราจดจ่ออยู่กับปัญหามากเกินไป จนมองข้ามตัวบุคคลและการต่อสู้ดิ้นรนภายในจิตใจของเขา

หนึ่งในการต่อสู้ดิ้นรนซึ่งพบบ่อยที่สุดในยามวิกฤตคือความรู้สึกโดดเดี่ยว ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องน่าท้อใจมากเมื่อผู้คนโยนคำตอบอย่างรวดเร็วใส่คุณ แล้วเดินจากไป มันให้ความรู้สึกราวกับว่า พวกเขาปล่อยมือจากชีวิตของคุณอย่างรวดเร็วและหันกลับไปสนใจชีวิตของตนเอง ดังนั้น สำคัญมากที่เราต้องสำแดงตั้งแต่แรกว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “เราจะอยู่กับเจ้า” ให้เป็นรูปธรรมจับต้องได้เหมือนดังพระคริสต์ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ในการทำเช่นนั้น เราได้จัดการกับความเชื่อผิดๆ ทางศาสนศาสตร์ ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงหายไปในยามลำบาก เรามอบการทรงสถิตที่มีชีวิตและความรักให้แก่ผู้คน ซึ่งทำให้การทรงสถิตของพระเจ้ามีเลือดเนื้อจริงๆ เรายังต่อสู้กับศัตรูที่กระซิบข้างหูผู้เชื่อว่า “พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหนหล่ะตอนนี้?” จงบอกคนนั้นให้รู้ว่า คุณไม่เพียงแต่จะช่วยเธอจัดการกับปัญหาที่เธอกำลังเผชิญอยู่ แต่คุณห่วงใยเธอและอยู่เคียงข้างเธอด้วย

จุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง

เมื่อคุณพยายามรับใช้ผู้คนในลักษณะนี้ จิตใจของพวกเขาจะตอบสนองในสามด้านที่เตรียมเวทีสำหรับการรับใช้และการเปลี่ยนแปลงที่มากขึ้นในวันข้างหน้า

1. *ความไว้วางใจในแนวนอน*ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน บ่อยครั้งที่คนซึ่งกำลังลำบากจะไม่เปิดใจง่ายๆ พวกเขากลัวจะถูกทำร้ายอีก และรู้สึกยากจะไว้ใจผู้อื่น แต่เมื่อผมสามารถเข้าใจเชื่อมต่อกับประสบการณ์จริงของบุคคลนั้นที่อยู่ท่ามกลางการทดลอง ผมก็มีโอกาสที่จะสร้างความไว้วางใจ คนนั้นจะพูดกับตัวเองว่า *“เขาได้ฟังฉันจริงๆ เขาเข้าใจสิ่งที่ฉันกำลังเผชิญอยู่ เขาดูเหมือนเป็นคนที่ฉันไว้ใจได้”* ความเต็มใจที่จะไว้วางใจนี้สำคัญมากต่อความสัมพันธ์ซึ่งจะทำให้กิจของพระเจ้าเจริญ

งอกงามได้ ในขณะที่คุณพยายามรับใช้คนๆ นี้ คุณกำลังขอให้เธอวางจานกระเบื้องเนื้อบางของชีวิตเธอไว้ในมือของคุณ คุณกำลังจะขอให้เธอพูดถึงประเด็นที่สำคัญและละเอียดอ่อนที่สุดในชีวิตของเธอ เธอจะทำเช่นนั้นก็ต่อเมื่อเธอไว้ใจคุณเท่านั้น การสนทนาส่วนใหญ่ของเรามักจะไม่เป็นส่วนตัวและพูดจาแบบระมัดระวัง เราพูดมากแต่ไม่ค่อยมีเนื้อหาสาระ เรามักจะเก็บเรื่องส่วนตัวให้กับคนที่เราไว้ใจเท่านั้น ความไว้วางใจจึงสำคัญมากในความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงจิตใจ

2.*ความหวังในแนวตั้ง*ที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงทำให้คนที่กำลังดิ้นรนนั้นต้องประหลาดใจด้วยพระคุณของพระองค์เท่านั้น ขณะเดียวกันพระองค์ยังทรงเรียกพวกเขาให้ทำสิ่งที่ยากและไม่คาดคิด สิ่งที่ขัดแย้งกับสัญชาตญาณปกติของคนๆ นั้น พระเจ้าจะตรัสว่า “จงฟังเรา จงวางใจเรา จงติดตามเรา” ถ้าคนๆ นั้นจะติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาต้องมองดูพระพักตร์ของพระองค์และเห็นความหวัง แต่บ่อยครั้งคนที่อยู่ภายใต้การทดลองใจอันยิ่งใหญ่นั้น มองดูองค์พระผู้เป็นเจ้าและเห็นสารพัดสิ่ง เว้นแต่ความหวัง ดังนั้น ในช่วงแรกๆ นั้น เรากำลังช่วยให้ผู้นั้นมองเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ตระหนักว่าพระองค์ทรงเข้าใจการต่อสู้ดิ้นรนที่ซ่อนอยู่ภายใน ทรงสถิตอยู่กับเขาหรือเธอ และทรงหยิบยื่นความช่วยเหลือที่ช่วยได้จริงๆ เราต้องการช่วยคนๆ นั้นให้เคลื่อนเข้าใกล้องค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่จะหนีออกห่างจากพระองค์ เราต้องการช่วยคนที่กำลังซ่อนตัว หลีกเลี่ยง ปฏิเสธ กล่าวหา สงสัย วิ่งหนี หรือยอมแพ้ให้กลายเป็นผู้แสวงหา - และไม่ใช่แค่ผู้แสวงหาความช่วยเหลือเท่านั้น แต่เป็นผู้แสวงหาพระเจ้าด้วย นี่เป็นเรื่องสำคัญเพราะผู้รับคำปรึกษาจะไม่ใช่ผู้รับคำปรึกษาจนกว่าเขาจะเป็นผู้แสวงหา

3.*ความมุ่งมั่นต่อกระบวนการ* ไม่ค่อยมีคนมาหาคุณและพูดว่า “ฉันรู้ว่าพระเจ้าต้องการทำงานเปลี่ยนแปลงที่ยอดเยี่ยมในจิตใจของฉัน ฉันสงสัยว่าคุณจะเต็มใจช่วยไหม” คนนั้นอาจไม่ได้แสวงหาความช่วยเหลือเลย แค่ต้องการจะระบายและเล่าเรื่องราวของตน เขาอาจกำลังมองหาพันธมิตรหรือใครสักคนที่จะรับรองพฤติกรรมและการตีความของเขา ถึงแม้ว่าคนนั้นจะนัดหมายอย่างเป็นทางการเพื่อคุยกับผม ไม่ใช่ทุกคนจะมุ่งมั่นในการแสวงหาความช่วยเหลือหรือเปลี่ยนแปลง

แต่เมื่อคุณได้เข้าใจการต่อสู้ดิ้นรนของใครสักคน และนำเสนอความหวังจากพระเจ้าในท่ามกลางสถานการณ์นั้น เขาจะต้องการบางอย่างมากกว่านั้น ผมมักจะบอกนักเรียนของผมให้ตั้งเป้าต่ำๆ ในตอนแรก พวกเขาไม่ควรพยายามแก้ปัญหาทั้งโลกในเวลาไม่กี่นาที สิ่งสำคัญที่พวกเขาควรพยายามทำให้สำเร็จในการพูดคุยครั้งแรกกับคนๆ หนึ่งคือ การช่วยให้เขาเต็มใจที่จะพูดคุยอีกครั้ง การพูดคุยครั้งแรกอาจเป็นเพียงการระบายความรู้สึก แต่การพูดคุยครั้งที่สองบ่งบอกถึงความมุ่งมั่น

บางอย่างต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า นั่นคือเป้าหมายของผม - เพื่อสนับสนุนให้คนๆ นั้นไว้วางใจพระเจ้า

คำถามเพื่อมองหาประตูทางเข้า

การตระหนักถึงโอกาสที่จะเป็นประตูทางเข้านั้น เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ในการตั้งคำถามที่ถูกต้อง ด้านล่างเป็นรายการคำถามที่ช่วยให้เห็นประตูทางเข้า ซึ่งคุณอาจถามผู้หญิงที่สามีทิ้งไป (อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ยากที่คุณจะถามคำถามเหล่านี้ทั้งหมดในคราวเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอโทรมาครั้งแรก)

- “อะไรคือความคิดที่แวบเข้ามาในหัวของคุณ เมื่อคุณอ่านข้อความในกระดาษแผ่นนั้น?”
- “ตอนนี้คุณกำลังต่อสู้ดิ้นรนกับเรื่องอะไรมากที่สุด?”
- “ตอนนี้คุณกำลังเผชิญกับเรื่องอะไรที่คุณเคยคิดว่า คุณจะไม่มีวันเผชิญ?”
- “คุณรู้สึกอย่างไร?”
- “ตอนนี้คุณกำลังกลัวเรื่องอะไรอยู่?”
- “คุณกำลังโกรธมั้ย? และอะไรคือประเด็นที่คุณกำลังครุ่นคิดต่อสู้ดิ้นรนจริง ๆ ?”
- “ลองอธิบายว่า ตอนนี้คุณมีมุมมองกับพระเจ้าอย่างไร คุณคิดว่าพระองค์ทรงทำอะไรอยู่?”
- “คุณรู้สึกหมดหวังหรือไม่? คุณรู้สึกว่าพระเจ้ากำลังขอให้คุณทำสิ่งที่เป็นไปไม่ได้หรือไม่?
- “ถ้าเป็นไปได้ คุณคิดว่าคุณจะถามสามีว่าอะไร?”
- “ถ้าเป็นไปได้ คุณคิดว่าคุณจะถามพระเจ้าว่าอะไร?”
- “เวลาที่คุณนอนไม่หลับ หัวของคุณคิดอะไรอยู่?”
- “ในสถานการณ์นี้ เรื่องไหนที่ส่งผลกระทบกับคุณมากที่สุด?”
- “คุณรู้สึกเสียใจกับเรื่องอะไรมากที่สุด?”

ขณะที่ถามคำถามเหล่านี้ ให้ฟังเพื่อจับประเด็นที่แสดงให้คุณเห็นว่า สงครามกำลังพลุ่งพล่านอยู่ภายในผู้หญิงคนนี้ตรงไน เป้าหมายคือให้ความไว้วางใจในแนวนอน ความหวังในแนวตั้ง และความมุ่งมั่นต่อกระบวนการที่เกิดขึ้น เพื่อทั้งหมดนี้จะเป็นเวทีให้พระเจ้าทำกิจแห่งการเปลี่ยนแปลง แต่นี่เป็นเพียงวิธีแรกที่ผมพยายามรักคนๆ นั้น ตอนนี้เรามาพิจารณาวิธีที่สองกัน

▶ องค์ประกอบของความรัก 2: สำแดงความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรม

หากมีคนถามคุณว่าพระเจ้าใช้เราเพื่อเปลี่ยนแปลงผู้คนอย่างไร คุณจะตอบว่าอย่างไร? เปลี่ยนจากแค่สิ่งที่เราพูดเท่านั้นหรือ? เราเพียงแค่เผชิญหน้าผู้คนด้วยความจริงและเรียกร้องให้พวกเขาเชื่อฟังใช่ไหม? พันธกิจการรับใช้ส่วนตัวเป็นเพียงรูปแบบการบำบัดด้วยการพูดคุยตามแบบพระคัมภีร์หรือ? หรือพระเจ้าทรงใช้เราในวิธีอื่นๆ เพื่อเปลี่ยนแปลงผู้คน?

ลองนึกถึงคนที่พระเจ้าทรงใช้ในชีวิตของคุณเอง เป็นเพราะสิ่งที่พวกเขาพูดเท่านั้นหรือ? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงใช้คำพูดของพวกเขาอย่างทรงพลังในช่วงเวลาสำคัญ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คุณได้รับประโยชน์จากคำแนะนำ มุมองลึกซึ้ง ความซื่อสัตย์ และการเผชิญหน้าของพวกเขา แต่พระเจ้าทรงใช้ความสัมพันธ์นั้นในวิธีอื่นๆ อย่างไรเพื่อส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในตัวคุณ? บางทีความเต็มใจของพวกเขาที่จะให้อภัยคุณ อาจสอนคุณเกี่ยวกับธรรมชาติที่แท้จริงของการให้อภัยมากกว่าการสนทนาใดๆ บางทีคุณอาจเรียนรู้เกี่ยวกับทรัพยากรของพระคริสต์ โดยการดูพวกเขาอดทนต่อความยากลำบากแสนสาหัส บางทีคุณอาจเริ่มเข้าใจพลังของความรักตามพระคัมภีร์ โดยการดูพวกเขารักคนที่ไม่น่ารักเลย บางทีพวกเขาอาจยืนเป็นหลักฐานว่า พระสัญญาของพระเจ้าเป็นจริง เมื่อคุณเห็นพระสัญญาเหล่านั้นสำเร็จในชีวิตของพวกเขา บางทีอาจเป็นความเต็มใจของพวกเขาที่จะยืนหยัดเคียงข้างคุณในระยะยาวที่ทำให้คุณมีพลังที่จะก้าวต่อไป หากคุณหยุดและไตร่ตรองถึงคนเหล่านี้ คุณจะตระหนักอย่างรวดเร็วว่า การรับใช้ของพวกเขาประกอบไปด้วยหลายสิ่งที่มากกว่าคำพูด

ในฐานะทูตของพระคริสต์ พระเจ้าทรงไม่ได้ใช้แค่สิ่งที่เราพูด เพื่อส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในผู้คน แต่ทรงใช้ตัวตนของเราและสิ่งที่เราทำด้วย ในระหว่างพันธกิจบนโลกนี้ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าเจ้ามีปัญหาที่เชื่อในสิ่งที่เราพูด ก็จงดูสิ่งที่เราได้ทำสิ่งเหล่านั้นเป็นหลักฐานเพียงพอให้เจ้าเชื่อ” (ถอดความจากข้อพระคัมภีร์เช่น ยอห์น 14:11) ในฐานะทูต เราไม่เพียงแต่ถูกเรียกให้พูดความจริงเท่านั้น แต่ให้เป็นตัวอย่างประกอบที่แท้จริง มีชีวิต และเป็นเลือดเนื้อของความจริงนั้นด้วย เราไม่ใช่เพียงโฆษกของพระเจ้า แต่เราเป็นตัวอย่าง เราไม่ใช่เพียงกระบอกเสียงของพระเจ้า แต่เราเป็นหลักฐานของพระองค์ ชีวิตของเราเป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระองค์ที่เปลี่ยนแปลงจิตใจ สิ่งนี้เห็นได้จากวิธีที่เราแสดงความรักที่พระเจ้าทรงสำแดงต่อเรา

เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับงาน

พระธรรมโคโลสี 3:12-17 บรรยายถึงความหมายของการสำแดงความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรมในพันธกิจการรับใช้

> *"เพราะฉะนั้นในฐานะเป็นพวกที่พระเจ้าทรงเลือก พวกที่บริสุทธิ์และพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจกรุณา ใจถ่อม ใจสุภาพอ่อนโยน ใจอดทน จงอดทนต่อกันและกัน และถ้าใครมีเรื่องราวต่อกัน ก็จงให้อภัยกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้อภัยพวกท่านอย่างไร ท่านก็จงทำอย่างนั้นด้วย แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ความรักผูกพันทุกสิ่งไว้อย่างสมบูรณ์*
>
> *และจงให้สันติสุขของพระคริสต์นำพาจิตใจของท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจงมีใจขอบพระคุณ จงให้พระวจนะของพระคริสต์อยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าในใจของท่าน และเมื่อท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดา โดยทางพระองค์"*

ข้อ 15-17 เป็นหนึ่งในคำเรียกร้องสุดชัดเจนในพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว ในพระคัมภีร์ที่น่าทึ่งนี้ เปาโลเรียกเราให้ทำกิจกรรมที่โดยปกติแล้วเราจะคิดว่าจำกัดอยู่เฉพาะในการรับใช้อย่างเป็นทางการ เราถูกเรียกให้มีพระคัมภีร์ฝังลึกอยู่ในชีวิตของเรา จนเรามีปัญญาและใจกตัญญู และด้วยเหตุนี้จึงพร้อมเสมอที่จะสั่งสอนและตักเตือน (เผชิญหน้า) ซึ่งกันและกัน เปาโลกำลังเรียกเราให้อยู่ในสภาพพร้อมตามพระคัมภีร์ สำหรับโอกาสในการรับใช้ที่พระองค์จะทรงนำมา ขณะที่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงเราผ่านการรับใช้ของผู้อื่น พระคัมภีร์ตอนนี้สรุปสิ่งที่หนังสือเล่มนี้กล่าวถึง แต่เพื่อจะเข้าใจอย่างแท้จริง คุณต้องเริ่มต้นที่ข้อ 12

ที่นี่เปาโลใช้คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้า - สิ่งที่ปกคลุมเรา ระบุตัวตนเรา และอธิบายหน้าที่ของเรา เปาโลกำลังเตือนเราว่าสิ่งที่เรา "สวมใส่" (นั่นคือ คุณลักษณะของอุปนิสัยที่เราสวมใส่) ในขณะทำพันธกิจรับใช้นั้นสำคัญพอๆ กับสิ่งที่เราพูด รายการคุณลักษณะของอุปนิสัยที่เปาโลให้ไว้เป็นการสรุปอุปนิสัยของพระคริสต์ เปาโลกำลังพูดว่า "ถ้าคุณจะมีส่วนร่วมในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในผู้อื่น จงแต่งตัวให้เหมาะสมกับงาน!"

มุมมองของเปาโลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงผูกพันกับทั้งกระบวนการและเนื้อหา ทั้งกริยามารยาทและคำสอน นี่คือการสอนด้วยชีวิตของผมร่วมกับคำพูดของผม ขณะที่ผมสำแดงอุปนิสัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นรูปธรรม ผมกำลังเรียกผู้คนให้ไว้วางใจและเชื่อฟัง โดยแท้จริงแล้ว เปาโลกำลังพูดว่า “ถ้าคุณจะสั่งสอนและตักเตือนกันและกัน คุณต้องสวมพระคริสต์ก่อน” พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงผู้คน ไม่ใช่เพียงเพราะคุณได้พูดความจริงกับพวกเขา แต่เพราะคำพูดเหล่านั้นถูกกล่าวด้วยความเมตตา ความกรุณา ความถ่อมใจ ความสุภาพอ่อนโยน ความอดทน และความรัก เมื่อเราทำเช่นนี้ เราก็กลายเป็นหลักฐานทางกายภาพของความจริงที่เรานำเสนอ เราไม่เพียงแต่สำแดงความจริงให้เป็นรูปธรรมเท่านั้น แต่สำแดงพระคริสต์เองให้เป็นรูปธรรมด้วย

หากมองจากภายนอก พวกเขาเป็นคู่สมรสหนุ่มสาวที่น่ารัก เธอโทรมาขอพบผม เมื่อเรานั่งลง อารมณ์ในห้องก็เปลี่ยนไป เธอเริ่มร้องไห้ก่อนที่ผมจะอธิษฐานหรือถามคำถามแรก ยิ่งเธอร้องไห้ เขายิ่งขยับตัวอย่างกระอักกระอ่วนบนเก้าอี้ด้วยความอับอายและโกรธ เธอกำลังเริ่มเล่าเรื่องราวของเธอ เมื่อเขาลุกขึ้นด้วยใบหน้าแดงก่ำและพูดว่า “ผมทำไม่ได้! ผมไม่สามารถพูดถึงชีวิตส่วนตัวของผมกับนักจิตวิทยา [ซึ่งผมไม่ใช่] ที่อาจจะไม่รู้เรื่องและไม่รู้จักผมแน่!” เขามองไปที่ภรรยาของเขาแล้วพูดว่า “ถ้าคุณโง่พอที่จะยอมรับสิ่งนี้ ก็สนุกกับมันนะ แต่ผมไปละ!” และเขาก็พรวดพราดออกจากห้องไป ผมรีบอธิษฐานออกเสียงสำหรับทั้งคู่ และบอกภรรยาว่าผมจะออกไปคุยกับเขา ผมพบเขาในลานจอดรถ พร้อมที่จะขึ้นรถของเขา เขาจ้องมองผมและพูดว่า ช่วยปล่อยผมอยู่คนเดียวได้ไหม?” ผมบอกเขาว่า ผมเข้าใจว่าเขาโกรธและกลัว มันยากที่จะเล่าปัญหาการต่อสู้ดิ้นรนส่วนตัวกับคนอื่น ผมบอกเขาว่าผมเต็มใจที่จะอดทน และผมจะทำทุกอย่างที่ผมสามารถทำได้เพื่อช่วยให้เขาผ่านพ้นความไม่สบายใจในช่วงแรกเหล่านี้ ผมพูดอีกสองสามอย่างและบอกเขาว่า ผมกำลังจะกลับไปหาภรรยาของเขา

ขณะที่ผมเดินไปตามทางเดิน ผมตระหนักว่าเขาอยู่ข้างหลังผม เขาพูดว่า “ผมวิ่งหนีไม่ได้... ผมทำไม่ได้” และคราวนี้เราเริ่มคุยกันจริงๆ หลายเดือนต่อมา เราย้อนนึกถึงวันแรกนั้น และเขาบอกผมว่า เขาจำไม่ได้ว่าผมพูดอะไรกับเขาในลานจอดรถ แต่ความจริงที่ว่าผมออกไปตามเขา คือสิ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้เขาอ่อนลง สิ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อช่วยชายคนหนึ่งที่กำลังจะทำลายชีวิตของเขานั้น ไม่สิ่งที่ผมพูด แต่เป็นสิ่งที่ผมทำ

สี่เหตุผลหลักในการสำแดงพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรมในความสัมพันธ์ที่พระเจ้าประทานให้เรามีดังนี้

1.การทำเช่นนี้เป็นการปกป้องตัวคุณเอง ในพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวท้ายที่สุดแล้ว ความบาปของคนที่คุณกำลังช่วยเหลือจะถูกเปิดเผยในความสัมพันธ์ที่เขามีกับคุณ ถ้าคุณกำลังรับใช้คนที่โกรธ ถึงจุดหนึ่ง ความโกรธนั้นจะผลักมาที่คุณ ถ้าคุณกำลังช่วยคนที่มีปัญหาเรื่องความไว้วางใจ ถึงจุดหนึ่ง เธอจะไม่ไว้ใจคุณ คนที่ชอบจัดการจะพยายามจัดการคุณ คนที่ซึมเศร้าจะบอกคุณว่าเขาลองทุกอย่างที่คุณแนะนำแล้วและมันไม่ได้ผล คุณไม่อาจยืนข้างแอ่งน้ำโดยไม่ถูกโคลนกระเด็นใส่ได้!

กาลาเทีย 6:1 กล่าวว่า *"พี่น้องทั้งหลาย แม้จับใครที่ละเมิดประการใดได้ พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยคนนั้นด้วยใจสุภาพอ่อนโยนให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย"* ในความสัมพันธ์จากพันธกิจการรับใช้ไม่เพียงแต่จิตใจของคนที่ผมกำลังช่วยเหลือถูกเปิดเผย แต่จิตใจของผมเองก็ถูกเปิดเผยด้วย ผมสามารถโกรธ หยิ่ง รู้สึกชอบธรรมในตัวเอง ชอบโต้เถียงและรุนแรง ขาดความอดทนและไม่ให้อภัยได้ เมื่อผมทำเช่นนั้น ผมก็ขัดขวางสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทำ ผมต้องการพระคริสต์องค์เดียวกับที่ผมกำลังยื่นให้อีกคนหนึ่ง ความจริงที่ปลอบใจเราคือพระองค์กำลังทำงานในเราทั้งคู่!

เราต้องตระหนักถึงปฏิกิริยาของเราต่อคนที่เรารับใช้ พวกเขาจะทำบาปกับเราในแบบเดียวกับที่พวกเขาทำบาปกับคนอื่น หนึ่งในสิ่งที่สำแดงความรักมากที่สุดซึ่งเราสามารถทำได้คือ การมุ่งมั่นที่จะตรวจสอบตนเองอย่างถ่อมใจ เราตอบสนองอย่างไรเมื่อถูกทำบาป? เมื่อความบาปของคนนั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของเรา เรากำลังแสดงให้เห็นถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระคุณของพระคริสต์หรือไม่? เรากำลังสำแดงพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรมขณะที่เราจัดการกับความบาปหรือไม่? บางครั้งเราจะดำเนินชีวิตได้เหมาะสมกับการทรงเรียกของเราในฐานะทูตของพระคริสต์ได้ แต่บางครั้ง เราอาจล้มเหลว แต่กระนั้น เราก็ยังสามารถรับใช้ได้อย่างเกิดผล หากเรานำพระกิตติคุณมาปรับใช้กับชีวิตของเราเอง โดยการสารภาพบาปของเรา ทูลขอการอภัยจากพระเจ้า (และจากอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อเหมาะสม) และขอกำลังจากพระเจ้าเพื่อดำเนินต่อไปและรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อ

2.การทำเช่นนี้นำเสนอแบบอย่างที่มีชีวิต เราไม่จำเป็นต้องพยายามคิดหาคำนิยามที่สร้างสรรค์สำหรับคุณลักษณะต่างๆ ที่พระเจ้าปรารถนาให้บุตรของพระองค์แสดงออก แต่เรามีโอกาสที่จะเป็นแบบอย่างของคุณลักษณะเหล่านั้น หากเราทำตามแบบอย่างของพระคริสต์ คนที่เรากำลังพยายามช่วยเหลือควรจะได้สัมผัสถึงความรัก ความเห็นอกเห็นใจ ความอ่อนโยน การให้อภัย ความอดทน ความกรุณา และความถ่อมใจที่แท้จริงในตัวเรา แม้ว่าเราจะเป็นมนุษย์ที่ล้มลงในความบาป ในแง่นี้ เวลาทำพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวไม่ใช่แค่การบรรยายในชั้นเรียน

เท่านั้น แต่ยังเป็นห้องปฏิบัติการด้วย! ชีวิตไม่ได้แค่ถูกอภิปรายพูดคุยกัน แต่ถูกนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตจริง! สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำและเป็นนั้น ควรจะเห็นได้ชัดในตัวผู้ที่กำลังรับใช้ - ขณะที่บุคคลนั้นพึ่งพาพระคริสต์

3. การทำเช่นนี้เป็นหลักฐานแสดงถึงสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถทำได้ เป้าหมายที่เราวางไว้สำหรับผู้คนอาจดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ พวกเขาอาจคิดไม่ออกว่าจะทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไรในสถานการณ์ปัจจุบันของพวกเขา พวกเขาอาจตระหนักถึงความล้มเหลวของตนเองมากเสียจนมองว่า วิถีทางใหม่ของพระเจ้านั้นเป็นไปไม่ได้เลย พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลเป็นโอกาสดีที่จะพูดถึงความสงสัยและความกลัวนี้ ไม่เพียงแค่ด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ด้วยชีวิตของเราด้วย

หากผมทำตามแบบอย่างของพระคริสต์และทำหน้าที่เป็นทูต ผมจะดำเนินชีวิตในฐานะหลักฐานแสดงว่า สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสนั้นเป็นความจริง พระองค์ได้ประทานทุกสิ่งที่เราต้องการเพื่อทำตามที่พระองค์ทรงเรียกเราให้ทำ พระองค์ทรงอยู่กับเราในยามทุกข์ยาก พระองค์จะจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราต้องการเมื่อเราต้องการ พระคุณของพระองค์เพียงพอเมื่อเราอ่อนแอ พระองค์ประทานสติปัญญาตามที่จำเป็น เมื่อผมรักคนที่น่ารัก เมื่อผมอ่อนโยนเขณะเผชิญกับการโต้เถียงโกรธเกรี้ยว เมื่อผมอดทนขณะเผชิญกับความล้มเหลว เมื่อผมพูดอย่างเมตตากับคนที่ไร้เมตตา และเมื่อผมขอการอภัยเมื่อผมได้ทำบาป ผมแสดงให้เห็นว่าการทรงเรียกของพระเจ้านั้นเป็นไปได้ สิ่งนี้เป็นไปได้ไม่ใช่เพราะเราฉลาดแข็งแกร่ง หรือเพราะสถานการณ์ของเราง่าย แต่เพราะ*พระองค์ทรงอยู่กับเรา*พร้อมฤทธิ์อำนาจแห่งพระสิริ ความประเสริฐล้ำเลิศ และพระคุณของพระองค์

4. การทำเช่นนี้รักษาพระคริสต์ให้เป็นศูนย์กลาง ความหวังที่เรามอบให้ผู้คนนั้นมากกว่าชุดของกลยุทธ์ ความหวังของเราคือพระคริสต์! ในพระองค์เท่านั้นที่คนซึ่งหลงหาย สับสน โกรธ เจ็บปวด และท้อแท้จะพบสิ่งที่พวกเขาต้องการ เพื่อเป็นและทำตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ เราไม่ใช่กูรูผู้เชี่ยวชาญ เราไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าอุปกรณ์ในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่ผู้ทรงฤทธานุภาพ ความหวังและความช่วยเหลือที่เรามอบให้นั้นมีจุดเน้นที่พระองค์เสมอ การพบปะซึ่งสำคัญที่สุดในการรับใช้ไม่ใช่การที่คนมีปัญหาได้พบกับเรา แต่เป็นการที่เขาได้พบกับพระคริสต์ งานของเราคือการจัดเตรียมการพบปะนั้น เพื่อที่พระเจ้าจะทรงช่วยผู้คนให้แสวงหาการอภัยโทษ การปลอบโยน การรื้อฟื้นคืนดี พละกำลัง และสติปัญญาของพระองค์

เป็นเรื่องโง่เขลาที่จะเริ่มพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวโดยไม่คิดถึงค่าใช้จ่าย ทูตนั้นทั้งส่งสารของกษัตริย์ และเป็นตัวแทนของพระองค์ด้วย เขายืนอยู่ในตำแหน่งของกษัตริย์ หากพันธกิจของพระคริสต์ต่อคนบาปหมายถึงการเสียสละและความทุกข์

ทรมาน นั่นก็หมายถึงที่เราต้องเผชิญด้วย (แม้ว่าจะเผชิญในระดับที่แตกต่างกัน) เนื่องจากความทุกข์ทรมานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เราจึงต้องระวังการตอบสนองของเราต่อการทดลองเหล่านั้น เรากำลังเป็นตัวแทนที่ดีขององค์จอมกษัตริย์หรือไม่? เราเต็มใจที่จะตายต่อตัวเอง เพื่อจะเห็นชีวิตในคนอื่นหรือไม่? เราเต็มใจที่จะถูกปฏิบัติอย่างไม่ดี เพื่อเห็นแก่พระกิตติคุณหรือไม่? เราเต็มใจที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ปกติแล้วเราจะหลีกเลี่ยง เพื่อให้พระคริสต์ได้เปลี่ยนแปลงใครบางคนผ่านทางเราหรือไม่? เราเต็มใจที่จะถูกโคลนกระเด็นใส่ เพราะเราพบความชื่นชมยินดีในการรับใช้พระคริสต์ แม้ว่าเราจะรู้ดีว่าเราตัวเปื้อนเปรอะหรือไม่?

ขอพระคริสต์ทรงเสริมกำลังเราให้รักดังที่พระองค์ทรงรัก และเป็นส่วนหนึ่งในพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนของพระองค์ ขอให้ความรักนี้ไม่เพียงนำทางคำพูดของเรา แต่นำทางชีวิตของเราด้วย ขอให้เรายืนหยัดเป็นแบบอย่างเป็นหลักฐาน และเป็นการสำแดงพระผู้ไถ่ผู้ยิ่งใหญ่ของเราให้เป็นรูปธรรมด้วย!

▶ รัก
รู้จัก
พูด
ทำ

8 การสร้างความสัมพันธ์โดยการร่วมในความทุกข์ยาก

เธอพับเก็บไม้เท้าขาวของเธอและผมนำเธอไปยังสำนักงานของผม เธอไม่เพียงแต่ตาบอด แต่ยังเป็นง่อยที่ขาข้างหนึ่งด้วย ผมเคยทำงานที่โรงเรียนสำหรับคนตาบอดในช่วงเรียนพระคริสต์ธรรม และคิดว่าเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงนำเธอมาหาผม ผมคุ้นเคยกับวิถีชีวิตและสิ่งที่คนตาบอดต้องต่อสู้ดิ้นรน แต่ผมไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือกับเรื่องราวของเธอ

เธอเป็นลูกคนเดียว แม่ของเธอพยายามตั้งครรภ์มาสิบห้าปี แต่ต้องทนทุกข์กับการแท้งลูกหลายครั้ง ในที่สุดเมื่ออายุสี่สิบปี แม่ก็ตั้งครรภ์และไม่แท้ง แม่ของเธอรู้สึกว่าได้รับพร ราวกับว่าชีวิตของเธอกำลังจะเริ่มต้นขึ้น เธอเลือกชื่อที่สวยงาม “เกรซ” และรอคอยด้วยความคาดหวังอย่างกระวนกระวาย ในเช้าวันหนึ่งหลังจากการเจ็บท้องคลอดอย่างทรมานยี่สิบชั่วโมง เกรซก็ถือกำเนิดขึ้น แต่ความฝันของแม่เธอไม่ได้เป็นจริง เกรซเป็นเด็กที่หงุดหงิด ป่วยบ่อย และเอาแต่ใจ ดูเหมือนจะแทบไม่มีสักช่วงเวลาที่เธอไม่ร้องไห้ เธอมีปัญหาเกี่ยวกับการหายใจและการย่อยอาหาร เธอดูเหมือนจะติดทุกโรคเด็กที่เป็นกัน เธอไม่เคยนอนหลับตลอดทั้งคืนตลอดช่วงวัยทารกของเธอ แม่ของเธอแทบจะไม่สามารถพาเธอออกจากบ้านได้เลย

แม่ของเกรซคิดว่า ตนตกเป็นเหยื่อของโชคชะตาที่โหดร้าย หลังจากรอคอยมาหลายปี เธอกลับต้องเลี้ยงดูลูกที่แทบจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ บรรดาความต้องการ เสียงร้องไห้ที่เพิ่มขึ้นตลอดจนงานที่ไม่มีวันจบสิ้นทำให้เธอโกรธมากขึ้นเรื่อย ๆ เธอสงสัยว่าทำไมเธอถึงเคยต้องการมีลูก เธอนึกถึงว่าชีวิตเคยง่ายดายแค่ไหนก่อนหน้านี้ ในตอนแรก ความโกรธของเธอเริ่มระบายออกมาทางเกรซอย่างแนบเนียน กระชากตรงนี้ ตบเบา ๆ ตรงนั้น แต่ในที่สุดความหงุดหงิดก็กลายเป็นความโกรธเกรี้ยวอย่างเต็มที่ เมื่อเธอมองดูลูกสาวตัวน้อย เธอเห็นคนที่ขโมยชีวิตไปจากเธอ เกรซเริ่มฟังเสียงฝีเท้าของแม่เพื่อที่จะซ่อนตัวใต้เตียงหรือในตู้เสื้อผ้า จนแม่ของเธอต้องค้นหา

เธอพร้อมความโกรธที่มากขึ้นไปอีก แล้วการปะทะกับความโกรธของแม่ครั้งหนึ่งได้ทำให้ขาข้างหนึ่งของเกรซพิการถาวร

เมื่อเกรซอายุได้แปดขวบ ดวงตาของเธอเริ่มเสื่อมลงเนื่องจากถูกทุบตีที่ศีรษะซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอไม่สามารถอ่านหนังสือได้อีกต่อไป แต่เธอกลัวที่จะบอกใครว่าสายตาของเธอแย่แค่ไหน เธอคิดว่าเธอกำลังหลอกทุกคนได้ แต่เธอไม่ได้หลอกใครเลย หลังจากวันเกิดครบเก้าขวบไม่นาน เกรซไปโรงเรียนในวันที่เธอคิดว่าเป็นวันปกติ เธอถูกขอให้ออกจากห้องเรียนและไปที่สำนักงาน ที่นั่น มีผู้หญิงที่เธอไม่รู้จักยืนอยู่พร้อมกับกระเป๋าเดินทางที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้าของเกรซ โดยไม่ได้บอกลาแม่หรือเพื่อนๆ ของเธอ เธอถูกจับย้ายไปยังโรงเรียนประจำสำหรับคนตาบอด เธอต้องอยู่ที่นั่นจนกว่าเธอจะจบชั้นมัธยมปลาย เกรซไม่เคยได้อยู่ที่บ้านอีกเลย

ตอนนี้เธอนั่งอยู่ตรงหน้าผม เล่าเรื่องราวของเธอด้วยน้ำตาแห่งความโกรธ เกรซยังคงโดดเดี่ยว ด้วยความกลัวและความโกรธที่ตัดสินผู้อื่น เธอได้ทำลายทุกความสัมพันธ์ที่เธอเคยมี แต่เธอก็ยังเชื่ออย่างลึกซึ้งว่าผู้คนกำลังทำร้ายเธอเหมือนที่แม่ของเธอเคยทำ ความเต็มใจที่จะคุยกับผมนั้นเป็นการกระทำด้วยความสิ้นหวังอย่างโกรธๆ ในช่วงเวลาที่เธออยู่ในโรงเรียนสำหรับคนตาบอด เกรซได้เรียนวิชาศาสนาซึ่งเธอได้พบกับครูที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งที่ได้แบ่งปันพระกิตติคุณกับเธอ เธอมาหาผมเพราะเธอต้องการคุยกับคริสเตียน เธอเชื่อมั่นว่านี่เป็นวิธีเดียวที่เธอจะได้ยินความจริง ในขณะเดียวกัน เธอไม่ต้องการให้ใครมาป้อนคำสอนทางศาสนาที่ฟังดูดีแต่ไร้ความหมายให้เธอ

ผมฟังเธอด้วยน้ำตา อธิษฐานไปด้วยขณะที่เธอพูด ตระหนักดีว่าผมได้รับการทรงเรียกให้เป็นตัวแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของหญิงที่ทุกข์ทรมานคนนี้

คุณจะพูดอะไรกับเกรซดี? คุณคิดว่าเธอต้องการได้ยินอะไร? พระคัมภีร์พูดอะไรกับคนอย่างเกรซในโลกนี้? คุณอยากให้เกรซมองอดีต ปัจจุบัน และอนาคตของเธออย่างไร? คุณจะสร้างความสัมพันธ์กับเธออย่างไรเพื่อให้พระราชกิจแห่งอาณาจักรของพระเจ้าเจริญงอกงามขึ้น?

ในโลกที่การทนทุกข์เป็นเรื่องปกติ

เราไม่ชอบคิดถึงเรื่องนี้ แต่เราอยู่ในโลกที่ความทุกข์ทรมานเป็นเรื่องปกติ ในโลกที่ล้มลงในบาปและเต็มไปด้วยคนบาป เราไม่ควรแปลกใจ เราควรแปลกใจที่เราไม่ได้ทุกข์ทรมานมากกว่านี้ ความทุกข์ทรมานของเรามีตั้งแต่บาดแผลชั่วคราวจากความไม่ใส่ใจของใครบางคน ไปจนถึงประสบการณ์อันเลวร้ายของการถูกปฏิบัติ

อย่างไม่ดีและการถูกทารุณกรรม เราทุกคนล้วนเป็นคนบาปที่ทุกข์ทรมาน นี่คือสิ่งที่เรามีร่วมกันกับทุกคนที่เราพบ ด้วยเหตุนี้ นี่จึงเป็นพื้นฐานร่วมสำหรับพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว

แต่เรามักไม่มองมันในแง่นั้น เรามักจะตกใจเมื่อได้ยินเรื่องราวแบบเกรซ และเราหวังว่าสิ่งที่เลวร้ายจริงๆ จะไม่เกิดขึ้นกับเรา ที่สำคัญกว่านั้น เราอึดอัดที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่ทุกข์ทรมาน บ่อยครั้งเกินไปที่เราลดทอนการรับใช้ของเราให้เหลือเพียงคำสอนทางศาสนาที่ฟังดูดีและคำสัญญาว่าจะอธิษฐานเผื่อ โดยสร้างเขตกันชนกว้างๆ รอบคนที่กำลังเจ็บปวดอย่างลึกซึ้ง แน่นอน เราจะส่งการ์ด ไปเยี่ยม อธิษฐาน และอ่านพระคัมภีร์ แต่เราก็รู้สึกอึดอัดและรอไม่ไหวที่จะจากไป แต่ไม่ช้าก็เร็ว เราเองก็จะต้องทุกข์ทรมานเช่นกัน ประสบการณ์ของเราแตกต่างกันเพียงระดับของความเจ็บปวดเท่านั้น ไม่น่าแปลกใจเลยที่พระคัมภีร์มีสิ่งที่จะพูดมากมายเกี่ยวกับความเป็นจริงของความทุกข์ทรมานส่วนบุคคล

1. *พระคัมภีร์ประกาศชัดเจนว่าพระเจ้าทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง – แม้แต่การทนทุกข์* พวกเราหลายคนเข้าใจผิดคิดว่า พระเจ้าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นในโลก แต่พระวจนะบอกเราในทิศทางตรงข้ามโดยสิ้นเชิง พระวจนะหยั่งรากความหวังของเราลงในความจริงว่าพระเจ้าไม่ได้เป็นผู้สร้างความทุกข์ให้เรา แต่พระองค์ทรงอยู่กับเราในความทุกข์นั้น (อพยพ 4:11; 1ซามูเอล 2:2-7; ดาเนียล 4:34-35; สุภาษิต 16:9; สดุดี 60:3; อิสยาห์ 45:7; เพลงคร่ำครวญ 3:28; อาโมส 3:6; กิจการ 4:27-28; เอเฟซัส 1:11)
2. *พระคัมภีร์พูดชัดเจนว่าพระเจ้าทรงแสนดี* เป็นสิ่งผิดที่จะพูดว่าพระเจ้าเที่ยงแท้จะไม่ปล่อยให้ใครต้องทนทุกข์ หรือถ้าพระเจ้ารักเราจริง พระองค์จะไม่ปล่อยให้เรื่อง...แบบนี้เกิดขึ้นกับเรา พระคัมภีร์ประกาศชัดเจนว่า พระเจ้าผู้ทรงคุณความดีไม่มีสิ้นสุด จะทรงอยู่ในท่ามกลางประสบการณ์เจ็บปวดของเรา (สดุดี 25:7-8; 34:8-10; 33:5; 100:5; 136; 145:4-9)
3. *พระคัมภีร์พูดชัดเจนว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ในความทุกข์ของเรา* พระคัมภีร์ไม่ได้นำเสนอว่าความทุกข์เป็นอุปสรรคต่อการทรงไถ่ แต่เป็นเครื่องมือให้พระเจ้าใช้เพื่อให้เป้าหมายแห่งงานของการทรงไถ่สำเร็จ (โรม8:17; 2โครินธ์ 1:3-6; ฟีลิปปี 2:5-9; ยากอบ 1:2-8; 1เปโตร)
4. *พระคัมภีร์มีอธิบายไว้ชัดเจนถึงสาเหตุที่เราทนทุกข์*
   - เราทนทุกข์เพราะเราอยู่ในโลกที่ล้มลงในบาปและแพร่ระบาดไปด้วยเชื้อโรคร้าย ภัยพิบัติ สัตว์ร้าย เครื่องจักรพังหักเสียหาย ฯลฯ

- เราทนทุกข์เพราะเนื้อหนังของเราเอง ความทุกข์ของเราส่วนใหญ่เกิดจากมือของเราเอง เราตัดสินใจเลือกสิ่งที่ทำให้เราเจ็บปวดและยากลำบาก
- เราทนทุกข์เพราะผู้อื่นทำบาปต่อเรา จากความหยิ่งเล็กน้อย ไปเป็นการโจมตีส่วนตัว เราต่างก็ทนทุกข์จากเงื้อมมือของอีกฝ่าย
- เราทนทุกข์เพราะมารซาตาน ศัตรูในโลกของเรามีจริง จอมมุสาและฉ้อฉล หว่านความแตกแยก ทำลาย และกลืนกิน มันจะล่อลวงเราด้วยสิ่งของและคำสัญญาจะให้ชีวิต แต่ความจริงแล้วกลับทำลายชีวิต
- เราทนทุกข์เพราะวัตถุประสงค์ที่ดีของพระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกบุตรของพระองค์ให้ทนทุกข์เพื่อพระสิริ และเพื่อสิ่งดีในการทรงไถ่ของพระองค์

5. พระคัมภีร์พูดชัดเจนว่าพระเจ้าทรงอำนาจอธิปไตยเหนือความทุกข์ และจะไม่มีวัน
   - บอกว่าความทุกข์ไม่มีอยู่จริง (2โครินธ์ 1:3-9; 4:1-16)
   - ปล่อยให้คนชั่วลอยนวล (ฮาบากุก กิจการ 2:22-24; 3:14-23)

เมื่อเราเข้าสู่ประสบการณ์ความทุกข์ในชีวิตผู้อื่น เราต้องการให้การตอบสนองของเราเป็นไปตามแนวคิดเรื่องความเมตตาของพระคัมภีร์[8]

การทนทุกข์และพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

นี่นำเราไปสู่แง่มุมที่สามของ**ความรัก**ที่ส่งเสริมพระราชกิจของพระเจ้าในชีวิตของบุคคล ในที่นี้ พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของเราเช่นกัน

▶ องค์ประกอบของความรักข้อ 3: ร่วมในความทุกข์ยาก

คุณเคยผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากและรู้สึกโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิงหรือมั้ย? คุณเคยรู้สึกเหมือนเป็นคนสองคนมั้ย – คนซึ่งทุกข์ทรมานในใจเป็นการส่วนตัว และคนซึ่ง “เป็นที่รู้จัก” ของคนรอบข้าง? คุณเคยอยากเล่าเรื่องราวของคุณ แต่กลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรมั้ย? คุณเคยอยากแลกชีวิตของใครสักคนกับชีวิตของคุณเองมั้ย? ความทุกข์ของคุณเคยลดทอนความปรารถนาในการนมัสการส่วนตัว การสอนพระวจนะ

8 ผมขอแนะนำหนังสือสองเล่มสำหรับการศึกษาเพิ่มเติม: *When God Weeps* โดย Joni Eareckson Tada และ Steven Estes (Grand Rapids: Zondervan, 1997) และ *Why Does It Have to Hurt?* โดย Dan G. McCartney (Phillipsburg, N.J.: P&R, 1998)

ของพระเจ้า หรือการสามัคคีธรรมกับพระกายของพระคริสต์มั้ย? คุณเคยอยากไม่ต้องลุกขึ้นมาในตอนเช้า เพราะความยากลำบากที่คุณต้องเผชิญมั้ย? คุณเคยพยายามคุยกับใครสักคนเกี่ยวกับความทุกข์ของคุณ แต่ท้อใจกลับไปแทนมั้ย? คุณเคยรู้สึกหงุดหงิดกับคำแนะนำแบบผิวเผินของผู้คน ข้อสันนิษฐานที่ผิด และคำสอนทางศาสนาที่ฟังดูดีแต่ไร้ความหมายมั้ย? ท่ามกลางความเป็นจริงอันโหดร้ายของชีวิต คุณเคยร้องขอความช่วยเหลือ (ในใจหรือออกเสียง) มั้ย?

หากคุณมีชีวิตอยู่ คุณคงตอบว่าใช่กับอย่างน้อยสองสามคำถาม คุณเป็นผู้ที่ทุกข์ทรมานซึ่งได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้รับใช้ผู้อื่นที่กำลังเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานไม่เพียงแต่เป็นพื้นฐานร่วมของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์เท่านั้น แต่ยังเป็นหนึ่งในห้องทำงานที่มีประโยชน์ที่สุดของพระเจ้าด้วย ในฐานะทูตของพระเจ้า เราจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีร่วมทุกข์กับผู้ที่ทุกข์ทรมาน เราทำเช่นนี้ได้โดยการเรียนรู้จากแบบอย่างของที่ปรึกษามหัศจรรย์ในพระคัมภีร์เช่น ฮีบรู 2:10-12

> *"ในเรื่องที่พระเจ้าทรงนำบุตรจำนวนมากไปสู่ศักดิ์ศรีนั้น ก็เป็นการเหมาะสมแล้ว ที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่เพื่อพระองค์และโดยพระองค์ จะทรงทำให้ผู้เบิกทางสู่ความรอดของพวกเขาสมบูรณ์โดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ เพราะทั้งผู้ชำระให้บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มีพระบิดาองค์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเขาเหล่านั้นว่าพี่น้อง ดังที่พระองค์ตรัสว่า*
>
> *'เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา*
> *เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน'"*

ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวถึงวิธีที่พระคริสต์ ผู้ทรงเป็น "ผู้เบิกทางสู่ความรอด" นั้นทรงร่วมทุกข์กับเรา และบอกว่าเราอยู่ในครอบครัวเดียวกันกับพระคริสต์ ครอบครัวนี้เป็นมากกว่าครอบครัวมนุษย์ ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกำลังชี้ไปที่อัตลักษณ์ร่วมกันที่เฉพาะเจาะจงมาก เราอยู่กับพระคริสต์ในครอบครัวของผู้ที่ทุกข์ทรมาน เราต้องไม่ลืมว่า เรารับใช้พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงทุกข์ทรมาน เราไม่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากผู้ที่ไม่สามารถเข้าใจประสบการณ์ของเรา พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาและความเข้าใจ พระองค์สามารถช่วยเราได้เพราะพระองค์ทรงเป็นเหมือนเรา พระองค์ทรงผ่านสิ่งที่เรากำลังผ่านอยู่ตอนนี้ พระองค์ทรงรู้จักเราและประสบการณ์ของเรา เพราะเราอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ครอบครัวของผู้ที่ทุกข์ทรมาน

แต่ยังมีมากกว่านั้น พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่า พระคริสต์ไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่า "พี่น้อง" คำว่าพี่น้องบ่งบอกถึงตำแหน่งเฉพาะในครอบครัว ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องที่เท่าเทียมกัน พระคริสต์ไม่อาจเลือกคำที่ทรงพลังกว่านี้เพื่อแสดงถึงการร่วมทุกข์กับเรา มีสามแง่มุมของการร่วมในความทุกข์ยากนี้ที่เห็นชัด

1. เราอยู่ในครอบครัวเดียวกัน
2. เราอยู่ในตำแหน่งฐานะที่คล้ายคลึงกันในครอบครัว
3. เรามีประสบการณ์ชีวิตที่คล้ายคลึงกันเพราะตำแหน่งนั้น

นี่สะท้อนถึงลักษณะที่ถ่อมใจของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล การรับใช้ของเราต้องไม่มีลักษณะ "ฉันอยู่เหนือคุณในฐานะผู้ที่ประสบความสำเร็จแล้ว" การรับใช้ของเราต้องหลั่งไหลออกมาจากการตระหนักอย่างถ่อมใจว่า เรามีอัตลักษณ์ร่วมกับผู้ที่เรารับใช้ พระเจ้ายังไม่ทรงทำงานในตัวฉันให้เสร็จสมบูรณ์เช่นกัน เราเป็นพี่น้องกันในท่ามกลางกระบวนการเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิตของพระเจ้า ฉันไม่ใช่ครูของใคร การเปลี่ยนแปลงจะไม่เกิดขึ้นเพียงเพราะมีคนได้สัมผัสกับปัญญาและประสบการณ์ของฉัน เรามีอัตลักษณ์ร่วมกัน เรามีประสบการณ์ร่วมกัน และเราอยู่ในครอบครัวเดียวกัน

ท่าทีนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ประการแรก ท่าทีนี้ตระหนักว่าพระเจ้าส่งผู้คนมาหาเรา ไม่เพียงเพื่อให้พวกเขาเปลี่ยนแปลง แต่เพื่อให้เราเปลี่ยนแปลงด้วย ที่ปรึกษามหัศจรรย์กำลังทำงานกับทุกคนในห้อง พระเจ้าทรงใช้ความยากลำบากของความสัมพันธ์ในการรับใช้และการเปิดเผยพระสิริแห่งการไถ่ของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อท้าทาย ทำให้ลึกซึ้ง และเสริมสร้างความเชื่อของเราอยู่เสมอ เพราะเราได้เห็นพระเจ้ากำลังทำกิจเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างใกล้ชิดติดแถวหน้า เราจึงรับใช้ผู้อื่นด้วยความหวัง ความคาดหวัง และความกล้าหาญที่มากขึ้น ยิ่งกว่านั้น เรายังดำเนินชีวิตด้วยความกล้าหาญและความหวังสำหรับชีวิตของเราเองมากขึ้นด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คนที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดจากการรับใช้ของเราก็คือตัวเราเอง!

ท่าทีแห่งการมีอัตลักษณ์ร่วมกันนี้ ยังช่วยปกป้องเราจากการพึ่งพาที่ไม่เหมาะสม ซึ่งอาจทำให้การให้คำปรึกษา การสร้างสาวก และการรับใช้ส่วนตัวออกนอกลู่นอกทางได้ เราไม่ใช่สิ่งที่ผู้คนต้องการ จุดประสงค์ของเราคือการเชื่อมต่อพวกเขากับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงกระทำกิจอยู่ และทรงไถ่อยู่ *พระองค์* ประทานสิ่งที่พวกเขาต้องการ เพื่อให้พวกเขาสามารถทำสิ่งที่พวกเขาได้รับการ

ทรงเรียกให้ทำในท่ามกลางความยากลำบากของชีวิต ผมไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าพี่น้องคนหนึ่ง ผมยืนเคียงข้างคุณและชี้ให้คุณเห็นถึงพระบิดา ผมยืนข้างๆ คุณและเล่าเรื่องราวความรักและการดูแลอันน่าทึ่งของพระองค์ให้คุณฟัง ผมเล่าสิ่งที่ผมได้เรียนรู้บนตักและที่พระบาทของพระองค์กับคุณ ผมจับมือคุณและเดินไปหาพระองค์ด้วยกัน ในฐานะพี่น้อง เราให้ความสำคัญกับสิ่งที่ต้องเน้น นั่นคือพระบิดาผู้ทรงพระปัญญา ทรงฤทธานุภาพ และทรงสถิตอยู่ด้วยเสมอของเรา เราต้องการมากกว่าการยอมรับหรือกลยุทธ์ในทางปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลง เราต้องการการอภัยโทษ การช่วยกู้ และฤทธิ์เดชที่มีเพียงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่จะประทานให้ได้

อัตลักษณ์ที่ถ่อมใจในฐานะพี่น้องที่อยู่ในกระบวนการเดียวกัน ยังช่วยให้ชีวิตของผมเป็นแบบอย่างได้ด้วย บางครั้งผู้คนยกย่องเราอย่างสูงยิ่งจนทำให้เรื่องราวของเราสูญเสียพลัง พวกเขาได้ยินเรื่องราวของเรา แต่ลืมไปว่าเราก็เป็นคนบาปเหมือนพวกเขา พวกเขาลืมไปว่า เราก็ต้องใช้ชีวิตท่ามกลางความกดดันจากความสัมพันธ์และการทำงาน เราก็ต้องควบคุมความคิดและยับยั้งความปรารถนาของเราเช่นกัน ผลที่ตามมาคือ พวกเขาได้ยินคำพูดที่มีจุดประสงค์เพื่อให้กำลังใจพวกเขา แต่พวกเขากลับคิดว่า *"มันง่ายสำหรับคุณสิ ชีวิตของคุณไม่เหมือนกับชีวิตที่ยากลำบากของผมเลย คำแนะนำของคุณดูดี แต่มันใช้กับผมไม่ได้หรอก"* ยิ่งเราซื่อสัตย์เกี่ยวกับตัวตนของเรามากเท่าไร ยิ่งเราเต็มใจที่จะยืนเคียงข้างผู้คน แทนที่จะอยู่เหนือพวกเขามากเท่าไร ชีวิตของเราก็จะยิ่งให้ความหวังมากขึ้นเท่านั้น

การทนทุกข์อย่างมีจุดประสงค์

ลองย้อนกลับไปดูฮีบรู 2 แก่นของการเป็นพี่น้องกันระหว่างเรากับพระคริสต์และผู้อื่นคือ ความทุกข์ยาก แต่จุดประสงค์ของความทุกข์ยากร่วมกันของเราคืออะไร?

ข้อ 10 กล่าวบางสิ่งที่น่าสนใจ (และอาจสร้างความสับสนเล็กน้อย) เกี่ยวกับพระคริสต์ไว้ว่า เหมือนกับเรา พระองค์ "ทรงทำให้สมบูรณ์โดยความทุกข์ทรมานต่าง ๆ" ผู้เขียนกำลังเชื่อมโยงระหว่างชีวิตของพระคริสต์กับชีวิตของเรา หากเราเข้าใจสิ่งนี้เราจะเข้าใจดีขึ้นว่า พระองค์ทรงเรียกเราให้รับใช้ผู้อื่นอย่างไร

ความทุกข์ยากทำให้พระคริสต์ทรงสมบูรณ์ได้อย่างไร? พระองค์ไม่ทรงสมบูรณ์แบบอยู่แล้วหรือ? การทนทุกข์ของพระองค์บนโลก (กระบวนการเดียวกับที่เราผ่านทุกวัน) เพิ่มเติมอะไรให้กับความสมบูรณ์ของพระองค์?

พระคัมภีร์สอนว่า พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในนิรันดร์กาลในฐานะพระบุตรผู้สมบูรณ์แบบของพระเจ้า แต่มีบางสิ่งที่จำเป็นสำหรับพระองค์ในฐานะบุตรมนุษย์

ก่อนที่จะเสด็จไปยังไม้กางเขนในฐานะพระเมษโปดกผู้สมบูรณ์แบบสำหรับการถวายบูชา พระองค์ต้องทรงดำเนินชีวิตบนโลกในฐานะอาดัมคนที่สอง ทนทุกข์กับประสบการณ์ การทดสอบ และการล่อลวงทุกรูปแบบที่ประกอบขึ้นเป็นชีวิตในโลกที่ล้มลงในบาป อาดัมคนแรกล้มเหลวในการทดสอบ ดังนั้นพระคริสต์จึงต้องเผชิญหน้ากับบาปและความทุกข์ยากตลอดชีวิตของพระองค์โดยไม่ทำบาป ดังนั้นพระคริสต์ทรงถูกทำให้สมบูรณ์อย่างไร? พระองค์ไม่เป็นแค่พระบุตรของพระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบเท่านั้น แต่พระคริสต์ได้พิสูจน์พระองค์เองว่า ทรงเป็นบุตรมนุษย์ผู้สมบูรณ์แบบด้วย ความสมบูรณ์แบบของพระองค์ทำให้พระองค์ทนต่อการทดสอบของความทุกข์ยากอย่างประสบความสำเร็จ

ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกำลังชี้ให้เห็นว่า มีความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างชีวิตของพระคริสต์กับชีวิตของเรา เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงถูกประกาศว่าสมบูรณ์แบบในนิรันดร์กาล เราก็ถูกประกาศว่าสมบูรณ์แบบในพระคริสต์ (การถือว่าชอบธรรม) และเช่นเดียวกับที่ความทุกข์ยากของพระคริสต์แสดงให้เห็นถึงความชอบธรรมของพระองค์บนโลก เราก็กำลังถูกทำให้บริสุทธิ์ผ่านกระบวนการแห่งความทุกข์ยาก (การชำระให้บริสุทธิ์) เรากำลังถูกทำให้สมบูรณ์ผ่านกระบวนการเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงผ่านมาแล้ว! (ดูภาพที่ 8.1)

นี่คืออัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันกับผู้ที่เราพยายามรักและช่วยเหลือ แม้แต่กับผู้ที่ไม่เชื่อ นี่คือเป้าหมายของการเป็นพี่น้องกัน เรายืนเคียงข้างกัน เราเท่าเทียมกัน เราร่วมทุกข์ร่วมสุขเดียวกัน และประสบการณ์ของเรามีเพื่อเป้าหมายเดียวกันคือความบริสุทธิ์ ให้เราพิจารณาผลกระทบของอัตลักษณ์นี้ต่อพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวกัน

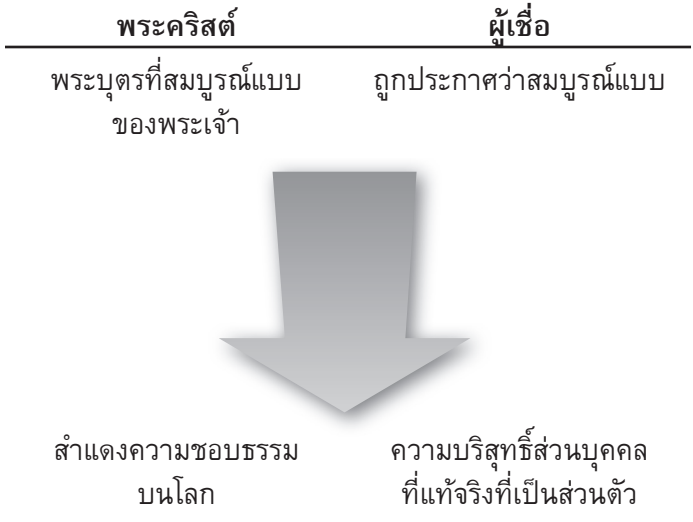
อัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันนั้นเปิดโอกาสให้เราทำความจริงนั้นให้เป็นรูปธรรมสำหรับผู้คน บ่อยครั้งความจริงที่เราแบ่งปันสูญเสียพลังความน่าเชื่อไป เพราะผู้คนไม่สามารถเห็นสิ่งที่เราพูดในภาคปฏิบัติ แต่เนื่องจากเรามีอัตลักษณ์ร่วมกับผู้ที่เรารับใช้ ความจริงเหล่านี้จึงสามารถถูกนำเสนอเป็นความจริงที่เป็นรูปธรรมในท่ามกลางชีวิตจริง เราต้องทำความจริงที่เรายึดถือให้เป็นรูปธรรม นำความจริงเหล่านี้ออกจากแนวคิดเชิงนามธรรมเข้าสู่สถานที่ซึ่งผู้คนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน

อัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันนั้นส่งเสริมให้ผู้คนพึ่งพาพระคริสต์แทนที่จะพึ่งพาเรา เราต้องนำเสนอตัวเองอย่างซื่อสัตย์ว่า เราเองก็เป็นคนที่ต้องการพระคริสต์ทุกขณะในทุกวัน เราไม่เคยเป็นอะไรมากไปกว่าทูตของพระองค์ เป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์

อัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันนั้นส่งเสริมความถ่อมใจและความซื่อสัตย์ หนึ่งในความแตกต่างที่สำคัญระหว่างการบำบัดแบบทางโลกกับพันธกิจการรับใช้ตามพระคัมภีร์คือความสำคัญของการแบ่งปันเล่าเรื่องราวการต่อสู้ดิ้นรนของเราเอง พระคริสต์ทรงต้องการให้ผมแสดงหลักฐานของสิ่งที่พระองค์สามารถทำได้ เมื่อผมซื่อสัตย์ด้วยความถ่อมใจ พระผู้ไถ่จะทรงใช้เรื่องราวของผมเพื่อให้ความหวังกับอีกคนหนึ่ง

*อัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันนั้นไถ่เรื่องราวของ*ผม พระเจ้าทรงนำพาผมผ่านบาปและความทุกข์ยาก ไม่เพียงเพื่อเปลี่ยนแปลงผมเท่านั้น แต่เพื่อให้ผมสามารถรับใช้ผู้อื่นด้วย เรื่องราวของผมเป็นเพียงบทเล็กๆ ในเรื่องราวอันยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ โดยมีพระคริสต์ทรงอยู่ในศูนย์กลาง เรื่องราวของผมเกี่ยวกับพระองค์มากกว่าเกี่ยวกับตัวผมเอง ด้วยวิธีนี้ แม้แต่ความล้มเหลวของผมก็ยังถวายพระสิริแด่พระองค์ ในความอ่อนแอ ความโง่เขลา และความไม่สามารถของผมเอง ผมได้เรียนรู้ถึงความจริงแท้ในพระสัญญาของพระองค์และความจริงแห่งการทรงสถิตของพระองค์ สิ่งนี้ทำให้เรื่องราวของผมเป็นพาหนะแห่งการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของผู้อื่น

ภาพ 8.1
ผู้ร่วมทนทุกข์กับพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 2:10-11)

อัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันนั้นทำให้ชีวิตผมเป็นหน้าต่างไปสู่พระสิริของพระเยซูคริสต์ บ่อยครั้งผู้คนมองมาที่เราและอยากเป็นอย่างเรา เราน่าจะเป็นผู้ใหญ่กว่าและมีสติปัญญามากกว่า แต่โดยแก่นแท้แล้ว เราไม่ได้ต่างไปจากคนที่เราหวังจะไปช่วย แต่เมื่อเราเน้นว่า เราก็เป็นพี่น้องกัน เราจะไม่ถูกมองในฐานะต้นแบบในอุดมคติต่อไป เรากลายหน้าต่างที่ผู้คนมองผ่านเราเข้าไปเห็นการสถิตอยู่ ฤทธิ์อำนาจ ความรัก และพระคุณของพระเยซูคริสต์ ชีวิตของเราจะเป็นกรอบแสดงความงามของสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถทำได้

อัตลักษณ์ที่เรามีร่วมกันนั้นนำไปสู่การนมัสการพระคริสต์ เมื่อคุณได้ใช้เวลาสิบห้านาทีอยู่หน้าภาพของโมเนต์ คุณรู้สึกขอบคุณที่เขามีพู่กัน แต่คุณไม่ได้ทึ่งกับพู่กันอันนั้น คุณทึ่งกับโมเนต์และความสามารถของเขาในฐานะจิตรกร ท่าทีของการเป็นพี่น้องนำเสนอพระคริสต์ในฐานะจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ เราเป็นเพียงพู่กันในพระหัตถ์ของพระองค์ การเปลี่ยนแปลงอันรุ่งโรจน์ที่พระองค์ทรงวาดลงในจิตใจของผู้คนไม่ได้เป็นผลมาจากพู่กันที่ดี แต่มาจากทักษะของจิตรกร

เมื่อเราชี้ให้ผู้คนเห็นถึงพระคริสต์ พระองค์จึงกลายเป็นจุดสนใจของเรา และเป็นผู้รับการยกย่องสรรเสริญของเรา พันธกิจการรับใช้ส่วนตัวที่แท้จริงตามพระคัมภีร์ย่อมนำไปสู่การนมัสการที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเสมอ

การปลอบโยน ความเห็นอกเห็นใจ และเรื่องราวของคุณ

การปลอบโยนผู้ที่ทุกข์ทรมานหมายความว่าอย่างไร? เราจะเข้าไปหาพวกเขาด้วยความเห็นอกเห็นใจได้อย่างไร? บ่อยครั้ง เราก็ไม่แน่ใจว่าควรพูดอะไร เราพยายามหาวิธีปลอบโยนคนที่สูญเสียคนรัก หรือคนที่เผชิญกับประสบการณ์ในอดีตที่ไม่มีวันแก้ไขได้ เราไม่ต้องการสื่อสารความจริงในแบบที่ดูถูกหรือพูดแบบขอไปที เราต้องการให้เขายึดมั่นในสิ่งที่เป็นความจริง ขณะที่เขาจัดการกับความทุกข์ยากของตน แต่วิธีที่แสดงให้เขาเห็นว่า เราเข้าใจความรุนแรงของการทดลองของเขา เราต้องการแสดงให้เขาเห็นว่า ความจริงที่เราแบ่งปันนั้นมีพลังมากพอที่จะพาเขาผ่านพ้นไปได้ สิ่งสำคัญที่สุดคือ เราต้องการให้เขารู้ว่า เขาไม่ได้อยู่คนเดียว เพราะพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในฐานะผู้ช่วยเหลือของเขาในยามทุกข์ยาก คำถามคือ “เราจะหลีกเลี่ยงกับดักเหล่านี้และบรรลุเป้าหมายได้อย่างไร?”

คำตอบที่เป็นประโยชน์อยู่ในจดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโลถึงที่คริสตจักรในเมืองโครินธ์

"สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงพระเมตตากรุณา พระเจ้าแห่งการหนุนใจทุกอย่าง พระองค์ผู้ทรงหนุนใจเราในความยากลำบากทั้งหมดของเรา เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนทั้งหลาย ที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการหนุนใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า เพราะความรักของพระคริสต์มากท่วมท้นเราอย่างไร การหนุนใจของพระคริสต์ก็มากท่วมท้นเราอย่างนั้น ที่เราทนความยากลำบากนั้น ก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการหนุนใจและได้รับความรอด และที่เราได้รับการหนุนใจ ก็เพื่อให้พวกท่านได้รับการหนุนใจด้วย ซึ่งท่านจะได้รับเมื่อสู้ทนความทุกข์เช่นเดียวกับที่เราทนอยู่นั้น และเราก็มีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะรู้ว่าพวกท่านมีส่วนในความทุกข์ของเราอย่างไร ท่านก็จะมีส่วนในการหนุนใจของเราอย่างนั้น

พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้พวกท่านรู้ถึงความยากลำบากที่เกิดกับเราในแคว้นเอเชีย คือเราเผชิญความทุกข์หนักอย่างยิ่งชนิดที่เกินกำลัง จนเราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพื่อเราจะไม่ไว้ใจตัวเอง แต่ไว้ใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมรณภัยมาแล้ว และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราหวังในพระองค์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก ในเมื่อพวกท่านก็มีส่วนช่วยโดยการทูลขอเผื่อเรา เพื่อคนจำนวนมากจะขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากพระคุณที่ประทานแก่เราผ่านคำทูลขอของคนจำนวนมากนั้น" (2โครินธ์ 1:3-11)

พระคัมภีร์ตอนนี้รวบรวมสาระสำคัญของความเมตตาเห็นอกเห็นใจแบบคริสเตียนและกระบวนการในการสื่อสารสิ่งนี้แก่ผู้อื่น เนื้อหาของพระคัมภีร์ตอนนี้สามารถแบ่งออกเป็นสองส่วนหลักคือ แบบจำลองหรือกระบวนทัศน์ (ข้อ 3-7) และกระบวนการหรือวิธีการ (ข้อ 8-11)

แบบจำลอง: มองความทุกข์ยาก และการปลอบโยนในแง่ของการไถ่

หากคุณเขียนรายการทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับความทุกข์ยากและการปลอบโยน คุณจะเห็นแกนเรื่องหลักอะไรบ้าง? คุณพบว่าเป็นเรื่องยากไหมที่จะเข้าใจถึงความรัก

ของพระเจ้าควบคู่ไปกับการที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทนทุกข์? ทั้งสองสิ่งนี้ดูขัดแย้งกันหรือไม่? ในวัฒนธรรมที่ยกย่องความสบายและมองความทุกข์ยากว่าเป็นสิ่งเลวร้ายที่มาแทรงแซงนั้น เราจำเป็นต้องมีกระบวนทัศน์ตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับทั้งความทุกข์ยากและการปลอบโยน เปาโลนำเสนอกระบวนทัศน์นี้ที่นี่

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของความเมตตาเห็นอกเห็นใจที่แท้จริง การปลอบโยนที่แท้จริงเป็นมากกว่าการคิดในสิ่งที่ถูกต้องในยามยากลำบาก เพราะเกี่ยวข้องกับการที่อัตลักษณ์ของเราหยั่งรากลึกลงไปในบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าความสัมพันธ์ ทรัพย์สิน ความสำเร็จ ความมั่งคั่ง สุขภาพ หรือความสามารถในการเข้าใจทุกสิ่งของเรา การปลอบโยนที่แท้จริงเกิดขึ้นเมื่อเราเข้าใจว่า เราถูกอุ้มชูอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงสร้างและปกครองทุกสิ่ง สิ่งมีค่าที่สุดในชีวิตของเราคือความรักของพระเจ้า ความรักที่ไม่มีใครสามารถพรากไปจากเราได้ เมื่ออัตลักษณ์ของเราหยั่งรากในพระองค์ พายุแห่งความยากลำบากจะไม่สามารถพัดเราไปได้

นี่คือการปลอบโยนที่เรามอบให้ผู้คน เราไม่ได้ปลอบโยนพวกเขาด้วยการบอกว่าทุกอย่างจะดีขึ้น เพราะความจริงอาจไม่เป็นเช่นนั้น คนรอบข้างพวกเขาอาจเปลี่ยนแปลง หรือก็ไม่เปลี่ยนเลยก็ได้ พระคัมภีร์บอกเราซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ทุกสิ่งรอบตัวเรากำลังอยู่ในกระบวนการที่จะถูกพรากจากเราไป มีเพียงพระเจ้าและความรักของพระองค์เท่านั้นที่ยังคงอยู่ ในขณะที่วัฒนธรรมและอาณาจักรต่าง ๆ เกิดขึ้นและล่มสลาย การปลอบโยนเกิดขึ้นเมื่อเราหยั่งรากลงในความจริงที่มองไม่เห็นของความรักอันซื่อสัตย์เสมอของพระเจ้า

แต่เปาโลกำลังกล่าวมากกว่าไปกว่านี้ เขากล่าวว่าจะไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความเห็นอกเห็นใจบนโลกนี้เลยหากไม่ใช่เพราะพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นแหล่งที่มาของความเมตตาเห็นอกเห็นใจทั้งปวง ประเด็นนี้สำคัญ เพราะถ้าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของความเมตตาเห็นอกเห็นใจ การที่บรรดาบุตรของพระองค์ไม่ใจใส่ผู้อื่นนั้นจึงดูไร้เหตุผล หากเราเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระองค์และมีส่วนในธรรมชาติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายของพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ ความเห็นอกเห็นใจของเราควรเป็นสัญลักษณ์อันโดดเด่นของเรา เราควรจะเป็นมากกว่าเครื่องจักรที่ให้คำตอบทางศาสนศาสตร์ เพราะความสัมพันธ์ของเรากับพระบิดา เราจึงสามารถนำการปลอบโยนมาสู่โลกซึ่งความทุกข์ยากเป็นความจริงที่คงอยู่ เราควรร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ และโศกเศร้ากับผู้ที่โศกเศร้า และด้วยเหตุนี้เราจึงแสดงออกถึงพระองค์ผู้ทรงเป็นความเห็นอกเห็นใจให้คนอื่นเห็นอย่างเป็นรูปธรรมเหมือนที่พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์

การปลอบโยนที่เราได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า มีเป้าหมายเพื่อพันธกิจการรับใช้ พระเจ้าทรงเลือกเราให้ทั้งเป็นผู้รับพระคุณของพระองค์และเป็นผู้ส่งต่อพระคุณของพระองค์แก่ผู้อื่นด้วย เราต้องไม่กักตุนการปลอบโยนที่เราได้รับราวกับเป็นมรดกฝ่ายวิญญาณบางอย่าง เราได้รับการทรงเรียกให้แบ่งปันสิ่งที่เราได้รับ การปลอบโยนที่เราแบ่งปันไม่ได้หยั่งรากในศาสนศาสตร์ที่เป็นนามธรรม แต่หยั่งรากในประสบการณ์ของเราที่ได้รับการปลอบโยนจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเผชิญความลำบาก เราต้องการให้ผู้ที่ทุกข์ทรมานรอบตัวเราได้สัมผัสกับสิ่งที่เราได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าทรงต้องการให้เรามีส่วนร่วมในความทุกข์ของพระคริสต์ ตรรกะใน 2 โครินธ์นั้นเรียบง่าย คุณได้รับการทรงเรียกให้ทนทุกข์เพื่อคุณจะได้สัมผัสกับการปลอบโยนของพระเจ้า คุณได้สัมผัสกับการปลอบโยนของพระเจ้าเพื่อคุณจะสามารถปลอบโยนผู้อื่นได้ เมื่อพวกเขาได้รับการปลอบโยนจากพระเจ้าผ่านทางคุณ พวกเขาก็สามารถนำการปลอบโยนนั้นไปสู่ผู้อื่นได้ ความทุกข์ยากของเราไม่ใช่ช่องว่างในความรักของพระเจ้า ราวกับว่ามารได้แอบคืบคลานเข้ามาในขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเผลอ

เปโตรกล่าวไว้ว่า *"ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่านนั้น ราวกับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น"* (1 เปโตร 4:12-13) ความทุกข์ยากไม่ได้หมายความว่า แผนการของพระเจ้าล้มเหลว แต่นี่*คือ*แผนการนั่นเอง ความทุกข์ยากเป็นเครื่องหมายที่แสดงว่า เราอยู่ในครอบครัวของพระคริสต์และในกองทัพแห่งอาณาจักรของพระองค์ เราทนทุกข์เพราะเราแบกพระนามของพระองค์ เราทนทุกข์เพื่อเราจะรู้จักพระองค์ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและซาบซึ้งในพระคุณของพระองค์อย่างเต็มที่มากขึ้น เราทนทุกข์เพื่อจะเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งดีที่พระองค์ทรงกระทำในชีวิตของผู้อื่น

แม้แต่ความทุกข์ยากของเราก็ไม่ได้เป็นของเรา มันเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีอาจง่ายกว่าที่จะตระหนักว่า พระพรของเราเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า มากกว่าการตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของความทุกข์ยากของเราด้วย หากคุณสังเกตคนที่กำลังทนทุกข์ คุณจะเห็นว่า เรามักจะปฏิบัติต่อความทุกข์ยากราวกับว่า มันเป็นของเรา เป็นสิ่งที่เราสามารถตอบสนองได้ตามใจชอบ เรามักจะ

หันเข้าหาตัวเอง โลกของเราหดเล็กลงเท่ากับขนาดของความเจ็บปวด เราต้องการแค่การปลดปล่อย และเรามักจะหงุดหงิดและเรียกร้อง

ไม่นาน เราก็จะรู้ว่า ความทุกข์ทรมานให้อำนาจแก่เรา เมื่อคุณร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด ผู้คนจะวิ่งเข้ามาช่วยเหลือคุณ พวกเขามอบความสะดวกสบายทางกาย พูดจาไพเราะ และปลดเปลื้องคุณจากหน้าที่รับผิดชอบ ผมเคยเห็นเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งจักรยานล้มห่างจากบ้านไปหลายหลัง เขาเริ่มร้องไห้ แต่แล้วก็หยุดอย่างรวดเร็ว เขาลูกขึ้นจูงยกจักรยานเงียบๆ กลับบ้าน เมื่อก้าวขึ้นระเบียงบ้าน เขาเริ่มร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด เห็นได้ชัดว่าเขาสรุปแล้วว่า การร้องไห้ตั้งแต่ครึ่งทางกลับบ้านเป็นการเสียน้ำตาโดยเปล่าประโยชน์ เมื่อแม่ของเขาวิ่งออกมาที่ระเบียง เขาเล่าเรื่องราวอุบัติเหตุด้วยน้ำตานองหน้า บรรยายเรื่องราวดูน่าตื่นเต้นกว่าที่ผมได้เห็นมากนัก เขาชี้ไปที่บาดแผลเล็กๆ และกรีดร้องราวกับเจ็บปวดสาหัส ผมคิดในใจว่า *เจ้าหนูคนนี้กำลังสนุกกับช่วงเวลานี้ชัดๆ!*

สิ่งล่อลวงใจที่เห็นแก่ตัวมากมายทักทายเรา เมื่อเราปฏิบัติต่อความทุกข์ทรมานราวกับว่ามันเป็นสมบัติส่วนตัวของเรา พระคัมภีร์ตอนนี้เตือนใจเราว่า ความทุกข์ทรมานของเราเป็นของพระเจ้า เป็นอุปกรณ์ที่พระองค์ทรงใช้ตามพระประสงค์ของพระองค์ในตัวเราและเพื่อผู้อื่น วิธีที่เราทนทุกข์ต้องทำให้พระคริสต์อยู่ในจุดศูนย์กลาง พระผู้ไถ่ทรงเป็นเจ้าของความผิดหวังและความกลัวของเรา พระองค์ทรงเป็นเจ้าของความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตวิญญาณของเรา พระองค์ทรงเป็นเจ้าของประสบการณ์ในอดีตที่บดขยี้จิตใจเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของการถูกปฏิเสธและความโดดเดี่ยวของเรา พระองค์ทรงเป็นเจ้าของความคาดหวังที่พังทลายและความฝันที่แตกสลายของเรา ทั้งหมดนี้เป็นของพระองค์เพื่อพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อเรารู้สึกอยากตาย พระองค์ทรงเรียกเราให้ตายอย่างยิ่งใหญ่กว่านั้น พระองค์ทรงเรียกเราให้ตายต่อความทุกข์ทรมานของเรา เพื่อที่เราจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์

นี่ไม่ใช่การเรียกร้องให้เรามีท่าทีแบบสโตอิกน่าขนลุกในแบบคริสเตียน แต่เป็นการเรียกให้เรานำความทุกข์ทรมานทั้งสิ้นของเรามาหาพระองค์ ให้เราร้องไห้เสียงดังและโศกเศร้าอย่างเต็มที่ต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะรู้ว่า เราจะพบการปลอบประโลมอย่างแท้จริงที่แทบพระบาทของพระองค์เท่านั้น เราควรวางความโศกเศร้าของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงใช้สิ่งนี้เพื่อพระประสงค์ของพระองค์ในชีวิตของเราและในชีวิตของผู้อื่น และนี่คือพระสัญญาแห่งการปลอบประโลมจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของทุกสิ่ง

ในทั้งหมดนี้ การไถ่ของพระเจ้ามีเป้าหมายเพื่อให้ความหวังในโลกที่ล้มลงในบาป พระเจ้าทรงต้องการพยุงผู้คนให้ลุกขึ้นด้วยความหวัง ความหวังแท้จริงที่ไม่ได้หยั่งรากในความสำเร็จหรือทรัพย์สินของผม แต่อยู่ในความรู้ว่า เราเป็นบุตรขององค์จอมกษัตริย์ พระองค์ทรงรักเราด้วยความรักที่ไม่มีสิ่งใดสามารถพรากไปได้ พระองค์ประทานพระคุณที่ให้อภัยและเสริมกำลังแก่เรา พระองค์กำลังเปลี่ยนแปลงและทำให้เราเติบโตขึ้นทุกวัน พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องใช้ เพื่อเผชิญกับสิ่งที่เข้ามาในชีวิต และพระองค์ทรงสัญญาว่า เราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ตลอดไปในสถานที่ไร้ความทุกข์ทรมาน ความโศกเศร้า หรือบาป นี่หมายความว่าในช่วงเวลาแสนยากลำบากที่สุดในชีวิต สิ่งที่เราเห็นว่าที่มีคุณค่าอย่างแท้จริงหรือถาวรนั้นไม่ได้ตกอยู่ในความเสี่ยงเลย สิ่งทรงคุณค่าที่เรามอบกายถวายชีวิตให้นั้นอยู่อย่างมั่นคงปลอดภัย เราไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้ แต่เรารู้ว่า เรายู่ในครอบครัวของพระเจ้า ได้รับความรักและการดูแลจากพระองค์ตลอดนิรันดร์ นี่คือความหวังที่แท้จริง

ดังนั้น แบบจำลองหรือกระบวนทัศน์จึงเป็นดังนี้ ความทุกข์ทรมานที่มีจุดประสงค์ นำไปสู่ประสบการณ์แห่งการปลอบประโลมของพระเจ้า ทำให้เรามีความสามารถในการปลอบประโลมผู้อื่น ส่งผลให้เกิดชุมชนแห่งความหวัง เมื่อเรายอมรับความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงอยู่ในความทุกข์ทรมานของเรา เราต้องระลึกถึงแบบจำลองของเปาโลเสมอ: *ความทุกข์ทรมาน* ➞ *การปลอบประโลม* ➞ *การปลอบประโลม* ➞ *ความหวัง*

เราต้องถามตัวเองด้วยว่า “พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทนทุกข์ที่ไหน? พระเจ้าทรงใช้ผู้คนอย่างไรเพื่อทำให้เรารู้จักการปลอบประโลมของพระองค์? พวกเขาพูดและทำอะไรบ้าง? เราจะใช้ประสบการณ์ของเราเพื่อปลอบประโลมผู้อื่นได้อย่างไร? เราจะเล่าเรื่องราวของเราอย่างไรเพื่อให้เกิดความหวังที่หยั่งรากในความจริงของการทรงสถิตและความรักของพระคริสต์?” เราต้องขอบคุณเปาโลที่ไม่ได้เสนอแค่กระบวนทัศน์ แต่ยังเสนอวิธีการด้วย

การเล่าเรื่องราวที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

ใน 2 โครินธ์ 1 เปาโลกล่าวว่า เขาไม่ต้องการให้ชาวโครินธ์ไม่รู้เรื่องความทุกข์ทรมานของตนในแคว้นเอเชีย เปาโลต้องการให้เรื่องราวของตนส่งผลให้เกิดความหวังที่ลึกซึ้งขึ้น ความเชื่อที่เข้มแข็งขึ้น และการนมัสการที่นำการฟื้นฟูใหม่ขึ้น

ท่ามกลางพวกเขา ประสบการณ์ของเปาโลทำให้พระสัญญาของพระเจ้ามีเลือดเนื้อและชีวิต ในประสบการณ์เหล่านั้น คุณเห็นพระเจ้าทรงทำกิจ ทำสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้สำหรับบุตรของพระองค์อย่างแท้จริง เมื่อผู้คนเห็นพระเจ้าในเรื่องราวของเปาโล ดวงตาของเขาเปิดออกเห็นพระเจ้าในเรื่องราวของตนเอง และพวกเขาได้รับการปลอบประโลมจากสิ่งนี้ นี่เป็นหนึ่งในวิธีการส่วนตัวอันทรงพลังที่สุดในการให้การปลอบประโลม วิธีนี้นำเสนอความจริงลึกซึ้งทางศาสนศาสตร์ในบริบทของสถานการณ์ที่คุ้นเคยกับทุกคนในโลกที่ล้มลง เรื่องราวของเรานำความจริงของพระเจ้าไปสู่การต่อสู้ในชีวิตและนำเสนอเหตุผลอันหนักแน่นว่าไม่ควรยอมแพ้

หากพระเจ้าต้องการใช้ความทุกข์ทรมานของคุณและการปลอบประโลมของพระองค์ เพื่อให้กำลังใจผู้อื่น คุณจะเล่าเรื่องราวของคุณอย่างไรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้? ตัวอย่างของเปาโลให้แนวทางบางอย่างในข้อ 8-11

เล่าเรื่องราวของคุณในแบบที่ทำลายความเข้าใจผิดที่ว่า คุณแตกต่างจากคนที่คุณกำลังช่วยเหลืออย่างมีนัยสำคัญ คุณเคยอยู่ในชั้นเรียนพระคัมภีร์วันอาทิตย์ที่มีคนยกมือและพูดว่า “นี่อาจเป็นคำถามโง่ๆ แต่ผมสงสัยว่า...” ไหม? เมื่อคุณได้ยินคำถาม คุณรู้สึกขอบคุณ เพราะเป็นคำถามที่คุณมีในใจพอดี แต่กลัวที่จะถาม สิ่งนี้เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ด้วย ผู้คนมักคิดว่าพวกเขาเป็นคนเดียวที่มีปัญหาเฉพาะบางอย่าง พวกเขาคิดว่าไม่มีใครสามารถเข้าใจหรือช่วยได้ แต่พระเจ้าต้องการให้เราจำไว้ว่า เราเหมือนกับคนรอบข้างเรา – เราทุกคนเป็นมนุษย์ที่มีข้อบกพร่อง ผู้เผชิญกับความยากลำบากที่คล้ายคลึงกันมาก ความจริงแห่งการไถ่จะทรงพลังมากขึ้นเมื่อแบ่งปันโดยผู้ที่เต็มใจเปิดเผยวิธีที่พวกเขาเผชิญกับชีวิตจริง

เล่าเรื่องราวที่สมบูรณ์เสมอ เรื่องราวของคุณต้องรวมถึง (1) สถานการณ์ที่ยากลำบาก (2) การต่อสู้ดิ้นรนของคุณในท่ามกลางสถานการณ์นั้น และ (3) วิธีที่พระเจ้าทรงช่วยเหลือคุณ นี่ไม่ใช่การเล่าเรื่องแบบ “กอดคอร้องไห้ด้วยกัน” นี่ไม่ใช่การแข่งขันว่าเรื่องของใครเลวร้ายกว่ากัน เล่าเรื่องที่เก่าพอพอที่คุณจะสามารถไตร่ตรองได้ว่า พระเจ้าทรงนำการปลอบประโลมมาสู่คุณในท่ามกลางสถานการณ์นั้นอย่างไร และพระองค์ทรงใช้ผู้คนเพื่อทำสิ่งนี้อย่างไร

ขณะที่คุณเล่าเรื่องราวของคุณ จงซื่อสัตย์ในการบรรยายถึงการต่อสู้ดิ้นรนและความล้มเหลวของคุณ เรื่องราวของคุณต้องเน้นย้ำถึงพระคุณของพระเจ้าในความอ่อนแอของคุณ ไม่ใช่ความเชื่ออันกล้าหาญของคุณ จงเต็มใจที่จะเปิดเผยความบาปของคุณ เพื่อให้พระสิริแห่งการไถ่ของพระเจ้าจะมีชีวิตในหูของผู้ฟัง สังเกตสิ่งที่เปาโลกล่าวถึงตนเอง ชายผู้มีความเชื่อยิ่งใหญ่ “เราเผชิญความทุกข์หนัก

อย่างยิ่ง... ชนิดที่เกินกำลัง... หมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้... รู้สึกถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว" เกินกำลังที่เปาโลจะทนได้? ยอมจำนนต่อความสิ้นหวัง? เปาโลเต็มใจที่จะเปิดม่านแห่งชื่อเสียงในที่สาธารณะ และพาคุณเข้าไปในซอกซอยส่วนตัวแห่งการต่อสู้ดิ้นรนของตน

จงใช้วิจารณญาณและมีจุดมุ่งหมาย ขณะที่คุณเล่าเรื่องราวของคุณ จำกัดปริมาณรายละเอียดที่ "น่าสยดสยอง" จุดเน้นของคุณไม่ใช่สถานการณ์ แต่เป็นพระเจ้าผู้ทรงพบคุณในท่ามกลางสถานการณ์นั้น สังเกตว่าเปาโลแทบไม่ให้รายละเอียดใดๆ เลยที่นี่ แต่เรายังคงสามารถรับรู้ถึงความร้ายแรงและความตึงเครียดของสถานการณ์ของเปาโลได้

เล่าเรื่องราวของคุณในแบบที่ทำให้พระเจ้าเป็นผู้มีบทบาทหลักในเรื่องเสมอ บ่อยครั้งเรื่องราวความทุกข์ทรมานของคริสเตียนมักเน้นที่ตัวมนุษย์อย่างน่าทึ่ง เราทำเช่นนี้แม้แต่เมื่อเล่าเรื่องราวยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ โดยเน้นที่การตอบสนองอันกล้าหาญของโมเสส ดาวิด และดาเนียล แทนที่จะเน้นถึงพระเจ้าผู้ทรงค้ำจุนพวกเขา สิ่งนี้เปลี่ยนเรื่องราวยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ให้กลายเป็นนิทานสอนใจ สอนให้รู้ว่า "จงเป็นเหมือนพวกเขา" ทว่าเรื่องราวเหล่านี้เป็นเพียงบทหนึ่งในเรื่องราวยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวของพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้มีบทบาทหลัก*แต่ผู้เดียว* นี่เป็นเรื่องราว*ของพระองค์* เรื่องราวของเราเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราวยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ เรื่องราวของเราเป็นของพระองค์และชี้ไปที่พระองค์

เล่าเรื่องราวของคุณด้วยความถ่อมใจ ยอมรับว่าคุณยังคงต้องการพระคุณอย่างต่อเนื่อง บางครั้งเรามีวิธีเล่าเรื่องราวของเราที่มีลักษณะของ "นักเรียนที่ดี ผู้สอบผ่านแล้ว" นี่สื่อถึงการได้ "มาถึงจุดหมาย" ฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว มากกว่าสื่อว่าเรายังต้องการพระคุณอยู่ เราต้องเล่าเรื่องราวของเราโดยตระหนักเสมอว่า เราไม่อาจช่วยตนเองให้พ้นได้เลย หากปราศจากทรัพยากรที่เราพบได้ในพระคริสต์เท่านั้น บางครั้งอาจเหมาะสมที่คุณจะขอให้คนที่คุณกำลังรับใช้นั้นอธิษฐานเผื่อคุณ บ่อยครั้งเมื่อผมถามผู้คนว่า ผมจะอธิษฐานเพื่อพวกเขาได้อย่างไร พวกเขาก็ถามคำถามเดียวกันกับผมเช่นกัน

จงทำให้ชัดเจนเสมอว่า คุณไม่ใช่สิ่งที่คนๆ นี้ต้องการ - พระเจ้าต่างหากที่เขาต้องการ อย่างดีที่สุด คุณเป็นเพียงหนึ่งในอุปกรณ์ของพระเจ้า เป็นทูตที่ยังต้องการพระเมตตาและพระคุณรายวันของพระเจ้าเหมือนกับเขา การเล่าเรื่องส่วนตัวของคุณเป็นวิธีธรรมชาติในการป้องกันไม่ให้คนนั้นจะพัฒนาการพึ่งพาที่ไม่ดีต่อคุณ หากเล่าเรื่องอย่างถูกต้อง เรื่องราวของคุณจะส่งเสริมให้ผู้คนไว้วางใจในพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ

เป้าหมายของเรื่องราวของคุณควรเป็นการนมัสการเสมอ ความหวังและการปลอบประโลมที่แท้จริงทั้งหมดหยั่งรากในการขอบพระคุณพระเจ้า พระลักษณะของพระองค์ และความช่วยเหลือของพระองค์ การให้ความหวังเกี่ยวข้องกับการช่วยให้คนเห็นพระเจ้า ความทุกข์ทรมานเรียกร้องความสนใจของเราและบดบังสายตาของเรา ทำให้เราลืมสิ่งที่ยึดเหนี่ยวความเชื่อของเราได้ง่าย เนื่องจากปัญหามีพลังที่จะทำให้เรามืดบอดและสับสน จึงเป็นพระคุณอันหวานชื่นที่มีใครบางคนเข้ามาอยู่เคียงข้าง และชี้ให้เราเห็นพระองค์ผู้ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ ที่ลี้ภัย ที่ซ่อนเร้น และโล่ เราทุกคนต้องการใครสักคนที่เตือนเราว่า ชีวิตไม่ได้ถูกกำหนดโดยความเจ็บปวดของเรา แต่โดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์

การให้ความหวังเป็นมากกว่าการโน้มน้าวให้ผู้คนมั่นใจว่าสิ่งต่างๆ จะดีขึ้น หรือช่วยให้พวกเขาตัดสินใจว่าควรจะทำอะไร การให้ความหวังแนะนำพวกเขาให้รู้จักกับพระคริสต์ ผู้ทรงช่วยผู้คนที่กำลังเผชิญกับสิ่งที่คิดไม่ถึง สามารถมองชีวิตจากมุมมองของพระสิริและพระคุณของพระเจ้า และจากอัตลักษณ์ใหม่ของพวกเขาในฐานะบุตรของพระองค์ ขณะที่คุณเล่าเรื่องราวของคุณเอง คุณช่วยให้ผู้คนเห็นว่า ความทุกข์ทรมานที่ดูเหมือนจะบดบังศาสนศาสตร์ของพวกเขานั้น แท้จริงแล้วอธิบายมันได้ ในคืนมืดมิดที่สุดนั่น พระสิริแห่งความรักและพระคุณของพระผู้ไถ่ส่องสว่างที่สุด ความหวังชี้ผู้คนไปสู่ความสว่าง

ทั้งหมดนี้ไม่ควรก่อให้เกิดเพียงความหวังเท่านั้น แต่ควรก่อให้เกิดการขอบพระคุณอย่างลึกซึ้งด้วย บางที ไม่มีอะไรจะมีศักยภาพในการก่อให้เกิดการนมัสการที่แท้จริงได้มากเท่ากับความทุกข์ทรมาน การทดสอบเผยให้เห็นสิ่งที่เราเห็นว่าสำคัญเรา และบรรดาสิ่งมหัศจรรย์เกี่ยวกับพระเจ้า ผู้คนค้นพบว่า เราสามารถพบกำลังได้ในความอ่อนแอ พบความรักในท่ามกลางการถูกปฏิเสธ พบปัญญาเมื่อเผชิญกับความโง่เขลา และมีบางคนอยู่กับพวกเขาขณะที่พวกเขาโดดเดี่ยวเดียวดายสุดๆ ผลลัพธ์คือการนมัสการที่หลั่งไหลมาจากประสบการณ์กับความดีเลิศของพระเจ้า นี่คือเหตุผลสูงสุดให้เราเล่าเรื่องส่วนตัวของเรา

เนื่องจากความทุกข์ทรมานเป็นประสบการณ์ร่วมของมนุษย์ การเข้าใจความทุกข์ทรมานจึงสำคัญอย่างยิ่งต่อพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว เราไม่ควรต้อนรับช่วงเวลาเหล่านี้ด้วยความกลัว เพราะนี่เป็นโอกาสพิเศษ เมื่อเราเข้าหาผู้คนที่ทุกข์ทรมานในฐานะเพื่อนผู้ร่วมทุกข์ และนำพวกเขาไปหาพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงทนทุกข์ พวกเขาสามารถจากไปด้วยความเชื่อที่เข้มแข็งขึ้น และความซาบซึ้งในพระเจ้าที่มาจากใจมากขึ้น ความทุกข์ทรมานทำให้ผู้คนที่ถูกเขย่าออกจากวิถีชีวิตที่สะดวกสบายนั้น จะมีเหตุผลที่หยุด มอง และฟัง นี่สามารถช่วยให้พวกเขาก้าว

ออกจากขอบเขตของโลกที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเอง เข้าสู่ความยิ่งใหญ่ของโลกที่พระเจ้าเป็นศูนย์กลาง ที่ซึ่งความหวังหยั่งรากในสิ่งที่มองไม่เห็น[9]

การสร้างความสัมพันธ์ในลักษณะที่กิจของพระเจ้าสามารถเจริญงอกงามได้ หมายถึงการมองหาประตูทางเข้าแห่งโอกาสในชีวิตของผู้คนที่พระเจ้านำมาสู่ทางของคุณ นี่หมายถึงการสำแดงความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรม และเต็มใจที่จะเปิดเผยเรื่องราวของคุณเอง และยังมีอีกหนึ่งองค์ประกอบในหน้าที่แห่ง***ความรัก*** ตามแบบจำลองของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

▶ องค์ประกอบ 4: ยอมรับพร้อมกับมีเป้าหมาย

เรายังคงทำตามแบบอย่างความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเรา พระคุณที่รับเราเข้าสู่ครอบครัวของพระคริสต์นั้น ไม่ใช่พระคุณที่บอกว่าเราดีพอแล้ว ในความเป็นจริง พระคัมภีร์ชี้ชัดว่าพระเจ้าประทานพระคุณแก่เรา เพราะเรายังห่างไกลจากคำว่า “ดีพอ” เมื่อเราเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า เราต้องรับการเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างถึงรากถึงโคน การที่พระเจ้าทรงยอมรับเรานั้น ไม่ใช่คำเชิญให้เราผ่อนคลายทำตัวสบายๆ แต่เป็นคำเรียกให้เราลงมือทำงาน เปาโลกล่าวไว้ในทิตัส 2:11-12 ว่า *“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด และเพื่อสอนเราให้ละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และให้ดำเนินชีวิตในยุคนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรมและให้ดำเนินตามทางพระเจ้า”* พระคุณที่พระเจ้าประทานแก่เรานั้นเป็นพระคุณที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเสมอ การที่พระองค์ทรงยอมรับเราไม่ใช่จุดจบของพระราชกิจของพระองค์ แต่เป็นจุดเริ่มต้น! เราต้องไม่แยกการที่พระเจ้าทรงถือว่าเราชอบธรรมออกจากการชำระเราให้บริสุทธิ์ ทั้งสองสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการไถ่ที่เป็นหนึ่งเดียวกัน

ดังนั้น การเข้าหาพี่น้องที่กำลังมีปัญหาด้วยท่าทีของการประณามหรือความหยิ่งผยองในความชอบธรรมของตนเองจึงเป็นสิ่งที่ผิด การทำเช่นนั้นเป็นการขัดขวางพระราชกิจที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทำในชีวิตของพวกเขา คุณต้องมอบพระคุณและความรักแบบเดียวกับที่คุณได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่พวกเขา ในขณะเดียวกัน คุณก็ไม่ควรทำให้พระคุณที่มอบไปนั้น ถูกเข้าใจผิด พระคุณของ

9 สำหรับการศึกษาเพิ่มเติม ดูบทความของผมเรื่อง “Keeping Destiny in View: Helping Counselees View Life from the Perspective of Eternity,” *The Journal of Biblical Counseling*, ฉบับที่ 13.1 (ฤดูใบไม้ร่วง 1994) หน้า 13-24 บทความนี้ยังได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสือเล่มเล็กในชุด Resources for Changing Lives ในชื่อ *Suffering: Eternity Makes a Difference*

พระเจ้าเป็นพระคุณที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเสมอ เนื่องจากพระประสงค์ของพระเจ้าคือให้เรา “มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4) การเปลี่ยนแปลงจึงเป็นเป้าหมายของพระองค์ เมื่อเรามอบความรักที่ถ่อมใจ อดทน อ่อนโยน อดกลั้น และให้อภัยแก่ผู้อื่น เราต้องไม่สื่อว่า การที่พวกเขาเหมือนเดิมนั้น ไม่เป็นไร ตราบใดที่ยังมีร่องรอยของธรรมชาติบาปหลงเหลืออยู่ การเปลี่ยนแปลงคือคำเรียกร้องของพระเจ้า เราต้องไม่ประนีประนอมกับเรื่องนี้ในความสัมพันธ์ที่พระองค์ประทานให้เรา การทำเช่นนั้นเท่ากับเราหยุดเป็นทูตของพระองค์และยืนขวางพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของบุคคลนั้น

ดังนั้น เราจึงต้องยืนกรานปฏิเสธที่จะประณามผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกัน เราก็ต้องปฏิเสธที่จะยอมรับสภาพเดิมด้วย เรายอมรับผู้คนด้วยพระคุณที่เสริมกำลังเรา เพื่อพระเจ้าจะทำกิจเปลี่ยนแปลงจิตใจผู้นั้น การทำอะไรที่น้อยกว่านี้เท่ากับเป็นการลดคุณค่าพระคุณของพระองค์ และเป็นการปฏิเสธไม่ยอมรับความร้ายแรงแห่งความต้องการของเรา

ขณะที่เราพยายามรับใช้ด้วยการเข้าไปมีส่วนร่วมในการต่อสู้ดิ้นรนของผู้อื่น เรามองหาวิธีที่จะทำให้การทรงสถิตและพระลักษณะของพระคริสต์ปรากฏเป็นรูปธรรม เราเข้าไปอยู่เคียงข้างผู้คนในฐานะพี่น้องในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งกำลังผ่านกระบวนการเดียวกัน ในฐานะผู้ที่ทนทุกข์ซึ่งเต็มใจเล่าเรื่องราวของตนเอง เราจึงกลายเป็นหน้าต่างสู่ความหวังและพระสิริของพระเจ้า สุดท้าย เราเสนอการยอมรับแบบเดียวกับที่เราได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่ผู้อื่น นี่คือพระคุณที่ไม่อาจหาได้ด้วยการทำดี แต่เป็นพระคุณที่เรียกร้องให้เราทำงานเสมอ งานนี้คือการทรงเรียกของเรา จนกว่าเราจะถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายแห่งพระบุตรของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ความสัมพันธ์ที่ถูกสร้างขึ้นในแบบนี้จะกลายเป็นพื้นที่ซึ่งพระราชกิจของพระเจ้าจะเจริญงอกงาม เป็นสถานที่ซึ่งผู้คนได้รับการฟื้นฟู ได้รับการรื้อฟื้นคืนดี ได้รับการสร้างใหม่ และได้รับการขัดเกลา เป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางและได้รับพระสิริที่พระองค์สมควรได้รับ

รัก
▶ รู้จัก
พูด
ทำ

9 การทำความรู้จักกับผู้คน

ทุกคนรู้สึกเหมือนพวกเขารู้จักเบ็ตตี้และแบรดเป็นอย่างดี ทั้งสองคนเป็นส่วนสำคัญของชีวิตคริสตจักรมาก จนดูเหมือนว่าการรวมตัวใดๆ จะไม่เป็นทางการหากขาดพวกเขา ผมใช้เวลาหลายชั่วโมงในการประชุมกับแบรด ผมประทับใจในความเป็นคนทำงานภาคปฏิบัติที่เงียบๆ ของเขา เราไปปีกนิกด้วยกันเป็นครอบครัว ร่วมรับประทานอาหารเย็น และทำงานร่วมกันในโครงการต่างๆ ของโรงเรียนคริสเตียน เรารู้จักลูกๆ และพ่อแม่พี่น้องของพวกเขาเป็นอย่างดี

คืนหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง แบรดโทรมาชวนผมไปดื่มกาแฟ โดยพูดชัดว่า เขาให้ผมไปตอนนี้เลย ผมได้ยินความเร่งด่วนในน้ำเสียงของเขา จึงแต่งตัวแล้วไปพบกันที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในละแวกนั้น ผมมาถึงก่อน และเมื่อเห็นแบรดเดินเข้ามาในร้าน ผมรู้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติอย่างร้ายแรง

แบรดนั่งลงและพูดว่า “ผมไม่รู้จะเริ่มยังไงดี ผมคงควรทำแบบนี้นานมาแล้ว แต่ผมคิดอยู่ตลอดว่า เราจะแก้ไขปัญหากันได้ ตอนนี้เรากำลังอยู่ในสถานการณ์ที่ยุ่งเหยิง และผมไม่รู้จะทำยังไงดี” เขาดูทั้งท้อแท้และโกรธ “ผมทนเธอมาหลายปีแล้ว” เขาพูด “มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกวัน เธอเรียกร้องตลอดเวลา และเมื่อผมไม่ทำตามที่เธอต้องการ ก็ต้องรับผลร้ายแรง! ไม่มีวันไหนเลยที่ผมไม่มีปัญหาเพราะอะไรสักอย่าง เธอด่าผมด้วยคำหยาบคายต่อหน้าลูกๆ เธอขู่ว่าจะทิ้งผมทุกเดือน สัปดาห์ที่ผ่านมาเธอซึมเศร้ามาก จนไม่ได้ลุกจากเตียงเลย ยกเว้นแค่กินขนมปังกรอบหรือเข้าห้องน้ำ ลูกๆ ถามอยู่เรื่อยว่าแม่เป็นอะไร และผมก็ต้องแต่งเรื่องนับพันเพื่อปิดบังต่อหน้าเพื่อนๆ ของเรา”

แต่นั่นยังไม่ใช่เรื่องเลวร้ายที่สุด แบรดเล่าต่อ “เมื่อไม่กี่ปีที่แล้ว เบ็ตตี้กำลังทำอาหารเย็นและโกรธมากที่ผมไม่สามารถช่วยเธอทำงานชิ้นหนึ่งในคืนนั้นได้ ระหว่างที่เราทะเลาะกัน เธอขว้างฝาหม้อใส่ ผมหลบทัน มันเลยไปกระแทกหน้าต่างห้องครัว

แตกลงมา พอได้ยินเสียงกระจกแตก ผมคงควบคุมตัวเองไม่ได้ ผมวิ่งเข้าไปตบหน้าเธอ เธอตอบโต้ด้วยการเตะที่เป้ากางเกงของผม และเราก็เริ่มต้นการต่อสู้ทางกายภาพครั้งแรกจากอีกหลายครั้งที่ตามมา เราทะเลาะและทำร้ายร่างกายกันมาตลอดนับแต่นั้น จนจานชามและโคมไฟส่วนใหญ่แตกหัก และเกือบทุกผนังในบ้านเป็นรูไปหมด ผมเคยตีเบ็ตตี้แรงมากจนเธอต้องหลบซ่อนตัวเป็นสัปดาห์เพื่อให้รอยฟกช้ำหายก่อน อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ที่คุณคิดว่าเกิดจากความซุ่มซ่ามของผมในการซ่อมแซมบ้าน จริง ๆ แล้วมาจากเบ็ตตี้"

เขาพูดต่อ "มันส่งผลกระทบต่อลูก ๆ ของเราจริง ๆ ลูกชายทั้งสามคนของเราเปลี่ยนไปมาระหว่างการบ่นและเรียกร้อง ไปจนถึงหวาดกลัวและเก็บตัว พวกเขาซ่อนตัวทุกครั้งที่รู้สึกว่าปัญหากำลังก่อตัวเกิดขึ้น พวกเขาหายตัวไปเกือบทุกครั้งเมื่อคิดว่าผมกำลังจะกลับบ้าน เมื่อเร็ว ๆ นี้ เวลาที่เรากำลังทะเลาะกัน ลูกชายวัย 7 ขวบของเราเริ่มตีและเตะพวกเราคนที่อยู่ใกล้ที่สุด พร้อมกับตะโกนว่า 'ผมเกลียดคุณ ผมเกลียดคุณ ผมเกลียดคุณ' เบ็ตตี้บอกผมตลอดว่า ผมกำลังทำลายลูก ๆ แต่เธอก็ชี้ให้พวกเขาเห็นสิ่งที่ผมทำผิดอยู่เป็นประจำ ผมมาที่นี่คืนนี้ เพราะผมไม่รู้ว่าเบ็ตตี้อยู่ที่ไหน เราเพิ่งทะเลาะกันอย่างรุนแรงที่สุดเท่าที่เคยมีมา บ้านของเราดูเหมือนสนามรบ เราต่อสู้กันจากห้องหนึ่งไปอีกห้องหนึ่ง เราพูดสิ่งเลวร้ายที่สุดเท่าที่เราคิดออกและขว้างทุกอย่างที่หยิบได้ ตอนนี้เธออยู่ข้างนอก โกรธจนคลั่ง พร้อมบัตรเดบิตและเครดิตทั้งหมด และไวน์ขวดใหญ่"

ผมตั้งสมาธิเพื่อฟังด้วยความยากลำบาก เพราะเรื่องราวของแบรดทำให้ผมสับสน ผมรู้จักชายคนนี้มาหลายปี แต่ผมไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังเล่าให้ผมฟังตอนนี้ ผมนึกถึงเวลาหลายชั่วโมงที่เราใช้ร่วมกับครอบครัวนี้ ผมคิดว่าผมรู้จักพวกเขาดี จึงไม่เคยถามอะไรที่จะเปิดโอกาสให้พวกเขาพูดถึงสภาพที่แท้จริงของชีวิตส่วนตัว ผมสงสัยว่าเรื่องนี้จะดำเนินมานานขนาดนี้โดยที่ไม่มีใครรู้ได้อย่างไร ในขณะนั้น ผมตระหนักว่า ส่วนที่เป็นส่วนตัวและสำคัญที่สุดในชีวิตของเราหลุดรอดสายตาของความสัมพันธ์ทั่วไปในพระกายของพระคริสต์ เราใช้ชีวิตอย่างวุ่นวายด้วยมิตรภาพที่อิงกับกิจกรรม ซึ่งแทรกด้วยการสนทนาสั้น ๆ ระหว่างกัน ตอนนี้ผมกำลังนั่งอยู่ตรงข้ามกับเพื่อนที่ผมไม่รู้จักมาก่อน

การทะลุทะลวงความสัมพันธ์แบบผิวเผิน

คุณเคยคิดว่าคุณรู้จักใครสักคนดีแล้ว แต่กลับพบว่า มีเรื่องแสนสำคัญบางอย่างของคนนั้นที่คุณไม่รู้เลยหรือไม่? คุณเคยเริ่มเล่าเรื่องจากชีวิตของคุณเอง

แล้วถูกขัดจังหวะโดยคนที่พูดว่า “ฉันรู้ว่าคุณหมายถึงอะไร!” – แต่ชัดเจนว่า เขาไม่รู้จริงๆ ลองนึกถึงคนที่คุณเชื่อว่าคุณรู้จักคนนั้นอย่างดี ลองพยายามระบุช่องว่างบางอย่างในความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับเรื่องราวของเขาหรือเธอ คุณรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับครอบครัวเดิมของเพื่อนคุณ? คุณรู้หรือไม่ว่าเขาต่อสู้ดิ้นรนในความสัมพันธ์กับพระเจ้า หรือในความเข้าใจพระคัมภีร์อย่างไร? คุณรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตสมรสของเธอ หรือความยากลำบากที่เธอประสบกับสามี? ถ้าเขาโสด คุณรู้หรือไม่ว่า เขาใช้เวลาตอนอยู่คนเดียวอย่างไร? ถ้าเธอเป็นแม่ เธอคิดว่าตัวเองล้มเหลวหรือไม่? เพื่อนของคุณอาจกำลังต่อสู้กับความสัมพันธ์ซึ่งกำลังแตกสลายในที่ทำงานหรือปัญหาระยะยาวกับญาติมิตรหรือไม่? บางทีหัวใจของเขาอาจถูกขับเคลื่อนด้วยตัณหา หรือถูกกัดกินด้วยความขมขื่น เธออาจแอบเสียใจอย่างลึกซึ้งกับการตัดสินใจในอดีต หรืออิจฉาความสำเร็จของเพื่อนหรือไม่? มีปัญหาทางการเงินหรือปัญหาสุขภาพหรือไม่?

เรามักมีความสัมพันธ์แบบผิวเผินอย่างถาวรที่ไม่เคยพัฒนาไปสู่ความสนิทสนมที่แท้จริง มีบางสิ่งที่เรา*รู้เกี่ยวกับ*กันและกัน แต่มันหลอกให้เราคิดว่าเรารู้จักตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์ที่อยู่ภายในขอบเขตของรายละเอียดเหล่านั้น ดังนั้น เราจึงไม่ได้ติดตามพวกเขาด้วยคำถามที่ดี นี่เป็นจุดเริ่มต้นของความเข้าใจผิดทุกรูปแบบ เรากลายเป็นทูตที่ค่อยเกิดผล เพราะเราไม่รู้จักผู้อื่นดีพอที่จะรู้ว่า คนนั้นจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไร หรือพระเจ้ากำลังทำงานอย่างแข็งขันที่ไหน

ลองคิดดู การสนทนาส่วนใหญ่ที่คุณมีในวันนี้เป็นเรื่องทั่วไปและค่อนข้างปกป้องตัวเอง เราใช้เวลาส่วนใหญ่พูดคุยเรื่องที่ไม่มีผลกระทบส่วนตัวมากนัก - ดินฟ้าอากาศ การเมือง กีฬา และความบันเทิง ไม่มีอะไรผิดกับเรื่องเหล่านี้ ยกเว้นว่า มันทำให้เราสามารถซ่อนตัวตนที่แท้จริงของเราได้ คนหนึ่งอาจกำลังทุกข์ใจอย่างมากเกี่ยวกับชีวิตสมรสของเธอ แต่เมื่อมีคนถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง เธอจะตอบทันทีว่า “สบายดี แล้วคุณล่ะ?” คนที่ถาม ไม่ได้อยากรู้จริงๆ และคนที่ตอบ ก็ไม่ได้อยากบอกจริงๆ พวกเขาเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในความสัมพันธ์แบบผิวเผิน ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยหลังม้านั่งในโบสถ์ การเจอกันผ่านๆ ในงานโรงเรียน หรือทางโทรศัพท์ เราทุกคนล้วนชำนาญในการสนทนาแบบเล่าข่าวแต่ปกป้องตัวเอง

มีหลายเหตุผลที่ความสัมพันธ์ของเราติดอยู่ในระดับผิวเผิน หนึ่งในนั้นคือ เราวุ่นวายเกินไป เราสิ้นหวังที่จะบีบการสนทนาแบบมีคุณค่าเข้าไปในช่วงเวลาแสนสั้นบางครั้ง เรา*อยาก*จะเล่าเรื่องราวของเรา แต่ดูเหมือนจะไม่มีโอกาสที่จะทำเช่นนั้น เราทุกคนต้องจัดการกับความไม่ลงรอยกันระหว่างชื่อเสียงในที่สาธารณะกับปัญหาส่วนตัว เราสงสัยว่า คนอื่นจะคิดอย่างไรถ้าพวกเขารู้จักเราจริงๆ

อีกเหตุผลหนึ่งที่เรารักษาความสัมพันธ์ให้อยู่แค่ผิวเผินคือ เราเชื่อคำโกหกที่ว่า เราเป็นคนพิเศษและมีปัญหาในแบบที่ไม่มีใครเป็นเหมือนเรา เราถูกหลอกด้วยภาพลักษณ์ภายนอกของผู้คนและลืมไปว่าเบื้องหลังประตูที่ปิดอยู่นั้น พวกเขาก็มีชีวิตจริงเหมือนเรา เราลืมไปว่าชีวิตของทุกคนเต็มไปด้วยความผิดหวังและความยากลำบาก ความทุกข์และการต่อสู้ การทดลองและการล่อลวง ไม่มีใครมาจากครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ไม่มีใครมีงานที่สมบูรณ์แบบ ไม่มีใครมีความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ และไม่มีใครทำสิ่งถูกต้องตลอดเวลา แต่เรากลับลังเลที่จะยอมรับจุดอ่อนของเรากับตัวเราเอง ไม่ต้องพูดถึงการยอมรับจุดอ่อนพวกนั้นกับผู้อื่น เราไม่อยากเผชิญหน้ากับสิ่งที่การต่อสู้ดิ้นรนของเราได้เปิดเผยออกมาเกี่ยวกับสภาพที่แท้จริงของหัวใจเรา

พระคัมภีร์สอนว่า ผู้คนรักความมืดมากกว่าความสว่าง เพราะการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย เราทุกคนพบว่าแสงสว่างจากมิตรภาพแท้ที่ค้นหาเราอยู่นั้น ก็น่าหวั่นใจอยู่บ้าง มิตรภาพแท้เรียกคุณออกจากความมืดแห่งความเป็นส่วนตัว ไปสู่ความจริงใจเปี่ยมความรักความห่วงใยซึ่งกันและกัน มิตรภาพแท้เปลี่ยนคุณจากการเป็นซองจดหมายที่ปิดผนึก ไปสู่การเป็นจดหมายที่เปิดออก ความสัมพันธ์ที่ดีที่สุดถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของการให้ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน และการพูดความจริง

อีกเหตุผลหนึ่งที่เราแทบไม่พูดคุยเกินระดับผิวเผินคือเรามองไม่เห็น พระคัมภีร์กล่าวถึงความมืดบอดของเราไว้มากมาย บาปนั้นหลอกลวง ทำให้เราเห็นผู้อื่นชัดเจนกว่าที่เราเห็นตัวเอง เพราะเรามักจะเชื่อเหตุผลข้อโต้แย้งของตัวเองและยอมรับข้ออ้างของตัวเอง เราจึงมักไม่ตระหนักว่าเราต้องการความช่วยเหลือมากแค่ไหน เราไม่สามารถเปิดเผยสิ่งที่เราไม่เห็น เราคิดว่าเราโอเค แต่สงสัยว่าคนที่อยู่จากเรากลับไม่รู้ตัวถึงบาปของเขาเองได้อย่างไร นี่ไม่เพียงแต่บิดเบือนมุมมองที่เรามีต่อตัวเอง แต่ยังกำหนดวิธีที่เราเล่าเรื่องราวของเราให้ผู้อื่นฟัง มันอาจนำไปสู่การตั้งคำถามว่าเราจำเป็นต้องเล่าเรื่องราวของเราหรือไม่

บางทีเหตุผลง่ายที่สุดสำหรับการขาดความจริงใจในการเปิดเผยตัวเองของเราคือ ไม่มีใครถามเรา จังหวะปกติของชีวิตเราต่อต้านการลงลึกใต้ผิวน้ำ ในความวุ่นวายของชีวิต ดูเหมือนจะเป็นการก้าวก่ายที่จะถามคำถามที่ไม่สามารถตอบได้หากไม่ยอมเปิดเผยตัวเอง แต่เราทุกคนก็กระหายหาบรรดาความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพเช่นนั้น นี่คือบรรดาความสัมพันธ์ที่พระผู้ไถ่ได้ทรงทำพระราชกิจที่ดีของพระองค์

เราต้องไม่ปล่อยให้ตัวเองรู้สึกสบายใจกับความสัมพันธ์แบบผิวเผิน แล้วจำกัดให้พันธกิจการรับใช้อยู่แค่ระดับของการเสนอหลักการทั่วไปที่เข้ากับเรื่องราว

ของทุกคน เอกลักษณ์โดดเด่นของพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวคือ*ความเป็นส่วนตัว* พันธกิจนี้สามารถนำแก่นสำคัญของเรื่องราวอันยิ่งใหญ่มาประยุกต์ใช้อย่างเฉพาะเจาะจงกับรายละเอียดในชีวิตของแต่ละคน พันธกิจการรับใช้ส่วนตัวไม่ใช่การเทศนาให้กับที่ประชุมขนาดเล็กมาก แต่เป็นการทำพันธกิจการรับใช้อย่างระมัดระวังของพระคริสต์และพระวจนะของพระองค์ให้กับจิตใจที่ต่อสู้ดิ้นรนอยู่ แล้วถูกเปิดเผยโดยคำถามที่ดีจากเพื่อนที่ทุ่มเท นี่หมายความว่าการรับใช้ส่วนตัวที่เกิดผล ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเปลี่ยนแปลงจิตใจนั้นขึ้นอยู่กับฐานข้อมูลที่อุดมไปด้วยข้อมูลส่วนตัว คุณไม่สามารถรับใช้คนที่คุณไม่รู้จักได้ดี

พระคริสต์ผู้รวบรวมข้อมูล

อาจดูเหมือนเป็นการตีความที่ไกลเกินไปในการมองพระคริสต์เป็นแบบอย่างของการรวบรวมข้อมูล แต่นั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำจริง ๆ เมื่อทรงดำเนินชีวิตท่ามกลางเรา สิ่งนี้ถูกนำเสนออย่างทรงพลังในพระธรรมฮีบรู 4:14-16

> *“เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ผู้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์แล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เรายึดมั่นในหลักความเชื่อที่ประกาศรับไว้ เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ”*

พระธรรมตอนนี้หนุนใจให้เราเข้าเฝ้าที่ปรึกษามหัศจรรย์ พร้อมกับประสบการณ์ทั้งหมดของเราและความอ่อนแอที่ประสบการณ์เหล่านั้นเผยให้เห็น เราสามารถเข้าเฝ้าด้วยความมั่นใจว่า เราจะได้รับพระเมตตาและพระคุณที่เหมาะสมกับความต้องการในแต่ละช่วงเวลา นี่คือพระสัญญาของความช่วยเหลือที่เฉพาะเจาะจงสำหรับแต่ละบุคคล พระคริสต์ทรงสามารถเห็นอกเห็นใจความอ่อนแอทุกอย่างของเรา และคำกรีกที่แปลว่า “เห็นใจ” ในที่นี้มีความหมายมากกว่าแค่ความรู้สึกสงสาร หรือความเห็นอกเห็นใจชั่วครู่ ประสบการณ์ของเราเกี่ยวกับความเห็นอกเห็นใจมักจำกัดอยู่แค่การรู้สึกสงสารใครสักคน และรู้สึกโล่งใจที่เราไม่ได้อยู่ในสถานการณ์เดียวกับพวกเขา แต่ความเห็นอกเห็นใจในที่นี้หมายถึง การ*รู้สึก*

สะเทือนใจโดยสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นสะเทือนใจ ความเห็นอกเห็นใจของพระคริสต์นั้นแรงกล้าจนปัญหาของเรากลายเป็นปัญหาของพระองค์ นี่มากกว่าการแค่รู้สึกเสียใจให้กับคนที่กำลังเผชิญสถานการณ์ยากลำบาก แต่เป็นการเข้าใจว่ามันเป็นอย่างไรที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสถานการณ์ของคนอื่น พร้อมกับความปรารถนาที่จะทำทุกอย่างเท่าที่อยู่ในอำนาจของคุณเพื่อช่วยเหลือพวกเขา

การปฏิเสธซ้ำสองครั้งในพระคัมภีร์ตอนนี้ ("เราไม่ได้มี...ที่ไม่สามารถ") เป็นการยืนยันในเชิงบวกว่า นี่คือวิธีซึ่งที่ปรึกษามหัศจรรย์ตอบสนองต่อเราเมื่อเราต่อสู้ดิ้นรนในชีวิตของเรา นี่เป็นการปลอบประโลมน่าอัศจรรย์เมื่อตระหนักว่า องค์ผู้ที่เราวิ่งเข้าหานั้น ทรง "เข้าใจ" เราดี พระองค์ทรงเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงสิ่งที่เรากำลังเผชิญ และทรงถูกกระตุ้นให้ตอบสนองด้วยความช่วยเหลือที่เหมาะสม นี่ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนที่มีปัญหาต้องการหรอกหรือ? คุณต้องการมากกว่าความสงสาร การตบบ่าหรือคำพูดให้กำลังใจ คุณต้องการใครสักคนที่สามารถเข้าใจสิ่งที่คุณกำลังพูดถึงและใส่ใจมากพอที่จะช่วยคุณทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับปัญหานั้น นี่เป็นพระคุณหวานชื่นเมื่อตระหนักว่า เราพบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในพระคริสต์ พระองค์ไม่เพียงแต่เป็นผู้ช่วยเหลือสูงสุดของเรา แต่ยังเป็นแบบอย่างของเราด้วย มีเพียงในพระองค์เท่านั้นที่เราเรียนรู้วิธีมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

คำกรีกในพระคัมภีร์ตอนนี้ที่แปลว่า "ความอ่อนแอ" ก็เป็นคำที่แรงเช่นกัน คำนี้หมายถึง "สภาพความเป็นมนุษย์" ผู้เขียนพระธรรมฮีบรูกำลังบอกว่าพระเยซูทรงเข้าใจจริง ๆ ว่า การมีชีวิตอยู่ในโลกที่ล้มลงในบาปนี้หมายถึงอะไร พระองค์ทรงเข้าใจการทดลองใจทุกรูปแบบที่เราเผชิญอย่างถ่องแท้ พระองค์ทรงเข้าใจว่าความสัมพันธ์ของเรายากและซับซ้อนเพียงใด พระองค์ทรงเข้าใจการทรยศ การปฏิเสธ ความเจ็บปวดทางกาย และความโดดเดี่ยว พระเยซูทรงทราบว่าการเป็นมนุษย์นั้นหมายความว่าอะไร พระองค์ทรงรู้จักเรา!

บางทีคุณอาจกำลังคิดว่า "*แต่พระเยซูทรงสมบูรณ์แบบนี่!*" แน่นอนว่าพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ได้ประสบกับแรงกดดันทั้งสิ้นที่เราเผชิญ นี่เป็นความเข้าใจผิดที่พบบ่อย แต่ลองพิจารณาตัวอย่างนี้ จินตนาการถึงจอมพลังในงานวัดที่แสดงการดัดแท่งเหล็กด้วยมือเปล่า เหล็กแท่งแรกที่เขาหยิบขึ้นมามีเส้นผ่านศูนย์กลางครึ่งนิ้ว เขาดัดมันให้โค้งเป็นมุม 90 องศา และมันก็หัก จากนั้นเขาหยิบแท่งเหล็กหนาหนึ่งนิ้วขึ้นมาและดัดจนปลายทั้งสองแตะกัน แต่มันก็ยังไม่หัก แท่งไหนทนแรงกดดันได้มากกว่ากัน? คำตอบที่ชัดเจนคือแท่งที่สอง มันซึมซับแรงทั้งหมดของชายคนนั้นและไม่หัก บนโลกนี้ พระคริสต์ทรงเป็นเหมือนแท่งเหล็กแท่งที่สองนั้น เพราะพระองค์ไม่เคยยอมแพ้ เพราะพระองค์

ไม่เคยหนีไป เพราะพระองค์ไม่เคยวิ่งไปตามการทดลองใจ แต่ทรงยืนหยัดอย่างเข้มแข็งจนกระทั่งช่วงเวลาแห่งการทดลองใจนั้นผ่านพ้นไป พระองค์จึงทรงทนต่อพลังอำนาจเต็มที่ของการทดลองใจ พระคริสต์ทรงทนต่อความเครียด ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน และการเสียสละในระดับความเข้มข้นที่เราจะไม่มีวันเผชิญ เพราะพระองค์ไม่หัก พระองค์ทรงยืนหยัดอย่างเข้มแข็งต่อต้านบาปเพื่อเรา พระองค์ทรงทนทุกสิ่งที่โลกสามารถโยนใส่พระองค์

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการรวบรวมข้อมูลอย่างไร? ลองย้อนกลับไปดูฮีบรู 4:15 “เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองใจเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” พระเยซูทรงเข้าใจเราเพราะพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกของเรา เป็นเวลาสามสิบสามปีที่พระองค์ทรงดำเนินชีวิตท่ามกลางเรา รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับธรรมชาติแห่งประสบการณ์ของเรา ไม่มีนาทีใดในช่วงเวลาเหล่านั้นที่สูญเปล่า พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงผ่านการทดสอบที่อาดัมล้มเหลว แต่พระองค์ยังทรงทำความคุ้นเคยอย่างถ่องแท้กับทุกสิ่งที่เราจะเผชิญขณะที่เราอดทนต่อชีวิต และรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ ประสบการณ์หลายปีระหว่างคอกสัตว์ในเบธเลเฮมและเนินเขาที่เรียกว่ากลโกธา ทำให้พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตที่สามารถเห็นอกเห็นใจความอ่อนแอของเราได้อย่างเต็มที่ พระองค์ทรงเข้ามาในโลกของเรา และความเข้าใจของพระองค์นั้นเป็นประสบการณ์ตรงที่ครบถ้วน

เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างสำหรับพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลของเรา เราจึงต้องการที่จะเข้าใจผู้คน เพื่อเราจะสามารถรับใช้พระองค์ในชีวิตของพวกเขา เราต้องมุ่งมั่นที่จะเข้าสู่โลกของพวกเขาเช่นกัน เราสามารถเริ่มต้นด้วยการใช้เวลาเพื่อตั้งคำถามที่ดีและรับฟังอย่างตั้งใจ ความหวังของเราคือผู้อื่นจะแสวงหาเราและเล่าปัญหาที่แท้จริงของพวกเขามากขึ้น เพื่อที่พวกเขาจะพบองค์พระผู้เป็นเจ้าเองผ่านทางเรา การเข้าสู่โลกของคนอื่นช่วยให้เราสามารถประยุกต์ใช้ความจริงของพระกิตติคุณในวิธีที่เฉพาะเจาะจงกับสถานการณ์และบุคคลนั้นได้

ปัญหาของการสันนิษฐานเอาเอง

ทำไมเราไม่ตั้งคำถามที่ดีขึ้นและใช้เวลารับฟังจริงๆ? ทำไมเราไม่ถามคนบ่อยๆ ว่าพวกเขาหมายถึงอะไรที่พูดหรือทำแบบนั้น? ทำไมเราไม่ขอให้คนอธิบายความหมายของคำที่ใช้ หรืออธิบายเหตุผลของพวกเขา? ทำไมเราไม่ถามคนมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากำลังคิดและรู้สึก? ทำไมเราไม่ให้พวกเขาพูดมากขึ้นถึง

เป้าหมายและความปรารถนาที่ทำให้เขาตัดสินใจแบบนี้? มีคำตอบมากมายสำหรับคำถามเหล่านี้ แต่มีคำตอบหนึ่งที่ดูเหมือนจะขัดขวางการทำหน้าที่ของเราในฐานะทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นคือปัญหาของการสันนิษฐานเอาเอง

เมื่อคุณสันนิษฐานเอาเอง คุณจะไม่ถาม เมื่อคุณไม่ถาม คุณเปิดโอกาสให้ตนเองเข้าสู่โลกของข้อสรุปที่ไม่ถูกต้องและความเข้าใจผิด คุณอาจพยายามเป็นอุปกรณ์ของพระเจ้า แต่กลับพลาดเป้าหมายไป เพราะคุณกำลังเอาสองบวกสองเท่ากับห้า — และคุณไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ด้วยการสันนิษฐานของคุณ คนที่คุณคิดว่าคุณกำลังช่วยเหลืออยู่ อาจเป็นแค่คนที่คุณคิดเอาเองอยู่ในใจของคุณเท่านั้น

มีสองเหตุผลหลักที่ทำให้เรามักสันนิษฐานเอาเองมากเกินไป หนึ่งคือเหตุผลทางศาสนศาสตร์ และอีกหนึ่งคือเหตุผลจากประสบการณ์ เรามาดูเหตุผลทางศาสนศาสตร์ก่อน

เมื่อเราทำพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล เราไม่ได้มาแบบมือเปล่า แต่มาพร้อมกับศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ ศาสนศาสตร์ของพระวจนะไม่เพียงแต่อธิบายแผนการไถ่บาปของพระเจ้า แต่ยังอธิบายถึงมนุษย์ด้วย พระคัมภีร์รู้จักเรา แม้กระทั่งความคิดและแรงจูงใจลึกที่สุดของเรา พระคัมภีร์แสดงภาพชัดเจนถึงความทุกข์และความยินดีของเรา คลี่คลายความซับซ้อนของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ พรรณาถึงความรู้สึก การรับรู้ และการสื่อสารของมนุษย์ ถ้าคุณอ่านพระคัมภีร์ คุณจะรู้จักและเข้าใจผู้คน

ความเข้าใจจากพระคัมภีร์นี้เป็นของขวัญอันยิ่งใหญ่ แต่นี่ก็เป็นจุดที่เราทำให้ตัวเองเกิดปัญหา การรู้สิ่งพื้นฐานเกี่ยวกับคนทั่วไป ไม่ควรสับสนกับการรู้จักบุคคลเฉพาะที่พระเจ้าทรงส่งมาหาเรา พื้นฐานมากมายทางศาสนศาสตร์ของเราไม่ควรทำให้เราเฉื่อยชาในการรวบรวมข้อมูล อย่างไรก็ตาม เพราะเราสันนิษฐานว่าเรารู้จักผู้คน เราจึงอาจล้มเหลวในการตั้งคำถามที่ดีได้อย่างง่ายดาย

เราต้องจำไว้ว่า พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างของทุกคนและเป็นพระผู้เปิดเผยว่าพวกเขาเป็นใครในพระคัมภีร์ ยิ่งไปไปกว่านั้น พระองค์ยังทรงเป็นองค์ผู้ปกครองสูงสุดเหนือทุกรายละเอียดในชีวิตของพวกเขาด้วย เพราะอำนาจสูงสุดของพระเจ้าจึงไม่มีคนสองคนที่มีเรื่องราวเหมือนกันทุกประการ ผู้คนมีทั้งเหมือนกันและแตกต่างกันอย่างมาก ลองนึกถึงจมูกของมนุษย์เป็นตัวอย่าง ทุกคนมีจมูก แต่ไม่มีสองคนที่มีจมูกเหมือนกันทุกประการ ความเป็นศิลปินในการสร้างสรรค์ของพระเจ้านั้นสร้างความหลากหลายอันไม่สิ้นสุด ทุกคนคล้ายคลึงกัน แต่ยิ่งคุณมองอย่างละเอียด คุณจะยิ่งประทับใจกับความแตกต่างระหว่างเราแต่ละคน

ความหลากหลายอันไม่สิ้นสุดของร่างกายเรายังเป็นภาพอุปมาถึงความแตกต่างภายในมหาศาลของเราด้วย ลองนึกถึงความหลากหลายอันไม่สิ้นสุดของบุคลิกภาพ หรือวิธีการทำงานของจิตใจที่แตกต่างกันและคาดไม่ถึง บางคนในพวกเรามีความสามารถทางช่าง ในขณะที่คนอื่น (เช่นผม) ไม่มีทั้งความคิดที่จะเข้าใจว่าสิ่งต่างๆ ทำงานอย่างไรและไม่มีทักษะที่จะซ่อมแซมมัน บางคนในพวกเรามีเหตุผลอย่างเย็นชาเกือบจะไร้อารมณ์ ในขณะที่คนอื่นใช้ความรู้สึกในการดำเนินชีวิต ลองจินตนาการถึงความแตกต่างในประสบการณ์ชีวิตระหว่างชายร่างสูงและชายร่างเตี้ย หรือระหว่างคนที่อ้วนมากกับคนที่ผอมมาก ลองคิดถึงความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ในประสบการณ์ชีวิตระหว่างชายและหญิง หรือระหว่างนักคิดและนักปฏิบัติ ขอบเขตความคิดสร้างสรรค์ของพระเจ้านั้นกว้างใหญ่ไพศาล

พระเจ้าทรงสร้างเราแต่ละคนอย่างมีเอกลักษณ์ และยังทรงเป็นผู้ประพันธ์และกำกับเรื่องราวของเราแต่ละคนด้วยอำนาจสูงสุดของพระองค์ แม้มีองค์ประกอบที่คุ้นเคยในทุกเรื่องราว แต่เรื่องราวของแต่ละคนก็มีรายละเอียดซับซ้อนดั่งเขาวงกตจนทำให้แต่ละเรื่องแตกต่างกันอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ คุณจึงไม่สามารถรู้จักผมจากที่พระคัมภีร์พูดถึงผม คุณจะรู้สิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งเกี่ยวกับผมในฐานะมนุษย์ แต่คุณจะไม่รู้ว่าความจริงเหล่านี้จะถูกสำแดงออกอย่างเป็นเอกลักษณ์ในชีวิตของผมอย่างไร หากไม่ถามผม เราต้องพยายามรู้จักกันและกันในวิธีที่ยอมรับพระเจ้าทั้งในฐานะพระผู้สร้างของเรา (ความจริงสากลของมนุษย์) และในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจสูงสุดของเรา (รายละเอียดที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล) สิ่งนี้จะไม่เพียงแต่ทำให้เรารู้สึกขอบคุณที่เรามาพร้อมกับความจริงของพระคัมภีร์ แต่ยังจะผลักดันให้เรารู้จักอย่างเฉพาะเจาะจงกับแต่ละคนที่พระเจ้าทรงส่งมาหาเราด้วย

เหตุผลที่สองที่ทำให้เรามักสันนิษฐานเอาเองมากเกินไปคือประสบการณ์ของเรา เราพูดภาษาเดียวกัน มีประสบการณ์ร่วมกันมากมาย อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกันและบ่อยครั้งเราไปโบสถ์เดียวกัน ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่ายที่จะสันนิษฐานว่า เรารู้เกี่ยวกับกันและกันมากกว่าที่เรารู้จริงๆ สิ่งที่อันตรายยิ่งกว่าคือแนวโน้มที่จะสับสนระหว่างประสบการณ์*ที่คล้ายคลึง*กับประสบการณ์*ที่เหมือนกันทุกประการ* ตัวอย่างเช่น เมื่อผมได้ยินคุณพูดคำว่า “ครอบครัว” การที่ผมจะสรุปว่าคุณมีครอบครัวในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งก็น่าจะถูกบ้างไม่มากก็น้อย แต่คุณอาจสรุปไม่ถูกเลย หากผมจะเติมรายละเอียดให้กับคำว่า “ครอบครัว” จากประสบการณ์ของผมแทนที่จะเป็นของคุณ เมื่อเรามีข้อสันนิษฐานว่าเราเหมือนกันทุกประการทั้งในแง่ของความคิด ความปรารถนา และประสบการณ์ เราจะไม่ถามคำถามที่เราจำเป็นต้องถาม

เพื่อให้เราเป็นประโยชน์ในพระหัตถ์ของพระเจ้า เราจะเหลือเพียงข้อสันนิษฐานที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับผู้คน และเราจะเสนอความช่วยเหลือที่ไม่ตรงกับความต้องการของพวกเขาจริง ๆ

เพื่อให้พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลเกิดผล หลักการง่าย ๆ คือ อย่าสันนิษฐาน—แต่จงถาม สิ่งนี้เป็นความจริงไม่เพียงแต่สำหรับผู้ให้คำปรึกษาที่ดีเท่านั้น แต่สำหรับครู ผู้ปกครองคริสตจักร คู่สมรส พ่อแม่ หรือเพื่อนที่ชาญฉลาดด้วย การสันนิษฐานว่าคุณรู้สิ่งที่คุณจำเป็นต้องรู้แล้วนั้น เกือบจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดที่ทำให้การรับใช้ส่วนบุคคลเบี่ยงเบนและหยุดชะงักเสมอ ต่อให้คิดว่ามันต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว ก็ให้ถามอยู่ดี เมื่อนั้นคุณจึงจะมั่นใจได้ว่า ความช่วยเหลือที่คุณเสนอจะให้นั้น เหมาะสมกับสถานการณ์และความสัมพันธ์ของบุคคลนั้น

การตรวจสอบให้แน่ใจว่าข้อสรุปของคุณถูกต้อง

เพื่อรับมือกับความเป็นจริงของประสบการณ์ร่วมและการล่อลวงใจให้สันนิษฐานเอาเอง เราจำเป็นต้องฝึกฝนการทำสามสิ่งนี้ให้เป็นนิสัย ในตอนแรกสิ่งเหล่านี้อาจดูเหมือนยุ่งยาก แต่ไม่นานคุณจะเรียนรู้ที่จะทำสิ่งเหล่านี้อย่างเป็นธรรมชาติ และคุณจะรู้สึกขอบคุณที่สามารถหลีกเลี่ยงการสันนิษฐานที่ผิดพลาดได้

ขอให้ผู้คนอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่พวกเขาใช้ (อะไร?) ภาษามนุษย์นั้นซับซ้อน ยิ่งคำใดถูกใช้มากเท่าไหร่ ก็จะยิ่งมีความหมายแฝงมากขึ้นเท่านั้น เราพูดคุยกับผู้คนที่ใช้คำซึ่งเราคุ้นเคย แต่คำนั้นอาจมีความหมายในภาคปฏิบัติที่แตกต่างกันมาก ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งบอกว่า เธอและสามีทะเลาะกันอย่างหนักเมื่อคืน คุณไม่ควรสันนิษฐานว่าคุณเข้าใจความหมายของเธอ หากคุณไม่ขอให้เธออธิบายความหมายของคำว่า “ทะเลาะกันอย่างหนัก” คุณก็จะคิดว่าคำนี้หมายถึงประสบการณ์ของตัวเอง ซึ่งอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดเล็กน้อยแต่สำคัญ ซึ่งอาจส่งผลต่อคำแนะนำที่คุณให้กับเธอ การทะเลาะของผู้หญิงคนนี้อาจเป็นเหมือนการสนทนาปกติในชีวิตคู่ของคุณ หรืออาจเป็นเหมือนสงครามนิวเคลียร์ในบ้านก็ได้ ผมมักพูดกับผู้คนว่า “ผมไม่อยากใส่คำนิยามของผมลงไปในคำพูดของคุณ แล้วกลายเป็นการให้คำปรึกษากับคนที่ไม่มีตัวตน ดังนั้น ผมจะขอให้คุณอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่คุณใช้อยู่เรื่อย ๆ นะครับ”

ขอให้ผู้คนชี้แจงความหมายของสิ่งพวกเขาสื่อสาร ด้วยการยกตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมจากชีวิตจริง (อย่างไร?) ถ้าข้อ 1 คือการขอพวกเขาให้คำนิยามใน

พจนานุกรมส่วนตัว ข้อ 2 ก็เป็นการขอให้พวกเขาเปิดวิดีโอให้เราดู คำศัพท์ที่ผู้คนใช้เป็นเหมือนคำย่อสำหรับสถานการณ์สำคัญ ผมอยากให้ผู้หญิงคนนั้นพาผมเดินผ่านทีละขั้นตอนว่า เกิดอะไรขึ้นใน “การทะเลาะอย่างหนัก” กับสามีเมื่อคืน คำบอกเล่าของเธอจะทำให้ผมเข้าใจอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นส่วนตัวมากขึ้น และทำให้ผมรู้สึกถึงบรรยากาศและอารมณ์ในขณะนั้น

ขอให้ผู้คนอธิบายว่าทำไมพวกเขาจึงตอบสนองแบบนั้น จากตัวอย่างเรื่องที่พวกเขาเล่าให้ฟัง (ทำไม?) ตอนนี้คุณไม่เพียงแค่มีคำนิยามและสถานการณ์ที่เป็นรูปธรรม แต่คุณยังสามารถเริ่มเข้าถึงจิตใจที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้บ้าง ขอให้คนนั้นแบ่งปันเหตุผล ค่านิยม จุดประสงค์ และความปรารถนาของเธอ คุณกำลังขอให้เธอถอยออกมา และประเมินสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคำพูดที่เธอพูด ทางเลือกที่เธอตัดสินใจ และสิ่งที่เธอทำ ในการทำเช่นนี้ คุณกำลังหมุนกล้องออกจากฉากและหันจ่อไปที่ตัวบุคคล

เมื่อคุณระวังและขอผู้คนให้ความหมาย ชี้แจงพร้อมยกตัวอย่าง และอธิบายเหตุผลแรงจูงใจ คุณจะหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดและการสันนิษฐานที่ผิดพลาดมากมาย ซึ่งจะทำให้การรับใช้ส่วนตัวขาดประสิทธิภาพ พึงระลึกว่า คุณไม่ได้พยายามที่จะประกาศหลักการของพระวจนะอย่างกว้างๆ ในทางตรงข้าม ขณะที่คุณมีเวลาส่วนตัวกับบุคคลนี้ ให้คุณใช้พระวจนะอย่างเฉพาะเจาะจง ให้คุณเข้าไปในโลกของเธอ ทำความรู้จักกับสิ่งที่เธอกำลังเผชิญ และช่วยให้เธอเข้าใจถึงทรัพยากรที่เธอมีในพระคริสต์เพื่อเผชิญกับสถานการณ์เฉพาะของเธอ เพราะคุณกระตือรือร้นที่จะปรับเนื้อหาของข่าวประเสริฐให้เข้ากับบุคคลนี้ คุณจึงจะไม่ขอเธอให้ความหมาย ชี้แจงพร้อมตัวอย่าง และอธิบายเหตุผลแรงจูงใจ เพียงครั้งเดียว คุณจะทำซ้ำๆ เพื่อพยายามหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดเล็กๆ น้อยๆ และจัดการกับความจริงอย่างเหมาะสมจับต้องได้ในภาคปฏิบัติ

ความสำคัญของการตั้งคำถามที่ดี

เรามักถูกล่อหลอกให้คิดว่า คนที่มีความเข้าใจลึกซึ้งนั้นคือคนที่มีคำตอบที่ถูกต้องทั้งหมด และในแง่หนึ่งนั่นก็เป็นความจริง แต่ก็เป็นความจริงเช่นกันว่า คุณจะไม่ได้คำตอบที่ถูกต้องหากไม่ตั้งคำถามที่ถูกต้องก่อน วิศวกรที่เปลี่ยนโฉมหน้าเทคโนโลยีบางอย่างได้ ก็เพราะเขาถอยออกมาดูและตั้งคำถามที่ไม่มีใครถาม ความคิดของเรามักจะไหลไปตามรางของคำถามที่เราตั้ง นักคิดที่ดีชอบเดินรอบ

หัวข้อนั้น และมองมันจากมุมมองที่แตกต่างกัน พวกเขาชอบตั้งคำถามใหม่ๆ และถามคำถามเก่าๆ ในแบบใหม่ นักคิดที่ดีจะไม่ตั้งสมมติฐานที่ปราศจากหลักฐานยืนยัน และพวกเขาไม่ยอมให้ตัวเองคิดว่า ตนรู้ มากกว่าที่รู้จริงๆ

หากคุณอยากช่วยให้ผู้คนเห็นความจริงใหม่ๆ (และความจริงเก่าๆ ในแบบใหม่) คุณจำเป็นต้องรับเอานิสัยของนักคิดที่ดี การตั้งคำถามที่ดีเป็นหนึ่งในสิ่งสำคัญที่สุดผมมักได้รับการเตือนเสมอว่า ผู้คนติดหล่มอยู่ในทางตันทางความคิดจากคำถามของพวกเขาเอง ตัวอย่างเช่น ผมมักได้ยินคนถามว่า “ทำไมพระเจ้าไม่ทำอะไรเลยในชีวิตของฉัน?” นี่เป็นคำถามที่ไม่ดี ตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ผิด ซึ่งนำไปสู่ความสับสนทางศาสนศาสตร์และความท้อใจทางอารมณ์ที่ตามมาเท่านั้น

อะไรคือคำตอบที่มักได้รับจากคำถามผิดพลาดที่เพื่อนของเรามี? หลายคนจะสรุปว่า พระเจ้าไม่รักพวกเขา หรือพระองค์ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระสัญญาของพระองค์ หรือพระองค์เลือกที่รักมักที่ชัง หรือพระองค์ไม่อยู่กับเราในยามลำบาก หรือพระวจนะของพระเจ้าไม่จริง—หรือถ้าจริง ก็ใช้ปฏิบัติได้ดีนัก พึงระลึกว่ามนุษย์ถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อให้เป็นผู้ตีความ และคำถามที่เราถามตัวเอง (บางครั้งแทบจะไม่รู้ตัว) ก็คือสิ่งที่เราใช้เพื่อทำความเข้าใจชีวิต คำตอบจากคำถามเหล่านี้จะส่งผลอย่างลึกซึ้งต่อทิศทางชีวิตของเรา ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเข้าใจว่า เมื่อคุณนำคำถามที่สร้างขึ้นอย่างดี สร้างสรรค์ และอิงตามพระคัมภีร์มาสู่ชีวิตของบุคคล คุณกำลังทำมากกว่าแค่ทำความรู้จักพวกเขาและค้นพบว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรที่จริงแล้ว คุณกำลังทำพันธกิจรับใช้บุคคลนั้นอยู่

เมื่อผมตั้งคำถามที่คุณไม่เคยถามตนเอง ผมกำลังสอนคุณให้มองตัวเองผ่านเลนส์ของพระคัมภีร์ ผมกำลังทำบางสิ่งที่พระเจ้าสามารถใช้ เพื่อเปลี่ยนแปลงคุณในระดับพื้นฐาน บางทีคำถามของผมอาจช่วยให้คุณเห็นตัวเองได้แม่นยำขึ้น เมื่อคำถามของผมทำเช่นนี้ ผมกำลังทำให้พระเมสสิยาห์มาบังเกิดเป็นรูปธรรมในชีวิตผู้นั้น พระองค์คือผู้เสด็จมาเพื่อประทานการมองเห็นแก่ดวงตาที่มืดบอด บางทีคำถามของผมอาจช่วยให้คุณเริ่มเห็นว่าพระคัมภีร์อธิบายชีวิตของคุณอย่างไร เมื่อคำถามของผมทำเช่นนี้ ผมกำลังทำให้พระเมสสิยาห์มาบังเกิดเป็นรูปธรรมในชีวิตผู้นั้น พระองค์คือผู้เสด็จมาเพื่อสอนผู้นั้น ราวกับคนนั้นไม่เคยมีใครสอนมาก่อน บางทีคำถามของผมอาจทำให้จิตใจของคุณสำนึกผิดและนำคุณไปสู่การกลับใจใหม่ในระดับใหม่ เมื่อคำถามทำเช่นนี้ ผมกำลังทำให้พระเมสสิยาห์มาบังเกิดเป็นรูปธรรมในชีวิตผู้นั้น พระองค์คือผู้ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์มาเพื่อฟ้องใจและทำให้เรายอมรับอย่างจริงจังถึงความบาปของเรา บางทีคำถามของผมอาจช่วยให้คุณเห็นว่าพระคัมภีร์พูดถึงประเด็นลึกๆ ในประสบการณ์ของคุณจริงๆ ทำให้คุณ

หิวกระหายหาพระวจนะในแบบใหม่ ในการทำเช่นนี้ ผมกำลังทำให้พระเมสสิยาห์มาบังเกิดเป็นรูปธรรมในชีวิตผู้นั้น พระองค์คือผู้ทรงเป็นอาหารจากสวรรค์ที่เลี้ยงดูประชากรของพระองค์ ด้วยวิธีเหล่านี้ แม้แต่ในการตั้งคำถาม เราก็สามารถทำหน้าที่เป็นทูตของพระเมสสิยาห์ สำแดงพระองค์ให้เห็นเป็นรูปธรรมต่อหน้าผู้อื่น

การตั้งคำถามที่ดี*คือ*การทำงานที่สร้างการเปลี่ยนแปลง ผ่านคำถามเหล่านั้น เราให้การมองเห็นแก่ดวงตาที่มืดบอดและความเข้าใจแก่จิตใจที่เฉื่อยชา เราทำให้จิตใจที่แข็งกระด้างอ่อนลง ให้กำลังใจแก่จิตวิญญาณที่อ่อนล้า และปลุกความหิวกระหายที่จะเติมเต็มได้ด้วยความจริงเท่านั้น สิ่งนี้ไม่เพียงแต่สร้างฐานสำหรับกิจที่พระเมสสิยาห์ทำผ่านเรา—แต่การตั้งคำถาม*ก็คือ*กิจนั้นนั่นเอง!

เท็ดคือพี่ชายของผม เขาเป็นพี่เลี้ยงของผมเสมอมา เขากำลังนั่งรถกลับบ้านกับผมหลังจากการประชุมเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาด้านการแต่งงานและครอบครัว เรากำลังขับรถด้วยความเร็วประมาณ 65 ไมล์ต่อชั่วโมงเมื่อเขาพูดกับผมว่า “รู้ไหม พอล เราน่าจะนำหลักการที่เราเรียนรู้ในสุดสัปดาห์นี้มาใช้กับชีวิตแต่งงานของเราเอง ทำไมเราไม่เริ่มก่อนล่ะ?” จากนั้นเขาก็ตั้งคำถามผมเป็นชุดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผมกับลูเอลล่า ผมจำคำถามเฉพาะไม่ได้ แต่ผมจำผลกระทบอันลึกซึ้งที่มันมีต่อผมได้ เหมือนกับว่าพระเจ้ากำลังฉีกม่านกำมะหยี่หนา ๆ ที่กั้นระหว่างผมกับความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับชีวิตแต่งงานของผม ผมเห็นตัวเองอย่างชัดเจน และสิ่งที่ผมเห็นไม่ได้สวยงามเลย! ผ่านคำถามเหล่านั้น ผมได้เห็นตัวเองพูดและทำสิ่งที่ผมไม่อยากเชื่อ ผ่านคำถามเหล่านั้น ผมเข้าใจประสบการณ์ของลูเอลล่าและความคับข้องใจของเธอในที่สุด ผมเห็นตนเองปกป้องตัวเองและพยายามทำให้ตนเองดูชอบธรรม และผมเห็นว่าผมเองต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อรักษาชีวิตแต่งงานของผม คำถามเหล่านั้นเปลี่ยนชีวิตผมจริง ๆ

ขณะที่เท็ดถามผม ผมนึกถึงบางสิ่งที่ผมเคยพูดกับลูเอลล่าระหว่างการโต้เถียงครั้งหนึ่ง ผมบอกว่า “ผู้หญิง 95 เปอร์เซ็นต์ในคริสตจักรของเราอยากแต่งงานกับผู้ชายแบบผม!” (เธอตอบผมอย่างน่ารักว่า เธอคงอยู่ในกลุ่ม 5 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือ!) ผ่านคำถามของเท็ด ผมเห็นตัวเองปกป้องตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผมวิเคราะห์คำพูดของเธอและเบี่ยงเบนจุดเน้นจากตัวผมไปที่เธอ ผมเห็นว่าตนเองเป็นพวกที่ทำให้ตนเองดูชอบธรรมและขี้โมโหมากกว่าที่ผมเคยตระหนักมาก่อน ผมเห็นชัดเจนว่าผมตกอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานของพระเจ้าสำหรับการเป็นสามีที่ดีมากเพียงใด

คืนนั้นผมกลับบ้านดึกและถามลูเอลล่าว่า พอมีเวลาคุยกับผมได้ไหม เธอบอกได้จากน้ำเสียงของผมว่า ต้องมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น เมื่อเรานั่งลง ผมบอกเธอว่าผมรู้มานานแล้วว่าพระเจ้ากำลังพยายามแสดงให้ผมเห็นบางสิ่งเกี่ยวกับตัวผม

ผ่านทางเธอ และผมไม่เต็มใจที่จะรับฟัง ผมบอกเธอว่า บางที นี่อาจเป็นครั้งแรกที่ผมพร้อมจะรับฟังจริงๆ เธอร้องไห้ออกมา บอกผมว่าเธอรักผม และจากนั้นก็เราพูดคุยกันเป็นเวลาประมาณสองชั่วโมง การพูดคุยนั้นต่อยอดงานแห่งการเปลี่ยนแปลงที่คำถามของเท็ดได้เริ่มต้นไว้ บางครั้งผมสงสัยว่าชีวิตแต่งงานของผมจะเป็นอย่างไรในตอนนี้ ถ้าเท็ดไม่ได้ตั้งคำถามที่ผมไม่เคยถามตัวเอง

คำถามแบบที่เรียกว่าดี

เนื่องจากวิธีหลักที่เราทำความรู้จักผู้คนคือผ่านกระบวนการถาม-ตอบ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องรู้ว่าอะไรคือคำถามที่ดีและไม่ดี นี่คือสี่หลักการซึ่งควรจำไว้

1. *ใช้คำถามปลายเปิดที่ไม่สามารถตอบว่า “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” เท่านั้น*
คำถามที่ตอบว่าใช่หรือไม่ใช่นั้น ไม่ให้ข้อมูลมากนัก คำถามปลายปิด (แบบที่นำไปสู่คำตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่) อาจนำไปสู่ความเข้าใจผิด เพราะมันบังคับให้คุณต้องกลับไปใช้สมมติฐานของตัวเองเกี่ยวกับเหตุผลที่คนนั้นตอบแบบนั้น ตัวอย่างเช่น ถ้าคุณถามใครสักคนว่า เขามีชีวิตแต่งงานที่ดีไหมและเขาตอบว่า “ใช่” คุณได้เรียนรู้อะไร? ไม่มากนัก คุณไม่รู้คำนิยามของเขาเกี่ยวกับการแต่งงานที่ดี ในทางกลับกัน คำถามปลายเปิดจะทำให้คนนั้นต้องเปิดเผยว่าตนกำลังคิดอะไร ต้องการอะไร และกำลังทำอะไร นี่คือตัวอย่างของคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับการแต่งงาน

- คุณเห็นอะไรในตัวคนนี้ที่ทำให้คุณอยากแต่งงานด้วย?
- คุณมีเป้าหมายอะไรสำหรับชีวิตแต่งงาน เมื่อตอนที่พวกคุณยังหมั้นกันอยู่?
- อะไรในชีวิตแต่งงานของคุณที่ทำให้คุณเศร้า?
- อะไรในชีวิตแต่งงานของคุณที่ทำให้คุณมีความสุข?
- ถ้าคุณสามารถกดปุ่มและเปลี่ยนชีวิตแต่งงานของคุณได้ ชีวิตแต่งงานจะเปลี่ยนไปอย่างไร?
- ในแง่ไหนบ้างที่คุณคิดว่า พระเจ้าได้รับเกียรติจากชีวิตแต่งงานของคุณ?
- คุณอธิบายถึงการสื่อสารระหว่างคุณกับสามีว่าเป็นอย่างไร?
- อธิบายว่าคุณและสามีมีกระบวนการตัดสินใจอย่างไร
- อธิบายว่าคุณทั้งคู่แก้ไขความขัดแย้งอย่างไร
- คุณจะอธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณในฐานะคู่สมรสอย่างไร?
- มีคู่สมรสที่คุณชื่นชมไหม? คุณเคารพชื่นชมอะไรในชีวิตแต่งงานของพวกเขา?

- ทำไมคุณคิดว่าคุณมีปัญหาในฐานะคู่สมรส?
- คุณเห็นอะไรเป็นจุดแข็งของชีวิตแต่งงานของคุณ?
- คุณเห็นอะไรเป็นจุดอ่อนของชีวิตแต่งงานของคุณ?
- คุณคิดว่าคุณจำเป็นต้องทำอะไรในฐานะคู่สมรส เพื่อจะออกจากที่คุณอยู่ตอนนี้ และไปถึงที่ซึ่งคุณควรจะเป็น?
- อธิบายชีวิตแต่งงานในฝันของคุณ
- อะไรคือสิ่งที่คู่สมรสของคุณสามารถทำได้ เพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตแต่งงานของคุณอย่างมีนัยสำคัญ?
- ปัญหาอะไรในชีวิตแต่งงานของคุณที่คุณมองว่าเป็นความรับผิดชอบของคุณ?
- เหตุการณ์อะไรเฉพาะเจาะจงที่ทำให้คุณสรุปว่า ชีวิตแต่งงานของคุณต้องการความช่วยเหลือ?
- คุณคิดว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรในชีวิตแต่งงานของคุณตอนนี้?
- คุณคิดว่าอะไรทำให้คุณทั้งคู่ไม่สามารถแก้ปัญหาของคุณได้?
- อธิบายว่าชีวิตแต่งงานของคุณเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรตลอดหลายปีที่ผ่านมา
- เมื่อคุณเจ็บปวดหรือโกรธคู่สมรสของคุณ คุณทำอะไร?
- คุณสื่อสารความไม่พอใจกับคู่สมรสของคุณอย่างไร?
- เลือกหนึ่งด้านในชีวิตแต่งงานของคุณที่คุณคิดว่ามีปัญหา อธิบายว่าอะไรผิดปกติและแต่ละคนได้ทำอะไรเพื่อแก้ปัญหานั้น?
- คุณพยายามสื่อสารความรักและความชื่นชมให้คู่สมรสของคุณอย่างไรบ้าง?
- อะไรคือจุดอ่อนไหวยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตแต่งงานของคุณ?

รายการคำถามนี้อาจมีต่อไปเรื่อยๆ ประเด็นคือเราต้องตั้งคำถามที่ทำให้คนๆ นั้นพิจารณาตัวเองและตอบในลักษณะที่เปิดเผยตัวเอง

2. *ตั้งคำถามทั้งแบบสำรวจและแบบเจาะลึกร่วมกัน* เราต้องการคำถามทั้งสองประเภท เพราะแต่ละประเภทเปิดเผยข้อมูลที่ต่างกัน เราต้องไม่สันนิษฐานว่าปัญหาในด้านหนึ่งของชีวิตคนๆ หนึ่งมีอยู่เฉพาะในด้านนั้นเท่านั้น ดังนั้นเราจึงต้องตั้งคำถามแบบสำรวจ จากนั้นเราต้องไปให้ถึงรากของปัญหาในจิตใจ ดังนั้นเราจึงถามคำถามแบบเจาะลึก จำไว้ว่า เราต้องการทะลุทะลวงความผิวเผินและป้องกันการสันนิษฐานที่ไม่ถูกต้อง เพื่อที่เราจะสามารถช่วยเหลือคนที่เรารู้จักจริงๆ

*คำถามแบบสำรวจ*สแกนด้านต่างๆ ของชีวิตและมองคนๆ นั้นในภาพขององค์รวม สิ่งที่ดูเหมือนแตกต่างกันอย่างผิวเผินอาจเป็นส่วนหนึ่งของประเด็นที่ใหญ่

กว่าในด้านความคิด แรงจูงใจ หรือพฤติกรรมที่คุณต้องการค้นพบ ตัวอย่างเช่น โจเป็นคนที่ต้องการให้คนอื่นเคารพนับถือเขา วิธีที่เขาพยายามได้ความเคารพนับถือในบ้านคือการสร้างระบอบเผด็จการที่รุนแรง (แม้ว่าสิ่งที่เขาได้รับจะเป็นความกลัวมากกว่าความเคารพ) นอกบ้าน โจเป็นที่รู้จักว่าเป็นคนรับใช้ตัวจริง เป็นคนที่จะให้เสื้อของตัวเองแก่คุณ คนในคริสตจักรของโจและซาราห์แทบไม่เชื่อว่า โจจะสามารถทำสิ่งที่ซาราห์บอกว่าเขากำลังทำกับเธอและลูกๆ ได้ จนกระทั่งมีการเรียกตำรวจ ซาราห์จึงเริ่มได้รับความช่วยเหลือที่เธอต้องการมานาน ประเด็นคือโจในที่สาธารณะและโจในที่ส่วนตัวนั้น ไม่ใช่คนที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง พฤติกรรมของเขาในทั้งสองบริบทถูกจูงใจด้วยความกระหายที่จะได้รับความเคารพเหมือนกัน

คำถามแบบสำรวจช่วยเปิดเผย*ประเด็นและรูปแบบ*ในชีวิตของคนๆ นั้น บางทีปัญหาในชีวิตแต่งงานอาจเป็นส่วนหนึ่งของประเด็นความบาปด้านความสัมพันธ์ที่ใหญ่กว่าในชีวิตของคนๆ นั้น การขาดการควบคุมตนเองในเรื่องเพศอาจเป็นเหตุผลที่คนๆ หนึ่งมีเป็นหนี้ก้อนโต ปัญหาในการควบคุมลิ้นที่ทำให้ชายคนหนึ่งตกงานอาจอธิบายถึงความห่างเหินระหว่างเขากับลูกชายวัยรุ่นด้วย บางทีความกลัวที่ทำให้เด็กสาวคนหนึ่งเป็นไม่กล้าทำอะไรในด้านหนึ่งของชีวิตเธออาจแพร่กระจายมากกว่าที่เห็นในตอนแรก จงมองคนๆ หนึ่งในภาพกว้าง อย่าสันนิษฐานว่าปัญหาที่เขาสารภาพนั้นเกิดขึ้นโดดๆ ถามตัวเองว่าสิ่งที่ดูเหมือนจะแตกต่างกัน อาจเป็นแง่มุมที่ต่างกันของประเด็นเดียวกัน

*คำถามแบบเจาะลึก*จะมุ่งสำรวจในด้านหนึ่งของชีวิตบุคคลอย่างเข้มข้น สำหรับโจ นั่นหมายถึงการขุดคุ้ยสาเหตุที่เขาเต็มใจจะรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอ โดยพยายามเข้าใจจิตใจเบื้องหลังพฤติกรรมนั้น นี่เป็นแรงจูงใจที่มาจากความรักต่อพระเจ้าที่แสดงออกผ่านความรักต่อผู้อื่นจริงๆ หรือ? หรือมีสิ่งอื่นที่ครอบงำจิตใจของโจอยู่? จุดประสงค์ของคำถามแบบเจาะลึกคือเพื่อเปิดเผย*รากเหง้าและสาเหตุ*

การจะรู้จักใครสักคนอย่างแท้จริง ต้องใช้คำถามทั้งสองประเภทนี้ เพื่อให้เห็นภาพชัด ลองจินตนาการว่าคุณยืนอยู่ที่ปลายทางเดินของโรงแรม ทางเดินที่มีประตูเรียงรายไปนั้นเปรียบเสมือนชีวิตของคนๆ หนึ่ง ห้องที่อยู่หลังประตูแต่ละบานเปรียบเสมือนแง่มุมต่างๆ ในชีวิตของคนผู้นั้น (อาชีพ การแต่งงาน การเลี้ยงดูบุตร ครอบครัว ชีวิตฝ่ายวิญญาณ ความสัมพันธ์กับพระกายของพระคริสต์ ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน การเงิน เพศสัมพันธ์ การสื่อสาร การแก้ปัญหา เป้าหมาย แรงจูงใจ ความปรารถนา ฯลฯ) ทุกสิ่งที่คุณจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับคนๆ นี้อยู่ในทางเดินและห้องเหล่านั้น เมื่อคุณเริ่มรู้จักคนๆ หนึ่ง คุณจะเดินไปตามทางเดิน แอบมองเข้าไปในแต่ละห้อง (คำถามแบบสำรวจ) คุณจะเริ่มสังเกตเห็นแนวคิดบางอย่าง (แต่ละห้อง

มีเตียง โต๊ะ พรม เก้าอี้) บางห้องที่คุณเข้าไป (คำถามแบบเจาะลึก) คุณจะตรวจสอบเนื้อหาอย่างละเอียดมากขึ้น เมื่อคุณเห็นบางสิ่งที่ดูเหมือนจะสมควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษ การรู้ว่าเมื่อไหร่ควรถามคำถามประเภทใดเป็นเรื่องของสติปัญญา

3. ***จำไว้ว่าคำถามบางประเภทเปิดเผยข้อมูลบางอย่าง*** เพื่อเติมเต็มช่องว่างในความรู้ของคุณเกี่ยวกับบุคคลนั้น คุณต้องถามตัวเองอยู่เสมอว่า คุณไม่รู้อะไรบ้าง ตัวอย่างเช่น ผมอาจรู้ว่าคนๆ หนึ่งทำอะไร แต่ไม่รู้ว่าเขาทำอย่างไร หรือผมอาจจะรู้ว่าเขาทำอย่างไร แต่ไม่รู้ว่าที่ไหนหรือเมื่อไหร่ ผมอาจจะรู้ทั้งหมดนี้แล้วแต่ก็ยังไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงทำสิ่งที่เขาทำ เพื่อให้ได้ภาพรวมทั้งหมด เราต้องถามตัวเองว่า “ผมจำเป็นต้องรู้อะไรเกี่ยวกับคนๆ นี้เพื่อช่วยเหลือเขา? คำถามแบบไหนจะเปิดเผยข้อมูลนั้น?”

โดยพื้นฐานแล้วมีคำถามอยู่ 5 ประเภท:

- คำถามว่า *อะไร?* เป็นคำถามพื้นฐานที่สุด เปิดเผยข้อมูลทั่วไป (“คุณทำอะไร?” “ผมคุยกับภรรยา”)
- คำถามว่า *อย่างไร?* เปิดเผยวิธีการที่สิ่งนั้นถูกกระทำ (“คุณคุยกับเธออย่างไร?” “ผมตะโกนใส่เธอเป็นเวลา 15 นาที!”) สังเกตว่าเรารู้มากขึ้นแล้วเพียงแค่ถามคำถาม “อย่างไร” เพิ่มเติม
- คำถามว่า *ทำไม?* เปิดเผยจุดประสงค์ ความปรารถนา เป้าหมาย หรือแรงจูงใจของบุคคล (“ทำไมคุณถึงตะโกนนานขนาดนั้น?” “ผมต้องการให้เธอรู้ว่าผมโกรธมากแค่ไหนกับสิ่งที่เธอทำ”) ตรงนี้เราได้ก้าวไปไกลกว่าพฤติกรรมของสามีเพื่อตรวจสอบแรงจูงใจเบื้องหลัง
- คำถามว่า *บ่อยแค่ไหน? และ ที่ไหน?* เปิดเผยแนวคิดและรูปแบบในชีวิตของบุคคล (“เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน?” “ที่โต๊ะอาหาร การทานอาหารเย็นเป็นเวลาที่ยากลำบาก พวกเราทั้งคู่ต่างเหนื่อย เรามีลูกเล็กๆ การกินข้าวไม่เคยเป็นเรื่องง่ายเลย! อาหารเย็นดูเหมือนจะทำให้เราเครียดเสมอ”)
- คำถามว่า *เมื่อไหร่?* เปิดเผยลำดับของเหตุการณ์ (“บอกผมหน่อยว่า คุณเริ่มตะโกนตอนไหนระหว่างทานอาหารเย็น” “ขณะเรากำลังวุ่นวายกันอยู่ ภรรยาผมพูดว่า ‘แล้ว*วันนี้*คุณเป็นยังไงบ้าง?’ เธอแสดงออกชัดเจนว่ารำคาญ เพราะผมไม่ได้ถามว่าวันนี้เธอเป็นยังไงบ้าง ผมพูดว่า ‘คุณสนใจจริงๆ หรือแค่กำลังหงุดหงิด?’ เธอพูดว่า ‘โอเค คุณเป็นคนเดียวที่มีชีวิตน่าสนใจและสำคัญที่นี่ใช่ไหม?’ ถึงตอนนั้น ผมก็ระเบิดอารมณ์ออกมา”)

คำถามแต่ละประเภทเปิดเผยข้อมูลที่แตกต่างกัน ดังนั้นแต่ละคำถามจึงต้องตามด้วยคำถามถัดไป สิ่งนี้จะช่วยขยายและลงลึกความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น (สถานการณ์) วิธีที่บุคคลนั้นมีปฏิสัมพันธ์กับสถานการณ์ (ความคิดและแรงจูงใจในใจ) และสิ่งที่เขาทำตอบสนอง (พฤติกรรม) ใช้คำถามเหล่านี้ไม่ว่าคุณจะกำลังเจาะจงในด้านหนึ่งหรือสำรวจชีวิตของบุคคล

คำถามเหล่านี้มีประโยชน์มากเมื่อจิมโทรมาหาผม บอกว่าเขากังวลมากเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับบอนนี่ ภรรยาของเขา พูดตามตรง การโทรมาแบบนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น โดยปกติแล้วการโทรมามักจะมาจากภรรยาที่หงุดหงิด จิมทำให้ผมสนใจและผมตกลงที่จะพบกับพวกเขา จิมประสบความสำเร็จอย่างมากในธุรกิจของเขา เขาและบอนนี่ทำงานด้วยกันทุกวัน ดูเหมือนจะมีความสุขดี ภายนอกพวกเขาดูเหมือนจะทำได้ดี วิถีชีวิตของพวกเขาแสดงถึงความสำเร็จทุกอย่าง พวกเขามีส่วนร่วมในคริสตจักรและมีกลุ่มเพื่อนคริสเตียนที่สนิท

จิมเป็นคนที่ตระหนักในด้านศาสนศาสตร์อย่างดี เมื่อเขาอธิบายว่า เขาได้อุทิศหลายปีของชีวิตในการเรียนรู้หลักคำสอนของพระวจนะของพระเจ้า บอนนี่เป็นคริสเตียนใหม่ มีความเชื่อที่เป็นค่อยเป็นค่อยไปและเป็นส่วนตัวมากกว่า ขณะที่เรานั่งด้วยกัน จิมเล่าว่า เขาเศร้าที่การแต่งงานของพวกเขาไม่ได้เป็นตามแบบที่พระคัมภีร์อธิบายไว้ เขาบอกว่าเขาอธิษฐานและอธิษฐาน ปรึกษาผู้ใหญ่หลายคน แต่ไม่เป็นผล เขาบอกว่า เขาได้ทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อจะสนิทสนมกับบอนนี่มากขึ้น แต่ก็ไม่สำเร็จ เขาบอกว่า เขาไม่สนใจว่าจะประสบความสำเร็จทางธุรกิจอย่างไร หากชีวิตแต่งงานของเขาเย็นชาและไร้ชีวิตชีวา

เรื่องของจิมดูน่าเชื่อถือมาก แต่ผมถูกรบกวนสมาธิด้วยสีหน้าที่เจ็บปวดและโกรธของบอนนี่ ผมรู้ว่าผมจำเป็นต้องถามมากขึ้น ดังนั้นผมจึงถามทั้งจิมและบอนนี่ด้วยคำถาม “อะไร” และตามด้วยคำถาม “อย่างไร” “เมื่อไหร่” “ทำไม” และ “ที่ไหน” จากนั้นผมก็เริ่มเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ ใช่แล้ว จิมมีความรู้ทางศาสนศาสตร์ แต่เป็นธุรกิจของเขาที่ขับเคลื่อนชีวิตของเขาจริง ๆ – และด้วยเหตุนี้ ธุรกิจจึงขับเคลื่อนชีวิตของบอนนี่ด้วย ตารางประจำวันของพวกเขาถูกควบคุมโดยงานอย่างสมบูรณ์แบบ ตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงดึกดื่น บอนนี่บอกว่าเธอรู้สึกว่าได้รับการชื่นชมเฉพาะในฐานะพนักงานที่ทุ่มเท (และโดยพื้นฐานแล้วไม่ได้รับค่าจ้าง) เมื่อเธอกลับถึงบ้าน เธอไม่มีอะไรเหลือให้กับชีวิตสมรส

ผมขอให้จิมอธิบายว่า เขาหารือกับบอนนี่อย่างไรเกี่ยวกับความกังวลของเขาในเรื่องชีวิตสมรส เขาทบทวนบทสนทนา ดูเหมือนไม่รู้ตัวว่า เขาด่าว่าเรียกชื่อบอนนี่แบบเสีย ๆหาย ๆ ชอบประณามเธอจนนำมาสู่การเผชิญหน้าเหล่านั้น บอนนี่

เบื่อหน่ายกับการถูกตะโกนใส่ เบื่อหน่ายกับการถูกเรียกว่าไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณ และไร้ความสามารถในเรื่องความรัก เธอเบื่อหน่ายกับการทำงานหนักโดยไม่ได้รับรางวัล และการอยู่กับคนที่อ้างว่าใกล้ชิดกับพระเจ้าแต่ไม่เคยขอบคุณ เธออยู่ในจุดที่พร้อมจะแตกหัก แต่ไม่ต้องการบอกจิม เพราะมันจะเป็นการตอกย้ำทัศนคติด้านลบที่เขามีต่อเธอเท่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เธอกำลังถอยห่างจากเขา หวังว่าจะหลีกเลี่ยงการสนทนาที่น่าเกลียด การกล่าวหา และการแยกตัวทางอารมณ์

ช่างเป็นภาพแสนแตกต่างอย่างน่าทึ่งที่บรรดาคำถามต่อเนื่องได้เปิดเผยออกมา! คำถามเหล่านี้เจาะลึกลงไปใต้ภาพลักษณ์ภายนอกของสามีที่เคร่งศาสนาและภรรยาที่เย็นชาและช่างวิจารณ์ เพื่อเปิดเผยให้เห็นชายที่ถูกขับเคลื่อนด้วยธุรกิจและชอบประณาม ตลอดจนภรรยาที่มีชีวิตอยู่ในความเหนื่อยล้าและปกป้องตัวเอง ความช่วยเหลือที่ผมเสนอให้พวกเขาแตกต่างโดยสิ้นเชิงจากสิ่งที่ผมเคยคิดจะให้ หากปราศจากความเข้าใจที่มาจากการคำถามเหล่านั้น

4. *ตั้งคำถามเป็นชุดที่คืบหน้าต่อเนื่องกัน* โดยแต่ละคำถามอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลที่เปิดเผยในคำถามก่อนหน้า ควรมีลำดับและตรรกะในการตั้งคำถามต่อเนื่องของคุณ แต่ละคำถามควรถูกถามเพราะคุณกำลังทำความเข้าใจสิ่งที่ขาดหายไปในความรู้ของคุณเกี่ยวกับสิ่งที่เพิ่งได้ยินมา คุณทำสิ่งนี้โดยถามตัวเองอย่างต่อเนื่องว่า ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งที่ผมเพิ่งได้ยินมา? สิ่งนี้ท้าทายให้คุณไม่ตั้งข้อสันนิษฐานหรือพอใจกับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์

ความสำคัญเชิงไก่ของคำถามที่ดี

สิ่งที่เราได้พูดคุยกันมานี้สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการรับใช้ในฐานะอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงขององค์พระผู้เป็นเจ้า การตั้งคำถามที่ดีเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้ผู้คนเผชิญหน้ากับตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาและกับสิ่งที่พวกเขากำลังทำจริง ๆ

ในฐานะคนบาป เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะเล่าประวัติของตัวเองใหม่ในแบบที่ตัวเองดูดี เราซ่อนตัวอยู่เบื้องหลังความยากลำบากและแรงกดดันของสถานการณ์หรือความล้มเหลวของผู้อื่น เรามองหาคำอธิบายภายนอก ไม่ใช่ภายใน เราประทับใจกับความชอบธรรมของเรามากกว่าที่เราจะรู้สึกสยดสยองกับบาปของเรา

เพราะเหตุนี้ เราทุกคนจึงต้องการคนที่รักเรามากพอที่จะถาม ฟัง และเมื่อฟังแล้ว ก็ถามมากขึ้น นี่ไม่ใช่การก้าวก่าย นี่คือการช่วยคนตามืดบอดให้ยอมรับความต้องการพระคริสต์ของพวกเขา มันคือการช่วยให้ผู้คนเห็นวิถีทางอันโง่เขลา

ที่พวกเขาได้ใช้ชีวิตเพื่อเกียรติยศสง่าราศีของตนเอง และวิธีแยบยลที่พวกเขาได้แลกเปลี่ยนการนมัสการและการรับใช้พระผู้สร้าง ไปกับการนมัสการและการรับใช้สิ่งที่ทรงสร้างแทน

พระคุณของพระคริสต์ทั้งยกโทษและเสริมพลังให้กับคนบาป บรรดาผู้ละเมิดและผู้อ่อนแอ ผู้ทุกข์ทรมานและผู้หลงหาย ผู้ที่ไม่เห็นความต้องการของตนเองจะไม่แสวงหาความช่วยเหลือของพระองค์ แต่ในพระหัตถ์ของพระเมสสิยาห์ คำถามของเราสามารถกลายเป็นกุญแจที่เปิดคุกของผู้คน และทำให้พวกเขาพึ่งพาพระคริสต์ในวิถีทางใหม่อย่างลึกซึ้ง

ผ่านคำถามของเรา พระคริสต์ทรงเปลี่ยนแปลงผู้คน ผู้ที่ถูกกดขี่กลายเป็นผู้ที่เข้มแข็งในความหวัง ผู้ที่ขโมยสง่าราศีเริ่มมีชีวิตเพื่อสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่หมกมุ่นกับตัวเองได้รับการปลดปล่อยให้รักพระเจ้าและเพื่อนบ้าน เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานอยู่ คำถามของเราสามารถเป็นจุดเริ่มต้นของกิจที่พระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงเขาอย่างถอนรากถอนโคน คำถามเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญของสิ่งที่หมายถึงการเป็นตัวแทนที่สำแดงพระองค์ให้เป็นรูปธรรมต่อผู้คนรอบข้างเรา

รัก
▶ รู้จัก
พูด
ทำ

10 การค้นหาที่ซึ่งจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

ไมค์และมาร์ซ่าขอคุยกับผม เพราะ “ทุกอย่างกำลังยุ่งเหยิงไปหมด” ทั้งคู่ดูเหนื่อยล้า ผมจึงรีบนัดพบพวกเขาโดยเร็วที่สุด ผมพาคนที่ผมกำลังสอนเรื่องพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลไปด้วย เมื่อผมถามว่าเกิดอะไรขึ้น ไมค์ก็เริ่มเล่าเรื่องครอบครัวแสนสับสนที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยินมา ทั้งคู่เคยแต่งงานมาก่อนและได้ควบรวมสองครอบครัวเข้าด้วยกัน แต่ละคนมีลูกโตแล้วสี่คน มาร์ซ่าก็คอยแทรกให้รายละเอียดเป็นระยะ ซึ่งยิ่งทำให้ผมสับสนมากขึ้น ผมคิดว่าผมไม่เคยจดบันทึกมากขนาดนี้ แม้แต่ตอนเรียนวิชาศาสนศาสตร์ที่พระคริสต์ธรรม! เรื่องราวของพวกเขาเต็มไปด้วยแผนการและแผนการย่อยมากมาย ความพยายามแก้ปัญหาของพวกเขามักทำให้สถานการณ์แย่ลงเสมอ ดูเหมือนว่าลูก ๆ ของพวกเขาก็ตัดสินใจผิดพลาดทั้งหมดด้วย มันเป็นความยุ่งเหยิงสิ้นดี!

หลังจากผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ไมค์พูดว่า “คุณก็เห็นแล้วนะพอล เราต้องการความช่วยเหลืออย่างมาก” นั่นเป็นคำพูดที่ต่ำเกินจริง ผมนั่งนิ่งอยู่ที่นั่น จ้องมองกองโน้ตของผมและใบหน้าของคนสองคนที่กำลังเจ็บปวดและหาทางขอความช่วยเหลือ ผมรู้สึกท่วมท้นจนไม่สามารถคิดอะไรฉลาด ๆ ออกมาได้เลย ผมอาจจะเงียบไปแค่ไม่กี่วินาที แต่มันดูเหมือนเป็นชั่วโมง ในที่สุดผมบอกพวกเขาว่า ผมจะคิดและอธิษฐานเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเล่าให้ฟัง แล้วเราจะนัดคุยกันอีกครั้ง

หลังจากพวกเขากลับไป คนที่ผมกำลังสอนก็พูดว่า “โอ้โห นั่นช่างหนุนใจจริง ๆ! ผมก็ทำพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลได้! แค่ให้คนเล่าเรื่องของพวกเขา แล้วก็สัญญาว่าคุณจะคิดและอธิษฐาน ผมเคยคิดว่า มันน่าจะยากกว่านี้เสียอีก!”

ผมนึกย้อนกลับหลายครั้งถึงช่วงเวลาที่ได้พบกับไมค์และมาร์ซ่าครั้งแรก ผมไม่ได้ให้ความหวังอะไรมากนักกับพวกเขา และผมจับประเด็นปัญหาของพวกเขาไม่ค่อยได้ แต่เมื่อพิจารณาจากรายละเอียดที่สับสนมากมายแล้ว ผมคิดว่าผมเลือก

ทำสิ่งที่ถูกต้อง การรับใช้ส่วนบุคคลทำให้คุณต้องเกี่ยวข้องกับคนที่หลงทางในความวุ่นวายของชีวิต ซึ่งชีวิตของพวกเขาซับซ้อนขึ้นเพราะการตัดสินใจที่โง่เขลาของตัวเองหรือความบาปของคนอื่น บ่อยครั้งคุณจะได้ยินเรื่องราวของความพยายามแก้ปัญหาหลายปีที่มีแต่ทำให้สถานการณ์แย่ลง คุณจะเห็นความย่อยยับจากศัตรูที่หลอกลวง แบ่งแยก และกลืนกิน รวมถึงผลกระทบของความคิดที่ไม่ดีและคำแนะนำที่ไม่เพียงพอ

แต่พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลก็ทำให้คุณได้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำกิจด้วยเมื่อพระองค์นำพาผู้คนไปไกลเกินกว่ากำลังและสติปัญญาของพวกเขาเอง คุณจะได้เห็นแผนการไถ่ของพระองค์ซึ่งกำลังถูกทำให้สำเร็จในบริบทชีวิตของแต่ละคน คุณจะได้รับสิทธิพิเศษในการนำผู้คนเข้าสู่ทรัพยากรที่เป็นของพวกเขาในพระคริสต์ ในแบบที่เปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจ คุณจะเป็นทูตของพระองค์ขณะที่คุณพยายามทำตัวเพื่อสำแดงความรักขององค์พระเยซูเจ้าให้เป็นรูปธรรม เข้าไปในโลกของอีกคนหนึ่ง รู้สึกสะเทือนใจกับความทุกข์ของเขา และนำเสนอความหวังแห่งพระกิตติคุณ คุณจะเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจอันยิ่งใหญ่แห่งอาณาจักรของพระเจ้า

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลไม่เกี่ยวกับการที่เรารู้ว่า จะพูดอะไรเสมอไป นี่ไม่ได้เกี่ยวกับการซ่อมแซมทุกสิ่งที่เราเห็นว่าแตกหัก การรับใช้ส่วนบุคคลเกี่ยวกับการเชื่อมโยงผู้คนเข้ากับพระคริสต์ เพื่อให้พวกเขาสามารถคิดอย่างที่พระองค์ต้องการให้พวกเขาคิด ปรารถนาสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าดีที่สุด และทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้พวกเขาทำ แม้ว่าสถานการณ์ของพวกเขาอาจไม่ได้รับการ “แก้ไข” เลยก็ตาม นี่เกี่ยวกับการเปิดเผยให้คนที่เจ็บปวด หลงทาง และสับสนได้เห็นพระสิริของพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาเลิกไล่ตามเกียรติสิริของตัวเอง และมีชีวิตเพื่อพระสิริของพระองค์ พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลเกี่ยวกับการผูกเรื่องราวส่วนตัวของผู้คนลงในเรื่องราวที่ใหญ่กว่าของการไถ่อย่างลึกซึ้ง จนพวกเขาเข้าหาทุกสถานการณ์และทุกความสัมพันธ์ด้วยจิตสำนึกแบบ “เรื่องราวของพระเจ้า” เราให้เกียรติสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกให้เรามีส่วนร่วม!

ขณะที่ผมคิดและอธิษฐานเผื่อไมค์และมาร์ช่า สองสิ่งก็เกิดขึ้น ประการแรก ผมสามารถเห็นพระเจ้ากำลังทำงานท่ามกลางความวุ่นวายของพวกเขา ผมรู้สึกตื่นเต้นที่จะช่วยให้พวกเขาเห็นพระองค์ ประการที่สอง เรื่องราวของพวกเขาเริ่มน้อยลง ผมเริ่มเห็นว่าชิ้นส่วนของปริศนาเริ่มต่อเป็นรูปร่างเข้ากันได้อย่างไร ผมมีคำถามเพิ่มเติมที่จะถาม แต่ผมก็มีสิ่งที่จะพูดด้วย ผมมีความเข้าใจเชิงพระคัมภีร์เกี่ยวกับแนวทางที่จะให้กับพวกเขา และนั่นทำให้ผมรอคอยที่จะได้พบกับมาร์ช่าและไมค์อีกครั้ง

การทำความเข้าใจข้อมูล

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูลที่จำเป็น ตลอดจนการทำความเข้าใจข้อมูลนั้นตามหลักพระคัมภีร์ด้วย ในบทที่ 3 เราได้เห็นว่าผู้คนไม่ได้ใช้ชีวิตตามข้อเท็จจริงของประสบการณ์ของพวกเขา แต่ตามการตีความข้อเท็จจริงเหล่านั้น สิ่งเดียวกันนี้ก็เป็นจริงสำหรับการรับใช้ส่วนบุคคล พระเจ้าทรงสร้างเราให้เป็นผู้ตีความ ดังนั้นเมื่อคนอื่นเล่าเรื่องราวของพวกเขา เราก็พยายามทำความเข้าใจสิ่งที่เราได้ยินโดยสัญชาตญาณ สิ่งที่เราตอบสนองด้วยคำพูดหรือการกระทำ จะไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่คนนั้นบอกเราเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับวิธีที่เราตีความด้วย

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์ต้องเป็นเช่นนั้นจริง ๆ คือต้องเป็นไปตาม*หลักพระคัมภีร์* นี่หมายความว่า เรามองชีวิตของผู้คนจากมุมมองของโลกทัศน์ตามหลักพระคัมภีร์อย่างแตกต่าง เราให้ความสำคัญกับพระสิริของพระเจ้า ความบาปของมนุษย์ สภาพที่ล้มลงในบาปของโลก ความเป็นจริงของมาร พระคุณของข่าวประเสริฐ และความแน่นอนของนิรันดร์กาล พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับมุมมอง อัตลักษณ์ และการทรงเรียก มากกว่าการซ่อมแซมสิ่งที่แตกหัก

ในกรณีของชีวิตแต่งงาน คู่สมรสที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนต้องการอะไร? พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือจากเทคนิคการสื่อสารหรือการพูดคุยอย่างจริงใจเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือไม่? พวกเขาต้องการแนวร่วมที่เป็นหนึ่งเดียวกันในเรื่องการเลี้ยงดูลูกและการเงิน และวิธีที่ดีในการจัดการกับความขัดแย้งหรือไม่? คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้คือ “ใช่!” แต่พวกเขาต้องการมากกว่านั้น พวกเขาต้องดำเนินชีวิตจากความเข้าใจว่าพวกเขาเป็นใคร พระเจ้าทรงเป็นใคร และพระองค์กำลังทำอะไรในชีวิตสมรสของพวกเขา เปาโลเตือนเราใน 2 โครินธ์ 11:1-3 ว่าชีวิตของเราในตอนนี้คือสนามฝึกสำหรับการแต่งงานของเราในอนาคต เราเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ พระเจ้ากำลังเตรียมเราสำหรับการสมรสที่สมบูรณ์แบบที่จะมาถึง ด้วยเหตุนี้ คำถามใหญ่ของความสัมพันธ์ของเราในตอนนี้จึงไม่ใช่ว่าเราจะมีความสุขหรือไม่ แต่เป็นว่าเราจะมอบความรักที่ได้สัญญาไว้กับเจ้าบ่าวนั้น กับใครหรือสิ่งใด หรือไม่

คุณไม่สามารถเข้าใจความสัมพันธ์แบบคริสเตียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชีวิตสมรส ด้วยวิธีอื่นได้ ทำไมพระเจ้าจึงวางความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ซึ่งสำคัญที่สุด เรียกร้องมากที่สุด และยากที่สุดของโลก (การแต่งงาน) ไว้ตรงกลางของกระบวนการซึ่งสำคัญที่สุดของโลก (การชำระให้บริสุทธิ์)? ถ้าพระองค์ทำเช่นนั้นเพื่อให้ผู้คนตระหนักถึงความฝันส่วนตัวของพวกเขา ก็คงสมเหตุสมผลที่จะทำให้พวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อย่างเต็มที่ก่อนที่จะเผชิญกับการทดลองของชีวิตสมรส แต่

พระเจ้าไม่ได้ทำผิดพลาด พระองค์กำลังทำงานเพื่อความฝันที่ยิ่งใหญ่กว่า ดังนั้น พระองค์จึงทดสอบและทำให้เราลำบาก พระองค์ปล่อยให้ความฝันของเราหลุดลอยไป เพื่อว่าขณะที่เราเรียนรู้ที่จะรักกันและกัน เราจะเติบโตในความรักที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นต่อพระองค์

เมื่อคุณมองชีวิตสมรสในแง่นี้ คุณจะไม่พยายามให้คู่สมรสของคุณทำความฝันของคุณเป็นจริงอีกต่อไป ตอนนี้คุณรู้ว่าคุณเป็นใคร (หมั้นกับพระคริสต์) และพระเจ้ากำลังทำอะไร (เตรียมคุณสำหรับการแต่งงานครั้งสุดท้าย) ขณะที่คุณจัดการกับความเครียดของการเลี้ยงดูลูก การสื่อสาร เรื่องเพศ และการเงิน คุณก็มีความสุขมากกว่าที่คุณคิดว่าเป็นไปได้จากชีวิตสมรสที่ไม่สมบูรณ์แบบ เฉพาะจากมุมมองนี้เท่านั้นที่หลักการในพระคัมภีร์สำหรับสามีและภรรยาจึงมีความหมาย หลักการเหล่านี้เป็นบทประยุกต์ในภาคปฏิบัติของแนวคิดว่า การมีชีวิตอยู่ในการแต่งงาน*ในปัจจุบัน* หมายถึงอะไร ด้วยการให้การแต่งงาน*ในอนาคต*เป็นจุดเน้นที่เราสนใจ

แน่นอนว่า สิ่งเดียวกันนี้เป็นจริงสำหรับคนที่ไม่ได้แต่งงานด้วย คุณก็กำลังถูกเตรียมให้เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์เช่นกัน ผ่านความสัมพันธ์และสถานการณ์ที่คุณประสบกับครอบครัว เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน และครอบครัวในคริสตจักร แม้ว่าคุณอาจไม่มีคู่สมรสในโลกนี้ แต่ชีวิตของคุณในตอนนี้ก็เป็นการเตรียมตัวอย่างละเอียดถี่ถ้วนสำหรับการแต่งงานของคุณในอนาคต เช่นเดียวกับคู่สมรสของคุณ คุณก็ต้องการอัตลักษณ์ มุมมอง และการทรงเรียกตามหลักพระคัมภีร์ และพระเจ้าทรงมุ่งมั่นที่จะช่วยให้คุณได้รับสิ่งเหล่านั้น

ถ้าคุณไม่ช่วยให้ผู้คนเห็นเรื่องราวของพวกเขาจากมุมมอง ที่เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์และที่มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางอย่างชัดเจน การรับใช้ของคุณก็จะไม่มีอะไรมากไปกว่าการโยนคำพูดสวยหรูและหลักการทางศาสนศาสตร์ใส่พวกเขา จิตใจของพวกเขาจะยังคงไม่เปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด ๆ ก็จะเป็นเพียงชั่วคราว พวกเขาจะยังคงทำสงครามกับผู้อื่นต่อไป และยังจะทำสงครามกับพระเจ้าผู้ทรงไม่ยอมสละสิทธิ์เฉพาะของพระองค์ในการเป็นเจ้าของจิตใจของพวกเขาด้วย

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์จะเจริญงอกงาม เมื่อการตีความพระคัมภีร์ที่ดีนำไปสู่การตีความชีวิตของบุคคลที่ถูกต้อง กระบวนการตีความสองด้านนี้คือสิ่งที่ทำให้พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์มีเอกลักษณ์ เราไม่สามารถเข้าใจผู้คนได้อย่างถูกต้องหากเราตีความพระคัมภีร์อย่างไม่ถูกต้อง และเราไม่สามารถประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ได้อย่างถูกต้องหากเราตีความผู้คนอย่างไม่ถูกต้อง เนื่องจากพระคัมภีร์บอกว่า พฤติกรรมของผู้คนล้วนออกมาจากจิตใจ

ของพวกเขา เราจึงสนใจเสมอว่า ความคิดและความปรารถนาของจิตใจถูกเปิดเผยอย่างไร ผ่านสิ่งที่เขาตัดสินใจเลือก รวมทั้งสิ่งที่พวกเขาพูดและทำ ในการบรรจบกันของกระบวนการตีความสองด้านนี้เองที่จิตใจและชีวิตจะเปลี่ยนแปลงในระยะยาว

การจัดระเบียบข้อมูลตามหลักพระคัมภีร์

เราไม่สามารถให้คำปรึกษาแก่ใครสักคนอย่างกะทันหันโดยไม่เตรียมตัวหรือเตรียมตัวน้อยมามาก หากเราไม่ใช้เวลาคิดตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับสิ่งที่คนอื่นแบ่งปันกับเรา เราก็เป็นเหมือนคนตาบอดนำทางคนตาบอด เราต้องถามตัวเองว่า “มีแนวคิด มุมมอง พระสัญญา และพระบัญชาใดในพระคัมภีร์ที่ช่วยให้เข้าใจบุคคลนี้และพูดถึงสถานการณ์นี้?” คำแนะนำของเราจะเป็นไปตามหลักพระคัมภีร์ก็ต่อเมื่อเรากรองสิ่งที่เราได้ยินผ่านกรอบความคิดตามหลักพระคัมภีร์ที่ถูกต้อง

จำไว้ว่า ไม่มีวันไหนที่เราไม่ได้ให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน ภรรยาอาจแนะนำสามีขณะที่เขากำลังเตรียมตัวไปทำงาน พ่อแม่อาจสอนลูกเกี่ยวกับการเผชิญความยากลำบากที่โรงเรียน พี่ชายอาจช่วยน้องสาวพูดคุยเกี่ยวกับปัญหากับเพื่อน ๆ ของเธอ หัวหน้างานอาจเผชิญหน้ากับลูกน้อง ทุกวันเราแบ่งปันการตีความชีวิตของเรากับคนอื่น ๆ ซึ่งหล่อหลอมวิธีที่พวกเขาเข้าใจชีวิตของตนเอง คำถามคือการรับใช้ซึ่งกันและกันของเราเป็นไปตามหลักพระคัมภีร์หรือไม่ ในการพูดคุยทั้งหมดนี้ เรากำลังถามตัวเองหรือไม่ว่า พระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร?

การทำความรู้จักใครสักคนก็เหมือนกับการเดินรอบบ้านและเก็บผ้าไปซัก ไม่นานคุณก็จะมีกองผ้าหลากสี แต่คุณต้องแยกผ้าก่อนจะโยนลงเครื่องซักผ้า ไม่เช่นนั้นคุณจะได้ถุงเท้าสีแปลก ๆ! สิ่งเดียวกันนี้ก็เป็นจริงสำหรับการทำความรู้จักคนอื่น ไม่มีใครพูดว่า “ตั้งใจฟังนะ ฉันกำลังจะแบ่งปันส่วนสำคัญของอดีตของฉันกับคุณ” ไม่มีใครพูดว่า “ฟังให้ดี เพราะฉันกำลังจะเปิดเผยแรงจูงใจในใจของฉัน” แต่เรามักผสมประวัติศาสตร์กับสถานการณ์ปัจจุบัน และอารมณ์กับเหตุผลทางตรรกะ เราตีความพฤติกรรมของคนอื่นขณะที่เราพูดถึงตัวเอง เราพูดถึงพระเจ้าขณะที่เราอธิบายสถานการณ์ ทั้งหมดนี้ออกมาเป็นกองข้อเท็จจริงแต่ละเรื่องที่ปะปนกันอย่างยุ่งเหยิงซึ่งต้องการให้เราจัดระเบียบและการตีความ

ขั้นตอนแรกในการทำความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ คือการจัดระเบียบข้อมูลให้เข้ากับหมวดหมู่ตามหลักพระคัมภีร์อย่างง่าย ๆ ขั้นตอนนี้เหมือนกับการแยกผ้าซักหรือการต่อจิ๊กซอว์ เมื่อเราทำงานเสร็จ เราสามารถถอยออกมาดูและถามว่า “พระคัมภีร์พูดว่า การเปลี่ยนแปลงจำเป็นต้องเกิดขึ้นที่ไหนในบุคคลนี้ ในสถานการณ์นี้?”

มาฝึกจัดระเบียบข้อมูลตามหลักพระคัมภีร์กัน ลองจินตนาการว่าเกรต้า ผู้หญิงจากคริสตจักร ขอคุยกับคุณ เธอกังวลเกี่ยวกับจอห์น สามีของเธอ ที่กำลังมีอารมณ์ร้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาตะโกนใส่เธอและลูก ๆ ด้วยเรื่องเล็กน้อย เขาชอบวิจารณ์และเรียกร้อง เขาใช้เวลาที่ทำงานมากขึ้น และเวลาส่วนใหญ่ที่บ้านก็ใช้ไปกับคอมพิวเตอร์ เมื่อเธอถามจอห์นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาบอกว่าชีวิตแย่มาก เกรต้าบอกว่าพ่อของจอห์นเป็นคนมองโลกในแง่ลบ คิดว่าคนอื่นคอยจะเอาเปรียบเขา จอห์นไม่ได้เป็นแบบนั้นตอนที่เธอแต่งงานกับเขา แต่เกรต้ากลัวว่าเขากำลังกลายเป็นเหมือนพ่อของเขา เมื่อเกรต้าถามจอห์นว่า มีอะไรให้ให้เธอช่วยได้บ้างมั้ย เขาแค่บอกว่า “แค่ให้ที่ว่างฉันนิดหน่อย เพื่อให้ฉันหายใจได้ก็พอ”

ภาพ 10.1
รู้จักบุคคลนั้นตามแบบพระคัมภีร์

ภาพ 10.1 เป็นเครื่องมือจัดระเบียบข้อมูลอย่างง่ายเพื่อช่วยคุณจัดเรียงข้อมูลขณะที่คุณทำความรู้จักใครบางคน เมื่อคุณจัดระเบียบข้อมูลที่เกรต้าให้คุณ มันจะช่วยให้คุณถอยมาดูภาพรวมในแบบที่เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์ (ในกรณีนี้ คุณเพิ่ง

เริ่มรวบรวมข้อมูล เพื่อช่วยเหลือเกรต้าและจอห์นอย่างแท้จริง คุณจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลมากขึ้นโดยการตั้งคำถามที่ดี)

สถานการณ์ (กำลังเกิดอะไรขึ้น?) ที่นี่ เรารวมข้อมูลทั้งหมดที่อธิบายโลกของบุคคลนั้น (สถานการณ์ของเขา) ทั้งในอดีตและปัจจุบัน สิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับจอห์นจนถึงตอนนี้คือ ในอดีต เขาถูกเลี้ยงดูโดยพ่อที่มองโลกในแง่ลบและชอบวิพากษ์วิจารณ์ ในปัจจุบัน เขาเป็นสามีที่โกรธง่าย ชอบวิจารณ์ และห่างเหินมากขึ้นเรื่อย ๆ

การตอบสนอง (บุคคลนั้นทำอะไรเพื่อตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น?) ที่นี่ เรารวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลนั้น เราได้เรียนรู้ว่า จอห์นกำลังตะโกนใส่ครอบครัวของเขา ใช้เวลาที่ทำงานมากขึ้น และอยู่แต่หน้าคอมพิวเตอร์เวลาอยู่ที่บ้าน

ความคิด (บุคคลนั้นคิดอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น?) นี่รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีที่บุคคลนั้นตีความโลกของเขา สิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับจอห์นในหมวดหมู่นี้จนถึงตอนนี้คือเขาพูดว่า “ชีวิตแย่มาก”

แรงจูงใจ (บุคคลนั้นต้องการอะไรจากเรื่องนี้ หรือท่ามกลางสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นนี้?) นี่รวมถึงสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับความปรารถนา เป้าหมาย สิ่งที่เขาให้คุณค่า แรงจูงใจ ค่านิยม และรูปเคารพของบุคคลนั้น เขามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร? อะไรที่ครอบครองจิตใจของเขา? สิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับจอห์น ณ จุดนี้คือเขาพูดว่า “แค่ให้ที่ว่างฉันนิดหน่อย เพื่อให้ฉันหายใจได้ก็พอ” อย่างไรก็ตาม เราไม่รู้ว่าเขาหมายถึงอะไรด้วย

หมวดหมู่ทั้งสี่นี้ให้ 4 เครื่องมือเรียบง่ายในการจัดระเบียบข้อมูลที่คุณรวบรวมจากบรรดาคนที่เป็นเหมือนจอห์นและเกรต้าในโลก พวกมันยังช่วยให้คุณระบุประเภทของข้อมูลที่คุณยังต้องการอีกด้วย

การทำความเข้าใจและการใช้เครื่องมือทั้งสี่

ผมขอสาธิตวิธีการที่เครื่องมือทั้งสี่เพื่อช่วยทำให้กระบวนการรวบรวมข้อมูลง่ายขึ้น โดยจะแนะนำให้คุณรู้จักกับคู่สามีภรรยาอีกคู่หนึ่ง และจัดระเบียบข้อมูลของพวกเขาด้วยเครื่องมือนี้

ชารอนเข้ามาหาผมหลังจากเลิกนมัสการวันอาทิตย์ เธอบอกว่าชีวิตสมรสของเธอกำลังล่มสลาย และต้องการพูดคุยกับผมโดยด่วน เราจึงนัดเวลาพบกัน และผมขอให้เธอชวนสามีชื่อเอ็ดมาด้วย อย่างไรก็ตาม ชารอนมาคนเดียว และเล่าเรื่องราวของเธออย่างอารมณ์พลุ่งพล่านและละเอียดยิบ เอ็ดไม่ยอมมา โดยบอกกับเธอว่าให้ “จัดการตัวเองให้เรียบร้อย” ไม่เช่นนั้นเขาจะ “ไปจากที่นี่”

ชารอนเล่าถึงความสัมพันธ์ที่รุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ เธอและเอ็ดไม่ได้นอนห้องเดียวกันหรือไปไหนมาไหนด้วยกันอีกแล้ว พวกเขามีบัญชีธนาคารแยกกัน และเมื่อเร็ว ๆ นี้ตกลงกันว่าควรทานอาหารเย็นแยกกัน ลูกสองคนของพวกเขาผลัดกันทานอาหารกับพ่อและแม่

แม้แต่ก่อนแต่งงาน พวกเขาก็มีปัญหาในการสื่อสารกันแล้ว เอ็ดรู้สึกว่าชารอนพยายามควบคุมเขาตลอดเวลา ชารอนรู้สึกว่าเอ็ดไม่เคยสนใจความคิดเห็นของเธอเว้นแต่เธอจะ “พูดให้ชัดเจนจริง ๆ” แต่เอ็ดก็บอกว่าชารอนเป็นผู้หญิงสวยที่สุดในโลก และชารอนก็บอกว่าเอ็ดเป็นสิ่งดีที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับเธอ

เอ็ดเป็นคน “ขยันขันแข็ง” มีธุรกิจนำเข้าที่กำลังขยายตัว และชารอนชอบคบหากับ “คนที่มีความสำคัญ” เธอเติบโตมาในสถานสงเคราะห์มาตลอดชีวิตและไม่เคยรู้จักพ่อแม่แท้ ๆ ของตัวเอง ส่วนเอ็ดเติบโตมาในย่านชนชั้นแรงงานในเมือง เอ็ดบอกมาหลายปีแล้วว่า ชารอนกำลังค่อย ๆ ทำลายความเป็นชายของเขา ชารอนสารภาพว่า เธอนอกใจสองครั้งระหว่างแต่งงาน เอ็ดโกรธมาก และเธอก็ดูเหมือนจะโกรธเช่นกัน

ชารอนแสดงจุดมุ่งหมายของเธออย่างชัดเจนเมื่อเราคุยกัน “ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อแก้ไขตัวเอง” เธอพูด “ฉันคิดว่าฉันไม่เป็นไร ฉันมาที่นี่เพราะชีวิตแต่งงานของฉันมีปัญหา คุณคิดว่าคุณจะช่วยให้สามีฉันมาคุยกับคุณได้ไหม? เขาต่างหากที่ต้องการความช่วยเหลือ!”

ให้เราใช้หมวดหมู่ทั้งสี่ (สถานการณ์ การตอบสนอง ความคิด แรงจูงใจ) เพื่อจัดระเบียบสิ่งที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับชารอนและเอ็ด

สถานการณ์

เพื่อให้การรับใช้ส่วนตัวเกิดผล ผมต้องเข้าใจโลกในชีวิตประจำวันของชารอน เธอเผชิญกับความกดดัน โอกาส ความรับผิดชอบ และการล่อลวงใจอะไรบ้างในแต่ละวัน? ใครคือคนสำคัญในชีวิตของเธอ และพวกเขากำลังทำอะไร? ผมรู้อะไรเกี่ยวกับอดีตของเธอบ้าง? เมื่อผมทบทวนข้อเท็จจริง ผมถามตัวเองว่า “อะไรกำลังเกิดขึ้น (หรือเคยเกิดขึ้น)?” และนำข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ทั้งหมดมาเก็บที่หัวข้อนี้

นี่คือรายการคำถามสองชุดที่คุณสามารถใช้เพื่อแยกแยะข้อมูลเกี่ยวกับประวัติในอดีตและสถานการณ์ปัจจุบันของบุคคล รายการเหล่านี้คำถามเหล่านี้ไม่ได้เป็นชุดคำถามที่ครบถ้วนครอบคลุมทุกอย่าง แต่เป็น “ตัวกระตุ้น” เพื่อให้คุณเข้าใจถึงสิ่งที่ควรฟังและถาม

ประวัติ

- ครอบครัวที่เติบโตมา ผมรู้อะไรเกี่ยวกับวัยเด็กของคนนี้บ้าง?
- เหตุการณ์วิกฤต มีเหตุการณ์สำคัญอะไรบ้าง (การเสียชีวิตในครอบครัว การหย่าร้าง อุบัติเหตุที่ทำให้พิการ ฯลฯ) ที่ส่งผลต่อชีวิตของคนนี้?
- ความสัมพันธ์ที่สำคัญ นอกบ้าน ใครคือคนที่มีอิทธิพลมากที่สุดในชีวิตของคนนี้ (โค้ช ญาติ เพื่อน ครู ศิษยาภิบาล)? พวกเขาหล่อหลอมมุมมองของคนนี้ต่อตัวเองและโลกของเขาอย่างไร?
- ประสบการณ์สำคัญ สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เหตุการณ์วิกฤต แต่เป็นประสบการณ์ที่หล่อหลอมชีวิตของคนนี้ระยะยาว (การย้ายบ้านครั้งใหญ่ การเข้าเรียนมหาวิทยาลัย การมาเชื่อในพระคริสต์) ประสบการณ์เหล่านี้ส่งผลกระทบอย่างยั่งยืนอย่างไร?

โปรดจำไว้ว่า รายการนี้ไม่ได้ครอบคลุมทุกอย่าง แต่เป็นเพียงคำแนะนำสิ่งที่อาจสำคัญ ซึ่งเราควรทำความเข้าใจเกี่ยวกับอดีตของบุคคลนั้น

ปัจจุบัน

- บริบทชีวิต บุคคลนั้นเผชิญกับสถานการณ์และความสัมพันธ์อะไรในแต่ละวัน (ความกดดัน โอกาส ความรับผิดชอบ การล่อลวง)?
- ความสัมพันธ์ที่สำคัญ ใครคือคนที่มีอิทธิพลในชีวิตของคนนี้? พวกเขามีผลกระทบต่อคนนี้อย่างไร?
- ครอบครัวปัจจุบัน เรารู้อะไรเกี่ยวกับครอบครัวที่เขากำลังอาศัยอยู่บ้าง?
- ปัญหาที่นำเสนอ บุคคลนั้นอธิบายปัญหาการต่อสู้ดิ้นรนของตนอย่างไร? เธอบอกว่าอะไรผิดปกติ?

เป้าหมายคือการทำความรู้จักชารอนในโลกของเธอ ผมต้องรู้รายละเอียดเพราะผมถูกเรียกให้สร้างสะพานแห่งความเข้าใจจากพระวจนะของพระเจ้าไปสู่รายละเอียดชีวิตของเธอ เพื่อให้ชารอนเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาและทรงเรียกให้เธอทำ ให้เรามาเริ่มจัดเรียงข้อมูลเกี่ยวกับชารอนกัน

สถานการณ์ของชารอน

- ชีวิตแต่งงานมีปัญหา
- สามีไม่ต้องการความช่วยเหลือ

- มีความสัมพันธ์ที่รุนแรง
- แยกบัญชีธนาคารกัน
- มีปัญหาในการสื่อสาร
- สามีเป็นคน “ขยันขันแข็ง” ในธุรกิจที่กำลังขยายตัว
- สามีโกรธ—บอกให้เธอเปลี่ยนแปลงหรือออกไป
- อยู่สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้ามาหลายแห่ง – ไม่เคยรู้จักพ่อแม่ที่แท้จริง

การตอบสนอง

ตรงนี้ผมมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมของชารอน ผมรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่อธิบายการตอบสนองของเธอต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ผมกำลังมองหา*แนวโน้มและรูปแบบ* อะไรคือวิธีทั่วไปที่เธอตอบสนองต่อสถานการณ์และผู้คน? แนวโน้มและรูปแบบเหล่านี้จะให้ความคิดกับผมว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในใจของเธอ ข้อมูลใด ๆ ที่อธิบายพฤติกรรมของชารอนจะถูกวางไว้ภายใต้คำถามที่ว่า *“บุคคลนี้ทำอะไรเพื่อตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้น?”*

การตอบสนองของชารอน

- มาขอความช่วยเหลือ (เพื่อเอ็ด)
- ไม่ได้นอนเตียงเดียวกับเอ็ด
- แยกบัญชีธนาคารกัน
- ไม่ได้ทานอาหารด้วยกัน สลับกันดูแลลูกระหว่างทานอาหาร
- นอกใจสองครั้ง
- สารภาพว่านอกใจ
- ขอให้คุณไปนำเอ็ดมาคุยด้วย
- ไม่ยอมออกไป
- ยังไปคริสตจักร
- บอกความต้องการของเธออย่างชัดเจนกับเอ็ด (และคุณ)

เมื่อคุณดูรายการตอบสนองของชารอนนี้ ให้มองหาแนวโน้มและรูปแบบในวิธีที่เธอจัดการกับปัญหาของเธอการ

ความคิด

หมวดหมู่นี้มองที่ "ใจ" ซึ่งผลักดันพฤติกรรมของชารอน ผมรู้ว่าในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ชารอนเป็นผู้สร้างความหมาย เธอพยายามทำความเข้าใจชีวิตของตัวเองอยู่เสมอ เธอไม่ได้เพียงแค่ตอบสนองต่อข้อเท็จจริงในชีวิตของเธอ แต่ตอบสนองต่อการตีความข้อเท็จจริงเหล่านั้นด้วย หากการตีความของเธอไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ การตอบสนองของเธอก็จะไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เช่นกัน

หากผมมีมุมมองที่บิดเบือนเกี่ยวกับอดีต ปัจจุบัน พระเจ้า อนาคต และตัวผมเอง ก็ไม่มีทางที่ผมจะตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เกิดขึ้นในชีวิตของผมได้ นี่เป็นหนึ่งในปัญหาสำคัญที่สุดของชารอน เมื่อเราพยายามทำพันธกิจกับคนอย่างเธอ เราจำเป็นต้องมองหาเมล็ดพันธุ์ของพฤติกรรมที่ผิดในความคิดที่บิดเบือนและไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ เราเริ่มต้นด้วยการระบุข้อเท็จจริงที่อธิบายว่าเธอคิดอย่างไรเกี่ยวกับชีวิต และวางมันไว้ภายใต้คำถาม*ที่ว่า "บุคคลนี้คิดอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น?"*

ความคิดของชารอน

- ชีวิตแต่งงานของฉันกำลังมีปัญหา
- เอ็ดไม่เคยสนใจในมุมมองของฉันเลย
- เอ็ดเป็นสิ่งดีที่สุดที่เกิดขึ้นกับฉัน
- ฉันชอบอยู่กับคนที่มีความสำคัญ
- ฉันไม่เป็นไร
- เอ็ดคือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

แรงจูงใจ

มีบางสิ่งหรือบางคนที่ครอบครองใจของเราเสมอ และสิ่งที่ครอบครองใจของเราจะควบคุมพฤติกรรมของเรา ในหมวดหมู่นี้ เรารวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่อธิบายว่าชารอนต้องการอะไรจริง ๆ ความปรารถนาใดที่ครอบครองใจของเธอ และรูปเคารพใดที่เข้ามาควบคุมใจเธอ เนื่องจากพฤติกรรมของชารอนเป็นความพยายามที่จะได้สิ่งที่เธอต้องการจากผู้คนและสถานการณ์ เราจึงต้องระบุแรงจูงใจของเธอและวางข้อมูลทั้งหมดนี้ไว้ภายใต้คำถาม*ที่ว่า "บุคคลนี้ต้องการอะไรจากสิ่งที่เกิดขึ้น หรือในท่ามกลางสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น?"*

แรงจูงใจของชารอน

- ต้องการพูดเกี่ยวกับชีวิตแต่งงานทันที
- ต้องการแยกตัวออกมาจากเอ็ด
- ไม่ต้องการถูกควบคุม
- ชอบอยู่กับคนที่สำคัญ
- ต้องการให้เอ็ดเปลี่ยน
- ต้องการให้รู้ว่าเธอไม่เป็นไร
- ต้องการให้คุณรู้ว่าเอ็ดต้องการความช่วยเหลือ

ณ จุดนี้ เราได้ทำอะไรสำเร็จไปแล้วบ้าง? แทนที่จะตอบสนองทันทีต่อกองข้อเท็จจริงอันวุ่นวายซึ่งชารอนเล่าให้เราฟัง เราพยายามจัดระเบียบข้อมูลเหล่านั้นในหมวดหมู่ตามหลักพระคัมภีร์ ตอนนี้ข้อมูลเหล่านั้นกำลังพูดกับเรา และในหลายกรณี แนะนำคำถามเพิ่มเติมที่เราควรถามชารอนและเอ็ด สิ่งนี้เห็นได้ชัดเจนโดยเฉพาะในหมวดหมู่แรงจูงใจ เราจำเป็นต้องรู้เพิ่มเติมว่า ทำไมชารอนจึงต้องการสิ่งที่เธอต้องการ อย่างไรก็ตาม แม้ในช่วงแรกของความสัมพันธ์ในการรับใช้นี้ หมวดหมู่ต่าง ๆ ช่วยให้เราประกอบภาพปริศนาเข้าด้วยกัน และเริ่มเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงจำเป็นต้องเกิดขึ้นที่ไหนในชารอนและในชีวิตแต่งงานของเธอ

แล้วเรื่องอารมณ์ล่ะ?

บางทีคุณอาจสังเกตเห็นว่าอารมณ์ไม่ใช่หนึ่งในสี่หมวดหมู่ที่ใช้จัดระเบียบข้อมูล แล้วเราควรคิดอย่างไรเกี่ยวกับบทบาทที่อารมณ์มีในชีวิตของเรา?

พระคัมภีร์วาดภาพอารมณ์ของมนุษย์ด้วยสีสันที่เข้มข้นและลึกซึ้ง ตั้งแต่ความขัดแย้งในครอบครัวไปจนถึงการวางแผนทางการเมือง จากการทำฟาร์มในชนบทไปจนถึงชีวิตในเมืองใหญ่ จากช่วงเวลาแห่งสันติภาพของชาติไปจนถึงสงครามระหว่างประเทศที่ยาวนานหลายยุคสมัย จากความจงรักภักดีและมิตรภาพไปจนถึงการปฏิเสธและการทรยศ จากความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ไปจนถึงความแห้งแล้งและความยากจน จากความงดงามของสวนไปจนถึงความน่าสะพรึงกลัวของภัยพิบัติทางธรรมชาติ จากอิสรภาพและการพักผ่อนไปจนถึงการกดขี่ทาสอย่างเหี้ยมโหดรุนแรง และจากการนมัสการพระเจ้าอย่างบริสุทธิ์ไปจนถึงการนับถือรูปเคารพทุกรูปแบบ พระคัมภีร์บันทึกประสบการณ์ของมนุษย์ไว้อย่างครบถ้วน นี่เต็มไปด้วยเรื่องราวที่เราสามารถเข้าใจได้และตัวละครที่เหมือนกับเรา นอกเหนือจากความแตกต่างทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมแล้ว โลกในพระคัมภีร์ก็เหมือน

กับโลกของเราที่ผสมผสานสารพัดประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

พระคัมภีร์ยังจริงใจอย่างเจ็บปวด นำเสนอผู้คนและสถานการณ์ด้วยความตรงไปตรงมาที่เราอาจจะปรับให้นุ่มนวลลงหากเราเป็นคนเขียนเอง พระคัมภีร์ปฏิเสธที่จะมองข้ามผลกระทบของความบาปที่มีต่อเราและโลกของเรา แต่พระคัมภีร์ก็จริงใจด้วยเหตุผลอีกประการหนึ่ง คือเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระปัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคุณที่เปลี่ยนแปลงของพระคริสต์นั้นทรงพลังมากพอที่จะจัดการกับปัญหาสุดแสนลึกซึ้งของประสบการณ์มนุษย์ได้ หากคุณอ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด คุณจะไม่มีวันเข้าใจว่า พระราชกิจของพระคริสต์มีไว้สำหรับคนที่ปรับตัวได้ดีอยู่แล้วและต้องการเพียงแค่แรงหนุนใจเล็กน้อยเท่านั้น พระคัมภีร์ไม่เคยนำเสนอสภาพหรือสถานการณ์ของมนุษย์ใด ๆ ว่าอยู่นอกขอบเขตของพระกิตติคุณ การไถ่บาปไม่ใช่อะไรอื่นนอกจากการช่วยเหลือคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ผู้ที่กำลังเผชิญกับความทรมานชั่วนิรันดร์ซึ่งห่างไกลจากความรักของพระเจ้า

แล้วสิ่งนี้เกี่ยวข้องอะไรกับอารมณ์? ทุกอย่างเลย เมื่อพระคัมภีร์นำเสนอประสบการณ์ชีวิตจริงในทุกหน้า พระคัมภีร์ก็แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ของมนุษย์อย่างครบถ้วน บันทึกความอิจฉาที่รุนแรงของคาอิน น้ำตาอันขมขื่นของฮันนาห์ผู้เป็นหมัน และความกลัวของอิสราเอลเมื่อเจ้านายชาวอียิปต์ไล่ตามพวกเขามาที่ทะเลแดง พระคัมภีร์วาดภาพความยินดีในชัยชนะของชาติ ความสุขของการนมัสการอย่างบริสุทธิ์ และความเศร้าโศกอย่างรุนแรงของดาวิด เมื่ออับซาโลมบุตรชายผู้ชั่วร้ายของเขาเสียชีวิต พระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงความท้อแท้จนอยากตายของเอลียาห์ ความไร้หัวใจของพวกฟาริสี และคำวิงวอนอย่างสิ้นหวังของขอทานที่ต้องการความช่วยเหลือจากใครสักคน พระคัมภีร์แสดงให้เราเห็นถึงความโกรธเกรี้ยวของพระคริสต์ในพระวิหารที่ถูกลบหลู่ ความเศร้าโศกและความเจ็บปวดของพระองค์เมื่อต้องแยกจากพระบิดา และความอ่อนโยนของพระองค์ในการแสวงหาเหล่าสาวกที่หวาดกลัวและสับสน หลังจากที่พระองค์เป็นขึ้นจากตาย พระคัมภีร์แสดงให้เห็นภาพเศคาริยาห์เฉลิมฉลองการกำเนิดของบุตรชาย และมารีย์กับมารธาไว้ทุกข์ให้กับการเสียชีวิตของน้องชาย สีสันหลากหลายของอารมณ์มนุษย์ถูกถ่ายทอดในพระคัมภีร์ในแบบที่มีเพียงผู้ซึ่งรู้จักหัวใจมนุษย์อย่างแท้จริงเท่านั้นที่จะทำได้

อารมณ์แทรกซึมอยู่ในทุกแง่มุมของชีวิตเรา นั่นคือเหตุผลที่อารมณ์ไม่ได้ถูกแยกเป็นหมวดหมู่ไว้ต่างหากเมื่อเราจัดเรียงข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล อารมณ์เป็นส่วนสำคัญในทั้งสี่หมวดหมู่ ข้อเท็จจริงทุกอย่างเกี่ยวกับผู้คนล้วนถูกย้อมด้วยอารมณ์ อารมณ์ถูกทอเข้าไปในทุกสถานการณ์ การตอบสนอง ความคิด และแรงจูงใจที่เรามี

อารมณ์เป็นเหมือนสภาพอากาศของความสัมพันธ์และสถานการณ์ของเรา เราอาจมีชีวิตอยู่ในพายุแห่งความโกรธของใครบางคน หรือความร้อนแรงของความอิจฉาของอีกคน เราอาจพบตัวเองอยู่ในคืนที่มืดมิดเย็นยะเยือกแห่งความโศกเศร้า หรือฤดูร้อนอันอบอุ่นแห่งชีวิต สุขภาพ และสันติสุข อารมณ์เป็นส่วนสำคัญของทุกความสัมพันธ์และสถานการณ์ที่พระเจ้าทรงจัดวางเราไว้ตามอำนาจสูงสุดของพระองค์

การกระทำ ความคิด และคำพูดของเราก็มีองค์ประกอบทางอารมณ์เช่นกัน การเข้าใจแนวโน้มและรูปแบบของพฤติกรรมของใครสักคนอย่างถูกต้องนั้นรวมถึงการรับรู้ถึงสีสันทางอารมณ์ของทุกสิ่งที่ถูกพูดและทำ ความคิดก็ไม่ได้ดำรงอยู่ในสุญญากาศที่ปราศจากอารมณ์เช่นกัน หากเราคิดว่างานของเราเป็นไปไม่ได้ เราจะเผชิญกับงานนั้นด้วยความคับข้องใจและท้อแท้ หากใจของเราเข้าใจถึงความดีพระคุณ และพระสิริของพระเจ้า เราจะมีชีวิตอยู่ด้วยความชื่นชมยินดีและความหวัง คุณไม่สามารถเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าผู้คนกำลังคิดอะไรหากคุณไม่รู้ว่าพวกเขารู้สึกอย่างไรด้วย ความรู้สึกของเราแสดงออกถึงปฏิกิริยาต่อการตีความของเรา—และเรายังหันกลับมาตีความความรู้สึกของเราอีกด้วย

แรงจูงใจก็ไม่ต่างกัน อารมณ์ของผมเป็นหนึ่งในวิธีที่ใจของผมแสดงออกถึงสิ่งที่ผมปรารถนา ทะนุถนอม และปรนนิบัติรับใช้ หากผมมีชีวิตอยู่เพื่อความรักของคุณและคุณปฏิเสธผม อารมณ์แห่งความเศร้าและโกรธจะแทรกซึมเข้าสู่ชีวิตของผม หากผมทะนุถนอมความสำเร็จส่วนตัวและประสบความสำเร็จ ผมจะมีความสุข แม้ว่าผมอาจไม่มีความชื่นชมยินดีและความสุขของผมอาจเป็นเพียงชั่วคราว หากเราต้องการรู้ว่าผู้คนต้องการอะไรจริง ๆ เราต้องเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตทางอารมณ์ของพวกเขา ความสุขเป็นผลลัพธ์ของการได้รับสิ่งที่หัวใจของผมปรารถนา ความท้อแท้เป็นการตอบสนองทางอารมณ์ของหัวใจผมเมื่อสิ่งที่ผมมีชีวิตอยู่เพื่อมันได้เคลื่อนออกห่างจากผมไป หัวใจของผมเต็มไปด้วยความกลัวเมื่อผมสูญเสียสิ่งที่ผมเชื่อมั่นว่าผมจำเป็นต้องมีอย่างกะทันหัน กล่าวโดยสรุป อารมณ์ของเราสะท้อนถึงสิ่งที่เรานมัสการ มันเผยให้เห็นว่าอะไรได้ครอบครองหัวใจของเรา พระเจ้าประทานอารมณ์ให้เราเมื่อพระองค์ทรงสร้างเราตามพระฉายของพระองค์ อารมณ์มีไว้เพื่อช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระองค์ อารมณ์เป็นตัวบ่งชี้สำคัญว่าเรากำลังมีชีวิตอยู่ในการสามัคคีธรรมตามพันธสัญญากับพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีหรือกำลังรับใช้บางสิ่งอื่น

แนวทางการจัดระเบียบข้อมูลของเรา (สถานการณ์ การตอบสนอง ความคิด และแรงจูงใจ) ไม่ได้ละเลยอารมณ์ แต่ตระหนักว่าอารมณ์มีอยู่ในทุกสถานการณ์ ทุกการตอบสนอง ทุกความคิด และทุกแรงจูงใจ

รักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์มากพอที่จะให้เวลา

หากคุณเข้าใจเรื่องราวแห่งการไถ่บาป คุณจะรู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงรีบร้อนด้วยความกลัว แต่ความรู้สึกนี้มักจะผลักดันความพยายามของเราในการช่วยเหลือผู้อื่น การทำตามแบบอย่างของพระองค์หมายความว่าเราสามารถใช้เวลาในการถาม ฟัง คิด ตีความ และอธิษฐาน เราไม่ควรสันนิษฐานว่าเรารู้จักผู้อื่นมากกว่าที่เรารู้จริง การทำตามแบบอย่างของพระเจ้าส่งเสริมให้เราใช้เวลาในการตั้งคำถามตามหลักพระคัมภีร์ ซึ่งช่วยให้ผู้คนได้พิจารณาตนเองและชีวิตของพวกเขาอย่างลึกซึ้ง การทำเช่นนี้ส่งเสริมให้เราถามต่อเนื่องเป็นชุด เพื่อให้พวกเขามั่นใจว่าเราต้องการเข้าใจอย่างแท้จริง และจัดระเบียบสิ่งที่เราเรียนรู้ เพื่อให้เราสามารถพิจารณาจากมุมมองตามพระคัมภีร์ที่ชัดเจน เราทำทั้งหมดนี้เพื่อนำพระคุณแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระคริสต์มาสู่ผู้คน*ตามสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่จริง* ท่ามกลาง*สิ่งที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่จริง*

การทำความรู้จักกับผู้คนอย่างลึกซึ้งนี้ได้รับแรงขับเคลื่อนจากพระมหาบัญญัติของพระเยซูคริสต์ตามที่สรุปไว้ในมัทธิว 22:37-40

> *“พระเยซูทรงตอบเขาว่า ‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน’ และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”*

เพราะผมรักพระเจ้า ผมจึงต้องการจัดการกับความจริงของพระองค์ด้วยความแม่นยำ ชัดเจน และเฉพาะเจาะจง ผมต้องการสร้างสะพานแห่งความเข้าใจจากปัญญาในพระวจนะไปสู่รายละเอียดในชีวิตของผู้คน และเพราะผมรักผู้คน ผมจะไม่พอใจกับการโยนระเบิดแห่งความจริงทั่วไปใส่พวกเขา แต่ผ่านคำถามที่ดี การอุทิศตนที่จะฟัง และการตีความอย่างระมัดระวัง ผมจะเข้าสู่โลกของพวกเขาด้วยความเข้าใจที่จำเป็นในการนำความช่วยเหลือของพระคริสต์มาสู่จุดที่ต้องการจริง ๆ ด้วยเหตุผลเหล่านี้ แม้แต่สิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นเพียงกลไก เช่น การรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล ก็สามารถขับเคลื่อนด้วยความรักและกลายเป็นโอกาสในการแสดงถึงการทรงสถิตและพระคุณของพระองค์ผู้ทรงเป็นความรัก

รัก
รู้จัก
▶ พูด
ทำ

11 เป้าหมายของการพูดความจริงด้วยความรัก

จากนาทีที่เธอเข้ามาในห้องทำงาน ผมเห็นได้ชัดว่าแซลลี่พร้อมสู้ เธอจ้องมองอย่างโกรธเคืองขณะเดินเข้ามาในห้อง และพูดคุยกับผมอย่างเคร่งเครียดจนกระทั่งผมอธิษฐาน ผมเป็นครูใหญ่ของโรงเรียนคริสเตียนที่ลูกสาวของเธอเรียนอยู่ และผมได้ขอให้แซลลี่และสามีของเธอมาคุยเกี่ยวกับปัญหาที่ลูกสาวของเธอกำลังประสบที่โรงเรียน ผมอยู่ที่นั่นในฐานะเพื่อนและพันธมิตร ที่จริงแล้วผมค่อนข้างชอบลูกสาวของเธอ และผมกังวลว่า เราอาจพลาดโอกาสในการช่วยเหลือเธอไป

เมื่อผมเริ่มพูดประโยคแรก ผมพยายามให้ความมั่นใจและเป็นกันเอง ขณะอธิบายถึงปัญหาที่เรากำลังประสบอยู่ แต่ผมแปลกใจเมื่อแซลลี่ตะโกนใส่ผม กล่าวหาว่าผมไม่รักลูกสาวของเธอและต้องการแค่กำจัด "ปัญหา" ออกจากโรงเรียน ผมพยายามพูดอีกครั้งอย่างสงบเพื่อแสดงความรักและความห่วงใย แต่แซลลี่ก็ตะโกนใส่ผมอีกครั้ง คราวนี้เธอโน้มตัวไปข้างหน้าและเขยิบเข้ามาใกล้โต๊ะของผมมากขึ้น ผมพยายามอีกครั้ง เพื่อช่วยให้เธอเข้าใจว่าผมไม่ได้กล่าวหาลูกสาวของเธอ (หรือตัวแซลลี่เอง) ในเรื่องใด ๆ จุดประสงค์ของผมคือการแสดงความห่วงใยและมองหาทางแก้ไข เมื่อเธอเริ่มตะโกนเป็นครั้งที่สาม สามีของแซลลี่จับเข่าของเธอและพูดว่า "ที่รัก เขาไม่ได้กำลังทะเลาะกับคุณนะ"

แซลลี่มองผมครู่หนึ่งราวกับว่าเธอสับสน เธอพึมพำว่า "ฉันขอโทษ ฉันแค่เกลียดการประชุมแบบนี้ ฉันแน่ใจว่าคุณกำลังจะบอกเราว่าเราเป็นพ่อแม่ที่แย่แค่ไหน" บางทีแซลลี่อาจไม่ใช่คนแปลกประหลาดเกินไป บางทีหลายคนในพวกเราอาจเข้าหาช่วงเวลาแห่งการพูดความจริงด้วยความกลัวและความหวาดกลัว บางทีสำหรับหลายคนในพวกเรา คำว่า *การเผชิญหน้า*และ*การตักเตือน* อาจทำให้นึกถึงภาพที่ดูไม่เหมือนความรักเลย เห็นได้ชัดว่าแซลลี่เคยได้รับบาดเจ็บจากการเผชิญหน้าในอดีต และครั้งนี้เธอเตรียมพร้อมที่จะป้องกันตัวเอง

*การตักเตือน*คือคำที่พระคัมภีร์ใช้เพื่อนำความจริงมาสู่จุดที่ต้องรับการเปลี่ยนแปลง แต่พวกเราส่วนใหญ่มักไม่ตอบสนองในเชิงบวกเมื่อได้ยินคำนี้ ตัวอย่างเช่น ถ้าผมโทรหาคุณคืนหนึ่งและบอกว่าผมอยากจะมาตักเตือนคุณในเช้าวันรุ่งขึ้น คุณจะตอบสนองอย่างไร? คุณจะวิ่งไปหาเพื่อนและพูดว่า “สิ่งที่วิเศษที่สุดกำลังจะเกิดขึ้นกับฉันพรุ่งนี้! พอลกำลังจะมาตักเตือนฉัน ฉันรอไม่ไหวแล้ว! มันนานมากแล้วตั้งแต่ฉันถูกตักเตือนครั้งล่าสุด” นั่นคงไม่ใช่ปฏิกิริยาของคุณแน่นอน หลายคนในพวกเราคงยอมไปหาหมอทำฟันโดยไม่ใช้ยาชามากกว่ามารับการตักเตือน เมื่อเราคิดถึงการตักเตือน เรามักนึกถึงคำพูดที่รุนแรง ใบหน้าที่แดงก่ำ คำขู่ และการข่มขู่ เราไม่ได้คิดถึงการกระทำแห่งความรักที่อดทนและทุ่มเท ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะพิจารณาว่าแบบอย่างของการตักเตือนตามพระคัมภีร์เป็นอย่างไร การตักเตือนเป็นส่วนหนึ่งของการพูดในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล และเราจำเป็นต้องรู้ว่า “การพูดความจริงด้วยความรัก” นั้นเกี่ยวกับอะไร

เลวีนิติ 19:15-18 พูดถึงพระประสงค์ของพระเจ้าในแง่มุมของความสัมพันธ์และพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

> *“ห้ามพิพากษาด้วยความอยุติธรรม ห้ามลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม*
>
> *ห้ามเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องคอยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และห้ามปองร้ายต่อชีวิตของเพื่อนบ้าน เราคือยาห์เวห์*
>
> *ห้ามเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา*
>
> *ห้ามแก้แค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานคนชาติเดียวกับเจ้า แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือยาห์เวห์”*
>
> *หลักการในพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับความเข้าใจเกี่ยวกับการเผชิญหน้าตามพระคัมภีร์*

การเผชิญหน้ามีรากฐานอยู่ในการยอมจำนนต่อพระมหาบัญญัติ

คำสั่งนี้เรียกเราให้ “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน” (มัทธิว 22:37) พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวสองครั้งว่า “เราคือพระยาห์เวห์” พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้การเผชิญหน้าเป็นการแสดงออกถึงการยอมจำนนของเราต่อพระองค์ในความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่น จากมุมมองของพระเจ้า เหตุผลเดียว

ที่เราเผชิญหน้ากันคือเพราะเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้าและต้องการเชื่อฟังพระองค์ ความล้มเหลวของเราในการเผชิญหน้ากันตามพระคัมภีร์ ต้องถูกมองว่าเป็นสิ่งที่มีรากฐานมาจากแนวโน้มของเราที่จะวิ่งหาสิ่งที่มาแทนที่พระเจ้า เราเผชิญหน้ากันอย่างไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ (หรือไม่เผชิญหน้าเลย) เพราะเรารักบางสิ่งมากกว่าพระเจ้า บางทีเราอาจรักความสัมพันธ์ของเรากับคนนี้มากเกินไป จนไม่อยากเสี่ยงที่จะสูญเสียมันไป บางทีเราอาจชอบที่จะหลีกเลี่ยงการเสียสละส่วนตัวและความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้นจากการเผชิญหน้า บางทีเราอาจรักสันติภาพ ความเคารพ และความชื่นชมมากเกินไป หลักการก็คือ ยิ่งเราให้ความรักในใจของเราแก่ใครบางคนหรือบางสิ่งมากเท่าไร เราก็จะยิ่งสูญเสียแรงจูงใจหลักในการเผชิญหน้ามากเท่านั้น แต่ถ้าเรารักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด การเผชิญหน้าก็จะเป็นการขยายและแสดงออกถึงความรักนั้น

พระธรรม 1 ยอห์นสอนเรา (3:11-20; 4:7-21) ว่า หนึ่งในตัวชี้วัดสุดน่าเชื่อถือของความรักที่เรามีต่อพระเจ้าคือคุณภาพของความรักที่เรามีต่อเพื่อนบ้านของเรา รากฐานของพระมหาบัญญัติข้อที่สองคือพระมหาบัญญัติข้อแรก – คุณไม่สามารถรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองได้ ถ้าคุณไม่ได้รักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดก่อน ความเต็มใจของเราที่จะนินทา ที่จะดำรงชีวิตในความโกรธ และที่จะตัดทอนความจริงเผยให้เห็นถึงการขาดความรักต่อพระเจ้า เราไม่ได้รับใช้ในฐานะทูตของพระองค์ในความสัมพันธ์อีกต่อไป แต่ใช้ความสัมพันธ์เพื่อจุดประสงค์ของเราเอง ความสัมพันธ์กลายเป็นสถานที่ซึ่งความต้องการของเราจะได้รับการตอบสนอง แล้วเพราะเรากลัวที่จะสูญเสียสิ่งที่เราปรารถนา เราจึงอยู่ในความเงียบขณะที่เพื่อนบ้านของเราก้าวออกนอกขอบเขตของพระเจ้า

ความรักต่อพระเจ้าเป็นรากฐานที่เชื่อถือได้เพียงประการเดียวสำหรับพันธกิจการพูดความจริง แรงจูงใจอื่นใดจะบิดเบือนกระบวนการ เราไม่สามารถมาพบผู้อื่นด้วยความโกรธ ความคับข้องใจ หรือวิญญาณแห่งการแก้แค้น เรามาเพราะเรารักพระเจ้าและพูดในนามของพระองค์กับคนที่อาจกำลังหลงทางไป การเผชิญหน้าไม่ได้เกี่ยวกับตัวเรามากนัก แต่เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด ถูกขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาที่จะดึงผู้คนกลับเข้าสู่การสนิทสนมที่ใกล้ชิด เชื่อฟัง และเปี่ยมด้วยความรักกับพระองค์

การเผชิญหน้ามีรากฐานอยู่ในพระมหาบัญญัติข้อที่สอง ซึ่งเรียกร้องให้เรา “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มัทธิว 22:39) น่าสนใจนักที่การเรียกร้องในพันธสัญญาเดิมให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองนั้นเชื่อมโยงกับการเรียกร้องให้ตักเตือนอย่างตรงไปตรงมา การตักเตือนที่ปราศจากความโกรธอันไม่ชอบธรรม

เป็นสัญญาณชัดเจนของความรักตามพระคัมภีร์ แต่ผมเกรงว่าเราได้แทนที่ความรักในความสัมพันธ์ของเราด้วยการ “เป็นคนดี” การเป็นคนดีและการกระทำด้วยความรักไม่ใช่สิ่งเดียวกัน วัฒนธรรมของเราให้ความสำคัญสูงกับการเป็นคนที่อดทนและสุภาพ เราพยายามหลีกเลี่ยงช่วงเวลาที่อึดอัด ดังนั้นเราจึงเห็นแต่ไม่พูด เราถึงขนาดทำให้ตัวเองเชื่อว่า เราไม่พูด*เพราะ*เรารักอีกฝ่าย เมื่อในความเป็นจริงแล้วเราล้มเหลวที่จะพูดเพราะเราขาดความรัก

โปรดอย่าเข้าใจผิด ความรักที่แท้จริงไม่ได้ก้าวก่ายหรือหยาบคาย แต่พระคัมภีร์ปฏิเสธการปกปิดบาปด้วยภาพลักษณ์ของความเงียบ พระคัมภีร์สอนว่าผู้ที่รักจะพูด แม้ว่าการพูดจะสร้างช่วงเวลาที่ตึงเครียดและไม่สบายใจก็ตาม ถ้าเรารักผู้คนและต้องการสิ่งดีที่สุดจากพระเจ้าสำหรับพวกเขา เราจะยืนนิ่งเฉยดูอยู่ได้อย่างไรในขณะที่พวกเขาหลงทางไป? เราจะปล่อยให้พวกเขาหลอกตัวเองด้วยข้ออ้าง การโทษคนอื่นและการหาเหตุผลมาแก้ตัวได้อย่างไร? เราจะมองดูพวกเขาตกเป็นทาสของความสุขชั่วคราวของบาปมากขึ้นเรื่อย ๆ ได้อย่างไร? เราจะปล่อยให้ผู้ที่ทุกข์ทรมานเพิ่มความทุกข์ให้ตัวเอง ด้วยวิธีที่พวกเขาตอบสนองต่อประสบการณ์ของตนเองได้อย่างไร? ความรักที่แท้จริงไม่ได้เฉื่อยชาหรือขี้ขลาด ความรักที่แท้จริงมุ่งเน้นที่ผู้อื่นและกระตือรือร้น

ความจริงก็คือ เราล้มเหลวที่จะเผชิญหน้า ไม่ใช่เพราะเรารักคนอื่นมากเกินไป แต่เพราะเรารัก*ตัวเราเอง*มากเกินไป เรากลัวว่าคนอื่นจะเข้าใจเราผิดหรือโกรธเรา เรากลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร เราไม่อยากทนต่อความยากลำบากของความซื่อสัตย์เพราะเรารักตัวเองมากกว่าเรารักเพื่อนบ้านของเรา แต่เรารู้ว่าความลึกซึ้งของความรักในความสัมพันธ์สามารถวัดได้จากระดับของความซื่อสัตย์ที่มีอยู่ การตักเตือนตามพระคัมภีร์ถูกขับเคลื่อนโดยพระมหาบัญญัติข้อที่สอง

การเผชิญหน้าเป็นความรับผิดชอบทางศีลธรรมของเราในทุกความสัมพันธ์ พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่า “แต่เจ้าจงตักเตือน*เพื่อนบ้าน*ของเจ้า” การเรียกร้องนี้ขยายออกไปนอกเหนือจากขอบเขตของการให้คำปรึกษา การสร้างสาวกและความสัมพันธ์ในการรับใช้อย่างเป็นทางการ แต่เป็นการเรียกร้องให้ตอบสนองต่อทุกคนที่อาศัยอยู่ใกล้เรา การตักเตือนไม่ใช่สิ่งที่อยู่นอกความสัมพันธ์ที่ดี และควรถูกนำมาใช้เฉพาะในช่วงวิกฤตเท่านั้น พระคัมภีร์นำเสนอการเผชิญหน้าว่าเป็นหนึ่งในเชือกที่ผูกมัดความสัมพันธ์ที่เข้มแข็ง เป็นส่วนปกติของการมีปฏิสัมพันธ์ที่ทำให้ความสัมพันธ์ยังเป็นความสัมพันธ์อย่างที่ควรเป็น

บ่อยครั้งเมื่อผู้คนได้ยินคำว่า *การตักเตือน*และ*การเผชิญหน้า* พวกเขามักนึกถึงช่วงเวลาแห่งการบอกความจริงที่รุนแรง รายการยาวเหยียดของการตำหนิอย่างเข้มงวดต่อคนกบฏร้ายแรงหรือคนที่หลงหายไปอย่างน่าเศร้า แต่แบบอย่างที่นี่คือความซื่อสัตย์ที่ต่อเนื่องในความสัมพันธ์ที่ต่อเนื่อง แทนที่จะเป็นช่วงเวลาใหญ่ของการเผชิญหน้าครั้งเดียว แบบอย่างที่นี่คือช่วงเวลาเล็ก ๆ หลาย ๆ ครั้งของการเผชิญหน้า แบบอย่างตามพระคัมภีร์ตระหนักว่าเมื่อเราใช้ชีวิตและทำงานร่วมกับผู้อื่น จิตใจของเราจะถูกเปิดเผยอย่างต่อเนื่อง นี่เรียกร้องให้เราจัดการกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยตามที่พระองค์ทรงเปิดเผย ในแต่ละช่วงเวลาเล็ก ๆ ของการพูดความจริง ความก้าวหน้าของบาปจะถูกหน่วงเหนี่ยวและการเติบโตฝ่ายวิญญาณจะได้รับการส่งเสริม แบบอย่างในเลวีนิติสอดคล้องกับแบบจำลองของการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้าในการเติบโตและการรับใช้ที่พันธสัญญาใหม่นำเสนอ ที่นี่เช่นกัน ปัญหาต่าง ๆ ได้รับการแก้ไขในขณะที่ยังเป็นทารก ก่อนที่จะเติบโตเป็นผลลัพธ์ที่น่าเศร้า

สังเกตด้วยว่าพระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่า "...เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา" ไม่มีถ้อยแถลงใดที่ชัดเจนกว่านี้เกี่ยวกับความรับผิดชอบทางศีลธรรมของเรา เราต้องให้แต่ละความสัมพันธ์ของเรายอมจำนนอย่างสมบูรณ์ต่อพระประสงค์และวิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราได้รับการทรงเรียกให้รับใช้ในฐานะทูตของพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าเหนือทุกความสัมพันธ์ เราต้องไม่ทำหน้าที่เป็นกษัตริย์องค์น้อยที่กำหนดกฎของตัวเองและทำตามวิถีทางของตัวเอง

การตักเตือนไม่ได้หมายความว่าความรักของเราเป็นแบบมีเงื่อนไข อย่างไรก็ตาม ความรักที่เสียสละตนเองในพระคัมภีร์ตอนนี้ดำรงอยู่ ณ จุดตัดระหว่างพระคุณที่อดทนและการไม่อดทนต่อบาป นี่หมายความว่าผมรักคุณและผมจะไม่เดินหนีไปจากคุณเมื่อเห็นสัญญาณแรกของความอ่อนแอหรือบาป ผมจะมอบพระคุณเดียวกันกับที่ผมได้รับให้แก่คุณ ในขณะเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ความรักที่ผมมีต่อคุณไม่ได้หลับตาปิดหูต่อความผิดบาป และไม่นิ่งเฉยขณะที่บาปกำลังเติบโต ความรักที่ผมได้รับการทรงเรียกให้มอบแก่ผู้อื่นนั้น คือความรักแห่งไม้กางเขนของพระคริสต์ ซึ่งตั้งอยู่ ณ จุดตัดระหว่างพระคุณของพระเจ้าและการที่พระองค์ไม่ทรงอดทนต่อบาปอย่างสิ้นเชิง การที่พระเจ้าไม่ทรงอดทนต่อบาปนั้น ไม่ได้ทำให้พระองค์ถอยห่างออกไป แต่พระองค์ทรงเคลื่อนเข้ามาหาผมด้วยความรักที่ไถ่บาป เพื่อว่าสักวันหนึ่งผมจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์โดยปราศจากบาป นี่คือสิ่งที่เราได้รับการทรงเรียกให้แสดงออกในความสัมพันธ์ของเรา การทำอะไรที่น้อยกว่านี้ก็เท่ากับเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในความบาปนั้น

คุณเคยฟังคำเทศนาเกี่ยวกับการผิดศีลธรรมจากการนิ่งเงียบเพราะหมกมุ่นอยู่กับตนเองมากี่ครั้งแล้ว? คุณเคยมองว่าการที่คุณไม่เต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับปัญหาเป็นการกบฏในตัวเองบ่อยแค่ไหน? คุณเคยพิจารณาหรือไม่ว่าคุณเลือกที่จะนิ่งเงียบบ่อยครั้งเพียงใด ทั้งที่พระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นส่วนหนึ่งในความพยายามช่วยเหลือของพระองค์? เราได้รับการทรงเรียกให้ยอมรับความรับผิดชอบทางศีลธรรมสำหรับสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เราเกี่ยวกับผู้อื่น การปฏิเสธที่จะพูดเท่ากับเป็นการกบฏต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เรากล่าวว่ารักและรับใช้พระองค์

เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว ผมควรชี้แจงว่าพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้ให้สิทธิ์คุณในการดำเนินชีวิตราวกับว่าคุณเป็นจิตสำนึกของคนอื่น พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้เรียกร้องให้คุณเป็นพวกชอบธรรมในตัวเองซึ่งแสดงออกถึงจิตใจที่หยาบคายและชอบตัดสิน พระคัมภีร์ตอนนี้ปฏิเสธสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด พระวจนะตอนนี้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านด้วยกัน โดยไม่ได้สมมติว่ามีคนสองประเภท คือ “ผู้ตักเตือน” และ “เพื่อนบ้าน” ผู้ตักเตือนก็คือเพื่อนบ้าน และเพื่อนบ้านก็คือผู้ตักเตือน ในฐานะเพื่อนบ้าน ผมดำเนินชีวิตด้วยความจำเป็นอย่างยิ่งยวดที่จะได้รับการยับยั้งด้วยความรักที่พระเจ้าประทานแก่ผมผ่านทางเพื่อนบ้านของผม และในฐานะเพื่อนบ้าน ผมได้รับการทรงเรียกให้รับใช้ผู้อื่นในแบบเดียวกัน ตราบใดที่บาปยังคงอยู่ในตัวเรา เราทุกคนต่างต้องการความช่วยเหลือและต้องช่วยเหลือผู้อื่น คนบาปรับใช้คนบาปด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า

การเผชิญหน้าต้องเป็นวิถีชีวิตมากกว่าเหตุการณ์ที่ผิดปกติ การเผชิญหน้าเป็นเรื่องยากเมื่อสิ่งนี้ไม่ใช่ประสบการณ์ปกติของเรา บางครั้ง มันเกิดขึ้นนานๆ ครั้งจนเราขาดความเข้าใจ ความคาดหวัง และทักษะที่จำเป็น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เรากลับพลาดพลั้งและล้มเหลว เพียงแค่ทำให้ผู้คนหวาดกลัวครั้งต่อไป เหมือนกับแซลลี่ แต่จากมุมมองของพระคัมภีร์ ความสัมพันธ์ที่ดีย่อมเติบโตในความสามารถที่จะรับรู้ เผชิญหน้าและจัดการกับความจริงเสมอ ทุกครั้งที่เราพูดความจริง เราเติบโตในความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงเรียกของเราและทักษะในการปฏิบัติตามการทรงเรียกนั้น

พ่อแม่มักไม่ค่อยพูดคุยอย่างจริงใจกับวัยรุ่น จนทำให้ช่วงเวลาของการตักเตือนเป็นเรื่องที่อึดอัดมาก ครั้งหนึ่ง ครอบครัวเรามีเรื่องสำคัญหลายอย่างที่เราจำเป็นต้องพูดคุยกับลูกสาวของเรา เราตัดสินใจนัดหมายรายสัปดาห์เพื่อพูดคุยกับเธอเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น ครั้งแรกเป็นเรื่องยากมาก แต่หลังจากนั้น แต่ละครั้งก็ง่ายขึ้น ไม่นานนักความก้าวหน้าที่เราได้รับก็แผ่ขยายไปสู่การสนทนาแบบไม่เป็นทางการ

ของเรา การมีปฏิสัมพันธ์ทั้งหมดของเราเริ่มสบายใจและจริงใจมากขึ้น พระคัมภีร์ตอนนี้มองเห็นแบบจำลองของ “การสนทนาอย่างต่อเนื่อง” ซึ่งการตักเตือนอย่างจริงใจรายวันเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ทั้งหมดอย่างสม่ำเสมอ

นอกจากนี้ การเผชิญหน้ายังส่งผลดีต่อสำหรับการสร้างสาวกและการให้คำปรึกษาที่เป็นทางการมากขึ้น คนที่ความสัมพันธ์ประจำวันของเขามีการตักเตือนอย่างจริงใจ ถ่อมใจ และด้วยความรักเป็นส่วนหนึ่งเสมอ (ทั้งในฐานะผู้ให้และผู้รับ) จะชัดเจนและสบายใจเมื่อเขาเผชิญหน้ากับคนในสภาพแวดล้อมที่มีโครงสร้างมากขึ้น บรรดาทักษะในการเป็นผู้นำครอบครัวและการรับใช้ยังทำให้เราเกิดผลในคริสตจักรของพระคริสต์ด้วย บางทีเราอาจเผชิญหน้าอย่างไม่ดีหรือไม่เผชิญหน้าเลย เพราะเราไม่มีแนวคิดด้านการรับใช้หรือวุฒิภาวะในการสื่อสารที่บ้าน หากเราหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า หรือโกรธมากกว่าสร้างสรรค์ในการตักเตือนของเรา เราจะคาดหวังได้อย่างไรว่า เราจะพร้อมเมื่อพระเจ้าประทานโอกาสให้เราในคริสตจักร?

เราล้มเหลวในการเผชิญหน้าด้วยความรักเพราะเรายอมจำนนต่อรูปแบบของความเกลียดชังที่แยบยลและเฉื่อยชา สิ่งที่แฝงอยู่ในพระคัมภีร์ตอนนี้คือความแตกต่างระหว่างความรักและความเกลียดชัง เราอาจใช้ภาพนี้เพื่อเปรียบเปรยกับเนื้อหาพระคัมภีร์ตอนนี้ ตรงกลางคือที่ราบสูงแห่งความรัก ซึ่งตั้งอยู่บนพันธสัญญาที่จะตักเตือนอย่างจริงใจ ล้อมสองด้านเป็นหุบเขามืดแห่งความเกลียดชัง ด้านหนึ่งเป็นหุบเขาแห่งความเกลียดชังแบบเฉื่อยชา และอีกด้านหนึ่งเป็นหุบเขาแห่งความเกลียดชังแบบกระตือรือร้น ทั้งสองเป็นการทดลองใจและทั้งสองเป็นสิ่งที่ผิด! เลวีนิติ 19 พูดชัดว่า เราต้องหาทางเผชิญหน้ากับบาปด้วยความรักเมื่อเราเห็นบาปนั้นในผู้อื่น หากเราไม่ทำเช่นนั้น เราไม่สามารถปลอบใจตัวเองโดยพูดว่า “บางทีผมอาจไม่ได้รักคนๆ นี้อย่างที่พระเจ้าต้องการให้ผมรัก แต่อย่างน้อยผมก็ไม่ได้เกลียดเขา!” ไม่มีจุดกึ่งกลางระหว่างความรักและความเกลียดชัง การตอบสนองของเราต่อบาปของผู้อื่นมีแรงจูงใจมาจากความรักตามพระมหาบัญญัติข้อที่สอง หรือจากรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งของความเกลียดชัง

รูปแบบหนึ่งที่แยบยลของความเกลียดชังคือการลำเอียง การโปรดปรานบางคนแต่ไม่ชอบคนอื่นเพราะมาตรฐานที่เราตั้งขึ้นในใจของเราเอง ไม่ว่าจะเป็นเพราะสถานะทางเศรษฐกิจ รูปลักษณ์ภายนอก เชื้อชาติหรือชาติพันธุ์ ความแตกต่างทางหลักคำสอน ความชอบธรรมในตนเอง ความรังเกียจต่อบาปบางอย่าง หรืออื่นๆ บางคนอยู่นอกวงกลมแห่งความโปรดปรานของเรา (และดังนั้น นอกพันธกิจการรับใช้ของเรา) เพียงเพราะพวกเขาเป็นคนแบบนี้ สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้แม้แต่

ในครอบครัว ผมกลัวว่าจะมีความเกลียดชังในครอบครัวและคริสตจักรของเรามากกว่าที่เราคิด

รูปแบบที่สองของความเกลียดชังแบบเฉื่อยชาคือการผูกใจเจ็บ เราจดจำสิ่งที่คนบางคนได้ทำต่อเรา เราคิดทบทวนมันครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ละครั้งก็ยิ่งโกรธมากขึ้นและให้เหตุผลกับตัวเองมากขึ้นที่จะดูหมิ่นผู้กระทำผิด ความโกรธของเราเติบโตขึ้นแม้ว่าจะไม่มีบาปเพิ่มเติมเกิดขึ้น มันกลายเป็นตะแกรงแปลความหมายที่เราใช้ประเมินทุกสิ่งที่คนๆ นั้นทำ ไม่ว่าเขาจะทำอะไร เขาก็ไม่เคยทำถูกต้องในสายตาของเราได้ ทุกอย่างถูกบิดเบือนด้วยความโกรธและความขมขื่นที่เรามองผ่านมัน จนทำลายความเป็นไปได้ใดๆ ที่จะจัดการกับบาปในแบบที่พระเจ้าทรงพอพระทัย

พระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้นำบรรยายอย่างครอบคลุมครบถ้วนเกี่ยวกับความเกลียดชังแบบเฉื่อยชา แต่เตือนเราเกี่ยวกับความเชื่อที่ผิดเรื่อง “จุดกึ่งกลาง” และบ่งชี้ว่า ความเกลียดชังแบบเฉื่อยชามีลักษณะอย่างไร เราต้องเผชิญกับบาปของผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับที่พวกเขาต้องเผชิญกับบาปของเราประเด็นคือการตอบสนองของเรามีแรงจูงใจมาจากความรักตามพระคัมภีร์ หรือมาจากความเกลียดชังที่ชอบธรรมในตนเอง เจืออคติความลำเอียง และการผูกใจเจ็บ

เราล้มเหลวในการเผชิญหน้า เพราะเรายอมจำนนต่อรูปแบบของความเกลียดชังที่กระตือรือร้นมากขึ้น ในที่นี้ เราทำหน้าที่เป็นทั้งผู้พิพากษาผู้คุมนักโทษและเพชฌฆาตด้วย พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่า ความเกลียดชังของเราแสดงออกอย่างกระตือรือร้นผ่านความอยุติธรรม การนินทา และการแก้แค้น ทั้งสามอย่างนี้เคยปรากฏในชีวิตของเราทุกคน ณ จุดใดจุดหนึ่ง และการตอบสนองทั้งสามอย่างนี้ทำลาย หรืออย่างน้อยก็บิดเบือนพันธกิจการรับใช้แห่งการตักเตือนตามพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงให้มีการตักเตือนเพื่อยับยั้งบาป จนกว่าการไถ่บาปของเราจะสมบูรณ์ เราจะให้ตนเองให้เป็นส่วนหนึ่งของกิจนี้ หรือเราจะขัดขวางกิจนี้

ความอยุติธรรมบิดเบือนระบบการยับยั้งชั่งใจของพระเจ้า ความอยุติธรรมไม่ปกป้อง แก้ไข หรือยับยั้งคนบาป แต่กลับทำไม่ดีจนถึงทำร้ายเขา

การนินทาไม่ได้นำไปสู่การสารภาพบาปด้วยความถ่อมใจต่อพระเจ้าหรือผู้อื่น เมื่อเรานินทา เราก็กำลังเปิดเผยบาปของบุคคลอื่นให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องฟัง การนินทาไม่ได้ยับยั้งบาป แต่กลับส่งเสริมบาป มันไม่ได้สร้างบุคลิกลักษณะที่ดีให้กับใคร แต่กลับทำลายชื่อเสียงของเขา การนินทาไม่ได้ให้ข้อมูลเชิงลึกที่ถ่อมใจกับใคร แต่กลับนำก่อให้เกิดความโกรธและการป้องกันตัวเอง

การแก้แค้นเป็นสิ่งตรงข้ามกับพันธกิจการรับใช้ การรับใช้มีแรงจูงใจจากความปรารถนาจะให้สิ่งดีกับใครบางคน การแก้แค้นมีแรงจูงใจจากความปรารถนาที่จะทำร้ายเขา เราได้ละทิ้งการทรงเรียกของเราที่จะนำคนมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้เขาเห็นตัวเองตามความเป็นจริง และมอบตัวเองให้กับการหาทางเอาคืนแทน

สิ่งที่ร้ายแรงมากเกี่ยวกับทั้งหมดนี้คือ เราได้รับการทรงเรียกให้สำแดงพระสิริแห่งความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรมบนโลกนี้ - ให้รักเหมือนที่พระองค์ทรงรักเรา เพื่อผู้คนจะได้รู้ว่าเราเป็นสาวกของพระองค์ การเป็นพยานที่ดีที่สุดถึงความเป็นจริงของพระกิตติคุณคือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวด้วยความรักในพระกายของพระคริสต์ เป็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่ลึกซึ้ง ยืดหยุ่น และแผ่ซ่านไปทั่ว จนเทียบได้กับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันขององค์ตรีเอกภาพเท่านั้น (ดู ยอห์น 13-17) พระเจ้าทรงเรียกเราให้พบความพึงพอใจในความสัมพันธ์ของเรา ไม่ใช่เพราะคนทำให้เราพอใจ แต่เพราะเรายินดีที่จะแสดงความรักของพระเจ้าแก่โลกที่สิ้นหวัง

โลกจะต่างไปมาก หากเห็นว่าการถูกทำบาปไม่ใช่โอกาสสำหรับการแก้แค้น แต่เป็นโอกาสให้พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เอง! แทนที่จะสวมบทผู้พิพากษาของพระเจ้า ให้ถามว่าเราจะแสดงความรักของพระองค์ให้เป็นรูปธรรมต่อคนที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์แสนเจ็บปวดได้อย่างไร บ่อยครั้งเราลืมไปว่า ไม่มีอะไรวิเศษไปกว่าการเป็นทูตของพระคริสต์ เรามีส่วนร่วมในงานสำคัญที่สุดในจักรวาล

เราสามารถทำเช่นนี้ได้ เพราะอำนาจของบาปเหนือเราได้ถูกทำลายแล้ว เมื่อเราได้รับการรวมเข้ากับชีวิต ความตาย และการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ (โรม 6:1-14) และได้รับการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงต่อสู้กับเนื้อหนังเพื่อเรา (กาลาเทีย 5:16-26; โรม 8:1-11) เพราะเหตุนี้ เราจึงสามารถ “ปฏิเสธ” อารมณ์ที่รุนแรง (ตัณหา) และความปรารถนาที่น่าดึงดูดใจ (กาลาเทีย 5:24) และหันไปในทิศทางใหม่ เราไม่จำเป็นต้องมอบส่วนใดในร่างกายให้กับการลำเอียง การผูกใจเจ็บ การนินทา ความอยุติธรรม และการแก้แค้น แต่เราสามารถถวายตัวเราเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อให้พระองค์ทรงใช้เรา ไม้กางเขนของพระคริสต์ทั้งจัดเตรียมการไถ่บาป และจัดเตรียมทรัพยากรที่เราต้องการ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในงานของพระองค์ด้วย

การเผชิญหน้าเกิดขึ้นจากการตระหนักถึงตัวตนของเราในฐานะบุตรของพระเจ้า พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวซ้ำวลี “เราคือยาห์เวห์” เพื่อเตือนว่าพระองค์ได้ทรงเลือกเรา และชีวิตของเราไม่ใช่ของเราอีกต่อไป ทุกสิ่งที่เราเป็นและมี เป็นของพระองค์ และเราจะพบความชื่นชมยินดียิ่งใหญ่ที่สุดในความสัมพันธ์ เมื่อเรา

ตระหนักว่า ความสัมพันธ์เหล่านั้นก็เป็นของพระองค์เช่นกัน เราเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า สถานการณ์นี้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า การเผชิญหน้าด้วยความรักมีรากฐานอยู่ในการตระหนักว่า เราเป็นบุตรของพระเจ้า และเป้าหมายของเราคือการมีส่วนร่วมในพระประสงค์ของพระองค์สำหรับเรา การทำอะไรน้อยกว่านี้เท่ากับเป็นการหลงลืมว่าเราเป็นใคร

การเผชิญหน้าอย่างถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์ไม่เคยมีแรงจูงใจมาจากความไม่อดทน ความคับข้องใจ ความเจ็บปวด หรือความโกรธ แต่การเผชิญหน้าเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงป้องกันไม่ให้สิ่งเหล่านี้ทำลายความสัมพันธ์ของเรา เมื่อความสัมพันธ์ของเราไม่มีการตักเตือนด้วยความรัก เราก็เปิดโอกาสอันใหญ่หลวงให้แก่มาร ผมได้พบกับคู่สมรสมากมายที่สูญเสียความอ่อนโยน ความชื่นชม ความอดทน ความเคารพ ความละเอียดอ่อน และความโรแมนติกทั้งหมดในความสัมพันธ์ของพวกเขา สิ่งล้ำค่าเหล่านี้ถูกทำลายโดยความล้มเหลวในการเผชิญหน้ากับบาปตามหลักพระคัมภีร์ การแต่งงานของพวกเขากลายเป็นวงจรของการกล่าวหา การตำหนิ และการแก้แค้น ความขมขื่นและความโกรธได้ดูดชีวิตออกจากความรักของพวกเขาจนคู่สมรสแทบจำไม่ได้ว่า อะไรที่เคยดึงดูดพวกเขาเข้าหากัน พวกเขาไม่เคยตั้งใจให้เป็นเช่นนี้ แต่การปฏิเสธที่จะเผชิญหน้ากับบาปในแบบของพระเจ้า รวมทั้งการทำร้ายกันและกันในแต่ละวันจนเป็นนิสัยนั้น ได้ทำลายความสัมพันธ์ของพวกเขาไป คู่สมรสหวานชื่นและเปี่ยมด้วยความหวังในอดีตได้กลายเป็นคนสองคนที่โดดเดี่ยว โกรธ และสิ้นหวังซึ่งต้องการหลุดพ้นจากการแต่งงาน

วิถีชีวิตแห่งการตักเตือนอย่างถ่อมใจและจริงใจปกป้องเราจากตัวเราเองในฐานะคนบาปที่อาศัยอยู่กับคนบาป เราต้องการบางสิ่งเพื่อชะลอไม่ให้บาปก้าวหน้าในความสัมพันธ์ของเรา ในช่วงแรกของการแต่งงานของเรา ลูเอลล่าและผมตัดสินใจว่า เราจะไม่ปล่อยให้ดวงอาทิตย์ตกแล้วยังโกรธกันอยู่ (เอเฟซัส 4:26) เราสัญญากันว่า เราจะไม่เข้านอนด้วยความโกรธ ตอนแรกเราจะนอนบนเตียง เปิดตาค้างไว้ รอให้อีกฝ่ายขอโทษ เพื่อที่เราจะไม่ต้องเป็นฝ่ายขอโทษเองก่อน แต่เมื่อเวลาผ่านไป เราเห็นว่าหลักการนี้ยับยั้งบาปของเรา เสริมสร้างความสัมพันธ์ของเรา ปกป้องความรักของเรา และทำให้เราทั้งคู่เติบโตขึ้น เราแต่งงานกันมานานกว่า 30 ปีแล้วและเรายังคงเป็นคนบาป แต่เรารักกันและกันมากกว่าที่เคย และเราไม่ได้แบกภาระของเมื่อวานเข้าสู่การเผชิญหน้าของวันนี้ ทุกวันครบรอบแต่งงาน เราขอบคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงช่วยเราให้รอดพ้นจากตัวเราเอง

การเผชิญหน้าไม่ได้บังคับให้คนต้องจัดการกับคุณ แต่วางเขาไว้ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า การเผชิญหน้าที่สำคัญที่สุดในการเผชิญหน้าไม่ใช่การเผชิญหน้าของคนๆ นั้นกับคุณ แต่เป็นการเผชิญหน้ากับพระคริสต์ การตักเตือนไม่ได้บังคับให้คนเผชิญหน้ากับการตัดสินของคุณ แต่ให้โอกาสเขาสะสางกับพระเจ้า การเผชิญหน้ามีแรงจูงใจมาจากความปรารถนาที่จะให้คนนั้นได้รับพระคุณแห่งการสำนึกผิด การสารภาพ การให้อภัย และการกลับใจใหม่ - เพื่อเขาจะพบกับพระคุณที่เราก็ได้รับเช่นกัน การเผชิญหน้าไม่ได้เป็นการบังคับใช้กฎหมาย แต่เป็นการรับใช้ด้วยพระคุณที่ช่วยยับยั้ง ให้อภัย และฟื้นฟูของพระคริสต์แก่คนที่หันหลังให้พระองค์ การเผชิญหน้าไม่ได้มีแรงจูงใจที่จะลงโทษ แต่มาจากความหวังที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดปล่อยคนๆ นี้จากคุกแห่งบาปของเขาเอง เพื่อให้เขารู้จักเสรีภาพในการดำเนินชีวิตในสามัคคีธรรมกับพระองค์

การเผชิญหน้าตามหลักพระคัมภีร์ เริ่มต้นจากหัวใจของคุณเอง

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับการสร้างความสัมพันธ์ซึ่งส่งเสริมและสนับสนุนพระราชกิจของพระเจ้าในจิตใจมนุษย์ ดังนั้น จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะรับใช้โดยไม่ได้รับผลกระทบจากความบาปและความทุกข์ยากของผู้ที่เรารับใช้ คนที่โกรธก็จะโกรธคุณ คนที่ไม่ไว้วางใจก็จะสงสัยในความน่าเชื่อถือของคุณ และคนที่ท้อแท้ใจก็อาจจะได้รับสุดยอดคำแนะนำของคุณด้วยความสงสัยไม่เชื่อ เนื่องจากการรับใช้ส่วนบุคคลเกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงการทรงสถิตของพระคริสต์ เราจึงต้องตอบสนองอย่างถูกต้องต่อสิ่งที่เราประสบในความสัมพันธ์นั้น

หากเราต้องการสัตย์ซื่อต่อพระคริสต์ในสถานการณ์เช่นนี้ เราต้องเริ่มต้นด้วยการตรวจสอบหัวใจของเราเอง เรายังมีความคิด แรงจูงใจ หรือทัศนคติใดบ้าง (เช่น ความชอบธรรมในตนเอง ความโกรธ ความขมขื่น จิตใจที่ชอบประณาม การแก้แค้น) ที่อาจขัดขวางสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะกระทำหรือไม่? ในฐานะอุปกรณ์แห่งพระคุณของพระคริสต์ เราต้องยอมรับว่าเราต้องการพระคุณนั้นมากพอๆ กับผู้ที่เรากำลังช่วยเหลือ เราต้องการให้พระเจ้าประทานความรัก ความกล้าหาญ ความเมตตา และสติปัญญาที่เราจำเป็นต้องใช้ในการเป็นตัวแทนของพระองค์ได้อย่างดี

น่าเสียดายที่ขั้นตอนการเตรียมตัวนี้มักถูกละเลย ผลลัพธ์คือการตักเตือนไม่เกิดผล เพราะทั้งผู้รับคำตักเตือนไม่ยอมเรียนรู้ และเพราะผู้เป็นทูตไม่ได้เตรียมพร้อมด้วยเช่นกัน หากผมไม่เริ่มต้นจากหัวใจของตัวเอง ผมจะมีแนวโน้มที่จะ

เปลี่ยนช่วงเวลาทำพันธกิจให้กลายเป็นช่วงเวลาแห่งความโกรธ หากผมไม่เผชิญหน้ากับวิธีที่คนๆ นั้นทำให้ผมโกรธ คำพูดของผมจะถูกหล่อหลอมด้วยความโกรธมากกว่าสิ่งดีที่พระเจ้าต้องการทำผ่านผม

ทำให้สิ่งที่ไม่เป็นเรื่องส่วนตัวกลายเป็นเรื่องส่วนตัว หากผมไม่จัดการกับหัวใจของตนเอง ความขุ่นเคืองใจในแนวนอน (ต่อผม) จะดูเหมือนสำคัญกว่าชีวิตในแนวตั้ง (ความสัมพันธ์กับพระเจ้า) ของบุคคลนั้น ผมจะรู้สึกไวต่อการที่คนๆ นั้นปฏิบัติต่อผมมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานผมจะรู้สึกขุ่นเคืองกับสิ่งที่ไม่ใช่เรื่องส่วนตัว สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงสัญญาณบ่งบอกว่า จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงพื้นฐานในหัวใจของคนๆ นั้น

มีท่าทีเป็นปฏิปักษ์ในการเข้าหาคนนั้น สิ่งนี้เป็นผลโดยตรงจากการทำให้สิ่งที่ไม่เป็นเรื่องส่วนตัวกลายเป็นเรื่องส่วนตัว ยิ่งผมรู้สึกเจ็บปวดและไม่ยอมจัดการกับมันมากเท่าไร ผมก็ยิ่งมีท่าที “ต่อต้าน” แทนที่จะเป็นท่าที “ยืนเคียงข้าง” เมื่อเผชิญหน้ากับคนที่ทำให้ผมเจ็บปวด เป็นเรื่องน่าเศร้าแต่เป็นความจริงที่ว่า บางครั้ง เรากลายเป็นศัตรูของคนที่เราถูกเรียกให้ช่วยเหลือ สิ่งนี้เกิดขึ้นกับเพื่อน คู่สมรส พ่อแม่ และลูก รวมถึงศิษยาภิบาลและฝูงแกะของพวกเขา เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็กลายเป็นอุปสรรคต่อสิ่งซึ่งองค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์กำลังพยายามทำ

สับสนระหว่างความคิดเห็นของเรากับพระประสงค์ของพระเจ้า สิ่งสุดท้ายที่คนๆ หนึ่งต้องการในการเผชิญหน้าคือความคิดเห็นของผม เขาต้องเห็นตัวเองจากมุมมองของพระคัมภีร์ และเขาต้องมีความรู้สึกถึงการทรงเรียก (พระเจ้ากำลังเรียกเขาให้ทำอะไร ในการตอบสนองต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นภายในและรอบตัวเขา) งานของผมคือการชูกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้าตรงหน้าเขา เพื่อให้เขาเห็นตัวเองอย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตาม เมื่อผมไม่ยอมจัดการกับหัวใจของตัวเอง คำพูดของผมจะถูกขับเคลื่อนด้วยความรู้สึก ความปรารถนา และความคิดเห็นของผม หากผมเริ่มต้นด้วยการตรวจสอบหัวใจของตัวเอง ก็จะช่วยให้ผมมั่นใจได้ว่า ผมมีเป้าหมายเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

พอใจกับทางออกง่ายที่ฉับไวโดยไม่ได้แก้ปัญหาที่หัวใจ เมื่อผมไม่เผชิญหน้ากับทัศนคติที่เป็นบาปของตัวเอง การรับใช้ของผมต่อคนๆ นี้จะถูกความรักแบบพระคริสต์หล่อหลอมน้อยลงเรื่อยๆ และถูกแทนที่ด้วยการหล่อหลอมจากทัศนคติอื่นมากขึ้นเรื่อยๆ ผมจะตื่นเต้นน้อยลงเรื่อยๆ กับสิ่งที่พระเจ้าสามารถทำได้ (และกับสิทธิพิเศษที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกิจของพระเจ้า) และจะกระตือรือร้นมากขึ้นเรื่อยๆ ที่จะออกจากความสัมพันธ์นั้น แทนที่จะมีแรงจูงใจที่จะอดทนจนกว่าพระเจ้าจะทำให้

สิ่งที่พระองค์ตั้งพระทัยไว้สำเร็จ ผมจะพบว่าคนๆ นั้นน่ารำคาญ และความสัมพันธ์นั้นเป็นภาระ ผมจะถูกดึงดูดให้หาทางออกแบบรวดเร็วและผิวเผินที่ช่วยให้ผมก้าวต่อไปได้ การตอบสนองของผมไม่ได้ถูกขับเคลื่อนด้วยความรักต่อพระเจ้าหรือต่อคนๆ นั้น แต่ด้วยความรักตัวเอง

จงพิจารณาหัวใจของคุณเองอย่างถี่ถ้วน สิ่งเหล่านี้*เกิดขึ้น*กับคนที่ทำงานในพันธกิจ พวกมันส่งผลกระทบต่อการมีสามัคคีธรรมของพระกายของพระคริสต์และบ่อนทำลายสิ่งดีที่พระเจ้ากำลังแสวงหาที่จะทำในครอบครัวของเรา มีทัศนคติที่เป็นบาปซึ่งคุณยังไม่ได้เผชิญหน้าอันอาจขัดขวางงานรับใช้ที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้สำหรับคุณหรือไม่? พ่อแม่ทั้งหลาย ปฏิสัมพันธ์ประจำวันของคุณกับลูกๆ ถูกหล่อหลอมด้วยความอดทนแบบพระคริสต์หรือไม่? ผู้ให้คำปรึกษาทั้งหลาย คุณกำลังแสดงออกถึงพระลักษณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่? ศิษยาภิบาลทั้งหลาย คุณถอดใจกับบางคนในคริสตจักรแล้วหรือไม่? พี่น้องทั้งหลาย คุณมีมิตรภาพที่ตึงเครียดหรือแตกสลายหรือไม่? สามีภรรยาทั้งหลาย ชีวิตสมรสของคุณถูกลดทอนเหลือเพียงการสนทนาทั่วไปและการจัดการในครัวเรือนหรือไม่? เป็นไปไม่ได้ที่จะพูดความจริงด้วยความรักเมื่อผมไม่ได้จัดการกับความคิด ความรู้สึก ความปรารถนาและทัศนคติที่เป็นอุปสรรคขัดขวาง

จงจำไว้ว่า พระเจ้าทรงกำหนดให้คนที่ยากลำบากนั้นอยู่ในชีวิตของคุณ นี่ไม่ใช่เครื่องหมายแสดงว่าพระเจ้าไม่ใส่พระทัย แต่เป็นการดูแลรักษาพันธสัญญาของพระองค์ จงถ่อมใจยอมรับความจริงที่ว่า องค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์กำลังทำงานกับทุกคนที่เกี่ยวข้อง จงถ่อมใจยอมรับวิธีที่พระเจ้าใช้คนๆ นั้นเพื่อเปิดเผยด้านที่คุณต้องเติบโต จงยอมรับความจริงที่ว่าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของคนๆ นั้นได้ โดยไม่ละเลยคุณ และในทางกลับกันด้วย สำคัญที่สุด จงฉลอง! คุณกำลังมีประสบการณ์กับพระคุณและพระสิริอันหวงแหนของพระเจ้า ผ่านทางคุณ พระองค์กำลังต่อสู้เพื่อจิตใจของคนๆ นั้น และผ่านทางเขา พระองค์กำลังยึดจิตใจของคุณไว้แน่น พระองค์จะไม่ปล่อยคุณทั้งสองคนไป และพระองค์จะไม่ทอดทิ้งงานที่พระองค์กำลังทำในตัวคุณแต่ละคน จำไว้ว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะฉลองพระราชกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าโดยที่คุณไม่สารภาพว่าคุณเองต้องการพระคุณมากขึ้น ไม่มีใครพร้อมที่จะสื่อสารพระคุณของพระเจ้ามากไปกว่าคนที่เผชิญหน้ากับความต้องการอันสิ้นหวังของตนเองที่มีต่อพระคุณนั้น

การเผชิญหน้าตามหลักพระคัมภีร์ เริ่มต้นด้วยเป้าหมายที่ถูกต้อง

เมื่อเราได้เตรียมจิตใจของเราแล้ว เราจะสามารถพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เกิดขึ้นเมื่อเราเผชิญหน้ากับใครสักคน พระเจ้าทรงแสวงหาที่จะทำอะไรผ่านคำพูดที่ถ่อมใจ เปี่ยมด้วยความรัก และจริงใจในการตักเตือนของเรา? วิธีดีที่สุดในการตอบคำถามเหล่านี้คือการถามว่า “ทำไมผู้คนจึงต้องได้รับการเผชิญหน้า” คำตอบจะนำเราไปสู่ชุดเป้าหมายที่เหมาะสม

เราทุกคนต้องการพันธกิจการรับใช้แห่งการตักเตือนที่เปี่ยมด้วยความรักและจริงใจ เนื่องจาก

ความหลอกลวงของบาป บาปทำให้จิตใจของเรามืดบอด เราอาจมีจุดบอดเป็นครั้งคราวหรือตกอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิง แต่ตราบใดที่บาปยังคงอยู่ภายในเรา เราจำเป็นต้องมีกันและกันเพื่อช่วยให้เราเห็นตัวเองอย่างชัดเจน

ความคิดที่ผิดและไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ (กันดารวิถี 11; สดุดี 73) ไม่มีใครในพวกเราที่คิดอย่างบริสุทธิ์ใจตามแบบพระคัมภีร์ เรายึดมั่นในมุมมองที่บิดเบือน ยกย่องตนเอง หรือแก้ตัวให้ตนเองเกี่ยวกับพระเจ้า ผู้อื่น และตัวเราเอง เราไม่เข้าใจอดีตและปัจจุบันของเราอย่างถูกต้อง และทั้งหมดนี้ส่งผลต่อพฤติกรรมของเรา

การคิดด้วยอารมณ์ เราไม่คิดไม่ขาดเมื่ออยู่ท่ามกลางความทุกข์ ความยากลำบาก และความทุกข์ใจ เราไม่คิดอย่างชัดเจนเมื่ออารมณ์ของเรากำลังพลุ่งพล่าน เราลืมสิ่งที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและตัวเราเอง เมื่อเราพบว่าตัวเองกำลังมีปัญหา เป็นพระคุณอันหวานชื่นที่มีใครสักคนเข้ามาอยู่เคียงข้างเราและช่วยให้เราจดจำสิ่งที่เราจำเป็นต้องจดจำ

มุมมองของเราต่อชีวิต (พระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น ทางออก) มักถูกหล่อหลอมโดยประสบการณ์ของเรา เนื่องจากผมเป็นคนตีความประสบการณ์ของตัวเอง ข้อสรุปของผมจะถูกเสริมแรงด้วยสถานการณ์ใหม่ๆ แต่ละครั้ง ผมจะตีความสถานการณ์ใหม่แต่ละครั้งในแบบที่ทำให้ผมเชื่อมั่นว่า ผมถูกต้องในมุมมองของตน โดยไม่รู้ตัวถึงผลกระทบของความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ ความปรารถนาที่เป็นบาป และความคิดที่ผิด ผมต้องการให้ใครสักคนที่รักผมจริง แทรกแซงเข้ามาเพื่อบอกความจริง คนซึ่งสามารถเผชิญหน้าและแก้ไขความบิดเบือนในมุมมองชีวิตของผมได้

การตักเตือนที่เปี่ยมด้วยความรักและความจริงใจของเราจะรับมือกับความท้าทายเหล่านี้ได้ก็ต่อเมื่อเราไล่ตามเป้าหมายสองประการ เป้าหมายแรกคือ การถูกใช้

เป็นหนึ่งใน*อุปกรณ์แห่งการมองเห็น*ของพระเจ้าในชีวิตของผู้อื่น ผมไม่ได้พยายามผลักดันความคิดเห็นของตัวเอง ผมต้องการช่วยให้ผู้คนเห็นตัวเองในกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้า ผมต้องการช่วยให้พวกเขาเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็น

เป้าหมายที่สองคือการถูกใช้โดยพระเจ้าเป็น*ตัวแทนแห่งการกลับใจใหม่* คำจำกัดความของการกลับใจใหม่ตามพระคัมภีร์คือการเปลี่ยนแปลงของจิตใจที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทิศทางชีวิตของผม พระธรรมโยเอล 2:12-13 วาดภาพสิ่งนี้ว่าไม่ใช่การฉีกเสื้อผ้า (พฤติกรรมภายนอกที่สำแดงความสำนึกผิดในวัฒนธรรมพันธสัญญาเดิม) แต่เป็นการฉีกจิตใจ (ความสำนึกผิดอย่างจริงใจต่อบาปของผมพร้อมกับความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลง) เป้าหมายของเราไม่ใช่การกดดันให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่เพื่อส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงจิตใจที่ส่งผลกระทบต่อชีวิต การกลับใจใหม่หมายถึงการหันไปเดินในทิศทางตรงกันข้าม และการหันเหนั้นต้องเริ่มต้นที่จิตใจ

เป้าหมายของผมคือผ่านทางสิ่งที่ผมพูด (ข้อความ) วิธีที่ผมพูด (วิธีการ) และทัศนคติที่ผมแสดงออก (อุปนิสัย) พระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงจิตใจของคนๆ นี้ ลองคิดดู! ลองคิดว่าพระเจ้ากำลังเชื่อมโยงคุณกับผู้คนเพื่อที่พระองค์จะทำให้พระราชกิจของพระองค์สำเร็จในชีวิตของพวกเขา! คุณได้รับการทรงเรียกให้เป็นมากกว่าสามี ภรรยา พ่อแม่ ผู้ให้คำปรึกษา เพื่อนบ้าน หรือเพื่อน คุณมีอัตลักษณ์ของ*คนทำงานเพื่ออาณาจักร* คุณได้รับเลือกให้แสวงหาความสัมพันธ์ด้วยความรู้สึกถึง*การทรงเรียกให้การไถ่* คุณได้รับโอกาสที่จะเห็นพระเจ้าเปลี่ยนแปลงผู้คนอย่างอัศจรรย์ อย่างใกล้ชิดและเป็นส่วนตัว ขอให้การทรงเรียกนั้นจูงใจคุณให้อุทิศตัวเองเพื่องานในอาณาจักร จงมองหาวิธีที่จะนำผู้คนมาสู่การกลับใจใหม่อย่างแท้จริงที่จิตใจ และจงดูผลแห่งการเปลี่ยนแปลงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้เกิดขึ้น

อย่าทิ้งพระกิตติคุณไว้นอกประตู

ความผิดพลาดที่เรามักทำเมื่อพยายามนำใครสักคนไปสู่การกลับใจใหม่คือการเน้นธรรมบัญญัติมากกว่าพระกิตติคุณ แต่เปาโลกล่าวในโรม 2:4 ว่า พระกรุณา (ความดี) ของพระเจ้านั้นนำเราไปสู่การกลับใจใหม่ เปาโลยังกล่าวอีกใน 2 โครินธ์ 5:14 ว่า ความรักของพระคริสต์ผลักดันเราให้ไม่ดำเนินชีวิตเพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ พระคุณแห่งพระกิตติคุณคือสิ่งที่เปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา เพราะพระกิตติคุณคือพระสัญญายิ่งใหญ่ของพระเจ้าเรื่องการอภัยในพระคริสต์ สิ่งนี้ดึงเราออกมาจากที่ซ่อน เข้าสู่ความสว่างแห่งความจริง ซึ่งเป็นที่ซึ่งการสารภาพและการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงสามารถเกิดขึ้นได้

เราไม่ควรเผชิญหน้าผู้คนด้วยความล้มเหลวและบาปเท่านั้น แต่ด้วยพระกิตติคุณ เราต้องไม่ลืมสิ่งนี้! เราต้องเตือนผู้คนถึงอัตลักษณ์ของพวกเขาในพระคริสต์ (2 เปโตร 1:3-9; 1 ยอห์น 3:1-3) เราต้องเตือนพวกเขาถึงพระสัญญาแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าเรื่องการอภัย (1 ยอห์น 1:5-10) และของประทานวิเศษแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ภายใน (เอเฟซัส 3:20) ผู้ประทานกำลังให้เราเชื่อฟัง ความจริงเหล่านี้ให้ความกล้าหาญแก่ผู้เชื่อที่จะตรวจสอบจิตใจของตน สารภาพบาป และหันมาหาพระคริสต์ หากเรากำลังพูดในฐานะตัวแทนแห่งการกลับใจใหม่ ธรรมบัญญัติยังไม่เพียงพอ เราต้องมาพร้อมกับพระกิตติคุณด้วย

ในพระธรรมโรม 8:1-17 เปาโลนำเสนอพระกิตติคุณในฐานะ*การปลอบประโลมและการทรงเรียก*

> *"เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ท่านพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะว่าสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้มันอ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าได้ทรงทำแล้ว โดยพระองค์ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป พระบุตรในเนื้อหนังจึงได้ทรงลงโทษบาป เพื่อความชอบธรรมของธรรมบัญญัติจะได้สำเร็จในตัวเราผู้ไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ*
>
> *เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของพระวิญญาณ การเอาใจใส่เนื้อหนังก็คือความตาย และการเอาใจใส่พระวิญญาณ ก็คือชีวิตและสันติสุข เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้นคือการเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้ และคนที่อยู่ในเนื้อหนัง จะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าก็ไม่ได้*
>
> *ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่เป็นของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป แต่วิญญาณจิตของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะความชอบธรรม ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายสถิตอยู่ในท่าน*

ทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้น จะทรงทำให้กายซึ่งต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน

เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราเป็นหนี้ แต่ไม่ใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง เพราะว่าถ้าท่านดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยทางพระวิญญาณท่านทำลายกิจการของร่างกาย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้ เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำใคร คนนั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า เพราะว่าพระวิญญาณที่พระเจ้าประทานมานั้นจะไม่ทรงให้ท่านเป็นทาสพระวิญญาณ...ไม่ทรงให้ท่านเป็นทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่พระวิญญาณจะทรงให้ท่านมีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า โดยพระวิญญาณนั้นเราจึงร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา (พ่อ)" พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราว่า เราเป็นลูกของพระเจ้า และถ้าเราเป็นลูกแล้ว เราก็เป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์ก็เพื่อจะได้ศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์ด้วย"

เปาโลเริ่มต้นด้วยการให้กำลังใจเราด้วย*การปลอบประโลม*แห่งพระกิตติคุณ (ข้อ 1-11) การปลอบประโลมนี้มีรากฐานอยู่บนความจริงทรงพลังสองประการ ประการแรก พระราชกิจของพระคริสต์ได้ขจัดคำพิพากษาลงโทษที่ควรตกกับเรา เพราะบาปของเรา พระเยซูได้ทรงชำระโทษบาปของเราอย่างครบถ้วนแล้ว — ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต การปลอบประโลมนี้แตะเรื่องความผิดของบาป และควรดึงเราออกจากความมืดแห่งการซ่อนตัว เข้าสู่ความสว่างแห่งพระคุณของพระองค์ เราไม่จำเป็นต้องยอมแพ้ต่อความกลัว การปฏิเสธ การโยนความผิด ความชอบธรรมในตนเอง หรือการเขียนประวัติศาสตร์ของเราใหม่ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความพยายามในการลบล้างบาปด้วยตนเอง ซึ่งไม่จำเป็นอีกต่อไป เพราะพระคริสต์ได้ทรงลบล้างบาปของเราอย่างครบถ้วนแล้ว เมื่อเรามาหาพระคริสต์ด้วยการสารภาพ เราไม่ต้องกลัวพระพิโรธและการปฏิเสธของพระองค์ เพราะพระคริสต์ได้ทรงทำตามข้อกำหนดของธรรมบัญญัติ และได้ตายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่พระเจ้ายอมรับ เราจะไม่มีวันเผชิญกับการลงโทษ! ขณะที่เราช่วยให้ผู้คนเห็นความร้ายแรงของบาปของพวกเขา เราก็ปลอบประโลมพวกเขาด้วยความจริงที่ว่า พระราชกิจของพระคริสต์ได้ทำให้พระเจ้าไม่ทรงพระพิโรธแล้ว

ผู้คนจำเป็นต้องได้ยินการปลอบประโลมแห่งพระกิตติคุณครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาต้องได้รับการเตือนว่าพวกเขาเป็นใครในพระคริสต์และพวกเขาได้รับอะไรแล้วในชีวิต การตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ เราไม่ควรสันนิษฐานว่าคริสเตียนที่เข้าร่วมคริสตจักรที่ดีจะเข้าใจเรื่องนี้ ผู้คนมักดำเนินชีวิตอย่างไม่เข้าใจพระกิตติคุณ เหมือนมีช่องว่างขนาดใหญ่ ช่องว่างหนึ่งคือการไม่เข้าใจว่าการปลอบประโลมแห่งพระกิตติคุณเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินชีวิตของเราในปัจจุบันอย่างถึงรากถึงโคนได้อย่างไร การสารภาพบาปแต่ละวันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิถีชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยพระกิตติคุณ การหาเหตุผล โยนความผิด หรือเขียนประวัติศาสตร์ใหม่เพื่อทำให้ตัวเองดูดีขึ้นนั้นไม่มีความหมาย นี่คือการปฏิเสธพระกิตติคุณ การตรวจสอบตนเองและการสารภาพเกิดขึ้นเมื่อเรามั่นใจอย่างลึกซึ้งว่า พระราชกิจของพระคริสต์เกิดผลกับเราในวันนี้ เรามาหาพระองค์ด้วยความมั่นใจว่าพระองค์ทรงให้อภัยเรา

การปลอบประโลมประการที่สองของพระกิตติคุณคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อทุกคนเพื่อต่อสู้กับวิธีที่บาปทำให้เราไม่อาจทำความดีได้ก่อนที่เราจะได้รับความรอด เราถูกธรรมชาติบาปของเราควบคุมเรา จนเราไม่อาจคิด เลือก ปรารถนา ทำ หรือพูดตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ แต่ตอนนี้ ทุกอย่างแตกต่างไป เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่ภายในเรา! เราไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของธรรมชาติบาปอีกต่อไป พระเจ้าทรงทราบว่า สภาพของเรานั้นสิ้นหวังมากจนการอภัยเราเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ พระองค์จำเป็นต้องสถิตอยู่ภายในเราพร้อมฤทธิ์อำนาจ พระคุณ และพระสิริทั้งสิ้นของพระองค์ เพื่อที่เราจะไม่ต้องดำเนินชีวิตเป็นทาสของตัณหาและความปรารถนาแห่งบาปอีกต่อไป เนื่องจากพระวิญญาณทรงควบคุมจิตใจของเรา เราจึงสามารถพูดว่า “ไม่” ต่อบาปและหันไปในทิศทางอื่นได้

เปาโลกล่าวไว้ว่า “พระองค์ [พระวิญญาณ] จะทรงทำให้กายซึ่งต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่” ตอนนี้เราตายต่ออำนาจควบคุมของบาปแล้วและมีชีวิตเพื่อจะเชื่อฟังพระเจ้า เราสามารถติดตามพระเจ้าได้เพราะพระวิญญาณประทานชีวิต พละกำลัง และความปรารถนาที่จะเชื่อฟังแก่เรา งานของเราในฐานะทูตของพระคริสต์คือการนำความจริงเหล่านี้ไปให้ผู้คน หาไม่แล้ว พวกเขาจะถูกควบคุมด้วยความกลัวว่า พระเจ้าทรงเรียกร้องให้พวกเขาทำในสิ่งที่พวกเขาทำไม่ได้ บางครั้งพระเจ้าทรงเรียกผู้คนให้เปลี่ยนแปลงชีวิตอย่างพลิกชีวิต ดังที่ชายคนหนึ่งกล่าวว่า “คุณกำลังบอกว่า ผมไม่สามารถเป็นตัวผมได้อีกต่อไป!” ในความเป็นจริงแล้ว เขาพูดถูก พระเจ้ากำลังเรียกเขาให้เปลี่ยนแปลงเกือบทุกด้านในชีวิตของเขา สิ่งนี้อาจน่ากลัวมากหากเราไม่ช่วยให้ผู้คนมองการทรงเรียกของพระเจ้าผ่านเลนส์แห่งพระกิตติคุณ

แต่นี่ไม่ใช่ทั้งหมดที่เปาโลต้องการให้เราเข้าใจเกี่ยวกับพระกิตติคุณ พระกิตติคุณไม่เพียงเป็นการปลอบประโลมเท่านั้น แต่ยังเป็นการทรงเรียกด้วย ดังที่สรุปไว้ในข้อ 12 ถึง 17 เปาโลเตือนเราว่า พระราชกิจของพระคริสต์และการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เรามีพันธะ ที่จะต้องจริงจังกับบาปและมองบาปอย่างที่พระเจ้าทรงมอง นั่นคือ มองว่าบาปเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย เราไม่มีสิทธิ์พูดว่าเพราะเราได้รับการอภัยโทษแบบครอบคลุมทุกด้านแล้ว เราจะดำเนินชีวิตอย่างไรก็ได้ สำหรับเปาโล พระคุณทำให้เรามีพันธะที่จะต้องจัดการอย่างเข้มงวดกับบาปที่พระคุณนั้นแก้ไข หากพระเจ้าทรงจริงจังกับบาปถึงขนาดยอมสละพระบุตรองค์เดียวของพระองค์และประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา เราจะจริงจังน้อยกว่านั้นได้อย่างไรกับบาปในใจและในพฤติกรรมของเรา?

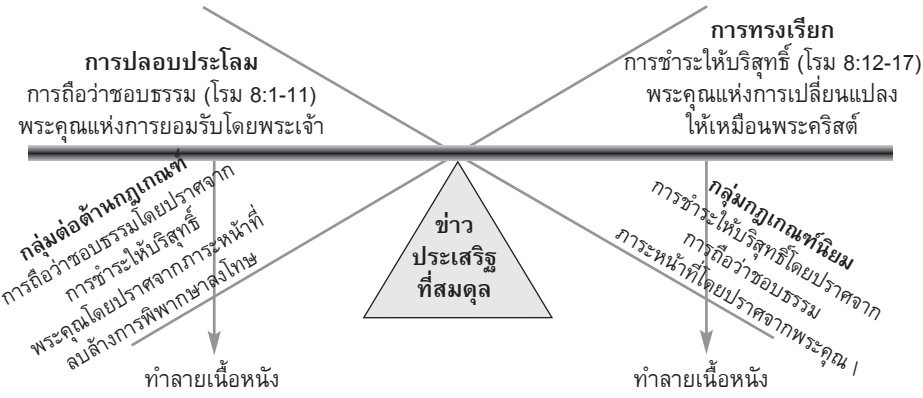
พระราชกิจอันต่อเนื่องของพระเจ้าในชีวิตผู้เชื่อคือการกำจัดบาปให้สิ้นซาก (“ทำลายกิจการของร่างกาย”) ในฐานะผู้เชื่อ ผมมีพันธะที่จะต้องมีส่วนร่วมกับภารกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการค้นหาและทำลายบาปนั้น ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะดำเนิน “ชีวิตตามธรรมชาติบาป” หรือ “ตามเนื้อหนัง” อีกต่อไป การทำเช่นนั้นเป็นการปฏิเสธข่าวประเสริฐและอัตลักษณ์ของผมในฐานะบุตรของพระเจ้า ผมไม่มีสิทธิ์พูดว่า “ผมไม่อยากทำ” “ถ้าทำได้ ผมคงทำไปแล้ว” “มันยากเกินไป” หรือ “ไม่เป็นไร เพราะผมได้รับการอภัยแล้ว” การตอบสนองที่เหมาะสมเพียงอย่างเดียวต่อการปลอบประโลมของข่าวประเสริฐคือ การยอมรับการทรงเรียกและการติดตามพระคริสต์ด้วยการเชื่อฟัง ผมได้รับการทรงเรียกให้ยอมรับการเป็นบุตรของพระเจ้า โดยตระหนักว่าบุตรที่แท้จริงของพระเจ้าคือผู้ที่ถูก “นำโดยพระวิญญาณ” ไม่ใช่โดยเนื้อหนังหรือธรรมชาติบาปในตัว

เมื่อเราพูดความจริง (การเผชิญหน้าและการตักเตือน) โดยหยั่งรากอยู่ในข่าวประเสริฐ เป้าหมายของเราก็เป็นการให้จิตใจของผู้คนเปลี่ยนแปลงโดยพระราชกิจของพระคริสต์ที่ข่าวประเสริฐประกาศ ประการแรก เราต้องการให้พระสัญญาเรื่องการอภัยโทษและฤทธิ์อำนาจนั้น ให้ความหวังที่แท้จริงแก่ผู้คนสำหรับการเปลี่ยนแปลง ประการที่สอง เราต้องการให้การทรงเรียกของข่าวประเสริฐ ทำให้ผู้คนยอมรับความรับผิดชอบต่อบาปของตนและยอมรับการทรงเรียกของพระเจ้าให้เชื่อฟัง ใจที่ยอมรับทั้งความหวัง (การปลอบประโลม) และพันธะ (การทรงเรียก) สามารถรับถ้อยคำจากการเผชิญหน้าที่จริงใจได้ บุคคลนั้นสามารถเห็นความร้ายแรงของบาปของเขาและความยิ่งใหญ่ของการทรงเรียกของพระเจ้าให้เชื่อฟังในแสงแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ เขาพร้อมที่จะดำเนินชีวิตในฐานะบุตรที่แท้จริงของพระเจ้า เป็นคนที่สามารถซื่อสัตย์กับตัวเองและติดตามพระเจ้าด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลอยู่ภายใต้ความกดดันเสมอ จึงทำให้เราเผลอเน้นด้านใดด้านหนึ่งของข่าวประเสริฐมากกว่าอีกด้านหนึ่งได้ง่าย ตัวอย่างเช่น หากคุณกำลังพูดคุยกับสามีที่ใช้วาจาทำร้ายภรรยามาหลายปี คุณอาจถูกล่อลวงให้เน้นการทรงเรียกของข่าวประเสริฐมากกว่าการปลอบประโลม อย่างไรก็ตาม การปลอบประโลมของข่าวประเสริฐนี้เองที่ให้ความกล้าแก่ชายคนนี้ ที่จะก้าวออกมาจากการปฏิเสธและการหาเหตุผลมาแก้ตัว สู่การสารภาพบาปของตน

ในทางกลับกัน หากคุณกำลังพูดคุยกับภรรยาของเขา คุณอาจถูกล่อลวงให้เน้นการปลอบประโลมของข่าวประเสริฐโดยไม่กล่าวถึงการทรงเรียก แต่การทรงเรียกของข่าวประเสริฐนี่เองที่เปิดเผยความขมขื่น ความชอบธรรมในตนเอง และการแก้แค้น ซึ่งเป็นการทดลองใจอันทรงพลังสำหรับผู้ที่ถูกทำบาป ทุกคนต้องการทั้งสองด้านของข่าวประเสริฐ—ตลอดเวลา! สองแง่มุมของข่าวประเสริฐนี้ (พระคุณแห่งการทำให้ชอบธรรมและพระคุณแห่งการชำระให้บริสุทธิ์) ไม่ได้ขัดแย้งกัน แต่เสริมซึ่งกันและกันและทำให้สมบูรณ์ ทั้งสองสิ่งนี้แสดงออกถึงพระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์ ทั้งคู่พรรณนาถึงสิ่งที่ข่าวประเสริฐสร้างให้เกิดขึ้นในชีวิตของผู้ที่ดำเนินชีวิตในความสว่างของข่าวประเสริฐ รูปที่ 11.1 แสดงให้เห็นถึงข่าวประเสริฐที่สมดุลและอันตรายของข่าวประเสริฐที่ไม่สมดุล

ภาพ 11.1
มุมมองของข่าวประเสริฐที่สมดุล

เป้าหมายของการเผชิญหน้าไม่ใช่เพื่อบังคับให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่เพื่อหนุนใจธรรมชาติใหม่ของผู้คนด้วยข่าวประเสริฐ เราพยายามเปิดตาของผู้คนให้เห็นถึงพระสิริเปี่ยมพระคุณของพระคริสต์ขณะที่พวกเขาเห็นความร้ายแรงของบาปของตน ข่าวประเสริฐคือสิ่งซึ่งเปลี่ยนคนที่นมัสการรูปเคารพให้กลายเป็นผู้นมัสการพระเจ้า ข่าวประเสริฐทำให้คนที่คิดว่าตนเองชอบธรรมนั้นถ่อมใจและเต็มใจที่จะฟัง ข่าวประเสริฐช่วยให้ผู้ที่กลัวและท้อแท้มีความกล้าในภาคปฏิบัติ และช่วยให้คนอ่อนแอดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจและความอดทน ข่าวประเสริฐเปลี่ยนเหยื่อให้กลายเป็นผู้ช่วยเหลือ และเปลี่ยนคนที่หมกมุ่นกับตัวเองให้กลายเป็นผู้ที่รักการรับใช้ การเผชิญหน้าตามหลักพระคัมภีร์ที่แท้จริงเผชิญหน้าผู้คนด้วยสิ่งที่มากกว่าบาปและความล้มเหลวของพวกเขา แต่จะเผชิญหน้าผู้คนด้วยพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็น “ทางนั้น ความจริง และชีวิต” อย่างแท้จริง! ความหวังสำหรับการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับพระองค์เสมอ

รัก
รู้จัก
▶ พูด
ทำ

12 กระบวนการพูดความจริงด้วยความรัก

คุณไม่สามารถมีความสัมพันธ์โดยปราศจากการเผชิญหน้าในบางลักษณะ การเผชิญหน้าเกิดขึ้นทุกวัน แม่ปลุกลูกสาวให้ตื่นไปโรงเรียนและพูดคุยกับเธอเกี่ยวกับสภาพห้องนอน พี่ชายเผชิญหน้ากับน้องสาวที่หยิบของของเขาไปโดยไม่ได้รับอนุญาต ภรรยาพูดคุยกับสามีว่าทำไมถึงดูงานยุ่งมากนัก ศิษยาภิบาลเผชิญหน้ากับชายที่หลงผิดในคริสตจักรของเขา ลูกชายที่แต่งงานแล้วขอคุยกับแม่เกี่ยวกับการที่แม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชีวิตสมรสของเขา ผู้ปกครองเผชิญหน้ากับมัคนายกเกี่ยวกับทัศนคติที่ไม่ดีของเขา ผู้หญิงคนหนึ่งพูดคุยกับเพื่อนเกี่ยวกับนิสัยชอบนินทาของเธอ ชายชราเผชิญหน้ากับลูกชายที่แทบไม่เคยมาเยี่ยม

เราเผชิญหน้ากันทุกวัน แต่คำถามคือ *เป้าหมายของใครที่ขับเคลื่อนการเผชิญหน้าของเรา?* เราพยายามให้ผู้คนทำในสิ่งที่พอใจเราหรือไม่? หรือเรากำลังเผชิญหน้าพวกเขาในฐานะทูต โดยใช้พระวจนะของพระเจ้าเพื่อนำพวกเขาไปสู่การกลับใจใหม่?

การเผชิญหน้าตามหลักพระคัมภีร์ที่เกิดผลมักเริ่มต้นก่อนที่เราจะพูด วิธีที่เราใช้ชีวิตร่วมกันจากวันต่อวันคือเวทีที่ทำให้คำพูดของเราจะได้รับการยอมรับ ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างชีวิตประจำวันของเรากับพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเจ้า เราไม่ได้ทำตามความตั้งใจของตัวเองในสถานการณ์ “ปกติ” และรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมีสติในงาน “รับใช้” โลกที่แบ่งแยกเช่นนี้เป็นสิ่งที่ศัตรูสร้างขึ้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเจ้าของความสัมพันธ์ทุกอย่างของเรา พระองค์ทรงวางเราไว้ในแต่ละความสัมพันธ์เพื่อขยายอาณาจักรของพระองค์และเพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์ พระประสงค์ของพระองค์ยิ่งใหญ่และดีกว่าของเรามากนัก! โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์กำลังนำเอาผู้คนที่หลงหาย ทุกข์ทรมาน ตามืดบอด ถูกหลอก หมกมุ่นกับตัวเอง กลัว และกบฏ มาหล่อหลอมให้เป็นเหมือนพระบุตร

ของพระองค์ พระองค์ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์โดยการเปลี่ยนแปลงความคิดและเจตนาของจิตใจเรา

การสำแดงพระสิรินี้กำลังเกิดขึ้นในทุกที่ซึ่งบรรดาบุตรของพระองค์—ทูตของพระองค์—อาศัย ทำงาน และมีความสัมพันธ์ ในทุกสถานการณ์ บทสนทนา ความสัมพันธ์ การทดสอบ หรือพระพรล้วนเป็นของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดเป็นของเรา เราไม่สามารถพอใจกับการปรนเปรอตนเองในสิ่งที่เราพูดและทำ แต่เราต้องถามว่า อะไรทำให้พระองค์พอพระทัย

คนที่ดำเนินชีวิตเช่นนี้ก็พร้อมที่จะรับใช้เป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้า พวกเขามองไปไกลเกินกว่าเป้าหมายของตนเอง และได้รับแรงจูงใจจากเป้าหมายของพระองค์ พวกเขาเชื่อมั่นว่า ไม่มีอะไรที่คุ้มค่ามากไปกว่านี้ คนที่ใช้ชีวิตแบบนี้พูดความจริงกับผู้อื่นจากการตระหนักถึงความต้องการของตนเองและจากความกตัญญูต่อความช่วยเหลือที่พระเจ้าทรงส่งมาให้พวกเขาอย่างสัตย์ซื่อ

การเข้าใจขั้นตอนของกระบวนการเผชิญหน้า

เป้าหมายของเราเป็นมากกว่าการอ่านรายการข้อกล่าวหาจากพระคัมภีร์ให้ผู้คนฟังหรือบอกพวกเขาว่าเราคิดอย่างไรกับพวกเขา เราต้องทำมากกว่านั้น เราต้องการช่วยให้ผู้คนเข้าใจว่า อะไรผิดและนำพวกเขาไปสู่การกลับใจใหม่ เพื่อจุดประสงค์นั้น เราจะพิจารณาสี่ขั้นตอนในกระบวนการเผชิญหน้า พร้อมกับตัวอย่างจากชีวิตจริงเพื่อช่วยให้เข้าใจยิ่งขึ้น

จิมและแดนเป็นเพื่อนสนิทกัน แดนมาหาคุณเพราะเป็นห่วงว่า จิมกำลังทำสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับการเป็นคริสเตียน เขายอมรับว่าโกงชั่วโมงทำงานและ “ยืม” อุปกรณ์สำนักงานเป็นครั้งคราว เขาพูดถึงการ “ผ่อนคลาย” กับเพื่อนร่วมงานที่คลับท้องถิ่น ซึ่งแดนคิดว่าคริสเตียนไม่ควรไป แดนยังรู้สึกเจ็บปวดที่จิมเปิดเผยความลับส่วนตัวที่เขาเล่าให้ฟัง แดนพยายามคุยกับจิมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้า แต่จิมต่อต้าน โดยบอกเพียงว่าเขา “ท้อใจกับพระเจ้า” ในตอนนี้ จิมพูดหลายครั้งว่าเขากำลังคิดจะย้ายคริสตจักรไปที่อื่น คุณเป็นห่วงจิม รู้จักเขาดี และมีความสัมพันธ์ที่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน คุณตัดสินใจที่จะคุยกับเขา

คุณจะพูดอะไร? การนำจิมให้กลับใจใหม่ควรทำอย่างไร? คุณจะนำความจริงของพระคัมภีร์ไปสู่สถานที่เฉพาะเจาะจงที่ต้องการรับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร? คุณจะส่งเสริมให้จิตใจหิวกระหายการเปลี่ยนแปลง และไม่ใช่แค่การเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ได้อย่างไร? คุณจะรักจิมจนพร้อมตักเตือนอย่างถ่อมใจ จริงใจ เพื่อให้เขาเห็นตนเองและนำไปสู่การกลับใจใหม่ได้อย่างไร?

สี่ขั้นตอนต่อไปนี้เป็นกรอบของกระบวนการเผชิญหน้า:

1. การพิจารณา

คำถามที่ต้องถามตัวเองคือ “คนๆ นี้ต้องเห็นอะไร (เกี่ยวกับตัวเอง พระเจ้า ผู้อื่น ชีวิต ความจริง การเปลี่ยนแปลง) ที่เขาไม่เห็น และฉันจะช่วยให้เขาเห็นได้อย่างไร?” คำถามนี้เพียงข้อเดียวสามารถปรับเปลี่ยนจุดสนใจในการเผชิญหน้าของเราได้ เป้าหมายของเราไม่ใช่เพื่อแจ้งความผิด แต่เพื่อช่วยให้ผู้คนเห็นตัวเอง บ่อยครั้งเมื่อผู้คนเล่าเรื่องราวของตน พวกเขาไม่ได้อยู่ในเรื่องราวนั้น! พวกเขามุ่งเน้นไปที่ความยากลำบากของสถานการณ์ ทัศนคติและพฤติกรรมของผู้อื่น แต่พวกเขาไม่เล่าถึงความคิด ความปรารถนา ทางเลือก และการกระทำของตัวเองเข้าไป ในขณะที่เราละเอียดอ่อนต่อความเป็นจริงของความทุกข์ทรมานและการถูกทำบาป เป้าหมายของเราคือการส่งเสริมให้ผู้คนมองพฤติกรรมของตนเอง และตรวจสอบจิตใจของตนเองด้วยสายตาตามหลักพระคัมภีร์

ลองจินตนาการถึงแม่ที่เผชิญหน้ากับลูกสาวเรื่องการทำความสะอาดห้อง ขั้นตอนของการพิจารณาจะส่งเสริมให้เธอทำมากกว่าแค่แสดงความหงุดหงิดหรือออกคำสั่งเด็ดขาด แม่ต้องการช่วยให้ลูกสาวเห็นว่า วิธีที่เธอจัดการข้าวของเครื่องใช้ของเธอเป็นการสะท้อนถึงจิตใจของเธอ จุดสนใจนี้ยังสามารถช่วยผู้ปกครองที่เผชิญหน้ากับมัคนายกเกี่ยวกับทัศนคติที่ไม่ดีของเขา เขาต้องการทำมากกว่าแค่บอกให้ชายคนนั้นเก็บเสียงถอนหายใจไว้กับตัวเอง เขาต้องการช่วยให้ชายคนนั้นตระหนัก ยอมรับ และกลับใจจากความโกรธและความไม่อดทนของเขา

ขั้นตอนแรกนี้เรียกร้องให้ผมละทิ้งเป้าหมายของตัวเอง และรับเอาเป้าหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผมไม่ได้รับอนุญาตให้ระบายทุกสิ่งที่ผมอยากพูดมาตลอด หรือเพียงแค่พร่ำบ่นข้อร้องเรียนของผม ทุกสิ่งที่ผมพูดและวิธีที่ผมพูดต้องมีเป้าหมายเป็นการเปลี่ยนแปลงในทางพระเจ้า มิฉะนั้น ผมจะละทิ้งอัตลักษณ์และการทรงเรียกของผม

คำถามห้าข้อต่อไปนี้สามารถช่วยให้ผู้คนเห็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขาเห็น ลำดับของคำถามมีความสำคัญเพราะสอนเราให้คิดตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับเหตุผลที่เราทำสิ่งต่างๆ และวิธีที่พระเจ้าเปลี่ยนแปลงเรา คำถามเหล่านี้เหมาะสำหรับทั้งเด็กและผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ และสำหรับการรับใช้ทั้งแบบไม่เป็นทางการและเป็นทางการ

1. *เกิดอะไรขึ้น?* คำถามนี้มุ่งเน้นไปที่สถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมที่ผู้คนกำลังเผชิญ คำตอบของพวกเขามีความสำคัญด้วยสองเหตุผล ประการแรก คุณต้องการให้พวกเขาเห็นว่า สถานการณ์ไม่ได้บังคับให้พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาทำ ประการที่สอง คุณต้องการเข้าใจรายละเอียดของโลกของพวกเขา เพื่อที่จะพูดความจริงเข้าไปในโลกนั้น แค่เพราะคุณ “รู้จัก” คนๆ หนึ่งไม่ได้หมายความว่า คุณเข้าใจการต่อสู้ดิ้นรนทั้งหมดของเขาอย่างถ่องแท้ หากคุณตั้งสมมติฐาน คุณกำลังเติมคำในช่องว่างด้วยความรู้ของคุณจากประสบการณ์ของคุณเอง ไม่ใช่ของเขา
2. *คุณกำลังคิดและรู้สึกอย่างไรขณะที่เหตุการณ์กำลังเกิดขึ้น?* คำถามนี้เบนความสนใจของผู้คนออกจากสถานการณ์และขอให้พวกเขาตรวจสอบจิตใจของตนเอง คำถามนี้เตือนว่า จิตใจของเราโต้ตอบกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเราเสมอ เราไม่เคยเป็นแค่เหยื่อ แต่เป็นผู้ตีความอย่างต่อเนื่อง และการตีความของเราเกิดขึ้นก่อนและหล่อหลอมการกระทำของเรา เรายังประสบกับอารมณ์อันทรงพลังที่กำกับพฤติกรรมของเรา
3. *คุณตอบสนองอย่างไร?* คำถามนี้จะต่อจากคำถามข้างต้น เพราะพฤติกรรมของเราถูกหล่อหลอมโดยการตอบสนองของจิตใจต่อสถานการณ์ เมื่อคุณรวมข้อมูลจากสองคำถามแรก คุณสามารถช่วยให้ผู้คนเห็นความเชื่อมโยงระหว่างการตีความสถานการณ์ของพวกเขากับการตอบสนองของพวกเขา การใช้คำถามนี้ในเวลานี้ คุณช่วยให้ผู้คนยอมรับว่าพฤติกรรมของพวกเขาไม่ได้ถูกบังคับโดยสถานการณ์ (“มันเป็นสิ่งเดียวที่ผมทำได้!”) หรือโดยผู้อื่น (“เธอทำให้ผมโกรธมาก!”) การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนขึ้นอยู่กับการเห็นความเชื่อมโยงนี้ หากไม่เห็นเช่นนี้ ผู้คนจะหันไปโยนความผิดให้คนอื่น

หากเราไม่เห็นความเชื่อมโยงระหว่างการตีความและการตอบสนอง เราจะเปิดโอกาสให้กับซาตานอย่างมหาศาล มันเป็นผู้บอกเล่าคำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผล เช่นเดียวกับที่มันทำในสวนเอเดน ซาตานทำงานด้วยความจริงบางส่วนและที่บิดเบือน คำโกหกของมันมีพลัง เพราะมันเริ่มต้นด้วยบางสิ่งที่เป็นความจริง ตัวอย่างเช่น ผมไม่สามารถเดินเข้าไปในห้องที่เต็มไปด้วยคนแปลกหน้าและทำให้พวกเขาเชื่อว่าผมเป็นนักยิมนาสติกโอลิมปิก นั่นจะเป็นคำโกหก และไม่ใช่คำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม หากผมแต่งตัวด้วยชุดสูทที่ดี ถือกระเป๋าเอกสารหนังสวยๆ และเรียนรู้คำศัพท์เฉพาะทางบางอย่าง ผมอาจสามารถทำให้คนแปลกหน้าเชื่อว่าผมเป็นสถาปนิกได้ การแต่งกายและการสนทนาของผมจะทำให้คำโกหกที่สอง

ฟังดูสมเหตุสมผล คำโกหกประเภทนี้คือความเชี่ยวชาญของศัตรู

กลับมาที่ตัวอย่างของเรา เป็นความจริงที่ว่าทุกอย่างไม่ได้เป็นไปตามที่จิมฝันไว้ เขาเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากและผู้คนที่ยากจะจัดการ ศัตรูมีวัตถุดิบที่จะเอาไปต่อยอดได้ มันสามารถล่อลวงจิมให้เชื่อว่าพฤติกรรมของเขาเกิดจากแรงกดดันเหล่านี้ หากซาตานประสบความสำเร็จตรงนี้ มันจะไม่ยากที่จะทำให้จิมเชื่อว่า เขาไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง แต่เป็นผู้คนและสถานการณ์รอบตัวเขาที่ต้องเปลี่ยนแปลง

โดยการถามคำถามเหล่านี้ตามลำดับนี้ เรากำลังพยายามทะลวงป้อมปราการที่ปกป้องจิตใจของบุคคลนั้น เราพยายามเปิดเผยข้อโต้แย้งที่ใช้แก้ตัวให้กับตัวเองและคำโกหกที่ใช้ไถ่บาปให้กับตัวเอง และอาจเป็นครั้งแรกที่เราช่วยให้ผู้คนเห็นว่า พฤติกรรมของพวกเขาเปิดเผยเกี่ยวกับจิตใจของพวกเขามากกว่าเกี่ยวกับความยากลำบากของสถานการณ์ของพวกเขา หากผู้คนไม่เห็นสิ่งต่าง ๆ ในระดับนี้ พวกเขาอาจตัดสินใจทำบางสิ่งแตกต่างออกไป แต่ในจิตใจของพวกเขา พวกเขาจะยังคงเชื่อมั่นว่าการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จำเป็นต้องเกิดขึ้นภายนอกตัวพวกเขา การเปลี่ยนแปลงจะเป็นเพียงชั่วคราว เพราะการเปลี่ยนแปลงนั้นจะไม่ได้หยั่งรากในจิตใจ

4. *ทำไมคุณถึงทำแบบนั้น? คุณพยายามทำอะไรให้สำเร็จ?* หากคำถามที่สองเปิดเผยความคิด คำถามนี้ก็พยายามเปิดเผยแรงจูงใจ ในการถามคำถามนี้ เรากำลังสอนว่าจิตใจกำลังรับใช้บางสิ่งเสมอ ในมัทธิว 6 พระคริสต์ใช้คำอุปมาเรื่องทรัพย์สมบัติเพื่อแสดงว่า จิตใจมีแนวโน้มจะนมัสการบางอย่าง ชีวิตมนุษย์เป็นการล่าสมบัติครั้งใหญ่ เราทุกคนมีสิ่งที่มีค่าสำหรับเรา (การยอมรับ ทรัพย์สิน ความสำเร็จ วิถีชีวิตบางอย่าง พระสิริของพระเจ้า การแก้แค้น ความรัก ความเป็นอิสระ สุขภาพ) ในบางแง่มุม เราทุกคนพยายามที่จะได้สิ่งเหล่านั้นจากสถานการณ์และความสัมพันธ์ของเรา พฤติกรรมของเราแสดงออกถึงแรงจูงใจ—หรือรูปเคารพ—เหล่านี้ของจิตใจเสมอ สังเกตว่าคำถามที่สองและสี่เชื่อมโยงพฤติกรรมกับความคิดและแรงจูงใจของจิตใจ (ฮีบรู 4:12)

เมื่อคุณเชื่อมโยงสิ่งเหล่านี้ คุณช่วยให้จิมเห็นว่า สิ่งที่เขาตั้งจิตตั้งใจไว้นั้น หล่อหลอมการตอบสนองของเขาต่อความทุกข์และพระพร ในหลาย ๆ ด้าน การต่อสู้ของจิมเป็นเรื่องของพระพร เขาทำงานให้กับบริษัทที่มั่นคงในพระกายของพระคริสต์ เขาถูกล้อมรอบด้วยผู้คนที่รักเขาจริง ๆ และเป็นคนที่เขาสามารถพูดคุยด้วยได้ แต่จิมไม่ได้รับสิ่งที่เขาปรารถนาอย่างรุนแรง ดังนั้นเขาจึงบึ้งตึงและไม่พอใจ แม้กระทั่งโกรธพระเจ้า จิมจำเป็นต้องตระหนักว่า

การดิ้นรนของเขานั้นเป็นเรื่องของการนมัสการโดยแท้ ตราบเท่าที่เขาแสวงหาชีวิตจากสิ่งทรงสร้าง เขาก็จะรู้สึกไม่พอใจและโกรธพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อจิมตระหนักถึงสิ่งที่เขาใช้แทนพระเจ้า ซึ่งครอบงำจิตใจ กำหนดอารมณ์ และควบคุมพฤติกรรมของเขา การหยั่งรู้ การสารภาพ และการกลับใจของเขาจำเป็นต้องลึกซึ้งถึงจิตใจ

ในจุดหนึ่ง จิมจำเป็นต้องสารภาพว่า เขาได้ใช้ชีวิตเพื่อเกียรติสิริของตัวเองแทนที่จะเป็นพระสิริของพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนจะเกิดขึ้นเมื่อผู้คนตกใจกับความชั่วร้ายในโลกของพวกเขา และยังตกใจกับระดับที่พวกเขาได้ใช้ชีวิตอย่างคนขโมยเกียรติสง่าราศี เรียกร้องสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแต่ผู้เดียวมาเป็นของตัวเอง การสอนให้คนที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเองและบูชารูปเคารพนั้น อยู่ร่วมกันอย่างสงบในชีวิตสมรสจะเกิดประโยชน์อันใดที่ยั่งยืน? การช่วยให้คนที่ซึมเศร้าลุกขึ้นมาใช้ชีวิตต่อไปได้ โดยที่แก่นแท้ของความซึมเศร้านั้นยังไม่ได้รับการแก้ไข จะเกิดประโยชน์อันใดที่ยั่งยืน?

องค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์ทรงเป็นพระเจ้าผู้หวงแหน พระองค์ไม่พอพระทัยกับการที่ด้านนอกของถ้วยชามถูกขัดเงา ในขณะที่ด้านในยังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลง (มัทธิว 23:25) พันธกิจการรับใช้ส่วนตัวตามหลักพระคัมภีร์ต้องมุ่งไปสู่ประเด็นเรื่องเกียรติสิริและการนมัสการเสมอ คำถามพื้นฐานที่สุดในพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวทั้งหมดคือ “คุณกำลังมีชีวิตอยู่เพื่อเกียรติสิริของใคร?”

5. *ผลลัพธ์คืออะไร?* คำถามนี้พยายามค้นหาผลที่ตามมา (กาลาเทีย 6:7) รวมถึงวิธีการที่ผลเหล่านี้เป็นผลโดยตรงจากความคิดและแรงจูงใจของจิตใจ เมล็ดพันธุ์ที่ถูกหว่านในจิตใจจะเติบโตเป็นผลบางอย่างในชีวิตของคนๆ นั้น เราทุกคนล้วนมีทักษะในการปฏิเสธผลผลิตของตัวเอง (“ถ้าคุณมีลูกแบบนี้ คุณก็ต้องตะโกนใส่พวกเขาเหมือนกันแหละ!” “เขาแค่กดปุ่มของผมน่ะ!” “ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบนั้น”) เราจำเป็นต้องช่วยให้ผู้คนตรวจสอบผลในชีวิตของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงระหว่างผลผลิตของพวกเขากับความคิดและแรงจูงใจในจิตใจของพวกเขา

เราต้องการให้พระเจ้าใช้เราเพื่อมอบสองสิ่งให้กับผู้คน สิ่งแรกคือจิตสำนึกเรื่องการเก็บเกี่ยว เมื่อผู้คนเข้าใจว่าทุกวันพวกเขาหว่านเมล็ดพันธุ์และเก็บเกี่ยวผลจากเมล็ดพันธุ์ที่พวกเขาได้หว่านไว้ สิ่งที่สองคือจิตสำนึกเรื่องการลงทุน เมื่อเรายอมรับคำสอนของพระคริสต์ว่าชีวิตของเราถูกหล่อหลอมโดยทรัพย์สมบัติที่เราลงทุนไว้ ทุกวันเราลงทุนในบางสิ่ง และใช้ชีวิตอยู่

กับผลตอบแทนจากการลงทุนก่อนหน้านี้ เป้าหมายของเราคือให้ผู้คน “เป็นเจ้าของ” การเก็บเกี่ยวผลผลิตของตนและผลตอบแทนจากการลงทุนของตน

ขณะที่เราช่วยให้ผู้คนพิจารณาสิ่งเหล่านี้ เราต้องจำไว้ว่า โดยทั่วไป การได้มาซึ่งความเข้าใจลึกซึ้งอันเป็นส่วนตัวนั้น เป็นกระบวนการ สิ่งนี้อาจไม่เกิดขึ้นจากการนั่งคุยครั้งเดียว หรือแม้แต่ในขณะที่อยู่ต่อหน้าคุณ ตราบใดที่ผู้คนยินดีที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ คุณก็สามารถทำงานเพื่อปรับเปลี่ยนความสนใจของพวกเขาให้มุ่งไปสู่จิตใจและผลของมัน

การให้ผู้คนตอบคำถามเหล่านี้ในรูปแบบบันทึกประจำวันอาจเป็นประโยชน์ โดยปกติแล้ว ผมจะขอให้ผู้คนระบุสองถึงสามสถานการณ์หรือความสัมพันธ์ที่เป็นต้นเหตุให้เขารู้สึกต้องต่อสู้ดิ้นรนเป็นประจำ จากนั้น ผมขอให้พวกเขาเขียนบันทึกเกี่ยวกับการต่อสู้ดิ้นรนเหล่านั้นโดยใช้คำถามห้าข้อที่ระบุไว้ข้างต้นเป็นเวลาสองถึงสามสัปดาห์ แล้วผมจะนำบันทึกมาอ่าน ไฮไลท์ประเด็นและรูปแบบต่างๆ เมื่อเราพบกันครั้งต่อไป ผมจะคืนบันทึกให้พวกเขาและขอให้พวกเขาอ่านต่อหน้าผมและตอบสนอง พระเจ้าทรงใช้วิธีการง่ายๆ นี้เพื่อเปิดตาของผู้คนให้เห็นสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า

ครั้งหนึ่งผมกำลังคุยกับชายคนหนึ่งที่โกรธจัด แต่เขาไม่เห็นว่าตัวเองโกรธอยู่ เขาได้ผลักไสเพื่อนทั้งหมด ครอบครัว และเพื่อนร่วมงานออกไป แต่กลับมองว่าตนเองถูกทอดทิ้งอย่างไม่เป็นธรรม ทุกครั้งที่ผมพยายามพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับความโกรธของเขา เขาก็หงุดหงิด ดังนั้นผมจึงขอให้เขาทำบันทึกคำถามห้าข้อเป็นเวลาสามสัปดาห์ เมื่อเขานำบันทึกมาให้ผม ผมได้ขีดเส้นใต้รากเหง้าและเหตุการณ์ของความโกรธทั้งหมดด้วยปากกาสีแดง เมื่อผมทำเสร็จ บันทึกนั้นแทบจะเป็นสีแดงทั้งหมด! เมื่อเราพบกันครั้งต่อไป เขาอ่านบันทึกเป็นเวลาสองสามนาที จากนั้นด้วยดวงตาที่ชื้นไปด้วยน้ำตา เขาพูดว่า “คนที่เขียนบันทึกนี้เป็นคนที่โกรธมาก!” หน้าต่างแห่งความเข้าใจตนเองนั้นได้กลายเป็นประตูสู่การเปลี่ยนแปลงสำหรับชายคนนั้น เขาเริ่มเห็นวิธีที่เขาได้ใช้ชีวิตอย่างเห็นแก่ตัวและเรียกร้อง ไม่เคยยอมให้ผู้คนทำตามความคาดหวังของเขา เขาเริ่มเห็นว่าทัศนคติชอบตัดสินของเขาทำให้เขาเป็นคนที่อยู่ด้วยยากมาก เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เขาเริ่มใช้ชีวิตด้วยตาที่เปิดกว้าง[10]

เมื่อคุณส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ คุณกำลังทำงานของทูตอยู่ คุณกำลังทำให้การทรงสถิตอยู่ของพระเมสสิยาห์เป็นรูปธรรม พระองค์คือผู้ประทานการมอง

10 สำหรับการอ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้การบ้าน ในแต่ละขั้นตอนของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล ดูภาคผนวก 4-5

เห็นแก่ผู้ที่อยู่ในความมืดฝ่ายจิตวิญญาณ เมื่อครั้งที่พระคริสต์ได้ประทานการมองเห็นแก่คนตาบอดขณะทรงพระชนม์อยู่บนโลก พระองค์ยังได้ประทานอุปมาแก่เราเกี่ยวกับพระราชกิจของพระองค์กับคนบาปทุกคนที่ตามืดบอดซึ่งมาหาพระองค์ด้วยความถ่อมใจ การมองเห็นเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการเปลี่ยนแปลง เป็นจุดเริ่มต้นของความเศร้าโศก ไม่เพียงแต่สำหรับสิ่งที่ผมได้ประสบพบเจอมา แต่ยังรวมถึงวิธีการที่ผมได้ขโมยเกียรติสิริที่เป็นของพระเจ้า และวิธีที่ผมเรียกร้องให้ตนเองเป็นศูนย์กลางของโลกของผมเอง รวมทั้งโลกของคนอื่นด้วย ความเข้าใจเช่นนี้ทำลายรูปเคารพของเรา เปิดโปงข้อโต้แย้งและคำโกหกที่เห็นแก่ตัว ซึ่งได้ซ่อนการรูปเคารพนั้นไว้นานเกินไป

กระบวนการเผชิญหน้าเริ่มต้นด้วยการให้ผู้คนเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงพฤติกรรมของตน รวมทั้งระบบการนมัสการที่กำกับพฤติกรรมนั้นด้วย ขั้นตอนนี้สำคัญมากและไม่ควรเร่งรีบ

2. สารภาพ

นี่เป็นขั้นตอนต่อไปที่สมเหตุสมผลในกระบวนการเผชิญหน้า หากผู้คนได้มองดูตัวเองในกระจกเงาแห่งพระคัมภีร์ พวกเขาควรจะสามารถระบุบาปของจิตใจและพฤติกรรมที่จำเป็นต้องสารภาพได้ จิมควรจะเห็นถึงจิตวิญญาณแห่งการเรียกร้องสิทธิ์ที่ทำให้เขาขโมยจากที่ทำงานโดยไม่รู้สึกผิด เขาควรจะตระหนักว่าเขามองดูชีวิตที่เต็มไปด้วยพระพรแต่กลับเห็นแต่ความขาดแคลน พร้อมกับความเข้าใจเกี่ยวกับจิตใจของเขา เขาควรจะสามารถเห็นการตอบสนองมากมายที่เกิดจากสิ่งเหล่านั้น

ปัญหาสำหรับคนบาปคือ การสารภาพเป็นเรื่องยาก เราทุกคนมีวิธีปลดตัวเองออกจากความรับผิดชอบ เมื่อแสงแห่งความจริงส่องมาที่เรา เราจะปฏิเสธ เล่าประวัติใหม่ อธิบาย กล่าวหา โทษ ป้องกันตัว โต้เถียง หาเหตุผล หรือซ่อนตัวโดยสัญชาตญาณ แต่การสารภาพก็จำเป็นต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลง นี่เป็นเวลาที่ผู้คนยอมรับสิ่งซึ่งอยู่ในใจของพวกเขาและรับผิดชอบต่อสิ่งซึ่งพวกเขาได้ทำ ดังนั้นเราไม่ควรสันนิษฐานว่าผู้คนกำลังสารภาพต่อพระเจ้า และเราไม่ควรปล่อยให้คำพูดในการเผชิญหน้าของเราทำหน้าที่สารภาพแทนพวกเขา เราควรเรียกร้องให้ผู้คนสารภาพโดยไม่มีคำว่า “แต่” และ “ถ้าเพียงแค่” การสารภาพเตือนผู้คนว่า ชีวิตและจิตใจของพวกเขาเป็นของพระเจ้า และการนมัสการที่ผิดก็อยู่เบื้องหลังบาปที่แสดงออกเป็นพฤติกรรม การสารภาพที่แท้จริงไหลล้นจากการนมัสการและนำไปสู่การนมัสการพระเจ้าที่ลึกซึ้งและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในฐานะทูตของพระคริสต์ เราพยายามนำผู้คนให้พูดคำสารภาพที่ถ่อมใจและเฉพาะเจาะจงต่อพระเจ้า เรายังจำเป็นต้องสนับสนุนให้พวกเขาระบุถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบจากบาปของพวกเขา และขอการอภัยจากคนเหล่านั้น เราควรนำพวกเขาให้อธิษฐาน ยอมรับบาปของพวกเขา และแสวงหาการอภัยและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ในการทำเช่นนี้ เราต้องจัดการกับจิตใจของเราเองด้วย ดังที่เราได้เห็นแล้ว เราจะได้รับผลกระทบจากบาปของคนที่เรารับใช้ สำหรับการให้คำปรึกษาที่เป็นทางการมากขึ้น คนที่คิดว่าตัวเองรู้ทุกอย่าง ชอบควบคุมและชอบโต้เถียงนั้นจะทำตัวหยาบคาย ไม่ให้เกียรติ และเป็นปฏิปักษ์ หลังจากผ่านไปสองสามครั้ง เราอาจหวังให้เกิดการยกเลิกนัดได้ง่าย ๆ! บางทีพี่น้องบางคนในพระคริสต์ก็มักจะขอคำแนะนำจากคุณ แต่ไม่เคยนำไปปฏิบัติ ซ้ำร้ายก็ยังคงโทรหาคุณในยามฉุกเฉินที่ตัวเองก่อเรื่องขึ้น เราจำเป็นต้องยอมรับว่าเราเองก็เป็นคนบาป และการตอบสนองของเราไม่ได้สะท้อนถึงพระลักษณะของพระคริสต์เสมอไป หากเราไม่ซื่อสัตย์และกลับใจจากบาปของเรา เราจะไม่เรียกใครให้ออกจากบาปของพวกเขา แต่เราจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของวงจรนั้นอย่างแนบเนียนแทน

หากเราไม่จัดการกับการทดลองใจทั่วไปที่มักเกิดขึ้นในพันธกิจ (อาทิ ความชอบธรรมในตนเอง การตัดสินและการประณามที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ ความขมขื่นและความโกรธ ความไม่อดทน การขาดความอ่อนโยน) เราจะบิดเบือนกระบวนการสารภาพ คุณเคยสังเกตไหมว่า วิธีที่เราทำบาปต่อผู้คนในพันธกิจนั้นมีลักษณะคล้ายการสารภาพปลอม ๆ? การเก็บความขมขื่นต่อผู้คนเป็น*เหมือนการสารภาพบาปของพวกเขาต่อตัวคุณเอง* ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความโกรธเป็นเหมือน*การสารภาพบาปของพวกเขาต่อพระเจ้า* โดยไม่พอใจที่พระองค์ยังไม่ได้ทำอะไร และทำตัวเป็นผู้พิพากษาแทนพระองค์ การนินทาเป็น*การสารภาพบาปของพวกเขาต่อคนอื่น* แต่ละอย่างนี้อาจอยู่ในรูปแบบที่แยบยลในใจของเรา บิดเบือนทำลายพันธกิจที่พระเจ้าต้องการทำผ่านเรา เราไม่ได้รู้สึกยินดีเสมอไปกับความจริงที่ว่า พระเจ้าจะทรงฟ้องใจผู้คน นำพวกเขาสู่การกลับใจ ให้อภัยพวกเขา และดึงพวกเขาเข้าสู่การสามัคคีธรรมที่ได้รับการฟื้นฟูกับพระองค์ บางครั้งเราเป็นเหมือนโยนาห์ ผู้โกรธเคืองหลังจากชาวนีนะเวห์ได้กลับใจ

> *“แต่เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ ท่านจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่าจะเป็นเช่นนี้*

ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นเหตุให้ข้าพระองค์รีบหนีไปเมืองทารชิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและพระกรุณา กริ้วช้า และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และเปลี่ยนพระทัยไม่ลงโทษ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะฉะนั้น เวลานี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่'" (โยนาห์ 4:1-3)

โยนาห์กำลังพูดว่า "นี่แหละคือเหตุผลที่ผมไม่อยากไปนีนะเวห์ ผมรู้อยู่แล้วว่าพระองค์จะทรงให้อภัยคนพวกนี้! พวกเขาไม่สมควรได้รับการอภัยจากพระองค์ พวกเขาสมควรได้รับการพิพากษา! ตอนนี้พวกเขาลอยนวลไปแล้ว!" ผมอยากพูดได้ว่าผมไม่เคยรู้สึกแบบนั้นกับใครเลย แต่ความจริงก็คือ ผมเคยรู้สึกแบบนั้น บ่อยครั้ง คนที่ต้องการให้เราทำพันธกิจรับใช้ด้วยมากที่สุด กลับเป็นคนที่รับใช้ได้ยากที่สุดในช่วงเวลาเหล่านั้น เป็นเรื่องง่ายมากที่เราจะกลายเป็นอุปสรรค แทนที่จะเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าในการนำพวกเขาสู่การกลับใจอย่างสุดใจ ขณะที่เราเรียกคนอื่นให้สารภาพ เราจำเป็นต้องสารภาพบาปในใจของเราเองไปพร้อม ๆ กันด้วย

3. ความมุ่งมั่น

การพิจารณาและการสารภาพประกอบเป็นด้าน "ถอดทิ้ง" ตัวเก่าของกระบวนการเผชิญหน้า (ดู เอเฟซัส 4:22-24) ความมุ่งมั่นเป็นขั้นตอนแรกของระยะ "สวมใส่" สภาพใหม่ของการกลับใจ คำถามที่ควรถามในขั้นตอนนี้อาจรวมถึง "พระเจ้ากำลังเรียกคนนี้ให้มีวิถีชีวิตและความคิดใหม่ ๆ ที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงในด้านใดบ้าง? ความปรารถนาใดในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าต้องการให้ควบคุมจิตใจของจิมขณะที่เขาจัดการกับความสัมพันธ์ในคริสตจักรและในที่ทำงานของเขา? พระเจ้ากำลังเรียกเขาให้รักและรับใช้ผู้อื่นในวิธีใหม่ ๆ อย่างไรบ้าง? พระเจ้ากำลังเรียกจิมให้ชดใช้ในขั้นตอนใดบ้าง? เขาควรแทรกนิสัยใหม่ใดเข้าไปในกิจวัตรประจำวันของเขา? เขามุ่งมั่นกับสิ่งเหล่านี้หรือไม่?"

อย่าทำให้การทรงเรียกของพระเจ้าสำหรับความมุ่งมั่นที่เป็นรูปธรรมของจิตใจและชีวิตอ่อนลง ความมุ่งมั่นของผู้คนควรมุ่งไปที่พระเจ้า และไม่ใช่เพียงแค่การต่อรองในแนวราบ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ชีวิตของตนง่ายขึ้นและดีขึ้น พระเจ้าทรงคู่ควรกับการนมัสการของพวกเขาแม้ว่าสถานการณ์ของพวกเขาจะยังคงเหมือนเดิม หากบาปที่สารภาพนั้นเป็นสิ่งที่ทำต่อพระเจ้า ก็ต้องมุ่งมั่นที่จะทำต่อพระองค์ด้วย

หากบุคคลนั้นได้มีชีวิตอยู่เพื่อเกียรติสิริสง่าราศีของตนเอง วิถีชีวิตใหม่ต้องมีรากฐานอยู่ในความกระตือรือร้นที่จะถวายพระสิริแด่พระเจ้าและในความตั้งใจที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ ความมุ่งมั่นตามพระคัมภีร์นั้นลึกซึ้งกว่าการเรียนรู้สิ่งที่ได้เคยทำร้ายชีวิตของเราง และการทำสิ่งต่างๆ ที่จะทำให้มันดีขึ้น ความมุ่งมั่นแบบ “ฉันจะได้อะไรจากเรื่องนี้” โดยพื้นฐานแล้ว เป็นการกราบไหว้บูชารูปเคารพเดิมในรูปแบบใหม่

ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงปฏิเสธความมุ่งมั่นแบบผิวเผินเช่นนี้ พระองค์ไม่ทรงเต็มพระทัยที่จะรับสิ่งใดที่น้อยกว่าจิตใจของเรา (ดู อิสยาห์ 1:10-20; 29:13; และมัทธิว 23)

4. การเปลี่ยนแปลง

เป็นเรื่องง่ายที่จะสันนิษฐานว่าการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว เพราะบุคคลนั้นได้เกิดความเข้าใจและได้ให้คำมั่นสัญญาจะมุ่งมั่นทำสิ่งใหม่ๆ นี่อาจทำให้เราหยุดกระบวนการเผชิญหน้าก่อนเวลาอันควร แต่การเปลี่ยนแปลงจะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นจริง! การเปลี่ยนแปลง—ไม่ใช่ความเข้าใจส่วนตัวในเชิงลึกหรือความมุ่งมั่น—คือเป้าหมายของการเผชิญหน้า ความเข้าใจเชิงลึกและความมุ่งมั่นเป็นเพียงขั้นตอนสู่ชีวิตที่ดำเนินอยู่ในการนมัการพระเจ้า เราต้องช่วยผู้คนให้นำความเข้าใจและความมุ่งมั่นไปประยุกต์ใช้กับชีวิตของพวกเขา หากความมุ่งมั่นเน้นที่ “อะไร” การเปลี่ยนแปลงจะเน้นที่ “อย่างไร”

จิมจะแสดงการขอบคุณต่อพระเจ้าและต่อผู้อื่นอย่างไร? เขาจะรวมนิสัยใหม่ๆ เข้าไปในกิจวัตรประจำวันของเขาอย่างไรเพื่อทำลายระยะห่างจากเพื่อนๆ และครอบครัวคริสตจักรของเขา? การเปลี่ยนแปลงนำความมุ่งมั่นใหม่ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์และความสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน

หากเราต้องการให้คำพูดของเราเป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงในการเผชิญหน้า เราจำเป็นต้องมีทิศทาง ขั้นตอนทั้งสี่นี้ให้แผนที่นำทางเรา

1. *การพิจารณา* พระเจ้าต้องการให้บุคคลนั้นเห็นอะไร?
2. *การสารภาพ* พระเจ้าต้องการให้บุคคลนั้นยอมรับและสารภาพอะไร?
3. *ความมุ่งมั่น* พระเจ้ากำลังเรียกบุคคลนี้ให้มีวิถีชีวิตใหม่ๆ อะไรบ้าง?
4. *การเปลี่ยนแปลง* ควรนำความมุ่งมั่นใหม่เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันอย่างไร?

วิธีการเผชิญหน้าตามหลักพระคัมภีร์

เช่นเดียวกับทุกแง่มุมอื่นๆ ของพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว การเผชิญหน้าต้องถูกหล่อหลอมโดยเป้าหมายตามพระคัมภีร์เท่านั้น และต้องดำเนินการโดยวิธีการตามพระคัมภีร์ด้วย เราจำเป็นต้องค้นพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่องเพื่อหาศาสนศาสตร์และระเบียบวิธีของการทำพันธกิจการรับใช้ที่พระคัมภีร์เปิดเผย ตัวอย่างเช่น เมื่อเปาโลสอนสมาชิกของพระกายให้รับใช้ซึ่งกันและกัน เขากล่าวว่า “จงพูดความจริง [เนื้อหา] ด้วยความรัก [วิธีการ]” ทั้งสองอย่างมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ความจริงที่ไม่ได้ถูกพูดด้วยความรักจะไม่ใช่ความจริงอีกต่อไป เพราะถูกบิดเบือนด้วยเป้าหมายอื่นๆ ของมนุษย์ ความรักที่ไม่ได้ถูกนำทางโดยความจริงจะไม่ใช่ความรักอีกต่อไป เพราะถูกแยกออกจากพระประสงค์ของพระเจ้า เมื่อเราเข้าใจเป้าหมายของการเผชิญหน้าและขั้นตอนของกระบวนการแล้ว เราสามารถถามได้ว่าพระคัมภีร์เรียกร้องให้เราเผชิญหน้ากันอย่างไร

ขอย้ำอีกครั้งว่าเราไม่ได้สนับสนุนการเผชิญหน้าแบบ “อ่านกฎระเบียบ” ซึ่งผู้รับนิ่งเงียบและผู้เผชิญหน้าวางรายการความผิดออกมา ในพระคัมภีร์ รูปแบบการเผชิญหน้าที่พบบ่อยกว่าคือการมีปฏิสัมพันธ์ ผู้เผชิญหน้ายืนเคียงข้างบุคคลนั้น ช่วยให้เขาเห็น เล่าเรื่องราว ถามคำถาม ดึงคำตอบออกมา และจากนั้นเรียกร้องการตอบสนอง การเผชิญหน้ามีโครงสร้างเป็นการพูดคุยสนทนามากกว่า พระคริสต์ทรงใช้วิธีการเผชิญหน้านี้อย่างน่าประทับใจในคำอุปมาของพระองค์ (ดู ลูกา 7:36-50; 14:1-14) พระองค์ตรัสเพื่อให้ผู้คนเห็น และในการเห็นนั้น พวกเขาอาจสารภาพ และในการสารภาพ พวกเขาอาจกลับใจ พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับบรรดาทัศนคติ ความเชื่อ และการกระทำที่ทรงพลัง แต่ในวิธีที่แตกต่างอย่างมากจากฉากการเผชิญหน้าที่ตึงเครียดของเรา

อีกตัวอย่างหนึ่งของการเผชิญหน้าอย่างมีปฏิสัมพันธ์อยู่ใน 2 ซามูเอล 12:1-7

> *“พระยาห์เวห์ทรงใช้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและทูลพระองค์ว่า ‘ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและโคมากมาย แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเล็ก ๆ ตัวเดียวที่เขาซื้อมา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้ มันเติบโตมากับเขาและบรรดาบุตรของเขา มันกินอาหารที่เขากิน และดื่มจากถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา*

ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งเดินทางมา เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือโคของเขามาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมานั้น จึงเอาแกะตัวเมียของคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยม'

ดาวิดกริ้วคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า 'พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คนที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย และจะต้องคืนลูกแกะตัวเมียให้สี่เท่าเพราะเขาได้ทำสิ่งนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีความเมตตา'

นาธันจึงทูลดาวิดว่า 'ฝ่าพระบาทนั่นแหละคือชายคนนั้น'"

เมื่อนาธันถูกเรียกให้ไปเผชิญหน้ากับกษัตริย์ผู้ได้ลงมือฆาตกรรมและล่วงประเวณี เขาไม่ได้บุกเข้าไปในห้องบัลลังก์แล้วอ่านรายการข้อกล่าวหา เป้าหมายของเขาคือช่วยให้ดาวิดเห็นสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปและช่วยให้ดาวิดกลับใจใหม่ ดังนั้นวิธีที่เขาเผชิญหน้ากับดาวิดจึงแตกต่างอย่างมากจากสิ่งที่เรามักทำกัน วิธีการของนาธันนั้นน่าสนใจอย่างน้อยสิบสองแง่มุม

1. สังเกตความร้ายแรงของปัญหา นาธันไม่ได้แค่ให้ "คำแนะนำทางจิตวิญญาณ" ดาวิดได้ลงมือฆาตกรรมและล่วงประเวณี
2. สังเกตระดับของความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณ ดาวิดเป็นกษัตริย์ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ แต่เขาไม่เพียงแต่ล่วงประเวณีกับนางบัทเชบาและฆ่าสามีของนาง เขายังนำนางเข้ามาอยู่ในวังด้วย ยิ่งความบาปร้ายแรงเพียงใด ความมืดบอดที่ปกปิดความบาปนั้นก็ยิ่งลึกล้ำเพียงนั้น นี่คือเหตุผลที่คุณไม่ควรพอใจแค่การตักเตือนหรืออ่านข้อกล่าวหา คุณไม่ได้จัดการแค่กับความบาปของบุคคลนั้นเท่านั้น แต่ยังต้องจัดการกับความมืดบอดที่ปกป้องตัวเอง ซึ่งปิดบังความบาปจากสายตาของเขาด้วย คนที่คุณถูกเรียกให้ไปเผชิญหน้านั้นมักจะทั้งมืดบอดอย่างดื้อรั้นและดื้อรั้นอย่างมืดบอด หากเขาจะสารภาพและหันกลับ เขาจำเป็นต้อง*เห็น*สิ่งที่ตนได้กระทำลงไป เราจำเป็นต้องใช้วิธีการเผชิญหน้าที่ช่วยให้เขาเห็นสิ่งนั้นได้
3. ไม่มีหลักฐานว่านาธันเข้าไปในท้องพระโรงด้วยดวงตาจ้องขมึง เส้นเลือดปูดโปน ชี้นิ้ว และพูดเสียงดังลั่น ("ดาวิด เจ้าเป็นฆาตกรและเป็นคนล่วงประเวณี!") ที่จริงแล้ว คุณอาจรู้สึกไม่สบายใจกับท่าทีที่อดทนของนาธัน
4. นาธันยืนอยู่ต่อหน้าดาวิดและเล่าเรื่องราว ซึ่งเป็นอุปมาอุปไมยที่ถูกแต่งขึ้นเพื่อเปิดตาใจของดาวิด

5. สังเกตว่าเรื่องราวนั้นสร้างขึ้นจากหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของดาวิด (แกะ) หากเราใส่ใจ เราสามารถเรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับบุคคลหนึ่งที่จะช่วยเราเมื่อถึงเวลาที่ต้องเผชิญหน้า อุปมาไม่จำเป็นต้องน่าตื่นเต้นหรือสะเทือนใจ บางครั้งการใช้รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ จากชีวิตของคนคนหนึ่งเพื่อสาธิตหลักการในพระคัมภีร์หรือเปิดเผยความบาป อาจได้ผลดีกว่าเรื่องราวยาว ๆ ที่น่าตื่นเต้น

   ชายขี้โมโหที่ผมเคยกล่าวถึงก่อนหน้านี้มองไม่เห็นสิ่งที่เขากำลังทำกับครอบครัว เขาเป็นหัวหน้าแผนกคอมพิวเตอร์ในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง และเขาต้องการให้ครอบครัวตอบสนองเขาแบบเดียวกับที่เขาได้รับจากคอมพิวเตอร์ เขาไม่ต้องการพูดคุยหรือความสัมพันธ์ แค่ต้องการให้ทำทันทีเมื่อเขาออกคำสั่งที่ชัดเจน ผมใช้อุปมาเรื่อง “การกดปุ่มซ้ำ” เพื่อช่วยให้เขาเห็นสิ่งที่เขากำลังทำ วิถีชีวิตของเขาที่บ้านขาดความรักและความอดทนที่เสียสละตนเอง ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้สามีและพ่อแสดงออก แต่เขามองไม่เห็นเพราะครอบครัวของเขา “เป็นระเบียบเรียบร้อย” พระเจ้าทรงใช้อุปมาเรื่องปุ่มเพื่อเปิดตาของเขา

   หลายสัปดาห์หลังจากที่ผมใช้อุปมานี้เป็นครั้งแรก ชายคนนี้พูดกับผมว่า “คุณรู้ไหม คุณทำให้งานของผมเสียไปเลย! ทุกครั้งที่ผมนั่งลงที่คอมพิวเตอร์ ผมคิดถึงสิ่งที่ผมได้ทำกับครอบครัว และผมขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า” คำตอบของผมคือ “สรรเสริญพระเจ้า!” เมื่อคุณใช้ส่วนต่าง ๆ ในชีวิตของคนคนหนึ่งเป็นเครื่องมือช่วยให้เขาเห็น สิ่งเหล่านั้นจะยังคงเตือนใจเขาอีกนานหลังจากที่คุณพูดจบแล้ว นี่ช่วยให้ผู้คนมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องกับสิ่งที่พระเจ้าต้องการแสดงให้พวกเขาเห็น
6. ในรูปแบบการเผชิญหน้าแบบมีปฏิสัมพันธ์ของนาธัน จุดเน้นอยู่ที่เรื่องราว โดยมีเป้าหมายเพื่อกระตุ้นให้ดาวิดเห็นสิ่งที่เขามองไม่เห็นมาก่อน
7. สังเกตว่าเรื่องราวนั้นมีรายละเอียดน้อย แต่มีการประยุกต์ใช้ที่เฉพาะเจาะจงมาก เรื่องราวไม่ใช่เป้าหมาย แต่เป็นวิธีการไปสู่เป้าหมาย เรื่องต้องชี้ชัดพอที่จะเจาะทะลุชั้นของความมืดบอดและเปิดเผยจิตใจ
8. เรื่องราวบรรลุเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดปฏิกิริยาในใจ “ดาวิดกริ้วคนนั้นมาก” (ข้อ 5)
9. สังเกตว่าดาวิดเป็นคนแรกที่พูดหลังจากเรื่องราวจบลง เขาเข้าใจประเด็นของเรื่องและกล่าว“คนที่ทำเช่นนั้นสมควรตาย” (ข้อ 5) เรื่องราวนำให้ดาวิดเผชิญหน้ากับตัวเอง แม้ก่อนที่เขาจะตระหนักบทประยุกต์ใช้กับชีวิตของตนเอง

10. หลังจากดาวิดได้เผชิญหน้ากับตนเอง นาธันก็ตามด้วยการประยุกต์ใช้เรื่องราวกับความบาปของดาวิดอย่างเจาะจง ด้วยเรื่องการล่วงประเวณีและฆาตกรรมของเขา (ข้อ 7-12)
11. จากนั้นดาวิดกล่าวคำสารภาพที่ชัดเจน ปราศจากการโยนความผิดหรือการแก้ตัว (ข้อ 13)
12. นาธันจบด้วยการยืนยันการอภัยโทษของพระเจ้าและผลที่ตามมาจากความบาปของเขา (ข้อ 13-14)

การทำพันธกิจรับใช้อย่างชาญฉลาดของผู้เผยพระวจนะคนนี้นำเสนอแบบอย่างที่ยอดเยี่ยมของการเผชิญหน้าตามหลักพระคัมภีร์ พระกิตติคุณนำแบบอย่างเดียวกันนี้ให้เราเห็นผ่านการรับใช้ของพระคริสต์ อีกครั้ง เนื่องจากพระเยซูทรงแสวงหาที่จะเปิดตาผู้คนและนำพวกเขาสู่การกลับใจใหม่ การเผชิญหน้าจึงเป็นแบบมีปฏิสัมพันธ์ พระองค์ทรงเล่าเรื่องราว ถามและตอบคำถาม ชี้นำความคิดของผู้คนเข้าสู่การสนทนา ใช้อุปมาที่สร้างสรรค์ และรอคอยการตอบสนองที่นำไปสู่การเผชิญหน้ากับตนเอง ทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพื่อนำไปสู่การเข้าใจตนเองอย่างลึกซึ้งและการกลับใจใหม่จากใจ

ในการพูดความจริง หลักการคือต้องเริ่มต้นด้วยการมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งรวมถึง

การสื่อสารสองทาง ต้องเชิญชวนให้คนที่กำลังถูกเผชิญหน้าได้พูด นี่เป็นวิธีเดียวที่จะรู้ว่าเขาเข้าใจสิ่งที่คุณชี้ให้เห็นหรือไม่ เขายอมรับสิ่งที่ต้องยอมรับและสารภาพหรือไม่ และเขามุ่งมั่นที่จะดำเนินชีวิตในแนวทางใหม่หรือไม่

การใช้อุปมา อุปมาคือสิ่งที่คุ้นเคยซึ่งถูกใช้เพื่อสื่อสารแนวคิดที่ไม่คุ้นเคยนัก พระเจ้าทรงใช้อุปมามากมายเพื่อช่วยให้เราเห็นและรู้จักพระองค์ อุปมาเช่น หิน ป้อมปราการ ดวงอาทิตย์ โล่ ประตู และความสว่าง สอนเราว่าพระเจ้าทรงมั่นคงแน่วแน่ ไม่หวั่นไหว ไม่เปลี่ยนแปลง เป็นผู้ที่เราพักพิงวางใจได้

ในการเผชิญหน้า เราต้องหาสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของบุคคลที่สามารถใช้เป็นภาพประกอบความจริงหรือเปิดเผยความบาปที่เขาจำเป็นต้องเห็น เราต้องถามคำถามว่า “ผมรู้อะไรเกี่ยวกับภูมิหลัง งาน ความสนใจ และประสบการณ์ของคนคนนี้ ที่สามารถให้อุปมาสำหรับผมใช้ได้บ้าง?” อุปมาอาจเป็นการเปรียบเทียบในเรื่องเดียว (“คุณกำลังกดปุ่มซ้ำอีกแล้ว!”) หรือเป็นเรื่องราวที่ยาวขึ้น (“อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดพืช...”)

คำกล่าวที่นำไปสู่การเผชิญหน้ากับตนเอง ที่นี่ คุณกระตุ้นให้บุคคลนั้นเชื่อมโยงระหว่างตัวอย่างของคุณกับชีวิตของเขาเอง อย่าเชื่อมโยงแทนเขา! จิตใจของเขาจำเป็นต้องยอมรับสิ่งที่พระเจ้ากำลังแสดงให้เขาเห็น และโดยปราศจากแรงกดดัน พร้อมที่จะสารภาพและหันหลังให้กับความบาป

*สรุป*ความ ที่นี่ คุณสรุปทั้งหมดที่พระเจ้าต้องการสอนบุคคลนั้นและเรียกร้องให้เขาตอบสนองด้วยความมุ่งมั่นจากใจ ตรวจสอบให้แน่ใจว่าประเด็นต่าง ๆ ชัดเจน และอย่าสันนิษฐานว่าบุคคลนั้นเห็นด้วย ให้หยุดและขอคำมั่นสัญญาที่จะมุ่งมั่นอย่างเฉพาะเจาะจง สื่อสารหลักการทั่วไปของพระคัมภีร์ในแบบที่สามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างเป็นรูปธรรมกับบุคคลนั้นโดยเฉพาะ เพื่อให้เขามีความรู้สึกสำนึกผิดที่ชัดเจน และยังความรู้สึกถึงการทรงเรียกที่ชัดเจนด้วย

การเผชิญหน้าควรเริ่มต้นด้วยการมีปฏิสัมพันธ์เสมอ แต่จะมีบางครั้งที่คุณถูกเรียกให้รับใช้คนที่ดื้อรั้น กบฏ และหยิ่งยโส คนนั้นจะไม่มีส่วนร่วมในการโต้ตอบของการเผชิญหน้าแบบมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยไปมา ดังนั้นเขาจำเป็นต้องได้ยินการประกาศพระประสงค์ของพระเจ้าและได้รับการเตือนให้ตอบสนอง รูปแบบการเผชิญหน้านี้ที่เรียกว่าการประกาศ เป็นสิ่งที่เรามักเชื่อมโยงกับการเผชิญหน้ามากที่สุด แต่ควรสงวนไว้สำหรับผู้ที่ปฏิเสธที่จะทำการตรวจสอบตนเองตามที่การเผชิญหน้าแบบมีปฏิสัมพันธ์เรียกร้อง การประกาศเหมาะสำหรับคนที่คอแข็งและใจแข็งกระด้าง เราควรเริ่มต้นด้วยการมีปฏิสัมพันธ์เสมอ (การมีส่วนร่วมกับบุคคลในการตรวจสอบตนเองอย่างจริงใจ) และเปลี่ยนไปสู่การประกาศ (“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ - ดังนั้นจงกลับใจเถิด”) เมื่อบุคคลนั้นปฏิเสธที่จะฟังและพิจารณาเท่านั้น (ดู มัทธิว 18:15-20; 23:13-39; อาโมส 6)

เป็นพระคุณอันหวานชื่นเมื่อเราถูกล้อมรอบด้วยผู้คนที่รักเราพอที่จะเผชิญหน้ากับเรา นี่คือผู้ที่ไม่เต็มใจปล่อยให้เราหลงหาย ตาบอด สับสน กบฏ และเดินหลงทาง นี่เป็นเครื่องหมายแห่งความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงส่งผู้คนมาช่วยเราให้เห็นและกลับใจใหม่ พระองค์ทรงรักษาความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณของเราบ่อยที่สุดในช่วงเวลาปกติธรรมดาที่เราค่อยๆ ตระหนักรู้เพิ่มขึ้นและค่อยๆ สำนึกผิดมากขึ้น พระองค์ทรงใช้สามีและภรรยา พี่น้องชายหญิง พ่อและแม่ ผู้ปกครองและมัคนายก เพื่อนบ้านและเพื่อน เพื่อทำกิจแห่งอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ทรงเรียกเรา ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด ให้ช่วยกันและกันที่จะเห็นและแสวงหาชีวิตแห่งความเชื่อ

เป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อเราวุ่นวายเกินกว่าจะเห็นความต้องการรอบตัวเรา เป็นเรื่องน่ากลัวเมื่อเราเห็นความผิดเกิดขึ้นแต่กลับตัดทอนความจริง เพราะการ

ตักเตือนด้วยความรักและถ่อมใจนำเราออกนอกขอบเขตของชีวิตที่ปลอดภัยและออกจากความสัมพันธ์แบบผิวเผินของเรา การตอบสนองเหล่านี้เป็นผลของความรักตนเองซึ่งเข้ามาแทนที่ความรักต่อพระเจ้า การรับใช้ด้วยการพูดความจริงด้วยความรักและถ่อมใจตามหลักพระคัมภีร์นั้น เริ่มต้นด้วยการตรวจสอบจิตใจของเราเองก่อนเสมอ

เราได้รับการทรงเรียกให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมแสนสำคัญที่สุดในจักรวาล พระเจ้ากำลังเปลี่ยนแปลงคนที่กบฏและหมกมุ่นกับตนเองให้กลายเป็นผู้ที่แสวงหาความบริสุทธิ์เพื่อเห็นแก่พระสิริของพระองค์ แม้ในขณะที่พวกเขาทนทุกข์ในโลกที่ล้มลง เพื่อจุดประสงค์นี้ พระองค์ทรงเรียกเราให้เรียกคนบาปสู่การกลับใจใหม่ โดยแสดงถึงการทรงสถิตและพระราชกิจของพระองค์ให้เป็นรูปธรรม[11]

11 สำหรับการอภิปรายเพิ่มเติม ดู “Speaking Redemptively,” The Journal of Biblical Counseling ฉบับที่ 16.3 (ฤดูใบไม้ผลิ 1998) หน้า 10-18 และ ‘Little’ Sin,” The Journal of Biblical Counseling ฉบับที่ 18.2 (ฤดูหนาว 2000) หน้า 47-52

รัก
รู้จัก
พูด
▶ ทำ

13 การกำหนดวาระ และการแบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด

ผมอายุเพียง 18 ปีเมื่อขอแต่งงานกับภรรยา ผมรักเธอจริง ๆ แต่ยังไม่รู้วิธีรักเธออย่างถูกต้อง เราเป็นคริสเตียนที่มุ่งมั่นและต้องการสร้างชีวิตคู่ตามแบบของพระเจ้า แต่เรายังขาดปัญญาและวุฒิภาวะ เราต้องการคนที่จะช่วยประยุกต์หลักการจากพระคัมภีร์เข้ากับความเป็นจริงในความสัมพันธ์เฉพาะของเรา โชคดีที่เราได้รับคำปรึกษามากมายเกี่ยวกับวิธีนำสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับชีวิตสมรสมาปฏิบัติในชีวิตร่วมกันของเรา ตอนนี้ผ่านมากว่า 30 ปีแล้ว เรายังคงเรียนรู้เพิ่มเติมทุกวันเกี่ยวกับการนำความจริงของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเรา

การเปลี่ยนแปลงเรียกร้องความเข้าใจอันลึกซึ้งในเรื่องของพระเจ้าและการประยุกต์ความจริงเหล่านั้นเข้ากับชีวิตของเราอย่างรอบคอบเสมอ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการตลอดชีวิต ไม่สิ้นสุดจนกว่าเราจะอยู่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น เมื่อเราส่งเสริมให้ผู้คนเปลี่ยนแปลง การจัดการกับความต้องการของช่วงเวลานั้นไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของเรา แต่เป็นการตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเจ้าที่ว่า จง *"ชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อเจ้าจะบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์"* (เลวีนิติ 11:44) เมื่อเราเรียกร้องให้ผู้คนทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขาทำ เราต้องคำนึงถึงจุดหมายปลายทางสูงสุดนี้อยู่เสมอ

หลังจากผ่านไป 30 ปี ผมยังคงเรียนรู้ว่าการรักลูเอลล่า "เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร" (เอเฟซัส 5:25) นั้นหมายความว่าอย่างไร เรายังคงเรียนรู้วิธีผูกพันเรื่องราวของเราลงในเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่กว่าของการไถ่บาป ผมยังคงขอให้ลูเอลล่าให้อภัยผม และเรายังคงมีความเข้าใจผิดกันอยู่ เรายังต้องการคำตักเตือนและยังคงได้รับประโยชน์จากการรับผิดชอบต่อกันและกัน เรายังคงช่วยกันระบุพื้นที่ซึ่งเรามืดบอดฝ่ายวิญญาณจนก้าวออกนอกขอบเขตของพระเจ้า

ในขณะเดียวกัน ปัญญาของเราเพิ่มพูนขึ้นและชีวิตสมรสของเราก็ง่ายขึ้น เราใช้ชีวิตด้วยความมั่นใจที่เราไม่ได้มีในช่วงแรก ๆ เราได้มีประสบการณ์กับความจริงแท้ของพระวจนะและความสัตย์ซื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราได้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพระคุณของพระองค์เพียงพอในยามที่เราอ่อนแอที่สุด เราได้เรียนรู้ว่าการดำเนินชีวิตเพื่อถวายพระสิริแก่พระองค์นั้นส่งผลดีต่อเรา เราได้ระบุรูปเคารพแล้วรูปเคารพเล่า และผลกระทบของสิ่งเหล่านี้ที่มีต่อความสัมพันธ์ของเรา กระนั้น แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงมากมาย เราก็ยังคงอยู่ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงอยู่! และเราได้เรียนรู้ว่าการเพ่งมองจุดหมายปลายทางไว้เสมอเป็นหนทางเดียวที่จะแก้ปัญหาของวันนี้

คุณจะเห็นความจริงของหลักการนี้บ่อยครั้งในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล แทบจะไม่มีครั้งใดที่คุณจะได้จัดการแค่ปัญหาเดิมของคนนั้น คุณจะต้องจัดการกับความยากลำบากในหลายลำดับชั้นอันเกิดจาก “วิธีแก้ปัญหา” ที่มีเพื่อจัดการกับความจำเป็นเฉพาะหน้าเวลานั้น แต่ไม่ได้คำนึงถึงพระประสงค์สูงสุดของพระเจ้า เมื่อคุณเผชิญกับความยากลำบาก ความผิดหวัง หรือวิกฤต ก็ง่ายมากที่คุณจะจับจ้องเฉพาะปัญหาที่อยู่ตรงหน้า การมุ่งมั่นกับเป้าหมายระยะยาวเมื่อคุณกำลังดับไฟที่กำลังไหม้อยู่ ก็เป็นเรื่องยาก นั่นคือเหตุผลที่เราต้องการทั้งปัญญาในภาคปฏิบัติเพื่อประยุกต์ใช้อย่างเฉพาะเจาะจงกับเหตุการณ์ และยังต้องการใครสักคนที่จะเตือนเราอย่างสัตย์ซื่อถึงจุดหมายปลายทางสูงสุดของเรา

เปาโลนำเสนอหลักการของ “การดำเนินชีวิตโดยมองการณ์ไกล” นี้ไว้ใน 2 โครินธ์ 11:1-3

> *“ข้าพเจ้าอยากขอให้ท่านทั้งหลายอดกลั้นต่อความโง่เขลาเล็ก ๆ น้อย ๆ ของข้าพเจ้า แต่ที่จริงท่านก็อดกลั้นอยู่แล้ว พวกท่านจงอดกลั้นต่อข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะว่าข้าพเจ้าหมั้นท่านไว้กับสามีคนเดียว เพื่อถวายพวกท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่า งูนั้นล่อลวงนางเอวาด้วยอุบายของมันอย่างไร ความคิดของท่านทั้งหลายก็จะถูกทำให้หลงไปจากความซื่อ และความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์อย่างนั้น”*

เปาโลเข้าใจชีวิตคริสเตียนจากมุมของศาสนศาสตร์ยุคสุดท้าย นี่หมายความว่าวันนี้เป็นการเตรียมตัวสำหรับวันพรุ่งนี้ และวันพรุ่งนี้เป็นการเตรียมตัวสำหรับสิ่งที่

จะเกิดขึ้นในอนาคต เปาโลกำลังพูดว่า “ผมรู้ว่า ผมได้ดูแลพวกคุณอย่างใกล้ชิด แต่คุณต้องเข้าใจว่าทำไมผมถึงกลัวว่า คุณจะลืมว่าคุณเป็นใคร และคุณได้อยู่ภายใต้สัญญากับผู้ใด” สำหรับเปาโล วิธีเดียวที่จะดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องคือการเข้าใจว่าเราได้ถูกหมั้นหมายแล้ว เราได้ถูกหมั้นไว้กับพระคริสต์ และชีวิตของเราในปัจจุบันนี้คือการเตรียมตัวสำหรับการแต่งงานอันยิ่งใหญ่ที่จะมาถึง

ความยากลำบากในปัจจุบันนี้ ความทุกข์ในปัจจุบันนี้ ความผิดหวังในปัจจุบันนี้ และพระพรในปัจจุบันนี้ ล้วนเป็นการเตรียมตัวสำหรับงานแต่งงาน*ในอนาคต* ประสบการณ์ของเราวันนี้ไม่ได้สะท้อนถึงการละเลยหรือความไม่สัตย์ซื่อของพระเจ้า แต่เป็นการสะท้อนถึงความรักอันหวงแหนของพระองค์ พระเจ้ากำลังเปิดเผยหัวใจเร่ร่อนและจิตใจโง่เขลาของเรา รวมถึงวิธีที่เราไว้วางใจในตัณหาของเรามากกว่าหลักการจากพระวจนะของพระองค์ พระองค์กำลังเรียกเราให้ละทิ้งเกียรติยศสง่าราศีของเราเองเพื่อพระสิริของพระองค์ และสอนเราว่ารูปเคารพที่เราไขว่คว้าจะไม่มีวันทำให้เราพึงพอใจได้ พระองค์กำลังทำให้เราฉลาดขึ้นเมื่อเผชิญการทดลองใจ และตระหนักถึงศัตรูที่แอบซ่อนอยู่ พระองค์กำลังสอนเราให้ดำเนินชีวิตเพื่อสมบัติที่แมลงและสนิมไม่สามารถทำลายได้ และที่ขโมยไม่สามารถขุดเจาะลักเอาไปได้ พระองค์กำลังสอนเราถึงความหมายของการดำเนินชีวิตในแบบที่ตระหนักถึงตัวตนของเราในฐานะบุตรของพระองค์ พระองค์กำลังสอนเราให้ดำเนินชีวิตอย่างเปิดเผยเข้าถึงได้ และถ่อมใจ

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทั้งชีวิตของคุณคือการให้คำปรึกษาก่อนแต่งงาน! คุณเป็นของเจ้าบ่าวที่มีนามว่าอิมมานูเอล และพระเจ้ากำลังเตรียมคุณสำหรับงานแต่งงานที่คุณถูกสร้างและไถ่มาเพื่อสิ่งนี้ ทุกสิ่งที่คุณเผชิญในวันนี้คือการเตรียมตัวก่อนแต่งงาน — การดำเนินชีวิต*ในปัจจุบัน*โดยมองไปถึง*อนาคต*

ในทางตรงกันข้าม บาปทำให้เราโน้มเอียงจะเป็นพวก “ปัจจุบันนิยม” ซึ่งหมายความว่า เราลืมสามสิ่ง เราเป็นใคร (ได้ถูกหมั้นหมายไว้กับพระคริสต์) พระองค์กำลังทำอะไรอยู่ (เตรียมเราให้พร้อมสำหรับงานแต่งงานครั้งสุดท้าย) และเราควรทำอะไร (รักษาความซื่อสัตย์ต่อพระองค์) เมื่อเรามุ่งเน้นเฉพาะสิ่งที่เราต้องการในตอนนี้ เราไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการแก้ปัญหา แต่ยังให้ตนยากลำบากเพิ่มขึ้นด้วย ปัจจัยร่วมทั่วไปในภาวะซึมเศร้าคือความคิดแบบปัจจุบันนิยมที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ความโกรธมักถูกกระตุ้นด้วยความชอบธรรมในตัวเองแบบปัจจุบันนิยม ความกลัวและความวิตกกังวลถูกเสริมกำลังด้วยการหมกมุ่นกับปัจจุบัน วุฒิภาวะและความอดทนถูกทำให้อ่อนแอลงด้วยความคิดที่เน้น “ปัจจุบัน”

การสอนผู้อื่นให้รู้จักแก้ปัญหา*ในปัจจุบัน*โดยมองไปถึง*อนาคต* จึงสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่เราสามารถทำได้ เพราะแนวคิดเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่เราผู้เป็นคนบาปจะทำได้ดีด้วยตัวเอง เรามักจะมองการณ์ใกล้และหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง เราลืมไปว่าเป้าหมายหลักของพระเจ้าไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงสถานการณ์และความสัมพันธ์ของเราเพื่อให้เรามีความสุข แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงเราผ่านสถานการณ์และความสัมพันธ์เพื่อให้เราบริสุทธิ์ เราต้องการคนที่รักพระเจ้าและรักเราพอที่จะเข้ามาช่วยเราจัดการกับความสายตาสั้นฝ่ายวิญญาณของเรา

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่พระคัมภีร์ไม่ได้นำเสนอการหย่าร้างในฐานะทางออกสำหรับปัญหาชีวิตสมรส แม้ว่าการหย่าร้างอาจเป็นผลลัพธ์จากปัญหาชีวิตสมรสก็ตาม การล่วงประเวณีที่ไม่ได้กลับใจอาจเป็นเหตุผลตามพระคัมภีร์ที่จะปลดปล่อยจากพันธสัญญาการสมรส แต่การหย่าร้างไม่ได้แก้ปัญหาที่นำไปสู่การล่วงประเวณี การหย่าร้างเปลี่ยนความสัมพันธ์ สถานการณ์ และสถานที่ แต่ไม่ได้เปลี่ยนหัวใจ คนที่ใช้การหย่าร้างเป็นทางออกมักจะเผชิญปัญหาเดิมซ้ำในความสัมพันธ์ต่อ ๆ มา เพราะสิ่งเดียวที่ต้องเปลี่ยนแปลงยังคงไม่เปลี่ยน นั่นคือตัวพวกเขาเอง! พวกเขาถูกบดบังด้วยความคิดแบบปัจจุบันนิยมของตัวเอง แต่ถ้าพวกเขามองชีวิตสมรสในปัจจุบันเป็นสนามฝึกสำหรับชีวิตสมรส*ในอนาคต* การทดสอบที่พระเจ้าส่งมาก็จะมีความหมายอย่างสมบูรณ์ เมื่อคุณแก้ปัญหาชีวิตสมรสโดยมองไปถึง*อนาคต* คุณจะไม่จัดการกับปัญหาด้วยการแยกจากคู่สมรส คุณจะเรียนรู้ว่าพระเจ้าต้องการเปลี่ยนแปลงคุณอย่างไรเพื่อให้คุณสามารถอยู่กับเขาหรือเธอได้ดีขึ้น การตอบสนองของคุณในปัจจุบันจะถูกหล่อหลอมด้วยมุมมองที่มีถึง*อนาคต*

การยอมแพ้เร็วเกินไป

พวกเราส่วนใหญ่มักถูกล่อลวงให้คิดว่าการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นจริง เราสับสนระหว่างการมีความรู้และความเข้าใจลึกซึ้งเพิ่มขึ้น กับการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่แท้จริง แต่ความเข้าใจลึกซึ้งไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง และไม่ควรสับสนระหว่างความรู้กับปัญญาจากพระคัมภีร์ในภาคปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม ในช่วง 14 ปี ที่ผมสอนในโรงเรียนพระคริสต์ธรรม ผมได้พบนักศึกษาฉลาดหลักแหลมผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนศาสตร์มากมาย แต่พวกเขากลับมีวุฒิภาวะต่ำมากในชีวิตประจำวัน พวกเขามักจะมีช่องว่างขนาดใหญ่ระหว่างศาสนศาสตร์เชิงหลักคำสอนกับศาสนศาสตร์ภาคปฏิบัติ นักศึกษาที่สามารถอธิบายเรื่องอำนาจครอบครองสูงสุดของพระเจ้าได้ อาจถูกครอบงำด้วยความกังวล นักศึกษาที่สามารถอธิบายเรื่องพระสิริของพระเจ้าได้ อาจครอบงำการอภิปรายในชั้นเรียนเพื่อประโยชน์ของ

อัตตาตนเอง ผมได้ให้คำปรึกษานักศึกษาที่สามารถอธิบายหลักคำสอนในพระคัมภีร์เรื่องการชำระให้บริสุทธิ์เชิงพัฒนาการได้ ในขณะที่พวกเขายังคงปรนเปรอโลกลับแห่งตัณหาและบาปทางเพศ ผมได้เห็นผู้ชายหลายคนที่ใกล้จะเรียนจนเตรียมเข้าสู่พันธกิจ แต่ยังไม่ได้เรียนรู้วิธีรักผู้คน นักศึกษาที่สามารถอธิบายคำสอนในพระคัมภีร์เรื่องพระคุณของพระเจ้าได้ กลับเป็นพวกถือกฎเกณฑ์อย่างเข้มงวด ก้าวร้าวและชอบตัดสินผู้อื่น

กล่าวโดยสรุป เราต้องไม่สับสนระหว่างความเข้าใจลึกซึ้งกับการเปลี่ยนแปลง ความเข้าใจลึกซึ้งเป็นจุดเริ่มต้น เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมด แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เราต้องการให้ผู้คนเห็น รู้ และเข้าใจ แต่เราก็ต้องการให้พวกเขาประยุกต์ความเข้าใจนั้นกับชีวิตประจำวันด้วย พระเจ้าเปิดตาเราเพื่อว่า ในการเห็นพระองค์ เราจะติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิดขึ้น นี่หมายความว่าพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลไม่ควรจบลงเร็วเกินไป หากความบริสุทธิ์เป็นเป้าหมายของพระเจ้า เราต้องเต็มใจที่จะช่วยผู้อื่นก้าวผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลง

สำหรับคนจำนวนมาก การรู้ว่าอะไรผิดนั้นง่ายกว่าการรู้วิธีเปลี่ยนแปลงมัน ผมอาจได้สารภาพถึงใจที่เห็นแก่ตัวและกราบไหว้รูปเคารพของผม และเห็นผลของมันในความสัมพันธ์กับภรรยาของผม แต่สิ่งที่ยากกว่าสำหรับผมคือการคิดอย่างชัดเจนสร้างสรรค์เกี่ยวกับวิธีกลับใจและรักเธออย่างแท้จริงด้วยรูปแบบที่เฉพาะเจาะจง ผมอาจเข้าใจหัวข้อหลักของพระคัมภีร์ แต่ผมอาจไม่รู้วิธีใช้หัวข้อเหล่านั้นในบางสถานการณ์และในบางความสัมพันธ์ เราทุกคนต้องการใครสักคนที่จะยืนเคียงข้างเรา ขณะที่เราประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าในชีวิตของเรา

องค์ประกอบที่จำเป็นในการส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง

คุณเคยมีความเข้าใจส่วนตัวอย่างลึกซึ้งแต่ไม่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนหรือไม่? ศาสนศาสตร์ที่คุณได้เรียนรู้มีผลกระทบในภาคปฏิบัติกับคุณเสมอหรือไม่? คุณเคยให้คำมั่นสัญญาที่สูญหายไปในความวุ่นวายของชีวิตหรือไม่? คุณเคยรู้ว่าการเปลี่ยนแปลงบางอย่างจำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่คุณไม่รู้วิธีทำให้มันเกิดขึ้นได้ยังไงหรือไม่? คุณเคยสูญเสียมุมมองเกี่ยวกับอัตลักษณ์ตัวตนของคุณในพระคริสต์เมื่อเผชิญแรงกดดัน การทดลองใจ หรือความทุกข์หรือไม่? คุณเคยได้รับประโยชน์จากการที่มีคนคอยประคับประองให้คุณรับผิดชอบหรือไม่?

ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการของเรา คือ การ**ทำ** การลงมือทำสอนเราถึงวิธีประยุกต์ความจริงที่เราได้เรียนรู้ ความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัวที่เราได้รับ และคำมั่นสัญญาที่เราได้มุ่งมั่นให้ไว้ มาปรับใช้กับชีวิตประจำวันของเรา ขั้นตอนนี้ เราสอนให้

ผู้คนไม่พอใจกับช่องว่างระหว่างศาสนศาสตร์เชิงหลักคำสอนกับศาสนศาสตร์ภาคปฏิบัติของพวกเขา เรานำพวกเขาให้ดำเนินชีวิตตามอัตลักษณ์ของพวกเขาในฐานะบุตรของพระเจ้า ให้อ้างสิทธิ์และสิทธิพิเศษของข่าวประเสริฐ **การลงมือทำ**ฝึกฝนผู้คนในการตัดสินใจ การกระทำ ความสัมพันธ์ และทักษะของการดำเนินชีวิตที่ยึดพระคริสต์เป็นศูนย์กลางตามความเข้าใจในพระคัมภีร์ เรามีโอกาสอันยอดเยี่ยมที่จะสอนผู้คนให้รู้จักแก้ปัญหาตามหลักพระคัมภีร์ และที่จะเปลี่ยนชีวิตของพวกเขาในระยะยาวด้วย

เช่นเดียวกับขั้นตอนอื่น ๆ การจับจ้องเพ่งมองที่ใจยังเป็นสิ่งสำคัญเสมอ ผู้คนที่เริ่มติดตามพระคริสต์ด้วยความเชื่อในทางปฏิบัติ พวกเขาจะเปิดเผยหัวใจของตนมากขึ้นเรื่อย ๆ หากพวกเขาเต็มใจที่จะตรวจสอบใจของตน พวกเขาจะเห็นว่าตนเองมีแนวโน้มที่จะสงสัยเรื่องใด หรือไม่ได้เรียกร้องให้ตนเองคิดตามหลักพระคัมภีร์ตรงไหน พวกเขาจะเห็นว่า ตนเองถูกล่อลวงให้วิ่งไล่ตามสิ่งที่มาแทนที่พระเจ้า และดำเนินชีวิตเพื่อเกียรติสิริของตนเองตรงไหนบ้าง และพวกเขาจะค้นพบว่า ตนเองพร้อมที่จะพบความหวังและความช่วยเหลือในพระคริสต์ หรือตนเองชอบยอมจำนนต่อรูปแบบการลบล้างความผิดให้กับตนเองด้วยการหาข้อแก้ตัว การโยนความผิดและการเขียนประวัติศาสตร์ของตนขึ้นใหม่ เมื่อหัวใจถูกเปิดเผย ผู้คนจึงสามารถเรียนรู้วิธีดำเนินชีวิตที่ “ได้เปลี่ยนแปลงแล้วและกำลังเปลี่ยนแปลง”

เพื่อช่วยผู้คนในด้านเหล่านี้ คุณต้องพยายามทำตามวัตถุประสงค์สี่ประการนี้:

1. *กำหนดเป้าหมายการทำพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลของคุณ* สิ่งนี้ให้ความรู้สึกถึงทิศทาง
2. *แบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด* เมื่อผู้คนประยุกต์ความจริงกับชีวิต ประเด็นเรื่องใครรับผิดชอบอะไรจะเกิดขึ้นเสมอ
3. *ปลูกฝังอัตลักษณ์ตัวตนในพระคริสต์* การเปลี่ยนแปลงเป็นกระบวนการที่ยากลำบาก และผู้คนต้องได้รับการเตือนถึงทรัพยากรและความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่เป็นของพวกเขาในฐานะบุตรของพระเจ้า
4. *ให้การรับผิดชอบร่วมกัน* การเปลี่ยนแปลงต้องการความอดทนบากบั่น ดังนั้นเราทุกคนจึงต้องการการหนุนใจ ความเข้าใจเชิงลึก และคำเตือนที่ระบบการกำกับให้การรับผิดชอบร่วมกันนั้ จัดเตรียมให้

ในบทเรียนนี้ เราจะมาดูสองเป้าหมายแรก

การรู้ว่าคุณกำลังไปที่ไหน

หากคุณกำลังขับรถไปยังสถานที่ใหม่และพบว่าคุณหลงทาง คุณไม่ต้องการคำแนะนำจากคนที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่และไม่รู้จักพื้นที่ ขณะเดียวกัน คุณก็ไม่ต้องการคำแนะนำจากคนที่คุ้นเคยกับพื้นที่มากจนไม่ได้ให้รายละเอียดที่คุณต้องการเพื่อหาเส้นทาง ขณะที่เราช่วยผู้คนกำหนดเส้นทางการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขา เราต้องหลีกเลี่ยงกับดักเดียวกัน เราต้องจำไว้ว่า เป็นไปไม่ได้ที่จะนำคนไปสู่การเปลี่ยนแปลงหากเราไม่รู้ว่าเรากำลังไปไหน และสิ่งที่ชัดเจนสำหรับเราอาจไม่ชัดเจนสำหรับคนอื่นเลย

▶ เป้าหมายที่ 1: กำหนดวาระการทำพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลของคุณ

การกำหนดวาระการทำพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลของคุณนั้นสำคัญมากในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลอย่างไม่เป็นทางการ และยังสำคัญมากขึ้นสำหรับการให้คำปรึกษาอย่างเป็นทางการ วาระคือแผนง่าย ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมาย เป็นแผนที่ซึ่งแสดงจุดหมายปลายทางของเรา (รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นต้องเกิดขึ้น) และวิธีไปถึงที่นั่น (อย่างไร? ที่ไหน? เมื่อไหร่? กับใคร?) เป้าหมายของเราเป็นมากกว่าการประณามบาปหรือแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เราต้องรู้ว่าพระเจ้ากำลังเรียกบุคคลนี้ให้ทำการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงด้านใดในสถานการณ์นี้

แฮร์รี่ควรทำอย่างไรกับงานที่ทำให้เขาต้องห่างจากครอบครัว 80 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งกำลังคุกคามชีวิตสมรสของเขา? จอร์จจะหลุดจากการเป็นทาสของสื่อลามกได้อย่างไร? อนิตาจะเผชิญหน้ากับพ่อเรื่องการล่วงละเมิดที่เขาทำให้เธอต้องทนทุกข์ได้อย่างไร? เธอเรียนรู้ที่จะให้อภัยเขาได้อย่างไร? บ็อบจะทำอย่างไรกับวิธีคิดที่ฝังรากลึกซึ่งส่งผลต่อภาวะซึมเศร้าจนนำไปสู่การคิดฆ่าตัวตาย? แฟรนเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตในฐานะบุตรของพระเจ้า แทนที่จะเป็น “คนล้มเหลวและผู้แพ้” ได้อย่างไร? บิลล์และโดโรธีควรทำอะไรเพื่อปกป้องลูกชายจอมกบฏจากตัวของเขาเอง? แอนดี้จะฟื้นฟูความไว้วางใจที่เขาได้ทำลายไปในชีวิตสมรสอย่างไร? ลิซ่าจะเอาชนะความกลัวที่ทำให้เธอไม่กล้าทำอะไรเลยได้อย่างไร? ดิคจะดำเนินชีวิตด้วยความหวังในข่าวประเสริฐหลังจากบาดเจ็บจนพิการได้อย่างไร? สเตฟานีจะรัก นำ และเลี้ยงดูลูกวัยหัดเดินสามคนที่เรียกร้องมากได้อย่างไร?

พันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลตามหลักพระคัมภีร์จำเป็นต้องตอบคำถามเหล่านี้ เราต้องประยุกต์หลักการ มุมมอง คำสั่ง และหัวข้อของเรื่องราวที่พระเจ้าได้ทรงไถ่เรา

อย่างยิ่งใหญ่ กับบรรดาความเป็นจริงที่เฉพาะหน้าในชีวิตของบุคคลนั้น เราไม่สามารถปล่อยผู้คนไว้ตามลำพังหรือให้คำแนะนำจากระยะไกลได้ แต่บ่อยครั้งเหลือเกินงานรับใช้ของเราอ่อนแอที่สุดตรงนี้ เราไม่ตระหนักว่าเมื่อถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง ผู้คนมักมีความยากลำบากในการประยุกต์ความจริงในพระคัมภีร์กับชีวิตของตน เราจำเป็นต้องสร้างความรู้สึกถึงทิศทางตามหลักพระคัมภีร์ (วาระ) สำหรับพันธกิจการรับใช้ของเราในขั้นตอนนี้ มิฉะนั้น คำแนะนำของเราจะอ่อนแอลงเพราะ:

- อคติส่วนตัว
- ความไม่รู้เพิกเฉย
- ศาสนศาสตร์ที่ไม่ดี
- ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคัมภีร์
- การประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างไม่เหมาะสม
- ความกลัวมนุษย์
- การคิดด้วยอารมณ์
- แรงกดดันเฉพาะหน้า

พระเจ้าทรงเลือกเราให้เป็นทูตของพระองค์ในชีวิตส่วนตัวของคนนี้! พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำให้หัวใจของคนนี้มีชีวิตชีวาและกำลังเสริมพลังคำพูดของเรา พระผู้ช่วยให้รอดทรงรักและเปลี่ยนแปลงผู้อื่นผ่านทางเรา ไม่มีสิ่งใดที่เราทำสำคัญกว่าหรือจะมีผลลัพธ์ที่ยั่งยืนกว่านี้ เมื่อพิจารณาถึงความบริสุทธิ์ของการทรงเรียกของเรา เราไม่ควรพูดโดยไม่มีการเตรียมตัว เราควรตั้งคำถามที่ช่วยให้เราคิดอย่างชัดเจนเกี่ยวกับวิธีทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงบุคคลนั้น ต่อไปนี้คือคำถามสามข้อเพื่อกำหนดวาระ

พระคัมภีร์กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับข้อมูลที่รวบรวมมา? นี่ไม่ใช่เพียงแค่ถามว่า “ฉันจะหาข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับ _____ ได้ที่ไหน?” เราต้องการพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ผ่านมุมมองของแกนเรื่องสำคัญในพระคัมภีร์ เพื่อเข้าใจว่าโลกทัศน์ตามหลักพระคัมภีร์ส่งผลต่อการตอบสนองของเรากับประเด็นต่าง ๆ ในชีวิตของบุคคลนั้นอย่างไร เรากำลังถามว่า “พระเจ้าได้ทรงสอน สัญญา บัญชา เตือน หนุนใจ และทำอะไรที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์นี้?” สิ่งนี้ช่วยปกป้องการรับใช้ของเราจากอคติส่วนตัว ความคิดที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ และการตอบสนองอย่างหุนหันพลันแล่นต่อวิกฤตที่อาจนำเราไปสู่ปัญหาได้

การดำเนินการผ่านกระบวนการนี้เรียกร้องให้เราถ่อมใจ หนึ่งในข้อผิดพลาดสุดแสนอันตรายที่เราอาจทำในการรับใช้คือการสันนิษฐานว่าเราได้ “มาถึง” ในฝ่ายวิญญาณและในทางศาสนศาสตร์แล้ว ไม่มีใครเข้าใจความยิ่งใหญ่และการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างสมบูรณ์ ไม่มีใครมีโลกทัศน์แบบคริสเตียนที่ไร้ความเสื่อมถอยอย่างสิ้นเชิง หรือเชี่ยวชาญพระกิตติคุณในทุกการประยุกต์ใช้และในทุกนัยยะ เราทุกคนล้วนเป็นผู้ที่อยู่ในกระบวนการ ได้รับการทรงเรียกให้รับใช้คนอื่นๆ ที่อยู่ในกระบวนการเช่นกัน เราต้องสารภาพความมืดบอดของเราเองขณะที่เรานำผู้อื่นให้ตระหนักถึงความมืดบอดของพวกเขา เราทุกคนต้องการให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครูของเรา เช่นเดียวกับวันที่เราเริ่มเชื่อครั้งแรก การค้นพบอันมั่งคั่งและทรงพลังในพระคัมภีร์กำลังรอคอยพวกเราทุกคนอยู่ การค้นพบที่ใหม่เอี่ยมแม้จะมาจากข้อพระคัมภีร์เดิมๆ ที่คุ้นเคย

ช่วงเวลาแห่งการรับใช้เป็นโอกาสให้เรานั่งแทบพระบาทขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ความต้องการของผู้ที่เรากำลังรับใช้นั้น ผลักดันให้เราลงลึกเข้าไปในพระคัมภีร์เพื่อค้นพบขุมทรัพย์ใหม่ๆ เราควรขอบคุณสำหรับโอกาสอีกครั้งที่จะได้ใช้เครื่องมือที่พระเจ้าประทานให้เราอย่างระมัดระวัง ชำนาญ และมีประสิทธิภาพมากขึ้น เราไม่ควรสันนิษฐานว่าเราได้มาถึงแล้ว!

พระเจ้ามีเป้าหมายอะไรในการเปลี่ยนแปลงบุคคลนี้ในสถานการณ์นี้?
คำถามนี้ประยุกต์การทรงเรียกของพระเจ้าให้ “ถอดทิ้ง” และ “สวมใส่” (เอเฟซัส 4:22-24) กับรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงในความคิด แรงจูงใจ และพฤติกรรมของบุคคลนั้น พระเจ้าต้องการให้เธอคิด ปรารถนา และทำอะไร? การตอบคำถามเหล่านี้กำหนดจุดหมายปลายทางของเรา ณ จุดนี้ เราต้องตระหนักว่า แผนการของเราอาจจะไม่เหมือนกับแผนการขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอไป ตัวอย่างเช่น ผมอาจไม่ต้องการสิ่งที่พระเจ้าต้องการสำหรับผู้ล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กที่ผมกำลังช่วยเหลือ ผมอาจไม่ต้องการสิ่งที่พระเจ้าต้องการสำหรับคนที่หมกมุ่นอยู่กับตัวเองอย่างไม่น่าเชื่อและขมขื่นกับโลก ผมอาจไม่ต้องการสิ่งที่พระเจ้าต้องการสำหรับคนขี้โมโหซึ่งความโกรธของเขาได้ส่งผลมาถึงผม ผมอาจเป็นโยนาห์ที่ขุ่นเคืองกับพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อชาวนีนะเวห์ยุคใหม่ที่พระองค์ทรงเรียกให้ผมรับใช้ การตั้งคำถามนี้ช่วยให้ผมไม่สับสนระหว่างวาระของพระเจ้ากับวาระของผมเอง ผมไม่สามารถนำคนได้ ถ้าผมไม่รู้ว่าเรากำลังจะไปไหน และผมต้องนำผู้คนไปยังที่ซึ่งพระเจ้ากำลังเรียกพวกเขาเท่านั้น

คำถามนี้นำคำสั่ง แก่นเรื่อง มุมมอง และหลักการทั่วไปของพระคัมภีร์มาปรับเป็นขั้นตอนเฉพาะเจาะจงของการเปลี่ยนแปลง เป้าหมายที่เรากำหนดต้องระบุถึงประเด็นของการเปลี่ยนแปลงในด้านอะไร? อย่างไร? เมื่อไหร่? และที่ไหน? เราต้องนำเสนอเป้าหมายตามหลักพระคัมภีร์ที่เหมาะกับบริบทที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตและทำงานอยู่ คุณจะทำเช่นนี้ได้ก็ต่อเมื่อคุณได้ประมวลสถานการณ์ของบุคคลนั้นผ่านการคิดอย่างถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์และผ่านการตั้งเป้าหมายที่เป็นรูปธรรม

อะไรคือวิธีการตามหลักพระคัมภีร์ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลง? หลังจากกำหนดเป้าหมายตามหลักพระคัมภีร์แล้ว เราต้องกำหนดวิถีทางดีที่สุดตามหลักพระคัมภีร์เพื่อทำให้เป้าหมายเหล่านั้นสำเร็จ บ่อยครั้งผู้คนรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ไม่ถูกต้อง แต่วิธีที่พวกเขาใช้แก้ไขกลับทำให้เรื่องยุ่งยากมากขึ้น สมมติว่าคุณกำลังรับใช้สามีคนหนึ่งที่สารภาพว่าเขาไม่ได้ให้กำลังใจภรรยาอย่างที่ควร การแนะนำให้เขาระดมคำหวานประจบสอพลอที่ไม่จริงใจกับก็ไม่เป็นไปตามหลักพระคัมภีร์ ในการกำหนดวิธีการซึ่งเป็นประเด็นด้านอย่างไร คุณต้องรู้จักพระวจนะของพระเจ้า รู้จักสถานการณ์และแรงจูงใจของบุคคลนั้นเป็นอย่างดี

พระเจ้ามักจะทำให้เราประหลาดใจเมื่อถึงจุดนี้ พระคัมภีร์นำเสนอวิถีชีวิตที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสิ่งที่เราจะคิดขึ้นเองได้ พระคัมภีร์ไม่เพียงให้ภาพที่น่าประหลาดใจว่าอะไรผิดปกติกับเรา แต่ยังมีวาระที่น่าประหลาดใจสำหรับการแก้ไขด้วยเช่นกัน เราต้องถามเสมอว่า บุคคลนี้ควรถอดทิ้งสิ่งที่ต้องถอดทิ้งอย่างไร? และสวมใส่สิ่งที่ต้องสวมใส่อย่างไร? พระเจ้ากำลังเรียกเขาให้เชื่อฟังในขั้นตอนใดบ้าง?

การประยุกต์ใช้คำถามสามข้อ

ขอให้เรากลับไปที่ตัวอย่างของ “ชารอนและเอ็ด” ในบทที่ 10 เพื่อทำความเข้าใจว่าคำถามสามข้อนี้ช่วยเรากำหนดเป้าหมายตามหลักพระคัมภีร์อย่างไร เราเห็นว่าความสัมพันธ์ของชารอนและเอ็ดเสียหายไปจากการละเมิด การนอกใจ การแยกตัว การปั่นหัว และการแก้แค้น แม้ว่าชารอนจะเป็น “ผู้หญิงที่สวยที่สุดในโลก” สำหรับเอ็ด และเอ็ดเป็น “สิ่งที่ดีที่สุดที่เคยเกิดขึ้น” กับชารอน แต่ชีวิตสมรสของพวกเขากำลังจะล่มสลาย มีหลากหลายวิธีในการทำพันธกิจเพื่อช่วยชารอนและเอ็ด แต่ไม่ว่าเราจะทำอะไร วิธีการเหล่านั้นต้องถูกหล่อหลอมจากความคิดตามหลักพระคัมภีร์ที่ชัดเจนและตามเป้าหมายในพระคัมภีร์ที่เป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้เราเข้าใจการใช้คำถามเหล่านี้ เราจะมุ่งเน้นคำถามไปที่ชารอน

พระคัมภีร์พูดอย่างไรเกี่ยวกับข้อมูลที่เรารวบรวมมา?

- การแต่งงานของชารอนเป็นความสัมพันธ์หลักของเธอในฐานะมนุษย์ (ปฐมกาล 2; เอเฟซัส 5) เธอได้ดำเนินชีวิตตามนี้หรือเปล่า?
- ปัญหาในความสัมพันธ์เผยให้เห็นจิตใจของเรา (ลูกา 6:43-45; มาระโก 7)
- การเห็นความผิดของผู้อื่นนั้นง่ายกว่าการเห็นความผิดของตัวเอง (มัทธิว 7:3-5; ฮีบรู 3:12-13)
- พระเจ้าทรงเรียกเราให้มีสันติสุข (มัทธิว 5:9; โรม 12:14-21)
- พระเจ้าทรงเรียกเราให้เป็นตัวแทนผู้สร้างการคืนดี (2 โครินธ์ 5:16-21)
- การให้อภัยเป็นหนทางสู่สันติสุข และการคืนดี (ลูกา 17:3-4; เอเฟซัส 4:29-5:2)
- พระเจ้าประทานทุกสิ่งที่ชารอนและเอ็ดจำเป็นต้องมี เพื่อจัดการชีวิตสมรสของตน (2 เปโตร 1:3-9)
- พระเจ้าทรงอธิบายชัดว่า สามีและภรรยาควรจะผูกพันต่อกันอย่างไร (เอเฟซัส 5:22-33)
- ประเด็นหลักในชีวิตสมรสไม่ใช่สิ่งที่ชารอนต้องการและไม่ใช่วิธีดีที่สุดที่เธอจะได้สิ่งนั้นมา แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการและวิธีดีที่สุดในการแสวงหาสิ่งนั้น

ในแต่ละหลักการและแกนเรื่องเหล่านี้ มีเนื้อหาที่สามารถปฏิวัติชีวิตสมรสนี้ได้ ลองจินตนาการว่าหากชารอนและเอ็ดหยุดโทษกันและกัน พร้อมยอมรับอย่างถ่อมใจว่า สิ่งที่พวกเขาได้ทำไปนั้นเผยให้เห็นถึงความคิดและความปรารถนาที่แท้จริงในใจของพวกเขา สิ่งนี้จะให้สถานการณ์แตกต่างจากเดิมเพียงใด ลองจินตนาการถึงการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานที่จะเกิดขึ้นหากพวกเขายอมรับว่า สิ่งใดครอบครองใจของพวกเขาและกำหนดเป้าหมายสำหรับชีวิตสมรสของพวกเขาจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้น ลองจินตนาการว่า จะเกิดอะไรขึ้น หากทัศนคติตามหลักพระคัมภีร์กลายเป็นวาระส่วนตัวประจำวันของพวกเขา เมื่อเราประยุกต์ใช้มุมมองตามหลักพระคัมภีร์กับชีวิตประจำวันของผู้คนจริงๆ มุมมองเหล่านี้จะจัดระเบียบพวกเขาใหม่จากภายในสู่ภายนอก

ขณะที่คุณช่วยชารอนและเอ็ด มุมมองเหล่านี้เตือนคุณว่า ปัญหาในชีวิตสมรสนี้บาดลึกเพียงใด การช่วยให้คู่สมรสนี้พัฒนาทักษะการสื่อสารบางประการ จะไม่ทำให้อะไรดีขึ้น แทบจะไม่เหลืออะไรในชีวิตสมรสนี้ที่ไม่จำเป็นต้องถูกสร้างขึ้นใหม่! ปัญหาเริ่มต้นจากแนวดิ่งก่อน แล้วจึงเป็นแนวนอน พระเจ้าถูกปลดออกจากการเป็น

ผู้ปกครองจิตใจของชารอนและเอ็ด และถูกปล่อยจากการเป็นผู้กำหนดวาระสำหรับชีวิตสมรสของพวกเขา สิ่งที่พวกเขามุ่งมั่นสูงสุดคือเพื่อความสุขส่วนตัว และพวกเขาโกรธที่คู่สมรสไม่ได้มอบสิ่งนั้นให้! เมื่อคุณมองดูชีวิตสมรสนี้ตามหลักพระคัมภีร์ คุณรู้ว่าคุณต้องเริ่มต้นด้วยการเรียกพวกเขาให้กลับใจจากสิ่งที่เข้ามาแทนที่พระเจ้า สิ่งซึ่งควบคุมจิตใจของพวกเขาและหล่อหลอมชีวิตสมรสของพวกเขาจนถึงตอนนี้

อะไรคือเป้าหมายของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงชารอน?

- เปลี่ยนจากการยึดมั่นในความชอบธรรมของตนเองอย่างมืดบอด ไปสู่การตระหนักรู้ในตนเองอย่างถ่อมใจ
- เปลี่ยนจากความขมขื่น ไปสู่การให้อภัย
- เปลี่ยนจากการหาทางแก้แค้น ไปสู่การหาทางทำดี
- เปลี่ยนจากการปกป้องตนเอง ไปสู่การรับใช้ด้วยความรักเสียสละ
- เปลี่ยนจากการถอนตัวด้วยความโกรธ ไปสู่การสื่อสารที่สร้างสรรค์
- เปลี่ยนจากการแยกตัว ไปสู่การแสวงหาการคืนดี
- มอบเอ็ดไว้กับพระเจ้าและเลิกเป็น “พระผู้ช่วยให้รอด” ของเอ็ด

แต่ละข้อข้างต้นเป็นหมวดหมู่มากกว่าเป้าหมาย และแต่ละข้อจะเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงหลายประการ ตัวอย่างเช่น ชารอนเป็นหุ้นส่วนที่เต็มใจในชีวิตสมรสแบบแก้แค้น “โอ้ อย่างนั้นเหรอ? ฉันจะทำให้เธอดูเอง!” พระเจ้าทรงเรียกเธอให้มองหาหนทางทำดีแม้เผชิญความชั่วร้าย วาระนี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงมากมายในวิธีที่เธอตอบสนองต่อเอ็ด

ภาพที่ 13.1
แบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด

อะไรคือวิธีการตามพระคัมภีร์เพื่อให้เป้าหมายการเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าสำเร็จ?

- ช่วยให้ชารอนเห็นตัวเองในกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้า
- ให้ชารอนจดบันทึกอย่างมีจุดมุ่งหมายโดยใช้คำถามจากบทที่ 10 การทำเช่นนี้จะช่วยให้เธอเห็นว่า บรรดาแนวคิดในใจของเธอแสดงออกมาในการกระทำและปฏิกิริยาของเธออย่างไร
- สนับสนุนให้ชารอนทำแบบฝึกหัดวงกลมสองวง (ภาพที่ 13.1) โดยเน้นที่ความสัมพันธ์ของเธอกับเอ็ดเป็นพิเศษ นี่จะให้ความเข้าใจที่ชัดเจนแก่ชารอนเกี่ยวกับ “คำบรรยายลักษณะงาน” ที่พระเจ้าประทานให้และสิ่งที่เธอต้องมอบวางไว้กับพระเจ้า
- ศึกษาสดุดี 73 และ 1 เปโตร 1 กับชารอนเพื่อช่วยให้เธอหลีกหนีจากความท้อแท้ ความโกรธ และความกลัวที่เกิดขึ้น ไม่เพียงแต่จากความล้มเหลวของเอ็ด แต่ยังรวมถึงจากการหมกมุ่นอยู่กับตัวเองและการมุ่งเน้นที่ปัจจุบันของเธอเอง สอนเธอให้จดจ่อสายตาไปที่สิ่งที่มองไม่เห็นและเป็นนิรันดร์

ขณะที่เราพยายามส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงในจิตใจและชีวิตของผู้อื่น เราต้องการช่วยให้ผู้คนสารภาพบาปของตนและกลับใจด้วย นี่คือเหตุผลที่เราถามว่า “ฉันจะกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงแบบใดที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในบุคคลนี้ได้อย่างไร?” คำถามสามข้อนี้ให้ต้นแบบง่ายๆ ที่กำหนดเป้าหมาย ณ จุดบรรจบของแกนเรื่องกว้างๆ ในพระคัมภีร์กับการประยุกต์ใช้ส่วนของแต่ละบุคคล คำถามเหล่านี้ช่วยให้เราใส่ใจกับกระบวนการของการทำพันธกิจ เราเป็นมากกว่าผู้เฝ้ายามที่ให้คำเตือนที่จริง เราเป็นเครื่องมือแห่งการเปลี่ยนแปลงในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่

▶ เป้าหมายที่ 2: แบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด

หนึ่งในคำถามสำคัญที่สุดในชีวิตคือ “ใครรับผิดชอบอะไร” ขณะที่คุณพูดคุยด้วยคำถามนี้ในการทำพันธกิจ คุณมักจะพบคน 3 กลุ่ม

กลุ่มแรกประกอบด้วยคนที่*ไร้ความรับผิดชอบ* พวกเขาไม่ยอมรับและไม่แบกรับความรับผิดชอบที่พระเจ้าประทานให้ ต่อมาคุณจะพบคนที่*รับผิดชอบมากเกินไป* คนกลุ่มนี้รับผิดชอบในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้มอบหมายหรือไม่ได้เตรียมพวกเขาไว้ให้ทำ กลุ่มที่สามน่าจะเป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดในสามกลุ่มนี้ คนกลุ่มนี้*สับสนอย่างแท้จริง*ว่าอะไรคืองานที่พระเจ้าประทานให้พวกเขาทำ และอะไรคือสิ่งที่พวกเขาสามารถมอบไว้กับพระองค์ได้ บางครั้งพวกเขาพยายามเป็นพระเมสสิยาห์ตัวน้อย ๆ โดยพยายามทำสิ่งที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ แต่ในบางครั้ง พวกเขาก็ขอให้พระเจ้าจัดการกับความรับผิดชอบที่พระเจ้าได้มอบให้พวกเขาอย่างชัดเจน ทั้งสามกลุ่มนี้ต้องเข้าใจความรับผิดชอบของตนเพื่อที่จะประยุกต์การเปลี่ยนแปลงให้มีความหมายในชีวิตประจำวันของพวกเขา

ภาพที่ 13.1 เป็นเครื่องมือง่าย ๆ ในการทำให้เรากระจ่างชัดว่าใครรับผิดชอบอะไร เรามาเริ่มกับวงกลมด้านใน ซึ่งเป็นวงกลมแห่งความรับผิดชอบ วงกลมนี้แสดงถึงคำบรรยายลักษณะงานตามหลักพระคัมภีร์ของบุคคลหนึ่ง ๆ สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าผ่านทางพระวจนะของพระองค์ได้ทรงเรียกให้คน ๆ นั้นทำในสถานการณ์และในความสัมพันธ์ปัจจุบันของเขา ตัวอย่างเช่น ชายคนหนึ่งต้องเข้าใจชัดว่าพระเจ้าทรงเรียกให้เขาทำอะไรในฐานะสามี พ่อ เพื่อนบ้าน ญาติ ลูก คนทำงาน และสมาชิกในพระกายของพระคริสต์ พระเจ้าทรงเรียกให้เขาปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตน และติดตามพระคริสต์ (ลูกา 9:23-25) และไม่ดำเนินชีวิตเพื่อตนเองอีกต่อไป แต่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (2 โครินธ์ 5:14-15) การตอบสนองด้วยความเชื่อในกรณีนี้

คือการเชื่อฟัง งานของเราคือช่วยให้ชายคนนี้หาวิธีเฉพาะเจาะจงในการตอบสนองอย่างเชื่อฟังด้วยความเชื่อต่อการทรงเรียกสู่การเป็นสาวกนี้

ในวงกลมนี้ เราขอให้บุคคลนั้นเขียนรายการสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นหน้าที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้เขาในแต่ละบทบาทที่พระเจ้าประทานให้ (เช่น ในฐานะพ่อ พนักงาน ฯลฯ) จากนั้นเราช่วยเขาตรวจสอบรายการของเขาจากมุมมองของพระคัมภีร์ เพื่อดูว่าสิ่งที่เขาเขียนไว้นั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาทำจริง ๆ หรือไม่ บ่อยครั้งที่รายการของเราแตกต่างจากของพระเจ้า! เมื่อเราเห็นความแตกต่างนี้ เราสามารถเข้าใจได้ดีขึ้นว่า พระเจ้าทรงคาดหวังอะไรจากเราจริง ๆ และพระองค์จะทรงเสริมกำลังเราให้ทำสิ่งนั้นได้โดยพระคุณของพระองค์

วงกลมด้านนอก ซึ่งเป็นวงกลมแห่งความกังวล แสดงถึงบรรดาสิ่งที่สำคัญสำหรับบุคคลนั้น (เช่น ความรักของคู่สมรส ความรอดของลูก) แต่อยู่นอกเหนือความสามารถของเขาที่จะทำให้สำเร็จหรือเกิดขึ้นได้ ดังนั้นเรื่องต่างๆ ในวงกลมด้านนอกนี้จึงไม่ใช่ความรับผิดชอบของเขา ในที่นี้ เรากำลังเรียกให้บุคคลนั้นตระหนักถึงขีดจำกัดของตนและระลึกถึงพระเจ้า ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ (สดุดี 145:13) และทรงมีอำนาจสูงสุดเหนือทุกสิ่ง (กิจการ 17:24-28) การตอบสนองด้วยความเชื่อในกรณีนี้คือการมอบเรื่องเหล่านี้ไว้กับพระเจ้าในคำอธิษฐาน

ผู้คนมักสับสนระหว่างวงกลมทั้งสองนี้ในสองด้าน ประการแรก พวกเขาปล่อยให้วงกลมด้านในขยายเข้าไปในวงกลมด้านนอก จนพวกเขาทำหน้าที่เหมือนพระเมสสิยาห์ตัวน้อย ๆ พยายามทำสิ่งที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ ประการที่สอง พวกเขาหดวงกลมด้านในให้เล็กลง ภายใต้ข้ออ้างว่าตนไว้วางใจพระเจ้า จนละเลยไม่ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขาทำ เราต้องการช่วยพวกเขาไม่ให้ตกลงในหลุมพรางทั้งสองด้านนี้

ลองจินตนาการว่ากิจกรรมนี้จะเป็นประโยชน์กับชารอนขนาดไหนน ชัดเจนว่าเธอสับสนมากเกี่ยวกับเรื่องความรับผิดชอบ บางครั้งเธอทำตัวราวกับว่าเธอเป็นนายหญิง เจ้าชีวิต และพระเมสสิยาห์ พยายามทำสิ่งที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ (ขยายวงกลมแห่งความรับผิดชอบของเธออย่างไม่เหมาะสม) ในบางขณะ เธอเฉื่อยชาอย่างผิดหลักพระคัมภีร์ รอคอยให้พระเจ้าทำสิ่งที่พระองค์ได้ทรงมอบหมายให้เธออย่างชัดเจน (หดวงกลมแห่งความรับผิดชอบของเธออย่างไม่เหมาะสม) ชารอนจะได้รับประโยชน์อย่างมากจากการแบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด

หากชารอนดำเนินชีวิตเหมือนพระเมสสิยาห์ตัวน้อย ๆ (มีวงกลมแห่งความรับผิดชอบที่ใหญ่เกินไป) จะเกิดผลลบสองอย่าง ประการแรก เนื่องจากเธอพยายาม

ทำงานของพระเจ้า เธอจะท้อแท้ ผิดหวัง และล้มเหลว ท้ายที่สุดแล้ว เธอไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ! ประการที่สอง เนื่องจากเธอมุ่งเน้นไปที่งานของพระเจ้า เธอจะมีแนวโน้มที่จะละเลยสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้เธอทำผ่านพระวจนะของพระองค์ ชารอนได้ประสบกับปัญหาทั้งสองประการนี้ในขณะที่เธอพยายามเปลี่ยนแปลงชีวิตสมรสของเธอ

อีกตัวอย่างหนึ่ง อลิเซียกังวลเกี่ยวกับแมตต์ ลูกชายวัยรุ่นของเธอ เขาดื้อรั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ขาดความรับผิดชอบ ไม่มีน้ำใจ และเห็นแก่ตัว เขาขาดเรียนมากกว่าไปเรียน อลิเซียบอกแมตต์และบรรดาเพื่อนสนิทของเธอว่าเป้าหมายของเธอคือ “เปลี่ยนแมตต์ให้เป็นคริสเตียนที่มีความรับผิดชอบ ถึงแม้จะเป็นสิ่งสุดท้ายที่ฉันทำในชีวิตก็ตาม” นี่คือเป้าหมายของพระเมสสิยาห์ตัวน้อย ๆ แม้ว่าอลิเซียจะไม่ตระหนักถึงสิ่งนี้ เธอได้ขยายวงกลมแห่งความรับผิดชอบของเธออย่างไม่เหมาะสม จนครอบคลุมสิ่งที่ควรอยู่ในวงกลมแห่งความกังวลของเธอ แม้ว่าเธอสามารถทำบางสิ่งเพื่อช่วยเหลือ ท้าทาย ลงวินัย และให้กำลังใจแมตต์ (สิ่งที่อยู่ในวงกลมแห่งความรับผิดชอบของเธอ) แต่เธอไม่สามารถควบคุมจิตใจของแมตต์ได้ (เรื่องที่อยู่ในวงกลมแห่งความกังวลของเธอ) มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทำได้ อลิเซียกำลังเอางานของพระเจ้ามาเป็นงานของตนเอง และเธอจะจบลงด้วยความล้มเหลวและความผิดหวัง

การมีวงกลมด้านในที่เล็กเกินไปคือ การพยายามคืนสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกเราทำ ไปให้กับพระเจ้า การทำเช่นนี้จะส่งผลเสียสองประการเช่นกัน ประการแรก เราจะเสียเวลาและคำอธิษฐานไปโดยเปล่าประโยชน์ หากเรารอคอยให้พระเจ้าทำบางสิ่งที่พระองค์ทรงมอบหมายให้เราทำ เราจะคิดว่าพระเจ้าทรงทำให้เราผิดหวัง ทั้งที่จริงแล้ว เราต่างหากที่ทำให้พระองค์ผิดหวัง! หากคนที่รับผิดชอบมากเกินไปเป็นพระเมสสิยาห์ตัวน้อย ๆ คนที่หดวงกลมด้านในของพวกเขาก็คือ “นักท่องเที่ยวฝ่ายจิตวิญญาณ” พวกเขาละทิ้งสถานที่ทำงานซึ่งพระเจ้าทรงมอบหมาย แล้วไปพักผ่อนตามสบาย โดยคาดหวังให้พระเจ้าทำงานของพวกเขา พระเจ้าจะทรงเสริมกำลังผมให้ทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้ผมทำ แต่พระองค์จะไม่ทรงทำสิ่งนั้นแทนผม! ดังนั้นผมกำลังรอคอยบางสิ่งที่ผมไม่มีวันจะได้รับ และในขณะที่ผมกำลังรอคอย ผลเสียประการที่สองจะปรากฏชัด เรื่องจะแย่ลงเพราะสิ่งที่ผมละเลยไม่ทำ

ตัวอย่างเช่น จะเกิดอะไรขึ้นถ้าอลิเซียมีปฏิกิริยาตรงกันข้ามต่อการดื้อรั้นของแมตต์ และทำให้วงกลมแห่งความรับผิดชอบของเธอเล็กเกินไป? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าอลิเซียพูดกับบรรดาเพื่อนของเธอว่า “ฉันตัดสินใจปล่อยวางและปล่อยให้พระเจ้าจัดการกับแมตต์ ฉันไม่สามารถเป็นผู้ปกครองอบรมสั่งสอนเขาได้อีกต่อไป พระเจ้า

คงจะต้องทำการอัศจรรย์เท่านั้น" เป็นความจริงที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของแมตต์ได้ แต่ก็เป็นความจริงเช่นกันที่พระเจ้าทรงวางกำหนดและใช้ผู้คนเพื่อทำให้แผนการอันอัศจรรย์ของพระองค์สำเร็จ พระองค์ประทานแม่ให้แมตต์เพราะแมตต์ต้องการแม่ และเพราะพระองค์ตั้งพระทัยที่จะนำความจริงของพระองค์มาสู่แมตต์ผ่านทางเธอ อลิเซียควรมอบแมตต์ไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวัน ในขณะที่เธอยังคงทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เธอทำในฐานะผู้ปกครอง พระเจ้าทรงต้องการให้อลิเซียดำเนินชีวิตด้วยความไว้วางใจที่เชื่อฟังและกระตือรือร้น ไม่ใช่แบบเฉื่อยชา

การตอบสนองแบบเฉยเมยอาจดูเหมือนเป็นสิ่งที่ควรทำ "ฝ่ายจิตวิญญาณ" แต่การตอบสนองแบบนี้ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์พอกับการดำเนินชีวิตเหมือนพระเมสสิยาห์ตัวน้อย ผู้คนมักตอบสนองเช่นนี้เมื่อเผชิญกับความสัมพันธ์ที่แตกร้าว สมมติว่าเดฟรู้ว่าเขามีความสัมพันธ์ที่ร้าวฉานกับอเล็ก เพื่อนของเขา อเล็กแทบไม่โทรหาเขาอีกแล้ว และไม่ได้ขอให้เดฟอธิษฐานเผื่อเขาเหมือนที่เคยทำมาหลายเดือนแล้ว เดฟรู้ว่าปัญหาของพวกเขาย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ที่เขากับอเล็กโต้เถียงในที่สาธารณะเมื่อปีที่แล้ว เดฟบอกว่าเขาได้ "จัดการเรื่องนี้ในใจของเขาแล้ว" และตอนนี้กำลังรอให้พระเจ้ารื้อฟื้นความสัมพันธ์ การตอบสนองนั้นแสดงให้เห็นว่าวงกลมแห่งความรับผิดชอบของเดฟเล็กเกินไป พระคัมภีร์เรียกให้เขาลงมือคืนดีกับอเล็กอย่างชัดเจน (มัทธิว 5:23-24)

คริสเตียนจำนวนมากยังใช้วิธี "ไว้วางใจแบบเฉยเมย" ในการแสวงหาการทรงนำและทิศทางจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาคิดว่า การรู้พระประสงค์ของพระเจ้าเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยแผนลับของพระองค์แก่พวกเขา จากนั้นพวกเขาจะรู้ว่าต้องทำอะไร แต่การทรงนำที่แท้จริงเป็นเรื่องของความไว้วางใจที่เชื่อฟังและกระตือรือร้น ผมตรวจสอบทางเลือกต่าง ๆ ด้วยบรรดาหลักการ แกนเรื่อง และมุมมองจากพระคัมภีร์ จากนั้น ผมจะสติปัญญาตามพระคัมภีร์มาใช้และตัดสินใจ การตัดสินใจของผมไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของการอ่านใจพระเจ้า แต่อยู่บนสิ่งที่พระองค์ทรงเปิดเผยอย่างชัดเจนในพระวจนะของพระองค์ เมื่อผมก้าวไปข้างหน้า ผมมอบตัวเองไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรู้ว่าพระองค์ทรงปกครองเหนือทุกสิ่ง และจะทรงวางผมไว้ในที่ซึ่งพระองค์ทรงต้องการให้ผมอยู่ นี่คือแบบอย่างของการทรงนำตามพระคัมภีร์ คนมากเกินไปกำลังถือ "ไม้กายสิทธิ์แบบคริสเตียน" ของพวกเขาด้วยความหวังที่จะค้นพบน้ำพระทัยลับของพระเจ้า ในขณะเดียวกัน พวกเขากลับไม่ได้เปิดพระคัมภีร์ — สิ่งที่พระเจ้าตรัสว่า "จะเป็นโคมส่องเท้าและเป็นความสว่างส่องทางให้พวกเขา!"

ไว้วางใจและเชื่อฟัง

ชีวิตคริสเตียนสามารถสรุปได้ด้วยสองคำคือ ไว้วางใจและเชื่อฟัง ผมต้องมอบสิ่งที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผมไว้กับพระเจ้าเสมอ (วงกลมแห่งความกังวล) และผมต้องซื่อสัตย์ในการเชื่อฟังพระบัญชาที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงของพระองค์เสมอ (วงกลมแห่งความรับผิดชอบ) โรม 12:14-21 อธิบายวิถีชีวิตแห่งการ “ไว้วางใจและเชื่อฟัง” นี้ได้อย่างยอดเยี่ยม

> *“จงอวยพรแก่คนที่เคี่ยวเข็ญท่าน จงอวยพร อย่าแช่งด่าเลย จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่ยอมสมาคมกับคนต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด*
>
> *อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ใครเลย แต่จงมุ่งทำสิ่งที่ใคร ๆ ก็เห็นว่าดี ถ้าเป็นได้ เท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนนี่แน่ะ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน”*
>
> *แต่ว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำเช่นนั้น จะทำให้เขารู้สึกตัวและกลับมาคืนดี*
>
> *อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี”*

พระคัมภีร์ตอนนี้ทรงพลัง เพราะแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตแห่งการ “ไว้วางใจและเชื่อฟัง” ในบริบทของการถูกปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสม พระเจ้าทรงอธิบายหน้าที่ของเราอย่างชัดเจนเมื่อถูกปฏิบัติอย่างไม่ดี

- จงอวยพรแก่คนที่เคี่ยวเข็ญท่าน (ข้อ 14)
- จงอ่อนโยนและมีใจเมตตา (ข้อ 15)
- จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (ข้อ 16)
- อย่าใฝ่สูง (ข้อ 16)
- ถ้าเป็นได้ เท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน (ข้อ 18)
- ทำตามความต้องการที่จำเป็นของศัตรู (ข้อ 20)
- จงชนะความชั่วด้วยความดี (ข้อ 21)

ในการอธิบายความรับผิดชอบของผมเมื่อถูกปฏิบัติอย่างไม่ดี เปาโลยังชี้ชัดว่า มีบางสิ่งที่ผมไม่ควรถือเป็นความรับผิดชอบของตนเอง ตัวอย่างเช่น ผมต้องไม่แก้แค้นหรือหาทางเอาคืน มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่มีสิทธิ์และฤทธิ์อำนาจที่จะทำสิ่งเหล่านี้ อันที่จริง พระองค์ได้ทรงสัญญาว่า จะทำสิ่งเหล่านี้ ดังนั้น ผมไม่ต้องแบกรับสิ่งเหล่านี้ไว้บนบ่าของตนเอง

ในขณะเดียวกัน การวางเฉยเมื่อเผชิญกับการปฏิบัติที่ไม่ดีและรอคอยให้พระเจ้าทำบางสิ่งก็เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พระเจ้าทรงเรียกเราให้เชื่อฟังอย่างกระตือรือร้น มองหาโอกาสที่จะทำดี สร้างสันติ และตอบสนองต่อผู้ที่ลำบากขัดสน ในกระบวนการนี้ เรายังต้องมอบคนที่ทำผิดต่อเราไว้ในพระหัตถ์อันยุติธรรมและเปี่ยมพระเมตตาของพระเจ้า กล่าวโดยสรุปคือ เราต้องทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำด้วยจิตวิญญาณแห่งการยอมจำนนอย่างชื่นชมยินดี และด้วยจิตวิญญาณแห่งความไว้วางใจอย่างถ่อมใจ ปล่อยให้พระเจ้าทำสิ่งที่มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่สามารถทำได้

มีไม่กี่เรื่องที่ทำให้ผู้คนสับสนมากไปกว่าเรื่องความรับผิดชอบส่วนบุคคล พวกเขาต้องการความชัดเจนภาคปฏิบัติเพื่อช่วยให้พวกเขาก้าวผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลง เราสามารถช่วยพวกเขาได้ ประการแรก โดยการให้พวกเขารู้สึกชัดเจนถึงทิศทาง ขณะที่เราคิดตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้า ประการที่สอง เราสามารถช่วยพวกเขาโดยการทำให้ประเด็นเรื่องความรับผิดชอบชัดเจนขึ้น และประยุกต์ใช้วิถีชีวิตแห่งการ “ไว้วางใจและเชื่อฟัง” กับสถานการณ์และความสัมพันธ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันของพวกเขา

การยึดมั่นในพระคุณและพระสิริของพระเจ้าเป็นวิธีเดียวที่จะรับมือกับความผิดหวังและการสูญเสียซึ่งเป็นส่วนสำคัญของชีวิต เมื่อเรานำประเด็นเหล่านี้มาให้ผู้คนพิจารณา เราได้มีส่วนร่วมในพระราชกิจแห่งอาณาจักรของพระเจ้าในการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน และได้แนะนำพวกเขาให้รู้จักกับพระองค์ผู้ประทานความพึงพอใจสูงสุดที่สามารถพบได้แก่มนุษย์ด้วย

รัก
รู้จัก
พูด
▶ ทำ

14 การปลูกฝังอัตลักษณ์ในพระคริสต์ และการให้การรับผิดชอบร่วมกัน

ขณะที่เรายังคงพิจารณาวิธีการที่พระเจ้าสามารถใช้เราเพื่อช่วยให้ผู้คนเปลี่ยนแปลง ลองคิดถึงชีวิตของคุณเองสักครู่ คุณเองก็ต้องการให้ผู้อื่นมาทำพันธกิจกับคุณด้วยเช่นกันใช่ไหม? ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้นำคริสเตียนชั้นแนวหน้าหรือผู้เชื่อใหม่ หากคุณตรวจสอบชีวิตของคุณ คุณจะเห็นว่าคุณก็ต้องการให้ผู้อื่นทำพันธกิจกับคุณด้วยเช่นกัน

บทนี้จะพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่า การให้กำลังใจและการรับผิดชอบร่วมกันเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการประยุกต์ใช้ความจริง พระคัมภีร์ชี้ให้ชัดว่า เราไม่ได้ถูกสร้างมาให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว พระเจ้าได้ทรงออกแบบให้เราอยู่ในชุมชน อันดับแรกคือชุมชนกับพระองค์ และจากนั้นกับผู้อื่น ตามพระคัมภีร์แล้ว การเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคลเป็นโครงการของชุมชน ที่จริงแล้ว ในกระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้เองที่เราเริ่มเห็นความต้องการที่เรามีต่อกันและกันอย่างแท้จริง ความต้องการที่ผมมีต่อผู้อื่นไม่ใช่เพราะผมเป็นคนพิการทางศีลธรรมหรือทางสติปัญญาในโลกของคนที่สมบูรณ์ แต่พระเจ้าทรงสร้างเราให้พึ่งพาซึ่งกันและกันเพื่อดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสร้างเราให้พึ่งพาการเปิดเผยของพระองค์เพื่อตีความชีวิตอย่างถูกต้อง

▶ เป้าหมายที่ 3: ปลูกฝังอัตลักษณ์ในพระคริสต์

ความสำคัญของการรู้ว่าคุณเป็นใคร

ผู้คนต้องการกำลังใจขณะที่พวกเขาพยายามเปลี่ยนแปลงอย่างหนัก พวกเขาต้องการความจริงที่จะสร้างแรงจูงใจและเสริมกำลังให้พวกเขา พระกิตติคุณสร้าง

แรงจูงใจให้เราด้วยการทรงสถิตของพระคริสต์ ความแน่นอนของพระสัญญาของพระองค์ และด้วยอัตลักษณ์ใหม่ของเรา ในพระวจนะอย่างโรม 6:15-17 และ 1 ยอห์น 3:1-3 พระคัมภีร์เหล่านี้ได้มอบอัตลักษณ์ใหม่ให้กับเรา เราเรียนรู้ว่า เราทั้งได้รับการอภัย และที่จริงแล้ว ได้ถูกรับเป็นบุตรของพระเจ้า เข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ เราเป็นบุตรขององค์จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง! พระเจ้าแห่งจักรวาลเป็นพระบิดาของเรา!

วิธีหนึ่งที่พันธสัญญาใหม่อธิบายถึงอัตลักษณ์ใหม่ที่น่าทึ่งนี้คือการกล่าวว่าเราอยู่ "ในพระคริสต์" นี่หมายความว่าเราได้ถูกรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์อย่างสมบูรณ์ และได้รับทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับเรา สิ่งนี้ไปไกลเกินกว่าข้อเท็จจริงที่ว่า เราได้รับการอภัยโทษและกำลังจะไปสวรรค์ มีอะไรบางอย่างที่ลึกล้ำกว่านั้นเกิดขึ้น เปาโลอธิบายไว้ในเอเฟซัส 2:6-7 ว่า *"และพระองค์ทรงทำให้เราเป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์ และทรงให้เรานั่งด้วยกันกับพระองค์ในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อ ๆ ไป พระองค์จะทรงสำแดงพระคุณอันอุดมเหลือล้นของพระองค์ ด้วยพระกรุณาที่มีต่อเราในพระเยซูคริสต์"* ยอห์น 15 ใช้อุปมาเปรียบเทียบอัตลักษณ์นี้ โดยกล่าวว่าในฐานะผู้เชื่อ เราเป็นเหมือนแขนงที่ติดอยู่กับเถาองุ่น เราสามารถเกิดผลได้ก็เพราะการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเถาองุ่น เรามีชีวิตเพราะเราอยู่ "ใน" องค์ผู้เป็นเถาองุ่นนี้

ทั้งหมดนี้สำคัญยิ่งในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลง เพราะเราดำเนินชีวิตจากอัตลักษณ์บางอย่างเสมอ และอัตลักษณ์ที่เรากำหนดให้ตนเองมีอิทธิพลอย่างมากต่อวิธีที่เราตอบสนองต่อเรื่องต่าง ๆ ในชีวิต ขณะที่ผู้คนดำเนินไปในกระบวนการเปลี่ยนแปลงตลอดชีวิต พวกเขาจำเป็นต้องดำเนินชีวิตจากอัตลักษณ์แห่งพระกิตติคุณ พวกเขาเช่นเดียวกับเรา ต้องได้รับการย้ำเตือนถึงตัวตนของพวกเขาอยู่เสมอ

ในความกดดันเร่งรีบของชีวิตประจำวัน เป็นเรื่องง่ายที่จะลืมว่าเราเป็นใคร ขณะที่เราพยายามแทนที่พฤติกรรมเก่าด้วยพฤติกรรมใหม่ เป็นเรื่องง่ายที่จะละสายตาจากสถานะของเราในฐานะบุตรของพระเจ้า ที่จริงแล้ว ยิ่งเราต่อสู้กับปัญหาหนึ่งนานเท่าไร เราก็ยิ่งมีแนวโน้มที่จะนิยามตัวเองด้วยปัญหานั้นมากขึ้นเท่านั้น (หย่าร้าง เสพติด ซึมเศร้า พึ่งพาผู้อื่น สมาธิสั้น) เรามาเชื่อว่า ปัญหาของเราคือตัวตนของเรา แต่ในขณะที่ถ้อยคำที่เรานิยามให้กับตนเองเหล่านี้อาจอธิบายวิธีเฉพาะที่เราต่อสู้ในฐานะคนบาปในโลกที่ล้มลง แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่อัตลักษณ์ของเรา! หากเราปล่อยให้สิ่งเหล่านี้นิยามตัวเรา ชีวิตของเราจะติดกับอยู่ภายในกรอบขอบเขตของคำเหล่านี้ นี่ไม่ใช่วิธีที่บุตรของพระเจ้าควรดำเนินชีวิต!

การพูดว่า “ผมเป็นคนซึมเศร้า” แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับการพูดว่า “ผมเป็นบุตรของพระเจ้า ‘ในพระคริสต์’ และผมมีแนวโน้มที่จะต้องต่อสู้กับภาวะซึมเศร้า” ประโยคที่สองไม่ได้แกล้งทำเป็นว่า สงครามไม่ได้กำลังดำเนินอยู่ แต่เต็มไปด้วยความหวัง ถ้อยคำนี้สื่อว่า “ใช่ ผมต่อสู้กับภาวะซึมเศร้าทุกวัน แต่ผมไม่ได้อยู่คนเดียว ผมไม่ได้พึ่งพาเพียงกำลังและสติปัญญาของตัวเอง ผมเริ่มเข้าใจว่า พระผู้สร้างและพระผู้ช่วยให้รอดของผมก็เป็นพระบิดาของผมด้วย ผมกำลังเริ่มเข้าใจว่า ผมมั่งคั่งแค่ไหนเพราะฐานะของผมในครอบครัวของพระองค์ และผมกำลังเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตจากความมั่งคั่งที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ แทนที่จะเป็นความยากจนของอัตลักษณ์ที่ผมเคยกำหนดให้ตัวเอง” การเตือนผู้คนว่าพวกเขาเป็นใครในพระคริสต์ไม่ใช่การเสียเวลา การทำเช่นนี้กระตุ้นความหวัง ความกล้าหาญ และความเชื่อ

หนึ่งในพระวจนะที่พูดเรื่องอัตลักษณ์ได้ดีที่สุดในพันธสัญญาใหม่คือ 2 เปโตร 1:3-9 ให้เราศึกษาใคร่ครวญพระวจนะนี้ จนกว่าพระวจนะนี้จะครอบครองคุณ! ข้อพระคัมภีร์นี้ควรเป็นเครื่องมือที่คุณสามารถใช้อย่างชาญฉลาดในภาคปฏิบัติกับผู้อื่น

> *“ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งแก่เรา ที่จำเป็นต่อชีวิตและต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า โดยการรู้จักพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกเราด้วยพระสิริและคุณธรรมของพระองค์เอง โดยสิ่งเหล่านี้พระองค์จึงได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่แก่เรา เพื่อว่าโดยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะพ้นจากความเสื่อมทรามที่มีอยู่ในโลกอันเกิดจากความปรารถนาชั่ว และจะมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า*
>
> *ด้วยเหตุนี้เอง พวกท่านจงพยายามอย่างที่สุดที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อของพวกท่าน เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม เอาการควบคุมตัวเองเพิ่มความรู้ เอาความทรหดอดทนเพิ่มการควบคุมตัวเอง และเอาความยำเกรงพระเจ้าเพิ่มความทรหดอดทน เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มความยำเกรงพระเจ้า และเอาความรักเพิ่มความรักฉันพี่น้อง ถ้าสิ่งเหล่านี้เป็นคุณลักษณะของพวกท่านและเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ก็จะทำให้พวกท่านเป็นคนไม่ไร้ประโยชน์ และไม่ไร้ผลในการรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะว่าผู้ใดที่ขาดคุณลักษณะเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดหรือตาสั้น และลืมไปว่าตนได้รับการชำระให้สะอาดจากบาปแล้ว”*

ให้เราพิจารณาประเด็นสำคัญของพระคัมภีร์ตอนนี้กัน

- เปโตรยอมรับในข้อ 8 ว่า จะมีคนที่รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ชีวิตของพวกเขาไร้ประโยชน์และไร้ผล บางทีบ้านของพวกเขาก็เป็นสนามรบ บางทีพวกเขาอาจจมอยู่กับความขมขื่นหรือการต่อต้านผู้มีอำนาจ ไม่ว่าจะเป็นประเด็นใด ชีวิตของพวกเขาไม่ได้เกิดผลดีอย่างที่คุณคาดหวังจากคนที่มีสิทธิ์และสิทธิพิเศษเต็มที่ในฐานะบุตรของพระเจ้า
- เปโตรกล่าวในข้อ 5-8 ว่าคนเหล่านี้ไม่เกิดผลตามที่คาดหวัง เพราะพวกเขาขาดคุณลักษณะที่สำคัญ (ความเชื่อ คุณธรรม ความรู้ การควบคุมตัวเอง ความทรหดอดทน ความยำเกรงพระเจ้า ความรักฉันพี่น้องและความรัก) แต่พระคริสต์ทรงพระชนม์ ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์เพื่อให้พวกเขา*มี*คุณสมบัติเหล่านี้
- เมื่อเราเห็นคริสเตียนที่ไม่สำแดงอุปนิสัยแบบคริสเตียนหรือไม่เกิดผลดี เราควรถามว่าทำไม อะไรที่ขาดหายไป? คำตอบของเปโตรคือคนเหล่านี้ลืมว่าพวกเขาเป็นใคร (ข้อ 9) พวกเขามองข้ามอัตลักษณ์ของตนในพระคริสต์ จึงไม่ตระหนักถึงทรัพยากรที่เป็นของพวกเขา เพราะเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่สามารถดำเนินชีวิตด้วยความหวัง ความเชื่อ และความกล้าหาญ ปัญหาของพวกเขาแย่ลงและความยากลำบากใหม่ๆ ก็เพิ่มพูนขึ้น สิ่งนี้เพิ่มโอกาสที่พวกเขาจะดำเนินชีวิตด้วยอัตลักษณ์ที่อยู่บนพื้นฐานของปัญหา อาจมีคนที่ใช้ชีวิตแบบนี้มากกว่าที่เราจะจินตนาการได้ เมื่อผมอธิบายพระคัมภีร์ตอนนี้กับผู้คน ผมมักรู้สึกประทับใจว่า พวกเขามักตอบสนองราวกับว่าไม่เคยได้ยินความจริงเหล่านี้มาก่อน ความรู้สึกว่าตัวตนของพวกเขาเป็นเช่นไรมักถูกหล่อหลอมโดยปัญหาของพวกเขา
- อีกแง่มุมหนึ่งที่สำคัญของอัตลักษณ์ของเราคือ ในพระคริสต์ เราได้รับ “ได้รับทุกสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิตและต่อการดำเนินตามทางพระเจ้า” (ข้อ 3) ในฐานะบุตรของพระเจ้า เรามั่งคั่ง! เราไม่ได้มีเพียง*บางสิ่ง* แต่เรามีทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี! พระเจ้าทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่บุตรของพระองค์จะต้องใช้เพื่อทำสิ่งที่ทรงเรียกให้พวกเขาทำ

  ในข้อ 3 เปโตรกล่าวว่า พระเจ้า “ได้ให้” ทุกสิ่งแล้ว ให้สังเกตว่าคำกริยานี้อยู่ในรูปสมบูรณ์กาล ซึ่งหมายถึงการกระทำในอดีตที่มีผลต่อเนื่องไปถึงอนาคต การให้ได้เกิดขึ้นแล้ว ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องรอ เนื่องจากพระราชกิจของพระคริสต์ ทุกสิ่งที่เราต้องการสำหรับ “ชีวิตและ [การ] ดำเนินตามทาง

พระเจ้า" ได้ถูกวางไว้ในคลังของเราแล้ว สองคำนี้ไม่ได้ซ้ำซ้อนกัน เปโตรกำลังแยกแยะประเด็นสำคัญ พระเจ้าไม่เพียงแต่จัดเตรียมทุกสิ่งที่เราต้องการสำหรับชีวิตนิรันดร์เท่านั้น แต่ทุกสิ่งที่เราต้องการสำหรับการดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าด้วย ทางพระเจ้าหมายถึงการดำเนินชีวิตที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าตั้งแต่เวลาที่ผมได้รับการยอมรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าจนถึงเวลาที่ผมอยู่ร่วมกับพระองค์ในนิรันดร์กาล เราได้รับทุกสิ่งที่จำเป็นเพื่อคิด ปรารถนา พูด และประพฤติตนในแบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ช่างเป็นการจัดเตรียมที่น่าอัศจรรย์!

อัตลักษณ์แห่งพระกิตติคุณนี้รวมทั้งทรัพยากรอันน่าทึ่งของอัตลักษณ์นี้เป็นการปกป้องที่ทรงพลังในสงครามแย่งชิงจิตใจของเรา เมื่อผู้คนก้าวออกไปในการเชื่อฟังแบบใหม่ ศัตรูจะมาหาพวกเขาและพูดว่า "คุณไม่มีสิ่งที่จำเป็นในการทำสิ่งนี้ให้สำเร็จ ถ้าคุณมี _____ หรือ _____ บางทีคุณอาจทำได้ แต่คุณไม่มี" ในช่วงเวลาเหล่านี้สงครามชิงจิตใจเป็นสงครามแห่งอัตลักษณ์ การตอบสนองของผู้คนต่อการโจมตีของซาตานขึ้นอยู่กับอัตลักษณ์ที่พวกเขายึดถือ น่าเสียดายที่หลายคนไม่ได้ให้พระเจ้าอยู่ในเรื่องราวเมื่อพวกเขาพูดถึงปัญหาของตน พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับความบาปของผู้อื่นและความยากลำบากของสถานการณ์ แต่ถ้าไม่มีพระเจ้าในเรื่องราวของพวกเขา พวกเขาก็จะไม่มีรู้สึกรับรู้ถึงอัตลักษณ์ตามพระคัมภีร์ เพราะอัตลักษณ์ตามพระคัมภีร์มีรากฐานอยู่ในพระเจ้าเสมอ ศัตรูรู้ว่าไม่จำเป็นต้องล่อลวงให้เราละทิ้งความเชื่อเพื่อให้ได้ชัยชนะ ศัตรูชนะเราในการปะทะรายวันโดยการบดบังอัตลักษณ์ของเราหรือโจมตีอัตลักษณ์ของเรา

เมื่อคุณลืมอัตลักษณ์ของคุณและความมั่งคั่งที่เป็นของคุณในพระคริสต์ คุณจะดำเนินชีวิตเหมือนยาจก ในเมืองฟิลาเดลเฟีย มีรายงานว่ามีคนจรจัด 3,500 คนอาศัยอยู่ตามท้องถนน ชีวิตของพวกเขามีเพียงแค่การหาอะไรกินและหาที่ซุกหัวนอน เมื่อสิ้นสุดวัน พวกเขามีความสุขเพียงแค่ซุกหัวนอนอย่างสงบ พวกเขาไม่ขอมากไปกว่านั้น

หลายคนที่อยู่ท่ามกลางการต่อสู้ดิ้นรนนั้นใช้ชีวิตราวกับว่าพวกเขาเป็นคนจรจัดฝ่ายวิญญาณ พวกเขาใช้ชีวิตแบบเอาตัวรอด ว้าวุ่นวอกแวก หวาดกลัว หลีกหนี และ "อยู่ไปวันๆ" เหมือนกัน พวกเขาไม่คิดถึงการเติบโตและการเปลี่ยนแปลงหรือแสวงหาสิ่งดีๆ ที่เป็นมรดกของพวกเขาในฐานะบุตรของพระเจ้า พวกเขาเพียงแค่พยายามเอาตัวรอดไปแต่ละวันให้ได้

พวกเขาดำเนินชีวิตราวกับว่าพวกเขายากจน ทั้งที่ความจริงแล้วพวกเขามั่งคั่งอย่างน่าอัศจรรย์

เมื่อเราใช้ชีวิตด้วยอัตลักษณ์แห่งความยากจน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การทูลขอจากพระบิดามากเกินไป แต่อยู่ที่เรายอมรับน้อยเกินไปต่างหาก เรายอมประนีประนอมด้วยการประกอบสร้างการดำรงชีวิตฝ่ายวิญญาณแบบเอาตัวรอดไปวันๆ โดยหวังว่าทุกอย่างจะดีขึ้นในนิรันดร์กาล แต่พระคัมภีร์ไม่เคยนำเสนอชีวิตของเราบนโลกนี้ว่า เป็นเพียงช่วงเวลาไร้ความหมายที่รอคอยสิ่งดีๆ ที่จะมาภายหลัง แบบอย่างการรอคอยในพระคัมภีร์ไม่ได้เกี่ยวกับแค่สิ่งที่คุณจะได้รับเมื่อสิ้นสุดการรอคอย แต่เกี่ยวกับการที่คุณจะกลายเป็นคนแบบไหนในระหว่างที่รอคอย พระเจ้าทรงสัญญาถึงชีวิตที่แท้จริงและบริบูรณ์สำหรับเราในปัจจุบันนี้ เรามีพระบิดา เรามีบ้าน เราเป็นคนมั่งมี แม้เราจะ*ต่อสู้ดิ้นรน*อย่างมาก แต่เราก็สามารถ*คาดหวัง*สิ่งยิ่งใหญ่ได้เช่นกัน

- ในข้อ 4 เปโตรบอกเราว่า เราควรคาดหวังอะไรจากการจัดเตรียมอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเราในพระคริสต์ จุดประสงค์ของพระเจ้าไม่ใช่เพื่อให้เรามีความสุขส่วนตัว (งาน ชีวิตสมรส ครอบครัว คริสตจักร ย่านที่อยู่อาศัย การพักผ่อน การเกษียณอายุที่ดี) แต่เพื่อให้เราได้มีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระองค์! ในการทำเช่นนี้ พระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการซึ่งสำคัญที่สุดของผม ความต้องการนี้ไม่ใช่สิ่งภายนอกหรืออารมณ์ความรู้สึก แต่เป็นเรื่องศีลธรรม สิ่งที่เราต้องการมากที่สุดคือจิตใจที่อยู่ภายใต้การปกครองขององค์พระผู้เป็นเจ้า แทนที่จะเป็นจิตใจภายใต้การปกครองของ “ความปรารถนาชั่ว” เราต้องได้รับการปลดปล่อยอย่างต่อเนื่องจากการเป็นทาสของสิ่งที่เข้ามาแทนที่พระเจ้า สิ่งซึ่งกักขังเราไว้ในการแสวงหาเกียรติสิริของตนเองอย่างเห็นแก่ตัว

ประเด็นที่เปโตรต้องการสื่อคือ หากจิตใจของผมถูกควบคุมโดยความปรารถนาชั่ว ผมจะมีส่วนร่วมใน “ความเสื่อมทรามของโลก” แทนที่จะเป็นส่วนร่วมในพระราชกิจของพระคริสต์ ผมจะไม่เก็บเกี่ยวผลดี คริสเตียนหลายคนคิดว่าพวกเขาทำในสิ่งที่ทำ *ก็เพราะ*สิ่งที่พวกเขาได้มีประสบการณ์มา แต่เปโตรกลับลำดับใหม่ แทนที่จะเป็นโลกอันเสื่อมทรามที่ทำให้เรามีความปรารถนาชั่ว เปโตรกลับกล่าวว่า ความปรารถนาชั่วของเราต่างหากที่ทำให้โลกเสื่อมทราม! ในความตรงไปตรงมาทั้งหมดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความยากลำบากที่เราประสบในโลกนี้ พระคัมภีร์นำเรากลับมาสู่จิตใจเสมอ และปลอบประโลมเราด้วยพระสัญญาแห่งข่าวประเสริฐเรื่องพระคุณของพระเยซูคริสต์ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจ

แนวคิดแบบอารามนักบวชที่แยบยลยังคงมีอยู่ในคริสตจักรทุกวันนี้ คำสอนของแนวคิดแบบนี้บอกว่า "โลกภายนอกนั้นชั่วร้าย ดังนั้นวิธีที่เราจะบริสุทธิ์ คือเราต้องแยกตัวออกจากโลก" แต่ประวัติศาสตร์บันทึกว่า อารามนักบวชก็ซ้ำรอยความชั่วร้ายทั้งหมดของสังคมรอบข้าง ทำไมหรือ? เพราะพวกเขาทำผิดพลาดอย่างร้ายแรง พวกเขาปล่อยให้ผู้คนเข้ามาในอาราม! และเมื่อคนบาปเข้ามา พวกเขาก็นำความปรารถนาชั่วปวงเข้ามาด้วย ทำให้สภาพแวดล้อมที่เป็นความหวังแห่งความบริสุทธิ์ของพวกเขานั้น เสื่อมเสียไป

แนวคิดของเปโตรแตกต่างอย่างมาก เป็นแนวคิดแบบภายในสู่ภายนอก พระเจ้าทรงจัดเตรียมอย่างเพียงพอสำหรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจของผมอย่างต่อเนื่อง เพื่อว่าขณะที่ผมจัดการกับปัญหาต่างๆ ของชีวิตในโลกที่ล้มลง ผมสามารถทำสิ่งที่ถูกต้องและเก็บเกี่ยวผลดีได้ เปโตรกำลังบอกว่าสิ่งสำคัญที่สุดซึ่งพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดคือ การช่วยให้รอดจากตัวเราเอง! เพราะพระคุณอันอุดมของพระองค์ เราไม่จำเป็นต้องมีชีวิตที่ตกเป็นทาสของตัวเองอีกต่อไป แต่มีชีวิต "อยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมา" (2 โครินธ์ 5:15)

หากเราประยุกต์ความจริงเหล่านี้กับชารอนและเอ็ด (จากบทที่ 10) เราจะเห็นว่าทั้งคู่ติดกับดักในสภาพแวดล้อมแห่งจิตใจของตนเอง ชารอนมั่นใจว่า เอ็ดคือปัญหายิ่งใหญ่ที่สุดของเธอ เอ็ดก็มั่นใจว่า ชารอนคือปัญหายิ่งใหญ่ที่สุดของเขา ทั้งคู่ไม่ต้องการความช่วยเหลือให้กับตนเอง ไม่ใช่ว่าพวกเขาต้องการจากพระบิดามากเกินไป แต่พวกเขาเต็มใจที่จะตกลงยอมรับในสิ่งที่น้อยเกินไปต่างหาก! ชีวิตสมรสของพวกเขาถูกทำให้เสื่อมทรามด้วยความปรารถนาต่างๆ ของพวกเขาเอง ซึ่งลายอย่างมีอยู่ก่อนที่พวกเขาจะแต่งงานกัน หากพวกเขาไม่จัดการกับประเด็นเหล่านี้ในใจ ชีวิตสมรสของพวกเขาจะติดอยู่ในวงจรของการกล่าวโทษกันไปมา และการตำหนิกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า หรือไม่ก็จะจบลงด้วยการหย่าร้าง และทำผิดซ้ำในความสัมพันธ์ใหม่ นี่คือเหตุผลที่บรรดาประเด็นเรื่องอัตลักษณ์จึงสำคัญมาก นี่ไม่ใช่แค่ส่วนประกอบเสริม แต่*เป็น*แก่นแท้เลยทีเดียว

- สุดท้าย เปโตรบอกเราว่า จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราเริ่มดำเนินชีวิตตามอัตลักษณ์ของเราในพระคริสต์ (ข้อ 5-8) นี่จะเปลี่ยนวิถีชีวิตของเรา เราจะไม่พอใจกับอุปนิสัยคริสเตียนแค่เพียงเล็กน้อย เราจะไม่มองความสัมพันธ์และสถานการณ์ต่างๆ ว่าเป็นอันตรายที่ต้องหลีกเลี่ยง แต่เป็นโอกาสที่จะได้สัมผัสกับสิ่งที่เป็นของเราแล้วในพระคริสต์ เราจะเปี่ยมด้วยความคาดหวังและ

กระตือรือร้น เพราะเรามีกระบวนทัศน์แห่งการเติบโตอย่างต่อเนื่องสำหรับชีวิต เราจะไม่ยอมจำนนต่อรูปแบบของการหลีกเลี่ยง การหนี หรือการป้องกันตัว เราจะไม่พอใจกับชีวิตสมรสที่ดีขึ้นเพียงเล็กน้อย หรือความสัมพันธ์ที่ซื่อสัตย์แค่พอประมาณ แต่ละวันเราจะปรารถนาที่จะสัมผัสกับทรัพยากรที่เป็นของเราในฐานะบุตรของพระเจ้ามากขึ้น แนวคิดการเปลี่ยนแปลงที่เต็มไปด้วยความคาดหวังและก้าวหน้านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้คนที่นำความเข้าใจใหม่และคำมั่นสัญญาใหม่มาประยุกต์ใช้กับชีวิตของพวกเขา ให้เราดูตัวอย่างกัน

สมมติว่าผมได้รับโทรศัพท์ในช่วงบ่ายวันหนึ่งจากเจ้าหน้าที่ธนาคารแจ้งว่าผมได้รับมรดก 50 ล้านดอลลาร์จากญาติห่าง ๆ ผมวางสายด้วยความตื่นเต้นมากและจะบอกข่าวเรื่องความมั่งคั่งที่เพิ่งได้รับนี้กับลูเอลล่า จากนั้นผมก็รีบไปที่ธนาคาร แสดงเอกสารที่จำเป็น และถอนเงิน 10,000 ดอลลาร์เพื่อพาลูเอลล่าไปทานอาหาร (ที่ปารีส สำหรับวันหยุดสุดสัปดาห์ที่ดีที่สุดในชีวิตของเธอ!) หกสัปดาห์ต่อมา ลูเอลล่าซึ่งเป็นคนจัดการเรื่องการเงินในครอบครัวของเรา ยังคงดิ้นรนที่จะเก็บเล็กประสมน้อยในเงินแต่บาท ด้วยความสับสน เธอพูดกับผมว่า “พอล ฉันคิดว่าคุณบอกว่า เรารำ่รวยเกินกว่าที่เราเคยคิดว่าจะได้สัมผัส แต่เรากลับใช้ชีวิตราวกับว่าเรายากจนเหมือนที่เคยเป็นมา ทำไมเราไม่ใช้ชีวิตจากมรดกที่คุณได้รับล่ะ?”

ลองจินตนาการว่า ผมพูดกับลูเอลล่าว่า “คุณรู้ไหมว่ามันลำบากแค่ไหนที่จะไปที่ธนาคารนั่นและถอนเงิน? อันดับแรก ธนาคารอยู่ใจกลางเมือง การจราจรแย่มาก และที่จอดรถยิ่งแย่กว่า เมื่อคุณไปถึงธนาคาร คุณต้องยืนต่อแถวยาวเหยียดแบบดิสนีย์เวิลด์ และเมื่อคุณมาถึงเคาน์เตอร์ในที่สุด พวกเขาก็ปฏิบัติกับคุณเหมือนอาชญากรมากกว่าลูกค้า [ธนาคารมีแป้นหมึกสำหรับพิมพ์ลายนิ้วมือข้างหน้าต่างของพนักงานแต่ละคน สำหรับผู้ที่ถอนเงินจำนวนมาก] มันยุ่งยากเกินไป!”

ถ้าคุณเป็นลูเอลล่า คุณคงจะคิดว่า *คุณรวยนะ! อะไรจะมาขัดขวางคุณจากมรดกที่คุณได้รับและจากชีวิตที่มรดกนั้นจะให้กับเรา? คุณต้องไปธนาคารนั่นซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกว่าคุณจะได้รับทุกสิ่งที่เป็นของคุณโดยชอบธรรม!*

เปโตรเชื่อมโยงความสามารถของเราในการทรหดอดทนต่อความยากลำบากเพื่อเราจะเข้าใจถึงอัตลักษณ์ของเราในพระคริสต์และทรัพยากรที่มาพร้อมกับอัตลักษณ์นั้น หากเราเข้าใจอัตลักษณ์นี้จริง ๆ เราจะพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้รับ

สิ่งที่เป็นของเราในพระคริสต์มากขึ้นและมากขึ้น พระองค์ทรงสัญญาที่จะทำให้จิตใจที่บาปของเราสอดคล้องกับพระลักษณะของพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา อย่างต่อเนื่อง

เมื่อเรานำบรรดาความเข้าใจเชิงลึกใหม่นี้มาประยุกต์ใช้และตัดสินใจจะมุ่งมั่นใหม่ นี่คืออัตลักษณ์ที่เราต้องการ แต่เช่นเดียวกับวีรบุรุษแห่งความเชื่อของเรา เรามักจะลืมว่าเราเป็นใคร โมเสสกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่าที่จะไป” และกิเดโอนกล่าวว่า “แต่ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร” เราต้องได้รับการเตือนอย่างต่อเนื่องถึงสถานะของเราในฐานะบุตรของพระเจ้าและบรรดาทรัพยากรฝ่ายวิญญาณของเราในพระคริสต์

ฟีลิปปี 2:1-12 เป็นอีกพระคัมภีร์อีกตอนที่อธิบายถึงเรื่องอัตลักษณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงสร้างแบบ “ถ้า-แล้ว” ข้อ 1 ระบุความจริงแห่งการไถ่ 4 ประการผ่านถ้อยคำเชิงเงื่อนไงว่า “ในเมื่อ” โดยความจริงนี้มีอยู่ในชีวิตของผู้เชื่อทุกคน

- ในเมื่อมีความชูใจในความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์
- [ในเมื่อ] มีการปลอบโยนจากความรัก (ของพระคริสต์)
- [ในเมื่อ] มีการสามัคคีธรรมกันจากพระวิญญาณ
- [ในเมื่อ] มีความเห็นใจกันและความเมตตากรุณา

ข้อ 2-12 แสดงผลด้วยคำว่า “ก็ขอให้” ระบุรายละเอียดว่า เราควรดำเนินชีวิตอย่างไรในแสงแห่งพระคุณที่เราได้รับในฐานะบุตรของพระเจ้า

- ด้วยการมีความคิด มีความรัก มีจิตใจและความคิดเป็นหนึ่งเดียวกัน (ข้อ 2)
- อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดีหรือถือดี (ข้อ 3)
- แต่จงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจถ่อม (ข้อ 3)
- อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ๆ ด้วย (ข้อ 4)
- และให้แน่ใจว่ามีจิตใจเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์ (ข้อ 5-8)

โครงสร้าง ในลักษณะ “ถ้า-แล้ว” ของพระคัมภีร์ตอนนี้ให้คำอธิบายที่ปฏิบัติได้จริงว่า การดำเนินชีวิตตามอัตลักษณ์ของเราในพระคริสต์หมายความว่าอย่างไร รวมถึงการเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างถึงรากถึงโคนที่พระเจ้ากำลังทำงานในตัวเราอย่างต่อเนื่องโดยพระคุณของพระองค์ ลองจินตนาการดูว่า อะไรจะเกิดขึ้นกับชีวิต

สมรสของชารอนและเอ็ด หากพวกเขาเริ่มดำเนินชีวิตแบบนี้! ลองคิดดูว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างหากการรับใช้ด้วยความถ่อมใจ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและด้วยความรัก มาแทนที่ความหยิ่งยโส เห็นแก่ตัว และความแตกแยกที่เรียกร้อง พวกเขาไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตอย่างที่เป็นอยู่ พวกเขาได้รับบางสิ่งที่ดีกว่าในพระคริสต์แล้ว

▶ เป้าหมายที่ 4: กำกับให้รับผิดชอบร่วมกัน

ของขวัญแห่งการรับผิดชอบร่วมกันด้วยความรัก

เช่นเดียวกับแนวคิดเรื่องการเผชิญหน้า แนวคิดเรื่องการกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมักมีความหมายในแง่ลบ ผู้คนอาจนึกถึงภาพที่น่ารำคาญเมื่อได้ยินคำนี้ แต่ภาพในพระคัมภีร์ของแนวคิดนี้เปี่ยมด้วยความรักอย่างน้อยสองประการ ประการแรก เมื่อเราช่วยรื้อฟื้นให้ผู้คนกลับสู่ที่ซึ่งพระเจ้าต้องการให้พวกเขาอยู่ เราได้รับการทรงเรียกให้ “ช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน” (กาลาเทีย 6:2) และให้ต่อสู้กับการหลอกลวงของบาปโดย “หนุนใจกันและกันทุกวัน” (ฮีบรู 3:13) เราต้องรักผู้คนมากพอที่จะทำมากกว่าแค่การเปิดเผยสิ่งผิด ประกาศสิ่งถูก แล้วเดินจากไป การรับผิดชอบร่วมกันต้องอาศัยความเต็มใจที่จะลงมือทำและอยู่เคียงข้างผู้คน ขณะที่พวกเขาต่อสู้ในสงครามระหว่างบาปและความชอบธรรม

ในพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล เราเรียกร้องให้ผู้คนฝึกฝนความเชื่อในวิธีใหม่ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ด้วยการให้ละทิ้งสิ่งที่พวกเขาทำมาเป็นแรมปีและทำสิ่งที่พวกเขาไม่เคยทำมาก่อน เราเรียกร้องให้พวกเขามีแรงจูงใจใหม่ มีจุดประสงค์ใหม่ และมีเป้าหมายใหม่ เราเรียกร้องให้พวกเขาสร้างสันติภาพในที่ซึ่งเคยมีสงคราม ให้รับใช้ในที่ซึ่งพวกเขาเคยเรียกร้องและควบคุม เราเรียกร้องให้พวกเขาละทิ้งสิ่งที่เคยมีค่า และให้ทำทั้งหมดนี้ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่ด้วยความมุ่งมั่นและความอดทนบากบั่นในระยะยาว

แต่เมื่อผู้คนก้าวออกไปในความเชื่อ พวกเขามักยังคงสับสนและกลัว พวกเขาให้คำมั่นสัญญาจะมุ่งมั่นก้าวไปในวิถีใหม่ที่ดีกว่า แต่ยังไม่พร้อมที่จะไปตามลำพัง เหล่าสาวกเป็นตัวอย่างยอดเยี่ยมของปรากฏการณ์นี้ พวกเขาอยู่กับพระเยซูมาสามปี ได้เห็นพระสิริและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พวกเขาได้เรียนรู้มากมายเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า แต่ในหลายๆ ด้าน พวกเขายังคงไม่มั่นคงและไม่แน่ใจ ในช่วง

เวลาสุดท้ายที่พระเยซูอยู่กับพวกเขาก่อนจะถูกตรึงไม้กางเขน พระเยซูทรงตระหนักว่า พวกเขายังไม่พร้อมจะอยู่ตามลำพัง (ดู ยอห์น 16:12-16) ความกลัวและความสับสนของพวกเขาเมื่อพระองค์ถูกตรึงไม้กางเขน (ซึ่งพระเยซูได้เตือนพวกเขาแล้วว่าจะเกิดขึ้น) เผยให้เห็นว่า พวกเขายังเป็นทารกฝ่ายวิญญาณขนาดไหน ด้วยความสับสนและกลัว พวกเขาซ่อนตัวอยู่ด้วยกัน สงสัยว่าจะทำอะไรต่อไป แม้แต่หลังจากที่พวกเขาได้เห็นพระคริสต์ที่เป็นขึ้นจากตาย พวกเขาก็ยังคงถามคำถามที่ผิด (กิจการ 1:7-11) แต่พระเยซูไม่ได้ทิ้งสาวกที่ยังไม่มั่นคงของพระองค์ไว้ตามลำพัง พระองค์ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเพื่อนำทาง สอน หนุนใจ เตือน ตักเตือน และเสริมกำลังพวกเขา

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำพันธกิจแบบเดียวกันโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกัน พระองค์ทรงเรียกเราให้ยืนเคียงข้างผู้คนขณะที่พวกเขาก้าวออกไปในความเชื่อ การเชื่อฟัง และความกล้าหาญ นี่คือพันธกิจแห่งการรับผิดชอบร่วมกัน นี่ไม่ใช่เรื่องการซุ่มรอจับผิดพวกเขา จุดประสงค์ของการกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันคือการช่วยให้ผู้คนทำสิ่งที่ถูกต้องในระยะยาว พันธกิจนี้มอบการปรากฏตัวของอีกคนที่ทำให้พวกเขามีความรับผิดชอบ ตระหนักรู้ มุ่งมั่น และตื่นตัวจนกว่าพวกเขาจะสามารถอยู่ตามลำพังได้ พันธกิจนี้นำทางดวงตาที่เพิ่งเริ่มมองเห็น เสริมกำลังเข่าที่อ่อนแอและแขนที่อ่อนล้า เราพยายามหนุนใจความเชื่อที่ซวนเซและให้เป้าหมายของพระเจ้าอยู่เสมอ เราช่วยให้พวกเขาเข้าใจว่าเมื่อไหร่ที่พวกเขาต้องหนีจากบาปและเมื่อไหร่ที่พวกเขาได้รับการทรงเรียกให้ยืนหยัดและต่อสู้

เช่นเดียวกับทุกพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันเป็นเรื่องของการเป็นอยู่ร่วมกันในลักษณะที่เป็นรูปธรรมเหมือนที่พระคริสต์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ การที่เรายืนเคียงข้างผู้คนทำให้การปรากฏตัวของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นรูปธรรมในผู้นั้น พระองค์ไม่เพียงแต่อยู่*กับ*พวกเขา แต่อยู่*ใน*พวกเขาด้วย เราประกาศข่าวประเสริฐของพระผู้ไถ่ที่ทรงสถิตอยู่ด้วยเสมอ พระองค์ไม่เพียงแต่บัญชา แต่ทรงให้ความสามารถด้วย พระองค์ไม่เพียงแต่ตักเตือน แต่ทรงให้อภัยและฟื้นฟู การรับผิดชอบร่วมกันตามพระคัมภีร์ไม่ใช่เรื่องน่ากลัว ทารุณ หรือก้าวก่าย แต่เป็นเรื่องของความรัก การเสียสละ การเป็นทูต การเป็นอยู่ร่วมกันในลักษณะที่เป็นรูปธรรมเหมือนที่พระคริสต์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และความบริสุทธิ์ เราจะรับใช้องค์อิมมานูเอล (“พระเจ้าสถิตกับเรา”) และทำน้อยกว่านี้ได้อย่างไร?

ในทางตรงกันข้าม การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันไม่ใช่เรื่องของการเป็นนักสืบเอกชน พยายามทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นมโนธรรมให้ผู้อื่น บังคับใครให้เชื่อฟัง ไล่ตามคนที่กำลังหนี หรือมองหาคนที่กำลังซ่อนตัว การรับผิดชอบ

ร่วมกันเป็นการให้โครงสร้าง คำแนะนำ กำลังใจ และคำเตือนด้วยความรัก แก่ผู้มุ่งมั่นอย่างเต็มที่จะเปลี่ยนแปลงตามที่พระเจ้ากำลังทำในชีวิตของเขา *คนที่ทำให้การรับผิดชอบร่วมกันเกิดผล คือผู้ที่ถูกกำกับให้รับผิดชอบนั่นเอง* เขาไม่มองว่าการช่วยเหลือและการมีส่วนร่วมของเราน่ากลัวหรือก้าวก่าย เขาไม่หนีหรือหลบซ่อนจากมัน แต่กลับยินดีที่รู้ว่าเมื่อคนอื่นอยู่เคียงข้างเขา พระเจ้าก็ทรงอยู่กับเขาด้วย การรับผิดชอบร่วมกันเกิดผลเพราะเขาเป็นผู้แสวงหา ไม่ใช่ผู้หลบหนี ผู้หลบหนีไม่ต้องการให้มีการรับผิดชอบร่วมกัน แต่ต้องการคำตักเตือน การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันเป็นความช่วยเหลือสำหรับผู้ที่มุ่งมั่นต่อการเปลี่ยนแปลง

สิ่งที่การรับผิดชอบร่วมกันมอบให้

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมอบความช่วยเหลือในระดับปฏิบัติดังนี้:

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมอบโครงสร้าง ชีวิตมักยุ่งเหยิงวุ่นวาย การพูดเรื่องการเปลี่ยนแปลงดูเหมือนจะง่ายกว่าการลงมือทำให้สำเร็จ ดังนั้นการกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันจึงให้ระบบโครงสร้างจากภายนอก (“ทำสิ่งเหล่านี้ ระหว่างช่วงเวลานี้”) ระบบจะสามารถช่วยคนที่กำลังพยายามทำบางสิ่งเป็นครั้งแรกได้อย่างมาก

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมอบคำแนะนำ บ่อยครั้ง คนที่อยากทำสิ่งถูกต้องก็ไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไร การมีคนให้คำแนะนำที่ปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับ*ที่ไหน เมื่อไหร่* และ*อย่างไร*ในการเปลี่ยนแปลงเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมอบความช่วยเหลือ บางครั้งคนกลัวที่จะทำการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นคนเดียวตามลำพัง (เช่น การพูดคุยเรื่องยากๆ กับภรรยา เพื่อน หรือลูก) และต้องการคนช่วยเหลือให้ทำเรื่องนั้นได้

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมอบกำลังใจ การเปลี่ยนแปลงนั้นยาก ท้าทายขอบเขตความเชื่อ ความกล้าหาญ และความหวังของผู้คน พวกเขามักถูกล่อลวงให้สงสัยในสิ่งที่เขามุ่งมั่นสัญญาไปแล้วหรือแม้แต่ยอมแพ้ พวกเขาต้องการคนที่ไว้ใจได้อยู่เคียงข้าง ผู้ซึ่งเข้าใจการต่อสู้ดิ้นรนภายในของพวกเขาและสามารถให้กำลังใจให้พวกเขาเดินหน้าต่อไป พวกเขาต้องการคนที่เป็นตัวแทนการทรงสถิตของพระองค์ผู้ทรงเป็นความช่วยเหลือและความหวังของพวกเขา

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันมอบคำเตือน บางครั้งคนสารภาพว่าตนจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง แต่เริ่มต่อต้านเมื่อตระหนักถึงสิ่งที่ต้องจ่ายและสิ่งที่ต้องทำ คนเหล่านี้ต้องได้รับคำเตือนถึงผลของการไม่เชื่อฟังและการกบฏของพวกเขา พวกเขาต้องได้รับการเตือนว่า พวกเขาจะเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาหว่าน (กาลาเทีย 6:7)

การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันนำความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องมาสู่คนที่มุ่งมั่นอย่างเต็มที่ต่อกระบวนการ “ถอดทิ้ง/สวมใส่” ถามตัวคุณเองสามคำถามนี้ขณะที่คุณพยายามให้การกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันเช่นนั้น:

1. คนนี้ต้องการความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องแบบไหนบ้าง?
2. ผมต้องติดต่อกับเขาหรือเธอบ่อยแค่ไหน เพื่อให้การเปลี่ยนแปลงดำเนินต่อไป?
3. มีทรัพยากรอื่นในพระกายของพระคริสต์ที่จะเป็นประโยชน์ในช่วงนี้หรือไม่? ผมจะเชื่อมโยงคนนี้กับทรัพยากรเหล่านั้นได้อย่างไร?

การเปลี่ยนแปลงในโลกที่ล้มลงในบาปอาจเป็นภาระหนัก เมื่อผู้คนนำความเข้าใจเชิงลึกใหม่และความมุ่งมั่นใหม่มาสู่ชีวิตของพวกเขา พวกเขาต้องการให้คนเตือนใจเขาถึงอัตลักษณ์ของตนในพระคริสต์และการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ภายในเขา

ความเรียบง่ายและความยิ่งใหญ่ของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคล

หากคุณจะสรุปหนังสือเล่มนี้ คุณจะพูดว่าอย่างไร? บางทีคุณอาจอธิบายว่านี่เป็นหนังสือเกี่ยวกับกลยุทธ์สำหรับการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคล บางทีคุณอาจพูดว่า หนังสือนี้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในคริสตจักร บางคนอาจพูดว่า นี่อธิบายวิธีนำหลักการพระคัมภีร์มาใช้กับปัญหาของชีวิต คนอื่นๆ อาจพูดว่า นี่เกี่ยวกับความจำเป็นของพันธกิจการรับใช้ส่วนบุคคลในพระกายของพระคริสต์

คำตอบเหล่านี้ล้วนถูกต้อง แต่หนังสือเล่มนี้เป็นการเรียกร้องให้ดำเนินชีวิตในวิถีชีวิตการรับใช้ประจำวันที่หยั่งรากในพระวจนะของพระเจ้าเป็นอันดับแรก เราได้วางรากฐานวิถีชีวิตที่ครอบคลุมทั้งพระคัมภีร์ ทั้งชีวิต และวิถีชีวิตของทุกส่วนของร่างกาย วิถีชีวิตนี้ไม่ได้มองพระคัมภีร์เป็นสารานุกรมการแก้ปัญหา แต่วิถีชีวิตนี้ค้นเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อหามุมมองซึ่งจะเปลี่ยนแปลงวิธีที่เราจัดการกับสถานการณ์ของชีวิต

ประการที่สอง หนังสือเล่มนี้หยั่งรากในความเชื่อที่ว่า พระเจ้าทรงเรียกและวางบทบาทให้บุตรทุกคนของพระองค์ดำเนินชีวิตในฐานะทูตของพระองค์ พระองค์ทรงอ้างสิทธิ์เหนือเวลาทั้งหมดของเรา และเหนือความสัมพันธ์แต่ละอย่างของเรา ขณะที่เรารับใช้ในฐานะตัวแทนของพระองค์

สุดท้าย วิถีชีวิตนี้ไม่ใช่มีเพื่อไม่กี่คนที่มีสิทธิพิเศษในทำพันธกิจเป็นอาชีพ งานในอาณาจักรของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับสมาชิกทุกคนในพระกายของพระคริสต์ ไม่ว่าคุณจะเป็นเด็ก คู่สมรส เพื่อนบ้าน ญาติ ศิษยาภิบาล นายจ้างหรือลูกจ้าง ครู นักเรียน หรือเพื่อน ความสัมพันธ์ทั้งหมดของคุณต้องสะท้อนถึงการที่พระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นทูต คุณต้องแสวงหาที่จะเป็นตัวแทนถึงคำสอน วิธีการ และพระลักษณะของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อเสมอ พระเจ้าทรงส่งคนที่ยังไม่สมบูรณ์ไปหาคนที่ยังไม่สมบูรณ์ด้วยเรื่องราวแห่งพระคุณของพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงเรียกร้องทุกหัวใจคืนกลับคืนมา เพื่อพระสิริของพระองค์

ความจริงหลักของวิถีชีวิตแห่งการเป็นทูต

เราได้เห็นว่ามีหลักการและมุมมอง 8 ประการที่เป็นลักษณะเฉพาะของวิถีชีวิตในการรับใช้นี้

ความจริงประการที่ 1 เราต้องการพระเจ้าและความจริงของพระองค์เพื่อดำเนินชีวิตอย่างที่เราควรจะเป็น (ปฐมกาล 1:26; 2 ทิโมธี 3:16-17) เราต้องละทิ้งภาพลวงใดๆ ของความเป็นอิสระหรือความในการพึ่งพาตนเองเท่านั้น เราไม่สามารถหาคำตอบให้ชีวิตด้วยตัวเองหรือทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้ทำได้ การพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงของเราไม่ได้หยั่งรากในการล้มลงในบาป แต่หยั่งรากอยู่ในความเป็นมนุษย์ของเรา เราถูกสร้างมาเพื่อนมัสการพระเจ้าและพึ่งพาพระองค์

ความจริงประการที่ 2 พระเจ้าทรงเรียกเราแต่ละคนให้เป็นอุปกรณ์เพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้อื่น เริ่มต้นจากครอบครัวและคริสตจักรของเรา (เอเฟซัส 4:11-16; โคโลสี 3:15-17) การรับใช้ไม่ใช่กิจกรรมที่เกิดขึ้นนอกความสัมพันธ์หลักของเรา แต่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยใช้เรา*ใน*ความสัมพันธ์เหล่านี้ ขณะที่ทรงทำพระราชกิจไถ่ของพระองค์

ความจริงประการที่ 3 พฤติกรรมของเรามีรากเหง้ามาจากความคิดและแรงจูงใจของจิตใจเรา ผู้คนและสถานการณ์เพียงแต่กระตุ้นให้จิตใจของเราให้แสดงออกมาเป็นคำพูดและการกระทำ (สุภาษิต 4:23; ลูกา 6:43-45; มาระโก 7:20-23; มัทธิว 23:25; ยากอบ 4:1-10) เราต้องปฏิเสธทุกมุมมองเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ที่หลงลืมเรื่องจิตใจ โดยไม่ปฏิเสธความจริงอันน่าเศร้าของความทุกข์และการถูกทำบาป แทนที่จะทำเช่นนั้น เรายืนยันว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คน ขณะที่พระคุณของพระองค์เปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา ดังนั้น ในพันธกิจการรับใช้ส่วนตัว ไม่ว่าจะยากลำบากแค่ไหน จิตใจคือเป้าหมายของเราเสมอ

ความจริงประการที่ 4 พระคริสต์ทรงเรียกเราให้เป็นทูตของพระองค์ ทำตามคำสอน วิธีการ และพระลักษณะของพระองค์ (2 โครินธ์ 5:14-21) การที่พระเจ้าทรงเรียกเราเปิดทางให้เราเป็นตัวแทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจักรวาลต่อผู้คนรอบตัวเรา! พระเจ้ากำลังทรงนำคนที่หลงหาย สับสน ท้อแท้ กบฏ และหมกมุ่นกับตัวเอง และทำให้พวกเขาเป็นคนที่ได้รับพลังจากพระคุณของพระองค์และได้รับแรงจูงใจจากพระสิริของพระองค์ ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่านี้อีกแล้ว!

ความจริงประการที่ 5 การเป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงความรักของพระคริสต์ให้เป็นรูปธรรม โดยการมีส่วนร่วมในการต่อสู้ดิ้นรนของผู้คน การเป็นหนึ่งเดียวกับความทุกข์ของพวกเขา และการมอบพระคุณของพระเจ้าขณะที่เราเรียกพวกเขาให้เปลี่ยนแปลง เราควรแสวงหาความสัมพันธ์ที่มากกว่าการเติมเต็มซึ่งกันและกัน เราต้องสร้างความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงทำกิจให้งานแห่งการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคลเติบโตได้ เราทำเช่นนี้โดยแบ่งปันความรักที่พระคริสต์ทรงเทลงมาในเรา เราทำเช่นนี้โดยการเข้าหาผู้ที่ทุกข์ทรมานในฐานะเพื่อนผู้ทุกข์ทรมาน ที่มอบการปลอบโยนและพระเมตตาของพระเจ้า และเราทำเช่นนี้โดยการเข้าหาในฐานะคนบาป ที่มาหาคนบาปอีกคน มอบพระคุณที่ได้เปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา และสามารถทำเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขาได้เช่นเดียวกัน

ความจริงประการที่ 6 การเป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงหมายถึงการพยายามรู้จักผู้คน โดยการระวังไม่ให้ตนเองมีข้อสันนิษฐานที่ผิด โดยการตั้งคำถามที่ดี และโดยการตีความข้อมูลในแบบที่เป็นตามพระคัมภีร์อย่างชัดเจน (สุภาษิต 20:5; ฮีบรู 4:14-16) เราไม่อาจพอใจกับความสัมพันธ์ผิวเผินในหมู่ประชากรของพระเจ้า เราต้องการรู้จักผู้คนจริงๆ และค้นพบว่าพวกเขาจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงที่ไหน เราเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามที่ไม่สามารถตอบได้โดยปราศจากการเปิดเผยตัวเอง และเรากรองทุกสิ่งที่เราเรียนรู้เกี่ยวกับผู้คนผ่านตะแกรงของพระคัมภีร์ เป้าหมายของเราไม่ใช่เพียงแค่รู้จักคนอื่นตามพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังช่วยให้พวกเขารู้จักตัวเองในแบบเดียวกันด้วย

ความจริงประการที่ 7 การเป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงหมายถึงการพูดความจริงด้วยความรัก ด้วยพระกิตติคุณที่เป็นการปลอบโยนและการทรงเรียกของเรา เราสามารถช่วยให้ผู้คนเห็นตัวเองในพระวจนะของพระเจ้าและนำพวกเขาไปสู่การกลับใจใหม่ (โรม 8:1-17; กาลาเทีย 6:1-2; ยากอบ 1:22-25) เมื่อเราเผชิญหน้าผู้คนด้วยความจริง เราต้องการเป็นอุปกรณ์แห่งการมองเห็นและตัวแทนแห่งการกลับใจใหม่ มันง่ายกว่าที่จะเห็นว่า คนอื่นและสถานการณ์คือปัญหา

มากกว่าที่จะเห็นว่าตัวเองคือปัญหา นั่นคือเหตุผลที่เราชูพระวจนะของพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาด้วยความรัก เพื่อพวกเขาจะเห็นตัวเองอย่างชัดเจนและกลับใจใหม่ เราอธิษฐานว่า ถ้อยคำที่เราพูดจะเปิดเผยจิตใจของพวกเขาและเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา ขณะที่พวกเขาตอบสนองต่อการปลอบโยนและการทรงเรียกของพระกิตติคุณ

ความจริงประการที่ 8 การเป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงหมายถึงการช่วยผู้คนทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ทำ โดยการทำให้ความรับผิดชอบของเขากระจ่างชัด การเสนอการกำกับการรับผิดชอบร่วมกันด้วยความรัก และการเตือนพวกเขาถึงอัตลักษณ์ของตนในพระคริสต์ (ฟีลิปปี 2:1-14; 2 เปโตร 1:3-9; 1 ยอห์น 3:1-3; กาลาเทีย 6:2) เราต้องไม่สับสนระหว่างความเข้าใจเชิงลึกกับการเปลี่ยนแปลงชีวิตจิตใจ การได้รับความเข้าใจเชิงลึกตามพระคัมภีร์เป็นส่วนจำเป็นของกระบวนการ แต่ความเข้าใจเหล่านี้ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงในตัวมันเอง การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเมื่อผู้คนระบุสิ่งเฉพาะเจาะจงที่พระเจ้ากำลังทรงเรียกพวกเขาให้ทำและเริ่มทำสิ่งเหล่านั้นด้วยความเชื่อ เราส่งเสริมกระบวนการนี้โดยการยืนเคียงข้างผู้คน เสนอปัญญา คำแนะนำ และการหนุนใจจากการกำกับให้รับผิดชอบร่วมกันตามพระคัมภีร์ สุดท้าย เราส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงโดยช่วยให้ผู้คนดำเนินชีวิตจากความรู้สึกที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนในฐานะบุตรของพระเจ้า พร้อมกับสิทธิและสิทธิพิเศษทั้งหมดที่อัตลักษณ์นี้นำมาให้

ทั้งหมดนี้คือหลักการและมุมมองตามพระคัมภีร์ที่กำหนดรูปแบบพันธกิจการรับใช้ของเราต่อผู้อื่น องค์จอมกษัตริย์ได้ทรงเรียกเรา และพระองค์จะทรงเตรียมเราให้พร้อมสำหรับงานของพระองค์ เราถูกซื้อด้วยราคาล้ำค่า และชีวิตของเราไม่ได้เป็นของเราเอง การรับพระคุณหมายถึงการเป็นท่อลำเลียงพระคุณไปสู่ผู้อื่น ความทุกข์ทรมานได้มอบภารกิจให้เราปลอบโยนผู้ที่ทุกข์ทรมานคนอื่นๆ การถูกเปลี่ยนแปลงคือการเป็นทูตแห่งการเปลี่ยนแปลงสำหรับผู้อื่น ไม่มีชีวิตใดที่มีความหมายมากไปกว่านี้ในโลกนี้! เราควรรู้สึกขอบพระคุณอย่างลึกซึ้งที่เราได้ถูกรวมไว้ในแผนการนี้ แต่บางทีคุณอาจสงสัยว่า คุณจะสามารถดำเนินชีวิตตามวิถีชีวิตที่หนังสือเล่มนี้อธิบายได้หรือไม่ บางทีคุณอาจมึนงงกับรายละเอียด กลยุทธ์ และทักษะทั้งหมด บางทีคุณอาจรู้สึกท่วมท้นกับสิ่งที่คุณเห็นเกี่ยวกับจิตใจของคุณเอง

ผมมักคิดถึงสองสิ่งเมื่อสอนเนื้อหานี้จบ ประการแรก ผมถูกกระทบด้วยความเรียบง่ายสุดๆ ของพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวตามพระคัมภีร์ ไม่ต้องใช้เทคโนโลยีลับสำหรับชนชั้นผู้นำที่จะเข้ามาแทรกแซง พันธกิจนี้เป็นการทรงเรียกอย่างเรียบง่ายสำหรับบุตรทุกคนของพระเจ้าให้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงทำในชีวิต

ของผู้อื่น นี่คือการดำเนินชีวิตในชุมชนที่ถ่อมใจ ซื่อสัตย์ และไถ่กับผู้อื่น *รัก*ดังที่พระคริสต์ทรงรัก และก้าวไปไกลกว่าความสัมพันธ์ผิวเผินเพื่อ*รู้จัก*ผู้คนจริงๆ นี่คือการรักผู้อื่นมากพอที่จะพูดความจริงกับพวกเขา ช่วยให้พวกเขาเห็นตัวเองในกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้า และนี่คือการยืนเคียงข้างผู้อื่น ช่วยพวกเขา*ทำ*สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ทำ นี่เป็นเพียงการทรงเรียกให้เป็นมิตรตามพระคัมภีร์! พันธกิจนี้เรียบง่ายจนแทบจะน่าอาย แค่*รัก*ผู้คน *รู้จัก*พวกเขา พูดความจริงในชีวิตของพวกเขา ช่วยพวกเขา*ทำ*สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาให้ทำ

ในขณะเดียวกัน มีความยิ่งใหญ่ในพันธกิจการรับใช้ส่วนตัวที่ไม่สามารถบรรยายด้วยคำพูดได้ พระเจ้ากำลังทรงวาดพระคุณของพระองค์บนผืนผ้าใบแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ วันหนึ่ง เราจะยืนกับพระองค์ในพระสิริและเห็นผืนผ้านั้นเสร็จสมบูรณ์ และเราจะไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากนมัสการพระองค์ ส่วนของเราในงานทั้งหมดนี้คืออะไร? เราเป็นพู่กันของพระเจ้า พระองค์ต้องการจุ่มเราลงในจานสีแห่งพระคุณของพระองค์และวาดความดีของพระองค์เพิ่มเติมบนจิตวิญญาณอีกดวงหนึ่ง คำถามคือ “เราเป็นพู่กันที่นุ่มนวลในพระหัตถ์ของพระองค์หรือไม่?” พู่กันที่แข็งแห้งไม่ดูดซับสีได้ดี และทำให้พื้นผิวที่พู่กันนั้นควรจะทำให้สวยงามเกิดความเสียหาย ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณเป็นพู่กันที่นุ่มนวลในพระหัตถ์ของพระผู้ไถ่ ผู้จะทรงวาดต่อไปจนกว่าผืนผ้าของพระองค์จะเสร็จสมบูรณ์

เมื่อเรายืนต่อพระพักตร์พระองค์ในวันสุดท้ายนั้น และเห็นความงามอันน่าทึ่งของผืนผ้าใบอันรุ่งโรจน์ที่สุดในจักรวาล พระสุรเสียงของพระเจ้าจะแทรกผ่านเสียงนมัสการของเราด้วยถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์และลึกลับเหล่านี้ “ดีมาก เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์!” แล้วเราจะรู้ว่าทุกช่วงเวลาของการรับใช้นั้นคุ้มค่า เราจะรู้ว่าเราได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแสนสำคัญที่สุด ยั่งยืนที่สุด และสวยงามที่สุดที่เคยเกิดขึ้น — การไถ่ของพระเจ้า เราจะประสบกับความจริงของถ้อยคำในเพลงนมัสการนี้

ผู้ใดเล่าที่ปรากฏดั่งดวงดาว
เหล่านี้ผู้ยืนต่อพระที่นั่งของพระเจ้า?
แต่ละคนสวมมงกุฎทองคำ
ผู้ใดเล่าคือหมู่ชนที่รุ่งโรจน์นี้?
อัลเลลูยา! จงฟัง พวกเขาร้องเพลง
สรรเสริญองค์จอมกษัตริย์แห่งสวรรค์ด้วยเสียงอันดัง

ผู้ใดเล่าที่เปล่งประกายจ้าเหล่านี้
ผู้สวมความจริงของพระเจ้า
นุ่งห่มด้วยเสื้อคลุมขาวบริสุทธิ์
เสื้อคลุมที่ความเจิดจ้าไม่มีวันจางหาย
ไม่มีวันถูกแตะต้องด้วยมือแห่งกาลเวลาอันหยาบกระด้าง?
หมู่ชนที่รุ่งโรจน์นี้มาจากไหนหนอ?
เหล่านี้คือผู้ที่ได้ต่อสู้
เพื่อเกียรติของพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขามายาวนาน
ปล้ำสู้จนชีวิตสิ้นสุด
ไม่ติดตามฝูงชนที่ทำบาป
เหล่านี้ผู้ดำรงการต่อสู้ไว้ได้ดี ได้รับชัยชนะผ่านพระเมษโปดก
เหล่านี้คือผู้ที่หัวใจแตกสลาย
เจ็บปวดด้วยความทุกข์และความกังวล
ผู้ซึ่งในคำอธิษฐานได้ดิ้นรนบ่อยครั้ง
กับพระเจ้าที่พวกเขาถวายพระสิริ
บัดนี้ ความขัดแย้งอันเจ็บปวดของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว
พระเจ้าทรงบัญชาให้พวกเขาหยุดร้องไห้

เหล่านี้เหมือนปุโรหิต ได้เฝ้าและรอคอย
ถวายเจตจำนงของตนแด่พระคริสต์
อุทิศทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย
ทั้งวันและคืนเพื่อรับใช้พระองค์เสมอ
บัดนี้ในอภิสุทธิสถานของพระเจ้า
พวกเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์อย่างเป็นสุข[12]

นี่คือรางวัลที่รอคอยผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้า ขอให้สิ่งเหล่านี้หนุนใจคุณในการรับใช้องค์จอมกษัตริย์!

12 เพลงนมัสการคือเพลง Who Are These Like Stars Appearing? เนื้อร้องโดย Heinrich T. Schenk นำมาจาก The Trinity Hymnal (Philadelphia, Pa.: Great Commission Publications, 1990) เพลงที่ 542 คำแปลไทยโดยผู้แปล

ภาคผนวก 1: เปิดตาที่มืดบอด: มุมมองใหม่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เซเลียมาปรึกษาเพื่อ “ขอความช่วยเหลือเรื่องความสัมพันธ์” เธอเรียกตัวเองว่า “การถูกปฏิเสธที่กำลังจะเกิดขึ้น” และเล่าด้วยน้ำตาถึงการที่เธอไม่สามารถหา “เพื่อนที่ซื่อสัตย์” แม้เพียงคนเดียวได้ พระเจ้าดูเหมือนอยู่ห่างไกล แต่เซเลียก็ยังยืนยันอย่างน่าสงสารว่าเธอ “ตนไม่ได้เป็นคนเลวร้ายขนาดนั้น” แน่นอนว่าไม่ได้เลวร้ายถึงขนาดที่สมควรได้รับ “การถูกต่อยท้อง” อย่างที่เธอเคยประสบมา

ผมเห็นใจเซเลีย แต่ก็พยายามให้เธอมองตัวเองด้วย เนื่องจากการถูกปฏิเสธเป็นประเด็นหลักในชีวิตของเธอ ผมจึงเสนอคำถามว่า มีสิ่งใดที่เธอได้ทำ ซึ่งอาจมีส่วนก่อให้เกิดปัญหานี้หรือไม่ เซเลียแสดงท่าทีป้องกันตัวทันที ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ผมควรทำอย่างไรต่อไป? ผมจำเป็นต้องรู้จักเซเลียมากขึ้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ เซเลียจำเป็นต้องเห็นตนเองมากขึ้นด้วย มีกำแพงแห่งความมืดบอดส่วนตัวที่ต้องทะลุทะลวง มิฉะนั้นเซเลียจะไม่มีวันเป็นผู้รับคำปรึกษาที่แท้จริงได้ เซเลียบาดเจ็บ ท้อแท้ และหมดแรง แต่เพราะความมืดบอดส่วนตัวของเธอ เธอจึงยังไม่ใช่ผู้แสวงหา

หนึ่งในผลกระทบอันน่าเศร้าของการล้มลงในบาปคือความมืดบอดส่วนตัวของจิตใจ นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคน นี่คือหนึ่งในสิ่งที่ทำให้การให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์เป็นเรื่องยากลำบาก มันเปลี่ยนแปลงกระบวนการเก็บข้อมูลอย่างสิ้นเชิง

เนื่องจากบาปนั้นหลอกลวง และคนบาปมักมืดบอดต่อปัญหาของตนเองโดยธรรมชาติ การเก็บข้อมูลจึงต้องมีเป้าหมายสองประการเสมอ ประการแรกกระบวนการนี้ต้องให้ข้อมูลที่ผู้ให้คำปรึกษานั้นจำเป็นต้องใช้ เพื่อให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์อย่างชาญฉลาด แต่เป้าหมายที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ เราควรเป็นอุปกรณ์ของพระเมสสิยาห์ในการเปิดดวงตาที่ถูกปิดมืดมานานเกินไป

การเปิดดวงตาที่มืดบอดเป็นหัวใจสำคัญของพันธกิจของพระคริสต์ในฐานะพระเมสสิยาห์ อิสยาห์มองไปยังพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาและกล่าวว่า “แล้วตาของคนตาบอดจะได้เห็น และหูของคนหูหนวกจะได้ยิน” (อิสยาห์ 35:5) พระเจ้าทรงสัญญาต่อไปว่า *“เราจะนำคนตาบอดทั้งหลายไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก เราจะพาเขาเดินไป ในวิถีที่เขาไม่รู้จัก เราจะให้ความมืดข้างหน้าพวกเขากลับเป็นความสว่าง ทำที่ขรุขระให้เป็นที่ราบ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะทำ และเราจะไม่ละเลยสิ่งเหล่านี้”* (อิสยาห์ 42:16)

พระเมสสิยาห์ทรงเป็นผู้ที่สามารถเปิดตาของคนบาปที่มืดบอดและทำให้พวกเขาเห็นได้ อิสยาห์บรรยายถึงคนบาปไว้ดังนี้

“เพราะฉะนั้น ความยุติธรรมจึงอยู่ห่างไกลจากพวกเรา
และความชอบธรรมตามเราไม่ทัน
พวกเราคาดหวังความสว่าง แต่ดูสิ มีความมืด
คาดหวังความสุกใส แต่เราเดินในความมืดคลุ้ม
เราคลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด
เราคลำหาเหมือนคนไม่มีตา
เวลาเที่ยงวันพวกเราสะดุดเหมือนเวลาโพล้เพล้...”
(อิสยาห์ 59:9-10ก)

ในคำเทศนาบนภูเขา พระคริสต์ทรงมอบหมายให้เราเป็นส่วนหนึ่งในพันธกิจของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ เพื่อส่องแสงแห่งความจริงเข้าไปในความมืดแห่งบาป นี่คือสิ่งที่เราควรแสวงหาในการให้คำปรึกษา เป้าหมายของเราไม่เพียงแต่เปิดเผยความมืดที่มีอยู่ในความสัมพันธ์และสถานการณ์ต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังรวมถึงความมืดในจิตใจด้วย เพื่อที่พระกิตติคุณจะสามารถถูกนำมาประยุกต์ใช้ได้

ในแง่หนึ่ง ผู้รับคำปรึกษาทุกคนจะ *“คลำหา... เหมือนคนไม่มีตา”* การเก็บข้อมูลของเราจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับความต้องการนี้อย่างจริงจัง ผมต้องการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นตัวเองในกระจกเงาแห่งพระวจนะของพระเจ้า ผมจะถามคำถามที่พวกเขาไม่เคยถาม และสืบค้นในที่ซึ่งพวกเขาไม่รู้ว่าควรสืบค้น คำถามของผมจะเกิดจากมุมมองตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับผู้คนและปัญหาของพวกเขา ในที่นี้ ผมสะท้อนภาพของพระเมสสิยาห์ ขณะที่ผมพยายามยุติการคลำหาในความมืด ผมไม่ได้เพียงแค่ประกาศข้อสรุปของผมเท่านั้น แต่ช่วยให้ดวงตาที่มืดบอดเห็นความคิดและแรงจูงใจในจิตใจตนเองด้วยความชัดเจนลึกซึ้งตามหลักพระคัมภีร์

ภาคผนวกนี้มุ่งเน้นยังหน้าที่ “เปิดดวงตา” ของการเก็บข้อมูล เราจะพิจารณาธรรมชาติของความมืดบอดที่คนบาปทุกคนประสบ และดูว่าเราต้องนำอะไรมาสู่บทบาทของเราในฐานะอุปกรณ์ของพระเจ้า

หน้ากากของความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ

ความแตกต่างระหว่างความมืดบอดทางกายภาพและความมืดบอดฝ่ายวิญญาณคือ คนมืดบอดทางกายภาพจะเป็นที่สังเกตเห็นได้ง่าย ในขณะที่ คนมืดบอดฝ่ายยวิญญาณมักไม่เป็นที่สังเกต คนตาบอดทางกายภาพจะเผชิญกับสภาพของตนทันที บ่อยครั้งที่คนตาบอดฝ่ายวิญญาณไม่เพียงแต่ไม่ตระหนักถึงสภาพของตน แต่ยังเชื่อมั่นว่าตนมีสายตาที่ดีเยี่ยม ปัจจัยพื้นฐานของการเป็นคนตามืดบอดฝ่ายวิญญาณคือการที่คุณมืดบอดต่อความมืดบอดของตัวเอง

ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณเป็นสภาพของคนบาปและผู้รับคำปรึกษาทุกคน แต่มีน้อยคนที่จะตระหนักถึงผลกระทบของมันต่อวิธีที่พวกเขามองตัวเอง มองพระเจ้า มองผู้อื่น และมองสถานการณ์ของพวกเขา พวกเขาเหมือนกับคนที่ถูกอธิบายไว้ในโรม 1 คนที่คิดว่าตนเองฉลาด ทั้งที่จริง ๆ แล้วพวกเขาเป็นคนโง่ พวกเขาคิดว่าตนคิดได้ดี ทั้งที่จริง ๆ แล้วความคิดในใจของพวกเขาโง่เขลาและไร้ประโยชน์

ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งที่หลอกลวง ดังที่ยอห์นเขียนถึงคริสตจักรในเมืองเลาดีเซียว่า *“เพราะเจ้าพูดว่า ‘ข้าเป็นเศรษฐีและข้าร่ำรวยแล้ว ข้าไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนน่าสมเพช น่าสังเวช เจ้ายากจน ตาบอด และเปลือยกาย”* (วิวรณ์ 3:17) ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณเป็นสิ่งที่หลอกลวงเพราะมันแฝงตัวเป็นสิ่งอื่น หากเราจะเป็นอุปกรณ์ของพระเจ้าในการเปิดดวงตาที่มืดบอด เราต้องตระหนักถึงหน้ากากทั่วที่ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณสวมใส่อยู่ ต่อไปนี้คือรายการตัวอย่าง

หน้ากากของการรู้จักตนเองอย่างถูกต้อง

เซเลียคิดว่าเธอรู้จักตัวเอง เธอรู้สึกไม่พอใจเมื่อมีคนแนะนำว่า เธออาจมีส่วนรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ มีเพียงการมองอย่างตั้งใจเข้าไปในกระจกเงาที่สมบูรณ์แบบของพระคัมภีร์เท่านั้น ที่จะทำให้คนเห็นตัวเองตามความเป็นจริง (ยากอบ 1:22-25)

ผู้รับคำปรึกษาส่วนใหญ่จะมีมุมมองที่บิดเบือนเกี่ยวกับตัวเอง เพราะกระจกเงาที่พวกเขามองเข้าไปนั้นเหมือนกระจกในสวนสนุก มันสะท้อนตัวตนที่แท้จริงของคุณ แต่สะท้อนอย่างบิดเบือน คุณเห็นตัวเอง แต่ไม่ใช่ตามที่คุณเป็นจริง ๆ

เช่นเดียวกับผู้รับคำปรึกษาหลายคน ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองของพวกเขาถูกพัฒนาขึ้นจากการมองเข้าไปในกระจกสวนสนุกแห่งความคิดเห็นของผู้อื่น หรือมุมมองทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับความสำเร็จ หรือจิตวิทยายอดนิยม หรือประสบการณ์ในอดีต (รายการนี้อาจยาวต่อไปได้อีก) ผู้รับคำปรึกษาไม่รู้ตัวว่า เขามีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองที่บิดเบือน เขามีพระวจนะของพระเจ้า แต่เขาใช้พระวจนะเป็นเพียงสารานุกรมสำหรับความคิดทางศาสนา หรือใช้เป็นเครื่องมือในการทำสมาธิภาวนามากกว่า แม้แต่เมื่อฟังพระวจนะที่ถูกเทศนา เขาก็จะพลาดไม่รู้ถึงการเปิดเผยสำแดงเกี่ยวกับตัวเองในคำเทศนานั้น เขาได้ยินเรื่องราวหรือหลักการที่ถูกอธิบาย แต่ไม่เห็นตัวเองสะท้อนอยู่ในข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น

หน้ากากของผู้ถูกกระทำบาป

เซเลียสามารถเล่าเรื่องราวการถูกทำร้ายอย่างต่อเนื่องจากผู้อื่นได้อย่างละเอียด ราวกับเป็นวีดิโอความคมชัดสูง เธอมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมของคนอื่นที่มีต่อเธอ

ไม่มีคำอุปมาใดที่ทรงพลังไปกว่าคำอุปมาเรื่อง “ไม้ทั้งท่อนกับผงเล็กๆ” ในมัทธิว 7 ที่จะอธิบายว่าความมืดบอดฝ่ายวิญญาณแฝงตัวเป็นความรู้สึกว่าตนเป็นผู้ถูกทำบาปได้อย่างไร ลองจินตนาการถึงคนที่หมกมุ่นอยู่กับเศษฝุ่นในตาคนอื่น ในขณะที่เดินไปมาโดยมีไม้ทั้งท่อนโผล่ออกมาจากตาของตัวเอง! เขาถูกครอบงำด้วยความรู้สึกว่าตนถูกกระทำบาป ไม่ใช่ความรู้สึกว่าตนเป็นคนบาป ดังนั้น สำหรับเขาแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นคือการเปลี่ยนแปลงภายนอกตัวเขา

หน้ากากของบททดสอบและการทดลองใจ

เซเลียไม่มีความรู้สึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเองและบาปของเธอ ดังนั้น เธอจึงมักเรียกผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติจากการตัดสินใจและการกระทำของเธอเองว่าเป็น*บททดสอบ* เปาโลกล่าวว่า *“อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อหนังของตน ก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น”* (กาลาเทีย 6:7-8)

เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความคิดเรื่องการเก็บเกี่ยว พวกเขาจึงมักมองสิ่งที่พวกเขาเก็บเกี่ยวว่า ไม่ได้เป็นผลจากสิ่งที่พวกเขาหว่าน แต่เป็นบททดสอบอันเจ็บปวดที่พวกเขาไม่สมควรได้รับ

นอกจากนี้ เพราะคนบาปมักเปลี่ยนการนมัสการและการรับใช้พระผู้สร้างเป็นการนมัสการและการรับใช้สิ่งทรงสร้าง (ดู โรม 1:25) พวกเขาจึงมักพลาดสิ่งดีที่พระผู้สร้างกำลังทำในสถานการณ์หนึ่งๆ แต่กลับมุ่งเน้นไปที่การสูญเสียสิ่งทรงสร้างบางอย่าง บททดสอบเป็นบททดสอบสำหรับผม เพราะมันทำให้สิ่งที่มีค่าสำหรับผมตกอยู่ในความเสี่ยง มานาที่ตกลงมาจากฟ้ากลายเป็นบททดสอบสำหรับชนชาติอิสราเอล เพราะพวกเขาไม่ได้มุ่งเน้นไปที่ความรักตามพันธสัญญาที่การจัดเตรียมนี้แสดงออก แต่มุ่งเน้นไปที่รสชาติของมันเมื่อเปรียบเทียบกับเมนูอาหารในอียิปต์!

ผู้รับคำปรึกษาในความมืดบอดของพวกเขาจะเรียกผลที่เกิดจากพฤติกรรมของตัวเองว่า “บททดสอบ” และเรียกสิ่งดีๆ จากพระหัตถ์ของพระเจ้าว่า “การทดลองใจ” พวกเขาจะมืดบอดต่อข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงส่งบททดสอบมาเพื่อผลดีอันเกิดจากการไถ่บาปของพวกเขา แทนที่จะมองว่าตนเองเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักและกำลังถูกปั้นให้เป็นตามพระฉายของพระบุตรของพระองค์ผ่านสถานการณ์ต่างๆ พวกเขากลับมองว่าตนเองถูกเลือกให้เผชิญความยากลำบาก สำหรับพวกเขาชีวิตไม่ยุติธรรม ความทุกข์ไม่ได้เป็นพระประสงค์ในการไถ่บาป และไม่ได้เป็นหมายสำคัญว่าพระเจ้าไม่ทรงรักพวกเขา

หน้ากากของความต้องการ

เซเลียมองตัวเองว่าเป็นคนขัดสน เธอมองว่าตัวเองเป็นคนที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่โดยปราศจากสิ่งจำเป็น เธอมักพูดว่า “ถ้าหากฉันแค่มี _____ ฉันก็จะสามารถ _____” ความเข้าใจของเธอเกี่ยวกับความต้องการนั้นคลุมเครือพอๆ กับวัฒนธรรมรอบตัวเธอ แต่การตีความชีวิตของเธอขึ้นอยู่กับคำนี้เป็นอย่างมาก โดยพื้นฐานแล้วเธอกำลังบอกว่า ปัญหาในชีวิตของเธอเป็นผลโดยตรงจากความขาดแคลนของเธอ เธอยึดติดกับการตีความชีวิตแบบ “ถ้าหากแต่...”

สิ่งที่เซเลียมองไม่เห็นคือ ความรู้สึกขาดแคลนของเธอนั้นเกี่ยวข้องกับผลกระทบอันน่าเศร้าของบาปมากกว่า บาปเปลี่ยนเราจากผู้นมัสการพระเจ้าจนเป็นผู้ที่ทำ *“ตามตัณหาของเนื้อหนัง คือทำตามความต้องการของเนื้อหนังและของความคิด”* (เอเฟซัส 2:3) ความรู้สึกขาดแคลนขัดสนของเธอเปิดเผยถึงตัวตนของเธอมากกว่าสิ่งที่เธอขาดไป ความรู้สึกขาดแคลนของเซเลียเปิดเผยถึงตัณหาในใจของเธอมากกว่าการทรยศของผู้อื่น และสิ่งที่เธอต้องการจริงๆ คือสิ่งเดียวที่เธอไม่เคยปรารถนา นั่นคือพระเจ้า หากคุณต้องการเข้าใจจริงๆ ว่าอะไรสำคัญสำหรับคนๆ หนึ่ง ให้ค้นหาว่าเขารู้สึกขาดแคลนสิ่งใด ค่านิยมกลายเป็นความปรารถนา ความปรารถนา

กลายเป็นข้อเรียกร้อง และข้อเรียกร้องถูกแสดงออกในการให้คำปรึกษาว่าเป็น “ความต้องการ”

เซเลียมืดบอดต่อข้อเท็จจริงที่ว่าเธอเป็นดวงอาทิตย์ในศูนย์กลางจักรวาลของเธอเอง และทุกสิ่งในชีวิตถูกมองจากมุมมองของสิ่งที่มันมอบให้เธอ เธอมืดบอดต่อข้อเท็จจริงที่ว่า เธอนำมุมมองเรื่อง “ความต้องการ” นี้เข้าไปในทุกห้องที่เธอเข้าไป และมันหล่อหลอมทุกสถานการณ์และความสัมพันธ์ เธอเข้าสู่สถานการณ์ต่างๆ พร้อมด้วยข้อเรียกร้องที่เงียบงันมากมาย และตอบสนองด้วยการวิจารณ์อย่างโกรธเคืองต่อทุกคนที่ดูเหมือนจะเพิกเฉยต่อความต้องการของเธอ เธอคิดว่าความรู้สึกขาดแคลนของเธอ พิสูจน์ให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวและความไม่เต็มใจของทุกคนรอบข้าง ทั้งที่จริงๆ แล้ว มันแสดงให้เห็นถึงความลึกซึ้งของการที่เธอมีตนเองเป็นศูนย์กลาง

หน้ากากของคำปรึกษาแนะนำที่ชาญฉลาด

เช่นเดียวกับผู้รับคำปรึกษาทั้งหมด เซเลียได้ยินเสียงมากมายรอบตัวเธอเหมือนกับโยบ คำแนะนำส่วนใหญ่ที่เธอได้รับนั้นไม่เป็นประโยชน์ และที่ไม่เป็นประโยชน์เพราะไม่ได้มาจากพระคัมภีร์ แต่เซเลียพบความสบายใจในคำพูดของที่ปรึกษาของเธอ แม้จะเป็นเพียงชั่วคราว

แม้ว่าเธอกำลังมาขอคำปรึกษา เซเลียมักจะพูดซ้ำถึง “ปัญญา” ที่เธอได้รับจากคนรอบข้างให้ผมฟัง แต่เซเลียอ้างถึงเฉพาะคนที่เห็นด้วยกับมุมมองชีวิตของเธอและสนับสนุนการตัดสินใจของเธอ เธอไม่เคยพูดถึงคนที่ไม่เห็นด้วยกับเธอ

อีกคำหนึ่งในพระคัมภีร์ที่ใช้เรียกผู้ที่มืดบอดฝ่ายวิญญาณคือ “คนโง่” คำแนะนำที่ฉลาดของเซเลียนั้นที่จริงแล้วเป็นความโง่เขลา มันดูเหมือนฉลาดสำหรับเธอ เพราะเธอมืดบอดต่อปัญหาที่แท้จริงในชีวิตของเธอ สุภาษิตกล่าวว่าคนโง่ *“ไม่มีใจปรารถนาในปัญญา”* (สุภาษิต 17:16) เซเลียคิดว่าเธอกำลังแสวงหาคำแนะนำที่ชาญฉลาด ทั้งที่จริงๆ แล้วเธอกำลังแสวงหาการสนับสนุนมุมมองของเธอเองต่างหาก

หน้ากากของความเข้าใจเชิงลึกส่วนตัว

เช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน เซเลียมักพยายามทำความเข้าใจชีวิตของตัวเอง เธอต้องการจัดระเบียบมันให้เป็นหมวดหมู่ที่จะช่วยให้เธอเข้าใจว่า อะไรเกิดขึ้นและเธอควรทำอะไรเกี่ยวกับมัน เธอใช้เวลาส่วนใหญ่วิเคราะห์สิ่งต่างๆ และรู้สึก

ว่ามันเป็นประโยชน์ แต่การค้นหาของเธอไม่ได้เปิดกว้างเป็นปลายเปิด ถ้าผมเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับการตีความของเซเลีย ไม่นานนัก ห้องก็จะมีบรรยากาศตึงเครียด

ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณสามารถแฝงตัวเป็นปัญญาได้ด้วย! การมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดและวิเคราะห์อย่างกระตือรือร้นไม่ได้หมายความว่า คุณมีปัญญาเสมอไป ปัญญาที่แท้จริงเริ่มต้นด้วยความถ่อมใจ การตระหนักว่าผมไม่มีทุกสิ่งที่ผมต้องการในตัวเอง ผมต้องเป็นผู้แสวงหาความจริงที่พบได้เฉพาะในพระวจนะของพระเจ้า ความเข้าใจเชิงลึกที่แท้จริงไม่ได้เกิดจากการเป็นนักวิเคราะห์ แต่เกิดจากการยึดมั่นในพระคัมภีร์ ลองฟังถ้อยคำของผู้เขียนสดุดี

"พระบัญญัติของพระองค์ทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์
เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เป็นนิตย์
ข้าพระองค์ฉลาดกว่าครูทั้งหมดของข้าพระองค์
เพราะพระโอวาทของพระองค์เป็นคำภาวนาของข้าพระองค์
ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าผู้อาวุโส
เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์" (สดุดี 119:98-100)

เซเลียมืดบอดต่อข้อเท็จจริงที่ว่า ความเข้าใจเชิงลึกของเธอเปิดเผยเกี่ยวกับหัวใจของเธอมากกว่าสถานการณ์ของเธอ ความเข้าใจเชิงลึกของเธอเกิดจากความปรารถนาที่บิดเบือนการตีความของเธอเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเธอ มันเป็นมุมมองที่ขับเคลื่อนด้วยความปรารถนามากกว่าการวิเคราะห์อย่างเป็นกลาง ดังนั้นมันจึงเป็นการแสดงออกของการนับถือรูปเคารพมากกว่าการแสดงออกของความเชื่อ แต่ไม่มีสิ่งใดในนี้ที่ชัดเจนสำหรับเซเลีย เพราะความมืดบอดมักสวมหน้ากากของความเข้าใจเชิงลึก

หน้ากากของค่านิยม

เซเลียคิดว่าเธอรู้ว่าอะไรสำคัญ แต่ยิ่งผมฟังเธอมากเท่าไร ผมก็ยิ่งเชื่อมั่นว่าสิ่งที่ผลักดันเธอนั้นไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด เซเลียตาบอดอีกครั้ง เธอประเมินสถานการณ์ของตนและทำตัวตามค่านิยมของเธอ แต่ปัญหาของเธอก็ยังคงดำเนินต่อไป ทำให้เธอรู้สึกคับข้องใจและสับสน

สิ่งล้ำค่าที่กระตุ้นเซเลียล้วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ เธอมองว่ามิตรภาพ ความเคารพ การยอมรับ และความรักเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และทำ

ทุกอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกปฏิเสธ ความโดดเดี่ยว และการมองตนเองต่ำต้อย อันเป็นผลมาจากสิ่งเหล่านั้น แต่ยิ่งเซเลียพิจารณาผู้คนและปฏิกิริยาของพวกเขามากเท่าไร เธอก็ยิ่งพยายามทำให้พวกเขาพอใจมากขึ้นเท่านั้น แล้วเธอก็ยิ่งโกรธมากขึ้นเช่นกัน เธอเข้าสู่ความสัมพันธ์โดยมีรายการข้อเรียกร้องที่เงียบงันมากมาย แต่เธอไม่รู้ตัวว่าตนเองช่างตัดสินและไม่ให้อภัยเพียงใด เมื่อผู้คนไม่สามารถทำตามความคาดหวังของเธอได้ มัทธิว 6 กล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่เป็นสมบัติล้ำค่าของเรา จะครอบครองหัวใจของเรา และสิ่งที่ครอบครองหัวใจของเรา จะควบคุมพฤติกรรมของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราจะมีชีวิตอยู่เพื่อแสวงหา รักษาไว้ และเพลิดเพลินกับสิ่งที่มีค่าสำหรับเรา

ปัญหาของเซเลียคือค่านิยมของเธอ เธอฝากอัตลักษณ์ของตนไว้ในมือของผู้อื่น เธอพบกับความคับข้องใจและความล้มเหลวอยู่เรื่อยๆ เพราะพระเจ้าผู้ทรงเรียกเธอให้มาหาพระองค์นั้น กำลังทำกิจในสิ่งที่แตกต่างออกไป จุดสนใจของพระองค์ไม่ได้อยู่ที่ความสัมพันธ์มากนัก แต่อยู่ที่ตัวเซเลีย เพื่อให้เธอถูกสร้างให้เป็นตามพระฉายของพระบุตรของพระองค์

ผู้รับคำปรึกษามักไม่ตระหนักถึงความมืดบอดของตนเอง เพราะถูกปิดบังด้วยความรู้สึกแรงกล้าว่าอะไรถูกอะไรผิด ชายผู้โกรธเกรี้ยวที่ใช้การตอบสนองอย่างรุนแรงทำร้ายครอบครัวของเขามาหลายปี มองเห็นแต่สิ่งที่เขาสูญเสียจากการถูกแยกจากครอบครัว สำหรับเขาแล้ว สิ่งสำคัญคือสิทธิของเขาที่จะได้พบลูกๆ และได้อาศัยอยู่ในบ้านที่เขาจ่ายเงินซื้อมา เขาพร่ำพูดระหว่างการให้คำปรึกษาว่า “มันไม่ถูกต้อง มันไม่ถูกต้องเลย!” แต่เขากลับมืดบอดต่อการเปลี่ยนแปลงที่เขาจำเป็นต้องทำเพื่อให้ครอบครัวได้รับการรื้อฟื้นกลับคืนสู่สภาพดีอย่างเหมาะสม

ภรรยาคนหนึ่งมุ่งสนใจที่ความเย็นชาเหินห่างของสามี เธอต้องการให้ผู้ให้คำปรึกษาเปลี่ยนสามีให้เป็นชายที่ทะนุถนอมเธอ แต่เธอกลับมืดบอดต่อคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างต่อเนื่องของเธอเองที่ผลักไสเขาออกไป เธอโกรธเกรี้ยวเมื่อผู้ให้คำปรึกษาเริ่มมุ่งเน้นไปที่ตัวเธอในฐานะคนที่ต้องรับการเปลี่ยนแปลง เธอมืดบอดโดยสิ้นเชิงต่อสิ่งล้ำค่านิรันดร์ที่พระเจ้าต้องการทำงานในตัวเธอ

หน้ากากของความรู้ทางศาสนศาสตร์

เซเลียรู้จักพระคัมภีร์และหลักคำสอนของความเชื่ออย่างดี มีคำศัพท์ทางพระคัมภีร์และทางศาสนศาสตร์น้อยมากที่ผมใช้แล้วเธอไม่คุ้นเคย

น่าเสียดายที่ความรู้ทางศาสนศาสตร์ของเซเลียส่งผลต่อเธอสี่ประการ ประการแรก มันทำให้เธอมั่นใจการตีความชีวิตของเธอในระดับหนึ่ง เธอสันนิษฐาน

ว่าความคิดและการกระทำของเธอเกิดจากความเชื่อของเธอ ประการที่สอง มันทำให้เธอประเมินว่าตนเองมีวุฒิภาวะที่ดี เซเลียคิดว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ในความเชื่อและรู้สึกขุ่นเคืองหากมีคนปฏิบัติต่อเธอเหมือนคนที่ต้องเรียนคำสอนพื้นฐานจากพระคัมภีร์ ประการที่สาม ในการให้คำปรึกษา ความรู้ของเซเลียทำให้เธอมีทัศนคติว่า "ฉันรู้แล้วและฉันได้ลองทำแล้ว" ประการที่สี่ มันทำให้เธอรู้สึกว่าปัญหาของเธอไม่ใช่ความผิดของเธอ เธอ "รู้ว่าอะไรถูกต้องและทำสิ่งดีที่สุด" ดังนั้น สาเหตุของปัญหาความยากลำบากต่างๆ จึงต้องมาจากภายนอกตัวเธอ ความรู้ของเธอบดบังความรับผิดชอบส่วนตัวและการสำนึกผิดในบาปของตน

ความจริงก็คือ เซเลียไม่สามารถนำศาสนศาสตร์ของเธอมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันในแบบที่ทำให้เธอเข้าใจปัญหาที่เธอกำลังต่อสู้ดิ้นรน เธอเป็นสตรีที่ขาดปัญญา มืดบอดต่อความจริงที่ว่าเธอไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเกิดจากการปฏิบัติตามความจริงในชีวิตแต่ละวัน ไม่ใช่แค่การรู้ความจริงในความคิด (ฮีบรู 5:11-14) แต่เซเลียเชื่อมั่นว่าผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียนของเธอมักบอกเธอในสิ่งที่เธอรู้อยู่แล้ว

ควบคู่ไปกับความรู้สึกว่าตนมีความรู้ทางศาสนศาสตร์พอตัว เซเลียมีแนวโน้มที่จะตั้งคำถามผิดๆ คำถามของเซเลียไม่ได้นำเธอไปสู่ความเข้าใจลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับสถานการณ์ของเธอ ไม่นำไปสู่ความหวังที่สมบูรณ์ขึ้นในพระเจ้า หรือสู่แผนปฏิบัติเพื่อการเปลี่ยนแปลง มีหลักการหนึ่งที่เราจะพิจารณาอย่างละเอียดในบทความต่อไป นั่นคือคนที่มีความเข้าใจลึกซึ้งสามารถมีความเข้าใจลึกซึ้งได้ ไม่ใช่เพราะพวกเขามีคำตอบที่ถูกต้อง แต่เพราะพวกเขาตั้งคำถามที่ถูกต้อง หากคุณไม่ตั้งคำถามที่ถูกต้อง คุณจะไม่มีวันได้คำตอบที่ถูกต้อง เซเลียมักพบว่าตัวเองอยู่ในทางตันของการวิเคราะห์ นำไปสู่การสูญเสียความหวังและต้องต่อสู้กับภาวะซึมเศร้า

นี่คือตัวอย่างของคำถามผิดๆ ของเซเลีย เธอมักพูดว่า "ฉันอธิษฐานและอธิษฐาน ฉันอ่านพระคัมภีร์ แต่พระเจ้าไม่ได้ช่วยฉัน พระองค์ไม่ตอบคำอธิษฐานของฉัน" จากนั้นเธอจะถามว่า "ทำไมพระเจ้าไม่ทำกิจในชีวิตของฉัน?" นี่เป็นคำถามที่ไม่ดี ตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ไม่ตรงกับพระคัมภีร์ แน่นอนว่าก็จะไม่สามารถนำไปสู่ปลายทางที่ดีได้

คำถามของเซเลียนำเธอไปสู่คำตอบสองข้อ บางครั้งเธอสรุปว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำกิจเพราะพระองค์ไม่ได้รักเธอ พระองค์มีสิ่งสำคัญกว่าที่ต้องทำ แทนที่จะกังวลกับชีวิตเล็กๆ น้อยๆ ของเธอ บางครั้ง เธอสรุปว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงทำกิจในชีวิตของเธอ เพราะเธอเป็นคนบาปที่น่าสังเวช และการที่พระองค์ไม่ทรงทำกิจเป็นการลงโทษความชั่วช้าของเธอ คำตอบที่ไม่ดีสำหรับคำถามที่ไม่ดีจะนำมาซึ่ง

ผลลัพธ์ที่ไม่ดี เหมือนกับบรรดาที่ปรึกษาผู้เลื่องชื่อของโยบ เซเลียไม่ได้เชื่อมโยงศาสนศาสตร์ของเธอไปสู่สถานการณ์ของเธอ และเชื่อมโยงนี้จะนำไปสู่การตีความชีวิตตามหลักพระคัมภีร์

หากเซเลียจะตั้งคำถามอย่างถูกต้องตามหลักพระคัมภีร์ เธอต้องเริ่มต้นด้วยข้อสันนิษฐานทางพระคัมภีร์ต่อไปนี้ พระเจ้าทรงทำกิจในชีวิตของฉันอยู่เสมอ (สดุดี 46; โรม 8:18-39) การถามว่าทำไมพระองค์ไม่ทรงทำกิจจึงเป็นเหมาคิดเอาเองในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง ข้อสรุปที่ถูกต้องไม่สามารถมาจากข้อสันนิษฐานที่ผิด วิธีที่ดีกว่าคือการถามว่า “พระเจ้าทรงกระทำกิจแห่งการไถ่ในชีวิตของผม ดังนั้นพระองค์กำลังทำอะไรอยู่เป็นแน่ และทำไมผมจึงไม่ตระหนักถึงสิ่งนั้น?” คำถามนี้สามารถนำไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น สู่การเปลี่ยนแปลงตามหลักพระคัมภีร์ และสู่การเก็บเกี่ยวผลลัพธ์ที่ดี

หน้ากากของความบริสุทธิ์ส่วนตัว

แม้ว่าเซเลียไม่ได้พูดถึงตัวเองโดยใช้ภาษาทางพระคัมภีร์เรื่องความบริสุทธิ์ แต่เธอก็คิดว่าเธอมีความบริสุทธิ์ เธอเชื่อว่าเธอต้องการสิ่งที่ถูกต้องและเธอทำสิ่งที่ถูกต้อง เธอเข้าใจไม่ได้ว่า ทำไมเรื่องราว ๆต่าง ๆ ถึงผิดพลาดยุ่งเหยิงนัก ความเชื่อในความบริสุทธิ์ส่วนตัวของเซเลียตั้งอยู่บนความชอบธรรมในตนเองตามกฎเกณฑ์ ซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการทรงเรียกของพระเจ้าที่ให้เรา “ชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์” (เลวีนิติ 11:44)

เซเลียมืดบอดต่อความจริงที่ว่าเธอเป็นฟาริสีฉบับคลาสสิค เธอลดทอนพระบัญญัติของพระเจ้าให้เป็นเพียงมาตรฐานของมนุษย์ที่เธอสามารถทำได้เหมือนที่ฟาริสีทำได้ สิ่งที่เซเลียเน้นย้ำนั้นไม่ต้องอาศัยการพึ่งพาพระคริสต์ - มันเป็นเพียงมาตรฐานทางพฤติกรรมที่ไม่เรียกร้องอะไรจากจิตใจ เซเลียมองว่าพระกิตติคุณเกี่ยวข้องกับสวรรค์และนรก เธอรู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องมีฤทธิ์อำนาจแห่งการไถ่ของพระคริสต์ในชีวิตปัจจุบันของเธอ เพราะ “ความชอบธรรม” ที่เธอได้รับนั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถบรรลุถึงเองได้

เซเลียมักเน้นย้ำสิ่งที่สำคัญน้อยกว่าและภาคภูมิใจในการทำสิ่งเหล่านั้นให้สำเร็จ แต่เธอกลับละเลยเรื่องสำคัญกว่าของพระบัญญัติ เธอภาคภูมิใจในบ้านที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ในการตรงต่อเวลา ในการจดจำวันเกิดของเพื่อนทุกคน ในหนังสือคริสเตียนที่เธออ่าน ในความระมัดระวังทางการเงินของเธอ และในความเต็มใจที่จะเป็นอาสาสมัคร แต่เธอกลับอิจฉา โกรธ ชอบตัดสิน ขมขื่น แก้แค้น และขาดความเมตตา

พระคริสต์ตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า *"เพราะเราบอกพวกท่านว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่มากกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์"* (มัทธิว 5:20) พระองค์ตรัสกับพวกฟาริสีว่า *"วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าถวายทศางค์ที่เป็นสะระแหน่ ลูกผักชี และยี่หร่า แต่เรื่องที่สำคัญกว่าในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตาและความเชื่อนั้นพวกเจ้ากลับละเลย การถวายทศางค์นั้นเจ้าก็ควรปฏิบัติ แต่ไม่ควรละเลยเรื่องที่สำคัญนั้นด้วย* (มัทธิว 23:23) ความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และฟาริสีไม่เพียงพอ*เพราะมันไม่ใช่ความชอบธรรม* มันเป็นความชอบธรรม*ในตนเอง*ของมนุษย์ที่น่าเกลียดและเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่ง ความชอบธรรมแบบนี้มักเน้นสิ่งที่มนุษย์ทำได้ และละเลยสิ่งที่สามารถสำเร็จได้ผ่านทางบรรดาสายธารอันอุดมแห่งพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น

บางทีนี่อาจเป็นศูนย์กลางของความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ แก่นแท้ของการตามืดบอดฝ่ายวิญญาณคือการคิดว่าตนเองชอบธรรมทั้งที่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น สิ่งนี้ทำให้พระคุณของพระเจ้าและภาระผูกพันของการเปลี่ยนแปลงที่ตามมากลายเป็นเรื่องไม่สำคัญ หากผมชอบธรรม (ตามที่ผมคิด) ผมไม่จำเป็นต้องพึ่งพาพระคริสต์และไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง สิ่งนี้ถูกแสดงให้เห็นชัดในลูกา 18 เรื่องของชายสองคนในพระวิหาร ฟาริสียืนอยู่ในพระวิหารและบอกพระเจ้าว่าเขาไม่ต้องการพระองค์ เขาอยู่ที่นั่นเพื่อประกาศว่าเขาไม่มีปัญหา แยกตัวเองออกจากคนบาป และร่ายยาวถึงพฤติกรรมอันชอบธรรมของเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

ในทำนองเดียวกัน เซเลียจะมาพบผมเพื่อรับคำปรึกษาและร่ายยาวถึงคุณงามความดีของเธอ ขอให้ผมเห็นด้วยว่าเธอไม่มีปัญหา โดยการละเลยประเด็นสำคัญของจิตใจและเน้นที่พฤติกรรมที่ทำได้ เธอมองว่าตัวเองสะอาด แต่ภายในกลับเต็มไปด้วย "กระดูกคนตาย"

หน้ากากของการกลับใจ

เช่นเดียวกับผู้รับคำปรึกษาหลายคน เซเลียคิดว่าการที่เธออยู่ในกระบวนการให้คำปรึกษา ก็เป็นการสำแดงถึงงการกลับใจของเธอ ซึ่งไม่เป็นความจริงเสมอไป หลายคนที่เราให้คำปรึกษามักมองว่าการพูดคุยของพวกเขาเป็นการสารภาพและการอยู่ในกระบวนการให้คำปรึกษาเป็นการกลับใจ แต่สำหรับเซเลีย การให้คำปรึกษาเป็นเพียงการลงโทษตนเองมากกว่า เธอมืดบอดต่อความจริงที่ว่า เธอได้กลายเป็นผู้ไถ่บาปให้ตนเอง ผมเรียกสิ่งนี้ว่า "การอภัยโทษแบบโปรเตสแตนต์"

ผู้รับคำปรึกษาสารภาพ ตรวจสอบประเด็นปัญหา มีส่วนร่วมในการสนทนาอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับตนเองและสถานการณ์ และสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า เมื่อเสร็จจากการให้คำปรึกษา พวกเขาก็รู้สึกว่าตนได้รับการไถ่บาป ชำระล้าง และถูกต้อง แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในจิตใจหรือในพฤติกรรม ผู้รับคำปรึกษามองว่าตนเองกลับใจแล้ว แต่ในความเป็นจริง บางครั้งการให้คำปรึกษากลายเป็นวิธีหลีกเลี่ยงการจัดการปัญหาตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ชีวิตของเซเลียไม่ได้แสดงผลของการกลับใจ ประการแรก เธอไม่ได้กลายเป็นผู้ริเริ่มด้วยตนเอง เธอยังคงมีพฤติกรรมที่เป็นบาปและทำลายล้าง แม้ว่าเราจะพูดคุยกันหลายครั้ง เธอจะยอมรับผิดอย่างไม่เต็มใจเมื่อถูกเผชิญหน้า แต่การสารภาพของเธอแทบไม่นำไปสู่วิธีการตอบสนองใหม่ๆ เลย ประการที่สอง เซเลียยังคงมีท่าทีปกป้องตัวเอง เธอยังคงมีปัญหาในการรับการประเมินตามหลักพระคัมภีร์จากผม เธอกล่าวหาว่าผมไม่เข้าใจเธอ ไม่เชื่อเธอ หรือเข้าข้างคนอื่น ประการที่สาม เซเลียไม่มีจิตใจที่พร้อมเรียนรู้ เป็นเรื่องยากที่เธอจะยอมรับว่าตนต้องการคำสอนจากพระคัมภีร์ และเรียนรู้ที่จะนำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิตของเธอ เธอมักโต้แย้งเรื่องศาสนศาสตร์ของผม เรื่องการตีความพระคัมภีร์ของผม หรือเรื่องการประยุกต์ใช้หลักการพระคัมภีร์กับชีวิตของเธอ ประการที่สี่ เซเลียทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายในการให้คำปรึกษาอย่างขอไปที ปราศจากความกระตือรือร้น ความเข้าใจเชิงลึก หรือการเปลี่ยนแปลงที่เป็นเป้าหมายของงานที่มอบหมาย

แต่เซเลียแทบไม่เห็นสิ่งเหล่านั้นเลย เธอถูกบดบังให้มืดบอดด้วยการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาตามกฎเกณฑ์ ความเต็มใจที่จะพูดคุยเรื่องส่วนตัว และการศึกษาพระคัมภีร์ตามที่ได้รับมอบหมาย น่าเสียดายที่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด (ซึ่งเธอคิดว่าบ่งบอกถึงการกลับใจ) กลับปิดบังความขมขื่นและความชอบธรรมในตนเองที่ควบคุมจิตใจของเซเลีย

การกลับใจถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างถอนรากถอนโคนซึ่งส่งผลให้เกิดวิถีชีวิตที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง เมื่อจิตใจหันเหและเคลื่อนไปในทิศทางที่ต่างออกไป ชีวิตก็เช่นกัน สิ่งใดที่น้อยกว่านี้ก็ไม่ใช่การกลับใจที่แท้จริง หลายคนมารับคำปรึกษาด้วยเป้าหมายเพื่อไถ่บาปตนเอง แม้ว่าพวกเขาอาจไม่ตระหนักถึงสิ่งนี้ พวกเขาต้องการให้คนสนับสนุนสิ่งที่พวกเขากำลังทำ พวกเขาต้องการรู้สึกดีกับตัวเอง และพวกเขาพบว่า ตัวเองรู้สึกดีขึ้นหลังจากเข้ากระบวนการรับคำปรึกษา ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ในกระบวนการต่อไป แต่พวกเขา

ไม่ได้ยอมจำนนต่อการทรงเรียกให้กลับใจอย่างถอนรากถอนโคนของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้อธิษฐานร่วมกับผู้เขียนสดุดี 139 ว่า

> *"ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงตรวจค้นข้าพระองค์และทรงรู้จักจิตใจของข้าพระองค์*
> *ขอทรงทดสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักความคิดของข้าพระองค์*
> *และขอทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใด ๆ ในข้าพระองค์หรือไม่*
> *และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในทางนิรันดร์"* (สดุดี 139:23-24)

การมา "รับคำปรึกษา" ทำให้เซเลียมืดบอดต่อจิตใจที่ดื้อรั้นและไม่กลับใจของเธอ เธอคิดว่าตัวเองเป็นคนที่สารภาพทุกสิ่งที่เธอจำเป็นต้องสารภาพแล้ว เธอมองว่าตัวเองกลับใจแล้ว เธอมักจะพูดว่า "ถ้าฉันไม่กลับใจ ทำไมฉันถึงจะอยู่ในกระบวนการรับคำปรึกษาหละ?" น่าตกใจ แต่ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณถึงขั้นสวมหน้ากากของการกลับใจ!

เราต้องจดจำถึงผลกระทบลึกซึ้งที่ความตามืดบอดฝ่ายวิญญาณมีต่อคนบาปทุกคนและต่อมุมมองของเรากับชีวิต การรวบรวมข้อมูลของเราจำเป็นต้องได้รับแรงจูงใจที่อยากให้ผู้รับคำปรึกษามองเห็น นอกจากนี้ เราต้องจำไว้ว่า คนที่ตามืดบอดฝ่ายวิญญาณไม่คิดว่าตัวเองตาบอด เพราะความมืดบอดของพวกเขาสวมหน้ากากหลายอย่าง เราต้องรู้จักหน้ากากเหล่านี้และดำเนินกระบวนการรวบรวมข้อมูลที่เปิดตาของผู้รับคำปรึกษาให้เห็นว่าเขาเป็นใครจริงๆ เราอุทิศตัวที่จะเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการเปิดตาที่มืดบอด และที่จะเห็นว่านี่คือหน้าที่สำคัญในการรวบรวมข้อมูล

ภาคผนวก 2: สิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษานำมาสู่กระบวนการรวบรวมข้อมูล

ในภาคผนวกที่แล้ว เราได้พิจารณาปัญหาเรื่องความมืดบอดฝ่ายวิญญาณและอำนาจในการหลอกลวงของมัน เราเห็นว่าคนที่ตามืดบอดฝ่ายวิญญาณไม่รู้ตัวว่าตนเองตามืดบอดอยู่ ดังนั้นเราในฐานะผู้ให้คำปรึกษาจึงต้องคุ้นเคยกับหน้ากากหลากหลายรูปแบบที่ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณสวมใส่ ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณเป็นปัจจัยที่มีอยู่เสมอในกระบวนการให้คำปรึกษา ดังนั้นในฐานะผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ เราจึงต้องเตรียมพร้อมรับมือกับมัน

แต่สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือ ปัญหานี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น เมื่อเราใส่ใจคำเตือนในพระคัมภีร์ที่ว่า เรา*ทุกคน*ล้วนเป็นคนบาปและมีธรรมชาติที่มืดบอดฝ่ายวิญญาณ เราจึงตระหนักว่าเราในฐานะผู้ให้คำปรึกษาต้องการพันธกิจการรับใช้แบบต่างฝ่ายต่างช่วยเหลือกัน ซึ่งพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นว่านี่คือหัวใจสำคัญของชีวิตคริสตจักร เพราะจิตใจที่หลอกลวงของผมทำให้ผมมืดบอดต่อความบาปของตนเองได้ง่าย ผมจึงต้องการผู้เชื่อคนอื่นที่รักผมมากพอจะช่วยให้ผมมองเห็นชีวิตของตนเองจากมุมมองของพระเจ้า พวกเขาก็ต้องการสิ่งเดียวกันนี้จากผมเช่นกัน ธรรมชาติมนุษย์ของเราเรียกร้องให้ทุกความสัมพันธ์ที่เรามีนั้น ต้องได้รับการไถ่จากพระเจ้า ฮีบรู 3:12-13 สรุปไว้ว่า *“นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีคนหนึ่งคนใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจที่พาท่านหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ แต่จงหนุนใจกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกกันว่า “วันนี้” เพื่อจะไม่มีใครในพวกท่านมีใจดื้อรั้นไป เพราะการล่อลวงของบาป”*

สังเกตว่าตามพระคัมภีร์ตอนนี้ สิ่งที่เรียกร้องให้ผมทำพันธกิจส่วนตัวในแต่ละวันไม่ใช่*สถานการณ์* นั่นคือความบาปหรือปัญหาที่ต้องถูกเปลี่ยนแปลงซึ่งผมสังเกตเห็นในตัวคุณ แต่สิ่งที่เรียกร้องให้ผมเข้าไปมีส่วนร่วมคือ*สภาพ* นั่นคือความบาปที่อยู่ภายในและอำนาจของมันที่ทำให้จิตใจมืดบอดและแข็งกระด้าง ตราบใด

ที่ความบาปยังคงอยู่ ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณก็จะยังคงมีอยู่ และเรียกร้องให้เราผูกพันกับความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมพันธกิจการรับใช้ด้วยความรักจริงใจต่อกัน

สิ่งนี้สำคัญอย่างยิ่งสำหรับคริสเตียนที่มีพันธกิจให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ ผู้รับคำปรึกษาพึ่งพาเราในการเข้าไปสู่โลกของพวกเขาด้วยมุมมองที่เป็นตามแบบพระเจ้า อันจะช่วยให้พวกเขาก้าวข้ามความมืดบอดของตนเองได้ เราจะไม่มีวันสามารถมอบสิ่งนั้นให้พวกเขาได้ เว้นเสียแต่ว่าเราจะยอมให้ชีวิตของเราเองอยู่ภายใต้แสงสว่างแห่งพระคัมภีร์ โดยมีพี่น้องคริสเตียนคอยช่วยให้เรารู้จักจิตใจของตนเองอย่างถูกต้อง

ผู้ให้คำปรึกษาที่ได้ให้อุทิศตนเช่นนั้น จะพัฒนาคุณสมบัติต่อไปนี้ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา

คุณสามารถนำความเป็นกลางมาสู่การให้คำปรึกษาได้

ผู้รับคำปรึกษาจำนวนมากถูกบดบังให้มืดบอดด้วยอัตวิสัยของตน - นั่นคือวิธีที่มุมมองชีวิตของพวกเขาถูกหล่อหลอมโดยสิ่งที่พวกเขาต้องการ เมื่อคำร้องขอของพวกเขามีรากฐานมาจากความเห็นแก่ตัว พวกเขาก็ไม่สามารถมองเห็นความเห็นแก่ตัวนั้นได้ พวกเขาไม่ตระหนักถึงน้ำเสียงของตนเอง สีหน้าท่าทาง หรือวิธีที่เรื่องราวของพวกเขาถูกแต่งแต้มอย่างแยบยลด้วยความปรารถนาของตน พวกเขาไม่เห็นว่า บางครั้งพวกเขาวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นในเรื่องที่พวกเขาใช้เป็นข้ออ้างให้กับตนเอง เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะให้ภัยความบาปของผู้อื่นและปกป้องตัวเองเมื่อมีคนมาตักเตือน หากพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับความคิดว่า ตนเป็นเหยื่อ พวกเขาก็จะไม่เห็นสิ่งนี้ พวกเขาจะไม่เห็นด้วยว่าการกระทำที่ดูเหมือนรับใช้ของพวกเขานั้นกลายเป็นการบงการผู้อื่น ซึ่งเปิดเผยให้คนอื่นเห็น (แต่ตัวพวกเขาเองไม่เห็น) ถึงการขาดความเชื่อที่ขับเคลื่อนระบบชีวิตทั้งหมดของพวกเขา

ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา อย่าทำให้จิตใจของคุณแข็งกระด้างต่อคนเหล่านี้ หากปราศจากพระคุณของพระเจ้า คุณก็จะเป็นเช่นเดียวกับพวกเขา! ผู้รับคำปรึกษาของคุณต้องการความช่วยเหลือให้เขามองเห็นตัวเองอย่างชัดเจน และนี่คือจุดที่ความเป็นกลางตามหลักพระคัมภีร์ของคุณในฐานะผู้ให้คำปรึกษามีความสำคัญอย่างยิ่ง

เมื่อผู้ให้คำปรึกษาเข้าสู่โลกของผู้รับคำปรึกษา เขาไม่ได้ถูกบดบังด้วยผลประโยชน์ส่วนตัวที่ครอบงำผู้รับคำปรึกษา (อย่างน้อยก็ไม่ได้อยู่ในระดับที่เขายอมให้ตนเองอยู่ภายใต้การสั่งสอนของพระวจนะและผู้อื่น) เขาสามารถ “ช่วยฟื้นฟู”

ผู้รับคำปรึกษาของเขาได้ เพราะเขาไม่ได้ “ติด” ในกับดักฝ่ายวิญญาณของผู้รับคำปรึกษา (กาลาเทีย 6:1) เขาสามารถพูดด้วยความเป็นกลางตามหลักพระคัมภีร์ได้

ในทางตรงกันข้าม ผู้รับคำปรึกษาที่มืดบอดฝ่ายวิญญาณนั้นได้สูญเสียมุมมองที่เป็นกลางเช่นนั้นไปแล้ว แม้ว่าเขาอาจเคยมีมาก่อน เขาติดอยู่กับมุมมองเดียว (ที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์) จุดเริ่มต้นนี้ส่งผลต่อวิธีที่เขาจัดการกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา

สำหรับผู้รับคำปรึกษาส่วนใหญ่ จุดเริ่มต้นของพวกเขาคือประสบการณ์ของตนเอง พวกเขามักมองชีวิตทั้งหมดผ่านเลนส์ของประสบการณ์ส่วนตัว ข้อสมมติฐานทั้งหลาย และความปรารถนาของตนเอง การตีความชีวิตที่พวกเขาได้ทำไว้จนถึงตอนนี้ จะส่งผลต่อการตีความในอนาคตทั้งหมดด้วย มันจะส่งผลแม้กระทั่งต่อวิธีที่พวกเขาเข้าใจพระคัมภีร์ คนที่ตีความชีวิตผ่านเลนส์ของประสบการณ์ส่วนตัวจะทำเช่นเดียวกันกับพระวจนะของพระเจ้า ตัวควบคุมมุมมองที่พวกเขามีต่อโลกกลับเป็นประสบการณ์ส่วนตัว แทนที่จะเป็นพระคัมภีร์

คนเช่นนี้ต้องการใครสักคนที่มีมุมมองต่างออกไป คนที่เริ่มต้นจากพระคัมภีร์แล้วก้าวไปสู่ชีวิต พระคัมภีร์ต้องกลายเป็นพื้นฐานในการตีความชีวิต ไม่ใช่ให้ชีวิตมาตีความพระคัมภีร์ ในฐานะผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ คุณต้องนำมุมมองตามพระคัมภีร์นั้นมาสู่ผู้รับคำปรึกษาของคุณ เพราะเมื่อความจริงของพระเจ้ากลายเป็นเลนส์ที่ใช้ตรวจสอบทุกสิ่ง ชีวิตก็จะเปลี่ยนแปลงไป ตัวอย่างเช่น ในการให้คำปรึกษาคู่สมรส ผู้ให้คำปรึกษาสามารถทำลายวงจร “เขาว่า-เธอว่า” ที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยคำถามที่ว่า “พระเจ้าตรัสว่าอย่างไร?”

ราล์ฟและเชอร์ลีย์แต่งงานกันมา 15 ปีแล้ว แทบเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะพูดคุยกับแล้วไม่กลายเป็นสงครามแห่งการกล่าวหากัน เชอร์ลีย์เชื่อมั่นว่า ช่วงเวลาดีที่สุดในชีวิตของเธอถูกทำลายไปเพราะราล์ฟหลีกเลี่ยงปัญหาและยอมประนีประนอมกับโลก ราล์ฟมองว่าเชอร์ลีย์เป็นคนชอบอวดตัวว่าชอบธรรม โหดร้าย และชอบตัดสินคนอื่น ในการสนทนาของพวกเขา ต่างฝ่ายต่างขว้างระเบิดแห่งความขมขื่นที่พวกเขาสะสมไว้ในใจต่อกันและกัน พวกเขาติดอยู่ในมุมมองที่ตรงข้ามกันสุดขั้วเกี่ยวกับชีวิตร่วมกัน และด้วยเหตุนี้ จึงไม่อาจแก้ปัญหาของตนได้ เชอร์ลีย์และราล์ฟต้องถูกแทรกแซงถึงที่สุด ด้วยมุมมองตามหลักพระคัมภีร์ในสามระดับ

ในระดับพฤติกรรม พวกเขาจำเป็นต้องถามว่า “พระเจ้าตรัสอะไรเกี่ยวกับวิธีที่เราพูดคุยกัน?” การสื่อสารของพวกเขาไม่ได้ส่งเสริมความรัก ความเข้าใจ ความหวัง และการแก้ปัญหา การสื่อสารเป็นหนึ่งในปัญหาหลักของพวกเขา หากนำหลักการ

สื่อสารที่ชัดเจนในเอเฟซัส 4:25-5:2 มาปฏิบัติ มุมมองใหม่ก็จะถูกนำมาสู่ปัญหานี้และนำการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนมาให้

ในระดับความคิด เชอร์ลีย์และราล์ฟจำเป็นต้องถามว่า “พระเจ้าตรัสว่าอะไรคือเป้าหมาย*ของพระองค์*สำหรับเรา ในฐานะบุตรของพระองค์?” ในพันธสัญญาใหม่ พระคัมภีร์อย่างโรม 8:28-29 กาลาเทีย 5:16-26 โคโลสี 3:1-14 และ 2 เปโตร 1:3-9 สอนว่า เป้าหมายของพระเจ้าสำหรับราล์ฟและเชอร์ลีย์นั้นเป็นมากกว่าความปรารถนาของเชอร์ลีย์ที่จะได้ทำพันธกิจส่วนตัวให้สำเร็จ หรือความปรารถนาของราล์ฟที่จะมีภรรยาที่ให้เกียรติเขา เป้าหมายของพระเจ้าคือให้พวกเขามีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ ราล์ฟและเชอร์ลีย์ไม่เห็นว่า วิธีที่พวกเขาทะเลาะกันเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนนั้น แสดงให้เห็นว่าพวกเขาแทบไม่มีวิสัยทัศน์ (หรือไม่มีเลย) เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังพยายามทำให้สำเร็จในชีวิตของพวกเขาผ่านทุกสิ่งที่พระองค์นำเข้ามาในชีวิตของพวกเขา พระองค์กำลังแสวงหาหนทางที่จะทำให้พวกเขาเหมือนพระฉายของพระคริสต์

สุดท้าย ในระดับความปรารถนา พวกเขาต้องถามว่า “อะไรคือสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้จิตใจของเราโหยหา?” ราล์ฟโหยหา “แค่ความเคารพให้เกียรติกันบ้าง” มันเป็นความต้องการที่ไม่ได้พูดออกมาในทุกการเผชิญหน้ากับเชอร์ลีย์ เชอร์ลีย์โหยหา “สามีที่อยากรับใช้พระเจ้าพอๆ กับที่เธออยากรับใช้” บรรดาคำถามที่มาจากยากอบ 4:1-10 ฟีลิปปี 3:1-16 และโคโลสี 3:1-17 เปิดเผยให้เห็นลักษณะ “เขาต้องการ-เธอต้องการ” ในความสัมพันธ์ของพวกเขา นี่คือต้นตอที่ทำให้พวกเขาไม่อาจแก้ปัญหาของตน

เชอร์ลีย์และราล์ฟต้องการความช่วยเหลือจากใครสักคนที่จะเริ่มต้นจากมุมมองของพระคัมภีร์ และตีความสิ่งที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ของพวกเขา พวกเขาต้องการใครสักคนที่จะเป็นแบบอย่างในการตั้งคำถามที่ถูกต้อง (ตามหลักพระคัมภีร์) ซึ่งนำไปสู่การแก้ปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหานี้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้คนตรวจสอบพฤติกรรม ความคิด และความปรารถนาของตนด้วยแสงแห่งพระคัมภีร์เท่านั้น

เมื่อผมรวบรวมข้อมูล ผมพยายามตั้งคำถามในแบบที่ผู้รับคำปรึกษาไม่มีทางตั้งคำถามแบบนั้นได้เอง คำถามแสนลึกซึ้งที่สุดซึ่งผู้รับคำปรึกษาอาจถามตัวเองนั้นยังคงได้รับผลกระทบจากความมืดบอดของตน คำถามบางอย่างจะไม่มีวันถูกถาม แต่ควรจะถูกถาม มีคำถามอื่น ๆ ที่เขาจะถามเกี่ยวกับคนอื่นซึ่งเขาควรถามเกี่ยวกับตัวเอง ผมต้องการให้คำถามของผมเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงชุดเดียวกันกับคำถามของผู้รับคำปรึกษามี แต่ในแบบที่ช่วยให้พวกเขาคิดเกี่ยวกับชีวิตของตนตามหลักพระคัมภีร์

คุณสามารถนำสติปัญญามาสู่การให้คำปรึกษาได้

ในพระธรรมโรม เปาโลพูดถึงจิตใจที่โง่เขลาของคนบาปว่ามืดมน คนโง่เขลาคือคนที่มืดบอดฝ่ายวิญญาณ เขาคิดว่าตัวเองมองเห็น มีปัญญา และเข้าใจ ทั้งที่จริงแล้วเขาตาบอด โง่เขลา และสับสน คำอธิบายเกี่ยวกับคนโง่เขลาในพระธรรมสุภาษิตแสดงให้เห็นถึงคนที่

- ถูกต้องในสายตาของเขาเอง (12:15)
- แสดงความฉุนเฉียวของตนในทันที (12:16)
- ขาดการยับยั้งตนและประมาท (14:16)
- ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน (15:5)
- ใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย (17:16)
- เพลิดเพลินในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น (18:2)
- จะทะเลาะวิวาทกัน (20:3)
- ดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำ (23:9)
- คิดว่าตัวเองมีปัญญา (26:5)
- เชื่อไว้ใจตัวเอง (28:26)
- เดือดดาล ทั้งหัวเราะ และไม่มีความสงบ (29:9)
- ระบายความโกรธออกมาเต็มที่ (29:11)

คนโง่เขลาต้องได้รับการแทรกแซงจากพระวจนะของพระเจ้า เพราะเขาประกาศให้ทุกคนรู้ว่า เขาตามืดบอดผ่านการตัดสินใจ การตอบสนอง มุมมอง การกระทำ และทัศนคติของเขา เขาต้องการเลนส์แห่งสติปัญญาตามพระคัมภีร์เพื่อช่วยให้เขามองเห็นและเข้าใจเหมือนที่พระเจ้าทรงเห็น

ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์สามารถนำเสนอมุมมองอันมีสติปัญญาของพระเจ้าผ่านทางพระคัมภีร์ เขาให้มากกว่าแค่ความคิดเห็น การวิจัย ประสบการณ์ หรือการฝึกอบรม เขานำความมั่นใจในพระวจนะของพระเจ้า (และการยอมจำนนต่อพระวจนะ) ซึ่งจะเปิดเผยและเจาะทะลุความมืดบอดของผู้รับคำปรึกษา สติปัญญาตามพระคัมภีร์ที่เขาเสนอนั้นจะบริสุทธิ์ สงบสุข ผ่อนหนักผ่อนเบา ยอมรับฟัง เต็มเปี่ยมด้วยความเมตตา เกิดผลดีต่าง ๆ ไม่มีการลำเอียง ไม่มีการหน้าซื่อใจคด (ยากอบ 3:17) กล่าวโดยสรุป โดยพระคุณของพระเจ้า เขาเป็นคนที่ตรงข้ามกับคนโง่เขลาโดยสิ้นเชิง

ผู้รับคำปรึกษาจำนวนมากเปิดเผยความโง่เขลาของตนผ่านความรู้สึกบิดเบือนเกี่ยวกับสัดส่วนและค่านิยม พวกเขาขาดระบบค่านิยมตามหลักพระคัมภีร์ที่สามารถช่วยให้พวกเขารู้ว่าอะไรสำคัญจริง ๆ และอะไรไม่สำคัญในระดับปฏิบัติ มีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่สามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจว่า สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของเขาสัมพันธ์กันอย่างไรจริง ๆ

ผู้ให้คำปรึกษาสามารถตั้งคำถามที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาต้องมองชีวิตจากมุมมองที่อยู่นอกเหนืออัตวิสัยของตน เขาสามารถถามว่าอะไรสำคัญจริง ๆ และอะไรคือความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของเขาจากมุมมองของพระเจ้า คำถามเหล่านี้สามารถท้าทายมุมมองชีวิตเก่าที่คุ้นเคยของผู้รับคำปรึกษา โดยส่งเสริมให้เขายอมจำนนต่อมุมมองของพระเจ้า

ให้เรามาดูเรื่องของราล์ฟและเชอร์ลีย์อีกครั้ง ราล์ฟเชื่อมั่นว่าเชอร์ลีย์คือปัญหาของเขา และคำถามทั้งหมดที่เขาถามตนเองล้วนมาจากการตีความแบบนี้ เชอร์ลีย์เชื่อมั่นว่าราล์ฟคือปัญหาของเธอ และเธอได้คิดวิเคราะห์จากมุมมองนี้ ทั้งคู่มีความเชื่อร่วมกันว่า ปัญหาของพวกเขาคือพวกเขามีแนวทางในการดำเนินชีวิตและมีเป้าหมายที่แตกต่างกันเกินไป อย่างไรก็ตาม หลักการในพระธรรมสุภาษิตชี้ให้เห็นว่า ความโกรธ ความแตกแยก และความสิ้นหวังที่ราล์ฟและเชอร์ลีย์ประสบนั้นไม่ได้เป็นผลมาจากความแตกต่าง แต่เป็นผลมาจากวิธีการอันโง่เขลาที่พวกเขาจัดการกับความแตกต่างเหล่านั้น พระคัมภีร์ยังบอกเราอีกว่า การตอบสนองเหล่านี้มาจากความปรารถนาของจิตใจที่พวกเขานำมาสู่การเผชิญหน้าแต่ละครั้ง ความเหมือนกันและความเห็นพ้องกันไม่ใช่ส่วนประกอบสำคัญของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่ความรัก (รักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง) ต่างหากที่ทำให้คนเราถ่อมใจ อ่อนโยน อดทน และอดกลั้นเมื่อเผชิญกับความแตกต่างและการยั่วยุ (เอเฟซัส 4:1-2)

หากราล์ฟตั้งคำถามกับ*ตัวเอง*ที่มาจากคำอธิบายเกี่ยวกับคนโง่เขลาในพระธรรมสุภาษิต (ที่ระบุไว้ข้างต้น) เขาคงจะมีแผนการใหม่ในการแก้ไขปัญหาชีวิตสมรสของเขา นี่คือตัวอย่างบางส่วนของคำถามที่ราล์ฟอาจถามตัวเอง:

- มีเรื่องใดบ้างที่ผมเคยเชื่อมั่นว่าตัวเองถูกต้องจนไม่ยอมฟังมุมมองของเชอร์ลีย์ หรือไม่ยอมตรวจสอบมุมมองของตนเอง? (สุภาษิต 12:15)
- โดยปกติแล้ว ผมตอบสนองอย่างไรเมื่อเชอร์ลีย์ท้าทายความคิดหรือการตัดสินใจของผม? (สุภาษิต 12:15)

- เมื่อใดที่ผมมักจะหงุดหงิดและรำคาญใจอย่างรวดเร็ว ตอบสนองอย่างหุนหันพลันแล่นด้วยความโกรธ?
- ความโกรธนี้ส่งผลกระทบอย่างไรต่อเชอร์ลีย์ และส่งผลต่อความเต็มใจของเธอที่จะเปิดเผยและซื่อสัตย์ในการสนทนาอย่างไร? (สุภาษิต 12:16; 14:6; 15:1)
- ผมต้องการอะไรจากเชอร์ลีย์ที่ผมคิดว่าเธอไม่ให้ผม จนทำให้ผมโกรธ? อะไรคือ “ขุมทรัพย์” ที่ผมคิดว่าเชอร์ลีย์กำลังเอาไปจากผม? (มัทธิว 6:19; ยากอบ 4:1)

คำถามเช่นนี้จะนำราล์ฟไปสู่การเผชิญหน้ากับ*ตัวเอง*ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อให้ว่า ตนต้องการพระเมตตาของพระเยซู และแสวงหาพระเมตตานั้น เขาจะเริ่มระบุสิ่งต่าง ๆ มากมายที่เขาสามารถทำ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เป็นรูปธรรม

คนที่พัฒนามุมมองชีวิตตามหลักพระคัมภีร์อย่างถี่ถ้วนและสม่ำเสมอสามารถหลุดพ้นจากความสิ้นหวังของระบบค่านิยมเก่า ๆ และจากความกังวลจนไม่กล้าทำอะไร ความสับสน หรือความกระตือรือร้นผิดที่ซึ่งมักเกิดขึ้นจากระบบค่านิยมนั้น เมื่อราล์ฟเรียนรู้ที่จะมองสิ่งต่าง ๆ ตามหลักพระคัมภีร์ เขาก็เห็นทางเลือกใหม่ที่สดใสสำหรับการเปลี่ยนแปลง เขาไม่ได้ติดกับดักความเชื่อว่า ตนเองติดอยู่ในการแต่งงานที่เป็นไปไม่ได้และไม่มีทางส่งผลดีอีกต่อไป เขาเริ่มเห็นความคิดและความปรารถนาของจิตใจที่เป็นรากเหง้าของปัญหาของตน และเขาเห็นว่า ความปรารถนาเหล่านั้นได้ตีกรอบการตอบสนองของเขาต่อเชอร์ลีย์ในทุกสถานการณ์อย่างไร เขาไม่ยืนกรานอีกต่อไปว่า เขาติดกับดักหรือว่าเขาถูกต้อง แต่เขาเห็น “สิ่งที่ต้องถอดทิ้ง” และ “สิ่งที่ต้องสวมใส่” ทั้งในด้านจิตใจและพฤติกรรมที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตสมรสของเขา

คุณสามารถนำความชัดเจนของพระกิตติคุณมาสู่การให้คำปรึกษาได้

โดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์มักจะตีความสิ่งต่างๆ รอบตัว พยายามทำความเข้าใจชีวิต เป็นเรื่องปกติที่ผู้รับคำปรึกษาจะรู้สึกสับสนเมื่อไม่สามารถเข้าใจว่า*อะไร*กำลังเกิดขึ้น *ทำไม*มันถึงเกิดขึ้น และควร*ทำอย่างไรต่อไป*

นอกจากนี้ ยังมีผู้รับคำปรึกษาจำนวนมากที่สับสนโดยไม่รู้ตัว! พวกเขาคิดว่าการตีความของตนเองนั้นลึกซึ้งและการกระทำของตนเองมีเหตุผล พวกเขาไม่สามารถมองเห็นตัวเองและสถานการณ์ของตนเองอย่างชัดเจน

หนึ่งในความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณแสนสำคัญที่ผมสังเกตเห็นในการให้คำปรึกษาคือ การมองไม่เห็นความจริงของพระกิตติคุณในชีวิตของผู้รับคำปรึกษา พวกเขาสับสนจนไม่อาจทำอะไรได้ เพราะพวกเขาได้ละทิ้งข้อเท็จจริงสำคัญออกไปจากระบบการตีความของตนเอง

พระกิตติคุณให้มุมมองที่จำเป็น 3 ประการในการมองปัญหาของมนุษย์ หากปราศจากความตระหนักในมุมมองเหล่านี้ ชีวิตก็จะไม่มีความหมาย หรือถูกเข้าใจอย่างผิด ๆ ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ พระกิตติคุณให้ความเข้าใจที่แท้จริงเกี่ยวกับตัวตน เกี่ยวกับพระเจ้า และเกี่ยวกับกระบวนการ

ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวตน

การตอบสนองของเราต่อสถานการณ์ใด ๆ มักถูกหล่อหลอมจากความเข้าใจเกี่ยวกับตัวตนของเราเสมอ ดังนั้น เราจึงต้องการพระกิตติคุณเพื่อบอกเราและแก้ไขคำนิยามของเราว่า เราคือใคร และเราดิ้นรนต่อสู้กับอะไรอยู่จริง ๆ สิ่งที่พระกิตติคุณสอนผมคือ สิ่งที่ผมต่อสู้ดิ้นรนนั้นลึกซึ้งกว่าปัญหาในอดีต ความยากลำบากในความสัมพันธ์ปัจจุบัน และสถานการณ์ที่ผมเผชิญทุกวัน เปโตรกล่าวว่า ความเสื่อมทรามในโลกนี้เกิดจากความปรารถนาชั่วในจิตใจ นี่คือจุดที่ต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง

ผู้คนจำนวนมากที่ผมให้คำปรึกษามีรู้สึกเพียงเล็กน้อยถึงการทรงสถิตของพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของบาปที่อยู่ภายใน พวกเขามีรู้สึกเพียงเล็กน้อยถึงความคิด ความปรารถนา และการเลือกของจิตใจที่เป็นรากเหง้าของปัญหาส่วนตัวของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงยังคงโทษผู้อื่นและสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมองไม่เห็นการต่อสู้ภายในจิตใจที่พวกเขานำติดตัวไปในทุกสถานการณ์ของชีวิต พระกิตติคุณนำเสนอว่า เป้าหมายหลักที่พระเจ้าทรงห่วงใยและอยากช่วยเราให้รอดพ้น (2 เปโตร 1:3-4) คือสงครามภายใน (โรม 7 และยากอบ 4)

ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า

อีกครั้ง ผมรู้สึกประหลาดใจที่ผู้รับคำปรึกษาของผมมักมีความรู้สึกเพียงเล็กน้อยถึงพระผู้ไถ่ผู้ทรงสถิตอยู่เสมอ ทรงกระทำกิจอยู่ตลอดเวลา ทรงสรรพานุภาพ และทรงรักษาพระสัญญา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระกิตติคุณ พระกิตติคุณนำเสนอว่า พระเจ้าทรงเป็นความช่วยเหลือที่อยู่ใกล้ในยามทุกข์ยาก (สดุดี 46) ผู้ทรงปกครองเหนือสิ่งสารพัด (แม้แต่สิ่งที่ดูเหมือนวุ่นวายและไร้จุดหมาย) เพื่อประโยชน์ของผม (เอเฟซัส 1:22-23) พระองค์ทรงกระทำกิจในทุกสถานการณ์เพื่อปลดปล่อย

ผมจากการเป็นทาสของความบาปในจิตใจ เพื่อช่วยให้ผมได้สัมผัสกับความมั่งคั่งแห่งพระคุณที่พระองค์ประทานให้อย่างล้นเหลือในพระคริสต์ และเพื่อให้ผมเป็นตามพระฉายของพระบุตรของพระองค์ (โรม 8:28-39; เอเฟซัส 1:3-7) พระองค์ทรงเป็นผู้อภัยโทษ ผู้คืนดี ผู้ช่วยกู้ ผู้ปลอบโยน และผู้ฟื้นฟู

เพราะพระเจ้าทรงทำกิจแห่งการไถ่อย่างไม่หยุดยั้ง ในทุกสถานการณ์ในชีวิต แม้แต่สถานการณ์ที่มืดมน สับสน และน่ากลัวสำหรับผม ก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เต็มไปด้วยความหมายและจุดประสงค์ เปี่ยมด้วยความหวัง

ผู้รับคำปรึกษามักรู้สึกเพียงเล็กน้อยถึงพระเจ้าแห่งพระกิตติคุณผู้ทรงปกครองโลกของพระองค์ในลักษณะที่พระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากพวกเราแต่ละคน พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้เพื่อว่า ในทุกขณะ เราสามารถแสวงหาพระองค์และไปพบพระองค์ได้ (กิจการ 17:26-27) พวกเขามักจะมีความหวังเพียงเล็กน้อย เมื่อพวกเขาหมดปัญญาสิ้นกำลัง พระเจ้าที่พวกเขาเข้าใจในภาคปฏิบัตินั้นเป็นพระเจ้าที่เล็กน้อย อ่อนแอ ไม่ใส่ใจ และอยู่ห่างไกล - ไม่ใช่ผู้ที่คุณจะไว้วางใจให้ดูแลสิ่งมีค่าในชีวิตของคุณ การตอบสนองต่อชีวิตและความสับสนของพวกเขามีความสัมพันธ์โดยตรงกับความเข้าใจของพวกเขาว่า พระเจ้าเป็นผู้ใด

ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการ

พระกิตติคุณไม่เพียงแต่ประกาศว่าพระเจ้าทรงทำกิจอยู่เท่านั้น แต่ยังอธิบายว่าพระองค์กำลังทำอะไรและกำลังทำอย่างไรด้วย ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการแห่งการไถ่นี้สูญหายไปในผู้คนจำนวนมากที่ผมให้คำปรึกษา พวกเขาไม่เข้าใจแนวคิดของการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้า จนไม่อาจเข้าใจชีวิตและปัญหาของตน

พระเจ้าทรงกำหนดกระบวนการโดยมีเป้าหมายว่า *ขอให้ความรักของท่านทวียิ่งๆ ขึ้นพร้อมกับความรู้และวิจารณญาณทุกด้าน เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตเห็นได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด เพื่อท่านจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ เป็นคนไม่มีที่ติได้ในวันแห่งพระคริสต์ และเป็นคนที่เต็มบริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรมซึ่งเกิดขึ้นโดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและการยกย่องแด่พระเจ้า”* (ฟีลิปปี 1:9-11)

เป้าหมายหลักของพระองค์ไม่ใช่เพื่อให้ผมมีความสุขส่วนตัวในปัจจุบัน เป้าหมายของพระองค์คือการที่ผมจะได้มีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระองค์ (2 เปโตร 1:4) ยิ่งไปกว่านั้น ความสัมพันธ์ที่ผมมีปัญหาและสถานการณ์ยากลำบากที่ผมอยากจะหลีกหนีไป คือเครื่องมือที่พระองค์กำลังใช้เพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงในจิตใจ อันจะส่งผลให้ชีวิตเกิดผลเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ความทุกข์ยากไม่ควรเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจ และไม่ควรถูกมองว่าเป็นสัญญาณว่าพระองค์

ทรงอยู่ห่างไกลและไม่เอาใจใส่ นี่เป็นเครื่องมือแห่งความรักที่ไถ่ของพระองค์ ผู้รับคำปรึกษาของเราต้องพัฒนาความมั่นใจในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้าซึ่งพระเจ้าทรงกระทำอยู่อย่างต่อเนื่อง เพื่อพวกเขาจะสามารถเข้าใจปัญหาต่างๆ ของตนตามหลักพระคัมภีร์ได้

หากปราศจากความเข้าใจเรื่องบาปที่อยู่ภายในและการต่อสู้ภายใน หากปราศจากความเข้าใจเกี่ยวกับการทรงสถิต พระลักษณะ และการทำกิจของพระเจ้า รวมถึงกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ ชีวิตก็ไร้ความหมาย ผู้รับคำปรึกษาจะสับสน เพราะพวกเขาขาดปัญญา ขาดมุมมองอันลึกซึ้ง และขาดความเข้าใจในภาคปฏิบัติที่กำหนดทิศทาง ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเรามองตัวเองและสถานการณ์ของเราจากมุมมองของพระกิตติคุณ

แซลลี่ใช้ชีวิตเพื่อการยอมรับจากผู้อื่น แต่นี่ไม่ใช่สิ่งที่นำเธอมาปรึกษา เธอมาเพราะเธอหดหู่ซึมเศร้ากับความสัมพันธ์ที่แตกสลายหลายครั้ง อย่างไรก็ตาม แซลลี่มองไม่เห็นว่าเธอมีนิสัยเรียกร้อง มีความกลัว และชอบปั่นหัวผู้คน เธอมองไม่เห็นว่าเธอมักตอบสนองด้วยการประณามและการแก้แค้นต่อผู้ที่ทำให้เธอผิดหวัง เธอไม่เห็นว่า เธอทำให้ผู้คนอึดอัดด้วยความต้องการของเธอ เพื่อนๆ ของเธอเป็นเหมือนพระเจ้าที่ให้ชีวิตของเธอในภาคปฏิบัติ เมื่อเธอมาขอคำปรึกษา เธอรู้สึกโดดเดี่ยว ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าและผู้คน เธอสับสนและไม่สามารถเข้าใจว่าทำไมสิ่งเหล่านี้ถึงเกิดขึ้น เธอจมอยู่กับตัวเองและซึมเศร้ามากขึ้นเรื่อยๆ เธอไม่เห็นความหวังว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวรได้ จากจุดที่เธอยืนอยู่ ดูเหมือนว่าทุกสิ่งดีๆ ที่เธอพยายามทำล้วนพังทลายลง

แซลลี่พูดว่าพระเจ้าคงเกลียดเธอ เธอหยุดอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน และเธอเริ่มไปโบสถ์บ้าง ไม่ไปบ้าง เธอเชื่อว่าเธอถูกเลือกให้ทนทุกข์อย่างอยุติธรรม ทั้งหมดที่เธอต้องการคืออยากให้มันหยุดเสียที

เห็นได้ชัดว่าพระกิตติคุณไม่ได้ช่วยให้ชีวิตของแซลลี่มีความหมาย เธอไม่มีความรู้สึกในภาคปฏิบัติถึงพระเจ้าแห่งพระกิตติคุณผู้ทรงมีอำนาจสูงสุด บริสุทธิ์ ให้อภัย ฟื้นฟู คืนดี ทรงสถิตอยู่เสมอ และทรงทำกิจอยู่ตลอดเวลา ทรงปกครองเหนือสิ่งสารพัดเพื่อประโยชน์ของเธอ และประทานความมั่งคั่งอันรุ่งโรจน์แห่งพระคุณของพระองค์ในพระเยซูคริสต์แก่เธออย่างล้นเหลือ (เอเฟซัส 1:3-9)

เธอไม่ได้มองเห็นตัวเองว่าเป็นคนบาปที่พระเจ้าต้องมอบพระกิตติคุณให้ ดังนั้นเธอจึงไม่เห็นจิตใจที่บูชารูปเคารพซึ่งทำให้เธอเข้าสู่สถานการณ์และความสัมพันธ์ต่างๆ โดยมีความคาดหวังที่เห็นแก่ตัวและความต้องการที่ไม่ได้พูดออกมา เธอไม่เห็นว่าความคาดหวังที่เจือรูปเคารพเหล่านี้ทำให้เธอผิดหวังอย่างต่อเนื่อง

และเธอไม่รู้สึกเลยว่าเธอได้ตอบสนองต่อผู้ที่ทำให้เธอเจ็บปวดด้วยการแก้แค้นทั้งแบบเปิดเผยและแอบแฝง เธอไม่เห็นว่าเธอกำลังแสดงบทบาทเป็นพระเจ้าในฐานะทั้งผู้ออกกฎหมายและผู้พิพากษา

สุดท้าย แซลลี่ไม่รู้สึกถึงกระบวนการแห่งพระกิตติคุณที่จะชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้า ไม่ตระหนักถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าในสถานการณ์ต่างๆ ของเธอ พระองค์ทรงทำกิจในทุกสถานการณ์และในทุกความสัมพันธ์ แต่พระองค์ไม่ได้ทุ่มเทที่จะให้การยอมรับที่เธอปรารถนา พระองค์ทรงทำกิจเพื่อเปิดเผยจิตใจบาปและพฤติกรรมบาปของเธอ และผ่านประสบการณ์เหล่านี้ พระองค์ทรงประสงค์จะสร้างพระฉายของพระคริสต์ในตัวเธอ สถานการณ์ต่างๆ ที่แซลลี่ใช้เป็นตัวอย่างของ “ความไม่สัตย์ซื่อ” ของพระเจ้านั้น แท้จริงแล้วถูกบริหารจัดการโดยการความรักความห่วงใยตามพันธสัญญาของพระองค์เพื่อประโยชน์ของเธอ! แซลลี่สับสนเพราะเธอละทิ้งข้อเท็จจริงที่สำคัญออกไปจากการประเมินชีวิตของเธอ - ข้อเท็จจริงของพระกิตติคุณ

แซลลี่เป็นตัวแทนของทุกคนที่เรากำลังให้คำปรึกษา หากพวกเขายังมืดบอดต่อความจริงที่ว่าตนเป็นใครในฐานะคนบาป ต่อพระลักษณะและการทำกิจของพระเจ้า ต่อมรดกของพวกเขาในฐานะบุตรของพระองค์ และต่อกระบวนการแห่งการไถ่ (การชำระให้บริสุทธิ์) ที่กำลังดำเนินอยู่ ก็ไม่มีทางที่ผู้รับคำปรึกษาของเราจะตีความสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง ไม่มีทางที่พวกเขาจะประพฤติตนอย่างเหมาะสมตามหลักพระคัมภีร์ได้

นี่คือลักษณะเฉพาะที่สำคัญของการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ไม่ได้มองพระคัมภีร์เป็นเพียงสารานุกรมของหลักการชีวิตที่แค่ต้องทำตาม เพื่อชีวิตที่มีความสุข แต่พระคัมภีร์ให้มุมมองลึกซึ้งเกี่ยวกับชีวิตซึ่งมีรากฐานอยู่บนพระกิตติคุณ ทุกมุมมองและหลักการในพระคัมภีร์มีรากฐานอยู่บนพระกิตติคุณ

มุมมองต่อชีวิตนี้คือ เราเป็นประชากรที่ถูกเลือกโดยพระเจ้าผู้ทรงอำนาจปกครองสูงสุดและเปี่ยมด้วยความรัก ผู้ซึ่งในพระคริสต์ ได้ทรงอภัยโทษเราและทรงรับเราเป็นบุตรในครอบครัวของพระองค์ พระองค์ทรงทำกิจในทุกสถานการณ์เพื่อให้เราเป็นเหมือนพระฉายของพระบุตรของพระองค์ โดยทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เราต้องการเพื่อทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ ดังนั้น เราจึงไม่ยอมรับความหวังเทียมเท็จที่จะกลายเป็นคนที่เข้มแข็ง “สุขภาพดี” มีสติ และมีความสุขด้วยตัวเอง ทุกสิ่งที่เราทำและทุกสิ่งที่เราหวังมีรากฐานอยู่ในความจริงที่ว่า เราเป็นภาชนะดินเปราะบางที่ถูกเติมเต็มด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่ของการทรงสถิตของพระเจ้า เรา

มองไปยังอนาคตด้วยความหวัง เตรียมพร้อมสำหรับเวลาที่จะไร้ความเจ็บป่วย ความโศกเศร้า บาป หรือความตายอีกต่อไป เพราะเราจะอยู่กับพระคริสต์และเป็นเหมือนพระองค์ตลอดไป นั่นคือเหตุผลที่แม้ในวันมืดมนแห่งความทุกข์ส่วนตัว เราก็ไม่ท้อใจ (2 โครินธ์ 4:7-18)

คุณไม่สามารถแยกพระคริสต์ออกจากหลักการของพระคัมภีร์โดยไม่ทำให้หลักการเหล่านั้นเสียหาย ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำมีรากฐานอยู่ในสิ่งที่พระคริสต์กำลังทำ หากผู้รับคำปรึกษาไม่มีพระกิตติคุณอยู่ในใจกลางของระบบการตีความของเขา หลักการของพระคัมภีร์ก็จะไม่มีความหมายสำหรับเขา และเขาจะไม่ตอบสนองอย่างเหมาะสม

ความชัดเจนที่เรานำมาสู่ชีวิตของผู้รับคำปรึกษาก็คือตัวพระกิตติคุณนั่นเอง พระกิตติคุณคือสิ่งที่เราต้องการให้พวกเขาเห็น บางทีอาจจะเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต เราสามารถเผชิญทุกปัญหาได้ผ่านทางการจัดเตรียมอันหลากหลายของพระคริสต์ ลองใคร่ครวญคำอธิษฐานของเปาโลเพื่อชาวเอเฟซัส

> *“ขอให้ตาใจของพวกท่านสว่างขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่าพระองค์ประทานความหวังอะไรแก่ท่านในการทรงเรียกพวกท่านนั้น และรู้ว่ามรดกที่มีศักดิ์ศรีของพระองค์สำหรับพวกธรรมิกชนนั้นบริบูรณ์เพียงไร และรู้ว่าฤทธานุภาพของพระองค์ยิ่งใหญ่มากมายเพียงไรสำหรับเราที่เชื่อนั้น เป็นฤทธิ์เดชเดียวกับการทำกิจอันทรงอานุภาพและทรงพลังของพระองค์ ซึ่งทรงทำในพระคริสต์เมื่อทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย และทรงให้ประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรคสถาน สูงส่งเหนือกว่าทุกภูตผีที่ครอบครอง ทุกภูตผีที่มีอำนาจ ทุกภูตผีที่มีฤทธิ์เดชและทุกภูตผีที่ปกครอง และเหนือกว่านามทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึง ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย พระเจ้าทรงปราบทุกสิ่งลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และประทานพระคริสต์แก่คริสตจักรเจ้านายเหนือทุกๆ สิ่ง คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ ผู้ทรงเติมทุกอย่างในทุกแห่งให้เต็มบริบูรณ์” (เอเฟซัส 1:18-23)*

เปาโลอธิษฐานขอให้คริสเตียนเหล่านี้มองตัวเองและชีวิตทั้งหมดตามความจริงอันลึกซึ้งของพระกิตติคุณ คำอธิษฐานของเปาโลคือ ขอให้พวกเขาสามารถเห็นฤทธิ์อำนาจและความมั่งคั่งที่เป็นมรดกของพวกเขาในพระคริสต์

ผู้รับคำปรึกษาของเราจะไม่ดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าทรงเรียกให้พวกเขาดำเนิน หากพวกเขายังมืดบอดต่อฤทธิ์อำนาจและการทรงสถิตของพระคริสต์ที่กำลังทำกิจในชีวิตของพวกเขา แต่ชีวิตของพวกเขาจะ “ไร้ประโยชน์และไร้ผล” (2 เปโตร 1:8-9)

ความชัดเจนของพระกิตติคุณนี้ควรกำกับการรวบรวมข้อมูลของเรา ขณะที่เราอธิษฐานขอให้ “ตาใจ [ของผู้รับคำปรึกษาของเรา] สว่างขึ้น” ดังนั้น เราจึงตั้งคำถามที่มาจากพระกิตติคุณ ทำให้ผู้รับคำปรึกษาของเรามองดูสิ่งที่พวกเขาไม่เคยพิจารณามาก่อน เมื่อพวกเขาตอบคำถามเหล่านี้ ความชัดเจนของพระกิตติคุณจะเริ่มขับไล่เมฆแห่งความสับสนไป

ก่อนหน้านี้เราได้เห็นว่าองค์ประกอบหนึ่งในความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณคือการที่ผู้คนตั้งคำถามที่ผิดซึ่งนำไปสู่คำตอบที่ผิด ในการรวบรวมข้อมูลของเรา เราสามารถผู้รับคำปรึกษาของเราให้เริ่มต้นด้วยความจริงในพระคัมภีร์และตั้งคำถามบนพื้นฐานของความจริงเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น หากพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงทำกิจเพื่อการไถ่ในชีวิตของผม “ในทุกสิ่ง” (โรม 8:28) ผมไม่ควรตั้งคำถามที่มีข้อสันนิษฐานว่า พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำเช่นนั้นและสงสัยว่าทำไม ผมอาจถามว่า “อะไรคือสิ่งดีที่พระเจ้ากำลังทำในเหตุการณ์ที่เจ็บปวดเหล่านี้?” หรือ “อะไรที่ขัดขวางไม่ให้ผมเห็นสิ่งดีที่พระเจ้ากำลังทำ?” หรือ “วาระ (เป้าหมาย) ของผมสำหรับชีวิตของผมแตกต่างจากวาระของพระเจ้าตรงไหน?” หรือ “อะไรคือสมบัติ (สิ่งที่มีค่าที่สุด) ของผม? สิ่งเหล่านี้คือสิ่งซึ่งพระเจ้าตรัสว่ามีค่ามากที่สุดและเป็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำกิจเพื่อสร้างขึ้นหรือไม่?” คำถามเหล่านี้มาจากความจริงในพระคัมภีร์ นำไปสู่การตระหนักรู้ในตนเองและการเปลี่ยนแปลงตามหลักพระคัมภีร์

สามีที่ท้อแท้กับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในครอบครัวของเขาและถูกล่อลวงให้เชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่ด้วยแล้ว จำเป็นต้องปรับคำถามเหล่านี้ให้เข้ากับตัวเอง อะไรคือเป้าหมายของเขาสำหรับครอบครัว? สิ่งเหล่านี้คือเป้าหมายของพระเจ้าหรือไม่? โดยปกติแล้ว เขาพยายามทำให้เป้าหมายเหล่านี้สำเร็จอย่างไร? เขาทำหน้าที่เป็นเครื่องมือของพระเจ้า หรือทำตนเป็นเจ้าเข้าเจ้าของครอบครัวของตน? ตรงไหนที่เขาไม่ได้สัมผัสถึง “การไม่ทรงสถิตอยู่” ของพระเจ้า แต่กำลังเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาได้หว่านไว้? เขาเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าได้ชัดในครอบครัวของเขาตรงไหน? ในฐานะสามีและพ่อ เขาเคยขัดแย้งกับวาระของพระเจ้าหรือไม่? ที่ไหน? อะไรคือสิ่งที่เขาต้องการมากที่สุดจากแต่ละความสัมพันธ์เหล่านี้? สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เขาหรือไม่? ตรงไหนที่เขากำลังพยายามทำงานของพระเจ้า พยายามสร้างสิ่งที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถสร้างได้? ตรงไหนที่เขาไม่ตระหนักถึงรูปแบบความอ่อนแอ

การล่อลวง และบาปของตัวเองในการตอบสนองต่อภรรยาและลูกๆ? เมื่อไหร่ที่เขามักจะโกรธ ระเบิดอารมณ์ด้วยคำพูดที่ตำหนิ กล่าวหา และข่มขู่? ตรงไหนที่เขามักจะต่อสู้กับความท้อแท้และความสิ้นหวัง? สิ่งนี้บอกอะไรเกี่ยวกับวิธีที่เขาคิดเกี่ยวกับตัวเอง พระเจ้า ผู้อื่น และสถานการณ์ของเขา? เหล่านี้คือคำถามที่มาจากความจริงในพระคัมภีร์ นำไปสู่การตระหนักรู้และการเปลี่ยนแปลงตามหลักพระคัมภีร์

คุณสามารถนำจุดประสงค์มาสู่การให้คำปรึกษาได้

ทุกคนที่มาขอคำปรึกษาล้วนมาด้วยเหตุผล พวกเขามีวาระ มีบางสิ่งที่พวกเขาอยากให้สำเร็จ แต่ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา คุณต้องจำไว้ว่า ความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณจะขัดขวางผู้รับคำปรึกษาไม่ให้เห็นว่าวาระของพวกเขาแคบ เห็นแก่ตัว หรือเน้นเรื่องชั่วคราวมากเกินไป (“เรื่องทางโลก”) พวกเขาจะต้องการคุณมาช่วยให้พวกเขาเห็นว่า เมื่อไหร่ที่จุดประสงค์ในการรับคำปรึกษาของพวกเขาชัดว่า พวกเขาได้เปลี่ยนจากการนมัสการและรับใช้พระผู้สร้าง ไปเป็นการนมัสการและรับใช้สิ่งที่ทรงสร้าง (โรม 1:25)

ชายที่แยกกันอยู่กับภรรยามาขอคำปรึกษาเพราะเขาต้องการครอบครัวของเขากลับคืนมา ส่วนภรรยามาเพราะเธอต้องการสามีที่รักเธอจริงๆ วัยรุ่นมาเพราะรถยนต์ของเขาถูกยึดไป “จนกว่าเขาจะจัดการชีวิตของตัวเองให้เรียบร้อย” ชายหนุ่มที่ซึมเศร้าเพียงแค่ต้องการความสุขเล็กๆ น้อยๆ ศิษยาภิบาลอยากเข้าใจว่าทำไมงานรับใช้ถึงไม่ประสบความสำเร็จมากกว่านี้

แต่ละคนมีเหตุผลในการมาขอคำปรึกษา แต่ไม่มีใครมองเห็นว่าจุดประสงค์ของตนนั้นมุ่งเน้นที่ตัวเองเป็นหลัก ความจริงแล้วพวกเขาแค่ต้องการส่วนเล็กๆ ในโลกนี้ที่จะทำให้ตนมีความสุข ทั้งที่พวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงปรารถนาสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมากสำหรับพวกเขา และทรงได้ยอมสละพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น!

ผู้มาขอคำปรึกษาเช่นนี้มักมองไม่เห็นว่า วาระของตนถูกย้อมด้วยความกลัว ผลประโยชน์ส่วนตัว การควบคุม ความสุขส่วนบุคคล หรือความปรารถนาในสิ่งอื่นๆ ในโลกนี้ ปัญหาของเขาไม่ใช่การที่เขาต้องการจากพระเจ้ามากเกินไป แต่เป็นการที่เขาเต็มใจจะยอมรับน้อยเกินไปต่างหาก เขาแสวงหาความสุขชั่วคราวของโลกนี้ ในขณะที่พระเจ้าทรงต้องการให้เขาเป็นผู้มีส่วนร่วม “พระลักษณะของพระเจ้า” (2 เปโตร 1:4)

ผู้มาขอคำปรึกษาต้องการคนที่จะเข้ามาอยู่เคียงข้างเขา โดยมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน—แต่ไม่ใช่จุดประสงค์แคบ ๆ ที่มุ่งเน้นแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว เขาต้องการคนที่มีจุดประสงค์แห่งการไถ่ ซึ่งไม่ถูกบั่นทอนด้วยความเห็นแก่ตัวและความปรารถนาในผลประโยชน์ส่วนตน เขาต้องการคนที่จะแนะนำให้เขารู้จักแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการไถ่ ซึ่งสูงส่ง สมบูรณ์ และลึกซึ้งยิ่งกว่าสิ่งใดที่เขาอยากได้หรือวางแผนไว้ให้ตัวเอง

เปโตรกล่าวว่า พระเจ้ากำลังทรงทำกิจมากกว่าแค่การให้ผมมีชีวิตสมรสที่มีความสุขและมีลูก ๆ ที่ดี เช่นเดียวกับที่เปาโลกล่าวไว้ในตอนท้ายของเอเฟซัส 3 ว่าพระองค์ *"ผู้ทรงสามารถทำทุกสิ่งได้มากยิ่งกว่าที่เราทูลขอหรือคิด"* ในการให้คำปรึกษา เราไม่ควรมองการณ์ใกล้เกินไป เราไม่ควรยอมรับน้อยเกินไป เราต้องการให้พระเจ้าทรงใช้เราเพื่อนำผู้คนจากการชื่นชมยินดีที่ดูเหมือนว่าพระเจ้ากำลังทำให้แผนการของพวกเขาสำเร็จ ไปสู่จุดที่พวกเขาละทิ้งความฝันส่วนตัวเพื่อความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่กว่าในการมีส่วนร่วมกับสิ่งที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้ให้พวกเขา

ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ต้องการสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการสำหรับผู้มาขอคำปรึกษา วาระของเขาถูกกำหนดโดยพระคัมภีร์—เพื่อช่วยให้ผู้มาขอคำปรึกษาลงทุนในสิ่งที่จะไม่เสื่อมสลายหรือพินาศไป เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น เขาต้องช่วยให้ผู้มาขอคำปรึกษาค้นพบเจตนาที่แท้จริงในใจของตน พร้อมกับเปิดตาให้เห็นจุดประสงค์อันรุ่งโรจน์ของพระเจ้าสำหรับเขา ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ผมต้องการให้คำถามที่ผมถามนั้น บรรลุเป้าหมายนี้ ผมต้องการให้คำถามเหล่านั้นเปิดตาของผู้มาขอคำปรึกษาให้เห็นว่า ที่จริงแล้ว เขากำลังใช้ชีวิตเพื่ออะไร และทำให้เขาหิวกระหายที่จะได้รับมากกว่าความสุขชั่วคราวของชีวิตนี้ ผมต้องการต้อนรับวาระของผู้มาขอคำปรึกษาด้วยจุดประสงค์แห่งการไถ่

วิธีการเก็บข้อมูลของเราต้องให้ความสำคัญกับเป้าหมายนี้อย่างจริงจัง คำถามของเราจะบรรลุเป้าหมายนี้ได้อย่างไร? นี่จะเป็นจุดเน้นในภาคผนวกถัดไป

ในการให้คำปรึกษาของเรา เรากำลังเป็นตัวแทนของพระเมสสิยาห์ งานของพระองค์คืออะไร?

เพื่อเปิดตาคนตาบอดทั้งหลาย
เพื่อนำผู้ถูกจำจองออกจากคุก
นำผู้นั่งในความมืดออกจากเรือนจำ (อิสยาห์ 42:7)

เราในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า จะทุ่มเทให้น้อยกว่านี้ไปได้อย่างไร?

ภาคผนวก 3:
กลยุทธ์สำหรับการรวบรวมข้อมูล

พระธรรมสดุดี 36:2-4 พรรณนาเรื่องความเป็นจริงของความมืดบอดฝ่ายวิญญาณและผลที่เกิดตามมาจากวิถีชีวิตของคนๆ หนึ่งอย่างทรงพลัง

เพราะเขาป้อยอตนเองในสายตาของตนว่า
ไม่มีผู้ใดพบความชั่วของเขาและรังเกียจมัน
ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วร้ายและหลอกลวง
เขาเลิกประพฤติอย่างฉลาดและเลิกทำความดี
เขาวางแผนชั่วเมื่ออยู่บนที่นอน
เขาพาตัวเองไปอยู่ในทางที่ไม่ดี
เขามิได้ปฏิเสธความชั่ว

ความจริงเกี่ยวกับจิตใจมนุษย์นี้ ทำให้ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์มองว่า กระบวนการรวบรวมข้อมูลเป็นทั้งวิธีที่ผู้ให้คำปรึกษาจะรู้จักผู้รับคำปรึกษาและวิธีช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นตัวเองด้วยความกระจ่างแบบใหม่ตามหลักพระคัมภีร์ด้วย บาปเกี่ยวกับความดื้อรั้น ซึ่งก็คือ การรู้ตัวว่ากำลังก้าวข้ามขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด และบาปก็ยังเกี่ยวกับความมืดบอดด้วย ซึ่งก็คือ การไม่เห็นสิ่งที่จำเป็นต้องเห็นเพื่อดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราดำเนิน คนบาปทั้งดื้อรั้นอย่างมืดบอดและมืดบอดอย่างดื้อรั้น ดังนั้นในฐานะผู้ให้คำปรึกษา เราจึงต้องรับมือกับความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณในการให้คำปรึกษาของเราเสมอ ไม่ว่าเราจะตระหนักหรือไม่ก็ตาม

นี่คือประเด็นซึ่งสดุดี 36 ให้คำแนะนำอันทรงคุณค่าอย่างยิ่ง ประการแรก สดุดี 36 แสดงให้เราเห็นว่าความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณทำงานอย่างไร *“เพราะเขา*

ป้อยอตนเองในสายตาของตนว่า ไม่มีผู้ใดพบความชั่วของเขาและรังเกียจมัน" (ข้อ 2) คนที่มืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณคิดถึงตัวเองในแง่ที่ดีเกินกว่าที่ควรจะคิด (ดู โรม 12:3) และความชอบธรรมในตัวเองนี้ทำให้เขามองไม่เห็นบาปในชีวิตของเขา เขาไม่เกลียดชังบาปของตน เพราะเขาไม่เห็นว่า ตัวเองมีความสามารถที่จะทำบาปเช่นนั้นได้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เขากลับปกป้อง แก้ตัว หาเหตุผลมาอธิบาย ตีความใหม่ และอธิบายบาปของเขาว่าไม่เป็นบาป คนที่มืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณจะไม่มีความรู้สึกไวต่อบาปหรือรังเกียจต่อบาปตามหลักพระคัมภีร์

สดุดี 36 ยังชี้ให้เห็นว่า ถ้าผมไม่ไวต่อบาปของตัวเอง ไม่เกลียดชังมันอย่างจริงจังและไม่หนีจากมัน ผมจะยิ่งไล่ตามบาปมากขึ้น ความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณทำให้เราไม่มีระบบยับยั้งภายในตัว ในความมืดบอดของผม ผมจะยังคงโกหกและหลอกลวงต่อไป ผมจะดำเนินชีวิตอย่างโง่เขลาและจะไม่ทำสิ่งที่ดี แม้แต่ขณะที่ภาวนาอย่างเงียบสงบ จิตใจของผมก็จะมุ่งไปสู่สิ่งที่อยู่นอกน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับผม ผู้เขียนสดุดีสรุปว่า คนที่มืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณจะไม่ปฏิเสธสิ่งที่ผิด นี่เป็นความจริงสำหรับคนบาปทุกคน เราทุกคนต่างต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณในบางพื้นที่ชีวิต และในพื้นที่เหล่านั้น ไม่มีใครในพวกเราที่เห็น เกลียดชัง หรือปฏิเสธบาปของตนเอง

นี่คือความจริงฝ่ายจิตวิญญาณที่เราได้พิจารณาในสองบทความก่อนหน้านี้ ตอนนี้เราจะเรียนรู้กลยุทธ์ที่ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์สามารถใช้เพื่อทะลวงความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

กลยุทธ์สามประการในการรวบรวมข้อมูล

2 โครินธ์ 10:3-5 ให้โครงสร้างกับวิธีที่ผมใช้ในกระบวนการรวบรวมข้อมูลเพื่อเปิดเผยความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณให้กับคนที่ผมให้คำปรึกษา เปาโลพูดถึงเป้าหมายในการทำพันธกิจของตนว่า

> *"เพราะว่า ถึงแม้ว่าเราดำเนินชีวิตอยู่ในร่างกายมนุษย์ แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามแบบมนุษย์ทั่วๆ ไป เพราะว่าอาวุธของเราที่ใช้สู้รบไม่ใช่แบบมนุษย์ แต่เป็นฤทธานุภาพจากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมปราการได้ คือ ทำลายเหตุผลปลอมทั้งหลาย และความเย่อหยิ่งทุกรูปแบบที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และจะยึดกุมความคิดทุกประการให้มา*

เชื่อฟังพระคริสต์ และเราพร้อมจะลงโทษทุกคนที่ไม่เชื่อฟัง เมื่อพวกท่านเชื่อฟังอย่างสมบูรณ์แล้ว"

ผมไม่ได้ตั้งเป้าจะอธิบายพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างละเอียด เพราะพระคัมภีร์ตอนนี้มักถูกนำไปประยุกต์ใช้กับสงครามฝ่ายวิญญาณและการปกป้องความเชื่อ แต่ผมตั้งเป้าที่จะให้เราสังเกตเห็นบทประยุกต์ของพระคัมภีร์ตอนนี้ต่อวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณและกลยุทธ์ในทางปฏิบัติเพื่อนำการเปลี่ยนแปลง

ค้นหาป้อมปราการ

ประการแรก อุปมาเรื่องป้อมปราการมีประโยชน์มาก ป้อมปราการคือสถานที่ซึ่งถูกเสริมความแข็งแกร่งเพื่อต้านทานการโจมตี มันถูกสร้างอย่างแข็งแรงและได้รับการปกป้องอย่างแข็งขัน ด้วยเหตุนี้ มันจึงยากที่จะทำลายลงได้ ขอให้ผมยกตัวอย่างว่า สิ่งนี้แสดงออกในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาอย่างไร

ซูซานไม่ได้มองว่าตัวเองเป็นคนบาป เธอมองว่าตัวเองเป็นคนขัดสนและความต้องการของเธอไม่ได้รับการตอบสนองอย่างสม่ำเสมอ ความขัดสนของเธอเป็นป้อมปราการของเธอ มันให้ความปลอดภัยจากการเผชิญหน้ากับความรับผิดชอบของการดำเนินชีวิตตามหลักพระคัมภีร์ มันเป็นข้ออ้างสำหรับวิถีชีวิตของเธอ และมันทำให้เธอสามารถโยนความผิดไปให้คนอื่นได้อย่างสม่ำเสมอ ความขัดสนของเธอเป็นป้อมปราการที่เธอจะหลบเข้าไปเป็นประจำ

ซูซานไม่เพียงแต่ซ่อนตัวอยู่หลังความขัดสนขาดแคลนของเธอเท่านั้น แต่เธอยังปกป้องมันอย่างแข็งขัน เธอจะโกรธและป้องกันตัวเองทุกครั้งที่เธอเชื่อว่าผมกำลังโจมตีมุมมองชีวิตของเธอ เธอจะโต้กลับ กล่าวหาผมว่าเป็นเหมือนผู้ชายคนอื่นที่ไม่มีความเห็นอกเห็นใจเธอ ในการปกป้องความขัดสนของเธอ ซูซาน*มืดบอดอย่างดื้อรั้น* คนบาปทุกคนมีป้อมปราการแห่งความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นสถานที่ซึ่งความมืดบอดถูกเสริมความแข็งแกร่งเพื่อเป็นที่หลบซ่อน ที่นี่ความมืดบอดกำหนดโครงสร้างวิธีคิดและการกระทำของบุคคลนั้น

สิ่งแรกที่ผมต้องการทำในการรวบรวมข้อมูลของผมคือการค้นหาป้อมปราการ คนๆ นี้ล้มเหลวที่จะเห็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เธอเห็นที่ไหน? สิ่งนี้ส่งผลอย่างไรต่อวิธีที่เธอจัดการพระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น และสถานการณ์ต่างๆ?

ทำลายเหตุผลจอมปลอมทั้งหลาย

ประการที่สอง เปาโลกล่าวว่า ตนหาทางที่จะ “ทำลาย...เหตุผลจอมปลอมทั้งหลายและความเย่อหยิ่งทุกรูปแบบที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 10:5) อะไรคือเหตุผลจอมปลอม? เหตุผลจอมปลอมคือการอ้างที่ดูเหมือนจริงแต่ไม่จริง เป็นสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นความจริงแต่แท้จริงแล้วเป็นเท็จ ความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณเกี่ยวข้องกับการคิดว่าสิ่งที่เป็นเท็จนั้นเป็นความจริง ความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณหมายถึงการเชื่อคำโกหก

เปาโลกล่าวว่าเหตุผลจอมปลอมเหล่านี้ตั้งตัวขึ้นต่อต้านขัดขวางความจริงของพระเจ้า เมื่อผมเชื่อคำโกหก ผมก็ไม่เปิดรับความจริงอีกต่อไป คำโกหกในสวนเอเดนไม่ใช่เพียงความคิดเห็นอีกอย่างหนึ่ง แต่มันตั้งตัวขึ้นต่อต้านความจริงที่พระเจ้าได้ตรัสกับอาดัมและเอวา คำโกหกมักต่อต้านความจริงเสมอ เมื่อผมยอมรับคำโกหก ผมก็ไม่สามารถรู้สิ่งที่ผมจำเป็นต้องรู้ ตามที่พระเจ้าต้องการให้ผมรู้ โลกของผมถูกหล่อหลอมโดยคำโกหก แทนที่จะเป็นความรู้ของพระเจ้าที่ให้ชีวิต ให้อิสรภาพ และให้สติปัญญา เปาโลกระตือรือร้นที่จะยุติการครอบงำและการปกครองของความเท็จในชีวิตของคน เขากระตือรือร้นที่จะเปิดโปงความไม่เชื่อและความเชื่อที่ผิด และทำลายพวกมัน

เราต้องจัดการกับเหตุผลจอมปลอมในการให้คำปรึกษาเสมอ สิ่งที่ดูและรู้สึกเหมือนจริงแต่แท้จริงแล้วเป็นเท็จ ความต้องการของซูซานเป็นเหตุผลจอมปลอม มันมีลักษณะของความจริงเพราะดูเหมือนจะได้รับการยืนยันจากประสบการณ์ที่เธอถูกทำร้าย และดูเหมือนจะมีเหตุผล เพราะได้รับการเสริมแรงจากวัฒนธรรมที่เน้นจิตวิทยารอบตัวเธอ แต่การเชื่ออย่างผิดๆ ว่าปัญหาพื้นฐานที่สุดของเธอคือ ความขัดสน ไม่ใช่ความบาป ทำให้ซูซาน*มืดบอดอย่างตื้อรั้น*

ป้อมปราการแห่งความมืดบอดและความชอบธรรมในตนเองรวมถึงการป้องกันตัวที่ล้อมรอบพวกมันนั้น ตั้งอยู่บนรากฐานของคำโกหกที่ดูน่าเชื่อถือ ซึ่งตั้งตัวขึ้นต่อต้านความจริง นั่นคือเหตุผลที่กลยุทธ์ที่สองในการรวบรวมข้อมูลคือการเปิดโปงและทำลายเหตุผลจอมปลอม เราทำงานเพื่อให้คำโกหกถูกเปิดโปงและถูกทำลาย

ยึดกุมความคิดทุกประการ

ประการที่สาม เปาโลกล่าวว่าเป้าหมายของตนคือ *“ยึดกุมความคิดทุกประการให้มาเชื่อฟังพระคริสต์”* (2 โครินธ์ 10:5) วลีนี้แสดงภาพด้านการสอน

และการแก้ไขของการรวบรวมข้อมูล เป้าหมายของเราไม่เพียงแต่ช่วยให้คนยอมรับว่าพวกเขามืดบอดเท่านั้น แต่ยังช่วยให้พวกเขามองเห็นตามหลักพระคัมภีร์ด้วย การรวบรวมข้อมูลสามารถเป็นการแก้ไขที่ยอดเยี่ยมได้ เมื่อบุคคลนั้นได้ยินคำถามของเรา เรียนรู้ที่จะตั้งคำถามที่ถูกต้องด้วยตัวเอง และเรียนรู้ที่จะคิดเกี่ยวกับชีวิตตามหลักพระคัมภีร์ เราได้รับการทรงเรียกให้ปลดปล่อยผู้คนจากป้อมปราการและเหตุผลจอมปลอมแห่งความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณ เพื่อที่เราจะจับพวกเขามาเพื่อพระคริสต์ เพื่อให้ความคิดทุกอย่างของพวกเขาอยู่ใต้การยอมจำนนต่อพระองค์และความจริงของพระองค์

จิตใจของซูซานซึ่งเคยถูกควบคุมโดยคำโกหกที่เธอปกป้องอย่างแข็งขันค่อยๆ ถูกควบคุมโดยความจริงของพระคริสต์มากขึ้นเรื่อยๆ เธอเริ่มไวต่อเหตุผลจอมปลอมที่แยบยลมากขึ้น และไวต่อการปกป้องตนเองและความชอบธรรมในตนเองมากขึ้น พระเจ้าทรงใช้การรวบรวมข้อมูลเพื่อยึดกุมความคิดและจิตใจของซูซาน คนบาปทุกคนต้องการพันธกิจเช่นนี้

วิธีค้นหาป้อมปราการ

ก่อนหน้านี้ ผมได้แนะนำถึง 10 วิธีที่คนเราตามืดบอด โดยทั่วไปแล้วพวกเขา

1. เชื่อว่าตนเองมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับตัวเอง
2. มองว่าปัญหาหลักของพวกเขาคือการถูกทำร้าย
3. มองสิ่งยากลำบากในชีวิตว่าเป็นบททดสอบ มากกว่าเป็นผลของการตัดสินใจและพฤติกรรมของตัวเอง
4. มองว่าปัญหาเป็นผลโดยตรงจากความขัดสนขาดแคลนของพวกเขา
5. คิดว่าตนเองฉลาดและได้รับคำแนะนำที่ดีมามาก
6. วิเคราะห์ชีวิตของตนเองและเชื่อว่า พวกเขามีความเข้าใจเชิงลึกว่าเกิดอะไรขึ้นและทำไม
7. คิดว่าพวกเขามีความเข้าใจชัดเจนว่าอะไรมีคุณค่าและสำคัญ
8. มองว่าตนเองมีความรู้ที่เป็นผู้ใหญ่เกี่ยวกับพระคัมภีร์และหลักศาสนศาสตร์
9. มองว่าตนเองบริสุทธิ์ นั่นคือ ตนต้องการสิ่งที่ถูกต้องและทำสิ่งที่ถูกต้อง
10. มองว่าตนเองกลับใจแล้ว

ในแต่ละกรณี ผู้รับคำปรึกษาเชื่อว่าการประเมินของตนเองเป็นความจริงทั้งๆ ที่ความจริงแล้วไม่ใช่เช่นนั้น อย่างไรก็ตาม ผู้รับคำปรึกษาไม่กี่คนจะมีป้อมปราการแห่งความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณทั้งหมดนี้ในชีวิตของพวกเขาพร้อมกัน

แล้วเราจะค้นหาจุดที่ความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของบุคคลและได้รับการปกป้องอย่างดีได้อย่างไร? ผมฟังหลายสิ่ง

ในการรวบรวมข้อมูล ผมฟังประเด็นที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาโกรธหรือป้องกันตัว เมื่อไหร่ที่ผู้รับคำปรึกษารู้สึกถูกกล่าวหาจากคำถามที่แท้จริงแล้วเป็นคำถามประเภทปลายเปิด ซึ่งเรียกร้องให้เปิดเผยตัวเองแต่ไม่ได้ตำหนิ? อาจเป็นไปได้ว่าผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่าถูก “ล่อ” หรือถูกกล่าวหา เพราะคำถามของผมได้แตะถูกป้อมปราการที่เขาไม่ต้องการจะสละ แม้ว่าเขาอาจไม่รู้ตัวถึงการป้องกันตัวของเขาก็ตาม ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นช่วงเวลาสำคัญเมื่อพระเจ้ากำลังเปิดเผยการหลอกลวงของจิตใจ ผมไม่รีบเร่งไปกับการรวบรวมข้อมูลของผม ผมหยุดเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงความโกรธ หรือการป้องกันตัวของเขาหรือเธอ ผมพยายามช่วยเขาค้นพบสิ่งที่เขากำลังพยายามปกป้อง และพบว่ามันเข้ากับชีวิตของเขาอย่างไร

ซูซานรู้สึกไม่สบายใจเมื่อผมถามเกี่ยวกับอดีตของเธอ ในช่วงต้นของการสอบถาม เธอพูดว่า “ทำไมฉันถึงคาดหวังว่าคุณจะแตกต่างจากที่ปรึกษาคนอื่นๆ ของฉันล่ะ? ไม่มีใครสนใจอย่างจริงเอาจังกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับฉันเลย” ณ จุดนี้ ผมยังไม่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอดีตของเธอเลย และผมแน่นอนว่าไม่ได้กล่าวหาเธอ ดังนั้นผมจึงรู้ว่า คำพูดของซูซานเผยให้เห็นบางสิ่งที่สำคัญ

ผมหยุดชี้ให้ซูซานเห็นว่าผมไม่ได้กล่าวหาเธอ เมื่อผมถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับปฏิกิริยาการปกป้องตัวของเธอ ประเด็นสำคัญในการให้คำปรึกษาก็เริ่มปรากฏขึ้น - สิ่งที่ผมจำเป็นต้องรู้และซูซานจำเป็นต้องเห็น ซูซานอธิบายว่า ตนเองเป็นคนที่ถูกบังคับให้มีชีวิตอยู่กับความต้องการที่สำคัญมากแต่ไม่ได้รับการตอบสนอง มุมมองนี้ทำได้สิ่งสำคัญมากกับตัวเธอ มันปลดเธอจากความรับผิดชอบต่อสิ่งผิดที่เธอได้ทำและผลกระทบของสิ่งเหล่านั้นต่อชีวิตของคนอื่น มันเป็นส่วนที่ทรงคุณค่ากับชีวิตของเธอ และซูซานก็ปกป้องตนเองเต็มที่กับใครก็ตามที่มาท้าทายเธอเรื่องนี้ โดยบอกคนแบบนี้ไม่รักเธอ หรือไม่เข้าใจเธอ แต่ตอนนี้ ในการรวบรวมข้อมูล พระเจ้าเริ่มแสดงให้ซูซานเห็นว่าป้อมปราการนี้คืออะไรจริงๆ

ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา เราต้องเป็นผู้ฟังที่ดีและเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ดีเมื่อเราถาม เราต้องสังเกตช่วงเวลาที่คนนั้นโกรธหรือปกป้องกันตัวเอง และทำให้ผู้รับ

คำปรึกษาตระหนักถึงเวลาเหล่านี้ บางครั้งช่วงเวลาที่ตึงเครียดและไม่สบายใจในการให้คำปรึกษาก็เป็นช่วงเวลาดีที่สุดของการเปลี่ยนแปลง มันมักเป็นช่วงเวลาที่พระเจ้ากำลังตีแผ่ประเด็นในใจให้เรามองเห็นได้มันได้อย่างชัดเจน นี่ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ควรหลีกเลี่ยง แต่เป็นโอกาสแห่งการไถ่ที่ควรใช้อย่างสร้างสรรค์

ในการรวบรวมข้อมูล ผมมองหาช่วงเวลาที่บุคคลนั้นปิดกั้นและปกป้องตัวเอง สังเกตคำถามที่คุณคาดหวังว่าจะได้คำตอบทันทีจากผู้รับคำปรึกษา แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เธอกลับมีปัญหาในการตอบ นั่งเงียบ บอกคุณว่าเธอไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี หรือให้คำตอบที่ไม่เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับตัวเธอหรือสถานการณ์ของเธอเลย

ให้เราสนใจ*วิธี*ที่คนๆ หนึ่งเล่าเรื่องราวของตน หนึ่งในรูปแบบแยบยลที่สุดของการปกป้องตัวเองคือวิธีที่ผู้คนเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา จากการสังเกตของผม ผู้คนมักหายไปจากเรื่องราวชีวิตของตัวเองเลยทีเดียว! สิ่งที่ผมหมายถึงคือการเล่าเรื่องของพวกเขามักเน้นที่พฤติกรรมของคนอื่นและความยากลำบากของสถานการณ์ แต่ไม่เปิดเผยมากนักเกี่ยวกับความคิด ความปรารถนา การตัดสินใจ เลือก และการกระทำของตัวเอง

ผมมักใช้อุปมาเกี่ยวกับวิดีโอเพื่อเน้นย้ำประเด็นนี้ให้ผู้คนเห็น ผมจะพูดว่า “เราได้ดูเรื่องราวของคุณในวิดีโอ และผมสังเกตเห็นบางสิ่งที่น่าสนใจ คุณไม่ได้อยู่ในวิดีโอนั่นเลย! กล้องจับอยู่ที่คนอื่นและสถานการณ์ที่ยากลำบาก แต่ดูเหมือนไม่เคยจับที่ตัวคุณเลย ผมอยากย้อนกลับไปพูดถึงความสัมพันธ์เดียวกันและสถานการณ์เดียวกัน แต่คราวนี้ผมต้องการหันกล้องไปที่คุณ ผมต้องการมุ่งเน้นไปที่สิ่งที่คุณกำลังคิด ต้องการ และทำในขณะที่เหตุการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้น”

ผมได้เรียนรู้ว่า ผมต้องไม่เสริมหรือตอบแทนเวลาที่เงียบ หรือเมื่อผู้รับคำปรึกษากำลังกระอักกระอ่วนที่จะตอบ ผมบอกพวกเขาว่า ผมเต็มใจที่จะรอ และมันเป็นสิ่งสำคัญที่พวกเขาต้องตอบ ผมหยุดและช่วยให้พวกเขาเข้าใจว่า ทำไมมันถึงยากสำหรับพวกเขาที่จะทำเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆ ในช่วงเวลาเหล่านี

ผมยังได้เรียนรู้ที่จะไม่พอใจกับคำตอบที่ไม่ใช่คำตอบ ผมบอกผู้คนด้วยความรักว่า คำตอบของพวกเขาไม่ได้บอกอะไรกับผมเลย จากนั้น ผมจึงพูดคำถามใหม่และถามอีกครั้ง เพราะเป้าหมายของผมคือเพื่อเปิดเผยจิตใจที่อยู่เบื้องหลังการปกป้องตัวเอง

ผมทำสองสิ่งเป็นประจำเมื่อบุคคลนั้นไม่เปิดเผยตัวเองขณะพูดถึงชีวิตของตัวเอง ประการแรก ผมมักให้ผู้รับคำปรึกษาทำกรณีศึกษา ผมวางแผนสถานการณ์

ที่มีปัญหาหรือความสัมพันธ์ที่ยากลำบาก และถามว่าเขาจะคิดอย่างไร ถ้าเขาเป็นคนในสถานการณ์นั้น ผมถามว่าเป้าหมายของเขาน่าจะเป็นอะไร และเขาจะพยายามบรรลุเป้าหมายนั้นอย่างไร จากนั้นผมพยายามสร้างความเชื่อมโยงระหว่างการตอบสนองต่อกรณีศึกษาและชีวิตจริงของผู้รับคำปรึกษา แบบฝึกหัดนี้มักเป็นประโยชน์อย่างมากในการเปิดเผยจิตใจ

ต่อมา ผมมักให้การบ้านที่ออกแบบมาเพื่อเปิดเผยประเด็นของจิตใจให้ผมและผู้รับคำปรึกษาเห็น ผมขอให้บุคคลนั้นอ่านพระคัมภีร์ ตอบคำถาม และนำคำตอบที่เขียนมาในครั้งหน้าที่เราพบกัน เมื่อเรามาพบกันอีกครั้ง ผมขอให้บุคคลนั้นบอกผมว่า เขาได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเอง มีประเด็นใดที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกหรือไม่? ผมพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นที่ผมเห็นว่ากำลังปรากฏขึ้นจากคำตอบ ผมพบว่าสิ่งนี้เปิดตาทั้งผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษามาก ในทุกวิธีเหล่านี้ ผู้ให้คำปรึกษากำลังหาวิธีที่จะทำให้บุคคลนั้น “ออกจากที่กำบัง” ของการปกป้องตัวเอง

ผมมองหากรณีที่ผู้รับคำปรึกษาโทษคนอื่นในสิ่งที่เขาได้ทำลงไป หนึ่งในป้อมปราการทรงพลังที่สุดของความมืดบอดฝ่ายจิตวิญญาณคือป้อมปราการแห่งการโทษคนอื่น เราทุกคนหาวิธีสร้างสรรค์ในการโทษคนอื่นสำหรับสิ่งที่เราได้ทำ ตั้งแต่เด็กที่พูดว่า “เขาเริ่มก่อน!” ไปจนถึงผู้ชายที่บอกว่า ตนนอกใจเพราะภรรยาไม่สนใจเขามากพอ เราคนบาปมักซ่อนตัวอยู่ในป้อมปราการแห่งบาปของคนอื่น และเราแก้ต่างให้บาปของตัวเองอย่างเต็มที่เมื่อเผชิญกับการปฏิบัติที่ไม่ดีของคนอื่น

ในช่วงเวลาเหล่านี้ ผมหยุดเพื่อถามคำถามประเภท “คุณกำลังพูดจริงๆ หรือว่า...?” ผมต้องการให้บุคคลนั้นเผชิญหน้ากับนัยยะของคำพูดของตน ดังนั้นผมจึงถามชายที่นอกใจว่า “คุณกำลังพูดจริงๆ หรือว่ามีความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างการละเลยของภรรยาคุณกับความไม่ซื่อสัตย์ของคุณ?” หรือ “อธิบายความเชื่อมโยงที่คุณเห็นระหว่างการนอกใจของคุณกับทัศนคติของภรรยาคุณที่มีต่อคุณ” หรือ “คุณอาจจะมีการตอบสนองอื่นๆ อย่างไรบ้างต่อความเจ็บปวดจากการตอบสนองของภรรยาคุณ?” ผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษาของผมหยุดซ่อนตัวอยู่หลังบาปของคนอื่น เพื่อที่เขาจะสามารถทำบางสิ่งที่สร้างสรรค์กับการกระทำและทัศนคติของตัวเอง

ผมฟังดูว่า จังหวะใดที่ผู้รับคำปรึกษาสร้างเกราะป้องกันทางตรรกะเพื่อปกป้องมุมมองและการกระทำของตนอย่างชัดเจน คนที่มารับคำปรึกษาไม่ได้พร้อมเสมอไปที่จะยอมให้ทัศนคติและการกระทำของตนถูกตรวจสอบตามหลักพระคัมภีร์ พวกเขามักมาขอความช่วยเหลือโดยไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

และมักแสวงหาคำแนะนำที่พวกเขาจะหันกลับมาปฏิเสธในภายหลัง หลายคนเป็นเหมือนฟาริสีที่อธิษฐานในพระวิหาร แต่กลับบอกพระเจ้าว่า ตนไม่ต้องการพระองค์

ผมฟังอย่างตั้งใจเมื่อคนๆ หนึ่งไม่ยอมเปิดเผยความคิดหรือการกระทำของตน เพื่อจะเข้าใจตัวเองให้ดีขึ้น แต่กลับปกป้องตัวเองและโต้เถียงอย่างจริงจังเมื่อถูกตั้งคำถาม บ่อยครั้ง คนมาขอคำปรึกษาพร้อมด้วยข้อโต้แย้งที่ซ้อมมาอย่างดี พวกเขาอ้างจากประสบการณ์ในอดีต อาจยกข้อพระคัมภีร์หรือเรื่องราวในพระคัมภีร์ อาจอ้างถึงหนังสือหรือบทความ อาจอ้างถึงคำพูดของผู้เชี่ยวชาญ หรืออาจเถียงว่าพวกเขาได้ครุ่นคิดเรื่องนี้มามากแล้วและเชื่อมั่นว่าตนถูกต้อง

ผมพยายามตอบสนองโดยหวังผลให้บรรลุสามสิ่ง ประการแรก ผมพยายามช่วยให้คนๆ นั้นตระหนักว่า ปกติแล้ว การโต้เถียงไม่ใช่การขอความช่วยเหลือ แต่เป็นการปกป้องสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป ประการที่สอง ผมกระตุ้นให้เขาเต็มใจจะนำทุกสิ่งในชีวิตขึ้นรับการตรวจสอบตามหลักพระคัมภีร์ พระเจ้าจะใช้สิ่งนี้เพื่ออวยพรเรา ไม่ใช่ประณามเรา ประการที่สาม ผมตั้งคำถามเพื่อช่วยเขาตรวจสอบความคิดและการกระทำของตนจากมุมมองของพระคัมภีร์

วิธีเปิดโปงและทำลายเหตุผลจอมปลอมต่างๆ

เปาโลใช้ภาษาที่รุนแรงใน 2 โครินธ์ 10:3-5 เพราะเขาเข้าใจพลังอำนาจของคำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผล มันเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คนบาปทุกคนขาดความเชื่อ พวกเราทุกคนเคยเชื่อคำโกหก และคำโกหกส่วนใหญ่มักฟังดูเหมือนความจริง ความเท็จมีเสน่ห์ดึงดูดเพราะมันแต่งตัวเป็นความจริง ท้ายที่สุดแล้ว ศัตรูแห่งจิตวิญญาณของเราถูกเรียกว่า “บิดาแห่งการมุสา” และงานหลักของมันคือล่อลวงเราด้วยคำโกหกที่แต่งตัวมาอย่างดี

เราต้องชี้แจงประเด็นสำคัญที่นี่ เปาโลไม่ได้บอกให้เราทำลาย*บุคคล*ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เรารับใช้ แต่ให้ทำลาย*ระบบของคำโกหก*ที่ได้ทำให้เขาตกเป็นทาส การเปิดโปงคำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผลไม่จำเป็นต้องเสียงดังโหวกเหวก รุนแรง หรือไร้น้ำใจ เราควรพูดความจริงด้วยความรักเสมอ ในขณะเดียวกัน เราควรสำแดงความเกลียดชังอย่างมีชีวิตชีวา ต่อความเท็จและผลร้ายที่ทำลายล้างชีวิตของคนที่เชื่อความเท็จเหล่านี้

คำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผลมักบิดเบือนมุมมองต่อชีวิตของคนๆ หนึ่ง (ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ ศาสนศาสตร์ที่คนนั้นใช้จริงในชีวิต) ในสามด้าน ได้แก่มุมมองของเขาต่อตัวเอง มุมมองของเขาต่อพระเจ้า และมุมมองของเขาต่อสถานการณ์ หากผู้รับ

คำปรึกษาได้เชื่อคำโกหกในด้านใดด้านหนึ่งในสามด้านนี้ มันจะส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการตอบสนองของเขาต่อสถานการณ์ที่พระเจ้าได้ทรงวางเขาไว้ด้วยอำนาจอธิปไตยของพระองค์ ผมมองหาหลักฐานของความไม่เชื่อที่ทำงานในเขาตอนนี้ ตลอดจนการขาดไม่เชื่อ หรือความเท็จ ในแต่ละด้านจนครบทั้งสามด้าน เมื่อผมรวบรวมข้อมูลเพื่อระบุจุดที่คนนั้น*ดื้อรั้นอย่างมืดบอด* ผมทำสิ่งต่อไปนี้

ผมพยายามเปิดเผยหลักฐานชี้ถึงมุมมองที่ไม่ถูกต้องต่อตัวเอง คนบาปมักไม่มีมุมมองที่ถูกต้องต่อตัวเอง พวกเขามักคิดว่าตัวเองดีกว่าที่ตนเองเป็นจริง ความเย่อหยิ่งเป็นสิ่งที่แพร่หลายมากกว่าการดูถูกตัวเอง ดังนั้นผมมองหาบรรดาประเด็นที่ผู้รับคำปรึกษามีมุมมองต่อตัวเองในลักษณะที่ไม่สอดคล้องกับทัศนคติซึ่งเขาแสดงออกและการกระทำซึ่งเขาได้ลงมือ

ผมพยายามเปิดเผยความไม่สอดคล้องกันเหล่านี้ด้วยสองวิธีหลัก ประการแรก ผมพบว่า พระเจ้าสามารถใช้บันทึกประจำวันที่มีจุดเน้นเจาะจง เพื่อเปิดตาของคนที่มีภาพลักษณ์ของตัวเองที่บิดเบือน ผมไม่ได้ขอให้ผู้รับคำปรึกษาจดบันทึกทุกสิ่งที่เกิดขึ้น สำหรับคนส่วนใหญ่ การขอให้ทำแบบจะดูน่ากลัวเกินไปจนไม่มีวันทำสำเร็จ ผมให้เขียนบันทึกประจำวันที่มีจุดเน้นเจาะจง นั่นคือ ผมขอให้พวกเขาเขียนบันทึกเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับสถานการณ์สำคัญบางอย่างในชีวิตของพวกเขาและตอบคำถามห้าข้อต่อไปนี้ในบันทึก

1. เกิดอะไรขึ้นในสถานการณ์นั้น?
2. คุณกำลังคิดและรู้สึกอย่างไรขณะที่สถานการณ์นั้นกำลังดำเนินอยู่?
3. คุณตอบสนองอย่างไร?
4. คุณต้องการอะไร หรือคุณกำลังพยายามทำให้จุดมุ่งหมายใดสำเร็จผ่านสิ่งที่คุณได้ทำไป?
5. ผลลัพธ์เป็นอย่างไร?

ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาจดบันทึกเป็นเวลาสองถึงสามสัปดาห์ จากนั้นผมจะนำบันทึกกลับไปอ่านเพื่อมองหาประเด็นและรูปแบบที่เกิดขึ้น ต่อมาผมจะใช้ปากกาเน้นข้อความขีดเส้นใต้ทุกจุดที่แสดงให้เห็นประเด็นหัวข้อเหล่านั้น จากนั้น เมื่อพบผู้รับคำปรึกษาในครั้งถัดไป ผมจะคืนบันทึกและให้เขาอ่านตรงนั้น โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษกับจุดที่ผมได้ขีดเส้นเน้นข้อความไว้ ในที่สุดผมจะถามผู้รับคำปรึกษาว่า เขาได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเองขณะที่อ่านบันทึกซ้ำ พระเจ้าได้ทรงใช้

วิธีนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อเปิดตาที่มืดบอด ดูเหมือนว่าวิธีนี้มีประสิทธิภาพเป็นพิเศษ เพราะผู้รับคำปรึกษาไม่ได้กำลังตอบสนองต่อความคิดเห็นของผม แต่ตอบสนองต่อคำพูดของเขาเอง!

เรเชลเป็นผู้หญิงที่ขมขื่นมาก แต่เธอตามืดบอดไม่เห็นความขมขื่นของเธอเลย เธอเชื่อว่าโดยพื้นฐานแล้ว เธอเป็นคนใจดี อดทน และเข้าอกเข้าใจ เธออาศัยอยู่กับยายแก่ของเธอซึ่งเธอดูแล ดังนั้นเธอจึงมองว่าตัวเองเป็นผู้รับใช้ที่เปี่ยมด้วยความรัก แต่เรเชลรู้สึกขมขื่นมากที่หน้าที่นี้ตกอยู่ในมือเธอ เธอสาปแช่งพี่น้องของเธอที่ไม่เคยเสนอความช่วยเหลือใดๆ เลย เธอมองว่าตัวเองเป็นคนอดทนและเข้าอกเข้าใจ เพราะเธอทำงานที่เดียวกับคนเดิมๆ มาสิบสองปี แต่เธอมีปัญหากับเจ้านายเป็นประจำและมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่

มุมมองของเรเชลต่อตัวเองไม่รวมถึงความขมขื่น ดังนั้นจึงมีหลายสิ่งในชีวิตของเธอที่เธอยังไม่ได้เผชิญหน้า บันทึกเป็นจุดเปลี่ยนสำหรับเรเชล หลังจากที่เธอเขียนบันทึกเป็นเวลาสามสัปดาห์ ผมนำบันทึกนั้นไปอ่าน ผมไม่มีปากกาเน้นข้อความ แต่มีปากกาหัวโตสีเขียว ดังนั้นผมจึงขีดเส้นใต้ทุกตัวอย่างของความขมขื่นในบันทึกของเรเชลด้วยสีเขียว หน้ากระดาษเต็มไปด้วยสีเขียวของความขมขื่น ครั้งต่อไปที่ผมพบกับเธอ ผมขอให้เธออ่านบันทึกของเธอ โดยอธิบายสิ่งที่ผมได้ทำ ประมาณครึ่งทางของการอ่าน เรเชลเริ่มร้องไห้ เธอมองขึ้นมาและพูดว่า “ฉันเป็นผู้หญิงที่ขมขื่นมากจริงๆ!” คำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผลเกี่ยวกับมุมมองที่ไม่ถูกต้องของเธอต่อตัวเองได้ถูกเปิดโปงแล้ว

การรวบรวมข้อมูล “แบบสดๆตอนนั้น” ก็สามารถเปิดเผยมุมมองที่ไม่ถูกต้องของคนๆ หนึ่งต่อตัวเองได้เช่นกัน ในการให้คำปรึกษา ผมได้สัมผัสกับคนๆ นั้นตามที่เขาหรือเธอเป็นจริงๆ คนที่ชอบควบคุมมักจะมีแนวโน้มที่จะควบคุมในการให้คำปรึกษา คนที่โกรธมักจะมีแนวโน้มที่จะโกรธในบางจุด คนที่ชอบธรรมในตัวเองจะปกป้องตัวเองและไม่ยอมรับคำสอน คนที่กลัวจะดิ้นรนกับความไว้วางใจ ผมพบว่าการให้ผู้รับคำปรึกษาตรวจสอบพลวัตกลไกของความสัมพันธ์ของพวกเขากับผมนั้นสำคัญมาก ในที่นี้ มันยากขึ้นที่พวกเขาจะหลบซ่อนตัว เพราะผมอยู่กับพวกเขา ผมขอให้พวกเขาซื่อสัตย์มากๆ เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขารู้สึกอึดอัดต่อสู้ดิ้นรนระหว่างมีปฏิสัมพันธ์กับผม และผมก็ซื่อสัตย์มากๆ เกี่ยวกับประสบการณ์ของผมในการมีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขา เมื่อเราถอดบทเรียนจากพลวัตของความสัมพันธ์ของเรา บรรดาประเด็นหัวข้อต่างๆ ปรากฏขึ้น คำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผลที่คนๆ นั้นเชื่อเกี่ยวกับตัวเองก็ถูกเปิดเผย

ผมพยายามเปิดเผยการบิดเบือนที่เป็นอยู่จริงในมุมมองของคน ๆ นั้นต่อพระเจ้า ผู้คนพัฒนาศาสนศาสตร์จากประสบการณ์ที่ดูเหมือนสมเหตุสมผล เพราะมันไหลออกมาจากการตีความของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของตน หากการตีความด้วยตนเองแบบนี้โดยไม่ใช้พระคัมภีร์ หล่อหลอมมุมมองของพวกเขาต่อพระเจ้ามากเท่าไร ช่องว่างระหว่างศาสนศาตร์ที่พวกเขายอมรับ (อย่างเป็นทางการ) และศาสนสาสตร์ที่พวกเขาใช้จริง (ในชีวิตประจำวัน) ก็จะยิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น แต่ศาสนศาสตร์ที่พวกเขาใช้จริงในชีวิตนั้นจะดูเหมือนสมเหตุสมผลและเป็นความจริง เพราะมันสอดคล้องกับมุมมองชีวิตของตน

ตัวอย่างเช่น พระเจ้าของโจนั้นอยู่ห่างไกลและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตของเขา โจกล่าวว่า ในช่วงเวลามืดมนของภาวะซึมเศร้า เมื่อเขาต้องการพระเจ้ามากที่สุด เขาไม่เคยรู้สึกเลยว่า พระเจ้าอยู่ใกล้ เขาบอกว่า เขารู้ว่าพระเจ้าทำการอัศจรรย์ แต่เขาอึดอัดมีปัญหาต้องต่อสู้ดิ้นรนเพราะพระเจ้าไม่ตอบคำอธิษฐานของเขา โจมองว่าพระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่เข้มงวด พร้อมจะลงโทษใครก็ตามที่ “ทำพลาด” แต่ในทั้งหมดนี้ โจเรียกตัวเองว่าเป็นผู้เชื่อ

ผมจะรู้เนื้อหาศาสนศาสตร์ที่โจใช้จริงในชีวิตได้อย่างไร? และผมจะช่วยโจให้เห็นช่องว่างระหว่างสิ่งที่เขา*บอก*ว่าตนเชื่อ กับสิ่งที่เขาเชื่อจริงในภาคปฏิบัติได้อย่างไร? ผมจะใส่ใจในวิธีที่โจถามเกี่ยวกับพระเจ้า และช่วยให้เขาเข้าใจผลกระทบของคำถามเหล่านี้ต่อวิธีที่เขาดำเนินชีวิต ตัวอย่างเช่น โจจะพูดว่า “ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่ทำอะไรในชีวิตผม” (หลายคนที่มาขอคำปรึกษามักหยิบยกปัญหานี้ขึ้นมา) คำถามทำนองนี้ตั้งอยู่บนการสันนิษฐานที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าทรงมีเหตุผลบางประการที่ทอดทิ้งลูก ๆ ของพระองค์บางคน คำถามเช่นนี้จะไม่ช่วยให้ผู้ถามเข้าใจสถานการณ์ของตนเองดีขึ้น หรือเติบโตขึ้นในความเชื่อตามพระคัมภีร์มากขึ้น

กลยุทธ์ของผมคือ ขณะที่โจถามเกี่ยวกับพระเจ้า ผมช่วยให้เขาเห็นข้อสมมติที่ผิดซึ่งอยู่เบื้องหลังคำถามเหล่านั้น ข้อสมมติที่ผิดบางประการได้แก่ ความรู้สึกเป็นตัวบ่งชี้ที่เชื่อถือได้ถึงการทรงสถิตของพระเจ้า ความทุกข์ทรมานเป็นเครื่องหมายของการลงโทษจากพระเจ้า ถ้าผมไม่เห็นหลักฐานว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าทำกิจในชีวิตของผม นั่นหมายความว่าพระองค์ไม่ตอบคำอธิษฐานของผม และพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลมากกว่าใกล้ชิด ผมช่วยโจให้เห็นว่าคำถามของเขามีพื้นฐานที่ไม่ตรงกับพระคัมภีร์ ด้วยการตั้งคำถามเดียวกัน แต่ปรับกรอบใหม่คำถามด้วยข้อสมมติตามพระคัมภีร์ ตัวอย่างเช่น “พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้ โจ ทำไมพระองค์ถึงดูเหมือนอยู่ห่างไกลสำหรับคุณ?” หรือ “โจ พระเจ้ากำลังทำงาน

ในชีวิตของคุณ อะไรคือสิ่งที่ขัดขวางไม่ให้คุณเห็นสิ่งนั้น?" หรือ "โจ เรามาดูสิ่งที่คุณได้อธิษฐานขอและดูว่าพระเจ้าตอบอย่างไร" แต่ละคำถามแตะประเด็นที่โจกังวล แต่ละข้อถูกปรับกรอบการถามใหม่ด้วยข้อสมมติตามพระคัมภีร์ พวกมันเปิดเผยคำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผลเกี่ยวกับพระเจ้าที่โจได้เชื่อ และชี้ถึงความเชื่อที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์แทน

ฟังว่าผู้รับคำปรึกษาของคุณพูดถึงพระเจ้าอย่างไร ฟังประเด็นที่พวกเขาถามเกี่ยวกับพระลักษณะและพระราชกิจของพระเจ้า ฟังคำโกหกทางศาสนศาสตร์ที่ฟังดูสมเหตุสมผล มีไม่กี่คนที่จู่ๆ จะปฏิเสธพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์เพื่อกลายเป็นผู้ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าอย่างเปิดเผย อย่างไรก็ตาม หลายคนหลงไปสู่การถากถางทางศาสนศาสตร์ที่เย็นชาห่างเหิน เมื่อพระเจ้าในศาสนศาสตร์ที่พวกเขาใช้ในชีวิตจริงได้กลายเป็นผู้ที่ไม่สมควรได้รับการนมัสการหรือความเคารพ

ผมมองหาหลักฐานที่บ่งชี้ว่าคนๆ นั้นกำลังปล่อยวางวิถีแห่งพระคุณและการเติบโตของคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็นการนมัสการส่วนตัวประจำวัน การรวมตัวกันในพระกายของพระคริสต์ มิตรภาพและสามัคคีธรรมแบบคริสเตียน การสอนพระวจนะ และการนมัสการร่วมกัน ผมพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมพวกเขาถึงได้ถอนตัวจากสิ่งเหล่านี้ เพื่อเข้าใจและเปิดเผยคำโกหกที่ทำให้ความเชื่อในพระเจ้าของเขาอ่อนแล จนสูญเสียแรงจูงใจในการเข้าร่วมสามัคคีธรรมอันลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับพระองค์และกับประชากรของพระองค์

1 โครินธ์ 10:13 เป็นโครงสร้างที่ช่วยในการออกแบบการบ้าน เพื่อให้คำโกหกเกี่ยวกับพระเจ้าที่พวกเขายึดไว้และงานของพระองค์เผยตัวตนออกมา เปาโลได้ชี้ให้เห็นคำโกหกที่ดูน่าเชื่อถือสี่แบบที่เรามีแนวโน้มจะเชื่อตาม ขณะประกาศความชัดเจนเกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ ผมจึงสร้างแบบฝึกหัดนี้ขึ้นมา

1 โครินธ์ 10:13 สามารถเป็นแบบแผนสำหรับการบ้านที่เป็นประโยชน์เพื่อเปิดเผยคำโกหกที่คนๆ หนึ่งได้ยอมรับเกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ เปาโลดูเหมือนจะกล่าวถึงคำโกหกที่ฟังดูสมเหตุสมผลสี่ประการเกี่ยวกับพระเจ้าที่เราถูกล่อลวงให้เชื่อ ขณะเดียวกันก็ประกาศความจริงสี่ประการเกี่ยวกับพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์ ผมเตรียมการบ้านในแบบนี้

1. คำประกาศ: "ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับท่านทั้งหลาย นอกเหนือการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์"
   คำถาม: ในที่ใดบ้างซึ่งคุณถูกทดสอบให้คิดว่า สถานการณ์ของคุณเป็นเฉพาะตน และคิดว่าคุณได้ถูกเลือกให้ทนทุกข์เป็นพิเศษ?

2. คำประกาศ: “พระเจ้าทรงซื่อสัตย์”
   คำถาม: ในทีใดบ้างที่คุณมีแนวโน้มที่จะเชื่อว่าพระเจ้าไม่ทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อคุณ?
3. คำประกาศ: “พระองค์จะไม่ทรงให้พวกท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้”
   คำถาม: ในที่ใดบ้างซึ่งคุณคิดว่าคุณได้ถูกทดลองใจจนมากกว่าคุณจะรับมือได้ หรือซึ่งคุณคิดว่าตนถูกสถานการณ์กดดันอย่างรุนแรงจนเป็นเหตุให้คุณทำบาป?
4. คำประกาศ: “เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงให้มีทางออกด้วย เพื่อพวกท่านจะมีกำลังทนได้”
   คำถาม: ในที่ใดบ้างซึ่งคุณมีแนวโน้มจะรู้สึกว่าตนติดกับดัก จนไม่เหลือหนทางสมเหตุสมผลในการจัดการกับสถานการณ์ของคุณ?

การบ้านนี้มุ่งเน้นที่จะเปิดเผยกับทั้งผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา ถึงบรรดาคำโกหกที่ผู้รับคำปรึกษาเชื่อถือเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระราชกิจของพระองค์

ผมพยายามเปิดเผยถึงความบิดเบือนที่วิธีบุคคลนั้นคิดเกี่ยวกับสถานการณ์ของตน ในขณะที่คุณรวบรวมข้อมูล โปรดตระหนักว่าบุคคลนั้นไม่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ของเขาอย่างเป็นกลางตามที่เกิดขึ้นอย่างเป็นขั้นเป็นตอน เขาไม่ได้ให้ข้อมูลเพียงแค่ “คน สถานที่ และเหตุการณ์” ล้วนๆ เนื่องจากมนุษย์ทุกคนเป็นผู้ตีความ ทุกคนพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของตน ทุกคนมีมุมมองต่อชีวิต และทุกคนมีมุมมองต่อสถานการณ์ปัจจุบันของตน ไม่ว่าเขาจะตระหนักถึงสิ่งนี้หรือไม่ก็ตาม ความจริงแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่บุคคลหนึ่งจะเล่าประสบการณ์ล้วนๆ หรือสรุปสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันโดยไม่มีอะไรเพิ่มเติม เขาหรือเธอจะแสดงมุมมองส่วนตัวต่อสิ่งต่างๆ เสมอ และเนื่องจากเหตุนี้ ผมจึงต้องรู้ว่าควรฟังอะไรบ้าง ตัวบ่งชี้ซึ่งผมพบบ่อยที่สุดเมื่อมีมุมมองที่บิดเบือน (ขอย้ำอีกครั้งสารพัดคำโกหกที่ดูสมเหตุสมผล) เป็นดังต่อไปนี้

ผมฟัง**การตีความ** ช่วงเวลาที่ผู้รับคำปรึกษาพูดว่า “ผมคิดว่านี่หมายความว่า...” ไม่มีผู้รับคำปรึกษาคนไหนหยุดและพูดว่า “โอเคครับ ผู้ให้คำปรึกษา ตอนนี้ผมจะเล่าถึงบทสรุปในใจผมจากเหตุการณ์นี้” การตีความเกิดขึ้นในทันทีในรูปแบบที่หลากหลายไม่สิ้นสุด คุณต้องตื่นตัวและตั้งใจฟัง ตัวอย่างเช่น ถ้าบุคคลนั้นพูดว่า

“ผมคิดเรื่องนี้ แล้วตัดสินใจว่าผมควรจะ...” เขากำลังเล่าถึงการตีความให้คุณฟัง ให้คุณหยุดและขุดลึกลงไปเพื่อทำความเข้าใจ บุคคลหนึ่งอาจพูดว่า “ผมรู้แน่ชัดว่าทำไมเรื่องนี้ถึงเกิดขึ้นกับผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า...” อีกครั้ง เราไม่ได้รับข้อเท็จจริงที่บริสุทธิ์ไร้ความเห็น แต่เป็นการตีความที่อาจเผยให้เห็นความบิดเบือนในวิธีที่บุคคลนั้นคิดเกี่ยวกับชีวิตของตน

ผมยังฟัง**การประเมิน** บรรดาการตัดสินว่าอะไรดีหรือเลว ถูกหรือผิด จริงหรือเท็จ สำคัญหรือไม่สำคัญ สำเร็จหรือล้มเหลว เป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ จริงๆ แล้ว ผมมักถามอย่างต่อเนื่องเพื่อเข้าใจการประเมินค่าของบุคคลนั้น ผมจะถามว่า “คุณคิดว่าอะไรคือสิ่งถูกต้องที่ควรทำในสถานการณ์นี้?” หรือ “อะไรสำคัญที่สุดสำหรับคุณ เมื่อเรื่องนั้นเกิดขึ้น?” หรือ “คุณคิดว่าอะไรเป็นความจริงหรือเท็จในสิ่งที่พวกเขาพูดกับคุณ?” หรือ “อะไรทำให้คุณคิดว่าสถานการณ์นี้เป็นไปไม่ได้?” แต่ละคำถามเหล่านี้สำรวจการประเมินซึ่งเป็นพื้นฐานของการตัดสินใจและการกระทำของบุคคลนั้น คำถามเหล่านี้มีจุดประสงค์เพื่อเปิดเผยใจที่อยู่เบื้องหลังการตอบสนองของพวกเขา

ต่อไป ผมฟัง**จุดประสงค์**และ**เป้าหมาย** อะไรคือสิ่งที่บุคคลนั้นต้องการจาก - หรือท่ามกลาง - สถานการณ์ของตน? เธอกำลังมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรในสถานการณ์ที่พระเจ้าทรงวางเธอไว้? ฟังจุดประสงค์ ฟังเป้าหมาย ฟังประโยคที่บอกคุณว่าผู้รับคำปรึกษากำลังพยายามทำอะไร ทุกคนมีชีวิตอยู่เพื่อบางสิ่ง ตั้งคำถามที่เจาะลึกถึงเป้าหมายในสถานการณ์ของผู้รับคำปรึกษา สิ่งเหล่านั้นเป็นเป้าหมายที่พระเจ้ามีให้เธอหรือไม่? ตัวอย่างเช่น เมื่อบุคคลหนึ่งบอกเราว่า เธอทำอะไรหรือตอบสนองอย่างไร เราต้องถามว่า เธอพยายามทำเช่นนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายใด ขอให้ผู้รับคำปรึกษามองดูว่าอะไรคือสิ่งที่เธอให้คุณค่า และสิ่งมีค่าเหล่านั้นหล่อหลอมการตอบสนองของเธออย่างไร ตั้งคำถามที่ทำให้เธอต้องคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ ที่ตอบจากใจ

ผมฟัง**หลักคำสอน**หรือ**ศาสนศาสตร์** ผมไม่ได้หมายความว่า ผมต้องตรวจสอบว่าบุคคลนั้นได้อ่านหนังสือศาสนศาสตร์ระบบของอาจารย์ชื่อดังเมื่อเร็วๆ นี้! ผมฟังถ้อยคำที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการเกี่ยวกับความเชื่อและศาสนศาสตร์ที่คนนั้นใช้จริงในชีวิตแต่ละวัน ผมฟังอย่างตั้งใจทุกครั้งที่บุคคลนั้นอ้างอิงข้อพระคัมภีร์ (เขาใช้พระคัมภีร์นั่นอย่างไร? พระคัมภีร์นั้นมีความหมายอย่างไรกับเขา?) ผมฟังอย่างตั้งใจทุกครั้งที่บุคคลหนึ่งอ้างถึงหลักคำสอนเฉพาะ (เขาเข้าใจความจริงในพระคัมภีร์นี้อย่างไร และเขาประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับสถานการณ์ของเขาอย่างไร?) ผมฟังอย่างตั้งใจทุกครั้งที่ผู้รับคำปรึกษากล่าวถึงเรื่องราวในพระคัมภีร์ (เขาเชื่อมโยง

สถานการณ์ของเขากับเรื่องราวในพระคัมภีร์อย่างไร? เขาสร้างความเชื่อมโยงอะไรบ้าง?) ผมฟังเมื่อบุคคลนั้นอ้างอิงนักเทศน์คริสเตียน ครู หรือนักเขียน (เขาได้จับประเด็นใดที่ช่วยให้เขาเข้าใจชีวิตของตนเอง?)

ทุกคนสร้างศาสนศาสตร์จากสถานการณ์ของตน แม้ว่าคนส่วนใหญ่จะไม่ตระหนักว่าพวกเขาทำเช่นนั้น! และผู้รับคำปรึกษาส่วนใหญ่จะไม่แสดงความคิดเห็นศาสนศาสตร์โดยตรง สิ่งเหล่านี้จะมาพร้อมกับการเล่าเรื่องราวของพวกเขา ดังนั้นเราจึงต้องฟังอย่างตั้งใจและตั้งคำถามที่จะดึงประเด็นเหล่านี้ออกมา

ผมฟัง**อารมณ์ความรู้สึก** ผมสังเกตความรู้สึกที่แสดงออกมาเมื่อผู้รับคำปรึกษาพูดถึงสถานการณ์ของเขา ความยินดี ความโกรธ ความกลัว ความหวัง ความท้อแท้ ความคับข้องใจ ความเศร้า ความกตัญญู ความขมขื่น ความสิ้นหวัง และความพึงพอใจ ทั้งหมดล้วนเป็นหน้าต่างสู่จิตใจ ทั้งหมดนี้จำเป็นต้องได้รับการวิเคราะห์ เพราะอารมณ์เหล่านี้เกี่ยวพันกับวิธีที่แต่ละคนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในชีวิตของเขา ผมชอบหยุดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอารมณ์เมื่อมันถูกแสดงออกมา และจากนั้นก็วิเคราะห์ร่วมกับผู้รับคำปรึกษา เพื่อจะเข้าใจอารมณ์นี้ และเพื่อให้เขาเห็นว่าอารมณ์นี้เกี่ยวข้องกับวิธีที่เขามองชีวิตของตนเองอย่างไร

ขณะที่ผมฟังอารมณ์ ผมถามตัวเองว่า อารมณ์เหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ นั่นคืออารมณ์เหล่านี้เกิดจากความคิดที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เกี่ยวกับสถานการณ์นั้นหรือไม่? ตัวอย่างเช่น เมื่อชาวอิสราเอลบ่นเกี่ยวกับมานาที่พระเจ้าประทานให้และมองย้อนกลับไปถึงอียิปต์ด้วยความโหยหา อารมณ์ของพวกเขาไม่เหมาะสมไม่ได้เกิดจากความเชื่อไว้วางใจในพระเจ้า รวมทั้งจากมุมมองชีวิตที่ถูกหล่อหลอมโดยพระวจนะของพระองค์ หนึ่งในวิธีที่ง่ายที่สุดในการเปิดเผยความเชื่อที่ดูสมเหตุสมผลที่บุคคลหนึ่งยึดถือ คือการใส่ใจกับอารมณ์ของเขาและถามคำถามที่เปิดเผยความรู้สึกของเขา

เราคนบาปจะดื้อรั้นอย่างมืดบอด เรามักจะเชื่อคำโกหกที่ดูสมเหตุสมผล เราต้องค้นหาและทำลายเหตุผลจอมปลอมที่ฝังอยู่ในชีวิตของเราแต่ละคน นี่เป็นหนึ่งในเป้าหมายพื้นฐานของการรับใช้ของเปาโล และควรเป็นเป้าหมายของเราด้วย ขณะที่เราพยายามรู้จักผู้รับคำปรึกษาผ่านการรวบรวมข้อมูล เราก็มีภารกิจที่จะเปิดเผยคำโกหกหลอกลวงที่แยบยลทั้งหมดนี้จากมาร เพราะสิ่งเหล่านี้ล่อลวงผู้คนให้ออกห่างจากทางของพระเจ้า

วิธีนำความคิดทุกประการมาเชื่อฟังพระคริสต์

นี่คือข้อสรุปสุดท้ายของเปาโลเกี่ยวกับพันธกิจของตน “จะยึดกุมความคิดทุกประการให้มาเชื่อฟังพระคริสต์” (2 โครินธ์ 10:5) นี่ควรเป็นเป้าหมายของทุกสิ่งที่เราทำในการรับใช้ด้วย เมื่อเราตั้งคำถามที่ดีซึ่งมาจากมุมมองชีวิตที่แตกต่างอย่างชัดเจนตามพระคัมภีร์ เราก็ทำให้ผู้ที่เรากำลังให้คำปรึกษาต้องคิดเกี่ยวกับตนเองในแนวทางที่พวกเขาไม่เคยคิดมาก่อน ในการตั้งคำถามที่พวกเขาไม่เคยถาม ในวิธีที่พวกเขาไม่เคยถาม พระเจ้าสามารถใช้เราเพื่อทะลุทะลวงกำแพงแห่งความมืดบอดฝ่ายวิญญาณและส่งเสริมความเข้าใจตามพระคัมภีร์

ผมจำได้ว่าสตรีคนหนึ่งพูดกับผมหลังจากได้คำถามไปเป็นชุดว่า “ฉันกำลังเรียนรู้มากมายเกี่ยวกับตัวเอง พระเจ้า และการตัดสินใจที่ฉันได้ทำ!” ผมไม่ได้เอาพระคัมภีร์ออกมาสอนเธออย่างเป็นทางการ การเรียนรู้ของเธอเป็นผลมาจากการรวบรวมข้อมูล กระบวนการนี้ได้เผชิญหน้ากับความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของเธอและมันกำลังเริ่มนำความคิดของเธอมาเชื่อฟังพระคริสต์

ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณคือการพยายามมองเห็นโดยปราศจากพระคริสต์ การทำเช่นนี้เป็นไปไม่ได้พอกับการพยายามมองเห็นทางกายภาพโดยไม่มีดวงตา เปาโลกล่าวใน โคโลสี 2:8 ว่า *“จงระวังให้ดี อย่าให้ใครทำให้พวกท่านตกเป็นทาสด้วยหลักปรัชญา และคำหลอกลวงที่เหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามพวกภูตผีที่ครอบงำของจักรวาลแไม่ใช่ตามพระคริสต์”* ถ้าความคิดของผมเกี่ยวกับตัวเอง ผู้อื่น สถานการณ์ของผมและพระเจ้านั้น ไม่ได้เชื่อฟังพระคริสต์ มันก็ตกเป็นเหยื่อของปรัชญาที่ไร้สาระและหลอกลวงของโลก เมื่อผู้รับคำปรึกษาของคุณตระหนักถึงสิ่งนี้และเห็นรูปแบบเฉพาะซึ่งเรียกร้องให้พวกเขาหาวิธีคิดใหม่ พวกเขาจะเปิดรับการสอนและการเผชิญหน้ามากขึ้น พวกเขาจะเข้าใจว่าทางออกตามพระคัมภีร์นั้นเหมาะกับปัญหาที่พวกเขาเผชิญอย่างแท้จริง

เปาโลอธิบายว่า ปรัชญาของโลกนั้น “กลวงและหลอกลวง” มันหลอกลวง มันดูเหมือนถูกต้อง มันดูน่าดึงดูดใจด้วยประเด็นที่ดีและตรรกะที่แน่นหนา มันดูเหมือนมีสาระที่มาพร้อมการศึกษาวิจัยอยู่หลายปี แต่กระนั้น มันไร้สาระ มันไม่มีเนื้อหาสาระ มันไม่ได้ให้คำตอบที่แท้จริง มันไม่นำไปสู่ความเข้าใจที่แท้จริง มันไม่ส่งมอบสิ่งที่มันได้สัญญาไว้ มันกลวงว่างเปล่า ทำไมล่ะ? เพราะมันไม่ยอมจำนนต่อพระคริสต์ สิ่งเดียวที่มันสามารถเสนอได้ก็คือสิ่งที่ผู้คนเห็น - ผู้คนที่เป็นคนบาปและกำลังต่อสู้ดิ้นรนกับความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ - และนั่นคือเหตุผลที่มันจะยังคงไม่เพียงพอเสมอ มันจะถูกพิสูจน์ในที่สุดว่ามันไม่สมบูรณ์ ขาดตกบกพร่องเสมอ

ในการให้คำปรึกษา เราตระหนักว่า “ขุมทรัพย์แห่งสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างมีอยู่ในพระเยซูคริสต์เท่านั้น” และเราพยายามนำความคิดทุกประการมาเชื่อฟังพระองค์ เรายอมรับว่า การมองเห็นที่แท้จริงทั้งหมดเริ่มต้นด้วยพระเยซู แต่เราก็รู้ด้วยว่า เราให้คำปรึกษาแก่ผู้คนที่คิดว่าพวกเขามองเห็น แต่แท้จริงกลับมืดบอด ผู้ที่คิดว่าพวกเขาเข้าใจแต่ความเข้าใจของพวกเขากลับไร้สาระและหลอกลวง

ด้วยเหตุนี้ เราจึงพยายามเปิดเผยและทำลายป้อมปราการแห่งความมืดบอดฝ่ายวิญญาณที่แข็งแกร่งและได้รับการปกป้องอย่างแข็งขัน เราพยายามเปิดเผยและทำลายเหตุผลจอมปลอม คำโกหกที่ดูสมเหตุสมผลเหล่านั้นที่หลอกลวงคนบาปทุกคน แต่เมื่อทำเช่นนี้แล้ว งานของเราก็ยังไม่จบ เป้าหมายสูงสุดของเราคือการนำผู้ที่*ดื้อรั้นอย่างมืดบอด*และ*มืดบอดอย่างดื้อรั้น*มาเชื่อฟังพระคริสต์ เพื่อพวกเขาจะเห็นชัดตามพระคัมภีร์และดำเนินชีวิตอย่างเชื่อฟังพระองค์ด้วยใจขอบพระคุณ เมื่อเราพึ่งพาพระองค์ พระเจ้าสามารถใช้คำถามของเราเพื่อเปิดเผยและบุกเข้าไปในความมืดฝ่ายวิญญาณ ยึดกุมความคิดของผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้พวกเขาเชื่อฟังพระคริสต์

การช่วยผู้รับคำปรึกษา ให้ตระหนักถึงเป้าหมายชีวิตของพวกเขา

“ความประสงค์ในใจคนเหมือนน้ำลึก
แต่คนที่มีความเข้าใจจะวิดมันออกมาได้” (สุภาษิต 20:5)

คำถามที่เปิดเผยใจ พระคัมภีร์ให้หน้าต่างมากมายเพื่อเข้าสู่หัวใจและสิ่งที่ครอบครองใจอยู่ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำถามที่มีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาตรวจสอบแนวโน้มในใจ รูปแบบความคิด แรงจูงใจ และความปรารถนาส่วนตัว การตอบคำถามเหล่านี้จะช่วยพวกเขาให้เริ่มยอมรับสิ่งมีค่าที่แท้จริงในใจของตนและวิธีที่สิ่งมีค่าเหล่านี้หล่อหลอมการตอบสนองของพวกเขาต่อพระเจ้า ต่อผู้อื่น และต่อสถานการณ์ในชีวิตของพวกเขา

1. เมื่อไหร่ที่ผู้รับคำปรึกษา (CE) มักจะประสบกับความกลัว ความกังวล หรือความวิตกกังวล (มัทธิว 6:19-34)?
2. ที่ใดซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) ได้ต่อสู้กับความผิดหวัง (สุภาษิต 13:12, 19)?
3. ในสถานการณ์ใดซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) ต่อสู้มีปัญหากับความโกรธ (ยากอบ 4:1-2; สุภาษิต 11:23)?
4. ที่ใดซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) พบปัญหาในความสัมพันธ์ (ยากอบ 4:1-10)?

5. สถานการณ์ใดในชีวิตซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) พบว่ายากลำบากเป็นพิเศษ (1 โครินธ์ 10:13-14)?
6. ผู้รับคำปรึกษา (CE) มีรูปแบบการหลีกเลี่ยงอย่างไร? อะไรคือสิ่งที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงเป็นประจำ?
7. ที่ใดซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) ประสบปัญหาเป็นประจำในชีวิตฝ่ายวิญญาณหรือในความสัมพันธ์กับพระเจ้า (สดุดี 73)?
8. ที่ไหนหรือเมื่อไหร่ซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) มีแนวโน้มที่จะสงสัยความจริงของพระคัมภีร์ (โรม 1:25)?
9. วาระหรือเป้าหมายที่แท้จริงซึ่งผู้รับคำปรึกษา (CE) มีกับผู้อื่นคืออะไร? เขาให้คำจำกัดความของความสัมพันธ์ที่ดีอย่างไร? เขาคาดหวังกับผู้อื่นอย่างไร? เขามีความต้องการอะไรกับคนรอบข้างโดยไม่ได้พูดออกมา (ยากอบ 4:1-2)?
10. ผู้รับคำปรึกษา (CE) ต่อสู้กับความขมขื่นที่ไหนบ้าง (เอเฟซัส 4:31; สุภาษิต 18:19)?
11. ผู้รับคำปรึกษา (CE) ต่อสู้กับความเสียใจที่ไหนบ้าง โดยถูกล่อลวงใจให้พูดว่า “ถ้าเพียงแต่...”?
12. ประสบการณ์ในอดีตอะไรที่ผู้รับคำปรึกษา (CE) ปล่อยวางได้ยาก?
13. เมื่อไหร่ที่ผู้รับคำปรึกษา (CE) มีปัญหาในการอธิษฐานและนมัสการส่วนตัว (ยากอบ 4:3-4)?
14. ผู้รับคำปรึกษา (CE) ต่อสู้ดิ้นรนกับความอิจฉาที่ไหนบ้าง? เขามีแนวโน้มที่จะโลภอยากได้อะไร (สุภาษิต 14:30)?

ภาคผนวก 4:
หลักคำสอนที่ขับเคลื่อนการบ้าน

ลักษณะเฉพาะของวิธีการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์คือการมอบหมายการบ้านอย่างสม่ำเสมอ การบ้านที่ดีและปรับให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนนั้น มีส่วนสำคัญในกระบวนการให้คำปรึกษาและการเปลี่ยนแปลง เจย์ อดัมส์ เขียนไว้ว่า "ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์พบว่า การมอบหมายการบ้านเป็นหนึ่งในวิธีการที่มีประสิทธิผลและสำคัญที่สุดซึ่งพวกเขาสามารถนำมาใช้ในการให้คำปรึกษา"[13] แล้วทำไมต้องให้การบ้านด้วย? แน่นอนว่าไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่ระบุไว้อย่างชัดเจน พระเยซูไม่ได้บอกให้เศรษฐีหนุ่มกลับไปเขียนรายการ "บันทึกความล้มเหลว" ส่วนตัวแล้วกลับมาในสัปดาห์หน้า! ดังนั้น การใช้วิธีการมอบการบ้านจึงเป็นเพียงเทคนิคที่ค้นพบโดยบังเอิญแต่ถูกพิสูจน์แล้วว่าได้ผลในทางปฏิบัติเท่านั้นหรือ?

การให้งานไปทำที่บ้านเป็นสิ่งที่ถูกเน้นย้ำอย่างสม่ำเสมอในการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ เนื่องจากการใช้วิธีนี้ถูกขับเคลื่อนด้วยหลักคำสอนสำคัญในพระคัมภีร์ สำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์แล้ว หลักศาสนศาสตร์ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของเนื้อหาความเชื่อและการปฏิบัติเท่านั้น หลักศาสนศาสตร์ที่ตีความจากพระคัมภีร์อย่างถูกต้องยังกล่าวถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงความเชื่อและพฤติกรรมด้วย ทั้งในแง่ของวิธีการให้คำปรึกษา (จากมุมมองของผู้ให้คำปรึกษา) และการชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่อง (จากมุมมองของผู้รับคำปรึกษา) วิธีการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์เกิดขึ้นจากหลักศาสนศาสตร์ที่มาจากพระคัมภีร์ สิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ทำในการให้คำปรึกษา - และสิ่งที่ให้ผู้รับคำปรึกษาทำ - ต้องสอดคล้องกับพระคัมภีร์เช่นเดียวกับสิ่งที่เขาพูด การให้งานไปทำที่บ้านเป็นวิธีการที่เป็นการขยายผลทางตรรกะและในทางปฏิบัติจากความเชื่อ นั่นจึงทำให้การให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์มีความโดดเด่นเฉพาะตัว

13 1 Jay Adams, *Ready to Restore*, (Phillipsburg, NJ: P&R, 1981) หน้า 72

มีหลักคำสอน 5 ประการที่ขับเคลื่อนการมอบหมายการบ้าน หลังจากที่เราได้พัฒนาเหตุผลสำหรับการใช้และการออกแบบการบ้านแล้ว เราจะกล่าวถึงประเภทของการบ้านที่เหมาะสมกับช่วงต่างๆ ในกระบวนการให้คำปรึกษาและการเปลี่ยนแปลง

หลักคำสอนเรื่องพระคัมภีร์

แซมเป็นสมาชิกคริสตจักรมานาน ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เขาเผชิญความยากลำบากนานาประการ ภรรยาของเขาเสียชีวิตหลังจากป่วยเป็นเวลานาน ธุรกิจร้านขายยาของเขาประสบปัญหาเนื่องจากการแข่งขันที่เพิ่มขึ้น อาการบาดเจ็บเก่าจากการเล่นฟุตบอลกำเริบอีกครั้ง ทำให้เขาเดินกะเผลก และคริสตจักรมีมติสร้างอาคารใหม่ทั้งที่แซมคัดค้านอย่างเปิดเผย แซมกลายเป็นคนขมขื่นมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อชีวิตไม่เป็นไปอย่างที่เขาหวัง เขาขมขื่น ผิดหวัง ไม่มีความสุข เต็มไปด้วยคำบ่น ขัดแย้งกับพระเจ้า กับเพื่อนบ้าน และกับสถานการณ์ต่างๆ คุณจะช่วยแซมได้อย่างไร? การบ้านจะช่วยอะไรได้บ้าง?

โดยนิยาม ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ยึดมั่นในสิทธิอำนาจและความเพียงพอของพระคัมภีร์ พวกเขาพยายามมองปัญหาของมนุษย์จากมุมมองของพระวจนะของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์กล่าวถึงปัญหาของแซมอย่างละเอียดในหลายตอนที่พูดถึงการ “บ่น” อันเนื่องจากสิ่งที่เราปรารถนา หรือที่เรากลัวเมื่อสถานการณ์ตึงเครียด[14] ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ต้องการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาคิดตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ในชีวิตด้วยเช่นกัน จิตใจของแซมต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่ เขาต้องจัดการกับความยากลำบากของเขาตามวิถีของพระเจ้า

ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ให้มากกว่าแค่การรับฟังและคำปลอบโยนอย่างเห็นใจ คุณรับฟัง คุณเห็นอกเห็นใจชายคนหนึ่งที่ “ถูกทดลอง ถูกทดสอบ และบางครั้งก็ล้มเหลว” แต่คุณยังนำให้แซมเข้าใจตัวเองและปัญหาของเขาด้วยมุมมองว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ใด “แม้เมื่อใจของฉันกำลังแตกสลาย พระองค์ผู้ทรงเป็นความปลอบโยนของฉัน ทรงช่วยจิตวิญญาณของฉัน”[15] ความเข้าใจตามหลักพระคัมภีร์นำไปสู่การกระทำ คือการทำสิ่งที่เหมาะสมตามหลักพระคัมภีร์ในแต่ละส่วนของสถานการณ์ นั่นคือบทบาทของการบ้าน ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์พยายามนำผู้รับคำปรึกษาเข้าสู่พระวจนะของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อให้วาระของการให้

14 กันดารวิถี 11-21; ฟีลิปปี 2:14-16; ฯลฯ

15 คำอ้างอิงมาจากข้อสองและสามของเพลงนมัสการ “เพื่อนคนบาปคือองค์พระเยซู”

คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาสอดคล้องกับพระคัมภีร์มากขึ้นเรื่อยๆ แซมอาจต้องการระบายความรู้สึกและพิสูจน์กับตัวเองและกับคุณว่า ชีวิตนั้นสิ้นหวัง แต่พระเจ้าต้องการให้แซมกลับใจจากการบ่นและมีชีวิตเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในช่วงเวลาที่ยากลำบาก

การบ้านช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถค้นหาความมั่งคั่งในพระคัมภีร์เพื่อความเข้าใจ การสำนึกผิด พระสัญญา และการทรงนำ การบ้านที่ออกแบบตามหลักพระคัมภีร์เปิดโอกาสอันน่ายินดีให้ผู้ให้คำปรึกษา ที่จะได้ทำให้ผู้รับคำปรึกษาประหลาดใจด้วยสติปัญญาอันเป็นส่วนตัวและใช้ได้จริงจากพระคัมภีร์ที่พูดถึงรายละเอียดเจาะจงในชีวิตของเขา “มาดูคนที่อยู่ในความยากลำบากและวิธีที่พวกเขาถูกทดลองให้ตอบสนองกัน (กันดารวิถี 11-21) มาดูสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่ท่ามกลางความยากลำบากที่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่าชีวิตของพวกเขาเปราะบางเพียงใด (เฉลยธรรมบัญญัติ 8) มาดูสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คุณทำขณะที่คุณจัดการกับการบ่นและการถอนตัวของคุณโดยการหันกลับมาหาพระองค์ (ฟิลิปปี 2:1-16)”

การบ้านตามหลักพระคัมภีร์เรียกร้องความมุ่งมั่น ตั้งแต่เริ่มต้นการให้คำปรึกษา การบ้านวางผู้รับคำปรึกษาไว้ภายใต้สิทธิอำนาจของพระเจ้าในพระคัมภีร์ ทางทั้งสิ้นของพระเจ้านั้นถูกต้อง และพระดำรัสทั้งหมดของพระองค์ก็เป็นความจริง ดังนั้นการบ้านจึงเรียกร้องให้ผู้รับคำปรึกษาทดสอบคำถามแต่ละข้อด้วยพระคัมภีร์ เรียกร้องให้ผู้รับคำปรึกษาทุ่มเทความพยายามในการศึกษาที่นำไปสู่สติปัญญาตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ในชีวิต การบ้านขอให้ผู้รับคำปรึกษาวางการตีความของตนเองลงและรับเอาการตีความของพระเจ้า เรียกร้องให้เขามีชีวิตที่ถูกขับเคลื่อนและหล่อหลอมโดยหลักการของพระคัมภีร์แทนที่จะเป็นโดยอารมณ์และความปรารถนาส่วนตัว

โดยสรุป การบ้านเป็นการนำหลักคำสอนเรื่องสิทธิอำนาจและความเพียงพอของพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับชีวิตของผู้รับคำปรึกษาในภาคปฏิบัติ การบ้านเรียกร้องให้ผู้รับคำปรึกษาคิดและทำอย่างสอดคล้องกับคำสอนของพระคัมภีร์ หลักคำสอนของเราเกี่ยวกับพระคัมภีร์เรียกร้องให้มีการมอบหมายการบ้านซึ่งนำผู้รับคำปรึกษาเข้าสู่พระคัมภีร์

หลักคำสอนเรื่องความรับผิดชอบของมนุษย์

บิลและแฟรนแสดงท่าทีที่น่าสนใจเมื่อพวกเขาเข้ามาในสำนักงานของผม บิลแข็งทื่อและเก็บตัว ในขณะที่แฟรนน้ำตานองก่อนผมจะถามคำถามแรก ผมดูข้อมูล

ส่วนตัวของพวกเขา[16] แนะนำตัวผมเอง และถามคำถามแรก “บอกผมหน่อยครับ อะไรที่ทำให้คุณมาที่นี่ วันนี้? คุณมองว่าปัญหาคืออะไร?” โดยพร้อมกัน ทั้งคู่พูดเพียงคำเดียวเพื่อสรุปปัญหาของตน บิลพูดว่า “แฟรน” แฟรนพูดว่า “บิล”!

ตอนนี้ ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ผมกำลังมีปัญหา! ทั้งบิลและแฟรนไม่ได้มาด้วยความตั้งใจที่จะเป็นผู้รับคำปรึกษา แต่ละคนคิดว่าอีกคนเป็นปัญหา แต่ละคนกำลังบอกว่าถ้าอีกคนได้รับการแก้ไข ทุกอย่างก็จะเรียบร้อย ในสถานการณ์นี้ ผู้ให้คำปรึกษาไม่มีผู้รับคำปรึกษาที่แท้จริงอยู่ในห้องเลย ไม่มีใครยอมรับความรับผิดชอบต่อปัญหาในความสัมพันธ์ของพวกเขา หรือต่อการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นต้องเกิดขึ้น การให้คำปรึกษากับบิลและแฟรนจะไม่ไปถึงไหนเลย หากแต่ละคนไม่เริ่มยอมรับความรับผิดชอบต่อปัญหาที่มีอยู่รวมทั้งยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็น การบ้านจะช่วยปรับเปลี่ยนมุมมองของผู้รับคำปรึกษาได้อย่างไร?

อย่างเห็นได้ชัด ประเด็นเรื่องความรับผิดชอบเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ พระคัมภีร์กล่าวว่าเราแต่ละคนต้องรับผิดชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า ทุกคนจะต้องให้การสำหรับทุกคำพูดและการกระทำของตน พระเจ้าทรงเรียกเราให้ตรวจสอบตนเองอย่างซื่อสัตย์ สารภาพอย่างซื่อสัตย์ และกลับใจอย่างซื่อสัตย์ พระองค์ทรงเรียกเราให้มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกิจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์ คำเรียกร้องของพระคัมภีร์คือให้เราสนใจท่อนซุงในตาของเรามากกว่าผงในตาของเพื่อนบ้าน พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ผู้คนหยุดชี้นิ้วและเริ่มตรวจสอบจิตใจของตนเอง

หลักคำสอนเรื่องพระคัมภีร์เรียกร้องให้มีการบ้านที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้ฟังพระเจ้า หลักคำสอนเรื่องความรับผิดชอบของมนุษย์นี้เรียกร้องให้มีการบ้านอีกประเภทหนึ่ง นั่นคือการมองดูตัวเอง การบ้านถูกออกแบบมากำกับจุดเน้นของการให้คำปรึกษา การตรวจสอบตนเองอย่างเหมาะสมช่วยย้ายจุดสนใจหลักจากการกระทำของผู้อื่นมาสู่การตอบสนองของผู้รับคำปรึกษาต่อสถานการณ์ การบ้านช่วยย้ายจุดเน้นออกจาก “ผู้เชี่ยวชาญ” ด้านการให้คำปรึกษาและความลึกลับของการนัดหมายหนึ่งชั่วโมงต่อสัปดาห์ และทำให้บิลและแฟรนรับผิดชอบจนมีส่วนร่วมในกระบวนการเปลี่ยนแปลงของตนแบบวันต่อวัน การบ้านยังช่วยกำกับจุดเน้นของความหวังด้วย การบ้านช่วยให้ผู้คนเลิกหวังว่าคนอื่นหรือสถานการณ์จะเปลี่ยนแปลงไปจนทำให้ชีวิตง่ายขึ้น การบ้านช่วยให้ผู้คนเลิกหวังว่า ผู้ให้คำปรึกษา

16 สามารถดูตัวอย่างของแบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data Inventory - PDI) ได้ในหนังสือของ Jay Adams เรื่อง The Christian Counselor’s Manual (Grand Rapids: Zondervan, 1973) หน้า 433-435

จะทำสิ่งทรงพลังจนการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น การมองดูความรับผิดชอบส่วนตัวช่วยย้ายความหวังไปสู่พระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระกิตติคุณที่จะเปลี่ยนแปลงตัวผู้รับคำปรึกษาเอง

ในช่วงต้นของการให้คำปรึกษา การบ้านเรียกร้องให้ผู้รับคำปรึกษาเริ่มเข้าใจตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้า มอบตนเองแด่พระเจ้า และดำเนินชีวิตอย่างรับผิดชอบต่อพระพักตร์พระองค์ การบ้านช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารับผิดชอบต่อการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับเพื่อนบ้าน เขาไม่ได้มานั่งอย่างเฉยเมยต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญ แต่ผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้นำทางและครูที่แสดงให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นบทบาทของตนในกระบวนการเปลี่ยนแปลง

มนุษย์เป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบ และการบ้านที่ดีเกิดขึ้นจากความจริงข้อนี้ ทั้งหมดนี้มีความสำคัญเพราะแรงผลักดันของการล้มลงในบาปและวัฒนธรรมของเราเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม บิลและแฟรนอาศัยอยู่ในวัฒนธรรมที่ทำให้การโยนความผิดเป็นเรื่องปกติ ระบบ “เด็กในตัว” “การพึ่งพาซึ่งกันและกันอย่างผิดปกติ” “ครอบครัวที่มีปัญหา” “ลูกที่โตแล้ว” ล้วนแต่โยนความผิดสำหรับทัศนคติและพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาไปที่คนอื่น ไม่เพียงเท่านั้น แนวโน้มตามธรรมชาติของจิตใจที่ล้มลงในบาปของเราคือการแก้ตัวและโทษคนอื่น ในขณะที่เราตามืดบอดต่อความผิดของตนเอง คุณคงเริ่มเข้าใจว่าการบ้านมีความสำคัญเพียงใดในการทำให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการตรวจสอบตนเอง และทำการเปลี่ยนแปลงด้วยความหวังและการพึ่งพาพระเจ้า หลักคำสอนของเราเกี่ยวกับความรับผิดชอบของมนุษย์เรียกร้องให้มีการบ้านที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาหยุดและมองดูตัวเองอย่างถูกต้อง

หลักคำสอนเรื่องพระเจ้า

เสียงของเจนสั่นเครือขณะที่เธอยอมรับความวิตกกังวลของเธอเกี่ยวกับ “การลองรับคำปรึกษาอีกครั้ง ฉันเป็นคนขี้กังวลมาก ฉันเคยพบผู้บำบัดมาแล้วแปดคน ฉันเคยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลและได้รับการรักษาด้วยไฟฟ้าช็อก ฉันเคยใช้ยาสารพัดชนิดตามใบสั่งแพทย์จนมากกว่าที่ฉันจะจำได้ ฉันเคยลองใช้วิธีการควบคุมด้วยชีวภาพ ฉันเคยตั้งปณิธานปีใหม่ ฉันเคยลองไปพักผ่อน ฉันเคยลองหางานทำและดูว่าจะช่วยได้ไหม ฉันเคยลองเข้ากลุ่มบำบัด ฉันเคยไปหาผู้บำบัดภายในเพื่อดูว่าจิตวิญญาณจะสามารถรักษาบาดแผลภายในของฉันได้หรือไม่ ฉัน

ทำให้เพื่อนๆ ทั้งหมดของฉันเหนื่อยหน่ายเพราะฉันเป็นภาระให้พวกเขา ฉันเคยลอง...” การบ้านจะมีส่วนช่วยเจนได้อย่างไร?

ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์แตกต่างจากระบบอื่นๆ ทั้งหมดตรงที่พวกเขาเชื่อว่า พระเจ้าเป็นผู้เดียวที่เปลี่ยนแปลงผู้คนได้ ลักษณะเฉพาะของการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์คือความไว้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงไถ่ ผู้ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจมนุษย์ ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์มองว่า ตนเองไม่ใช่ผู้สร้างการเปลี่ยนแปลง แต่เป็นอุปกรณ์ในพระหัตถ์ของพระองค์ ผู้ทรงสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดที่ผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้รับคำปรึกษาจะขอหรือคิดได้

ปัญหาคือผู้คนมักมองไม่เห็นพระเจ้าท่ามกลางสถานการณ์ของพวกเขา และความเห็นแก่ตัวมีตนเองเป็นศูนย์กลางของเนื้อหนัง นี่ไม่ใช่ปรากฏการณ์ใหม่ อิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่หน้าทะเลแดงรู้สึกหวาดกลัวเมื่อตระหนักว่ากองทัพอียิปต์กำลังไล่ตามมาอย่างรวดเร็ว อิสราเอลมองไม่เห็นพระเจ้า ไม่เห็นการควบคุมด้วยความรักของพระองค์ และไม่เห็นพระประสงค์แห่งการไถ่ของพระองค์ ข้อแรกๆ ของอพยพ 14 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สถานการณ์นั้นไม่ได้อยู่นอกเหนือการควบคุม อิสราเอลไม่ได้ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง และพระเจ้าทรงมีจุดประสงค์สำหรับประสบการณ์ทั้งหมดนี้

ประชาชนอิสราเอลไม่ได้แตกต่างจากเจน เช่นเดียวกับอิสราเอล เธอมองไม่เห็นพระเจ้า ไม่เห็นว่าพระองค์เป็นเจ้านายเหนือสถานการณ์ต่างๆ และไม่เห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่จะทำให้เธอสามารถทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เธอทำ บ่อยครั้งที่ผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถตีความสถานการณ์ของตนจากความเข้าใจของพระเจ้าผู้เป็นความจริงยิ่งใหญ่ที่สุด พระเจ้าทรงดำรงอยู่ และพระองค์ทรงควบคุมเหนือทุกสิ่งด้วยความรัก เนื่องจากพวกเขาไม่อาจเชื่อมโยงสถานการณ์ของตนกับความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า พระลักษณะของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ พวกเขาจึงตอบสนองราวกับว่าพวกเขาอยู่ตามลำพัง การไม่ตระหนักรู้ถึงพระเจ้านี้ได้หล่อหลอมความคิดและพฤติกรรมของพวกเขา

การบ้านเสนอโอกาสที่ดีในการนำพระเจ้ากลับมาอยู่ในสายตา การบ้านที่ชี้ไปยังพระเจ้าและพระราชกิจของพระองค์เพื่อประชากรของพระองค์ จะทำให้เจนตีความสถานการณ์แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง การบ้านที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักถึงพระเจ้าช่วยให้เห็นชัดเจนว่า สิ่งใดในสถานการณ์ต่างๆ เป็นความรับผิดชอบของ และสิ่งใดที่เธอต้องมอบไว้กับพระเจ้า การบ้านที่เน้นพระเจ้าเป็น

ศูนย์กลางนั้นมีแนวโน้มที่จะดึงผู้รับคำปรึกษาออกจากการพึ่งพาผู้ให้คำปรึกษาไปสู่การพึ่งพาพระเจ้าอย่างลึกซึ้งและมั่นใจมากขึ้น ผู้รับคำปรึกษาที่ได้เห็นพระเจ้าจะสามารถเผชิญหน้ากับความล้มเหลว ความอ่อนแอ และความไร้ความสามารถของตนเองโดยไม่ต้องกลัว ความหวังของเธออยู่ในพระเจ้า เธอสามารถสนใจอย่างมีวินัยและปราศจากความวิตกกังวลต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้เธอทำ ในขณะที่มอบสิ่งซึ่งเธอไม่สามารถทำได้ไว้กับพระเจ้า

การดำรงอยู่และพระราชกิจของพระเจ้าควรกลายเป็นตัวแกนหลักให้ผู้รับคำปรึกษาตีความหลักประสบการณ์ส่วนตัวของตน การศึกษาพระคัมภีร์ที่เริ่มนำพระเจ้ามาอยู่ในความคิดคำนึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง การศึกษาเหล่านี้ควรรวมถึง

1. พระเจ้าทรงเป็นผู้ใด: พระลักษณะและคุณลักษณะของพระองค์
2. พระเจ้าทรงทำกิจอย่างไร: กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ การควบคุมอย่างทรงอำนาจสูงสุด รวมทั้งพระคุณและการอภัยของพระองค์
3. ความสัมพันธ์ของผู้รับคำปรึกษากับพระเจ้า: อัตลักษณ์ในพระคริสต์และการทรงรับเป็นบุตร วิธีพบกับพระเจ้า วิธีรับใช้พระเจ้าในพระวิญญาณบริสุทธิ์
4. กรณีศึกษาจากพระคัมภีร์: พระเจ้าทรงทำกิจเพื่อประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จ

การบ้านซึ่งเน้นความจริงเหล่านี้เกี่ยวกับพระเจ้านั้น จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษามีมุมมองที่เหมาะสมกับสถานการณ์และปัญหา ความจริงช่วยดึงผู้รับคำปรึกษาให้ละสายตาจากความยุ่งยากของช่วงเวลานั้น ไปมององค์ผู้ประพันธ์ความเชื่อและผู้ทำให้ความเชื่อของผู้รับคำปรึกษาบรรลุผลด้วยความมั่นใจและความหวัง เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องทำมากกว่าแค่พูดความจริงเหล่านี้กับผู้รับคำปรึกษา พวกเขาต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการค้นคว้าพระคัมภีร์ เพื่อให้การทรงสถิตอย่างทรงฤทธิ์ของพระเจ้าประทับตราไว้ในใจของพวกเขาอย่างไม่ลบเลือน หลักคำสอนของเราเกี่ยวกับพระเจ้าเรียกร้องให้มีการบ้านซึ่งทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้พบกับพระเจ้า

หลักคำสอนเรื่องความบาป

เมื่อจิมกับแมรี่มาขอรับคำปรึกษาเรื่องชีวิตสมรส เห็นได้ชัดว่าปัญหาของพวกเขาไม่ใช่เรื่องใหม่ ชีวิตแต่งงานของพวกเขาเต็มไปด้วยความขัดแย้งมาโดยตลอด จิมเป็นคนเรียกร้อง คาดหวังความสมบูรณ์แบบ และเป็นคนบ้างานที่หมกมุ่น

กับการทำงานมากเกินไป มองว่าความล้มเหลวเป็นคำสาปแช่ง และเวลาว่างเป็นเครื่องหมายของการไร้ความรับผิดชอบ รูปแบบพฤติกรรมของเขาคือการเรียกร้องจากแมรี่อย่างหนักหน่วง และตัดสินเธออย่างรุนแรงเมื่องานของเธอไม่ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ เขามีปฏิสัมพันธ์ของเขากับแมรี่และลูก ๆ ในแง่ลบพร้อมคำวิพากษ์วิจารณ์

แมรี่เป็นผู้หญิงขี้โมโห ทุกวัน เธอท่องจำสิ่งที่จิมทำผิดกับเธอ เธอสามารถเล่าเหตุการณ์เหล่านั้นได้อย่างละเอียดยิบ เธอหาเรื่องทำสงครามกับจิมได้ทุกวัน โจมตีเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า อย่างไรก็ตาม แมรี่ไม่ได้มองว่าตัวเองเป็นคนขี้โมโห เธอเป็นคนชอบอวดตัวว่าตนชอบธรรม มองตัวเองเป็นเหยื่อที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้จากชีวิตที่เลวร้ายเหมือนตกนรก เราจะเข้าใจปัญหาของแมรี่ได้อย่างไร? การบ้านจะช่วยให้เธอและผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจปัญหามากขึ้นได้อย่างไร?

ปัญหาของผู้มารับคำปรึกษานั้นลึกซึ้งกว่าพฤติกรรมภายนอก ลึกซึ้งกว่าความรู้สึกและกว่าป้ายชื่อที่วัฒนธรรมของเราติดให้กับปัญหาต่าง ๆ เช่น การขาดความนับถือตนเอง การพึ่งพาผู้อื่นมากเกินไป ภาวะย้ำคิดย้ำทำ บุคลิกภาพสุดโต่ง ความผิดปกติด้านการควบคุมแรงกระตุ้น ผู้ใหญ่ที่ไม่โต และอื่น ๆ มีปัญหาที่รากฐานลึกกว่านิสัย การกระทำ คำพูด และการพูดกับตัวเอง ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์สนใจสิ่งที่ลึกซึ้งกว่าการเปลี่ยนพฤติกรรมจากแบบหนึ่งไปอีกแบบ จากความรู้สึกหนึ่งไปอีกความรู้สึก จากความคิดหนึ่งไปอีกความคิดหนึ่ง ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์สนใจปัญหาที่รากเหง้า

สิ่งที่โดดเด่นของผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์คือการให้ความสำคัญกับ “จิตใจ” อย่างที่พระคัมภีร์นิยาม จุดเน้นนี้ถือเป็นเรื่องล้ำสมัยในวัฒนธรรมที่ไม่เชื่อว่าจิตใจมีอยู่จริง ในจิตวิทยาสมัยใหม่ คำว่า “จิตใจ” ทำหน้าที่เพียงแค่เป็นคำโบราณเท่านั้น ในจิตวิทยาแบบคริสเตียน คำนี้ถูกบรรจุด้วยแนวคิดทางโลกมากมาย เช่น เราได้ยินเกี่ยวกับ “จิตใจที่บาดเจ็บ” หรือ “จิตใจที่ขาดแคลน” หรือจิตใจในฐานะ “โกดังเก็บบาดแผลที่ถูกเก็บกดและความทรงจำที่ถูกทำลาย” คำจำกัดความพวกนี้ไม่มีสักคำที่เป็นความจริง สาเหตุของปัญหามนุษย์มักถูกวินิจฉัยผิดพลาดเมื่อหมวดหมู่ทางโลกเป็นตัวควบคุม

หากต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงและยั่งยืน ผู้มาขอคำปรึกษาจำเป็นต้องเข้าใจคำจำกัดความของบาปตามพระคัมภีร์ ซึ่งรวมถึงการอภิปรายเกี่ยวกับจิตใจด้วย

พระคัมภีร์ประกาศว่า รากเหง้าของปัญหามนุษย์อยู่ที่จิตใจ ระบบรากของจิตใจ (ฮีบรู 4:12; ปฐมกาล 6:5) ออกผลเป็นคำพูดและการกระทำของบุคคล สิ่งที่

ควบคุมจิตใจจะกำหนดพฤติกรรม สิ่งที่ปกครองจิตใจมีอิทธิพลต่อทุกส่วนในชีวิตผู้นั้น

พระคริสต์ตรัสไว้ชัดว่า สิ่งดีออกมาจากสิ่งดีที่สะสมไว้ในใจ และสิ่งชั่วร้ายออกมาจากสิ่งชั่วร้ายที่สะสมไว้ในใจ ปัญหาของผลเกี่ยวข้องโดยตรงกับปัญหาของราก แต่ผู้มาขอคำปรึกษาน้อยคนนักที่มาด้วยเป้าหมายจะตรวจสอบจิตใจ ส่วนใหญ่มักมีเป้าหมายภายนอก พวกเขาต้องการกำจัดหรือแก้ไขปัญหา เพื่อให้ตนมีความสุขอีกครั้ง หรือเป้าหมายภายในของพวกเขาเพียงแค่ต้องการกำจัดความรู้สึกที่ไม่พึงประสงค์

เอเสเคียล 14:5 กล่าวว่าพระเจ้าทรงมีเป้าหมายอื่นคือ *“เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจ”* ของประชากรผู้ห่างเหินจากพระองค์ พระองค์ทรงยึดกุมใจประชากรของพระองค์เพื่อให้พวกเขาปรนนิบัติพระองค์แต่เพียงผู้เดียว ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ต้องมีเป้าหมายเกี่ยวกับจิตใจนี้เช่นกัน

ในที่นี้ การบ้านกลายเป็นสิ่งสำคัญอีกครั้ง พระคัมภีร์ทำหน้าที่เหมือนกระจกเงา เมื่อผู้มาขอคำปรึกษามองเข้าไปอย่างตั้งใจ เขาจะเห็นตัวเองตามความเป็นจริง ฮีบรู 4:12 กล่าวว่าพระวจนะเป็นสิ่งที่เปิดเผยความลึกของหัวใจ พระคัมภีร์สามารถแทงทะลุและเปิดเผยความคิดและเจตนาที่กำหนดพฤติกรรมของผู้มาขอคำปรึกษาด้วย

ผู้มาขอคำปรึกษาต้องเห็นว่า จิตใจของตนมีปฏิสัมพันธ์กับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวเขา หากจิตใจของเขาถูกควบคุมโดยสิ่งอื่นนอกจากพระเจ้า ผู้มาขอคำปรึกษาจะไม่ตอบสนองต่อสถานการณ์ของเขาในแบบที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น ยากอบนำเสนอสาเหตุของความขัดแย้งของมนุษย์ว่าเป็นความปรารถนาที่ต่อสู้กันอยู่ภายในจิตใจ เพราะความปรารถนาที่ “ตั้งตัวอยู่ภายใน” เหล่านี้ ผู้คนจึงทำสงครามกัน สิ่งสำคัญคือผู้มาขอคำปรึกษาต้องตระหนักและยอมรับความเป็นจริงเกี่ยวความคิดและเจตนาในใจของตน เนื่องจากสิ่งเหล่านี้กำหนดการตอบสนองของผู้รับคำปรึกษากับชีวิต การบ้านเฉพาะเจาะจงจะพัฒนาจากหลักคำสอนเรื่องความบาปได้อย่างไร?

ผมขอให้แมรี่จดบันทึกการสนทนาของเธอกับจิม ผมบอกเธอว่าผมต้องการให้เธอจดบันทึกเป็นเวลาสองถึงสามสัปดาห์ จากนั้นผมจะขอบันทึกนั้นมาดูสักหนึ่งสัปดาห์ ผมรู้ว่าความโกรธจะเป็นหัวข้อหลักในบันทึกของเธอ และผมก็ถูกต้อง ผมนำบันทึกมาและทำเครื่องหมายทุกที่ซึ่งเห็นความโกรธชัดเจน ในขณะที่แมรี่กำลังจดบันทึก ผมมอบหมายให้เธอศึกษาพระธรรมเอเสเคียล 14:1-5 ลูกา 6:43-45

และยากอบ 4 แมรี่เริ่มเห็นจิตใจของเธอ ความโกรธของเธอ และวิธีที่มันกำหนดพฤติกรรมของเธอต่อจิม

การมอบหมายและจัดระเบียบบันทึกอย่างรอบคอบร่วมกับการบ้านเกี่ยวกับจิตใจตามหลักพระคัมภีร์จะนำทางให้ผู้มาขอคำปรึกษารับผิดชอบต่อการเปลี่ยนแปลงที่รากเหง้า การบ้านจะแก้ไขข้อสันนิษฐานทางวัฒนธรรมที่ผิดพลาดเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาของผู้มาขอคำปรึกษา และแทงทลุความมืดบอดที่เกิดจากการหลอกลวงของบาป

ความบาปอาจถูกระบุจากสิ่งที่ตรงข้าม เช่นความชอบธรรม การสร้างสันติ ความรัก การเชื่อฟัง และการแก้ปัญหา เมื่อแมรี่ระบุสิ่งที่ผิด (การถอดทิ้ง ตามที่กล่าวในเอเฟซัส 4) เธอก็เริ่มเห็นสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาให้เธอทำแทน (การสวมใส่) เมื่อเธอยอมรับพระกิตติคุณของพระคริสต์ การบ้านเจาะจงลงไปที่ทักษะการสร้างสันติ เช่นการแสวงหาที่จะรับการอภัย การเรียนรู้ที่จะเผชิญหน้าด้วยความรักและความถ่อมใจ และการทำที่สำแดงความรักแบบจับต้องได้แม้เมื่อเพื่อนบ้านของเรากำลังทำตัวเหมือนศัตรู การบ้านกลายเป็นโอกาสในการวางแผน *“ให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม”* ในสถานการณ์เฉพาะเจาะจง (เอเฟซัส 2:10) หลักคำสอนของเราเรื่องความบาปเรียกร้องให้มีการบ้านที่ช่วยให้ผู้มาขอคำปรึกษานั้น คิดทบทวนถึงวิธีที่พวกเขาเข้าใจปัญหาของตนและนำพวกเขาไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เฉพาะเจาะจง

หลักคำสอนเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้า

จอชกล่าวว่า “แต่ผมพยายามแล้ว ผมทำทุกอย่างที่พระเจ้าบอกให้ทำ เพื่อจัดการกับราคะตัณหา แต่ไม่ได้ผลเลย ผมได้กลับใจแล้ว ผมได้อธิษฐานแล้ว ผมยอมให้พระเจ้าเข้ามาควบคุมแล้ว ผมได้ต่อว่าซาตานแล้ว บางครั้ง ผมคิดว่าผมได้แก้ปัญหาจนจบสิ้นแล้ว แต่ผ่านไปแค่หนึ่งเดือน ผมก็ล้มลงอีก” ผู้ให้คำปรึกษาสอบถามเพิ่มเติมหลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ที่ทำให้จอชพลาดพลั้งไปสู่การทำผิดศีลธรรม จอชเคยเปิดเผยเรื่องการต่อสู้ของเขากับคริสเตียนชายที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณคนใดบ้างหรือไม่ และจอชเคยกำลังมองหาทางออกที่แก้ปัญหาแบบเบ็ดเสร็จหรือไม่ คำตอบก็เป็นไปตามที่คาดไว้ จอชแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตคริสเตียนและวิถีแห่งพระคุณที่พระเจ้าทรงใช้

เบิร์คฮอฟอธิบายถึงกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ไว้ดังนี้ “...การชำระให้บริสุทธิ์เป็นพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ใช่ของมนุษย์ มีเพียงผู้สนับสนุนสิ่งที่เรียก

ว่าเจตจำนงเสรีเท่านั้นที่อ้างได้ว่า การชำระให้บริสุทธิ์เป็นงานของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม การชำระให้บริสุทธิ์แตกต่างจากการบังเกิดใหม่ตรงที่มนุษย์สามารถและมีหน้าที่ต้องพยายามให้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นเรื่อย ๆ โดยใช้วิธีการที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ พระคัมภีร์สอนสิ่งนี้ไว้ชัดเจนใน 2 โครินธ์ 7:1; โคโลสี 3:5-14; 1 เปโตร 1:22”[17]

พระเจ้าทรงใช้วิธีการใดในการชำระประชากรของพระองค์ให้บริสุทธิ์? ในพันธสัญญาใหม่ สามวิธีโดดเด่นที่สุดคือ พระวจนะของพระเจ้า การทรงจัดเตรียมของพระเจ้า และพันธกิจเสริมสร้างของพระกายของพระคริสต์ การให้คำปรึกษาเกี่ยวข้องกับทั้งหมดนี้ การให้คำปรึกษาคือพันธกิจแห่งพระวจนะจากผู้เชื่อสู่ผู้เชื่อในบริบทของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในสถานการณ์ของบุคคล การให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ยอมรับสิทธิอำนาจของพระวจนะ อธิปไตยของพระเจ้าเหนือสถานการณ์ต่าง ๆ และการทรงเรียกพระกายของพระคริสต์สู่พันธกิจแบบตัวต่อตัว

ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการบ้านอย่างไร? การบ้านเปิดโอกาสให้ผู้ขอคำปรึกษาเข้าใจจุดประสงค์ในการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และมีส่วนร่วมในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ การบ้านขอให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วมในวินัยของการชำระให้บริสุทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาพระวจนะ ความสม่ำเสมอในการประยุกต์ใช้พระวจนะที่แสดงออกถึงความเชื่อและการเชื่อฟัง และการยอมจำนนเมื่อได้รับการเสริมสร้าง การให้กำลังใจ และการตักเตือนของพระกายของพระคริสต์

การบ้านสอนผู้มาขอคำปรึกษาว่า การเติบโตในพระคุณไม่ได้มาจากสายฟ้าฟาดหรือการเผชิญหน้าแบบวิเศษ แต่มาจากการประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าอย่างถ่อมใจ ซื่อสัตย์ เชื่อฟัง และปฏิบัติได้จริงกับรายละเอียดเจาะจงของประสบการณ์ในแต่ละวัน ในการชำระให้บริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเรียกบุตรของพระองค์ให้ติดตาม ยืนหยัด ละทิ้ง วางใจ ถอดทิ้งและสวมใส่ วิ่ง เชื่อฟัง ประหาร ศึกษา หนี และต่อต้าน การบ้านนำการทรงเรียกของพระเจ้านี้มาประยุกต์ใช้อย่างเฉพาะเจาะจงกับสถานการณ์ของผู้มาขอคำปรึกษา การบ้านขอให้ผู้รับคำปรึกษาทำในบริบทของสถานการณ์เฉพาะของเขา ตามที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาทำ ในฐานะผู้มีส่วนร่วมในพระเมตตาที่ชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์

การบ้านยังเหมาะกับกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ที่ยาวนานด้วย อุปมาเกี่ยวกับการชำระให้บริสุทธิ์ในพระคัมภีร์ เช่น การวิ่งแข่ง การเติบโตจากวัยทารกสู่วัยผู้ใหญ่ และการเติบโตจากเมล็ดพืชสู่ต้นไม้ใหญ่ที่โตเต็มที่ แสดงให้เห็นว่าการชำระให้บริสุทธิ์เป็นกระบวนการที่ยาวนาน ในความเป็นจริง นี่เป็นกระบวนการที่

17 L. Berkhof, *Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1941) หน้า 534

ครอบคลุมทั้งชีวิตของเรา การบ้านช่วยผลักดันผู้รับคำปรึกษาให้ออกห่างจากความหวังที่จะได้รับการแก้ไขอย่างรวดเร็ว และช่วยให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับกระบวนการเปลี่ยนแปลงทีละขั้นของพระเจ้า การบ้านบันทึกความสำคัญของแต่ละก้าวที่ทำในพระนามของพระเจ้า สร้างหลักกิโลเมตรที่สามารถมองย้อนกลับไปสรรเสริญพระเจ้าได้ การจดบันทึกการบ้านหรือสมุดบันทึกจะเป็นร่องรอยที่ให้กำลังใจถึงความก้าวหน้า เมื่อพระเจ้าทรงใช้การให้คำปรึกษาเพื่อดำเนินพระราชกิจชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ต่อไป

สุดท้าย การบ้านท้าทายทัศนคติ “สิทธิในความเป็นส่วนตัว” ที่คริสเตียนหลายคนยังคงยึดถือในประสบการณ์คริสเตียน บ่อยครั้งการชำระให้บริสุทธิ์ถูกมองว่าเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างบุคคลนั้นกับพระเจ้า แต่เป็นไปไม่ได้ที่จะอ่านเอเฟซัส 4 และ 1 โครินธ์ 12 แล้วสรุปว่าการชำระให้บริสุทธิ์เป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล การบ้านอยู่บนแนวคิดของการให้การรับผิดชอบร่วมกันและการยอมจำนนต่อผู้เชื่อด้วยกัน การบ้านเรียกร้องให้ผู้รับคำปรึกษาซื่อสัตย์ต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่ออุปกรณ์แห่งการไถ่ของพระองค์ ซึ่งก็คือผู้ให้คำปรึกษานั่นเอง การบ้านเรียกร้องให้ผู้รับคำปรึกษาละทิ้งความหยิ่งผยองและความกลัวที่ทำให้เขาซ่อนตัวจากคนที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อช่วยเหลือเขา และก้าวออกมาด้วยความซื่อสัตย์ โดยขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมของพระองค์ หลักคำสอนของเราเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้าเรียกร้องให้มีการบ้านในลักษณะที่ให้กำลังใจผู้รับคำปรึกษาในกระบวนการเปลี่ยนแปลงและเชื่อมโยงพวกเขากับผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง

สรุป

- หลักคำสอนของเราเรื่องพระคัมภีร์เรียกร้องให้มีการบ้าน ที่นำผู้รับคำปรึกษาเข้าสู่พระคัมภีร์
- หลักคำสอนของเราเรื่องความรับผิดชอบของมนุษย์เรียกร้องให้มีการบ้านที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษา หยุดและมองตัวเองอย่างถูกต้อง
- หลักคำสอนของเราเรื่องพระเจ้าเรียกร้องให้มีการบ้าน ที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้พบกับพระเจ้า
- หลักคำสอนของเราเรื่องความบาปเรียกร้องให้มีการบ้าน ที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาคิดทบทวนวิธีที่พวกเขาเข้าใจปัญหาของตน และนำพวกเขาไปสู่การเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เฉพาะเจาะจง

- หลักคำสอนของเราเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้าเรียกร้องให้มีการบ้าน ที่ให้กำลังใจผู้รับคำปรึกษาในกระบวนการเปลี่ยนแปลง และเชื่อมโยงพวกเขากับผู้อื่นอย่างต่อเนื่อง

การบ้านเป็นส่วนสำคัญของการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ การใช้การบ้านสอดคล้องกับหลักคำสอนที่เป็นรากฐานของการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์อย่างแท้จริง ดังที่เห็นในตัวอย่างข้างต้น การบ้านเป็นวิธีที่ทำให้หลักคำสอนเหล่านั้นกลายเป็นหลักการปฏิบัติในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

ภาคผนวก 5:
การบ้านและสี่ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา

ซูถูกควบคุมด้วยความกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมาขอคำปรึกษา ซูบอกว่า เธอได้กำจัดมีดทุกเล่มออกจากบ้านเพราะกลัวว่าตัวเองจะละเมอและทำร้ายลูกหรือสามี เธอกังวลตลอดเวลาว่า ตัวเองติดโรคร้ายแรงบางอย่าง ซูไม่ไว้ใจสามีอย่างไร้เหตุผล เธอกลุ้มใจว่าเธออาจพูดหรือทำอะไรที่ทำให้เพื่อนไม่กี่คนของเธอเจ็บปวด โกรธ หรือรู้สึกแปลกแยก เธอกลัวการมาปรึกษาเพราะ “ไม่มีใครจะเข้าใจสิ่งที่ฉันกำลังเผชิญอยู่” และ “ฉันจะถูกส่งไปรักษาตัว” การบ้านจะฝ่าฝันร้ายนี้เพื่อช่วยให้ซูเรียนรู้ที่จะไว้วางใจทั้งพระเจ้าและผู้ให้คำปรึกษาได้อย่างไร?

สำหรับคนที่กระวนกระวายและหวาดกลัวนั้น สดุดี 37 มอบบางคนที่พวกเขาไว้วางใจได้ บางคนที่ใส่ใจดูแลลึกซึ้งกว่าปัญหาของพวกเขา สดุดี 37 อภิปรายถึงสถานการณ์ชีวิตที่น่าหวาดกลัวอย่างเปิดเผย และท้าทายคนที่หวาดกลัวให้ตรวจสอบชีวิตของตนเอง ในตอนท้ายของการพบกันครั้งแรก ผมขอให้ซูอ่านสดุดีบทนี้หลาย ๆ ครั้งในสัปดาห์ถัดไป และถามตัวเองว่า “พระเจ้ากำลังตรัสอะไรกับฉัน?” หลายสัปดาห์ต่อมา สดุดี 37 เป็นเครื่องมือให้ผมเข้าไปในโลกแห่งความกลัวของซู และสร้างความสัมพันธ์ในการให้คำปรึกษากับเธอ การบ้านเพิ่มเติมจากพระธรรมสดุดีช่วยดึงประสบการณ์ความกลัวของซูออกมา และนำประสบการณ์เหล่านี้มาเทียบเคียงกับพระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เธอเผชิญหน้ากับสาเหตุของความกลัวที่ทำลายล้าง ก็คือ ปฏิกิริยาของเธอต่อความบาปของผู้อื่นนั้นเผยให้เห็นถึงความบาปและความไม่เชื่อของตัวเธอเอง

เราได้เห็นก่อนหน้านี้ว่า ทั้งแฟรนและบิลไม่ได้มาขอคำปรึกษาเพื่อรับคำปรึกษา เมื่อผมถามว่า พวกเขาคิดว่าอะไรผิดปกติในชีวิตสมรสของพวกเขา พวกเขารีบเอ่ยชื่อของอีกฝ่ายทันที แต่ละคนมาปรึกษาเพื่อบอกผมว่า ควรจะ

เปลี่ยนแปลงแก้ไขอีกคนอย่างไร การบ้านจะช่วยให้การรวบรวมข้อมูลของเรามีจุดเน้น จนเจาะทะลุคำกล่าวหาและการป้องกันตัวของทั้งคู่ได้อย่างไร?

ในการพบกันครั้งที่สอง ผมอภิปรายถึงหลักการ “ผงในตาคนอื่นและไม้ทั้งท่อนในตาตัวเอง” พระคุณของพระเจ้า และวิถีแห่งการกลับใจใหม่ (มัทธิว 7:1-5; ลูกา 6:37-42) ผมขอให้แต่ละคนสร้าง “รายการไม้ทั้งท่อน” ของตน โดยการถามว่า *คุณ*กำลังทำอะไรที่ผิดและทำร้ายความเป็นหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับชีวิตสมรสของคุณ? แฟรนและบิลทำการบ้านนี้ ทั้งคู่เริ่มกลายเป็นผู้รับคำปรึกษา - สาวกขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า - ในสัปดาห์นั้น การรวบรวมข้อมูลและการแก้ปัญหาในการพบกันครั้งต่อ ๆ มาได้พัฒนาจากรายการไม้ทั้งท่อนของพวกเขา และหลักการต่าง ๆ จากพระคัมภีร์ที่อยู่ในการบ้านนั้น

“คุณจะไม่เชื่อเลยว่าฉันเจออะไรในการบ้านสัปดาห์นี้!” เป็นคำพูดแรกของจูดี้เมื่อเราเริ่มการพบกันครั้งที่ห้า ผมได้ขอให้จูดี้จดบันทึกการปะทะกับสามีของเธอ ชีวิตสมรสของพวกเขาเป็นเหมือนสนามรบ และจูดี้เชื่อมั่นว่าสาเหตุมาจาก “การตอบสนองที่เห็นแก่ตัวของจิมต่อทุกสิ่ง” จูดี้ได้ “อธิษฐานมาหลายปีแล้ว แต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง” การบ้านช่วยให้จูดี้เห็นตัวเองตามหลักพระคัมภีร์ได้อย่างไร?

บันทึกของจูดี้ให้รายละเอียดการโต้เถียงแต่ละครั้งระหว่างเธอกับจิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เธอคิด ปรารถนา รู้สึก และทำในแต่ละครั้งที่เผชิญหน้า จูดี้จดบันทึกอย่างซื่อสัตย์เป็นเวลาสามสัปดาห์ ในสัปดาห์ที่สี่ การบ้านของเธอคือการอ่านบันทึกของเธอซ้ำแล้วซ้ำอีก มองหารูปแบบของความคิด แรงจูงใจ และพฤติกรรม เธอเปรียบเทียบสิ่งที่พบกับข้อพระคัมภีร์เกี่ยวกับความสัมพันธ์เช่นยากอบ 4:1-6, เอเฟซัส 4:25-32, 1 โครินธ์ 13 ผมรู้ดีว่าจูดี้ค้นพบอะไรในสัปดาห์นั้น ความจริงของพระเจ้าได้แทรกซึมเข้ามา ผมได้ยินความถ่อมใจใหม่และความหวังใหม่ในคำพูดของเธอ และผมเห็นได้จากใบหน้าของเธอว่าคำพูดเหล่านั้นไม่ใช่แค่คำพูดเท่านั้น

บาร์ทห่างเหินจากครอบครัวมาหลายปี ในระหว่างการให้คำปรึกษา ความขมขื่นและความเย็นชาของเขายอมจำนนต่อพระคุณของพระเจ้า การบ้านจะ “ผลักดัน” เปลี่ยนแปลงในหัวใจและทัศนคติของบาร์ทได้อย่างไร? สำหรับการบ้าน บาร์ทเขียนจดหมายคืนดีถึงแม่ของเขา ซึ่งเขาไม่ได้ติดต่อมานานกว่าสิบปี ผมขอให้เขาไม่ต้องส่งจดหมายนั้น แต่ให้นำมาในการพบกันครั้งต่อไป เพื่อเราจะได้ประเมินร่วมกัน เราทั้งคู่ต้องการให้แน่ใจว่า จดหมายของบาร์ทแสดงถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์กับครอบครัวของเขา การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ของบาร์ทกับพระเจ้า

คุณเห็นตัวอย่างของการบ้านสี่แบบในเรื่องราวเหล่านี้ การบ้านแต่ละแบบแตกต่างกันอย่างมาก แต่ละแบบมีเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน การบ้านที่ให้ซูเป็นวิธีการทะลุทะลวงกำแพงการป้องกันตัวของเธอและสร้างความสัมพันธ์ของเธอกับพระเจ้าและกับผม สำหรับแฟรนและบิล การบ้านเป็นวิธีการหลักในการให้จุดเน้นกับกระบวนการรวบรวมข้อมูล การบ้านของจูดี้เป็นการเปิดเผยตัวเอง การบ้านนี้ช่วยให้เธอเห็นตัวเองในกระจกเงาแห่งพระคัมภีร์ การบ้านของบาร์ทเป็นตัวอย่างของการนำแผนการของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้อย่างเป็นรูปธรรมในชีวิตประจำวันของเขา

การบ้านเป็นมากกว่าการศึกษาพระคัมภีร์ที่มีการแนะนำ ซึ่งเสริมแง่มุมการสอนของการให้คำปรึกษา การบ้านสำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ไม่จำกัดอยู่เพียงจุดเน้นเดียวและวัตถุประสงค์เดียว การบ้านที่ออกแบบอย่างสร้างสรรค์และถูกใช้อย่างเหมาะสมนั้น ช่วยส่งเสริมแต่ละขั้นตอนของการให้คำปรึกษา เมื่อใช้อย่างดี การบ้านไม่ได้ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมของกระบวนการให้คำปรึกษา แต่เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการ แต่ละขั้นตอนของการให้คำปรึกษาดำเนินต่อไป แม้เมื่อผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษาไม่ได้อยู่ด้วยกัน เพราะการบ้านที่ดีช่วยเพิ่มแรงส่งให้เคลื่อนหน้าไป

ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ควรถามในทุกขั้นตอนของการให้คำปรึกษาว่า “การบ้านประเภทใดเหมาะสมและเป็นประโยชน์? อะไรจะช่วยเสริมและผลักดันสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ในปัจจุบัน?”

เพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของบทความนี้ ผมต้องการแบ่งกระบวนการให้คำปรึกษาออกเป็นสี่ขั้นตอน แน่นอนว่าในการให้คำปรึกษาจริง ขั้นตอนเหล่านี้ไม่ได้แยกจากกันชัดเจนเหมือนที่จะปรากฏที่นี่ สี่ขั้นตอนของการให้คำปรึกษาที่จะเป็นข้อมูลสำหรับการอภิปรายของผมมีดังนี้

1. การต้อนรับ: สร้างความสัมพันธ์ที่ดีในทางพระเจ้ากับผู้รับคำปรึกษา
2. การทำความเข้าใจ: รวบรวมข้อมูลที่นำไปสู่จิตใจ
3. การเผชิญหน้าและการปลอบประโลมใจ: ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นตัวเองตามหลักพระคัมภีร์และยอมรับพระสัญญาของพระเจ้า
4. การลงมือทำ: นำวาระของพระเจ้าสำหรับการเปลี่ยนแปลง มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

สำหรับแต่ละขั้นตอน ผมจะสรุปเป้าหมาย ตามด้วยตัวอย่างการบ้านที่สอดคล้องกับแต่ละเป้าหมาย สิ่งเหล่านี้มีไว้เพื่อกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของคุณเกี่ยวกับการบ้านที่ดี คุณจะต้องพัฒนาเมนูที่หลากหลายและสมบูรณ์สำหรับพันธกิจการให้คำปรึกษาของคุณเอง

การต้อนรับ

เป้าหมาย: สร้างความสัมพันธ์แห่งความเข้าใจและความไว้วางใจกับผู้รับคำปรึกษา พร้อมกับสร้างความหวังในพระเจ้าให้แก่ผู้รับคำปรึกษา

การให้คำปรึกษาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างคนสองคน (หรือมากกว่า) เป็นความสัมพันธ์ที่พระเจ้าทรงนำมาในอำนาจอธิปไตยของพระองค์ เพื่อให้สำเร็จตามจุดประสงค์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์

ชีวิตและความรักของผู้ให้คำปรึกษาเองสำคัญแค่ไหนในการให้คำปรึกษา? ให้เราดูแบบอย่างของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นองค์ที่ปรึกษามหัศจรรย์ พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกของเราและคุ้นเคยอย่างลึกซึ้งกับประสบการณ์ของเรา พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ทรงเห็นอกเห็นใจและเข้าพระทัยเรา ทรงสัมผัสความอ่อนแอ การทดลอง และความทุกข์ของเรา เราสามารถเข้าเฝ้าพระองค์อย่างมั่นใจ เพราะเรารู้ว่าพระองค์จะทรงเมตตาและประทานพระคุณในยามที่เราต้องการ (ฮีบรู 4:14-5:9) ให้เราดูแบบอย่างของเปาโล การที่เปาโลมรักผู้ที่ตนรับใช้อย่างชัดแจ้งและการที่เปาโลดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์ต่อหน้าผู้คนนั้น ทำให้พันธกิจแห่งพระวจนะของเปาโลนั้นซื่อตรงและทรงพลังในการโน้มน้าว[18]

เราจะสรุปการให้คำปรึกษา*ตามหลักพระคัมภีร์*ว่าอย่างไร? *"พูดความจริงด้วยใจรัก ในทุกสิ่งเพื่อเราจะเจริญขึ้นสู่...พระเยซูคริสต์"* (เอเฟซัส 4:15) ผู้รับคำปรึกษาต้องรู้ว่า คุณกำลังพูดความจริงจากพระเจ้า ผู้รับคำปรึกษายังต้องรู้ว่า พวกเขาสามารถไว้วางใจคุณในฐานะผู้กล่าวความจริงว่า คุณอยู่ฝ่ายเขา คุณต้องแสดงความเห็นอกเห็นใจ ความเข้าใจ และความถ่อมใจเหมือนพระคริสต์ หากผู้รับคำปรึกษาจะวางจานกระเบื้องเนื้อบางแห่งชีวิตของพวกเขาไว้ในมือของคุณ พวกเขาต้องมั่นใจว่าคำปรึกษาที่ได้รับนั้น จะมาจากคนที่เข้าใจโลกของพวกเขาและได้สัมผัสความ

18 2 โครินธ์ 1:3-2:4, 1 เธสะโลนิกา 2:1-20 และกิจการ 20:17-38 ซึ่งบรรยายถึงความรักและความซื่อสัตย์ส่วนบุคคลอันเป็นพื้นฐานสำหรับการรับใช้พระวจนะอย่างเกิดผล เปาโลสร้างความสัมพันธ์กับผู้ฟังของตนอย่างต่อเนื่อง แม้แต่ในจดหมายฝากที่ค่อนข้าง "ไม่เป็นส่วนตัว" และ "เป็นกลาง" มากกว่า (เช่น เอเฟซัส โคโลสี โรม)

อ่อนแอของพวกเขา สิ่งนี้ดึงดูดผู้รับคำปรึกษาให้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการให้คำปรึกษาอย่างมั่นใจ

เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการบ้านอย่างไร? เป้าหมายหนึ่งของการบ้านในช่วงแรกของการให้คำปรึกษาคือการสร้างความสัมพันธ์ที่เป็นช่องทางแห่งพระคุณที่เปลี่ยนแปลง ผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษารู้แต่เนิ่น ๆ ว่า “พระเจ้าตรัสถึงสิ่งที่ฉันกำลังดิ้นรนต่อสู้อยู่” ผมยังต้องการให้ผู้รับคำปรึกษารู้แต่เนิ่น ๆ ว่า “ผู้ให้คำปรึกษาได้ยินฉันและเข้าใจว่าฉันกำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่กับอะไร”

เมื่อผมเริ่มให้คำปรึกษา ผมมองหาประเด็นที่เป็นประตูทางเข้าซึ่งจะทำให้ข้อเสนอแนะและการบ้านเบื้องต้นของผมมีความหมาย ประเด็นที่เป็นประตูทางเข้ามักเป็น “ปัญหาที่มีตอนนี้” ตามที่ผู้รับคำปรึกษาอธิบาย สิ่งเหล่านี้อาจไม่ใช่ประเด็นหลักที่ต้องจัดการในที่สุด แต่เป็นการเปิดประตูทางเข้าสู่ชีวิตของบุคคล เราต้องจัดการกับประเด็นที่เป็นประตูทางเข้า หากเราต้องการให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับการเปลี่ยนแปลงและมีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างสาวก ผมถามว่า “คนนี้กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับอะไรอยู่ในตอนนี้? ผมสามารถให้การบ้านอะไรที่เพื่อจัดการกับเรื่องนี้?” ตัวอย่างของประเด็นที่เป็นประตูทางเข้าได้แก่ ความกลัว ความท้อใจ ความโกรธ ความขมขื่น ความเหงา และความสิ้นหวัง

หากจัดการอย่างดี ประเด็นที่เป็นประตูทางเข้ามักจะเปิดประตูสู่ปัญหาพื้นฐานมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ซู ผู้ที่ชีวิตกำลังแตกสลายด้วยความกลัว ต้องการการได้รับกำลังใจเบื้องต้น ไม่ว่าปัญหาของเธอเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ เธอไม่ได้เป็นบ้า พระเจ้าทรงห่วงใย การให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์สามารถช่วยเธอได้ เป็นต้น หลังจากนั้นปัญหาพื้นฐานมากขึ้นก็ปรากฏ อาทิ ความโกรธ ทัศนคติที่เรียกร้อง ความกลัวมนุษย์ ความเห็นแก่ตัว ความสมบูรณ์แบบ และความไม่เชื่อ ตั้งแต่ต้น เราได้สร้างบริบทของความไว้วางใจและความจริงที่ช่วยให้เราสามารถจัดการกับสิ่งเหล่านี้ได้

เมื่อผมออกแบบและมอบหมายการบ้านเพื่อจัดการกับข้อกังวลที่เป็นประตูทางเข้า ผมต้องการให้งานที่มอบหมายสร้างความหวัง บ่อยครั้งผู้คนมารับคำปรึกษาแทบไม่มีความหวังหรือสิ้นหวังไปเลย การบ้านที่สร้างความหวังเปิดโอกาสตามธรรมชาติในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษาและกระตุ้นความมั่นใจในพระเจ้า

ซาราห์เป็นหญิงโสดวัยปลาย 20 ปี เธอบรรยายตัวเองว่าเป็น “คนเก็บตัว อ้วน และโดดเดี่ยว” ซาราห์เกลียดงานของเธอ รู้สึกอึดอัดและไม่เข้าใจในคริสตจักร และห่างเหินจากครอบครัว เธอบอกว่าเพื่อนสนิทที่สุดของเธอคือแมวของเธอ! เธอเชื่อ

มั่นว่าชีวิตของเธอแย่มาก เธอเป็น “ความผิดพลาดของพระเจ้า” และไม่มีทางออกนอกจากความตาย การบ้านอะไรที่จะช่วยให้ซาราห์เห็นว่าทั้งพระเจ้าและผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจ? ผมมอบหมายการบ้านที่จะให้ความหวังกับเธอจาก 1 โครินธ์ 10:13 (ดูหน้า 349)

การมอบหมายนี้ต้องได้รับการอธิบายอย่างละเอียดโดยผู้ให้คำปรึกษาก่อนจะให้ทำ โดยผู้ให้คำปรึกษาได้ศึกษา 1 โครินธ์ 10:1-14 ร่วมกับผู้รับคำปรึกษาในระหว่างการพบกันครั้งที่จะมอบหมายการบ้านให้ ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้พูดถึงคนที่อยู่ในความยากลำบาก ระบุปฏิกิริยาที่เป็นบาปทั่วไปต่อความยากลำบากของชีวิต พูดถึงวิธีที่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่เพื่ออวยพรท่ามกลางการทดลองใจ การบ้านนี้ทำอะไรให้กับซาราห์? ประการแรก มันช่วยผมให้สามารถเข้าสู่ประสบการณ์ของซาราห์ ประการที่สอง มันช่วยให้ซาราห์เห็นว่า ความสิ้นหวังของเธอมีสาเหตุที่ระบุได้ มันเชื่อมโยงกับวิธีที่เธอคิดเกี่ยวกับพระเจ้า กับตัวเธอเอง และกับสถานการณ์ของเธอ มันเชื่อมโยงกับวิธีที่เธอตอบสนอง และประการที่สาม มันช่วยให้ซาราห์เริ่มตีความการต่อสู้ดิ้นรนที่เธอเผชิญจากมุมใหม่ เมื่อเธอมองปัญหาของเธอตามหลักพระคัมภีร์ เธอรู้สึกมีความหวังเพิ่มขึ้น

ลองศึกษาพระคัมภีร์ตอนนี้ด้วยตัวคุณเอง ถ่ายเอกสารเพื่อใช้ในการให้คำปรึกษาของคุณเอง หรือปรับให้เหมาะสม

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการบ้านเพื่อสร้างความสัมพันธ์และหาประเด็นที่เกี่ยวกับประตูทางเข้า

1. ความหวังเติบโตได้โดยการเห็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในความทุกข์และความยากลำบากของคุณ ตัวอย่างเช่น ศึกษาโรม 5:1-11; 8:18-39; ยากอบ 1:2-27; 1 เปโตร 1:1-2:3; เฉลยธรรมบัญญัติ 8
2. มุ่งเน้นที่ทรัพยากรและตัวตนของคุณในฐานะบุตรของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น ศึกษาเอเฟซัสและความหมายของการอยู่ “ในพระคริสต์”
3. ใช้เรื่องราวในพระคัมภีร์ที่เน้นการเห็นพระเจ้าในสถานการณ์ของคุณ ตัวอย่างเช่น อพยพ 13-14, กันดารวิถี 11, กันดารวิถี 20 และ 1 ซามูเอล 17 พระคัมภีร์เหล่านี้เน้นว่า ผู้คนลืมพระเจ้า หรือระลึกถึงพระองค์ ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ในพระคัมภีร์ตอนที่อ่าน พวกเขากำลังเผชิญความยากลำบากอะไร? คนในสถานการณ์นี้คิดอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น? พวกเขารู้สึกอย่างไร? พวกเขาตอบสนองอย่างไร? พวกเขาต้องการอะไร? พระเจ้ากำลังทำอะไร? อะไรคือสัญญาณว่าพระเจ้าทรงมีส่วนร่วมในสถานการณ์นี้? คนใน

สถานการณ์นี้จะประพฤติตัวแตกต่างอย่างไรหากพวกเขา “เห็นพระเจ้า” ในสถานการณ์นี้?

4. ศึกษาคนในพระคัมภีร์ที่ท้อใจ เช่น เอลียาห์ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 19, ซามูเอลใน 1 ซามูเอล 8, โมเสสในกันดารวิถี 11 ให้ตอบคำถามสามข้อดังนี้ อะไรเป็นสาเหตุของความท้อใจ? พระเจ้าตอบสนองต่อความท้อใจของบุคคลนั้นอย่างไร? อะไรคือทางออกสำหรับความท้อใจ?
5. จัดการกับความกลัวและความวิตกกังวลในฐานะที่สิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์มนุษย์ทั่วไป เช่น ฟีลิปปี 4:4-10, สดุดี 37, และ สดุดี 46 ให้ตอบคำถามต่อไปนี้ อะไรทำให้เกิดความกลัว? ความกลัวในชีวิตของบุคคลนั้นส่งผลอย่างไร? ผลของความกลัวในชีวิตของคุณคืออะไร? คุณพบทางออกสำหรับความกลัวอะไรบ้างในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้? ความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าส่งผลต่อความกลัวของคุณอย่างไร? ชีวิตของคุณจะแตกต่างอย่างไร หากคุณดำเนินชีวิตโดยไม่กลัว?

ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ทุกคนจะพบประเด็นประตูทางเข้าในชีวิตของผู้รับคำปรึกษา ซึ่งสามารถใช้สร้างการบ้านได้ การบ้านนี้บอกกับผู้รับคำปรึกษาว่า “ผมได้ยินข้อกังวลของคุณแล้ว ผมจริงจังกับเรื่องนี้ ผมกำลังพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่คุณกำลังเผชิญอยู่ พระเจ้าทรงมีส่วนอยู่ด้วย เราพบความหวังและความช่วยเหลือได้ในพระองค์” หลังจากได้พบกัน ซาราห์รู้สึกว่า มีคนเข้าใจเธอและเธอก็มีกำลังใจ เพราะการบ้านได้แตะถูกประเด็นที่เธอกำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่

การทำความเข้าใจ

เป้าหมาย: ได้รับความเข้าใจโดยตรงจากผู้รับคำปรึกษา และปรับเน้นความสนใจกลับไปยังสิ่งที่สำคัญ

ในช่วงเก็บข้อมูลของการให้คำปรึกษา สิ่งสำคัญอันดับแรกคือการทำความเข้าใจบุคคลนั้นและสถานการณ์ของเขาอย่างละเอียด บาปและการเชื่อฟังไม่ได้เป็นเรื่องทั่วไป แต่เป็นการตอบสนองเฉพาะต่อรายละเอียดของสถานการณ์ที่พระเจ้าทรงวางบุคคลนั้นไว้ การให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์มุ่งที่จะประยุกต์ใช้พระวจนะของพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจง นี่เป็นสิ่งหนึ่งที่แตกต่างจากการเทศนาต่อที่ประชุม ผมรวบรวมข้อมูลเพื่อจะเข้าใจผู้รับคำปรึกษาในฐานะบุคคล และเก็บ

รายละเอียดของสถานการณ์ของเขาให้เพียงพอที่จะประยุกต์ใช้พระคัมภีร์อย่างเป็นรูปธรรม การรวบรวมข้อมูลคือการเข้าไปสู่ชีวิตของผู้อื่น เหมือนพระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการเข้าสู่โลกของผู้รับคำปรึกษา ทำความคุ้นเคยกับรายละเอียดของโลกนั้น และได้รับผลกระทบจากความเป็นจริงของสิ่งเหล่านั้น

ประการที่สอง สิ่งสำคัญคือการมุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่สำคัญ การทำเช่นนี้เปิดโอกาสให้ผมได้สอนแบบมีปฏิสัมพันธ์ตามธรรมชาติ เมื่อผมตั้งคำถามที่มาจากมุมมองตามหลักพระคัมภีร์เกี่ยวกับผู้คนและปัญหาของพวกเขา ผู้รับคำปรึกษาจำเป็นต้องคิดเกี่ยวกับตัวเองและสถานการณ์ของพวกเขาตามหลักพระคัมภีร์มากขึ้น เป้าหมายของผมคือการทำให้ผู้รับคำปรึกษาตระหนักรู้ในตนเองตามหลักพระคัมภีร์มากขึ้น ขณะที่การรวบรวมข้อมูลดำเนินไป ผู้รับคำปรึกษาควรได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ก่อนที่จะมีการสอนจริง ผมไม่ได้รวบรวมข้อมูลเพียงเพื่อหาว่าควรเปลี่ยนแปลงที่ไหน แต่หากทำได้ดี การรวบรวมข้อมูลจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเปลี่ยนแปลงด้วย การรวบรวมข้อมูลเป็นการสอน คำถามที่ดีจะเริ่มสอนให้ผู้รับคำปรึกษาจัดระเบียบ ตีความ และอธิบายโลกของตนตามหลักพระคัมภีร์

การบ้านในช่วงนี้ของการให้คำปรึกษาต้องผลักดันจุดประสงค์สองประการนี้ในช่วงที่ไม่ได้พบกันรายสัปดาห์ ดังที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ หนึ่งในสุดยอดการบ้านสำหรับการรวบรวมข้อมูลคือการทำบันทึกประจำวัน คุณไม่ได้ขอให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะจะทำให้รู้สึกท่วมทันและไม่เกิดผล อย่างไรก็ตาม การมอบหมายให้จดบันทึกแบบมีโครงสร้างและเฉพาะเจาะจงอาจเป็นประโยชน์ นี่คือวิธีที่ผมมอบหมายการบ้านให้กับจูดี้ ผู้รับคำปรึกษาที่คิดว่าปัญหาทั้งหมดเป็นความผิดของสามีของเธอ

1. ผมขอให้เธอซื้อสมุดบันทึกขนาดพกพาที่สามารถใส่ในกระเป๋าเสื้อหรือกระเป๋าถือได้ สมุดเล่มนี้ใช้สำหรับจดบันทึกสั้นๆ เพื่อใช้อ้างอิงในภายหลัง ผมต้องการให้จูดี้พกสมุดนี้ติดตัวตลอดเวลา เธอสามารถเขียนคำสองสามคำที่จะช่วยให้เธอจำสถานการณ์ได้ในภายหลัง เมื่อเธอนั่งลงเขียนบันทึกประจำวัน
2. ผมขอให้จูดี้จดบันทึกประจำวันโดยเน้นเฉพาะสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างเธอกับจิม สามีของเธอ
3. ผมขอให้เธอตอบคำถาม 5 ข้อเกี่ยวกับแต่ละเหตุการณ์:
   - เกิดอะไรขึ้น?
   - คุณรู้สึกอย่างไร?
   - คุณกำลังคิดอะไรตอนนั้น?

- คุณต้องการอะไร?
- คุณได้ทำอะไรไป?

4. ผมขอให้เธอจดบันทึกอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลาสามสัปดาห์ หลังจากนั้นสักระยะผมให้การบ้านโดยให้จูดี้อ่านบันทึกของตนเอง และมองหาหัวข้อและรูปแบบต่าง ๆในบันทึก ในการพบกันครั้งต่อไป เราเปรียบเทียบสิ่งที่เธอค้นพบกับพระคัมภีร์

บันทึกของจูดี้ให้ข้อมูลรายละเอียดมากมายกับผม เกี่ยวกับการต่อสู้ดิ้นรนของเธอ นอกจากนี้ การจดบันทึกยังช่วยให้จูดี้ถอยออกมาคิดอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับสถานการณ์ของเธอและวิธีที่เธอมีปฏิสัมพันธ์กับสถานการณ์นั้น

ยังมีการบ้านที่ช่วยในการเก็บข้อมูลที่มีประโยชน์อีกหลายอย่าง เช่น ผมมักใช้รายการและแบบสอบถามที่แนะนำให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินตนเอง ซึ่งรวมถึง

- “รายการบันทึก” (ตามที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้สำหรับแฟรนและบิล)
- “วิธีที่ฉันอยากเห็นการเปลี่ยนแปลงในชีวิตสมรสของฉัน”
- “วิธีที่ฉันพยายามจัดการกับปัญหานี้”
- “ถ้าฉันสามารถกดปุ่มวิเศษและชีวิตของฉันจะเป็นอย่างที่ฉันต้องการมันจะเป็นอย่างไร?”
- หนังสือของเวย์น แมค เรื่องคู่มือการบ้านสำหรับการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ เล่ม 2 ได้อธิบายถึงการบ้านที่เป็นประโยชน์ต่อการประเมินชีวิตสมรส[19]

การประเมินในรูปแบบเรียงความมักมีประโยชน์ในการให้ผู้คนอธิบายชีวิตของตน เช่น

- ฉันไม่มีความสุขกับชีวิต เพราะ...
- สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับฉันในชีวิตตอนนี้คือ...
- การถูกเลี้ยงดูเติบโตในบ้านของฉันเป็นเหมือน...
- ชีวิตสมรสของฉันจะดีขึ้น ถ้าแค่...
- สิ่งซึ่งฉันกลัวมากที่สุดในชีวิต คือ...

19 Wayne Mack, *A Homework Manual for Biblical Counseling*, เล่มที่ 2 (Phillipsburg, N.J.: P&R, 1980)

ลองใช้ตัวอย่างเหล่านี้ และปรับแต่งการบ้านของคุณให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษาของคุณ

สำหรับผู้รับคำปรึกษาบางคน เรื่องราวและรูปภาพช่วยให้พวกเขาสื่อสารสิ่งที่พวกเขาคิดแต่ถ่ายทอดเป็นคำพูดได้ยาก เมื่อผมกำลังรวบรวมข้อมูลประวัติ ผมมักจะขอให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนถึงครอบครัวที่เขาเติบโตมาในรูปแบบเรื่องเล่า เช่น "ชีวิตของฉันในครอบครัว_____" รูปภาพก็มีประโยชน์เช่นกัน ตัวอย่างเช่น ขอให้ผู้รับคำปรึกษาวาดภาพที่แสดงถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวที่เขาเติบโตมา จากนั้นผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาอธิบายและตีความภาพนั้นให้ผมฟัง ในการพบกันครั้งต่อไป

หนึ่งในการบ้านสุดโปรดของผมเพื่อรวบรวมข้อมูลคือ สิ่งที่ผมเรียกว่า "ภาพใหญ่" (ดูหน้า 350) ผมเริ่มโดยพาผู้รับคำปรึกษาไปที่ลูกา 6:43-45 และแนะนำพวกเขาให้รู้จักแนวคิดเรื่อง "ผลและราก" ผมบอกพวกเขาว่า ผมไม่อยากให้การให้คำปรึกษามุ่งเน้นเฉพาะสถานการณ์และความยากลำบาก คนอื่น หรือพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว ผมต้องการให้เราก้าวออกมาและมองภาพใหญ่ ให้ดูสถานการณ์ ผลและราก ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนคำตอบสำหรับคำถามสี่ข้อในหน้าการบ้าน (คุณสามารถปรับให้เข้ากับความต้องการในการให้คำปรึกษาของคุณเอง หรือถ่ายเอกสารตามแนวทางในหน้า iv ได้)

การเขียนจดหมายสามารถเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ในกรณีนี้ จดหมายที่ผู้รับคำปรึกษาเขียนนั้นจะไม่ถูกส่งถึงใคร มันถูกเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์ในการรวบรวมข้อมูล เป็นวิธีที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนวาระหรือเป้าหมายของตนลงบนกระดาษ งานมอบหมายนี้ได้ผลดีเมื่อผู้รับคำปรึกษากำลังมีปัญหากับความสัมพันธ์เฉพาะเจาะจง ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษา "เขียนจดหมายในฝันของคุณ" โดยเปิดเผยความคิดและความรู้สึกที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์นั้นอย่างตรงไปตรงมา ต้องย้ำว่า จดหมายนี้จะต้องไม่ถูกส่งออกไปจริง จดหมายนี้จะถูกใช้กับผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น นี่เป็นวิธีรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความปรารถนาและความตั้งใจที่แท้จริงของผู้รับคำปรึกษา

จอห์น อายุ 20 ปี เป็นโสดและขี้โมโห เขาเขียนจดหมายถึงแม่ของเขาตามที่ผมขอ และมันช่างเป็นจดหมายที่น่าทึ่งมาก เพราะยาวถึงสิบหน้า! จดหมายนี้มีประโยชน์มากสำหรับผม ผมได้รู้จักปุ่มที่กระตุกอารมณ์จอห์น แต่จอห์นก็เริ่มรู้จักตัวเองดีขึ้นด้วย จอห์นเห็นตัวเองที่ถูกเขียนลงบนกระดาษ จดหมายและคำถามที่เกิดขึ้นจากจดหมายนั้นเริ่มเปิดหน้าต่างแห่งการตระหนักรู้ในตนเองและความรู้สึก

ผิดสำหรับจอห์น การบ้านในการรวบรวมข้อมูลนำจอห์นไปสู่ขั้นตอนแรกของการเปลี่ยนแปลง นั่นคือ “ผมเป็นคนขี้โมโห ผมจะเปลี่ยนตัวเองได้ยังไ?”

การบ้านช่วยรักษาแรงขับเคลื่อนในการรวบรวมข้อมูลนอกห้องให้คำปรึกษา มันทำให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วมในกระบวนการตรวจสอบตนเองอย่างกระตือรือร้น การบ้านทำให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วม ไม่เพียงแค่ถูกรู้จักโดยคนอื่น แต่ยังรับผิดชอบในการตรวจสอบตนเองและเรียนรู้ที่จะคิดเกี่ยวกับตัวเองในแนวทางใหม่ตามหลักพระคัมภีร์

การเผชิญหน้าและการปลอบประโลมใจ

เป้าหมาย: ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นตัวเองตามหลักพระคัมภีร์และยอมรับพระสัญญาของพระเจ้า

เนื่องจากความหลอกลวงของบาป พวกเราทุกคนจำเป็นต้องถูกเผชิญหน้า เพราะความรู้สึกผิด อำนาจ และความทุกข์ของบาป พวกเราทุกคนต้องการรับการปลอบประโลมใจในพระคริสต์ เราต้องการคนรอบข้างที่จะทำตามการทรงเรียกของพระเจ้าให้ “พูดความจริงด้วยความรัก” การเผชิญหน้าถูกมองในแง่ลบในวัฒนธรรมของเรา การเผชิญหน้ามักถูกเข้าใจว่าเป็นความรุนแรง แต่พระคัมภีร์นำเสนอการเผชิญหน้าว่าเป็นการกระทำแห่งความรัก เป็นถ้อยคำเปี่ยมความรัก ความเข้าใจ และความจริงใจ โดยมีแรงจูงใจมาจากความต้องการของเพื่อนบ้านมากกว่าความสะดวกสบายของเรา

ในทำนองเดียวกัน การปลอบประโลมและการให้กำลังใจก็ถูกมองผิดไปกลายเป็นการยอมรับทุกอย่าง ความสัมพันธ์นิยม การยืนยันทุกสิ่ง การเสริมสร้างความนับถือตนเอง การ “สนับสนุน” แบบไม่มีเงื่อนไข แต่การปลอบประโลมให้กำลังใจตามหลักพระคัมภีร์เต็มไปด้วยความจริง ด้วยข่าวประเสริฐของพระผู้ช่วยให้รอดที่ถูกตรึงไม้กางเขนและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะเปลี่ยนแปลงเรา

มีสามแง่มุมของการพูดความจริงตามหลักพระคัมภีร์ที่ควรชี้นำความคิดของคุณเกี่ยวกับกระบวนการเผชิญหน้าและการปลอบประโลมใจ และวิธีใช้การบ้านให้เป็นส่วนหนึ่งของการพูดความจริง ประการแรก ทำให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วม ประการที่สอง ชูและนำเสนอพระวจนะของพระเจ้าแก่ผู้รับคำปรึกษา ประการที่สาม ตรวจสอบประเด็นของจิตใจและประเด็นของพฤติกรรมด้วย

แง่มุมแรก คุณจะทำให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วมได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่อาจต่อต้านความจริง? 2 ซามูเอล 12:1-25 เป็นตัวอย่างที่ดี ผู้เผยพระวจนะ

นาธันเผชิญหน้ากับดาวิดที่เขาล่วงประเวณีและทำการฆาตกรรม สังเกตวิธีการเผชิญหน้าของนาธัน เขาใช้การสนทนา แทนที่จะทำให้ดาวิดตั้งแง่ป้องกันตัวทันที เรื่องราวของเขากระตุ้นจิตสำนึกของดาวิดจนมีส่วนร่วมด้วย ทะลุทะลวงกำแพงแห่งการหลอกตัวเองและการซ่อนเร้น จากนั้นนาธันกล่าวว่า “ท่านคือคนนั้น” การเผชิญหน้าที่ตรงไปตรงมาและเหมาะเจาะพอดีจนไม่พบกับปฏิกิริยาแบบป้องกันตัว ไม่มีการหลอกลวง และไม่มีข้ออ้าง สดุดี 32 และ 51 แสดงให้เห็นถึงพลวัตภายในที่ทำให้ดาวิดตอบสนองด้วยการกลับใจ เมื่อนาธันเผชิญหน้าเขามีทักษะ

นาธันยังเป็นผู้ปลอบประโลมให้กำลังใจที่ชาญฉลาดและทันท่วงที เขาไม่ได้ให้ความเคารพในเชิงบวกแบบไม่มีเงื่อนไข การยอมรับแบบไม่มีข้อจำกัด หรือข้อความที่เสริมสร้างความนับถือตนเองแก่ดาวิด แต่เขารักดาวิดและนำความหวังของพระเจ้ามาสู่ดาวิด *“พระยาห์เวห์ทรงให้อภัยบาปของฝ่าพระบาทแล้ว ฝ่าพระบาทจะไม่สิ้นพระชนม์”* (2 ซามูเอล 12:13) ดาวิดเชื่อนาธันสุดใจ ต่อมานาธันได้นำข่าวแห่งการปลอบประโลมอีกอย่างหนึ่งจากพระเจ้ามาถึงดาวิด *“และพระยาห์เวห์ทรงรักซาโลมอน”* (2 ซามูเอล 12:24-25) ดังนั้น โซโลมอนจึงมีอีกชื่อว่า เยดีดิยาห์ แปลว่า “ผู้เป็นพระเจ้ารัก” สดุดี 32 และ 51 แสดงให้เห็นถึงความเชื่อของดาวิดในพระสัญญาแห่งพระคุณ ซึ่งนาธันได้ทำพันธกิจรับใช้ดาวิด การเผชิญหน้าและการปลอบประโลมให้กำลังใจที่คุณนำเสนอในการให้คำปรึกษาสามารถได้รับประโยชน์จากแบบอย่างของนาธัน

แง่มุมที่สองของการเผชิญหน้าและการให้กำลังใจตามหลักพระคัมภีร์อยู่ในยากอบ 1 นั่นคือการชูมาตรฐานของพระเจ้าและการนำเสนอพระสัญญาของพระเจ้า ยากอบ 1:22-24 เปรียบพระคัมภีร์เหมือนกระจกเงา พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายอย่างยอดเยี่ยมว่า ในการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ การเผชิญหน้าเกิดขึ้นอย่างไร ในช่วงการพูดความจริงของการให้คำปรึกษา ผมต้องการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นตนเองที่ถูกสะท้อนอย่างถูกต้องในพระวจนะของพระเจ้า บ่อยครั้งพวกเขามองเข้าไปในกระจกเงาบิดเบี้ยวแห่งการหลอกตัวเองและความคิดเห็นของผู้อื่น พวกเขามีมุมมองที่บิดเบือนเกี่ยวกับตัวเอง การเผชิญหน้าวางกระจกเงาแห่งพระวจนะไว้ตรงหน้าผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้พวกเขาเห็นตัวเองตามความเป็นจริง ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ที่มีประสิทธิภาพไม่จำเป็นต้องกล่าวคำตำหนิตรงๆ เสมอไป พวกเขาชูกระจกเงาขึ้น พวกเขาใช้พระคัมภีร์ในลักษณะที่พระวจนะของพระเจ้าจะทะลุทะลวงความมืดบอดเพื่อให้เกิดความรู้สึกผิด การรู้จักตนเองอย่างแท้จริงนำไปสู่การกลับใจและการสารภาพที่แท้จริง

ยากอบ 1 ยังอุดมไปด้วยการปลอบประโลมให้กำลังใจ (ข้อ 2-5; 12; 17-18; 25) สังเกตว่าหัวใจของการให้กำลังใจตามหลักพระคัมภีร์ไม่ใช่การยืนยันของมนุษย์เพื่อเพิ่มความนับถือตนเอง โลกใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อหลอกลวง เช่นการพูดว่า “ฉันสนับสนุนคุณ ฉันเชื่อในตัวคุณ ฉันคิดว่าคุณโอเค” การปลอบประโลมให้กำลังใจมาจากพระเจ้าเช่นกัน ถ้าการเผชิญหน้าชูกระจกเงาของพระเจ้า การปลอบประโลมให้กำลังใจก็นำเสนอพระสัญญาของพระเจ้า เช่น ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา—ถ้าความโง่เขลาและบาปของท่านปรากฏขึ้นเมื่อท่านถูกทดสอบ—จงขอจากพระเจ้า ผู้ประทานให้แก่ทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิที่ท่านต้องการความช่วยเหลือที่พระองค์เท่านั้นสามารถให้ได้ นั่นคือพระสัญญาที่ผู้รับคำปรึกษาสามารถยึดถือและปฏิบัติตามได้

แง่มุมสำคัญประการที่สามของช่วงการเผชิญหน้าและการปลอบประโลมใจในการให้คำปรึกษา ก็อยู่ในยากอบ 1 เช่นกัน ข้อ 14 และ 15 แสดงให้เห็นว่า ความปรารถนาบาปให้กำเนิดวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยบาปอย่างไร อันส่งผลให้ต้องทุกข์ยากจากการสาปแช่งของพระเจ้า ซู แฟรน บิล จูดี้ และบาร์ท ทุกคนล้วนประสบกับความทุกข์ ความสับสน และไร้ความสุข พวกเขาทุกคนแสดงออกถึงบาปเจาะจงในทัศนคติ การกระทำ และคำพูดของตน ใจของพวกเขาทุกคนได้ละทิ้งพระเจ้าไปแล้ว รับใช้ความเชื่อที่ผิดและตัณหาของเนื้อหนัง คุณต้องเปิดเผยประเด็นของจิตใจเหล่านี้ รวมทั้งผลลัพธ์ที่แสดงผ่านพฤติกรรม

อะไรคือเป้าหมายที่พระเจ้าสำหรับชีวิตผู้คน? ลองดูโยเอล 2:12-13

“พวกเจ้าจงกลับมาหาเราด้วยสุดใจ
ด้วยการอดอาหาร การร้องไห้ และการโอดครวญ
จงฉีกใจของพวกเจ้า
ไม่ใช่ฉีกเสื้อของเจ้า”
จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
เพราะว่าพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและพระกรุณา
พระองค์กริ้วช้าและบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง”

ผู้เผยพระวจนะอ้างถึงธรรมเนียมในพันธสัญญาเดิมที่ผู้คนฉีกเสื้อผ้าของตนในยามโศกเศร้า การฉีกเสื้อผ้าเป็นการแสดงออกภายนอกถึงการตอบสนองของจิตใจ พระเจ้าไม่ต้องการเพียงแค่ “การกลับใจใหม่” ในระดับพฤติกรรมเท่านั้น พระองค์ต้องการการกลับใจที่หลั่งไหลออกมาจากจิตใจที่หวนกลับมาหาพระองค์ พระองค์

ทรงปรารถนาที่จะช่วงชิงและปกครองจิตใจของผู้รับคำปรึกษาของคุณ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิต การปลอบประโลมให้กำลังใจในการให้คำปรึกษาเชื้อเชิญให้ผู้คนกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงเมตตาด้วยสุดใจของเขา การกล่าวความจริงในการให้คำปรึกษาต้องมุ่งเน้นที่จิตใจและพฤติกรรมควบคู่กันไป

การให้คำปรึกษาต้องมีลักษณะแบบปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกัน เป็นไปตามพระคัมภีร์ และเข้าถึงจิตใจ การบ้านจะช่วยได้อย่างไร? การบ้านที่ผมมอบหมายในขั้นตอนนี้แบ่งออกเป็นสองประเภท ดังนี้ การบ้านเพื่อการสอน และการบ้านเพื่อการตระหนักรู้ในตนเอง ผมจะอธิบายการบ้านแต่ละประเภทพร้อมตัวอย่างประกอบ

ผมมอบหมายการบ้านเพื่อการสอน เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาหลายคนได้รับการสอนที่ไม่เพียงพอ พวกเขาไม่รู้หรือไม่เข้าใจแนวคิด หมวดหมู่ หลักการ พระบัญชา และพระสัญญาพื้นฐานในพระคัมภีร์ การเข้าใจความจริงนั้นสำคัญมาก หากผู้รับคำปรึกษาจะตีความและตอบสนองต่อชีวิตตามหลักพระคัมภีร์ ดังนั้น ผมต้องสอนในขณะที่เผชิญหน้า ผมต้องสอนในขณะที่ให้ปลอบประโลมให้กำลังใจ

การบ้าน “ชีวิตคริสเตียนคืออะไร?” (ดูหน้า 351-352) เป็นตัวอย่างของการบ้านเพื่อการสอน คุณจะเห็นได้ชัดว่าการบ้านนี้มีลักษณะให้กำลังใจ แม้กระทั่งสร้างแรงบันดาลใจในคำสอนของการบ้าน นอกจากนี้ยังท้าทายผู้รับคำปรึกษาอย่างตรงไปตรงมา การให้คำปรึกษาแบบคริสเตียนไม่ได้แบ่งแยกระหว่างการเผชิญหน้าและการปลอบประโลมให้กำลังใจอย่างชัดเจน ทั้งสองทำงานร่วมกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของพระเจ้า

ทำไมการศึกษาเช่นนี้จึงมีประโยชน์? ผู้รับคำปรึกษาหลายคนไม่เข้าใจพื้นฐานของการชำระให้บริสุทธิ์แบบก้าวหน้า นั่นคือ “พระเจ้ากำลังทำบางสิ่งในชีวิตของคุณ สาวกดำเนินชีวิตในวิถีแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์แบบ ยังคงล้มเหลว กระนั้นพวกเขาก็ยังเติบโตในความเชื่อและการเชื่อฟังอยู่เสมอ” มีน้อยคนที่เข้าใจว่าชีวิตคริสเตียนเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ความสมบูรณ์แบบหรือความพ่ายแพ้ ผู้รับคำปรึกษาหลายคนมองหา “ความลับ” บางอย่างของชีวิตคริสเตียนเพื่อจะพ้นจากสิ่งที่ตนต่อสู้ดิ้นรน หลายคนยอมแพ้และใช้ชีวิตอย่างไม่ยี่หระต่อบาปและความทุกข์ บางคนไม่เคยได้ยินมาก่อนว่า การเป็นองค์จอมเจ้านายของพระคริสต์นั้นครอบคลุมคริสเตียนทุกคน ไม่ใช่แค่ชนชั้นสูงที่อุทิศตนในการถวายตัวไปอีกขั้น บางคนยังไม่เข้าใจว่า พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดทั้งจากการลงโทษแห่งบาป (การถือว่าชอบธรรม) และจากอำนาจครอบงำของบาปด้วย (การชำระให้บริสุทธิ์และการเป็นสาวก) คำพูดของลูเธอร์และพระคัมภีร์ตอนต่างๆ เป็นทั้งเสียงปลุก คำท้าทาย และการให้กำลังใจในเวลาเดียวกัน ให้ศึกษา

“ชีวิตคริสเตียนคืออะไร?” ด้วยตัวคุณเอง ใช้การบ้านนี้อย่างที่เป็นอยู่เพื่อช่วยเหลือคนที่คุณให้คำปรึกษา หรือปรับคำถามให้เหมาะกับคนที่คุณกำลังให้คำปรึกษา

ระบบความคิดที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ ต้องถูกแทนที่ด้วยมุมมองต่อชีวิตที่เป็นไปตามพระคัมภีร์อย่างชัดเจน ผมมอบหมายการบ้านเพื่อการสอนต่อไปนี้บ่อยมาก

1. พระคัมภีร์พูดเรื่องจิตใจว่าอย่างไร? (สุภาษิต 4:23; ลูกา 6:43-45; ยากอบ 4:1-5)
2. การนับถือรูปเคารพคืออะไร? (เอเสเคียล 14:1-6; โรม 1:18-32; 1 โครินธ์ 10:1-14; เอเฟซัส 5:3-7)
3. อัตลักษณ์ของผู้รับปรึกษาในพระเยซูคริสต์คืออะไร? (โรม 6:1-14; เอเฟซัส; 2 เปโตร 1:3-9)
4. พระเจ้าคือผู้ใด? และพระองค์ทรงกำลังทำสิ่งใด? (สดุดี 34; สดุดี 46; อิสยาห์ 40; โรม 8)
5. คุณควรเข้าใจเรื่องการทดลองใจ และการทนทุกข์อย่างไร? (โรม 5:1-5; ยากอบ 1:1-8; 1 เปโตร)
6. คุณจะจัดการอย่างไรเมื่อถูกผู้อื่นทำบาปต่อคุณ? (มัทธิว 5; 18:15-35; โรม 12:9-21)

นี่ไม่ใช่รายการที่ครบถ้วน แต่เป็นตัวอย่างของการบ้านเพื่อการสอนที่คุณอาจมอบหมายในระหว่างขั้นตอนการเผชิญหน้าและการปลอบประโลมให้กำลังใจ การบ้านเหล่านี้ช่วยให้เวลาในการให้คำปรึกษามีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้รับคำปรึกษาเข้ามาโดยได้ศึกษาความจริงสำคัญที่จำเป็นต้องนำมาใช้ในชีวิต และได้อภิปรายเนื้อหาเหล่านี้ในระหว่างการให้คำปรึกษา

ประเภทที่สองของการบ้านในขั้นตอนการเผชิญหน้าและการปลอบประโลมใจที่ผมมอบหมายคือการบ้านเพื่อการตระหนักรู้ในตนเอง การบ้านเหล่านี้เน้นประเด็นของจิตใจ เนื่องจากจิตใจเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม การต่อสู้กับการหลอกลวงของบาปเกิดขึ้นภายใน การกลับใจใหม่และความเชื่อก็เกิดขึ้นภายใน

หนึ่งในการบ้านที่ผมมักจะมอบหมายมาจากยากอบ 4:1-6 ยากอบกล่าวว่าความขัดแย้งของมนุษย์เกิดจากความปรารถนาที่ครอบงำจิตใจ ผู้คนเข้าหาผู้อื่นด้วยจุดประสงค์บางอย่าง ด้วยข้อเรียกร้องที่พูดออกมาหรือไม่ได้พูดออกมา ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนสิ่งที่สำคัญสำหรับเขา หรือตอบคำถามเป็นลายลักษณ์อักษรว่า

“สิ่งที่ผมต้องการจากชีวิตจริง ๆ คือ...” หรือ “สิ่งที่ผมต้องการจากคนรอบข้างจริง ๆ คือ...” จากนั้นผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนวิธีที่ความปรารถนาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของเขา “เป้าหมายในใจของคุณ (ความปรารถนาที่ครอบงำ) ส่งผลต่อความรู้สึกและการกระทำของคุณต่อคนรอบข้างอย่างไร?” เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการใช้คำถามนี้

เห็นได้ชัดว่าเป้าหมายของการบ้านนี้คือ ให้ผู้รับคำปรึกษายอมรับว่า ตนมีรูปเคารพในจิตใจที่ผลักดันเขาให้ออกห่างจากพฤติกรรมที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง ผู้รับคำปรึกษาหลายคนไม่ตั้งคำถามกับเหตุผลเบื้องหลังพฤติกรรมของตน ที่จริงแล้วพวกเขาไม่คิดว่าพฤติกรรมมีความหมาย นั่นคือ การกระทำของเราแสดงให้เห็นถึงความคิดและเจตนาของจิตใจ ด้วยเหตุนี้ ผู้รับคำปรึกษาจึงมักคิดว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกนอกจากทำสิ่งที่พวกเขาทำ เมื่อพิจารณาจากมุมมองของพวกเขาต่อสถานการณ์และความปรารถนา เราสามารถเข้าใจได้ว่า ทำไมพวกเขาถึงคิดว่าไม่มีทางเลือก เมื่อพวกเขาเข้าใจว่ามีทางเลือก พระสัญญาในยากอบ 4:6 จึงมีความหมาย *“แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณมากยิ่งขึ้น”* นี่คือเหตุที่พระวจนะกล่าวว่า *“พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ”* การตระหนักรู้ในตนเองกลายเป็นการตระหนักรู้ในพระเจ้าและนำไปสู่การพบกับพระเจ้า (ยากอบ 4:7-10)

ผมต้องการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ ผมต้องการช่วยให้พวกเขาสามารถพูดจากใจได้ วิธีหนึ่งที่ผมทำคือใช้การบ้าน “การตอบสนองต่อสถานการณ์ในชีวิต” (ดูหน้า 353) ผมเขียนเนื้อหาประมาณหนึ่งย่อหน้า เพื่อนำเสนอปัญหาคล้ายกับสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษากำลังเผชิญ จากนั้นผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาตอบสนองต่อเรื่องราวสั้นๆ นั้น โดยเขียนการตอบสนองที่เป็นไปได้ห้าแบบต่อสถานการณ์นั้น พร้อมกับเหตุผลที่คน ๆ หนึ่งอาจเลือกการตอบสนองแต่ละแบบ การบ้านส่วนนี้ช่วยให้เขายอมรับลักษณะเชิงกลยุทธ์ของพฤติกรรมแต่ละอย่าง จากนั้นผมขอให้เขาอธิบายลักษณะการตอบสนองของเขาต่อสถานการณ์เฉพาะที่เราได้อภิปรายกัน และตรวจสอบว่า การตอบสนองของเขาเปิดเผยอะไรเกี่ยวกับความปรารถนาและจุดประสงค์ในจิตใจของเขา

การศึกษาเรื่องราวในพระคัมภีร์ก็มีประโยชน์ในขั้นตอนนี้ และสามารถรวมเข้ากับการบ้าน “การตอบสนองต่อสถานการณ์ในชีวิต” ได้อย่างง่ายดาย ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาตรวจสอบการตอบสนองของตัวละครในพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์ของพวกเขา แล้วมองหาร่องรอยว่า อะไรเป็นแรงจูงใจให้เกิดการตอบสนองเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น โยนาห์; โมเสสในกันดารวิถี 11; กิเดโอนในผู้วินิจฉัย 6; เปโตรในกาลาเทีย 2; เฮโรดในมาระโก 6; เอสเธอร์ในเอสเธอร์ 4-5 การบ้านนี้เรียกร้องให้

ตอบสนองในแบบที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ด้วยจิตใจที่สำนึกในพระคุณของพระเจ้า และคำนึงถึงพระสิริของพระองค์

การบ้านอีกอย่างที่ผมมักใช้ในจุดนี้ของการให้คำปรึกษาคือมัทธิว 22:37-40 ผมเตรียมผู้รับคำปรึกษาสำหรับการบ้านนี้โดยอภิปรายพระคัมภีร์ตอนนี้กับเขา ระหว่างการให้คำปรึกษาครั้งที่จะมอบหมายการบ้านนี้ ผมจะขอให้ผู้รับคำปรึกษาใคร่ครวญพระมหาบัญญัติทั้งสองข้อ และวิธีที่พระมหาบัญญัตินี้กำหนดวาระสำหรับการจัดการกับสถานการณ์ที่เขาเผชิญอยู่ และกับคนที่เขาต้องมีปฏิสัมพันธ์ด้วยทุกวัน จากนั้นผมให้เขาเขียนคำตอบต่างๆ ที่เป็นไปได้สำหรับหัวข้อสองแบบ แบบแรกมีหัวข้อว่า “ถ้าผมรักพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใดอย่างแท้จริง ผมจะ...” และแบบที่สอง “ถ้าผมรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองอย่างแท้จริง ผมจะ...” สัปดาห์ถัดไปเราอภิปรายรายการคำตอบทั้งสอง และการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเจาะจงที่รายการเหล่านั้นเปิดเผย

เป้าหมายของการเผชิญหน้าและการปลอบประโลมใจคือการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงซึ่งรวมถึงการกลับใจในความคิด ในแรงจูงใจ และในพฤติกรรม ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์จำเป็นต้องออกแบบการบ้านที่ให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วมในกระบวนการตรวจสอบตนเองตามหลักพระคัมภีร์ ซึ่งนำไปสู่การสารภาพต่อพระเจ้าอย่างจริงใจ การยอมรับพระคริสต์ และการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินชีวิตของพวกเขาอย่างเป็นรูปธรรมในภาคปฏิบัติ

การลงมือทำ

เป้าหมาย: ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้ประยุกต์ความจริงที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า กับตนเอง และกับผู้อื่น มาใช้กับรายละเอียดเฉพาะเจาะจงในสถานการณ์ชีวิตของตน ทำการแก้ไขตามหลักพระคัมภีร์ และสร้างนิสัยใหม่ตามหลักพระคัมภีร์

การให้คำปรึกษาไม่ได้จบลงที่การได้รับความเข้าใจเชิงลึก ผู้รับคำปรึกษาอาจเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับตัวเขาเองผ่านมุมมองของพระวจนะของพระเจ้า ขั้นตอนนี้มีความสำคัญในฐานะรากฐานสำหรับการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่ต้องตามมา พระคัมภีร์มีเป้าหมายในภาคปฏิบัติคือ เพื่อให้เราได้รับ “เตรียมพร้อมและฝึกฝนไว้เพื่อการดีทุกอย่าง” ผู้ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์จำเป็นต้องเตรียมพร้อม ขณะที่ผู้รับคำปรึกษาเริ่มนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้กับความเป็นจริงที่ยากลำบากในชีวิตประจำวัน

ณ จุดนี้ในการให้คำปรึกษา บรรดาสิ่งสำคัญที่ได้เรียนรู้ไปนั้น ต้องถูกนำไปประยุกต์ใช้ ต่อไปนี้คือคำอธิบายงานของผู้ให้คำปรึกษา ณ จุดนี้ ประการแรก เขาทำหน้าที่เป็น*ผู้เลี้ยงแกะ* นำทางผู้รับคำปรึกษาขณะที่เขาพยายามประยุกต์ใช้ความจริงที่อาจเป็นเรื่องใหม่มากสำหรับเขา ประการที่สอง ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็น*เพื่อน ป*ลอบประโลมใจ ให้การสนับสนุนและกำลังใจขณะที่ผู้รับคำปรึกษาพยายามจัดการกับแรงกดดันเก่าๆ ด้วยวิธีใหม่ ประการที่สาม ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็น*ศิษยาภิบาล* ให้ผู้รับคำปรึกษารับผิดชอบร่วมกันต่อมาตรฐานอันสูงส่งของพระเจ้าเมื่อเกิดการทดลองให้หันหลังกลับหรือยอมแพ้ ประการที่สี่ ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็น*ยาม* โดยตระหนักถึงความเป็นจริงของการทดลอง เตือนผู้รับคำปรึกษาถึงการโจมตีอย่างแยบยลของศัตรู และช่วยออกแบบการป้องกันต่อกลอุบายของศัตรู ประการที่ห้า ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็น*ครู* หลักสูตรไม่ได้จบลงเมื่อศิษย์มีความเข้าใจเชิงลึกใหม่ตามหลักพระคัมภีร์ ชีวิตจริงคือภาคปฏิบัติ คือห้องทดลอง ครูจำเป็นต้องอยู่ที่นั่น คอยเน้นย้ำความจริงที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว

หน้าที่ทั้งห้าประการนี้เป็นตัวกำหนดโครงสร้างของการบ้านประเภทต่างๆ ที่เหมาะสมในขั้นตอนนี้ของการให้คำปรึกษา

1. ผู้เลี้ยง : มอบหมาย*วาระส่วนตัว*ตามหลักพระคัมภีร์ ผมมอบหมายสิ่งนี้ให้ผู้รับคำปรึกษาเป็นการบ้านก่อน จากนั้นเราจึงทำภารกิจนี้ร่วมกันในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป ประการแรก ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษา*ตั้งเป้าหมาย*สำหรับตัวเองในจุดที่ต้องเปลี่ยนแปลง ผมขอให้เขาถามว่า “พระเจ้ากำลังเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตประจำวันของฉันที่ไหนบ้าง?” (เช่น การเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการใช้ชีวิตและนิสัยส่วนตัว การเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ และการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์การดำรงชีวิต) ประการที่สอง ด้านล่างของแต่ละเป้าหมายที่ได้เขียนไว้ก่อนหน้านั้น ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนรายการของวิธีเฉพาะเจาะจงเพื่อบรรลุเป้าหมายนั้น ผู้รับคำปรึกษากำลังสร้าง*รายการภารกิจเชิงกลยุทธ์* การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีเหตุผลเบื้องหลัง คือเพื่อผลักดันผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมายของพระเจ้า ประการที่สาม ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษา*จัดลำดับความสำคัญของเป้าหมาย*และรายการภารกิจภายใต้แต่ละเป้าหมาย ตามที่ผมได้กล่าวไว้ ในระหว่างการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป เราจะปรับแต่งแผนให้ผู้รับคำปรึกษานำไปปฏิบัติ

รายการสิ่งที่ต้องถอดทิ้ง/สิ่งที่ต้องสวมใส่: บางที วิธีง่ายที่สุดในการเริ่มต้นกับผู้รับคำปรึกษาในช่วงนี้ของการให้คำปรึกษาคือการเริ่มด้วยรายการสิ่งที่ต้องถอดทิ้ง/สิ่งที่ต้องสวมใส่อย่างง่ายๆ ผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษาถามว่า “อะไรคือ

สิ่งในชีวิตของผม นิสัยส่วนตัว ความสัมพันธ์ และสถานการณ์การดำรงชีวิต ที่ผมต้องถอดทิ้ง?" และผมต้องการให้เขาถามตัวเองว่า "อะไรคือสิ่งที่ผมยังไม่ได้จนถึงทำตอนนี้ แต่ผมต้องมุ่งมั่นที่จะทำ?" ผมมอบหมายสิ่งนี้เป็นการบ้าน เพราะผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษารับผิดชอบต่อการตรวจสอบตนเองและการวางแผนตามหลักพระคัมภีร์แบบนี้ การวางแผนที่เฉพาะเจาะจงนำไปสู่การเชื่อฟังที่เฉพาะเจาะจง

การกำหนดความรับผิดชอบมีความสำคัญมาก ผู้รับคำปรึกษาของผมหลายคนสับสนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขารับผิดชอบและไม่รับผิดชอบ ผมมอบหมายการบ้านง่ายๆ ให้พวกเขาโดยอิงกับการทรงเรียกของพระเจ้าให้ "วางใจและเชื่อฟัง" สิ่งนี้เริ่มทำให้ประเด็นชัดเจนขึ้นสำหรับพวกเขา (ดู การแบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด ในหน้า 354) คนส่วนใหญ่ที่ทำการบ้านพบว่า มันมีประโยชน์มาก ผมเริ่มโดยพูดว่า "พวกเราทุกคนมีสองวงกลมในชีวิต วงกลมที่แคบกว่า คือความรับผิดชอบ และวงกลมที่กว้างกว่า คือความกังวล วงกลมแห่งความรับผิดชอบของเราประกอบด้วยสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำ ที่นี่เราถูกเรียกให้เชื่อฟัง ความรับผิดชอบเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถมอบให้ใครได้ สิ่งเหล่านี้เป็นคำสั่งสำหรับเราในสถานการณ์ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ วงกลมที่สองคือวงกลมแห่งความกังวล ในวงกลมนี้มีสิ่งที่สำคัญสำหรับเราและเป็นส่วนหนึ่งของความกังวลห่วงใยประจำวันของเรา แต่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของเราที่จะทำให้เกิดขึ้นและไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของเรา เราต้องมอบสิ่งเหล่านี้ไว้กับพระเจ้า ผมอยากให้คุณนำสิ่งต่างๆ ในชีวิตของคุณมาวางไว้ในวงกลมที่เหมาะสม" สิ่งนี้พิสูจน์แล้วว่าเป็นวิธีที่ง่ายมากในการทำให้ประเด็นเรื่องความรับผิดชอบกระจ่างชัด นอกจากนี้ยังทำให้สาเหตุของความโกรธ ความวิตกกังวล ความกลัว การจัดการ ความเฉื่อยชา และบาปอื่นๆ อีกมากมายกระจ่างชัดขึ้น การพยายามควบคุมในที่ซึ่งคุณถูกเรียกให้วางใจและการไม่กระทำในที่ซึ่งคุณถูกเรียกให้เชื่อฟัง เป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกรูปแบบ

อีกวิธีที่ผมใช้ในการเตรียมสำหรับการบ้านนี้คือ การนำผู้รับคำปรึกษาไปที่โรม 12:17-21 เปาโลพูดถึงการถูกทำบาป ในการทำเช่นนั้น เขาแยกแยะระหว่างความรับผิดชอบของพระเจ้าและของเรา ไม่ใช่งานของเราที่จะตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว เป็นงานของพระเจ้าที่จะแก้แค้น งานของเราคือเอาชนะความชั่วด้วยความดี เปาโลกล่าวว่า "จงให้ที่แก่พระพิโรธของพระเจ้า" โดยแท้จริงแล้ว เขากำลังพูดว่า "อย่าพยายามทำงานของพระเจ้า อย่าขวางทางพระองค์ จงมอบการแก้แค้นความชั่วไว้กับพระเจ้า และทำความดีที่พระองค์ทรงเรียกคุณให้ทำอย่างชัดเจน" เปาโลยังกล่าวว่า ว่า "ทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวคุณเอง จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน" งานของคุณคือพยายามสร้างสันติ แต่คุณไม่ได้รับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลง

คนอื่นจริงๆ หรือเปลี่ยนศัตรูให้เป็นเพื่อน คุณต้องวางใจพระเจ้าสำหรับผลลัพธ์—ไม่ว่าจะพอใจหรือไม่—ของความพยายามของคุณ ข้อพระคัมภีร์นี้ให้วิธีง่ายๆ ในเตรียมสำหรับการบ้านเรื่องความรับผิดชอบ ให้นำไปใช้หรือปรับแต่งให้เหมาะกับคนที่คุณให้คำปรึกษา

2. เพื่อน จุดเน้นที่นี่คือการให้กำลังใจและสนับสนุนผู้รับคำปรึกษาด้วยพระกิตติคุณ ขณะที่เขาหรือเธอทำงานหนักในการประยุกต์ใช้พระกิตติคุณ โดยทั่วไป ผมมอบหมายให้ศึกษาพระคัมภีร์บางตอนที่เน้นอัตลักษณ์ของคนนั้นในฐานะบุตรของพระเจ้า เน้นความหวังแห่งพระกิตติคุณ เน้นพระสัญญาของพระเจ้า เน้นทรัพยากรที่พระเจ้าได้จัดเตรียมไว้ เน้นฤทธิ์อำนาจที่พระเจ้าประทานให้คนๆ หนึ่งเพื่อเปลี่ยนแปลงและเชื่อฟัง เน้นพันธกิจในปัจจุบันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เน้นการมองการต่อสู้ในวันนี้จากมุมมองของนิรันดร์กาล และเน้นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเหนือความชั่วร้าย ผมออกแบบการบ้านแต่ละครั้งให้เหมาะกับความต้องการของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ให้ทำการบ้านระหว่างสัปดาห์ แล้วมาอภิปรายกับในตอนต้นของการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

3. ศิษยาภิบาล ฮีบรู 13 อธิบายว่า ศิษยาภิบาลเป็นคนที่ดูแลประชากรของพระเจ้าเหมือนผู้ “ที่จะต้องรายงานผล” ต่อพระเจ้า การให้คำปรึกษาเป็นมากกว่าการให้คำแนะนำ การให้คำปรึกษาทำหน้าที่เหมือนศิษยาภิบาล ผมรับผิดชอบต่อพระเจ้าเป็นการส่วนตัวสำหรับคนที่พระองค์ทรงมอบให้ผมดูแล ศิษยาภิบาลทั้งให้ความจริงแก่ประชากรของพระเจ้า และยังให้พวกเขารับผิดชอบในการเชื่อและเชื่อฟังด้วยสำหรับหน้าที่นี้ ผมมอบหมายการบ้านสองประเภท ประเภทแรกคือการบ้านเพื่อการประเมิน ผมวางรูปแบบการบ้านนี้ ในลักษณะนี้

- สิ่งที่ผมได้เรียนรู้ (เกี่ยวกับพระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น ชีวิต พระกิตติคุณ สถานการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ของผม ฯลฯ)
- สิ่งที่ผมต้องเรียนรู้ (พื้นที่ของความสับสนหรือความสงสัย)
- สิ่งที่ได้เปลี่ยนแปลงไป (จดรายการที่ได้ทำการเปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างเจาะจง)
- สิ่งที่ยังต้องเปลี่ยนแปลง
- สิ่งที่ผมกำลังทำเพื่อจัดการกับประเด็นปัญหาเหล่านี้ ระบุพื้นที่ซึ่งยังจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปล

ประเภทที่สองคือการทำบันทึกประจำวัน ผมอธิบายให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจอย่างละเอียดเช่นเดียวกับที่อธิบายไว้ก่อนหน้านี้ โดยใช้คำถาม 5 ข้อ วิธีนี้ใช้ได้ดีทั้งในด้านการประเมินผลและการตรวจสอบความรับผิดชอบ นอกจากนี้ การเปรียบเทียบบันทึกประจำวันนี้กับบันทึกที่ทำในช่วงแรกของการให้คำปรึกษา ยังช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสรรเสริญพระเจ้าอย่างจริงใจ และตระหนักถึงความจำเป็นในการรักษาความสม่ำเสมอ วินัย และการเปลี่ยนแปลงต่อไป

4. ยาม ตรงนี้ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่หลักสองประการ ประการแรก ยามทำหน้าที่เตือนภัย ผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษาตื่นตัวต่อการโจมตีของศัตรู ประการที่สอง ยามทำหน้าที่ปกป้อง ผมต้องการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างกลไกป้องกันตนที่เหมาะสมต่อการโจมตีเหล่านี้ ผมจะยกตัวอย่างการบ้านสำหรับแต่ละหน้าที่

- เตือนภัย: การบ้านที่ผมมอบหมายบ่อย ๆ คือการทำรายการ “จุดกดดัน” ผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษาทำรายการระบุว่าการต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขากำลังเกิดขึ้นที่ไหน ผมต้องการให้พวกเขาระบุว่า พวกเขาถูกล่อลวงให้ละเมิดกฎหรือลัดขั้นตอนตรงจุดไหน และผมต้องการให้พวกเขาพิจารณาว่า ทำไมพวกเขาจึงเปราะบางเป็นพิเศษในจุดเหล่านั้น การอภิปรายที่เกิดขึ้นจากการบ้านนี้มีประโยชน์มากในการกำหนดหัวข้อสำหรับการบ้านครั้งถัดไป
- ปกป้อง: สิ่งที่ผมมักจะมอบหมายต่อไปคือให้ผู้รับคำปรึกษาออกแบบ “แผนรับมือการทดลองใจ” สำหรับช่วงเวลาและสถานที่ซึ่งการโจมตีกำลังเกิดขึ้น หลังจากที่ผู้รับคำปรึกษาทำการบ้านเสร็จและเราได้ปรับแต่งแผนร่วมกันแล้ว ผมมักจะให้พวกเขาเขียนองค์ประกอบสำคัญลงบนบัตรขนาด 3 x 5 นิ้ว เพื่อพกติดตัวและพร้อมใช้งานเมื่อถูกทดลองใจ แผนนี้ประกอบด้วยสามส่วน:
  สิ่งที่ต้องคิด (พระคัมภีร์ที่สำคัญ แนวคิดจากพระคัมภีร์ คำเตือน)
  การกระทำที่ต้องลงมือ (สิ่งที่ต้องทำเพื่อเอาชนะการทดลองนี้)
  บุคคลที่ต้องติดต่อ (คนที่ตกลงจะ “พร้อมรับสาย” เพื่อให้การสนับสนุนและกำลังใจเมื่อจำเป็น)

5. ครู: สุดท้าย ผมทำหน้าที่เหมือนครูที่เดินไปมาระหว่างบรรดานักเรียนที่นั่งล้อมโต๊ะในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ เขาคอยแนะนำการประยุกต์ใช้สิ่งที่นักเรียนค้นพบ ครูตั้งคำถามและให้ข้อสังเกตในสิ่งที่นักเรียนอาจไม่สังเกตเห็น เขายังสอนสิ่งใหม่ ๆ เมื่อเหมาะสม ดังนั้น ในฐานะ “ผู้เชี่ยวชาญในสาขานี้” ผมจึงยังคง

สอนผู้รับคำปรึกษาขณะที่พวกเขาประยุกต์ใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้ ผมขอกล่าวถึงการบ้านประเภทการสอนสองแบบ

แบบแรกคือการบ้านเกี่ยวกับ*การตีความพระคัมภีร์* จุดประสงค์ของการบ้านเหล่านี้ไม่ใช่เพียงเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาคิดตามแนวทางพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตของเขาเท่านั้น แต่ยังเพื่อสอนให้เขารู้วิธีพัฒนาความเข้าใจและการตีความตามหลักพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง สำหรับสิ่งที่เขาต้องเผชิญในชีวิตประจำวัน เราระบุสถานการณ์ที่ยังคงสร้างความสับสนหรือกำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่ เราหาข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องและมอบหมายเป็นการบ้าน ผมขอให้ผู้รับคำปรึกษาตั้งคำถามสี่ข้อกับพระคัมภีร์แต่ละตอน

- พระเจ้าอธิบายเรื่องนี้อย่างไร?
- พระเจ้ามีพระประสงค์อย่างไรในเรื่องนี้?
- พระเจ้าต้องการให้ฉันทำอะไร?
- พระเจ้าประทานทรัพยากรอะไรให้ฉันรับมือกับเรื่องนี้?

จากนั้นผมนำสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากพระคัมภีร์ มาช่วยเขาใช้ตีความสิ่งที่เขากำลังประสบอยู่

การบ้านประเภทที่สองที่ผมมอบหมายในบทบาทการสอนคือการบ้าน*หัวข้อใหม่* การบ้านนี้มุ่งเน้นเนื้อหาเฉพาะเจาะจงที่ผู้รับคำปรึกษายังไม่เข้าใจตามหลักพระคัมภีร์ ซึ่งอาจรวมถึงเรื่องการเงิน เพศ การทำงานและอาชีพ คริสตจักร การเลี้ยงดูบุตร การสื่อสาร ชีวิตส่วนตัวกับพระเจ้า ฯลฯ ผมออกแบบการศึกษาให้เหมาะสมกับระดับวุฒิภาวะของผู้รับคำปรึกษา ผมต้องการให้ผู้รับคำปรึกษาได้ค้นคว้าบ้าง ก่อนที่เราจะอภิปรายหัวข้อนั้นร่วมกัน

เป้าหมายสุดท้ายของการให้คำปรึกษาคือการลงมือปฏิบัติ สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการทำในสิ่งที่พระเจ้าเรียกให้ผมมาทำ ในที่ซึ่งพระองค์กำหนดไว้ให้ทำ สำหรับผู้ให้คำปรึกษา ขั้นตอนปฏิบัตินี้หมายถึงการเป็นพี่เลี้ยง เป็นเพื่อน เป็นศิษยาภิบาล เป็นยามป้องกัน และเป็นครูสั่งสอน การบ้านเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่ผู้ให้คำปรึกษาตามพระคัมภีร์ต้องใช้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเหล่านี้ เราต้องเข้าใตเหตุผลในเรื่องนี้อย่างชัดเจน ขั้นตอนการให้คำปรึกษาจะเคลื่อนไปสู่การกระทำ และการบ้านจะขับเคลื่อนผู้ขอคำปรึกษาให้ลงมือทำ ต้องให้พวกเขามีหน้าที่รับผิดชอบในการเปลี่ยนแปลงชีวิตให้พวกเขาต้องขุดลงไปเพื่อศึกษา ประเมิน ทำ และทำซ้ำ และพวกเขาต้องสร้างกล้ามเนื้อฝ่ายวิญญาณ และฝึกฝนวินัยฝ่ายวิญญาณไปพร้อม ๆ กัน

เป็นเรื่องยากที่จะกล่าวเกินจริงถึงความสำคัญของการบ้านในการให้คำปรึกษาที่เราทำกับคนแบบซู, ฟราน, บิลล์, จูดี้ และ บาร์ทที่พระเจ้าทรงส่งมาหาเรา การบ้านไม่ใช่สิ่งฟุ่มเฟือยเกินจำเป็น การบ้านไม่ใช่ส่วนเสริมของกระบวนการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ปกติ แต่เป็นส่วนสำคัญของการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ที่เกิดผล ไม่ว่าจะเป็นการสร้างความสัมพันธ์ การรวบรวมข้อมูล การเผชิญหน้ากับบาป การให้การปลอบโยนของพระคริสต์ หรือการประยุกต์ใช้อย่างเป็นรูปธรรม การบ้านล้วนมีประโยชน์ การบ้านทำให้ผู้รับคำปรึกษากระตือรือร้น ทำให้เขาซึมซาบอยู่ในพระคัมภีร์ ทำให้จิตใจมีส่วนร่วม ทำให้เขารับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง การบ้านทำให้ผู้รับคำปรึกษามีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในทุกขั้นตอนของการให้คำปรึกษา การบ้านช่วยให้งานของผู้ให้คำปรึกษาก้าวหน้าเมื่อผู้รับคำปรึกษานำผู้ให้คำปรึกษากลับบ้านไปด้วยในรูปแบบของการบ้านที่ปฏิบัติได้จริง เกิดผล ชาญฉลาด และถวายเกียรติแด่พระเจ้า เจย์ อาดัมส์พูดถึงเรื่องการบ้านไว้ดังนี้

> “ตั้งแต่เริ่มต้น พวกเขา [ผู้รับคำปรึกษา] ถูกกำหนดให้ทำสิ่งที่พระเจ้าคาดหวังจากพวกเขาตามแนวทางพระคัมภีร์ และพึ่งพาฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ให้คำปรึกษาไม่ได้ทำงานแทนพวกเขา เขาเพียงแต่ฝึกสอนพวกเขา เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่นำแกะของเขา แต่พวกเขาเป็นผู้ลงมือทำเอง เขายืนยันว่าพวกเขาต้องเรียนรู้ที่จะ ‘กระทำความรอดของตนเอง’ (หาทางแก้ปัญหา) ผ่านการเชื่อฟังพระเจ้าและการพึ่งพาความช่วยเหลือของพระองค์ การบ้านเน้นย้ำในจุดที่ควรจะเป็น - ความรับผิดชอบของผู้รับคำปรึกษาต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้านของเขา”[20]

20 Jay Adams, *Christian Counselor's Manual* (Grand Rapids: Zondervan, 1973) หน้า 306 เป็นต้นไป

1 โครินธ์ 10:13

คำโกหกของศัตรู	ความจริงของพระเจ้า
“ปัญหาของคุณเป็นเรื่องพิเศษ ใหญ่โต และยากกว่าของคนอื่น” (ระบุปัญหาในชีวิตของคุณที่คุณเคยคิดแบบนี้)	“คุณกำลังเผชิญกับการทดลองใจที่พบได้ทั่วไป” (ระบุการทดลองในชีวิตประจำวันที่คุณเผชิญซึ่งไม่ต่างจากการทดลองของคนอื่น)
“พระเจ้าลืมคุณไปแล้ว” (ระบุสถานที่ซึ่งคุณมักรู้สึกว่าถูกลืม)	“พระเจ้าทรงซื่อสัตย์” (ระบุหลักฐานที่แสดงถึงความซื่อสัตย์ของพระเจ้าในชีวิตของคุณ)
“ปัญหาของคุณหนักเกินกว่าที่คุณจะรับไหว” (คุณรู้สึกท้อแท้หรือหนักใจที่ไหนบ้าง?)	“พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้เราเผชิญการทดลองเกินกว่าจะรับไหว” (อะไรคือทรัพยากรสำหรับจัดการกับปัญหาของคุณที่มีอยู่แล้วในชีวิตของคุณ?)
“คุณติดกับดักและไม่มีทางออก” (ระบุปัญหาที่คุณกำลังเผชิญซึ่งดูเหมือนไม่มีทางแก้ไข)	“พระเจ้าจะให้เรามีทางออกด้วยเพื่อเราจะมีกำลังทนได้” (ระบุการเปลี่ยนแปลงในตัวคุณที่จะช่วยให้คุณรับมือกับความยากลำบากในสถานการณ์ของคุณได้)

การเข้าใจภาพรวม

ลูกา 6:43–45

สถานการณ์:
กำลังเกิดอะไรขึ้น? (เหตุการณ์ พฤติกรรมของผู้อื่น)

ผล:
คุณตอบสนองต่อสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไร? (อารมณ์, การกระทำ, ปฏิกิริยา)

ราก:
คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น? (เกี่ยวกับพระเจ้า, ตัวเอง, ผู้อื่น, ชีวิต)

คุณต้องการอะไร? (เป้าหมาย, ความปรารถนา, ความต้องการ, สิ่งที่เรียกร้อง)

ชีวิตคริสเตียนเป็นอย่างไร?

1. ต่อไปนี้เป็นมุมมองแตกต่างกันเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน

   a. คุณคิดว่ามี “ความลับ” ของชีวิตคริสเตียนที่จะยุติการปัญหาต่อสู้ดิ้นรนที่เผชิญอยู่ และทำให้ชีวิตราบรื่นหรือไม่?

   b. คุณยอมแพ้ต่อความล้มเหลวในฐานะคริสเตียน เพราะดูเหมือนยากเกินไปที่จะเปลี่ยนแปลงหรือไม่?

   c. คุณเคยเป็น “สาวก” คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองอย่างรู้ตัว เรียนรู้ที่จะคิดและกระทำเหมือนพระเยซูคริสต์ในทุกสถานการณ์ของชีวิตหรือไม่?

   d. เมื่อคุณตระหนักถึงข้อบกพร่องในชีวิตของคุณ คุณมองว่าเป็นวิกฤติครั้งใหญ่ที่ต้องแก้ตัว หรือที่หมดหวัง หรือที่ต้องแสวงหาความสมบูรณ์แบบและการช่วยกู้ในทันทีหรือไม่?

2. อ่านคำอธิบายเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนปกติต่อไปนี้

   “ดังนั้น ชีวิตนี้จึงไม่ใช่ความชอบธรรม แต่เป็นการเติบโตในความชอบธรรม
   ไม่ใช่สุขภาพ แต่เป็นการรักษา
   ไม่ใช่การเป็นอยู่ แต่เป็นการกำลังจะเป็น
   ไม่ใช่การพักผ่อน แต่เป็นการฝึกฝน
   เรายังไม่ได้เป็นอย่างที่เราควรจะเป็น แต่เรากำลังเติบโตไปสู่จุดนั้น
   กระบวนการยังไม่เสร็จสิ้น แต่กำลังดำเนินอยู่
   นี่ไม่ใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นเส้นทาง
   ทุกสิ่งยังไม่ส่องประกายในสง่าราศี แต่ทุกสิ่งกำลังถูกชำระให้บริสุทธิ์”

   - มาร์ติน ลูเธอร์

   a. ชีวิตนี้เป็นอย่างไร?

   b. คำอธิบายนี้ให้คำสัญญาอะไรบ้าง ทั้งสำหรับปัจจุบันและอนาคต?

c. นี่เป็นมุมมองของคุณต่อชีวิตคริสเตียนหรือไม่? คุณถูกท้าทายอย่างไร? คุณได้รับกำลังใจอย่างไร?

d. คุณต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไรเป็นการเฉพาะเจาะจง?

3. ลูเธอร์เขียนสิ่งที่เขาเขียนเพราะเขาได้ศึกษาพระคัมภีร์มาก่อนแล้ว จงศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้: ยากอบ 1:2-5; ฟีลิปปี 1:6; 1:9-11; 2:12-13; 2 เปโตร 1:3-11 แล้วตอบคำถามชุดเดียวกันนี้กับข้อพระคัมภีร์แต่ละตอน เหมือนที่คุณได้ตอบกับคำกล่าวของลูเธอร์

a. ชชีวิตนี้เป็นอย่างไร?

b. คำอธิบายชีวิตนี้ให้คำสัญญาอะไรบ้าง ทั้งในปัจจุบันและอนาคต?

c. นี่เป็นมุมมองของคุณเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนหรือไม่? คุณถูกท้าทายอย่างไร? คุณได้รับการหนุนใจอย่างไร?

d. คคุณจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอย่างไรเป็นการเฉพาะ?

การตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต

อ่านเรื่องราวต่อไปนี้อย่างตั้งใจ (ผู้ให้คำปรึกษาเขียนเนื้อหาประมาณหนึ่งย่อหน้าที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษา)

ระบุห้าวิธีที่บุคคลหนึ่งอาจตอบสนองต่อสถานการณ์ข้างต้น แล้วระบุเป้าหมายหรือจุดประสงค์ให้กับแต่ละข้อ

การตอบสนอง:

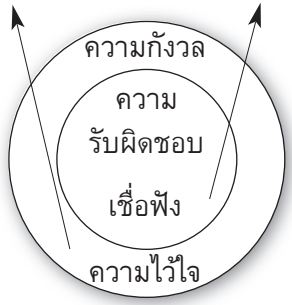
1.
2.
3.
4.
5.

เหตุผล:

1.
2.
3.
4.
5.

คุณตอบสนองต่อ _____ อย่างไร?

นั่นบอกอะไรคุณเกี่ยวกับความปรารถนาและเป้าหมายในใจของคุณ?

การแบ่งความรับผิดชอบให้กระจ่างชัด

สิ่งที่ฉันเป็นกังวลในชีวิต แต่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของฉัน ดังนั้นฉันต้องมอบวางสิ่งนี้ให้พระเจ้า

1. 6.
2. 7.
3. 8.
4. 9.
5. 10.

สิ่งซึ่งเป็นหน้าที่รับผิดชอบตามที่พระเจ้ากำหนดให้ฉัน ดังนั้นฉันไม่อาจมอบให้ผู้อื่นได้

1. 6.
2. 7.
3. 8.
4. 9.
5. 10.

การเปลี่ยนแปลงที่ฉันต้องทำ:

ทรัพยากรสำหรับการเปลี่ยนแปลงชีวิต

1. *Addictions—A Banquet in the Grave: Finding Hope in the Power of the Gospel* โดย Edward T. Welch แสดงให้เห็นว่าการเสพติดเกิดจากความผิดปกติในการนมัสการ - นั่นคือการไปนมัสการรูปเคารพ - และวิธีเอาชนะโดยฤทธิ์เดชของพระกิตติคุณ
2. *Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens* ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 โดย Paul David Tripp เปิดเผยประเด็นในใจที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น
3. *Blame It on the Brain? Distinguishing Chemical Imbalances, Brain Disorders, and Disobedience* โดย Edward T. Welch เปรียบเทียบบทบาทของสมองและหัวใจในปัญหาต่างๆ เช่น การติดสุรา ภาวะซึมเศร้า สมาธิสั้น และรักร่วมเพศ
4. *Instruments in the Redeemer's Hands: People in Need of Change Helping People in Need of Change* โดย Paul David Tripp แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้ประชากรของพระองค์ ผู้ต้องการเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเอง เป็นอุปกรณ์แห่งการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของผู้อื่น
5. *Seeing with New Eyes: Counseling and the Human Condition through the Lens of Scripture* โดย David Powlison ยอมรับ สำรวจ และคลี่คลายการให้คำปรึกษาและปัญหาในชีวิตประจำวันด้วยมุมมองตามหลักพระคัมภีร์
6. *Step by Step: Divine Guidance for Ordinary Christians* โดย James C. Petty คัดกรองวิธีการรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า และแสดงวิธีการตัดสินใจอย่างชาญฉลาดตามหลักพระคัมภีร์
7. W*ar of Words: Getting to the Heart of Your Communication Struggles* โดย Paul David Tripp พาเราไปไกลกว่าการแก้ปัญหาผิวเผินในการควบคุมลิ้นของเรา
8. *When People Are Big and God Is Small: Overcoming Peer Pressure, Codependency, and the Fear of Man.* โดย Edward T. Welch เปิดเผยมิติฝ่ายวิญญาณของความเย่อหยิ่ง การป้องกันตัวเอง การเอาใจคนอื่น ความต้องการการยอมรับ "ความนับถือตนเอง" ฯลฯ

ชุดหนังสือเล่มเล็กครอบคลุมหัวข้อต่างๆ เช่น โรคสมาธิสั้น ความโกรธ ความทรงจำที่เลวร้าย ภาวะซึมเศร้า การล่วงละเมิดในครอบครัว การให้อภัย ความรักของพระเจ้า การทรงนำ รักร่วมเพศ การแต่งงาน แรงจูงใจ โรคย้ำคิดย้ำทำ สื่อลามก การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ลำดับความสำคัญ การผัดวันประกันพรุ่ง การทำร้ายตัวเอง บาปทางเพศ ความเครียด ความทุกข์ทรมาน การฆ่าตัวตาย วัยรุ่นกับเรื่องเพศ ความกตัญญู ทำไมต้องเป็นฉัน? และความกังวล

ข้อมูลเพิ่มเติม:

- การเชิญบรรดาผู้เขียนในหนังชุดนี้ ให้ติดต่อได้ที่ มูลนิธิเพื่อการให้คำปรึกษาและการศึกษาแบบคริสเตียน (the Christian Counseling and Educational Foundation ที่ +1 (215) 884-7676
- สามารถสั่งซื้อวิดีโอเทปและเทปเสียงโดยผู้เขียนในชุดนี้ได้ผ่าน Resources for Changing Lives ที่ +1 (800) 318-2186
- สำหรับแคตตาล็อกฉบับสมบูรณ์ของหนังสือจาก P&R Publishing สามารถโทรสั่งได้ ที่ +1 (800) 631-0094 หรือเว็บไซท์ www.prpbooks.com

ประวัติผู้เขียน:

พอล เดวิด ทริปป์ (M.Div., Philadelphia Theological Seminary; D.Min., Westminster Theological Seminary) เป็นผู้ให้คำปรึกษาที่มูลนิธิเพื่อการให้คำปรึกษาและการศึกษาแบบคริสเตียน (the Christian Counseling and Educational Foundation) ในเมืองเกลนไซด์ รัฐเพนซิลเวเนีย เขายังเป็นผู้อำนวยการของ Changing Lives Ministries เขาเป็นอาจารย์พิเศษด้านศาสนศาสตร์ภาคปฏิบัติ (การให้คำปรึกษา) ที่ Westminster Theological Seminary และเป็นวิทยากรในการประชุมที่ได้รับความนิยม เขาเป็นผู้เขียนหนังสือ “Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens”, “War of Words: Getting to the Heart of Our Communication Struggles” และบทความมากมายสำหรับ Journal of Biblical Counseling เขาและลูเอลล่าภรรยาของเขา อาศัยอยู่ในฟิลาเดลเฟีย มีบุตร 4 คน เกิดในปี 1976, 1978, 1981 และ 1985

เกรซบรรณสาร

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ๊บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:
www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan
@gracebannasan
instagram/gracebannasan

เราอาจโล่งใจหากพระเจ้ามอบวางเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ของเราไว้ในมือของผู้รับใช้มืออาชีพที่ได้รับการฝึกฝนมาเท่านั้น แต่นั่นไม่ใช่แผนการของพระเจ้า แทนที่จะเช่นนั้น ผ่านพันธกิจจากอวัยวะทุกส่วนของพระกาย ทั้งคริสตจักรจะเป็นผู้ใหญ่ในพระคริสต์

พอล เดวิด ทริปป์ ช่วยให้เราค้นพบว่า เราจะเป็นต้องเปลี่ยนแปลงที่ใดในชีวิตของเรา และในชีวิตของผู้อื่น โดยยึดแบบอย่างของพระเยซู ทริปป์เปิดเผยวิธีการที่จะรู้จักผู้คน และวิธีที่จะสื่อสารความจริงด้วยความรัก

"ช่วยให้เราช่วยเหลือผู้อื่น (และตัวเราเอง) โดยการให้ความหวังที่มีพระคุณเป็นศูนย์กลาง เพื่อเราจะสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และโดยการแสดงให้เห็นถึงวิธีการตามพระคัมภีร์ในการทำให้การเปลี่ยนแปลงนั้นเกิดขึ้น" – สคิป ไรอัน

"การประยุกต์ใช้อย่างยอดเยี่ยมของคำกล่าวเก่าของกาลิกที่ว่า 'พระเจ้าสามารถใช้คนที่บกพร่องในการทำให้เกิดสิ่งที่ถูกต้อง' แม้เราจะไม่สมบูรณ์พร้อม แต่พระเจ้ากระตือรือร้นที่จะใช้เราเพื่อช่วยเปลี่ยนแปลงผู้อื่น ยิ่งคุณประยุกต์ใช้หลักการจากคัมภีร์ที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้มากขึ้นเท่าไร คุณก็ยิ่งจะพร้อมรับใช้อยู่ในพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์มากขึ้นเท่านั้น" –เคน แซนดี

"ทริปป์เป็นแพทย์หัวใจที่ระมัดระวังและเชี่ยวชาญ เขาผสานจิตใจที่น่ารักอ่อนโยนกับการศึกษาพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง หนังสือเล่มนี้เป็นเพื่อนที่ดีสำหรับศิษยาภิบาลและผู้ให้คำปรึกษา หนังสือนี้จะช่วยนำทางผู้ที่ต้องการช่วยเหลือคนอื่นอย่างแท้จริง ด้วยความช่วยเหลือที่มีอยู่ในกิจแห่งการไถ่ของพระคริสต์" –ริชาร์ด โอ. ฟิลลิปส์

"คำเตือนอย่างยอดเยี่ยมว่า ทุกคนที่เป็นของพระเยซูสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ พระเจ้ามอบเราให้กันและกัน! นี่เป็นหนังสือเปี่ยมปัญญาและเป็นประโยชน์ ซึ่งควรจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณและของคริสตจักร จงอ่านเถิด! คุณจะดีใจแน่นอน" –สตีฟ บราวน์

eBook
ISBN 9786169465294
9 786169 465294
เกรซ บรรณสาร